

Giới thiệu Nữ Ngổ Tác Họa Cốt

Trên truyện: 画骨女件作; Họa Cốt Nữ Ngổ Tác*; Nữ pháp y vẽ tranh xương cốt;

Editor: Emily Ton

Cô ở thế kỷ 21 là người nổi tiếng trong giới khảo cổ.

Một ngày kia xuyên qua, cô lại trở thành vị tiểu thư đứng hàng thứ 3 của Ký gia ở Cẩm Giang thành, cô vốn nên sống nhưng lại bị chết đói.

Một tiểu thư cha không thương, bị ghét bỏ, dinh dưỡng không đủ khiến thân thể gầy yếu. Chẳng còn cách nào khác, cô đành quay trở lại nghề cũ - Pháp y chuyên môn họa người chết.

Đôi tay ngọc khéo léo, vuốt nhẹ xương trắng lại đem vùi ả treo ngăn năm hóa giải.

Hắn là vị vương gia lạnh lùng, chỉ vì nụ cười của mỹ nhân lại không ngăn ngại bỏ qua nguyên tắc của chính mình, liên tục tán tỉnh nàng.

"Vương gia, sờ một lần, một ngàn lượng"

"Bỏn vương cho người một vạn lượng, hôn một cái"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở quan tài họa cốt

Dịch & Edit: Emily Ton

Ký Trình năm 20, Bắc Lương, Cẩm Giang.

Một ngày tháng giêng, thời tiết thay đổi, khiến bầu trời đang trong xanh, đột nhiên xuất hiện mưa lớn cùng sấm sét. Con đường hẹp đá xanh dường như được bao phủ bởi một lớp nước bạc, trơn trượt.

Ký Vân Thư giữ ô trong tay, một tay khác cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương tinh xảo được làm bằng tay, nâng đã đi như thế từ nhà họ Ký đến cửa Chu phủ.

Tháng đầu tiên của tết âm lịch, mọi nhà đều tràn ngập tươi cười rạng rỡ, tuy nhiên cửa Chu phủ lại được phủ bằng vải sa tanh trắng và những chiếc đèn lồng màu trắng treo ở trước lối vào.

Nguyên lai hôm qua, tiểu thư Chu gia đột ngột xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã chết!

Ký Vân Thư cất ô, phất phất nước mưa đọng trên vai, lại cẩn thận xem xét hộp gỗ đàn hương trong lòng ngực.

Đây chính là bảo bối kiểm com ăn của nàng, quả quyết không thể khiến nó thấm dù chỉ một chút nước mưa!

Nếu không phải Huyện thái gia cầu nàng, nàng thật sự không nghĩ sẽ tới đây.

Phải làm việc vào đầu năm, đích thực là có chút đen đủi.

"Tiên sinh, người đã tới."

Gã sai vật trong phủ chạy chậm lại đây, ôm eo, nồn nóng gọi một tiếng.

Gọi nàng là tiên sinh cũng chẳng có gì lạ, bởi vì Ký Vân Thư mang một thân nam trang, đơn giản mà thanh nhã.

Ký Vân Thư gạt đầu, theo gã sai vật đi đến lĩnh đường nơi hậu viện, tất cả người hầu trong phủ đều quý đầy đất, đầu cúi xuống, đều đang lau nước mắt.

Trong tử đường, Chu lão gia mặc một thân trường bào sa tanh màu tím, tóc búi cao trên đỉnh đầu, sắc mặt ngưng trọng, môi nhấp thành một đường, trong mắt che kín tơ máu, thái độ tràn đầy mệt mỏi.

Chu phu nhân một bên càng là khóc không thành tiếng, đau đớn muốn chết, hôm qua biết được tin nữ nhi chết bất đắc kỳ tử, ngã ngay tại hiện trường, hiện tại vẫn còn chưa bình tâm lại, nếu không phải mấy tiểu nha đầu đang nâng đỡ, chỉ sợ sẽ lại ngã trên mặt đất.

Ký Vân Thư trước nay vẫn làm công việc của mình, tự nhiên đã nhìn quen những cảnh như thế này.

Chu lão gia nhìn thấy Ký Vân Thư xuất hiện, nhìn thoáng qua phu nhân của mình, kéo nàng qua một bên.

"Ký tiên sinh, phiền toái người, tiểu nữ sinh thời yêu nhất ăn mặc màu hồng phấn, cũng yêu trang điểm chải chuốt, khi rồi rồi cũng hay đi tới trong viện thưởng thức hoa mai, bởi vì thân mình không tốt, cũng không thường ra cửa, chỉ là hôm qua..... từ trên gác mái rơi xuống, đầu đập trúng ngọn núi già, khuôn mặt....."

"Chu lão gia yên tâm, tại hạ minh bạch."

Ký Vân Thư theo tiếng, lấy hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, mở ra, bên trong đều là những công cụ vẽ tranh thủ công tinh xảo. Hộp được phân thành ba tầng, tầng thứ nhất, là bảy tám ngọn bút nhỏ theo *chim loan** nam bạc, tầng thứ hai, là nơi có nhiều khe cắm dùng để pha trộn với nước, tầng thứ ba, phân bố 48 thuốc màu cơ bản khác nhau, màu sắc chính tổng thống nhất.

**Chim loan: chim loan màu xanh (con đực) như phượng hoàng (loan-phượng).*

Hộp tuy nhỏ, nhưng tất cả đều rất hoàn hảo.

Mấy tiểu nha đầu tò mò nhìn vài lần về phía bên trong hộp, bọn họ chưa từng nhìn thấy qua loại hình vẽ tranh như thế này.

Gã sai vật mang tới một cuộn lụa gấm trải ở trên bàn, dẫn Ký Vân Thư đến bên cạnh quan tài.

Trong quan tài, sắc mặt tiểu thư Chu gia đã thối rữa, da tróc thịt bong, tơ máu hợp với xương ống chân, hai má lộ ra xương cốt trắng, hai tròng mắt trồi ra, một trên một dưới treo ở hốc mắt, môi răng tuy hoàn chỉnh, nhưng mũi đã bị đứt gãy.

Bộ dáng này, ai nhìn thấy mà không ghê tởm?

Trượt chân ngã lều, cũng đúng là đáng về này.

Lại nhìn cách ăn mặc và búi tóc, quần áo to lụa thượng đẳng màu hồng phấn, rất chỉnh tề, sợi tóc đen như mực, cùng với đồ trang sức được chôn cùng bên cạnh tạo nên một hình ảnh hài hoà.

Chu gia, không hổ là nhà giàu, cũng khó trách Huyện thái gia đã phải ràng qua đây một chuyến.

Ký Vân Thư sau khi cẩn thận xem xét xác chết, quay lại bên cạnh bàn, lấy ra vài loại thuốc màu, chọn một bút số 3, bắt đầu từ một vài dòng mực đen trên vải lụa trắng, không mất thời gian dài đã thành hình, sau đó lại nhất nhất tô màu, chậm rãi tạo hình, nhuộm màu, điều chỉnh.....

Mọi người xung quanh đều nhìn đến ngốc lảng, ghen hợm nhìn trân trối.

Có một tin đồn trong thành Cẩm Giang, có một vị tiên sinh nổi danh là họa sư, làm việc cho nha môn, chuyên vẽ tranh cho người chết, cho dù từ thi huyết nhục mơ hồ (máu thịt bết), hay là từ thi đã bị đốt cháy, thối nát, hoặc đã là một đồng xương trắng, nàng đều có thể vẽ ra bộ dáng lúc sinh thời của thi thể.

Một đôi tay khéo léo, một hộp gỗ đàn hương, quả thực là diệu thủ hồi xuân.

Sau nửa khắc canh giờ (1h30ph), Ký Vân Thư thu bút, vỗ nhẹ bụi trên ống tay áo.

~~~~~

+ Tác phẩm "Nữ ngổ tác họa cốt" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thế nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

~~~~~

Note:

+ *Ad cực kỳ lười tương tác, trả lời từng câu hỏi, không up lên fb hay up ảnh ót nhiều vì mất time, vân vân và vân vân... Vì vậy, không cần nói hay hỏi nhiều: Dịch tuy hủng hoặc (bắt đầu áp dụng từ chương 40):*

+ Mỗi chương >=100 votes (100 ngôi sao) sẽ up chương mới. (Từ C1-C100)

+ Mỗi chương 150-200 votes sẽ up mới (C101-C200)

+ Sau C200 sẽ up dồn chương (C201-C500/C1000). Sau khi up dồn chương nếu ko đọc dc thì refresh watt bằng cách log out rồi log in lại. (Áp dụng cho toàn bộ truyện của ad đã dịch)

+ Nếu gặp chương bị nháy có nghĩa là đã set private (followers mới đọc được). Chưa xác định sẽ nháy cóc đoạn nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thân thể xui xẻo

Dịch & Edit: Emily Ton

Trên lụa trắng, một nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt đứng ở dưới tầng cây hoa mai, hàm dưới nhón nhón tỉnh tế, sắc mặt ửng đỏ thanh đạm, cặp mắt sâu tình tế, chớp mũi no đủ thẳng đứng, môi mỏng được phác hoạ hơi hơi mỉm cười, thật sự giống như mỹ nhân, sinh động như thật.

Chu lão gia vừa nhìn thấy, hốc mắt lập tức đỏ bừng, kích động khiến thân mình khẽ run, nhưng nam nhân không thể dễ dàng rơi nước mắt, đành phải cố gắng nuốt nước mắt trở vào, cuộn tròn bức hoạ lại, đưa tới trước mặt phu nhân mình.

"Đúng vậy, đây chính là Ngưng nhi, đây là tướng mạo sinh thời của nàng, nữ nhi số khổ của ta, sinh thời người đã nhiều bệnh, hiện giờ chết rồi, còn phải chịu đựng với vẻ ngoài như thế, nương thực xin lỗi người! Nữ nhi số khổ của ta....."

Chu phu nhân ôm bức họa, khổ sở áy náy, khóc như mưa dính hoa lệ.

"Phu nhân đừng khổ sở, Ngưng nhi cũng không muốn nhìn thấy người thương tâm như thế, thân thể người không tốt, sẽ khiến vi phu lo lắng!"

Chu phu nhân sụt sùi, đôi mắt vì khóc mà mù quáng, cuối cùng được nha đầu đỡ trở về phòng.

Kỷ Vân Thư thu thập xong đồ vật, kẹp hộ gỗ đàn hương dưới cánh tay, chuẩn bị rời đi.

"Kỷ tiên sinh xin dừng bước." Chu lão gia gọi nàng lại, đưa cho nàng một túi bạc: "Mong tiên sinh hãy nhận lấy bạc này"

"Không cần, ta làm việc cho nhà môn mà thôi, bạc này, Huyện thái gia sẽ tự đưa ta."

Nàng đẩy bạc trở về, rời khỏi linh đường.

Bạc kia, nàng thật sự là không thể nhận, nàng làm việc cho nhà môn, vì thế quan gia sẽ cấp bạc, nếu tiếp nhận bạc riêng, sau này phủ lớn hay nhà nghèo cũng đều không thềm qua nhà môn, thay vào đó sẽ trực tiếp đi tìm nàng, điều ấy sẽ khiến nàng làm không hết việc.

Có câu nói rằng, *vô quy củ bất thành phương viên**, có một lịch trình đã được thành lập có lợi thế riêng của mình!

**Vô quy củ bất thành phương viên (无规矩不成方圆): Nghĩa: không có quy tắc, không gì có thể hoàn thành được. (without a standard, nothing could be accomplished)*

Mưa rơi càng ngày càng lớn, Kỷ Vân Thư theo đường cũ từ Chu phủ quay trở về Kỷ gia, không đi theo cửa chính, mà đi theo cửa hông bên cạnh.

.....

Sân phía Tây.

Loan nhi xoa xoa tay nồn nóng chờ bên ngoài, vừa thấy Kỷ Vân Thư trở lại, nhanh chóng chạy lên đón.

"Tiểu thư, ngài đã ra khỏi cửa hai canh giờ (4h), vừa rồi lão phu nhân sai người qua đây, nói là có vài vị khách quý tới từ kinh thành, yến tiệc buổi tối ngài không được đi, còn nói ngài chuyên về tranh người chết, sẽ mang đến xui xẻo."

"Ta vốn cũng không muốn đi, người hoảng loạn làm gì?"

"Nhưng các vị tiểu thư trong viện đều có thể tham dự, lại có tình vắng về tiểu thư ngài." Loan nhi oán giận.

"Ta vốn sợ náo nhiệt, người cũng không phải không biết, hơn nữa, hôm nay trời mưa, ở trong phòng nghỉ ngơi là tốt nhất."

Kỷ Vân Thư dùng nước từ mái hiên rửa sạch tay, vào phòng.

Loan nhi cảm thấy đau lòng vì chủ tử nhà mình, buồn xuống một tiếng thở dài, cũng đi theo vào.

Kỷ Vân Thư thay bộ nam trang trên người, trang điểm nhợt nhạt, làn da trắng nõn, khuôn mặt ôn nhã thêm vài phần thông minh linh hoạt.

Nhưng mỹ nhân trong gương, chung quy cũng không phải là bộ dáng vốn có của nàng.

Cách đây 5 năm nàng đột ngột chết ở trên bàn phẫu thuật, sau khi tỉnh lại, thể nhưng biến thành tam tiểu thư Kỷ gia năm ấy 13 tuổi ở Cẩm Giang thành. Ký ức dường tràn vào trong óc, nàng mới biết được, thì ra thân thể nữ chủ nhân này là một thứ nữ bị ghét bỏ, mẫu thân xuất thân thanh lâu, phụ thân say rượu mới có nàng. Chính mình vừa mới được sinh ra, mẫu thân liền khó sinh mà chết, từ nhỏ đã bị ném ở sân thiền viện phía Tây, được Trương ma ma chăm sóc, mấy năm trước, Trương ma ma cũng bị bệnh qua đời.

Rồi sau đó, trong vòng chưa đầy một tháng bị bỏ mặc, Kỷ Vân Thư 13 tuổi bị bỏ đói đến nỗi chỉ còn da bọc xương, kết quả là đang sống sờ sờ nhưng bị chết vì đói.

Không lâu sau, thân thể trống rỗng được thay thế bằng Kỷ Vân Thư mới.

Cũng may, nàng là một nhà nhân chủng học pháp y nổi danh trong lĩnh vực khảo cổ học ở thế kỷ 21, chuyên về tái tạo mô hình khuôn mặt từ xương cốt người, vì thế năng tính toán làm lại nghề cũ, vào nhà môn làm việc, chuyển họa chân dung sinh thời cho những người đã chết vì dung mạo đã bị hủy, cũng được ăn no.

Nhưng bởi vì như vậy, trên dưới Kỷ gia lại càng thêm không thích nàng. Kỷ gia là danh môn có nền tảng, nhưng Kỷ Vân Thư lại luôn giao thiệp cùng tử thi, điều này nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải là mất hết mặt mũi Kỷ gia sao.

Vì thế, Kỷ Vân Thư mỗi lần đi làm việc, đều là nữ giả nam trang, từ trước đến nay không hề cập tới lai lịch hay gia thế chính mình, Kỷ gia không để ý tới nàng, nàng cũng vui mừng vì được tự do, cảm bóng lộc nhà môn, ngẫu nhiên còn có thể mua thêm mấy bộ y phục mới.

Thời gian 5 năm, Kỷ Vân Thư cũng dần dần quen với thân thể này, thoải mái sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thi thể vô danh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton

Mưa dầm liên miên, kéo dài suốt cả ngày, mãi tới buổi tối mới dừng lại.

Tiền viện Ký gia, vẫn đang chiêu đãi khách quý tới từ kinh thành, trong khi đó Ký Vân Thư lại đang sửa sang lại màu trong hộp gỗ đàn hương. Tất cả những thuốc màu này đều do nàng tự mình điều chế, tô màu tron bóng, chỉ biết càng ngày càng sáng, có thể lưu giữ được hơn một ngàn năm mà không bị phai mờ.

Thời gian ước chừng qua một chén trà nhỏ.

Loan nhi vội vội vàng vàng chạy vào, nói: "Tiểu thư, Huyện thái gia báo ngài nhanh chóng đi đến thôn phía đông, nói là thôn phía đông có một ngôi nhà bị cháy, đã chết không ít người. Hiện tại gia quyến đều đang chờ nhận diện thi thể để hạ táng, nhưng những thi thể đó đều đã bị đốt cháy đen, không thể nào nhận diện, cho nên báo ngài qua đó nhìn xem."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Một canh giờ trước."

Ký Vân Thư "Àn" một tiếng, vội vàng đóng nắp hộp gỗ đàn hương, thay đổi một thân nam trang, đốt lên một chiếc đèn lồng nhỏ, đi ra ngoài.

Ký Vân Thư ra ngoài làm việc, từ trước đến nay đều không mang theo Loan nhi, trong viện, tự nhiên vẫn muốn lưu lại người trông coi.

Đi lại ban đêm không hề dễ dàng, nhưng cũng may thôn phía đông không quá xa. Ký Vân Thư vừa đến, đã nhìn thấy phòng xá đều đổ nát còn đang bốc khói dày đặc, không khí được bao phủ bởi mùi gỗ cháy, xung quanh là thôn dân mang theo đèn lồng vây quanh bên ngoài, có người đang gào khóc, có người đang liên tục thò dài.

Một khi nàng tiếp cận gần hơn, có thể nhìn thấy hơn 10 thi thể đã bị đốt trụi được sắp xếp gọn gàng nằm trên mặt đất, da thịt đều bị cháy nát, không thể nhìn ra được bộ dáng gì.

Huyện thái gia là người đầu tiên nhận ra Ký Vân Thư, nhanh chóng chạy tới, hạ thấp giọng điệu nói: "Vân Thư, người nhìn xem, nếu không phải tình thế nghiêm trọng, bản quan cũng không muốn quấy nhiễu người. Sự việc xảy ra vào tháng giêng, đúng nơi người cảm thấy đen tối, hiện nay mỗi người đều kêu khổ a!"

"Sắc trời không còn sớm nữa, xong xuôi sớm chút còn sớm trở về."

"Được được được."

Huyện thái gia sai người nâng một cái bàn ra, đặt lên hơn mười trang giấy Tuyên Thành, lại sai nha dịch vây xung quanh bọn họ.

Nhìn thi thể đầy đất, đôi mắt Ký Vân Thư bắt chợt hơi rủ xuống, che dấu một luồng cảm xúc thật sâu, tuy rằng đã nhìn quen rồi, nhưng nếu nói một chút cảm giác nàng cũng không có, đó chính là đang gạt người.

Không vội vàng, nàng đi đến trước cỗ thi thể đầu tiên, cúi người xuống xem xét. Khối thi thể bị cháy đen trước mặt không chỉ có da tróc thịt bong, ngay cả khuôn mặt cũng có chút sưng phồng. Nàng xem xét một hồi, trong miệng nhẹ giọng nói: "Hai mắt thâm sâu không có hình dạng, xương gò má thấp phẳng, xương trán rộng, hàm dưới hẹp."

Ngay sau đó lại từ bên hông lấy ra một đôi bao tay màu trắng mang lên, nhẹ nhàng dè dè bộ mặt người này cùng xương đỉnh đầu, đã có ý tưởng đại khái về kích thước hộp sọ.

Quay trở lại bàn bên cạnh, mở hộp gỗ đàn hương ra, lấy bàn chải và son, bắt đầu vẽ một hình người trên tờ giấy Tuyên Thành.

Bức họa vừa được hoàn thành, ngay lập tức một người lao ra khỏi đám đông, kêu trời khóc đất chạy đến bên cỗ thi thể thứ nhất: "Đây là tướng công ta, tướng công a, người sao có thể cứ vứt bỏ ta mà rời đi như vậy? Ta lưu lại trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa.....!"

Ký Vân Thư tiếp tục xem xét cỗ thi thể thứ hai, *xương chẩm** bị vỡ ra, hân là bị cọc gỗ rơi xuống đập phải, *xương bướm*** nhỏ lên, trên xương chẩm có hơi nghiêng.....

**Xương chẩm (枕骨): Xương tạo thành mặt sau và đáy của hộp sọ, nơi tùy sống chày qua.*

*** Xương bướm (蝶骨): Xương mặt trong của hộp sọ.*

Bức họa chân dung của người thứ hai xuất hiện.

Một nam một nữ vọt lên, kêu to "Nương".

Cảnh tượng trước mắt, thật là mau lấy nước mắt người!

..... Người dịch: Emily Ton....

Ký Vân Thư mất nửa khắc canh giờ (1h30ph), họa xong 17 bức họa toàn bộ thi thể đã bị đốt cháy đen, trong đó, có 12 thi thể đã được nhận dạng, còn có 5 thi thể vô danh không người tới nhận.

Huyện thái gia sai người cảm bức họa đi xung quanh dò hỏi một vòng, người trong thôn đều không ai nhận biết.

Thi thể vô danh?

Thôn phía đông Cẩm Giang thành vốn dĩ cũng không lớn lắm, sao lại xuất hiện 5 thi thể vô danh? Chẳng lẽ là người bên ngoài?

Nhưng người bên ngoài, vì sao lại xuất hiện ở thôn phía đông?

-oOo-

第四话：蹊跷

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngã Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chết oan chết uống?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Dịch: Emily Ton

"Vân Thư, 5 cỗ thi thể này không có ai nhận, ngày mai người lại họa thêm mấy bức, bản quan sẽ sai người dán ra bên ngoài, để người tới tìm."

Ký Vân Thư lấy khăn lau tay sạch sẽ, thu thập xong hộp gỗ đàn hương của mình, lạnh nhạt nói: "Ngày mai ta không làm việc, người hãy tìm họa sư khác sao chép lại."

"Cũng đúng, canh giờ cũng không còn sớm nữa, bản quan sai người đưa người trở về?"

"Không cần, ta có thói quen đi bộ ban đêm một mình."

"Đi bộ ban đêm không dễ."

"Ta vui."

Huyền thái gia đó là tự tìm mất mặt, tính tình của Ký Vân Thư rất lạnh lùng, đối với người bên ngoài có vẻ như luôn xa cách, nhưng hẳn còn không ngừng thay đổi hòng sủng liên tiếp đâm vào nàng, không phải tự tìm mất mặt thì là gì.

Đột nhiên, bên ngoài đám người, tiếng ai đó vang vọng lên: "Tránh ra tránh ra."

Đám người bị đẩy ra, hơn 20 người lao vào, tạo nên một con đường rộng rãi, hai bên hông đều đeo trường kiếm, quần áo gấm vóc, sắc mặt nghiêm trọng, nhìn chằm chằm về phía trước.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một người nam tử đi tới. Nam tử áo xanh trường bào, sa tanh thượng hạng thêu màu tím nhạt hoa lan, ủng vàng được trang trí ngọc bội. Nhìn đã biết không phải là người bình thường, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, môi mỏng mịn chặt. Trong bóng tối, ánh sáng của cây đuốc chung quanh chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú sáng sủa. Trên mặt nhìn như bất động thanh sắc, nhưng lại mang theo một cỗ hân khí hung ác nham hiểm.

Mà bên cạnh nam tử, là một đại hán cường tráng cùng một nam nhân trung niên có lông mày thẳng đứng.

Ký Vân Thư liếc mắt một cái liền nhận ra nam nhân trung niên kia, chính là phụ thân nàng Ký Thư Hân. Lúc này, chẳng phải ông ta đang chiêu đãi vị quý nhân tới từ kinh thành hay sao? Phải chăng, nam tử áo xanh này, chính là khách quý đến từ kinh thành?

Ký Thư Hân từ nhiên cũng nhận ra Ký Vân Thư, thấy nàng một thân nam trang, lại nhìn đến những từ thi kia, ngay tức khắc đáy lòng nổi lên một đoàn lửa giận, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi.

Huyền thái gia đưa mắt nhìn chung quanh, gãi gãi đầu, bối rối trong lòng, đi qua hỏi: "Ký lão gia, chuyện gì đang xảy ra?"

"Lưu đại nhân, năm cỗ thi thể này chính là thuộc hạ của vị công tử này, người cho người của người rút lui đi, nơi này không có chuyện của người."

Ký Thư Hân từ trước đến nay đều không để Huyền thái gia vào trong mắt, nói chuyện rất khinh thường và ngạo mạn.

Huyền thái gia nghe lời, nếu thi thể đã có người tới nhận, hẳn cũng không muốn đào trong nước đục, vì thế phát phát tay, ý bảo nha dịch của mình rút về một bên.

"Công tử, có muốn nâng mấy thi thể này đến nghĩa trang hay không?" Ký Thư Hân biến hóa gương mặt nịnh hót lấy lòng, nhẹ giọng hỏi.

Nam tử kia không nói, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, nhìn về phía năm cỗ thi thể, nhàu mày.

"Năm người bọn họ không phải hôm qua đã hồi kinh hay sao?"

"Bọn họ ngày hôm qua xác thực là đã hồi kinh, cũng không biết vì sao lại ở đây, công tử, sự tình xem ra có chút kỳ quái." Đại hán ở bên trả lời.

Sự tình đương nhiên kỳ quái, năm người này đều là kiếm khách, phong xá lửa lớn, không có đạo lý đang sống sờ sờ sẽ bị thiêu chết. Hơn nữa con đường hồi kinh cũng không đi qua thôn phía đông... điều này.... là đang có chuyện gì xảy ra?

Ký Vân Thư lúc này đã thu thập xong đồ vật, đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, nhưng phụ thân mình đang ở tại đây, tóm lại vẫn có chút không thoải mái.

Vừa mới đi được vài bước, đã nghe tên nam tử kia phản phó người khác: "Thiếu chủ bọn họ, mang tro cốt về kinh thành an táng."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thiếu?

Ký Vân Thư lo lắng, dừng bước chân lại, kỳ quái nhìn về phía nam tử, ném ra một câu: "Nếu sự tình có điều kỳ quái, vì sao không mời ngũ tác đến xem? Thiếu chủ thi thể, chứng cứ sẽ biến mất."

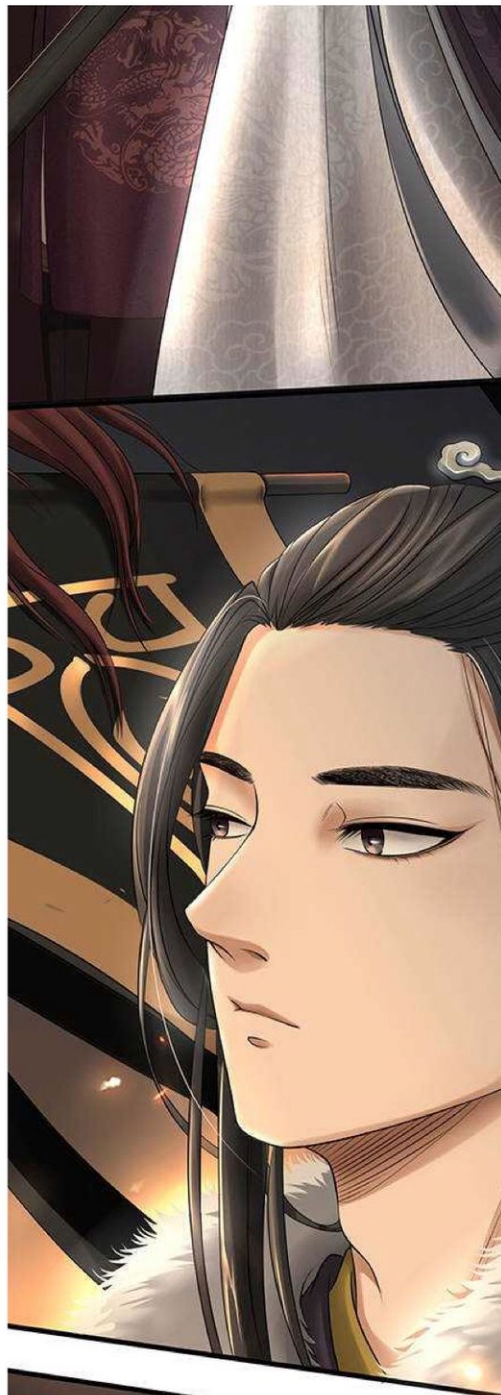
Nghe tiếng nói, nam tử hướng về phía nàng nhìn lại, quần áo trắng tinh thanh nhã, hiện lên thần hình gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ với vẻ ngoài tinh tế, màu da trắng nõn, không thấy khí khái nam tử chút nào, trái lại có cảm giác nhu kiều của nữ tử.

"Thuộc hạ của bản công tử, đã thăm thương như vậy, quí quyết không thể lại để những ngũ tác kia mổ bụng."

"Nhưng những người này chết oan chết uổng, công tử không nghĩ tra ra chân tướng?"

"Chết oan chết uổng? Người thì biết gì?" Nam tử hơi híp mắt.

Ký Vân Thư không nói gì, nhìn thoáng qua phụ thân mình, vẫn như cũ là một đôi ánh mắt chán ghét cùng phẫn nộ đứng ở trên người mình, nàng cũng không để ý tới, một lần nữa mang vào bao tay màu trắng, đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh một khối thi thể, kéo cầm

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Một người, Một đèn, Một hộp Đàn Hương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thi thể người có thể sẽ nói dối, nhưng xương cốt sẽ không."

Khi những lời này vừa rơi xuống, Kỳ Vân Thư đã bế cảm dưới và mở miệng của người nọ ra, vùng da xung quanh giòn tan vỡ vang một tiếng, rồi dấy đất.

"*Xương móng(1)* bị tắc nghẽn, nếu chúng ta tiếp tục đi lên, có thể thấy rất rõ rằng *xương móng vệt(2)* cũng bị vỡ vụn, là do bị người dùng vật nặng tấn công vào hàm dưới."

(1)*Xương móng* (舌骨: hyoid bone): *Xương có hình móng ngựa bên trong cổ họng, nằm giữa cằm và sụn tuyến giáp.*

(2)冠突 (coronoid): *Là phần mỏm xương mỏ quạ (mỏm vệt) nằm trong cổ họng. (Dịch: Wattpad@ Emily_Ton)*

Giọng nói ngừng lại, lại đem phần đầu người này lật sang một bên, dùng tay dè dè sau cổ người nọ.

"Sau cổ có hình tròn của dấu vết bị vũ khí sắc bén đánh vào, đầu xương đứt gãy, dẫn đến xuất huyết nhiều. Mặc dù không thể xác định chính xác thời gian từ vong do da thịt đã bị cháy, nhưng ta có thể ước đoán từ các mô xương trong hàm răng vẫn còn. Từ ba răng nanh này, hẳn là chết vào nửa đêm hôm qua. Tuy nhiên, kira lớn lại phát sinh trước đó hai canh giờ (4h). Rõ ràng, năm người này, đều đã từ vong sau đó mới bị người nâng đến ngôi nhà này. Không hề có dấu hiệu gãy gập chết trong ngọn lửa."

Cảnh Dung tò mò, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

Kỳ Vân Thư lại đi đến cổ thi thể thứ hai xem xét, nhéo nhéo xương móng của thi thể.

"Đối với người bình thường, các vùng trên và dưới xương móng luôn mềm mại hơn so với xương móng cứng rắn ở giữa. Tuy nhiên, xương móng trên thi thể này lại giống như của thi thể đầu tiên, đều là ở giữa mềm, trên dưới cứng. Tình huống như thế, chỉ có một khả năng, chính là trúng độc bỏ mình, đây cũng là duyên cớ vì sao bọn họ không hề gãy gập ở trong lửa lớn."

"Trúng độc?"

Cảnh Dung hạ mắt xuống.

Kỳ Vân Thư xoa nhẹ trán mình, nghiền ngẫm nói: "Xương cốt của 5 người rất đáng ngạc nhiên, hẳn là đều được tôi luyện vô thuật, có nghĩa là muốn giết chết bọn họ sẽ rất khó, hai bên nhất định cũng đã giao thủ qua, cho nên xương cốt bọn họ mới bị tổn thương như thế. Vì đối phương chắc là sợ bại trận nên mới lựa chọn hạ độc, nếu muốn hạ độc, tất nhiên phải thông qua đường miệng, vì thế đã dẫn đến dị thường nơi cổ họng. Nếu muốn tra, tốt nhất nên bắt đầu từ thức ăn, hoặc là..... từ nơi dừng chân cuối cùng của bọn họ, ví dụ như khách điểm."

"Còn nhìn ra điều gì khác?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu, đứng dậy vứt bỏ bao tay màu trắng, vỗ vỗ bụi trên góc áo.

"Người không phải là ngộ tác?" Cảnh Dung lại hỏi.

Vấn đề nam nhân này muốn hỏi, thật là nhiều như sao đầy trời!

"Tại hạ chỉ là một giới hạ sư, chỉ hiểu chút về xương cốt mà thôi, vì thế chỉ kiểm tra xương cốt, ngộ tác mở bụng, kiểm tra tim, gan, lá lách, phổi, thận và não. Hai người hoàn toàn khác nhau, nếu công tử muốn điều tra thêm, hãy đem thi thể để ngộ tác mổ và kiểm nghiệm từ thi, nếu không muốn, vậy thì thôi."

Nàng không có thói quen cổ quái dị cường bách người khác, cộc án mạng này tra hay không tra, nói đến cùng, cũng không có quan hệ cùng nàng.

Cảnh Dung quét mắt nhìn trên người Kỳ Vân Thư.

Cầm Giang thành nhỏ nhỏ, còn cất giấu nhân vật bậc này!

Mà thư sinh này nói nhiều như vậy, nếu hẳn vẫn đem đốt cháy những thi thể kia, về tình về lý, không thể nào nói nổi.

Huống chi, đó chính là thuộc hạ của hắn bị trúng độc bỏ mình, hiện tại hắn cũng rất muốn nhanh chóng biết được sau lưng đến tột cùng là cất giấu chân tướng gì.

Hay là..... có quan hệ với kinh thành?

Chỉ sợ lúc này thời gian quay trở về kinh thành đánh phải hoãn lại!

"Lang Bạc, sai người đem năm cỗ thi thể này đưa đi để ngộ tác kiểm nghiệm, một khi có kết quả lập tức thông báo."

"Vâng."

Tráng hán được gọi là Lang Bạc lập tức sai người đem thi thể nâng đi.

Cảnh Dung nhìn Kỳ Vân Thư: "Vị công tử này xưng hô như thế nào?"

Kỳ Vân Thư thần thái thờ ơ, vẫn là một bộ dáng thâm trầm ít khi nói cười.

"Họa sư nhỏ nhỏ, không cần lưu tên tuổi, canh giờ đã không còn sớm, tại hạ còn phải về nhà chăm sóc gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu, cáo từ."

Gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu?

Khỏe mất Kỳ Thư Hàn một bên hơi co gập.

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư đã dẫn theo đèn lồng, kẹp hộp gỗ đàn hương dưới tay, đi đến bên cạnh Huyền thái gia, hạ giọng nói.

"Hôm nay đã gọi đi hai lần, ngoài ba canh giờ (6h), đã ướt hai đôi giày, hồng hai đôi bao tay trắng, tiền trợ cấp tháng sau, nhiều hơn 10 lượng."

Tính toán tí mí này, thật biết sinh sống!

Huyền thái gia véo véo ngón tay, tròn mắt tính tính, Chu gia cho 40 lượng bạc riêng, triều đình phân bổ 70 lượng, án mạng thôn phía đông có thể lấy 20 lượng, tiền trợ cấp tháng của mình là 45 lượng, ngoài trừ tiền trợ cấp của mình và các chi phí khác, còn thừa 60 lượng.

Ồ ồ, vẫn còn có dư!

Đây mới là chân chính tính toán tí mí a!

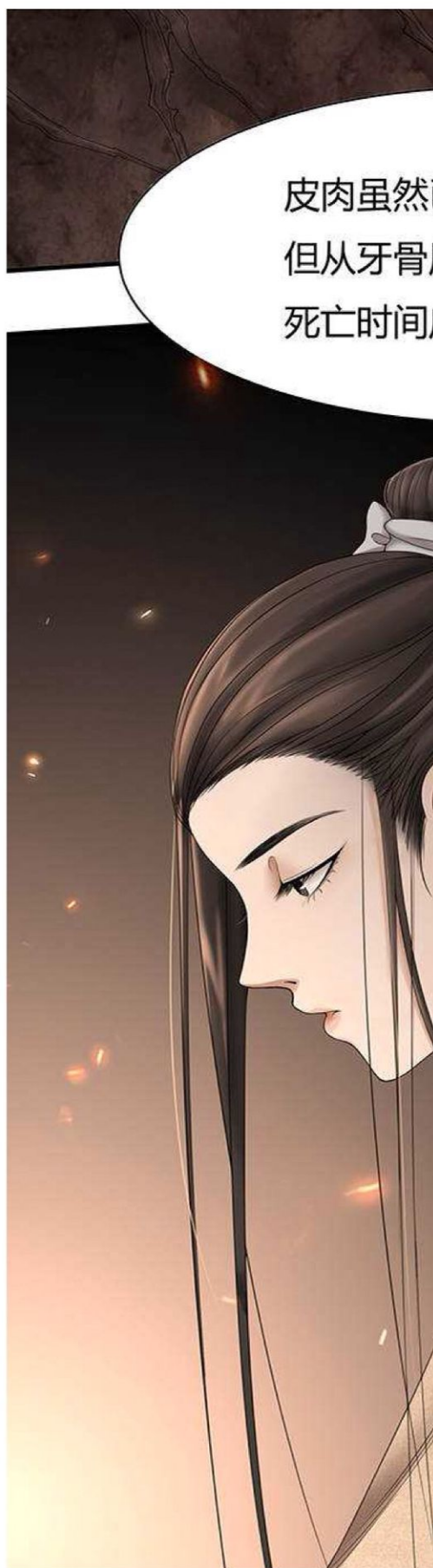
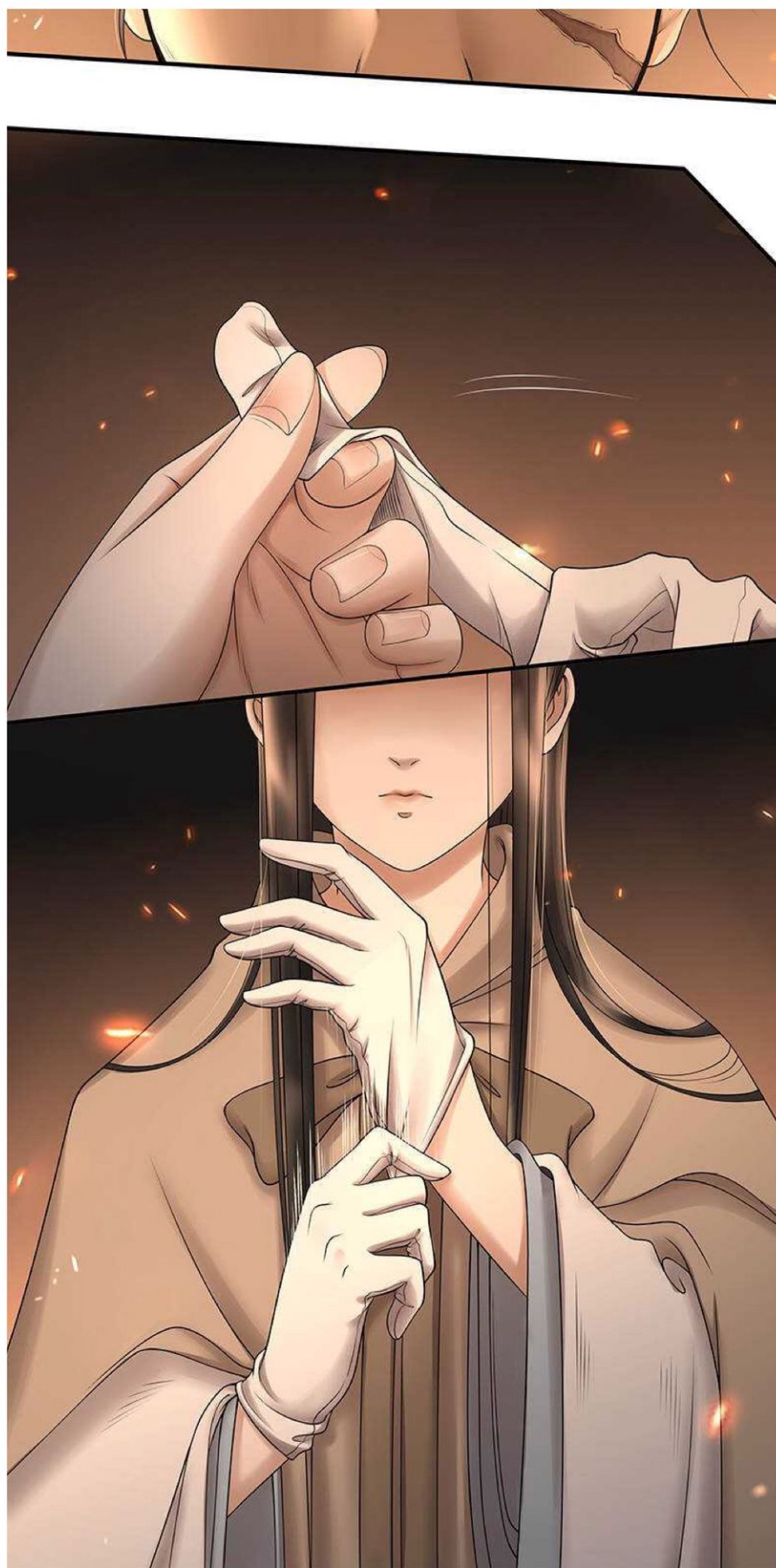
"Bản quan cho người thêm 15 lượng, thời tiết trở lạnh, đặt mua cái phích nước nóng." Huyền thái gia cười tủm tỉm, tổ tông này có thể hầu hạ rất tốt.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư vẫn lạnh lùng, không đáp lại, cất bước rời đi, thâm nhập vào bức màn đen tối trong đêm, chỉ có chiếc đèn lồng, ần ần phát ra vầng sáng màu vàng, nhấp nháy trong bóng tối.

Một người một đèn một hộp đàn hương, cảnh tượng rất đẹp.

Mà Cảnh Dung ở phía sau, trên mặt nổi lên một tia thâm ý sâu xa, *thư sinh kia, tuy thân mình mảnh khảnh nhưng rắn chắc, dường như hắn cũng không có hào quang của một thư sinh yếu nhược.*

Kể từ xưa, người tài ba ần ần nơi thành thị, chắc chắn không hề đơn giản a!

皮肉虽然
但从牙骨
死亡时间

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 6: Sài lang bức hôn

Dịch: Emily Ton.

Trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư tự nhiên cũng có chút mệt mỏi, thay đổi xiêm y cùng giày dép sạch sẽ, ngồi bên cạnh lò sưởi ấm áp xoa xoa *án đường (trán giữa hai lông mày)*, về mặt mệt mỏi.

"Tiểu thư vẫn chưa nghỉ ngon?" Loan nhi kỳ quái.

Nàng lắc đầu, lại uống một ly trà, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, gã sai vặt nơi tiền viện vội vàng chạy tới, nói: "Tam tiểu thư, lão gia đang chờ người ở tiền phòng, người hãy nhanh chóng đi qua."

Kỳ Vân Thư "Àn" một tiếng.

Kỳ Thư Hân vốn đã chán ghét kể từ khi nàng bắt đầu chạm tay vào những người chết. Hôm nay nàng còn làm trò trước mặt quang minh chính đại chạm vào. Đối với Kỳ Thư Hân, luôn luôn coi nề nếp gia đình là mặt mũi suốt đời của mình, còn không phải chờ đợi chính mình có thể lột sồng da nàng!

Tới ngoài sảnh rồi, người cha ngoan độc chính là đang chờ nàng nơi đó. Thấy nàng tới gần, ánh mắt tức giận ban đầu nháy mắt biến thành một con giận mang sóng gió mãnh liệt, hung tợn trừng về phía nàng.

Chân chính là một con sai lang (sói tâm ác)!

"Súc sinh, quý xuống."

Kỳ Thư Hân quát mắng, tức giận nghiền răng nghiền lợi.

Tình tình Kỳ Vân Thư từ trước đến nay đều không tìm kiếm cái cớ, luôn lạnh lùng với mọi việc, vì thế ngoan ngoãn quý xuống.

"Kỳ gia ta là đại thế gia danh môn vọng tộc, có nhiều vấn vô hiên thân, lại sinh ra một tiểu súc sinh như ngươi, còn chạm vào những vật không sạch sẽ, bại hoại nề nếp gia đình, mất hết thể diện Kỳ gia ta."

Kỳ Vân Thư cúi đầu, không nói lời nào.

Kỳ Thư Hân nhất ghét chính là tính tình *canh suông quà thủy** của nàng, khiến người vừa tức vừa sốt ruột.

**Nguyên văn: 清汤寡水: canh suông quà thủy, Nghĩa: súp loãng không có vị gì, ý nói thờ ơ với mọi việc, không có tư vị gì; mờ nhạt.*

"Vệ gia đã tới cửa cầu thân vài lần, ta đã đáp ứng, chờ qua năm nay, sẽ đem người gả đến Vệ gia đi, miễn cho Kỳ gia ta lại bị mất mặt."

Cái gọi là gả nữ nhi đi tựa như bát nước tràn ra ngoài, Kỳ Vân Thư nằng một khi gả đến Vệ phủ thì chính là người nhà họ Vệ. Vì vậy, cho dù nàng có tiếp xúc với những từ thi đó hay không, đều sẽ không còn có can hệ gì đến Kỳ gia hân, muốn mất mặt, cũng là mất mặt Vệ gia.

Với kế hoạch này, sợ là Kỳ Thư Hân đã tính toán trong một thời gian thật dài.

Bất quá.....

Thân mình Kỳ Vân Thư run lên, có chút kinh ngạc.

Công tử Vệ gia từ nhỏ đã ốm yếu, là một kẻ ngu ngốc ngớ ngẩn, toàn bộ Cẩm Giang thành ai không biết! Ai không hiểu!

"Cha, tình huống của công tử Vệ gia ngài cũng đã biết đến, nếu nữ nhi phải gả qua đó, chẳng phải là....."

Kỳ Thư Hân đập bàn một cái, ngắt lời nàng nói.

"Từ xưa, hôn ước đều do cha mẹ sắp đặt, việc này đã định, không phải do người nói không. Vệ gia cũng là hậu duệ nhà thờ, nhân gia hiền hích, có thể coi trọng người, cũng là phúc khí của người."

Lời này, khiến Kỳ Vân Thư đem ba chữ "thủ hoạt quâ*" có gắng nuốt trở vào.

**Nguyên văn "守活寡": thủ hoạt quâ; Nghĩa: giữ cho goá phụ sống (hôn nhân trống rỗng, goá bụa ngay từ đầu).*

Nàng nằng cặp mắt hạnh nhân lên, phản ứng hơi cứng đầu.

"Nữ nhi không muốn gả đến Vệ gia, tình nguyện cô độc sống hết quãng đời còn lại."

"Súc sinh, có phải lời này là nữ nhi nên nói hay không? Công tử Vệ gia tuy rằng si ngốc, nhưng cũng là người con duy nhất trong nhà. Người gả qua đó, tự nhiên cũng không phải chịu ủy khuất lớn lắm, huống chi Vệ gia cùng Kỳ gia ta xưa nay đều luôn lui tới, há có thể bị phỉ hù ở trong tay người, người thích cũng gả, không thích cũng phải gả."

"Cha....."

Kỳ Thư Hân đỏ mặt vì giận, "Đêm nay liền phạt người quý một đêm tại đây, cẩn thận nghĩ kỹ cho ta, còn dám ngỗ nghịch, ta liền kết thúc mệnh người, hoàn toàn coi như chưa từng sinh ra một nữ nhi như ngươi."

Sau đó vung tay áo, bỏ đi.

Nếu đây là những ngày ở hiện đại, cũng được xem như là liên hôn chính trị.

Nói đến cùng, Kỳ Vân Thư ở trong mắt phụ thân nàng, bất quá chỉ là một quân cờ.

Không, chuẩn xác hơn mà nói, bốn vị tiểu thư trong phủ đều là quân cờ trong tay hân.

Đại nữ nhi Kỳ Mạc Thanh, được tu dưỡng giống như thái tử phi của đương kim thái tử. Nghe nói Kỳ Thư Hân đã sử dụng không ít quan hệ, năm sau, sẽ đưa Kỳ Mạc Thanh vào kinh.

Nhị nữ nhi Kỳ Uyên Hân, từ nhỏ thân thể không tốt. Tuy nhiên, sớm đã được hứa gả cho nữ tử của Lễ bộ Thượng thư ở kinh thành, chờ thêm hai năm nữa, cũng được đưa đến kinh thành.

Đối với nữ nhi thứ tư Kỳ Linh Chi, tuổi còn nhỏ, đơn thuần chỉ là đứa trẻ tám tuổi. Tuy nhiên, mấy năm trước Kỳ Thư Hân cùng Kỳ lão phu nhân lên kinh thành làm việc, cũng đã hứa gả Kỳ Linh Chi cho người khác, đối phương, chính là cháu trai Triệu thân vương.

Chi có duy nhất Kỳ Vân Thư nằng, cố tình hứa gả cho một kẻ si ngốc.

Chênh lệch này, thật sự quá lớn!

Nàng quần chật quần áo trên người, hít một ngụm khí lạnh.

Gả chồng cũng thế, liên hôn chính trị cũng thế, phải gả cho một kẻ si ngốc, nằng đều không muốn.

Nhưng Kỳ Thư Hân nói một không hai, cho dù phải trời cũng sẽ trời nằng đem đến Vệ phủ.

Xem ra Kỳ gia này, sớm hay muộn nằng cũng phải rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Động vật linh trưởng thượng đẳng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vào tháng một, đêm sẽ có gió lạnh thổi, cũng có khả năng mưa rào. Trái với gió lạnh, mấy cái đèn lồng treo dưới mái hiên vẫn đỏ và tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Không quá lâu, Loan nhi đã lững lờ qua đây, lên lư đưa tới một cái chân cùng một cái lò sưởi nhỏ.

"Lão gia rõ ràng biết thân mình tiểu thư không tốt, còn phạt tiểu thư quý một đêm, đây không phải muốn mệnh người hay sao!" Khóe mắt Loan nhi rung rung nước, bắt đầu khóc.

"Sao người lại luôn khóc lóc sụt sùi như vậy."

Kỷ Vân Thư giữ lò sưởi nhỏ, thân mình cũng dần dần ấm lên.

Loan nhi xoa nước mắt: "Tiểu thư, vì người vẫn luôn như vậy, không tranh không đoạt, lúc này mới bị người khi dễ trên đầu."

"Ai nói với người như thế?"

"Loan nhi không mù, tự nhiên thấy được, giống như lần trước đại tiểu thư lấy đi cây Tiệp Phù mà người yêu quý về trồng trong sân viện của nàng thì tính là gì? Từ tiểu thư cắt hết xiêm y mùa đông của người thành nhiều mảnh lại tính là gì? Còn có Nhị thiếu gia tự mình đánh đổ đèn lưu li của Lão gia, lại đổ vạ trên đầu người, như vậy phải nói thế nào? Tiểu thư người đầy lòng thiện lương, không truy cứu, nhưng bọn họ không hề cảm kích, người đây là tự vác đá nặng xuống chân mình, đau cũng chính là người đau."

Loan nhi tức giận nắm chặt nắm tay.

"Nha đầu người, toàn là lấm miệng, tai vách mạch rừng, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Vân Thư trách cứ nặng một tiếng, nhưng trong lòng cũng biết, Loan nhi cũng là muốn tốt cho mình.

Loan nhi cúi đầu, có chút ủy khuất!

Từ khi chiếm cứ thân thể này tới nay, tính tình Kỷ Vân Thư ít nhiều cũng mang theo chút đậm bạc thanh nhã của nguyên chủ, nhu nhu nhược nhược, không nổi không vội.

Mà nàng cũng thực sự phiền chán vì phải giao đầu với nhau, người lừa ta gạt, phàm là có thể nhẫn, nàng tuyệt đối sẽ không ồn ào.

Có lẽ là bởi vì duyên cớ chống đối tự nhiên của con người, nàng đều luôn thuận theo. Các tiểu thư thiếu gia trong phủ lại càng thích tới tìm nàng phiền toái, ba ngày một việc nhỏ, nửa tháng một việc lớn.

Đúng giờ giống như kỷ kinh của nàng!

.....Người dịch: Emily Tom.....

Sáng sớm

Kỷ Vân Thư bị phạt xong. Loan nhi nâng nàng đứng lên, đang chuẩn bị quay về sân để nghỉ ngơi, vừa mới rời khỏi căn phòng phía tây thì đụng phải Kỷ Mạc Thanh.

Ăn mặc một thân thổ cẩm lụa trắng có hoa văn màu tím, giày thêu kim loan, đầu cắm trang sức vàng bạc, trên cổ mang một chuỗi trân châu đính cấp màu trắng, vòng tay bằng bạc trên cổ tay cũng đều có giá trị liên thành, trang sức lộng lẫy, mỗi thứ đều là vô giá.

Phía sau còn đi theo hai nha đầu độc đoán, Thủy nhi và Lạc nhi.

Đại tiểu thư Kỷ gia, Kỷ Mạc Thanh, từ trước đến nay đều mang tư thế như vậy.

"Như thế nào, lại đi chạm vào những vật không sạch sẽ đó?" Giọng điệu âm dương quái khí, khóe miệng mang theo một nụ cười khinh thường.

Kỷ Vân Thư thu hẹp mắt lại, không tính sẽ để ý tới nàng, cất bước muốn đi, lại bị Kỷ Mạc Thanh nắm lấy cổ tay nàng, dùng hết sức hung hăng mà nhéo.

"Không lớn không nhỏ, cảm sao?"

Kỷ Vân Thư một câu không mện không nhặt trả lại, "Tay muội muội hôm qua đã chạm vào từ thi, còn chưa rửa sạch, tỷ tỷ không chê?"

"Cái gì?" Kỷ Mạc Thanh dường như sợ hãi buông lỏng tay Kỷ Vân Thư, dùng khăn tay cố hết sức xoa tay của mình, trong miệng thì mắng, "Đen đủi đen đủi, vừa mới sáng sớm đã dính phải đen đủi xui xẻo này."

Loan nhi thấy thế, xen mồm vào: "Đại tiểu thư, hôm qua Tam tiểu thư đã quý cả một đêm, còn thỉnh đại tiểu thư đừng gây khó dễ....."

Bang.....

Kỷ Mạc Thanh giờ tay lên tát Loan nhi một cái: "Một tiện ti cũng có tư cách nói chuyện cùng bốn tiểu thư." Lời nói vừa rơi xuống, lại trừng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư một cái, "Thật đúng là người thế nào thì dường chó thế đó, người tới, đem tiện ti này áp đến phòng chứa củi, giáo huấn thật tốt một chút cho ta."

Đây rõ ràng chính là đang dùng Loan nhi để trút giận!

Kỷ Vân Thư dù sao trên danh nghĩa cũng là muội muội của Kỷ Mạc Thanh, có thể mắng, nhưng không thể đánh, có điều Loan nhi thì khác, đã thương hay đánh chết, bất quá cũng chỉ là một nha đầu mà thôi.

Chỉ cần mấy lạng bạc, có một đồng tử để nắm bắt!

Phía sau Kỷ Mạc Thanh là Thủy nhi cùng Lạc nhi nhận được lệnh của chủ tử, liền đi lên tóm lấy Loan nhi.

Ngày thường nếu Kỷ Vân Thư bị khinh bỉ, nàng cũng coi như không, nhưng không thể xả giận lên người Loan nhi, nàng cố ý đem Loan nhi che chắn ở sau người, nâng đầu lên liếc mắt nhìn Kỷ Mạc Thanh một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, khiến cả người Kỷ Mạc Thanh bỗng giật mình một cái.

"Vừa mới sáng sớm tỷ tỷ đã tức giận, đừng khiến thân mình bị thương, không bằng như vậy đi, khi quay về, muội muội sẽ tự răn dạy Loan nhi."

"Tiểu nha đầu này từ trước tới nay đều thích xen mồm ngắt lời mọi người, nếu như truyền ra bên ngoài, còn tưởng rằng những tiện nha đầu của Kỷ gia ta đều không sạch sẽ, hôm nay, ta không thể không giáo huấn nàng thật tốt."

Lời nói có ngụ ý, tự nhiên cũng quy chụp cho Kỷ Vân Thư cùng thuộc một loại "không sạch sẽ" kia.

Nữ nhân Kỷ Mạc Thanh này, thật đúng là động vật linh trường thượng đẳng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Trò hề vô nghĩa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư hòa nhã, nhưng ánh mắt lại hơi lạnh lùng.

"Loan nhi không hiểu chuyện, tỷ tỷ hà tất phải gần gũi với một nha đầu." Nàng quay lại mắng Loan nhi một tiếng, "Còn không nhanh chóng nhận sai."

Loan nhi cúi đầu xuống, lưng túm một chút, sau đó mới không cam lòng nói một tiếng, "Nô tỷ biết sai."

Kỳ Mạc Thanh cố tình nhíu mày nhỏ lại, hừ một tiếng về phía Kỳ Vân Thư.

"Một tiểu nha đầu cũng khiến người che chở như vậy?"

"Nha đầu cũng là người, huống chi Loan nhi đã theo ta nhiều năm như vậy, thỉnh tỷ tỷ nể mặt ta, tha nàng."

"Ta càng không."

Kỳ Mạc Thanh mày liễu dựng lên, nàng dựa vào cái gì phải nể mặt Kỳ Vân Thư.

Quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt phượng, găm nhẹ: "Một đám đều đợi ở kia làm gì, còn không kéo người đến phòng chứa củi đi, muốn bốn tiểu thư tự mình động thủ hay sao?"

Thủy nhi cùng Lạc nhi không dám chậm trễ, sau vài bước liền bắt lấy Loan nhi.

"Tỷ tỷ, nói đến cùng Loan nhi vẫn là người của ta, muốn đánh muốn chửi cũng nên do ta tới quản." Kỳ Vân Thư nói.

"Đồ cũng là nha đầu Kỳ phủ, không hiểu chuyện thì phải bị phạt, đây là quy củ, không thể rối loạn." Vung tay lên, "Mang đi."

Trong khoảnh khắc, ngón tay ngọc của Kỳ Vân Thư miết nhẹ cánh tay Thủy nhi, ngón cái thoáng dùng một chút lực. Thủy nhi chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm nhũn, lập tức liền đứng không yên, thân thể trực tiếp bổ nhào về phía Kỳ Mạc Thanh.

Kỳ Mạc Thanh bị bất ngờ, thân thể chao đảo ra sau, cả hai thân ảnh cùng lúc ngã ngửa trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng.

"Ai nha, đau chết mất, nha đầu chết tiệt kia, người có phải đã chán sống hay không?."

Ký Mạc Thanh bị Thủy nhi nặng nề đè lên, đau đớn kêu gào.

Thủy nhi sợ hãi, Lạc nhi một bên cũng sợ hãi, chạy nhanh qua đỡ Ký Mạc Thanh đứng lên.

Quần áo vốn đẹp để quý giá hiện tại dính bùn đất dơ bẩn, đồ trang sức cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, rơi rớt tan tác, thật sự là có chút chật vật.

Bang.....

Ký Mạc Thanh vùng tay tát trên mặt Thủy nhi một cái, hung hăng trừng mắt với nàng.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngay cả bốn tiểu thư cũng dám va vào."

"Nô tỳ biết sai, là nô tỳ đứng không vững, cầu đại tiểu thư tha cho nô tỳ."

Thủy nhi bị dọa nên quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

Ký Mạc Thanh vốn luôn coi trọng trang điểm như mạng sống, hiện giờ mang một thân chật vật, còn gì lợi hại hơn?

Ngón tay làm cử chỉ hoa lan, một khuôn mặt đầy bột phấn vụn vẹo vì tức giận, vào lúc này, tự nhiên cũng không còn tâm tư để ý tới Loan nhi, dậm hai chân, găm lên giận dữ quay về phòng mình để đi tắm rửa.

Vì vậy, trò hề khôi hài vô nghĩa này mới có thể kết thúc.

Ký Vân Thư cũng lập tức lời kéo Loan nhi nhanh chóng chạy về sân của mình, để tránh Ký Mạc Thanh lại lộn trở lại.

Tiến đến sân viện, Loan nhi liền hỏi.

"Vừa rồi Thủy nhi làm sao vậy? Đang êm đẹp lại ngã nhào về phía đại tiểu thư."

Ký Vân Thư nhợt nhạt cười, tự rút ly trà cho mình, rất có tư thế sẽ nói chuyện lâu dài.

"Người có biết, xương cốt con người được chia làm 7 tầng 14 khối, hai khối xương tay cùng xương chân được kết nối với nhau ở tử da phía dưới. Gân mạch trên xương tay được phân thành hai đoạn, ở giữa hai đoạn là một khúc xương, nhẹ nhàng ấn một cái cũng không cảm thấy đau, tuy nhiên xương chân sẽ mềm nhũn và mất đi sức lực. Mới vừa rồi ta chính là ấn xương ấy trên tay Thủy nhi, lúc này chúng ta mới được giải vây."

Loan nhi nghe đến sững sốt, "Tiểu thư người quá lợi hại."

"Đây là cấu tạo khung xương, bất luận là kích thích thân thể người hay là kích thích các cơ quan bên trong của người, đều do khung xương quyết định, thậm chí mức độ hoại tử của những thi thể đã hư thối ngàn năm cùng thời gian những người đó từ vong đều có liên quan đến khung xương của chúng. Hơn nữa, xương sọ của một người cũng rất là quan trọng, nào....."

"Tiểu thư, người đừng nói nữa."

Loan nhi lập tức ngắt lời nàng đang nói, sắc mặt khó coi, nuốt nước miếng, lưng chợt lạnh.

Thấy bộ dáng sợ hãi của Loan nhi, Ký Vân Thư ngược lại thấy rất vui vẻ.

Trước khi nàng còn chưa đột ngột chết ở trên bàn phẫu thuật, nàng cơ hồ mỗi ngày đều sống ở trong lầu kháo cổ và giao tiếp cùng những hủ thi bạch cốt, nếu nhất gan giống như Loan nhi như vậy, nàng đã sớm thất nghiệp!

Thời thôi!

Hôm qua quý một đêm, Ký Vân Thư thực sự có chút mệt mỏi.

Đón gần bò lên trên giường, đắp chăn, đánh một giấc.

Chương 9: Dọa nát lá gan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nha môn.

Huyện thái gia vẫn đang nghỉ ngơi, tối hôm qua bận rộn một đêm ở thôn phía đông, vừa mới háp mắt chưa đầy một canh giờ (2h), bên ngoài đã có nha dịch tới gõ cửa.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia dịch thân một cái, nhưng vẫn không có động tĩnh.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia miễn cưỡng bò dậy từ trên giường, mặc xong quan phục và quan ủng rồi, chậm rãi thượng đường, đôi mắt vẫn còn nhắm, đập Kinh Đường Mộc* trên bàn một cái.

**Kinh Đường Mộc (惊堂木): là thứ để quan xét xử cổ đại dùng để đập bàn mỗi khi xử án, dùng để làm phạm nhân sợ hãi hoặc thể hiện sự tức giận...*

"Người nào đánh trống?"

Dưới sảnh đường, hai gã nam tử người mặc trường bào hoa phục, đứng một trước một sau. Người trước lồng mày lộ ra anh khí cao quý, người sau đeo trường kiếm làm nổi bật dũng khí.

Cảnh Dung nhìn khắp nơi trên sảnh đường tìm xem một phen, cũng không nhìn thấy vị tiểu thư sinh hôm qua.

Huyện thái gia đã chờ một thời gian dài nhưng không thấy người báo lên tên họ, ngón tay cái xoa xoa mắt, lúc này mới mở mắt ra, thấy rõ người đang tiến đến.

Đây không phải chính là công tử cùng tiến đến với Kỳ Thư Hân tối hôm qua ở thôn phía đông sao?

"Người tới là người nào? Vì sao lại đánh trống?" Huyện thái gia ấn theo quy củ nên vẫn hỏi một lần.

"Đại nhân, công tử nhà ta hôm nay tới, là muốn tìm vị họa sư kia, phiền người kêu hắn ra đây." Lang Đổ nói rõ ý đồ của mình.

"Tìm Văn Thư?" Huyện thái gia nhẹ giọng nói thăm một câu, chạm tay bàn tính một phen, gương mặt nói: "Kỷ tiền sinh hôm nay không nhậm chức, các người ngày khác lại đến."

"Hắn là người ở đâu?" Cảnh Dung lên tiếng.

"Hắn ở đâu bạn quan làm sao biết được, nếu không có việc gì, hãy nhanh chóng rời đi đi, cũng không thể tùy tiện gõ trống bên ngoài nha môn." Huyện thái gia nguyên bản ngủ không ngon giấc, tự nhiên có chút không kiên nhẫn.

Cảnh Dung mặt không có biểu tình, nhìn thoáng qua Lang Đổ. Lang Đổ minh bạch, từ bên hông móc ra một khối thẻ bài, đưa tới.

"Lưu Thanh Bình, mở to hai mắt nhìn xem."

Ai da, cũng dám trực tiếp gọi tên huyệt quan lão gia hắn!

Huyện thái gia rất tức giận, đứng dậy chuẩn bị chụp lấy Kinh Đường Mộc, nhưng bỗng nhiên nhìn đến khối lệnh bài kia.

Kinh Đường Mộc trong tay "leng keng" một tiếng rớt xuống.

Lập tức nhấc lên quan phục, cúi người đi xuống đại sảnh đường phía dưới, cung nghênh, hai chân run run, "*bim*!" quỳ xuống.

"Dung..... Dung Vương, hạ quan có mắt không trông, không biết là..... là Dung Vương giả làm, có điều chậm trễ, mong Dung Vương thứ tội."

Cảnh Dung liếc mắt nhìn hắn một cái, hình dạng thì nhỏ bé, nhưng sắc mặt thật ra biến hóa rất nhanh.

"Người không biết không có tội, bốn vương cũng không muốn kinh động quá nhiều người, cũng không cần phải hành đại lễ, đứng lên đi."

"Tạ..... Dung..... Dung Vương."

Huyện thái gia kinh hãi toát ra mồ hôi, hai chân phát run mức không thể đứng lên được với cơ thể đang uốn cong.

"Không biết Dung Vương đến đây là..... là vì cái gì?"

Khóe miệng Lang Đổ nhếch lên, thay Cảnh Dung mở miệng.

"Mới vừa rồi không phải đã nói sao? Hôm nay tới, là tìm vị họa sư hôm qua, người sai hắn lập tức ra đây."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì, một họa sư nhỏ nhỏ, chẳng lẽ còn phải bùng lên kệ?"

Huyện thái gia nhanh chóng xoa tay: "Không không không, hạ quan lập tức phái người đi tìm hắn đem tới." Quay đầu đối nha dịch nói, "Còn không nhanh chóng đi tìm Kỷ tiền sinh đem tới."

"Vâng."

Nha dịch nhanh chân đi ngay lập tức.

Huyện thái gia e sợ cho sự chậm trễ với tôn đại thần này, lại cúi người, mang theo khuôn mặt tươi cười mời Cảnh Dung cùng Lang Đổ tới hậu viện nghỉ ngơi. Pha một bình trà thượng đẳng, tự mình đứng ở một bên, lúc này còn run run, nâng ống tay áo vội vã lau mồ hôi.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Cầm Giang Thành, khi nào thì đã tới đại nhân vật bậc này a!

Cảnh Dung nhấp một miệng trà, Cầm Giang nổi tiếng về trà, hương trà bay lên mũi, tỏa ra vị ngọt, danh bất hư truyền.

"Vị họa sư kia là người nào?" Cảnh Dung mở miệng.

"Hắn gọi là Kỳ Văn Thư, là họa sư có tiếng ở Cầm Giang thành chúng ta." Huyện thái gia đáp.

"Nói danh như thế nào?"

"Trong những năm gần đây, huyện thành chúng ta có rất nhiều *hủ thi** và *tiêu thi**, đều không có người đến nhận. Từ sau khi Kỷ tiền sinh tới, mặc kệ là *hủ thi* hay là xương trắng, đều có thể chuẩn xác họa ra bộ dạng sinh thời của người chết. Không chỉ có như thế, hắn còn thay bản quan phá không ít án kiện."

**Hủ thi (腐尸): xác thối; tiêu thi (焦尸): xác bị lửa thiêu.*

Trên mặt Huyện thái gia như được trát thêm vàng, rất là đắc ý.

"Người tuyệt vời như vậy? Ngốc tại Cầm Giang thành nhỏ nhỏ, quả là có chút lãng phí tài năng." Khi Lang Đổ nói, cổ ý vô tình nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình.

Tựa hồ trong đó có thâm ý!

Cảnh Dung nhướng mày: "Chỉ có chừng đó?"

Huyền thái gia suy nghĩ một lát trước khi trả lời: "Tinh tinh Kỳ tiên sinh không tốt lắm."

"Vì sao không tốt?"

Huyền thái gia đáp ứng: "Không..... như khi nói chuyện, tinh tinh có hơi lạnh lùng."

Lạnh? Lạnh bao nhiêu?

Cánh Dung bụng ly trà, lại uống một miệng trà.

Chẳng bao lâu, nha dịch tiến vào thông báo.

"Kỳ tiên sinh đang ở trong phòng ngủ, nói hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Sắc mặt Huyền thái gia đột nhiên biến thành màu xanh lá cây, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lần này hắn rất bối rối, không biết nương theo bên nào. Một bên là Kỳ Văn Thư hắn coi như trân bảo, một bên là Dung Vương quyền thế trên cao.

Hiện giờ, phải cẩn thận lựa chọn hỗ trợ bên nào thì tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một chén trà nhỏ

Huyền thái gia trộm liếc mắt ngắm nhìn Cánh Dung, thấy hắn nhất nấp trà và nhẹ nhàng để trên chén trà, lực trên cổ tay không nhẹ không nặng, thần sắc cũng không thay đổi không có cảm xúc, rất khó nhìn ra vui hay không vui?

Thần mình run rẩy hai lần, Huyền thái gia nhanh chóng giải thích: "Dung Vương, Kỳ tiên sinh mấy ngày nay làm việc rất chăm chỉ, thực sự có chút mệt mỏi, ngày hôm qua hạ quan đã đáp ứng hắn rồi, để hắn nghỉ ngơi một ngày, không bằng....."

Cánh Dung ngắt lời hắn.

"Không bằng bốn Vương ngày mai lại đến?"

Những lời này nếu người khác nghe xong sẽ không cảm thấy có gì khác, cố tình Huyền thái gia nghe ra "khuyết điểm" trong đó, thần mình đột nhiên giật mình một cái, lại quỳ xuống, cúi đầu.

"Hạ quan tuyệt đối không có ý tứ này a!"

"Tại sao đường đường là quan phụ mẫu, luôn phải quỳ xuống mỗi khi có khuyết điểm? Luật lệ Đại Lâm, có quy định này sao?" Cánh Dung nhún chặt lông mày.

Lang Đỗ chăm thêm một câu, "Vương gia, không có."

Sắc mặt Huyện thái gia trở nên nhợt nhạt cứng rắn.

Hắn đường đường là một Huyện thái gia, nhưng ngồi luôn ở trên cao như đức phật tôn kính a!

"Đứng lên đi, đừng quý liệt chân."

"Tạ..... tạ Dung Vương."

Huyện thái gia ngo ngắc đứng dậy, cúi người cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Cánh Dung hít hai mắt lại, mỗi móng gôi lên, mang theo một khí thế bức người, nói, "Luu đại nhân, nếu vị Kỳ tiên sinh làm việc phụ thuộc vào nhà môn, tự nhiên sẽ phải có sự an khang thịnh vượng của bá tánh trong tim, đúng hay không?"

Huyện thái gia thành thành thật thật gật đầu, "Đúng."

"Ngày hôm qua thuộc hạ của bốn Vương chết thảm tại Cẩm Giang thành, theo đạo lý, nhà môn các người sẽ phải điều tra rõ chân tướng cho bốn vương, đúng hay không?"

"Đúng."

"Vậy bốn Vương tìm hãn hiệp trợ Lưu đại nhân người, thay bốn Vương phá cọc án mạng này, có nên hay không?"

"Nên!"

Cánh Dung rất vui lòng. "Tốt, cho người thời gian một chén trà nhỏ, tự mình đem hãn mang lại đây."

Một chén trà nhỏ?

Đây rõ ràng chính là làm cho mọi việc trở nên khó khăn a!

Huyện thái gia không dám không đáp ứng, lo lắng lui về phía sau, "Vâng vâng vâng, hạ quan sẽ đi ngay lập tức."

Nói xong, nâng quan phục lên cuống cuống mà chạy.

Phía sau Cánh Dung nghiêm mặt lại, tâm tư bắt đầu nổi lên nghi ngờ.

Lang Đỗ sờ sờ hàm dưới, cân nhắc, "Vương gia, nghe ý tứ của Lưu đại nhân, Kỳ tiên sinh ngay cả những xương trắng của hài cốt đều có thể họa ra hình người, có lẽ..... án từ điều tra những năm gần đây, hẳn có thể giúp một tay."

Cánh Dung không đáp, chỉ là nếp nhăn giữa đuôi lông mày vẫn còn, đôi mắt hẹp dài giữ một thâm ý quý quyết. Sau một lúc lâu, hỏi: "Tính ngày, chúng ta đã rời kinh bao lâu?"

"Đã hơn nửa năm."

"Đi qua bao nhiêu huyện thành?"

"Nhiều hơn một trăm."

Cánh Dung "Ân" một tiếng, trong mắt mang ý cười, đầu ngón tay lại nhắc ly trà lên lần nữa.

.....*Người dịch: Emily Ton....*

Tới cửa sau của sân phía tây Kỳ phủ, Huyện thái gia gõ tay gõ cửa "Thịch thịch thịch", Loan nhi vội vàng ra mở cửa, vừa thấy là Huyện thái gia, cúi gập.

"Mau mau mau, kêu Văn Thư cùng ban quan đi đến nhà môn, việc lớn, lớn khủng khiếp."

"Tiểu thư không phải đã nói rồi sao, hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Huyện thái gia vỗ đùi, "Ai nha" một tiếng, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, trực tiếp đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, vượt qua nhanh chóng đi vào.

Tới ngoài phòng rồi, hướng về phía bên trong kêu lên: "Văn Thư, ban quan cầu người, cầu người đi đến nhà môn, người không đi, mũ cánh của ban quan có thể sẽ khó báo toàn nha! Người thương hại thương xót ban quan, đi một chuyến đi!"

Quan cầu dân, lần đầu nghe!

Trong phòng, Kỳ Văn Thư đã tỉnh dậy, khi nghe được giọng nói của Huyện thái gia, nàng không nhanh không chậm thay đổi thành nam trang, kẹp hộp gỗ đàn hương nơi cánh tay của mình.

Tư thế này, chẳng lẽ là muốn đi tới nhà môn?

Ném một viên hạt sen tẩm đường vào trong miệng, Kỳ Văn Thư mới đi ra từ bên trong, nhìn thấy Huyện thái gia hoang mang rối loạn, chỉ kém quý xuống về phía nàng.

"Đại nhân, có chuyện gì vậy?"

Không có thời gian giải thích, Huyện thái gia tiến lên tóm lấy Kỳ Văn Thư.

"Nhanh chóng đi theo ban quan một chuyến, nhà môn có người tìm, nhân vật lớn, không đi không được!"

Kỳ Văn Thư nhanh chóng bị kéo đi vài bước, lúc này mới kiên quyết kéo cổ tay hắn lại, nhủ thầm: "Đại nhân làm gì vậy? Ta không phải nói cho nhà dịch rằng, hôm nay không hoạt động bên ngoài hay sao?"

Huyện thái gia buồn bực, trên dưới đánh giá nàng một phen, cài trang nam nhi, hộp gỗ đàn hương, đây không phải làm tư thế đi làm việc thì là gì?

"Người không phải muốn đi cùng ban quan tới nhà môn sao?"

Kỳ Văn Thư lắc đầu: "Không phải."

"Vậy người định đi chỗ nào?"

"Chu gia."

Huyện thái gia không rõ, "Đi Chu gia làm gì? Tiểu thư Chu gia vừa mới chết, hôm nay còn đang hạ táng, nhanh chóng cùng ban quan đến nhà môn đi."

"Án mạng của tiểu thư Chu gia, không tra xét?" Kỳ Văn Thư hỏi một cách nhẹ nhàng.

Cái gì? Án mạng của tiểu thư Chu gia?

Huyện thái gia trừng lớn đôi mắt, cảm giác như đang bị người cạo cột sống trên lưng, run run hỏi, "Nàng không phải vô tình ngã lầu, rơi chết ở trên núi già hay sao?"

Kỳ Văn Thư trừng hãn một cái, "Từ xưa, ta đều giao một phần báo cáo bằng văn bản cho người, vị án Chu gia, ta không giao?"

"Không."

"Ta đây khi nào thì nói qua, tiểu thư Chu gia do vô tình ngã lầu mà chết?"

Huyện thái gia nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Cũng không."

Kỳ quái, không phải chính mình ngã chết, chẳng lẽ là bị người giết?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hai vụ án mạng, tra vụ nào?

Nhìn Huyền thái gia như một kẻ phạm tội đáng sợ, Kỳ Vân Thư kẹp chặt hộp gỗ đàn hương dưới cánh tay, con người thâm sâu nhìn hẩn bối rối.

"Đại nhân, Chu gia tiểu thư sau hai canh giờ (4h) nữa sẽ phải hạ táng, nếu muốn tra lại, phải đào quan tài lên một lần nữa, án tử kéo dài càng lâu, điều tra càng thêm phiền toái, đạo lý này, đại nhân hẳn là hiểu rõ."

Huyền thái gia xoa xoa tay, trong miệng "tắc" vài lần, cau mày buồn rầu: "Bản quan đương nhiên hiểu rõ, nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Trong nhà môn còn có người đang chờ người! Hay là, người đến nhà môn một chuyến trước đi, đợi lát nữa, bản quan sẽ cùng người đi tới Chu gia? Nhất định có thể đuổi kịp trước khi hạ táng tiểu thư Chu gia."

Huyền thái gia mang theo ánh mắt thăm dò nhìn nàng, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Kỳ Vân Thư nhướn mày, hỏi: "Hay là nhà môn cũng có chết người?"

"Không đúng không đúng, là có người tìm người, chính là công tử đến cùng với cha người ở thôn phía đông ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay đã tới nhà môn."

"Ồ? Vậy năm cổ thi thể đó đã được ngộ tác kiểm nghiệm xong?"

"Hãy dừng chậm trễ thời gian, Vân Thư tốt của ta, người nhanh chóng cùng bản quan đến nhà môn đi, sự tình Chu gia có thể đợi."

Không để cho Kỳ Vân Thư có cơ hội nói chuyện, Huyền thái gia vô cùng lo lắng lập tức lôi kéo Kỳ Vân Thư dậm dẫu chạy tới nhà môn.

.....Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, Cảnh Dung đã uống xong một ly trà, giường mất lên đã thấy Huyền thái gia đang lôi kéo Kỳ Vân Thư đi tới.

Tới trước mặt rồi, Huyền thái gia thờ hồng hộc.

Thật bất ngờ, Kỳ Vân Thư không hề hựt hơi cũng không thờ hồn hẩn, đoan chính đứng đó, nhìn về phía Cảnh Dung đang ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ lè.

Hôm qua, trong đêm đen tối thật khó nhìn thấy rõ sự xuất hiện của hẩn.

Mây kiếm mất sáng, đôi mắt sáng được vạch ra bằng một hình mắt hoa đào, trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo được điểm với sự gợn ác, nhưng cũng rõ ràng có thêm vài hương vị trêu đùa.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dung cũng nhìn kỹ nàng từ đầu tới chân một lần.

Nhìn khuôn mặt nàng sạch sẽ trắng nõn có vẻ hơi ửng hồng, cũng không biết là do vừa rồi chạy gấp hay là bị gió thổi, mà đôi mắt càng thêm thâm thúy tràn đầy sức sống.

Chỉ là...

Hẩn ta như thể nào lại có vài phần khinh thường khi nhìn hẩn!

Huyền thái gia nhanh chóng cúi người: "Dung Vương, hạ quan đã mang người đến cho ngài"

Dung Vương? Kỳ Vân Thư dăng trí một cái.

Quả nhiên, người có thể khiến người cha như sai lang của nàng phải vậy đuôi lấy lòng, hẩn thật sự không phải là một nhân vật nhỏ!

Góc áo nàng đột nhiên bị Huyền thái gia lôi kéo mờ ám, ý bảo nàng nhanh chóng hành lễ, đừng đắc tội với tôn phật này.

Kỳ Vân Thư cũng biết thức thời, cong eo, nhàn nhạt nói: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương"

Ánh mắt Cảnh Dung hiện lên thâm ý sâu sắc trong một khoảnh khắc, xua xua tay, ý bảo Huyền thái gia thôi lui đến một bên, lúc này mới hỏi Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, hôm nay có ăn no không?"

"Ta đã ăn rất no!"

"Hôm qua ngủ có ngon không?"

"Tiểu nhân một đêm không ngủ."

"Vì sao?"

Nàng quý một đêm, đương nhiên không thể ngủ ngon, nhưng nào có thể nói về nó, đề cập đến nó!

Kỳ Vân Thư nháu mày, hỏi lại một câu: "Dung Vương sống ở bờ biển sao*?"

*Sống ở bờ biển (+住在海边): hiểu theo nghĩa đen, khi nói ai đó sống gần biển nghĩa là người có quá nhiều thời gian đi can thiệp vào công việc của người khác bởi vì người sống bên cạnh biển.

Quản rộng thế làm gì!

Cũng may Cảnh Dung nghe không hiểu, ngược lại bắt đầu nghiêm túc nghiền ngẫm lời nói của nàng: "Bốn vương sống ở kinh thành, Dung Vương phủ, không phải ở ven biển, chẳng lẽ hôm nay Kỳ tiên sinh vì thiếu ngủ, khiến đầu óc hồ đồ?"

Người mới hồ đồ, cả nhà người đều hồ đồ!

Kỳ Vân Thư ngược mắt lên: "Vương gia tìm tiểu nhân tới, tin rằng không phải chỉ để hỏi một lượt ăn uống tiêu tiêu đi?"

"Đương nhiên không phải." Cảnh Dung nghiêm túc trả lời, đi vào chủ đề chính: "Ngỗ tác đã kiểm nghiệm thi thể, đích xác là trúng độc bỏ mình, tất cả kết luận đều giống như tiên sinh đã nói"

Kỳ Vân Thư cũng không ngạc nhiên, hỏi: "Cho nên?"

"Cho nên bốn vương muốn thỉnh tiên sinh đến nghĩa trang một chuyến, giúp bốn vương nhìn kỹ lại xem, có thể tra ra chút manh mối gì hay không!"

"Thi thể đã được mổ ra?"

"Ruột đều có thể nhìn thấy!"

"Liệu xương cốt có nhìn thấy được không?"

"Rõ ràng như ban ngày, cho nên bốn vương mới quan tâm đến tiên sinh ăn no hay không, miễn cho lúc nhìn thấy tình hình thi thể có phản ứng không mong muốn."

Phản ứng không mong muốn, là sợ nàng sẽ phun ra sao?

Thật là buồn cười, Kỳ Vân Thư nàng cái gì mà chưa từng thấy qua, đừng nói là thi thể bị giải phẫu đến nổi máu chảy đầm đìa, dù là thi thể hư thối đến nổi thi trùng* bò đầy nàng cũng từng chạm vào không ít.

*Thi thể (尸体): Xác chết, thấy người chết; Thi trùng (尸虫): sâu bọ ăn xác chết.

Kỳ Vân Thư trầm ngâm một lát, nhìn về phía Huyền thái gia, hỏi: "Hai cọc án kiện*, làm kiện nào trước?"

*Hai cọc án kiện (两桩案件): hai trường hợp; hai bản án; hai vụ án.

Một kiện là án kiện của tiểu thư Chu gia, một kiện là án kiện của Dung Vương.

Làm cái nào trước? Đây không phải là làm khó Huyền thái gia sao?

Cảnh Dung suy nghĩ: "Còn có án kiện khác sao?"

Huyện thái gia nhanh chóng trả lời: "Dung Vương, hôm trước trong thành chúng ta cũng xảy ra một cộc án mạng, là tiểu thư nhân gia nhà giàu, cần phải nhanh chóng hạ táng, nếu không tra, sợ rằng sẽ quá muộn."

Sau khi châm chước cân nhắc, sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, nói với Kỳ Vân Thư: "Sự tình của bốn vương không khẩn cấp, xử lý án tử trong tay người xong xuôi trước, sau đó nghiêm túc giúp bốn vương làm việc là được, miễn cho người bị phân tâm"

Ồ! Đúng là một người tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mở nắp quan tài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỳ Vân Thư không hề cảm kích sự hào phóng của hắn, vì đây là điều cần thiết.

Rốt cuộc, đó là tổ chất mà Vương gia nên có! Hiểu rõ đạo lý tới trước tới sau!

"Đa tạ Dung Vương đã hiểu, vậy tiểu nhân sẽ rút lui trước." Kỳ Vân Thư cúi đầu.

"Bốn vương sẽ đi cùng người." Cảnh Dung đứng dậy nói.

Trên mặt Kỳ Vân Thư không có biểu tình gì: "Thân thể của Dung Vương quý giá, Chu gia hiện tại đang làm tang sự, sợ là sẽ có điều xúc phạm Dung Vương."

"Thân thể quý giá?" Cảnh Dung nheo mắt, "Tiên sinh đã từng sờ qua? Hay là đã từng nhìn thấy?"

Mơ hồ trừu chọc nói, khiến Kỳ Vân Thư không nhận được kín đáo trừng hắn một cái.

"Tiểu nhân chỉ sợ..."

Cảnh Dung ngắt lời nàng.

"Không sợ, bốn vương đứng lúc đang nhân rồi, huống chi là thấp điệu tiền đến, quả quyết sẽ không quấy rầy tiên sinh phá án."

Kỳ Vân Thư lười tranh cãi cùng hắn, cuối cùng vẫn là đồng ý, nói đến cùng, hắn là Dung Vương, nàng chỉ là một họa sư nhỏ nên chỉ có thể tuân mệnh.

Huyện thái gia cũng dẫn đầu một nhóm nha dịch, đoàn người hùng dũng tiến đến Chu gia.

Trên đường đi đến Chu gia, Kỳ Vân Thư đi ở đằng trước, Cảnh Dung đi theo phía sau.

Hắn quan sát đáng vẻ mình dè mà nhanh nhẹn, mặc một trường bào màu đen, đi đường giống như mang theo gió nhẹ, tinh tế và thanh lịch, đặc biệt là đôi mắt bình đạm, lộ ra một cổ linh khí, thật sự không giống người đã giao tiếp cùng những từ thi đó!

Chậm rãi, khỏe mỗi Cảnh Dung dần dần nhiễm một nụ cười thâm dò thâm sâu, ý vị sâu xa.

.....*Dịch: Emily Ton*.....

Không bao lâu, đã tới trước cửa phủ Chu gia, cùng với tiếng khóc cay đắng thảm thiết, quan tài của tiểu thư Chu gia vừa lúc đang được nâng đến cổng lớn.

Huyện thái gia yêu cầu người nâng quan tài hạ xuống, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Chu lão gia, nói.

"Chu lão gia, việc hạ táng hãy chậm lại đã."

Chu lão gia trầm sắc mặt xuống, nhàu mày.

"Lưu đại nhân, người đây là có ý gì?"

"Bối vì..."

Lời còn chưa dứt, Chu phu nhân xông lên, ra sức tát Huyện thái gia một cái, kêu khóc: "Nữ nhi của ta chết thảm, nhưng người lại dẫn người ngăn cản ở nơi này, không cho nữ nhi của ta hạ táng, người sắp tâm làm gì? Nữ nhi số khổ của ta, nương thực xin lỗi người a!"

"Chu phu nhân, không phải như thế..."

"Các người nhanh chóng tránh ra, nữ nhi của ta sinh thời đã chịu đủ đau khổ, chết rồi còn phải chịu loại xúc phạm này."

Chu phu nhân kêu trời khóc đất, chỉ kém không ngất xỉu đi.

Đều nói nam nhân sau khi bị phụ nhân giữ lấy thì sẽ không còn biện pháp, lời nói này quả nhiên không sai chút nào!

Huyện thái gia gào gào quát đứng đó, đôi mắt bắt đầu nhìn chăm chăm vào Chu phu nhân, hoàn toàn đã quên mục đích tiến đến lần này.

Nhìn xem cảnh tượng này, Kỳ Vân Thư lắc đầu, tiến lên, duỗi tay đỡ lấy cánh tay Chu phu nhân.

"Chu tiểu thư đúng là mệnh khổ, tuổi còn trẻ mạng đã chôn vùi, sinh thời đẹp đẽ như thế, nhưng sau khi chết lại hoàn toàn thay đổi, cũng không biết thù oán lớn bao nhiêu, lại dùng phương thức tàn nhẫn mà hãm hại nàng như vậy"

Lời này không nặng không nhẹ, lại làm Chu phu nhân bỗng nhiên cá kinh, trở tay bắt lấy cổ tay Kỳ Vân Thư, với đôi mắt đầy chấn động nhìn nàng.

"Người nói gì? Thù gì? Oán gì? Tàn nhẫn hãm hại gì? Nữ nhi của ta là bị người hại chết sao?"

"Nghĩ hoặc trong lòng phu nhân, tại hạ tự nhiên sẽ giải thích với người, chỉ bằng sai người nâng quan tài đi vào trước, chặn ở trước cửa, chung quy có chút khó coi."

Chu phu nhân choáng váng một hồi, mới gạt đầu như điên, nhanh chóng sai người nâng quan tài đi vào.

Chu lão gia một bên tiến đến trước mặt Huyện thái gia, hỏi: "Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

"Bản quan cũng không rõ ràng lắm, tóm lại bên trong tất có bí ẩn."

Bí ẩn?

Chu lão gia thở dài, quẳng ống tay áo xuống, xoay người đi theo phía sau quan tài cùng vào phủ.

Khi Huyện thái gia chuẩn bị đi vào thì Kỳ Vân Thư kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: "Đại nhân nên đợi đám người nâng quan tài ra ngoài rồi mới cần lại, chặn ở trước cửa, đen đủi."

"Văng vẳng vắng, không thỏa đáng không thỏa đáng."

Cũng không phải, Huyện thái gia sẽ không hối hận đến chết.

Người ta nói rằng, người dùng quan tài ở trước cửa, năm sau tai họa sẽ liên tục chọc vào!

Huyện thái gia, đương nhiên cũng thật hồ đồ.

Kỳ Vân Thư im lặng, cất bước vào phủ, không muốn chậm trễ thời gian thêm nữa.

Cánh Dung sau lưng hứng thú, nói nhẹ một câu.

"Có chút ý tứ."

Quan tài một lần nữa bị nâng tới hậu viện nhà chính, tất cả mọi người đều vây ở chung quanh, từng đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm Kỳ Vân Thư.

"Mở nắp quan tài." Kỳ Vân Thư nói.

Mấy gia đình nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng ánh mắt nhất trí quay đầu nhìn về phía Chu lão gia.

Chu lão gia nuốt nuốt nước miếng, dò hỏi: "Kỳ tiên sinh, nếu như nữ nhi của ta bị người làm hại, vì sao ngày hôm qua người không nói ra?"

"Ngày hôm qua có chút mệt mỏi, không muốn tra."

Chính là tùy hứng!

Chu lão gia ngang ngạnh một chút, nhưng không có lời gì để nói, hướng về phía mấy gia đình gật đầu.

Vài người lúc này mới mở nắp quan tài ra.

Mùi hôi thối phát ra từ thi thể trộn lẫn với mùi gỗ mục của quan tài, bay ra, khiến người buồn nôn.

Đoàn người vội vàng che mũi nhủu mày, Kỳ Vân Thư lại không nhanh không chậm, từ bên hông móc ra phấn bô kết (皂角粉) rải xung quanh quan tài, ánh mắt nhìn vào trong quan tài tìm kiếm.

Bộ dáng thoắt nát của tiểu thư Chu gia giờ phút này càng trở nên dữ tợn hơn, thịt nát trên mặt cũng từ đó tươi biến thành trắng bệch xanh tím, mà một con người như hạt châu vốn treo ở hốc mắt đã bóc ra rơi vào trong tóc, dính với nó.

Có lẽ bởi vì thời tiết ẩm ướt, khuôn mặt đã bị bành trướng như muốn nổ tung, xương và thịt không thể phân biệt được, to máu (tĩnh mạch) dày đặc.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư đưa bàn tay vào trong quan tài, kéo xiêm y của tiểu thư Chu gia, xốc lên, lộ ra bả vai trắng nõn.

Hành động này, khiến mọi người kinh hãi, nam đinh theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn.

"Kỳ tiên sinh người đang làm gì vậy?" Chu lão gia xanh mặt.

Kỳ Vân Thư nhéo nhéo bả vai Chu tiểu thư, vừa lòng gật gật đầu: "May mắn may mắn."

May mắn? Người đầu đã chết, nàng còn nói may mắn?

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 13: Thời gian tử vong?

"Tiên sinh nói lời này là có ý gì? Nữ nhi của ta đã chết, người vì sao còn nói may mắn?" Chu lão gia hỏi.

Kỷ Vân Thư trầm mặt nói: "Ta nói lời may mắn, là may mắn Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, để lại cho chúng ta một manh mối rất rõ ràng, đó chính là sự nhô lên trên xương vai của nàng, chính là tình trạng bị sưng lên."

"Sưng lên? Chỗ này?"

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm lấy ra một đôi bao tay màu trắng và mang vào, mò hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, bên trong không phải là công cụ vẽ tranh, mà là một số công cụ linh tinh như nhíp và kéo.

Nàng chọn một con dao găm nhỏ, trước mắt bao người, dùng dao nhọn cắt vào phần da thịt trên vai của Chu tiểu thư.

Máu đã đọng lại thành một khối màu tím đen, tụ lại dưới lớp da đã hư thối, một chút máu đỏ còn chảy xuống ống chân, giống như bọt nước tiêu chảy, dính vào cổ tiểu thư Chu gia, thấm vào sợi tóc và găm vào hoa lệ.

Thật là đáng tiếc cho một bộ trang điểm đẹp đẽ quý giá!

Mà con dao nhỏ trong tay nàng, thấm nhập, thấm nhập, lại thấm nhập, cho đến khi lộ ra phần bị sưng trên xương vai mới bỏ qua.

Đi nhiên, những hành động của nàng, tự nhiên cũng khiến cho mọi người sợ hãi, tất cả đều xanh mặt, che miệng, thiếu chút nữa là nôn ra.

Kỷ Vân Thư lại bình tĩnh lau khô da nhỏ, thả lại vào trong hộp gỗ đàn hương, nhéo nhéo hai xương vai của Chu tiểu thư, lại xem xét chỗ sưng lên trên xương vai, dần dần đã có đáp án vừa lòng.

Quả nhiên, giống như sự phán đoán của nàng không sai chút nào.

"Từ hình dạng sưng lên này, chính là bị người nhắc hai tay lên, túm lấy và kéo đi, mà cổ tay ở trên tay nàng, ta cũng tìm được dấu vết bị người nắm chặt."

Mọi người đang chịu đựng cảm giác ghê tởm buồn nôn, khi nghe đến đây đều là ngạc nhiên và sững sờ.

Khuôn mặt Chu phu nhân cay đắng, nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh, điều này có quan hệ gì đến cái chết của nữ nhi ta?"

"Đương nhiên là có quan hệ." Ánh mắt của nàng rất tự tin, nàng quét mắt một vòng về phía đám gia đình và nha hoàn trong đình, hỏi: "Thời điểm Chu tiểu thư chết, ai ở bên cạnh?"

Trong đám người hầu, một tiểu nha đầu run rẩy đi ra, cúi đầu: "Vào thời điểm đó, nô tỳ đã ở bên cạnh."

Kỷ Vân Thư đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Vóc dáng nho nhỏ, tầm 13-14 tuổi, bộ dáng khá thanh tú, chỉ là đôi tay nắm chặt lấy cổ tay, dường như đang sợ hãi.

"Ta hỏi người, người có chắc chắn tiểu thư nhà người là ngã lâu chết vào sáng sớm hai hôm trước?"

"Chắc chắn, tiểu thư đã ngã lâu chết, ta tận mắt nhìn thấy."

"Người đang nói dối."

Kỷ Vân Thư vừa nói ra, toàn bộ căn phòng bùng nổ.

Chu phu nhân không nói gì, đi đến trước mặt nha đầu kia, giang tay tát cho nàng một cái.

"Người, nha đầu chết tiệt, nói, có phải người đẩy tiểu thư xuống lầu hay không, người vì sao muốn hại nữ nhi ta, nàng đối với người không tốt hay sao?"

"Phu nhân, không phải nô tỳ, thật sự không phải nô tỳ đẩy tiểu thư xuống lầu, cho dù nô tỳ có lá gan tày trời, nô tỳ cũng không dám!"

"Ngay cả tiên sinh cũng nói người nói dối, không phải là người còn có thể là ai? Người tới, bắt tiểu nha đầu này lại, ta muốn nàng ta phải đền mạng cho nữ nhi ta."

"Phu nhân nô tỳ bị oan!"

Kỷ Vân Thư bị đau đầu vì tiếng ồn, cau mày và thờ dài, chặn lại nói: "Phu nhân, ta chưa nói hung thủ là cô nương này, người hãy dừng lại và nghỉ bên cạnh một chút, chờ đến khi ta nói hết lời được không?"

Chu lão gia cũng nhanh chóng kéo phu nhân mình qua một bên, khuyên: "Phu nhân, thân thể người không tốt, đừng tức giận, chúng ta hãy nghe tiên sinh trước, tiên sinh nhất định có thể giải quyết bất bình của Ngưng nhi."

Chu phu nhân vừa rồi quỳnh lên, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, vỗ về ngực và thở hổn hển, đành phải ngồi sang một bên.

"Đứng lên đi." Kỷ Vân Thư cúi người đỡ nha đầu kia đang run rẩy và khóc thút thít đứng lên.

Nhưng vừa mới đứng tới cổ tay của nha đầu, nha đầu đau đến nỗi rên lên một tiếng trong miệng, mới chậm rãi đứng lên.

Điều này, Kỷ Vân Thư tất nhiên cũng để ở trong mắt.

Đến kệt mình, Kỷ Vân Thư trở lại bên cạnh quan tài, nghiêm túc nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, ta vừa rồi sẽ đi nói cô nương này nói dối, là bởi vì cô nương này lúc ấy cũng không ở bên người Chu tiểu thư. Nếu nàng ta ở đó, nhất định có thể phát hiện, Chu tiểu thư lúc ấy, đã chết, mà thời gian tử vong, chính là buổi tối trước đó một ngày."

"Cái gì?" Chu lão gia kinh ngạc.

Đoàn người cũng sôi nổi thảo luận, tiểu thư Chu gia rõ ràng chính là ngã lâu chết vào sáng sớm ngày hôm trước, như thế nào lại thành vào buổi tối hôm kia?

Huống chi..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mi độc

"Tiên sinh có thể đã nghĩ sai rồi hay không? Sau khi nữ nhi của ta chết, ngộ tác đã tới xem qua, thời gian tử vong chính là sáng sớm hai ngày trước." Chu lão gia khó hiểu.

Huyện thái gia cũng hơi luống cuống, tiến đến bên tai Kỷ Vân Thư, nhẹ giọng nói: "Vân Thư, người đừng phạm sai lầm, ngộ tác đã tới nghiệm qua."

"Ta sẽ không sai."

Nàng trả lời hần một câu.

Huyện thái gia im bật, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Vân Thư nhìn trên vai Chu tiểu thư, dùng dao nhọn cắt ra rộng hơn, để lộ xương vai, nói: "Ta nói rồi, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương sẽ không. Căn cứ theo phán đoán của ngộ tác, Chu tiểu thư thật đúng là đã chết vào sáng sớm hai ngày trước. Tuy nhiên, tình trạng sưng lên trên xương vai của Chu tiểu thư, chỉ có thể hình thành sau khi người đã chết được nửa canh giờ (1h). Hơn nữa, căn cứ vào độ sưng cứng, hình dạng và màu xanh tím để xem, cũng đủ chứng tỏ rằng thời gian nàng tử vong chính là buổi tối ba hôm trước."

"Vậy vì sao ngộ tác lại nói là sáng sớm hai hôm trước?"

"Bởi vì Ngổ tác đã bỏ qua một điểm, buổi tối ba hôm trước, mưa to cả một đêm, nhiệt độ giảm dưới không độ... rất lạnh, điều này sẽ ảnh hưởng tới nhiệt độ của gan người. Từ trước tới nay, ngộ tác luôn phán đoán thời gian chết dựa trên quan niệm sai lầm ấy, nhưng xương sẽ không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ của môi trường xung quanh."

Đều do niên đại này không có kỹ thuật tiên tiến, nếu không, nàng cũng không đến mức phải tiêu phí nhiều công phu như thế, còn phải cắt da thịt trên vai Chu tiểu thư để tiến hành chứng minh lập luận của mình.

Thật sự là khó chịu muốn chết!

.....*Dịch: Emily Ton....*

Tuy rằng người Chu gia nghe không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp đó, nhưng cũng minh bạch ý của Kỷ Vân Thư.

Chu phu nhân chảy nước mắt, run run hỏi: "Vây... nữ nhi ta rốt cuộc là chết như thế nào?"

"Đúng vậy, nữ nhi ta rốt cuộc chết như thế nào?" Chu lão gia cũng có chút sốt ruột.

Kỷ Vân Thư cũng không vội giải thích, mang bao tay trực tiếp đẩy ngón tay vào trong miệng hư thối của tiểu thư Chu gia, quấy vài cái, sau đó từ bên hông mình lấy ra một viên hạt sen đường và ném vào, đợi một lát, lại cạy viên hạt sen đường ra từ trong miệng Chu tiểu thư.

Hạt sen đường vốn có màu cam, đã biến thành màu lam.

"Chu tiểu thư, là trúng độc mà chết." Kỷ Vân Thư đưa ra kết luận.

"Trúng độc?" Chu lão gia kinh ngạc: "Ngỗ tác không nói gì về việc trúng độc mà chết."

"Đương nhiên, nghiệm độc sẽ phải nghiệm cổ họng, nhưng loại độc này đã không đi vào cổ họng. Ngỗ tác đương nhiên sẽ nghiệm không ra. Ngày hôm qua khi ta vẽ tranh cho tiểu thư đã phát hiện trong răng của nàng có một mảnh màu đen."

Đang nói, nàng trực tiếp rút ra một trong những chiếc răng đen mới lồi của Chu tiểu thư, tiếp tục nói.

"Loại độc này, gọi là mị độc (中毒), đến từ Tây Vực, không đi vào cổ họng, chỉ xâm nhập vào răng, chỉ cần dính một chút sẽ chết. Phương pháp kiểm nghiệm ra loại này độc chính là phải dùng tinh bột. Khi chất độc gặp phải tinh bột, sẽ tạo ra một kết tủa màu lam. Điều này đã giải thích vì sao hạt sen đường có tinh bột, khi gặp phải loại độc này, tự nhiên lại biến thành màu lam."

Chu lão gia suy nghĩ nửa đứng không vững, hai mắt trừng lớn và hơi đỏ lên, giọng run lên hỏi: "Rốt cuộc là người nào muốn hại nữ nhi ta? Hung thủ rốt cuộc là ai? Nữ nhi của ta từ nhỏ đều rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, không ra khỏi đại môn và không đi xa khỏi sân, tuyệt đối sẽ không đắc tội với người khác."

"Chu lão gia đừng gấp, nếu tiểu thư chưa từng ra khỏi phủ, đó chính là đã chết ở trong phủ, sẽ không khó để tra."

"Kỷ tiên sinh, người nhất định phải giúp nữ nhi ta tìm được hung thủ giết nàng, người chính là ân nhân Chu gia ta!"

"Chu lão gia nói quá lời."

Kỷ Vân Thư cảm thấy có chút khó chịu, nhẹ gạt gạt đầu, đặt viên hạt sen đường đã biến sắc và cái răng trong tay ở một bên, cời bao tay đầm máu.

Nàng đi cho đến khi đến trước mặt nha đầu kia, hỏi: "Tên người là gì?"

Nha đầu kia lúc này vẫn còn nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu trả lời: "Nô tỳ gọi là Kiều Tâm."

"Kiều Tâm cô nương, ta hỏi lại người một lần nữa, khi tiểu thư nhà người rơi xuống từ trên gác mái, người rốt cuộc đã ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tiên sinh thích nữ tử khuê phòng?

"Ta... lúc ấy ta đang ở phía dưới gác mái."

"Vì sao người lại ở phía dưới gác mái?"

"Buổi sáng hôm đó, ta có chút không thoải mái, sau khi uống được xong mới đến sân tiểu thư. Nhưng, không nhìn thấy tiểu thư ở trong phòng, cho nên ta đã đi đến hậu viện. Từ rất xa liền nhìn thấy tiểu thư đang ngồi ở trên gác mái, ta nhớ rõ lúc ấy, trên gác mái cũng không có người nào khác. Khi ta vừa mới đi đến phía dưới gác mái, thì nhìn thấy tiểu thư rơi xuống, đập đầu ở trên nui gài."

Nói chuyện lưu loát, không giống như đang nói dối.

Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi: "Vậy buổi tối cách đây 3 ngày, lần cuối cùng người nhìn thấy tiểu thư là thời điểm nào?"

Kiều Tâm suy nghĩ, sau đó trả lời: "Khoảng tầm giờ Hợi (21-23h), ta thấy trong phòng tiểu thư đã tắt đèn nên đi vào đốt đèn. Lúc ấy, tiểu thư ngủ ở trên giường, không có gì bất thường." Khi nói còn có lên giọng, cho thấy mình không phải là đang nói dối.

Có điểm đáng ngờ, trong lòng Kỷ Vân Thư cũng bị chèn ép một phen, *án này, thực sự hơi khó giải quyết.*

Kiều Tâm lại hỏi: "Tiên sinh, người nói tiểu thư nhà ta đã chết vào buổi tối 3 hôm trước, nhưng vì sao, sáng sớm hôm sau ta còn nhìn thấy tiểu thư nhà ta ngồi ở trên gác mái?"

"Người chỉ là nhìn thấy từ xa, tự nhiên không thể nhận rõ được tiểu thư nhà người lúc ấy đã chết. Nếu như có người có ác ý giết người, cũng có thể tạo ra ảo giác tiểu thư nhà người ngồi lâu rơi xuống, sao có thể để tiểu nha đầu như người nhìn thấu?"

Lời này vừa ra, Kiều Tâm liền mặt trắng.

Sau khi thở một hơi thật sâu, Kỷ Vân Thư quay sang nói với Chu lão gia: "Hiện giờ nguyên nhân và thời gian từ vong của Chu tiểu thư đều đã biết, hiện tại, cần phải tìm được động cơ giết người. Căn cứ vào động cơ sẽ tiến thêm một bước là tìm ra hung thủ, cho nên, ta cần phải nhìn qua phòng của Chu tiểu thư."

Chu lão gia lập tức đáp ứng: "Được, ta sẽ để người đưa người đi qua đó." Nói xong, kêu quân gia trong Chu phủ tiến vào, phân phó: "A Tĩnh, người đưa Kỷ tiên sinh đi nhìn xem trong phòng tiểu thư."

Lão quân gia cúi người: "Vâng." Nhìn về phía Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, mời đi bên này."

Lão quân gia dẫn thêm mấy nha đầu rồi cùng đi đến sân Chu tiểu thư, Kỷ Vân Thư sắp đuổi kịp bọn họ, nhưng khi nàng vừa đi qua trước mặt Cảnh Dung thì bị hấn kéo sang một bên.

"Không nghĩ tới, tiên sinh lại thích xem phòng của nữ tử khuê phòng."

Nếu như Cảnh Dung không lên tiếng, nàng thật đúng là đã quên tôn Phật này, không nghĩ tới, hấn quả nhiên thấp đủ điệu, ẩn ở trong đám người, luôn ở ngoài tầm mắt!

"Không phải ai cũng đều là lưu manh, tiểu nhân là vì án tử mà bất đắc dĩ, nếu Dung Vương không chê, cùng nhau đi qua cũng không hại gì"

"Bỏn vương tự nhiên muốn đi qua, nhưng thật ra muốn nhìn xem trong đầu của tiên sinh còn chứa bao nhiêu bí mật không muốn người biết đến."

Lời này, sao nghe giống như lời thăm dò đạo đầu của người chủ trì kênh truyền hình như vậy!

Khóe miệng Kỷ Vân Thư khẽ co giật, quay qua cười khách khí với hấn một cái, sau đó đi theo lão quân gia.

Cảnh Dung hiện tại không nhận được sự tò mò đối với Kỷ Vân Thư, thư sinh kia, vui vẻ hơn nhiều so với mưu đồ và lục đục ở trong kinh thành.

Lang Bạc tiếp cận hấn, nói: "Vương gia, có vẻ như chúng ta không tìm lắm người, Kỷ tiên sinh là một nhân tài."

"Nhân tài thì đúng là nhân tài, nhưng tính nết có hơi cứng đầu."

"Vâng, đúng vậy."

"Được rồi, hãy đi nhìn xem trước." Ngừng nói, Cảnh Dung đi theo đám đông cùng với Lang Bạc.

Huyện thái gia chờ Cảnh Dung đi trước mới dám nhích người.

Chu lão gia sau khi phân phó hạ nhân đỡ Chu phu nhân nhanh chóng trở về phòng, cũng đi qua.

Khuê phòng tiểu thư Chu gia rất sạch sẽ, nói đúng ra, không chỉ là sạch sẽ, quả thực chính là sạch đến bất thường.

Trong phòng, tất cả các đồ vật đều được phân loại dựa theo màu sắc. Bên trong phòng, từ giường đến màn, đều là màu đỏ, gian ngoài chính là màu lam, màu vàng, mỗi màu đều được phân loại và xếp thành một khối.

Đầy rõ ràng chính là một dấu hiệu của rối loạn ám ảnh cưỡng chế!

Kỷ Vân Thư vào trong phòng, nhìn một vòng, thấy trên bàn trang điểm bày biện son phấn, màu sắc của những cái hộp cũng cơ hồ giống nhau như đúc, hơn nữa trên hộp và trên mặt bàn đều không nhiễm một hạt bụi.

Đôi mắt của Kiều Tâm rất sắc nét, nhanh chóng bắt đầu giải thích: "Tiểu thư nhà ta đặc biệt yêu thích sạch sẽ, mặc kệ là chân tốt bao nhiêu, hay là những hộp son phấn, chỉ cần dùng qua một lần sẽ tuyệt đối không dùng lại lần thứ hai, cho nên mỗi ngày vào buổi sáng sớm chúng ta đều phải đổi mới."

Kỷ Vân Thư cũng không nói gì, đi ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn đến bên mảnh có một cái giá cắm nến đặc biệt tinh xảo. Một cái giá cắm nến giống như những nhà gia nhà giàu, phía trên sẽ có khảm hoa, nhưng giá cắm nến này lại được khảm thủy tinh, từng viên một với nhau, tạo thành hình dạng một hoa văn xoắn ốc, cực kỳ đẹp.

"Giá cắm nến này thật đẹp, tiểu thư các người xem ra rất thích nó." Kỷ Vân Thư nói

"Vâng, tiểu thư đặc biệt thích nó." Kiều Tâm gật đầu: "Hơn nữa, mỗi đêm trước khi tiểu thư đi ngủ đều sẽ thấp nến trên giá cắm nến này, tiểu thư nói, chỉ có mùi thơm từ cái giá cắm nến này mới giúp nàng ngủ được."

"Rất đáng chú ý."

Nhân gia nhà giàu đều rất yêu thích, nhưng không giống nhau!

Nàng tiếp tục nhìn một lần trong phòng, vừa lúc nhìn đến một cây roi màu đỏ gất trên tường chỗ cửa.

Tiểu thư Chu gia là người biết võ công?

Trong lòng nàng nảy ra nghi hoặc, duỗi tay cầm roi xuống. Ngay lúc đó, nàng vô tình thoáng nhìn thấy sự hoảng hốt đột ngột trong mắt Kiều Tâm. Nàng theo bản năng nắm lấy cổ tay mình và lui về phía sau một bước.

Kỷ Vân Thư như là mình bạch điều gì, đem roi trả lại chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vương gia chanh chua

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trả roi về chỗ cũ, Kỷ Vân Thư lui về phía sau, lao vào một cái suy tề ngã, may mắn Kiều Tâm đứng sau lưng đã đỡ lấy nàng.

Kỷ Vân Thư đồng thời cũng bắt lấy cánh tay Kiều Tâm, nhanh chóng vén ống tay áo của nàng ấy lên và nhìn thoáng qua, sau đó lập tức kéo ống tay áo xuống.

Thần không biết, quý không hay!

"Tiên sinh không có việc gì chứ?" Kiều Tâm hỏi.

Biết rằng "ham nữ thụ thụ bất thân", Kỷ Vân Thư lập tức tránh ra xa, cúi đầu: "Đa tạ Kiều Tâm cô nương."

"Thật tốt là tiên sinh không bị ngã."

Vào lúc này, Chu lão gia bước vào phòng.

Kỷ Vân Thư đi lên trước.

"Chu lão gia, ta thấy sắc trời cũng không còn sớm, không biết hôm nay có thể ở lại quý phủ một đêm hay không?."

"Đương nhiên có thể, chỉ cần tiên sinh không chê. Thật ra, sự tình của tiểu nữ đã phiền toái đến tiên sinh." Giọng Chu lão gia thê lương, nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, cố nén để mình không khóc.

Chu lão gia cũng thật là khổ, có được một đứa con gái duy nhất, sao cứ mất đi như thế?

"Chu lão gia yên tâm, án này đã đến nha môn, tức là sự tình của Lưu đại nhân, cũng là sự tình của tại hạ, nhất định sẽ đưa ra một công đạo cho Chu tiểu thư."

"Nữ nhi của ta, nàng rất biết nghe lời, tính tình cũng rất tốt, trước nay chưa từng cãi nhau với người khác, vì thế ta nghĩ không ra người nào có thể sẽ hạ độc thủ như thế."

Sắc mặt Chu lão gia rất tang thương, những quảng thâm trên mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng hung thủ là ai, Kỷ Vân Thư hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, tự nhiên cũng không dám nói ra.

"Nếu chu lão gia không chê, có thể chuẩn bị hai gian phòng được không?" Một giọng nói truyền đến từ cửa.

Không cần nhìn, Kỷ Vân Thư cũng biết đó là Cảnh Dung. Nam nhân kia, sẽ không bị ràng buộc với chính mình đi?

Cảnh Dung mang vào trong phòng từng luồng gió mát, phong cách và tư thái đều mang một luồng khí cao quý, không tương thích với bầu không khí tang thương lúc này của Chu gia.

"Người là?" Chu lão gia không rõ, hỏi.

Cảnh Dung nâng lên đôi mắt thâm đen: "Tại hạ là bằng hữu của Kỳ tiên sinh, hôm nay đến cùng với hắn."

"Thì ra là bằng hữu Kỳ tiên sinh, vậy tự nhiên cũng là khách quý." Chu lão gia lập tức lệnh cho quán gia: "A Tình, nhanh chóng chuẩn bị hai gian phòng."

"Vâng." Quán gia đáp.

Kỷ Vân Thư nhìn về phía Cảnh Dung, vừa lúc gặp phải tầm mắt hắn, cặp mắt ẩn sâu trong nụ cười.

Nhìn xem về đặc ý của hắn, cũng không biết ở lại Chu gia có thể có điều gì khiến hắn cao hứng?

Long sàng gồi ảm không cần, chạy tới ngủ trên gỗ Hồng Mộc Bàn, ham mê này, kỳ quái!

Thật là kỳ quái!

Kỷ Vân Thư trộm nhìn hắn nhiều lần, nhưng nét mặt bên ngoài vẫn không thay đổi.

Trời cũng không còn sớm, Huyện thái gia cũng mang theo nha dịch chuẩn bị trở về.

Ngay khi hắn bước về phía trước, Kỷ Vân Thư kéo Huyện thái gia đến một bên, ở bên tai hắn không biết đã nói chút gì, Huyện thái gia gật đầu, chớp hai mắt, cong eo đi đến trước mặt Cảnh Dung và mờ miêng.

"Dung Vương, hạ quan sẽ rời đi trước, ngài có bất luận phản phó gì, chỉ cần sai người tới nha môn thông báo một tiếng."

"Người mang Lang Đỗ về nha môn đi, để hắn đêm nay ở trong nha môn, đi theo người."

"Cái... cái gì?" Trông mặt Huyện thái gia đều như muốn rơi xuống.

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung liếc xem xét hắn một cái: "Lỡ tại người không tốt sao?"

Huyện thái gia xua tay!

"Vậy nhanh chóng đi đi, đừng vương chân vương tay."

Huyện thái gia gật đầu!

Lang Đỗ cũng ngoan ngoãn nghe lời, cùng nhau rời đi theo Huyền thái gia.

Hậu viện trở lại yên tĩnh, nhưng toàn bộ Chu gia lại lập tức bao phủ trong một mảnh không khí quý dị ở trong sương mù dày đặc!

Quần gia đưa Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung tiến đến phòng khách phía đông, hai người cùng nhau đi ở phía sau.

Một thân thể cao thẳng, uy phong hùng vĩ!

Một dáng người gầy nhưng rắn chắc, bước chậm trong những đám mây!

Mắt Kỳ Vân Thư nhìn thẳng, khóe miệng hừ một tiếng rất nhỏ.

"Tiểu nhân chưa nói sẽ không giúp Dung Vương tra án, ngài không cần thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm ta, như thế sợ tiểu nhân chạy mất."

Cảnh Dung câu môi, phản bác: "Bổn vương không cần phải lãng phí năng lượng để nhìn chăm chăm người, huống chi hòa thượng chạy được nhưng miếu đứng yên*. Mũ cánh Lưu đại nhân còn đang nắm chặt ở trong tay người!"

**Nguyên văn 和尚跑不了庙: Nghĩa: người có thể chạy nhưng cuối cùng cũng không thoát. (the monk can run away, but the temple won't run with him; you can run this time, but you'll have to come back)*

"Dung Vương đây là đang muốn uy hiếp ta?"

"Người nếu ngoan ngoãn làm việc thay bổn vương, lấy đầu ra uy hiếp?"

"....."

Kỳ Vân Thư nâng mí mắt lên, mắt trợn trắng.

Vương gia này, chanh chua!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thụ? Thú?

Edit: Cổ Lục Nhã (@nakarytxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton

Quần gia đưa bọn họ đến Đồng Uyển và sắp xếp nơi ở cho hai người. Đó là một gian phòng lớn, bên trong phân ra hai phòng nhỏ ở hai bên trái phải và ở giữa có một phòng tiếp khách.

Đây còn không phải là bố cục của một tửu điểm hay sao?

Nhưng Kỳ Vân Thư không vui, quay sang nói với lão quần gia: "Còn có phòng khác không?"

Lão quần gia cúi người, trên người mặc một bộ đồ tang lễ cùng với chiếc mũ tang phủ hợp trên đầu, vì thế nên khi cúi đầu xuống căn bản không nhìn thấy rõ hình dáng.

Lão kính cẩn nói: "Tiên sinh, toàn bộ Đồng Uyển chỉ có hai căn này là sạch sẽ nhất, các người là khách quý, lão gia đã dặn dò chúng tôi không được thất lễ".

"Nhưng..."

Cảnh Dung lên tiếng: "Ký tiên sinh chỉ ở một đêm, cần gì phải phiền phức như vậy. Ta thấy nơi đây rất tốt, rất yên tĩnh, ban đêm nghỉ ngơi sẽ không bị làm phiền". Sau đó nói với lão quần gia: "Ồ đây không cần người nữa, có thể đi được rồi".

"Vâng, vậy hai vị nghỉ ngơi cho tốt, một lúc nữa ta sẽ cho hạ nhân đến hầu hạ".

Lão quần gia vẫn cúi đầu, rút lui ra phía bên ngoài sân.

Kỳ Vân Thư ghét nhất là bộ dáng giống như chủ tử của Cảnh Dung, không nhịn được nói một câu: "Đây không phải là Dung Vương phủ, Vương gia phân phó hạ nhân Chu gia, thật giống như là nhà mình vậy".

Tiểu gia hóa này, nói chuyện thật hài hước!

Cảnh Dung cười, hai tay chấp đằng sau, nâng áo choàng lên và tiến vào trong phòng.

Còn không quên ném lại một câu: "Rửa tay trước khi vào phòng, bổn Vương không ngại được mùi thi thể".

"....."

Nàng đứng là xui xẻo tám đời mới gặp phải vị Vương gia nóng lạnh bất thường và không coi trọng người khác như thế!

Rửa tay trong chiếc chậu ở phòng ngoài xong, Kỳ Vân Thư tiến vào phòng liền nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi trong trong phòng khách nhìn nàng.

"Rửa sạch sẽ rồi chứ?"

Kỳ Vân Thư cạn lời, nhìn nhìn con xúc động muốn đâm vào hán. Thay vào đó, *giơ* hai bàn tay ra trước mặt hán.

Cảnh Dung đỡ ra một lát, nhìn phía trên bàn tay nàng vẫn còn dính vết nước, ánh sáng chiếu vào óng ánh long lanh.

Ngay lập tức hán đưa tay ra bắt lấy đôi bàn tay nhỏ tinh tế, khóe miệng nhếch lên đầy ý vị đùa giỡn: "Đều nói rằng bàn tay nam nhân phải thô và có lực, tại sao bàn tay của Ký tiên sinh vừa nhỏ vừa mềm thế này? Chắc không phải là bói *phán nước (xem đường)* chứ?"

Cổ tay bất ngờ bị nắm, Kỳ Vân Thư theo bản năng nắm chặt tay lại, xoắn cổ tay để tự giải phóng mình.

"Thình vương gia buông tay".

"Không buông".

"Đau".

"Chỗ nào đau?"

"Tay đau".

"Ta cũng sẽ không buông".

Hán ta giữ chắc ý định muốn trêu chọc nàng, khóe miệng cười đùa càng diễn càng rộng, tay dùng chút lực kéo Kỳ Vân Thư về phía trước mặt, một tay khác khoác lên chiếc vai nhỏ bé của nàng.

Mắt đưa lên đưa xuống bắt đầu phân tích: "Bộ xương này cũng thật là nhỏ, lẽ nào từ khi còn nhỏ đã không có cơm ăn? Hay là từ nhỏ tính cách không tốt bị người ta đánh đến kén?"

Đứng là giống y hệt phiên bản người viết văn ngắn ở thời hiện đại!

Cơ thể Kỳ Vân Thư đã rất gần hán, khoảng cách giữa hai người chỉ là một cái nắm tay. Nàng thấp hơn hán một cái đầu, tầm nhìn trực tiếp hướng vào lồng ngực hán. Thân thể ấm nóng của nam nhân phả vào mũi khiến trái tim nàng có chút căng thẳng.

Nàng nhanh trí dùng tay đẩy hán ra.

"Vương gia đừng quá đáng quá, tiểu nhân không phải là thụ"

Thư? Thú?*

Cánh Dung suy nghĩ một chút về từ này, cười khinh thường: "Với loại người như ngươi cũng muốn gọi là thú? Bỏn vương thấy ngươi trông giống một con mèo với bộ móng nhọn, chỉ nhìn chứ không dùng được".

*{*Thư (受): Vâng mệnh, vâng theo, chịu đựng; Thú (兽): Thú vật, con vật, con thú. Trong phiên âm tiếng Trung, thư và thú đều có phiên âm giống nhau: shòu. Đây là một trò chơi chữ, trò đùa của người TQ. Câu của Văn Thư: 小的可不是受。= (Dịch chính xác) Kê hèn mọn này không phải là người cam chịu (受 / shou). Câu của Cánh Dung: 就你这种还想称兽 = (chính xác) Với một cơ thể như thế, ngươi nghĩ rằng ngươi là một con thú (兽 / shou)?*
{Dịch: Emily Ton}}

"Ngài..."

Kỷ Văn Thư tức giận đến mức thiếu chút nữa thì giẫm chân, cuối cùng chỉ đành nghiền răng ken két.

Nhưng nàng không làm gì được hắn.

Bây giờ nàng cũng đã hiểu rõ một câu triết lý thiên cổ!

Ta thích bộ dáng ngươi không thích ta, nhưng lại không thể bỏ mặc ta! (我就喜欢你看不惯我，却作不掉我的样子! *I like the way you look when you hate me but can't bear to push me away!*)

Cánh Dung nhìn nàng với bộ dạng dè nén ừy khuất, trên mặt hiện ra vẻ tự hào "*ta thắng rồi*".

Đúng lúc này, một vài nha đầu bỗng nhiên bung đồ ăn tiến vào phòng, phá vỡ khung cảnh nãy lửa mà không khỏi này.

Nha đầu dẫn đầu hành lễ: "Lão gia phân phó làm bữa tối cho hai ngài, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị, nô tỳ sẽ đi làm lại cho hai vị tiên sinh".

Đồ ăn lên bàn có cá có thịt, phong phú hơn hẳn so với Kỷ gia.

Lông mày của Kỷ Văn Thư trở nên âm đạm, hỏi nha đầu dẫn đầu: "Cô nương, tiểu thư của các người chỉ có một nha hoàn là Kiều Tâm sao?"

"Không phải, còn có Tô Văn".

"Ồ. Lúc nãy nàng ta cũng có mặt sao?"

Nha đầu lắc đầu: "Mấy ngày trước nhà Tô Văn có chuyện nên đã xin nghỉ, có lẽ đêm nay sẽ trở lại. Tiên sinh, ngài còn có gì phân phó nữa không?"

"Không còn, các người có thể nghỉ ngơi, không cần ở lại hầu hạ". Kỷ Văn Thư xua tay.

Những nha đầu đó cúi thấp người xuống rồi thối lui.

Sắc mặt Kỷ Văn Thư càng thêm âm trầm, trong lòng đang nghĩ gì đó, vừa chuyển tầm mắt đã nhìn thấy Cánh Dung đang nhìn nàng với ánh mắt kì quái.

"Vương gia không những có sở thích nắm tay, chẳng lẽ còn có sở thích nhìn chăm chăm vào người khác". Giọng nói của Kỷ Văn Thư mang đầy ý vị không tốt.

Bộ dáng phù phiến biến mất, Cánh Dung nghiêm túc hỏi nàng: "Không lẽ ngươi đã phát hiện ra điều gì đó?".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 18: Bỏn vương không kén ăn

"Vương gia có ý gì?" Nàng hỏi lại

"Nếu không phải ngươi đã phát hiện ra điều gì, sao lại muốn trụ lại đây?" Hoàn toàn một bộ dáng nhìn thấu nàng, lại nói: "Nếu ngươi tin tưởng bỏn vương, bỏn vương còn có thể giúp đỡ ngươi."

Tuy nói trong lòng Kỷ Văn Thư cũng không thích Cánh Dung, nhưng Kỷ Văn Thư thật đúng là cần một sự giúp đỡ.

Nàng đơn giản nói vui: "Nếu Vương gia đã mở miệng, tiểu nhân đương nhiên là cầu mà không được, thật sự đúng là có chuyện muốn thỉnh Vương gia giúp một chút."

"Ngươi nói."

"Không vội, chờ trời tối lại nói." Nàng nhường mày, treo nửa câu nói, xoay người ngồi xuống, cầm lấy chén đĩa trên bàn: "Chu gia đang làm tang sự, nhưng họ vẫn đưa thịt cá lại đây, có thể thấy được đạo đãi khách của Chu phủ đích xác không tồi."

Cánh Dung lại nghiêng đi mặt, nhân dịp một câu: "Bỏn vương không đói bụng."

Kỷ Văn Thư thông thả ung dung gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, cố ý nói: "Cũng đúng, đồ ăn Chu gia tự nhiên là kém xa so với món ngon mỹ vị của phủ Vương gia, Vương gia ăn không quen, cũng là điều tất nhiên."

Lời này vừa ra, Cánh Dung trở nên mất vui, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Bỏn vương từng ăn qua rau dại hoang dã, chỉ sợ đã ăn còn muốn nhiều hơn so với Kỷ tiên sinh ăn muối."

"Vương gia thật sự thích nói đùa."

Hắn là một Vương gia, từng ăn qua rau dại hoang dã? Ai tin?

Cánh Dung ngay thẳng, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Vương triều Đại Lâm phía nam có Nam Cương, phía bắc có Bắc Lương, bỏn vương đi từ nam tới bắc, tổng cộng đã đi qua 108 địa phương. Có núi sâu thôn nhỏ, cũng có những ngôi nhà được xây dựng giữa hư không. Nếu nơi nơi đều có sơn hào hải vị, chẳng phải mỗi người con dân Đại Lâm chúng ta đều không cần phải ăn đói mặc rách?"

Kỷ Văn Thư dừng tay cầm chiếc đĩa, hơi tò mò nhìn hắn: "Nguyên lai Vương gia đã đi qua nhiều nơi như thế?"

"Đây không phải trọng điểm."

"Vậy trọng điểm là gì?"

Cánh Dung trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: "Bỏn vương nói tất cả những điều này chính là muốn nói cho ngươi biết, bỏn vương không phải là người kén ăn!"

Thật xấu hổ!

Không ăn thì không ăn, Kỷ Văn Thư cũng thật sự đói bụng, tiếp tục bung đồ ăn lên và ăn ngon lành.

Mơ hồ nghe được Cánh Dung nói một câu: "Thật nhân tâm, như thế vẫn còn nuốt trôi."

Đúng vậy! Thử hỏi có ai sau khi sờ soạn thì thể chưa đến một canh giờ (2h), còn có tâm tình ăn cơm?

Chỉ có Kỷ Văn Thư có tâm tình.

Sau khi ăn no, Kỷ Văn Thư nghỉ ngơi một hồi, mãi đến khi sắc trời dần dần tối sầm lại.

"Không phải Vương gia muốn hỗ trợ sao? Đi thôi."

Kỷ Văn Thư nói xong liền đi về phía ngoài cửa.

Cánh Dung buồn bực, nhưng vẫn đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Không lâu sau, hai người đã đến trên gác mái nơi tiểu thư Chu gia đã xảy ra chuyện. Trên gác mái vẫn còn treo vài cái đèn lồng màu đỏ, chiếu sáng những vùng lân cận, nhẹ nhàng đẩy quyền rũ.

Kỷ Vân Thư luôn luôn thích đèn lồng thời cổ đại, vì vậy ngắm nhìn đèn lồng một hồi lâu, Cảnh Dung dùng tay chạm chạm vào người nàng.

"Kỷ tiên sinh tới đây để ngắm đèn?"

"Tra án."

Ngay lập tức, nàng thu lại ánh mắt từ trên những chiếc đèn lồng.

Cảnh Dung tựa hồ nhìn ra ý đồ của nàng, nói: "Có phải ngươi đang hoài nghi, thời điểm lúc tiểu thư Chu gia rơi xuống, trên gác mái này có người hay không?"

"Xem ra Vương gia quả thực thông minh."

"Đương nhiên."

Kỷ Vân Thư không quan tâm đến hắn, đi một vòng quanh gác mái.

Gác mái chính là một cái đỉnh cao, không lớn, hơn nữa không có vách ngăn, bốn phía đều được rào chắn bởi gỗ đỏ (lâm lan can), gắn liền với băng ghế dài, nếu có ai đó ở trên gác mái cũng có thể nhìn ra ngay.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Bất kể Kỷ Vân Thư nhìn như thế nào, cũng nhìn không ra nơi nào có thể giấu người.

Nàng đang suy nghĩ nên có chút xuất thần, vừa xoay người một cái, trán nàng đụng vào một bộ ngực rắn chắc, gây ra đau đớn!

Kỷ Vân Thư theo bản năng đặt tay lên trán, cảm may. Nàng vẫn im lặng nhìn chăm chăm Cảnh Dung đang đưa tay xoa ngực, cảm giác không hài lòng.

"Sao ngươi đột nhiên quay đầu lại mà không lên tiếng, ngực bốn vương không phải là gỗ đâu, nếu người va chạm như vậy, nó có thể sẽ vỡ."

"Vậy sao Vương gia lại đứng ở sau người ta mà cũng lên tiếng?"

Cảnh Dung cau mày: "Theo ngươi nói như thế, có phải bốn Vương đi chỗ nào cũng nên nói cho ngươi biết hay không?"

"....."

Có phải ta đây muốn xoay người, trước tiên cũng nên nói cho ngươi biết hay không?

Lời này, tất nhiên Kỷ Vân Thư còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ là trong lòng có từng đợt lửa thiêu. Hắn là Vương gia, nói gì cũng đều có lý, nàng chỉ là một họa sư nhỏ nhỏ, nào dám cãi lại!

Đón giãn chỉ cần...

"Đều là tiểu nhân không tốt!"

Nàng lười tranh cãi. Kỷ Vân Thư đi vòng qua hắn, chuẩn bị đi theo hướng khác.

Nhưng ại biết, nàng vừa mới đi qua người Cảnh Dung, hai bàn tay to lớn liền ôm trên vòng eo của nàng, dùng sức lôi kéo. Nàng xoay người một cái, bởi vì bàn chân lao đao, thân thể không ổn định nên trực tiếp đâm sầm vào lồng ngực Cảnh Dung. Đến lúc cơ thể nàng rơi xuống, lại vừa lúc bị hai bàn tay của Cảnh Dung ôm chặt trên vòng eo của mình.

Vừa chắc ngã vào trong lồng ngực hắn!

Hai "đại nam nhân" cứ ôm nhau một khối như vậy!

Đèn lồng lay động trong gió nhẹ, phát ra ánh sáng nhấp nháy, chiếu và kéo dài thân ảnh một ngắn một ở trên sàn gỗ, đặc biệt phá lệ.

Như là một khung cảnh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hung thủ có khả năng không phải một người

Người Dịch: Emily Ton.

Tư thế ái muội thật sự quá trêu chọc người, bốn mắt giao nhau, một người mang nụ cười trêu chọc tà mị, một người khiếp sợ xấu hổ.

Hiển nhiên, Kỷ Vân Thư thuộc về người sau.

Tiểu thư sinh này, thật là tuấn tú!

Tâm trí đáng lên ý đồ cổ tình trêu chọc, Cảnh Dung nói: "Eo của tiên sinh thật sự nhỏ bé, nếu như đập tất hết mấy cái đèn lồng trên gác mái, bốn vương thật đúng là nghĩ mình đang ôm nữ nhân."

Một câu này khiến Kỷ Vân Thư bùng tỉnh, nàng gờ hai tay lên, vung hai tay áo của trường bào, dùng hết toàn lực đẩy hắn ra, cời bỏ trôi buộc.

"Thỉnh Vương gia tự trọng!"

Thay vì thẹn thùng như vừa rồi, Kỷ Vân Thư có chút bức mình!

Tuy nhiên, Cảnh Dung vẫn không thay đổi sắc mặt: "Trong im lặng của đêm đông giá lạnh.... chỉ đùa một chút cũng không được?"

Hồi thôi không biết xấu hổ!

"Vương gia nói giỡn cũng nên có giới hạn, phải không? Hai đại nam nhân ôm nhau, nếu bị người nhìn thấy, Vương gia có thể không biết xấu hổ, nhưng tiểu nhân có." Giọng điệu của Kỷ Vân Thư không tốt.

Mắt thấy mình thật sự đã chọc nàng tức giận, Cảnh Dung nhún mày, nhanh chóng lý ra thái độ vừa lòng: "Ban đầu, luôn tưởng rằng tiên sinh vốn thật sự rất ít lời thanh đạm, lãnh lẽo như cây thông đông lạnh" hắn cúi đầu xuống gần mặt nàng, cười xấu xa: "Tiên sinh cũng có thể tức giận, tuyệt vời!"

Tuyệt vời muội người a!

Đôi mắt lạnh lùng của Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, áp chế lửa giận trong lòng, hạ vai xuống: "Dung Vương, thời gian đã không còn sớm, ta và người đầu vô mồm ở chỗ này, làm sao có thể đối mặt với tiểu thư Chu gia còn chưa hạ táng?"

"Đúng vậy, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần giải quyết." Cảnh Dung hoàn hồn gật đầu.

"Dung Vương nói muốn hỗ trợ, vậy phiền toái Dung Vương hãy ở trên gác mái này, tiểu nhân đi xuống dưới một chuyến, đợi lát nữa ngài hãy nghĩ cách trốn đi, chỉ cần đừng để ta nhìn thấy là được."

"Ngươi đang cố gây khó khăn đối với bốn Vương? Gác mái này không thể che giấu được người." Cảnh Dung bác bỏ.

Tiểu thư sinh này không phải là đang dùng cách này để trả thù hắn đi.

Kỷ Vân Thư đã xoay người chuẩn bị đi xuống lầu, cũng không quay đầu lại mà quăng ra một câu: "Đó là vấn đề của Vương gia, động đầu óc đi."

Giọng nói xa dần, người đã xuống lầu.

Kỷ Vân Thư đi đến hoa viên phía sau, nơi có khoảng cách khá xa với gác mái, cũng là nơi mà Kiều Tâm từng đứng trong ngày định mệnh ấy.

Chọn xong vị trí, mí mắt nàng vừa nhắm, nhìn lại về phía gác mái, nhưng trống rỗng, không nhìn thấy Cảnh Dung.

Vì thế, nàng lại đi đến một chỗ khác của hoa viên, vẫn như cũ không nhìn thấy có người trên gác mái!

Đang buồn bực tôn Phật xao quyet kia đã ẩn náu ở đâu? Ngay lúc ấy liền nhìn thấy Cảnh Dung nhảy xuống từ trên đỉnh gác mái, ổn định vững vàng đứng ở trước mặt nàng.

Kỷ Vân Thư chỉ gõ nhẹ dưới mí mắt, bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Vương gia mới vừa rồi đã ẩn nấp nơi nào?"

"Tiên sinh thông minh như vậy, đoán không ra?"

"Đoán không ra."

Cảnh Dung cảm thấy mất hứng, duỗi tay chỉ chỉ nóc nhà: "Nóc nhà này là loại có hình tam giác, ở giữa nhô lên vừa lúc có thể che giấu một người, bất kể người ở phía dưới nhìn từ phương hướng nào cũng đều không thể nhìn thấy."

Kỷ Vân Thư lúc này mới tỉnh ngộ!

Cấu trúc nóc nhà hình tam giác vốn là kiến trúc theo phong cách thời cổ đại, không ngờ nàng đã xem nhẹ điểm này.

"Cho nên, hung thủ là người biết võ công?"

Kỷ Vân Thư kết luận, bản thân mình cũng có chút kinh sợ.

Mà phản ứng kinh ngạc của nàng lại khiến cho Cảnh Dung bất ngờ, trằm mắt hỏi: "Sao người lại kinh ngạc như vậy?"

"Ta kinh ngạc.... bởi vì hung thủ có khả năng không phải một người."

"Người cần cứ vào cái gì?" Cảnh Dung nghiêm túc.

Kỷ Vân Thư cân nhắc trong lòng một chút, nói: "Sau khi tiểu thư Chu gia chết, có dấu vết bị người túm lấy cánh tay và kéo đi, bởi vậy mới có thể khiến trên xương vai của nàng ấy bị sưng lên. Hơn nữa, nguyên nhân hình thành nên vết sưng, nhất định là từ một người có sức lực yếu nên đã phải dùng toàn lực lực để kéo. Tuy nhiên, có thể nhảy lên nóc nhà thì người đó phải có võ công, sức lực quả quyết sẽ không nhỏ, thời điểm kéo Chu tiểu thư sẽ không có khả năng phải dùng hết toàn lực."

Cảnh Dung nheo lại đôi mắt lạnh lẽo, cũng chìm sâu vào trong sương mù dày đặc!

Ấn từ này, thật sự là càng ngày càng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đây là bệnh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư cũng suy ngẫm, nhưng nàng không cảm thấy vụ án có gì thú vị, ngược lại trong lòng như có một sợi dây dài đang vòng quanh nó, không có chừng mực quấn trái tim nàng, rầu rĩ, hoảng sợ!

Đúng lúc này, có một cây đa cách đó hơn hai mét đã hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Cây này rất lớn, ước chừng phải hai ba người mới có thể ôm quanh thân nó.

Bước nhanh đi qua, ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở dưới gốc cây, trên đó bao phủ bởi những vết nứt dài dài đan chéo nhau, vỏ cây bị rút ra một tầng, bại lộ lõi cây màu vàng bên trong.

Mà nhìn qua, những vết rạn nứt dài mới cũ không đồng nhất, hẳn là bị người dùng roi đánh quất trong một thời gian dài.

Suy nghĩ một lát, Kỷ Vân Thư đột nhiên giật mình một cái, nghĩ hoặc trong lòng dường như có chút sáng tỏ.

Nàng gật gật đầu, ngoài miệng lầm bầm một câu: "Thì ra là như thế."

Lời này bị Cảnh Dung sau lưng nghe được, đi đến bên cạnh nàng, cũng bắt đầu đánh giá tói cây kia, nhìn từ góc cây lên đến đỉnh, nhưng vẫn không hiểu rõ.

"Thì ra là như thế? Cái gì như thế?"

Kỷ Vân Thư chỉ vào từng vết nứt dài, giải thích: "Vương gia cảm thấy, những dấu hiệu này được tạo thành như thế nào?"

Cảnh Dung nhũu chặt lông mày: "Nhìn như giống như bị roi đánh."

"Không sai, chính là roi, nữ nhân kia khi tức giận, đã lấy roi quất lên đây để hạ hỏa."

Nữ nhân kia, đương nhiên là chỉ Kỷ Mục Thanh!

Cảnh Dung chưa kịp hỏi, Kỷ Vân Thư lại có chút hưng phấn, tiếp tục nói: "Xem ra, tiểu thư Chu gia không chỉ là bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mà còn có triệu chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, chỉ sợ ngay chính bản thân nàng cũng không thể không chế được chính mình."

"Người đang nói gì vậy? Bỏn vươngng nghe không hiểu, nói tới trọng điểm đi."

Khi người cổ đại thông minh, quả thực giống như hòa tiển, nhưng khi ngu ngốc, quả thật là hoàn toàn ngu ngốc!

Kỷ Vân Thư hỏi: "Vương gia, người cũng đã xem qua thư phòng tiểu thư Chu gia, chẳng lẽ không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?"

"Dịch xác là kỳ lạ, phòng của người thường sao lại bố trí từng khối hồng khối xanh như thế."

Từng khối hồng khối xanh cái gì, đây chỉ đơn giản là sự hình dung!

Kỷ Vân Thư chán nản, rất kiên nhẫn nói: "Phòng đã được bài trí dựa theo màu sắc. Nhìn thì giống như có trật tự, nhưng thật ra lại rất có vấn đề. Hơn nữa, tất cả chăn và son phấn, Chu tiểu thư cũng tuyệt đối không dùng tới lần thứ hai. Đây cũng không phải là thói quen, mà là bệnh, nhẹ thì gọi là thôi ở sạch, nặng thì gọi là chứng cưỡng chế."

"Mặt khác, lúc ở trong phòng, ta phát hiện trên tường treo một cây roi, thời điểm khi ta muốn gõ xuống, đáy mắt nha đầu gọi là Kiều Tâm lộ ra sợ hãi. Hơn nữa, khi ta đụng tới cổ tay nàng ta, nàng ta rõ ràng có cảm giác rất đau. Vì vậy, lúc ta trả lại roi về chỗ cũ, già bộ đứng không vững để nàng ta đỡ một chút. Đồng thời, ngay lúc đó ta vén ống tay áo nàng ta lên và nhìn thoáng qua, nhưng trên cổ tay nàng ta không hề có vết thương, nguyên lai, tiểu thư Chu gia vùng roi không phải là người, mà là cây."

"Một người có chứng cưỡng chế sẽ thường xuyên lấy roi quất đánh trên cây, điều này gọi là chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, nhẹ thì ảnh hưởng tới chính mình, nặng thì sẽ giết người!"

Gió lạnh thổi quanh mình vèo vèo, rất quý dị và sâu sắc.

Những gì Kỷ Vân Thư vừa nói, tuy rằng Cảnh Dung nghe không hiểu những từ ngữ kỳ lạ đó, nhưng ít nhất cũng biết ý nàng.

Tuy nhiên...

"Tiên sinh thật sự đã vén ống tay áo của nha đầu kia lên? Nam nữ không thể đụng chạm da thịt, đạo lý đơn giản như thế, tiên sinh thực sự không rõ!"

Ừy, Vương gia người thật tình táo!

Người đã chạy trốn để đi!

"Vương gia, đừng nào loạn."

"Bỏ vương không nháo."

Kỷ Vân Thư đỡ trán, lắc lắc đầu, nói: "Ta nghĩ sẽ xem xét lại phòng của Chu tiểu thư một cái, có lẽ có thể tìm thêm được chút manh mối. Sau cùng, cổ tay của nha đầu kia chắc chắn có vấn đề, nói không chừng là bị những thứ khác đánh."

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi. Cảnh Dung lại giữ chặt tay nàng, hỏi: "Không phải là nên tra ra hung thủ là ai sao? Người một lòng một dạ tra những cái đó để làm gì?"

"Nếu muốn biết động cơ giết người của một người, phải tra ra tính cách của người này, cùng với tất cả mọi thứ liên quan tới nàng, lợi dụng những thứ đó để tìm ra hung thủ, làm ít công to!"

"Nguyên lai là như thế."

"Vậy, Vương gia hiện tại đang muốn đi nghỉ? Hay là muốn cùng ta đi qua đó một lúc?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Cảnh Dung cười: "Đương nhiên ta sẽ ở bên người."

Thật ra, vừa hỏi tới vấn đề này, Kỷ Vân Thư lập tức hối hận, cảm giác có chỗ nào đó không đúng!

Không muốn chậm trễ thời gian, nàng thoát khỏi bàn tay bị Cảnh Dung giữ chặt, đi về hướng sân của tiểu thư Chu gia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hai đóa hoa dâu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người một trước một sau đi tới sân tiểu thư Chu gia, bên ngoài cũng không có người thủ, ngoài ánh sáng chiếu ra từ chiếc đèn lồng được đặt ở góc, toàn bộ sân có vẻ tối tăm!

Rốt cuộc Chu tiểu thư mới chết, thi thể cũng còn chưa hạ táng, nơi này, sẽ không ai dám tới.

"Keng"

Trong phòng truyền đến tiếng vang! Còn lộ ra ánh nến, bên trong mơ hồ có một thân ảnh đang đi lại.

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái và đẩy cửa đi vào, đại khái cũng dọa tới tới người bên trong. Người nọ bỗng nhiên xoay người, sợ tới mức khăn trên tay cũng rơi xuống đất, thân thể khẽ run, ngẩng ngẩn cả người.

Chỉ thấy một người thân hình gầy mỏng, chỉ có da bọc xương, bà vai không có lực sụp xuống, nhìn qua không hề có chút sinh khí, ngay cả khuôn mặt kia, cũng đều hiện vẻ xanh xao.

Nhưng bộ dáng ước chừng chỉ mới mười sáu bảy tuổi, vì sao lại bệnh trạng như thế?

"Người là Tô Văn?" Kỷ Vân Thư hỏi theo trực giác.

Ánh mắt nàng kia trống rỗng, gật gật đầu.

"Vì sao người lại ở đây?"

Tô Văn rung mình, thân mình run rẩy sợ hãi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Tiểu thư nói, nàng không thích ở trong phòng tối, phải có một chút ánh nến sáng lên mới được, cho nên ta mới qua đây một chuyến, làm cho trong phòng sáng lên một chút."

Giả cảm nên nạm thủy tinh quả nhiên đã được thắp sáng bằng ngọn nến!

Kỷ Vân Thư gật đầu, không còn tra hỏi nữa, nói rõ thân phận chính mình.

"Tô Văn cô nương, ta họ Kỷ, đặc biệt tới đây để điều tra nguyên nhân tiểu thư nhà người vì sao chết."

"Ta biết, Kiều Tâm đã nói với ta." Giọng điệu của Tô Văn tang thương không có lực.

"Vậy là tốt rồi."

Trong khi Kỷ Vân Thư nói chuyện, nhìn thấy chiếc khăn tay rơi xuống từ trong tay Tô Văn nằm trên mặt đất, liền tiến lên nhặt nó lên.

Trên chiếc khăn màu trắng, thêu hai đóa hoa dâu rất đẹp, một đỏ một xanh. Đóa hoa dâu màu đỏ có một nơi sợi chỉ đã bị cắt đứt.

Kỷ Vân Thư cau mày: "Hoa này thật là đẹp mắt, là người thêu sao?"

"Vâng."

"Người có đôi tay thật khéo léo."

"Đa tạ."

"Đến đây, cảm cẩn thận, đừng làm rơi lần nữa, sẽ khó xem nếu nó bị bẩn."

Nàng trả lại khăn cho Tô Văn, khi đầu ngón tay thon dài của nàng đụng phải tay Kỷ Vân Thư, nắm lấy khăn, lập tức co chặt trở về, từ đầu chí cuối cũng không dám ngừng đầu, ngược lại ép đầu càng thấp hơn.

"Vậy ta sẽ không quấy rầy tiên sinh nữa." Tô Văn hành lễ, chuẩn bị rời đi.

Cổ tình, Kỷ Vân Thư đuổi chân khiến nàng vương một chút, thân thể Tô Văn thẳng tắp ngã về phía trước, may mắn Cảnh Dung sau lưng nhanh chóng đỡ lấy nàng.

Anh hùng cứu mỹ nhân!

Đợi đến khi Tô Văn đứng vững, Cảnh Dung buông nàng ra, sau đó lui về phía sau vài bước, hung hăng nhìn Kỷ Vân Thư, ăn đầu lư giận.

Tô Văn che ngực lại, cũng sợ bóng sợ gió một hồi, giương mắt cẩn thận nhìn thoáng qua Cảnh Dung.

"Đa tạ công tử."

Cảnh Dung không đáp.

Tô Văn cắn môi khiến nó trở nên trắng, cuống quýt rời đi!

Sắc mặt Cảnh Dung từ giận biến thành đen, hỏi Kỷ Vân Thư đầy trách mắng: "Hoàng đường, thậm chí nếu người muốn đưa nữ nhân cho bốn vương, có phải cũng nên hỏi ý kiến bốn vương một chút hay không?"

Nàng lại không cho là đúng: "Không rõ Vương gia đang nói gì."

"Bốn vương rõ ràng nhìn thấy người có ý vương chân nàng."

"Đúng, mới vừa rồi là ta có ý vương chân nàng, vậy thì sao?" Kỷ Vân Thư nói rất nhẹ nhàng bằng quơ, không nhẹ không nặng.

Lại cất giấu thâm ý!

Cánh Dung không rõ, đang định hỏi điều gì đó, liền thấy Kỳ Vân Thư đã bắt đầu tìm đồ vật ở trong phòng.

"Người đang tìm cái gì?"

Kỳ Vân Thư lục tung, nói lại một câu: "Vật gì đó có thể khiến bọn nha đầu sợ hãi."

"Vật khiến bọn họ sợ hãi?"

Kỳ Vân Thư không có thời gian để ý tới nghi ngờ của hắn, cẩn thận tìm kiếm ở trong phòng. Cuối cùng, nàng tìm được những gì cần tìm ở trên giường Chu tiểu thư.

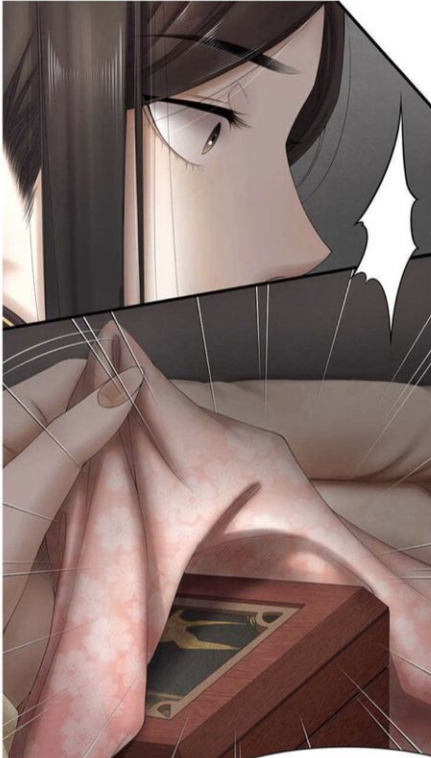
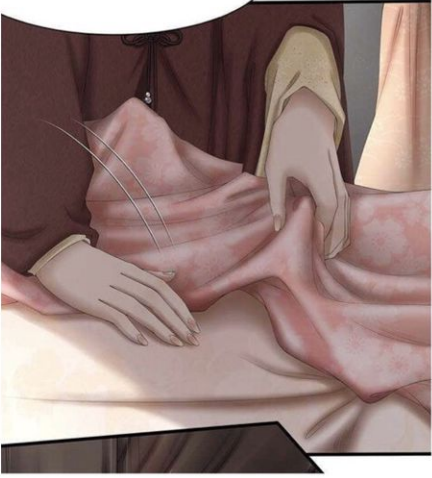
Nó được gói phía dưới tầng tầng lớp lớp đệm chăn, nhìn không ra manh mối gì. Kỳ Vân Thư duỗi tay, kéo hết tất cả những chăn đệm chỉnh tề ra, cho đến khi lộ ra một cái hộp nhỏ mà tinh xảo bị dè ở phía dưới nhất.

Nàng cảm chiếc hộp lên, mở ra, khi vật bên trong ánh vào mí mắt, toàn bộ bản khuôn nơi đáy lòng hết thấy đều tan đi!

Đẩy nắp hộp lên, sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng trọng, xoay người đi đến bên cạnh Cánh Dung.

"Vương gia, ngày mai khi trời sáng, chúng ta sẽ phá án."

Những lời này của nàng càng khiến Cánh Dung thêm khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 22: Lão quản gia tướng mạo xấu xí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trở lại Đồng Uyển, Kỳ Vân Thư trầm mặc không nói gì, thần sắc căng thẳng, khiến người không thể nào đoán được tâm trí nàng.

Cánh Dung theo sau lưng nàng đi vào phòng, nhìn thấy nàng cầm cái hộp trong tay không buông, hỏi: "Trong hộp là cái gì? Sao có thể khiến người mặt ừ mây chau."

"Không phải mặt ừ mây chau, chỉ là..." nàng lắc đầu: "Thôi, ngày mai lại nói."

"Nếu người đã biết hung thủ là ai, vì sao phải chờ tới ngày mai?"

"Vương gia có phải đã quên rồi hay không, tiểu nhân đã từng nói qua, hung thủ rất có khả năng là có hai người. Nếu như hiện tại bắt đầu, sẽ rút dây động rừng."

"Cho nên, người đã biết một hung thủ trong số đó là ai?"

Nàng do dự nửa giây trước khi gật đầu: "Hắn là thể."

Cánh Dung cười cười, hai tay từ chấp sau lưng, bước vào gian phòng phía bên phải, cũng không quay đầu lại, nói: "Vậy bốn vương sẽ chờ đến ngày mai xem trò hay."

Kèo kẹt.

Cánh cửa đóng lại.

Thật bất ngờ, hắn cũng không hề hỏi một câu, ai là một trong những hung thủ giết người?

Kỷ Vân Thư ngồi ở trong sảnh, bàn tay trắng thon dài nắm chặt chiếc hộp vào trong ngực, nhẹ nhàng gõ gõ, cùng với dây xích nhỏ trên hộp, phát ra âm thanh trầm người.

Không lâu sau, nàng đứng dậy đi ra bên ngoài lần nữa, trực tiếp đi đến lĩnh đường nơi để thi thể của Chu tiểu thư.

Mấy nha đầu đang trông coi lĩnh đường nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi đến, nâng mắt lên, hành lễ, tiếp tục ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài.

Bên trong, quan tài được đặt ở ngay giữa phòng, nắp quan tài đã được đặt lên, phía trên che phủ bởi một tấm vải đen. Trên mặt tấm vải đen dùng một khối ngọc màu xanh dè lên!

Ngân ngữ nói rất đúng, ngọc càng xanh biếc, trừ tà càng tốt!

Lúc này, lão quân gia Chu gia bước vào từ bên ngoài, thất lung bị cong, một tay cầm một cái giá cắm nến, một bàn tay dè ở trước bụng, chậm rãi đi đến trước mặt Kỷ Vân Thư, dò hỏi.

"Muộn thế này sao tiền sinh lại qua đây, là có sự gì muốn phân phó hay sao?"

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ muốn qua đây nhìn xem."

"Nếu tiền sinh có yêu cầu gì, cứ việc phân phó là được, lão gia đã nói rõ, không thể chậm trễ tiền sinh."

"Không cần phiền toái tôi tiền sinh, tại hạ thường làm những việc nhân nghĩa, sinh hoạt khắc bằng vàng ngọc không thích hợp với ta." Kỷ Vân Thư mở miệng cười cười.

Lão quân gia cúi đầu xuống, ngoài cửa chợt thổi vào một cơn gió lạnh, xốc lên chiếc mũ trang trên đầu của lão quân gia, khuôn mặt già nua lập tức bại lộ dưới ánh nến trong tay lão.

Màu da ám vàng, các nếp nhăn dày đặc, hõn nửa đôi mắt ngăm đen thâm tối, đều lộ ra hai chữ thê lương. Đặc biệt là trên mặt trái có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng, hẳn là do một cơn dao gây ra. Cũng bởi vì không xử lý cẩn thận, cho nên vết thương bên ngoài da thật đáng sợ không đúng cách, cuối cùng hình thành một vết kết vảy màu đỏ cực kỳ dữ tợn.

Bỗng nhiên liếc mắt nhìn một cái, thực sự có chút dọa người!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư co lại.

Lão quân gia lập tức cúi thấp đầu xuống, một lần nữa nhắc mũ đội lên đỉnh đầu, cong eo xuống: "Tuồng mạo lão nô xấu xí, sợ là đã kinh sợ đến tiền sinh."

"Lão tiền sinh đừng hiểu lầm, tại hạ tuyệt đối không có nửa điểm bất kính, chỉ cảm thấy vết thương trên mặt lão tiền sinh, tựa hồ cũng đã lâu năm rồi." Kỷ Vân Thư thật cẩn thận hỏi.

"Đúng vậy, mấy năm trước lão không cẩn thận nên bị thương, vết sẹo này vẫn luôn nằm ở trên mặt." Giọng điệu lão quân gia rất bình đạm, không có cảm xúc.

Kỷ Vân Thư chớp mắt vài lần, cũng không hỏi gì, lão quân gia khụ khụ hai tiếng, nói: "Sắc trời đã không còn sớm, không bằng để lão nô cầm đèn đưa tiền sinh trở về nghỉ ngơi?"

Nàng lắc đầu: "Không cần, trên đường đều có ánh đèn, ta tự mình đi là được, canh giờ không còn sớm, lão tiền sinh và bọn nha đầu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được rồi."

Cất bước ra khỏi lĩnh đường, trên khuôn mặt Kỷ Vân Thư nhìn như bình tĩnh, nhưng lại có vài phần bồn chồn và tiếc hận!

Tấm tư này lên trên đầu nàng, nhưng không người phát giác ra.

Đêm đó, một cơn mưa nhỏ rơi xuống, tới gần giờ sưa (1h-3h sáng), dần dần biến thành tuyết rơi.

Cầm Giang thành nằm ở phía Bắc của huyện Bắc Đoan, từ khi bắt đầu mùa đông tới nay, cách ngày sẽ có một hồi tuyết nhỏ. Tuyết trắng bao trùm xuống khiến Cầm Giang thành giống như được bọc một tầng bột phấn trắng châu, lấp lánh vàng sáng màu bạc.

Tuy nhiên, một khi tuyết rơi trên những con đường uốn lượn làm bằng đá vôi, vô số khối tuyết đã bị chia cắt thành từng mảnh một.

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 23: Da mặt dày

Kỳ Vân Thư cả đêm không ngủ, đứng ở phía dưới mái hiên, vẫn luôn nhìn băng kết ở trên mái ngói.

Thật là tình khắt rở ràng!

Cánh Dung đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy nàng mặc một chiếc áo khoác màu trắng làm bằng cây gai dầu, tóc búi không gấp khoai lạc xuống đến bên hông. Đôi mắt đen như mực đang ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn băng tuyết. Ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng, chiếu rọi lên thân hình nhỏ bé phá lệ tinh tế khi nàng đứng đó. Cùng với gió lạnh, hai ống tay áo của trường bào lay động phất phơ. Một vài sợi tóc liên tục cuốn theo chiều gió trên khuôn mặt tinh xảo.

Đó là một khung cảnh đẹp, khó gặp!

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, Cánh Dung có chút thất thần, mỗi mòng câu lên, đi đến bên cạnh nàng, nhìn tuyết rơi đầy trời, mở rộng lòng bàn tay để lấy một ít bông tuyết.

"Tiên sinh sẽ không nhìn tuyết rơi cả đêm chứ?"

Kỷ Vân Thư không nói gì.

"Người có bị tê cứng vì giá rét? Người bị cảm?" Cánh Dung hỏi.

Nàng lắc đầu, ánh mắt rút về từ trên mái hiên, nhàn nhạt thoáng nhìn, hỏi lại hần: "Chu phủ có giường gỗ đỏ, không biết Dung Vương ngủ có ngon giấc không?"

"Không tốt."

"Ngà? Tiểu nhân xem ra ngài thật ra đã ngủ khá tốt."

Vừa nghe được câu này, Cánh Dung lại tràn đầy hứng thú, nhướn lông mày dài và hỏi: "Vậy, tiên sinh hãy nói xem, mùa đông này khắc nghiệt về đêm, bốn vương làm thế nào mà ngủ ngon giấc?"

Kỷ Vân Thư bình tĩnh, đánh giá trên dưới hần một phen, tự tin nói: "Tiểu nhân nhớ rõ, tối hôm qua ngọc bội bên hông Vương gia, nếu không sai thì nó được mang ở dưới eo một tác, hiện tại lại không nghiêng không lệch. Hơn nữa, quần áo Vương gia rất chỉnh tề, cổ dấu vết cổ tình già mặc quần áo. Điều này đủ để thuyết minh trạng thái tinh thần của Vương gia rất thanh tỉnh, rõ ràng là đã ngủ rất ngon. Bên cạnh đó, các vùng xung quanh xương gò má của Vương gia đã được nâng lên, khiến cho các đường viền quanh mắt hơi sưng lên một chút. Đây là hiện tượng có thể nhìn thấy khi người ta có giấc ngủ yên lành."

Sau khi phân tích xong mọi thứ, nàng hỏi "Không biết tiểu nhân phân tích có đúng hay không?"

Cánh Dung kinh ngạc, trong khi đi khắp trời nam đất bắc, hần đã từng gặp qua không ít kỹ nhân trong thiên hạ, chỉ là tiểu thư sinh này, quả là người thông minh nhất mà hần từng gặp.

Hần không nhận được cảm thán lắc đầu: "Thật là đáng tiếc."

"Vương gia, vì sao nói như thế?"

"Một Cẩm Giang thành nhỏ nhỏ, chỉ sợ không thể chứa được tiên sinh."

Cánh Dung ngừng nói, khoe miệng cất giấu một nụ cười thần bí.

Kỷ Vân Thư nhìn nhìn hần, không hỏi thêm gì nữa.

Vào thời gian này, một nhà đầu Chu gia bắt chấp trời phủ đầy bông tuyết chạy đến, đến gần trước mặt hai người, nói: "Kỷ tiên sinh, phu nhân sai nô tỳ qua đây hỏi một chút, đã tìm được hung thủ chưa?"

Nữ nhi của mình bị người hại chết, làm mẫu thân sốt ruột cũng là điều tất nhiên.

Kỷ Vân Thư nghiêm túc nói: "Phiền cô nương mời lão gia và phu nhân người tiến đến lĩnh đường."

"Ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy, ngay bây giờ. Thêm vào đó, cũng mời tất cả mọi người trên dưới trong phủ đi qua."

Nha đầu mang về mặt hoang mang, nhưng vẫn chịu đựng run rẩy trong gió lạnh, vòng hai tay quanh mình và đi thông báo.

Cánh Dung nhíu nhíu mày: "Không bằng hãy ăn sáng trước rồi lại đi qua?"

Kỷ Vân Thư lạnh lùng liếc mắt nhìn hần một cái, không nhận được cười trào phúng một tiếng: "Nếu Dung Vương tối hôm qua có thể ăn com ngon lành, cũng sẽ không để ý đến đồ ăn sáng này."

Ai bảo người tối hôm qua không ăn com, đáng đời!

Không đợi Cánh Dung phản bác lại, nàng đã nhích người đi về phía trước theo hướng lĩnh đường.

Đây vẫn là lần đầu tiên Cánh Dung bị người nói đến nỗi nghẹn họng không thể thốt nên lời, một đôi mắt sáng lạnh lùng chăm chú nhìn thẳng về phía sau lưng Kỷ Vân Thư, không hề tức giận.

Cuối cùng, không có tiền đồ đi theo!

Nam nhân da mặt dày, cần phải trừng trị Kỷ Vân Thư!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Lĩnh đường

Chu gia, từ trên xuống dưới cả thảy có hơn 20 người, toàn bộ đều đã đến đông đủ.

Thần sắc Chu lão gia ngưng trọng, mặt mày hơi rử xuống, trán nhàu chặt.

Chu phu nhân một bên cũng không hề khác suốt mười nữa, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, chỉ là khi nhìn đến quan tài nữ nhi của mình, vẫn thoáng đỏ mắt.

"Kỷ tiên sinh, canh giờ hạ táng nữ nhi của ta đã qua, nếu hôm nay lại không được hạ táng, ta lo lắng thi thể nữ nhi ta..." Chu lão gia nói không hết lời, thờ dài một tiếng.

Thi thể bình thường để qua mấy ngày sẽ có mùi hôi thối, huống chi thi thể Chu tiểu thư đã bị vỡ đến nỗi nát như, thịt cũng đều nở tung, thậm chí là đang vào tháng 12 âm lịch, từ thi cũng đã trở nên hôi thối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phá án (Nhất)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh gạt gạt đầu, tỏ vẻ mình đã minh bạch.

Thần minh Chu phu nhân nhẹ nhàng tiến lên, đôi tay run rẩy, khàn nài hỏi: "Tiên sinh, rốt cuộc hung thủ giết nữ nhi ta là ai? Vì sao lại muốn làm như thế?"

"Phu nhân tạm thời đừng nóng nảy, không bằng, để tại hạ kể một câu chuyện xưa cho tất cả mọi người nghe trước."

"Cái gì?" Chu phu nhân không hiểu.

Cánh Dung một bên cũng nhàu chặt lông mày, tiểu thư sinh này thực sự rất nhân hạ thoải mái, lúc này còn kể chuyện xưa, lại còn ở lĩnh đường?

Một người lập dị! Quả lập dị!

Biểu hiện của Kỷ Vân Thư trở nên sắc bén, trong khi thần thể lại trở nên thoải mái hơn, quét một vòng về phía mọi người trên dưới Chu gia, lúc này mới bắt đầu nói.

"Cách đây hơn 10 năm, cũng giống như một ngày tháng chạp bây giờ, có một nữ hài 6-7 tuổi, bởi vì gia cảnh nghèo khổ, bắt đác dĩ đã bị người nhà bán vào một nhà giàu có để làm nha hoàn, chuyên môn hầu hạ tiểu thư trong phủ. Vốn tưởng rằng có thể ba bữa ấm no, tìm được một chỗ trú ẩn. Nhưng lại không biết rằng, tiểu thư kia từ nhỏ đã luôn xao quyet tùy hứng, có tật xấu thường xuyên động thủ đánh chửi hạ nhân, nữ hài liên thường xuyên bị đánh chửi vô cớ, cả người đều bị thương."

"Và năm tháng dần dần trôi qua, những tật xấu của tiểu thư trong phủ không những không thay đổi, ngược lại càng trầm trọng thêm. Nữ hài lại không dám giận, không dám nói, toàn thân trên dưới, đều bị tra tấn thương tích đầy mình. Mỗi ngày vào buổi tối, nàng chỉ có thể khóc đến té tâm liệt phé một mình. Bởi vì nàng rất rõ ràng, mình chỉ là một nha hoàn, cuộc sống không đáng giá, cho nên nàng chỉ có thể vẫn luôn chịu đựng, vẫn luôn nhẫn nhịn!"

Đồng thời khi nói chuyện, Kỷ Vân Thư cất bước ra khỏi linh đường, vòng ra bên ngoài phía hạ nhân Chu gia đang vây quanh, trực tiếp đi đến một hàng cuối cùng, dừng lại ở trước mặt Tổ Văn vẫn luôn cúi đầu.

Cũng giống như ngày hôm qua, sắc mặt Tổ Văn vẫn tái nhợt như cũ, khuôn mặt xanh xao và không có thịt!

Rõ ràng cảm giác được có một áp lực từ thân ảnh trước mặt mình, thân thể Tổ Văn càng run rẩy mạnh hơn, cúi đầu càng thấp, chỉ nhìn thấy đôi giày dẹt cắm của Kỷ Vân Thư đang dừng ở trước mặt mình.

Mọi người bắt đầu tản ra hai bên, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tổ Văn, hai mặt nhìn nhau, không hiểu rõ thâm ý phía sau.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở trên đỉnh đầu Tổ Văn, tiếp tục nói.

"Mà nữ hài kia, từ trước tới nay nàng cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được, mặc kệ nàng nhẫn nhịn như thế nào, tiểu thư trong phủ vẫn như cũ, không xem nàng giống như con người, ngay cả xương cốt chân mình cũng bị đánh gãy, nàng cũng chỉ có thể nghiền răng và tiếp tục chịu đựng."

Tổ Văn theo bản năng rụt rụt chân lại, thân mình lại càng run rẩy dữ dội hơn!

"Tổ Văn cô nương, không biết tại hạ nói có đúng không?"

Ồ

Tất cả mọi người đều ồ lên.

Ánh mắt Tổ Văn đã bị sợi tóc che đi hiện lên không hoảng vạn phần, cắn chặt môi, không dám lên tiếng!

Kỷ Vân Thư cúi tay chạm chạm cánh tay đang run rẩy của nàng, mày nhíu chặt: "Chu tiểu thư rất đẹp và rất thông minh. Trước mặt mọi người, có thể nói là một người dịu dàng ngọt ngào, không nghĩ tới, đối đãi với người bên người mình, lại sẽ hung tàn như thế, tra tấn người ta thành như vậy."

Mọi người đều trừng lớn mắt, không dám tin tưởng, tiểu thư nhà mình ngay cả khi nhìn thấy cá trong hồ sen chết, đều khóc lóc khổ sở đến ba ngày ba đêm.

Sao có thể phù hợp với hai chữ "hung tàn"?!

Chu phu nhân sau lưng nhanh chóng tiến lên, vẻ mặt không muốn tin tưởng nói với Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định đã nghĩ sai rồi, nữ nhi của ta không có khả năng làm như thế, người nhất định đã nghĩ sai rồi"

Nói xong, Chu phu nhân một phen kéo Tổ Văn qua, hoàn toàn không màng đang ở trước mặt người khác, trực tiếp kéo ống tay áo của nàng lên xem xét, sau đó kéo áo choàng của nàng xuống, lộ ra bả vai và xương đòn.

Trắng nõn như tờ giấy, hoàn toàn không hề có vết thương!

"Tiên sinh nói nữ nhi ta ngược đãi nàng? Sao có thể có khả năng đó? Người nhìn xem, trên thân thể Tổ Văn căn bản là không hề có vết thương." Chu phu nhân tự tin mười phần.

Kỷ Vân Thư lại không hề giải thích, không nhanh không chậm lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong ống tay áo, chậm rãi mở ra. Bên trong chính chính tề tề, mấy trăm cây ngấn châm sắc nhọn hiện ra trước mặt mọi người.

Một khắc kia, Tổ Văn che lại xiêm y bị kéo lên của mình xuống và rụt về phía sau vài bước, ngay cả Kiểu Tầm cách xa hơn một thước cũng sợ tới mức khóc môi trắng bệch, run run rẩy rẩy.

Nguyên lai bọn nha đầu sợ, chính là ngán chảnh!

Kỷ Vân Thư đưa tay vào trong hộp và lấy ra một cây ngấn châm.

"Một người thông minh, tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi lưu lại vết thương ở trên người nha đầu, mà những loại ngấn châm nhỏ như này nếu chui vào trong da thịt, sẽ không lưu lại sẹo, cũng sẽ không chảy máu. Hơn nữa, khi thâm nhập vào trong xương cốt, sẽ khiến người đau đớn xuyên tim. Người thông minh như thế, tại hạ quả thật không thể không phục."

"Không có khả năng, nữ nhi của ta sẽ không như vậy."

Chu phu nhân nói gì cũng không muốn tin, thậm chí có chút kích động.

Chu lão gia thấy thế, tiến lên ôm Chu phu nhân vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi, không tránh được thờ dãi, ngược lại hỏi Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định phải đã điều tra đến cùng, nữ nhi của ta quả quyết sẽ không làm như vậy, hơn nữa những lời này của người, có quan hệ gì với cái chết của nữ nhi ta?"

"Chuyện xưa, vẫn chưa nói xong."

Kỷ Vân Thư mang theo giọng nói cao trào truyền vào nhân tâm.

Nàng thả cây ngấn châm lại vào trong hộp, đẩy nắp hộp lên, ánh mắt lại dừng ở trên người Tổ Văn lần nữa.

"Nữ hài mỗi ngày đều sống một cuộc sống không bằng chết, nàng vốn định tìm ý nghỉ ngơi cạn cho xong hết mọi chuyện. Nhưng lại không nghĩ rằng đúng ngay lúc ấy, nàng đã gặp hồng nhan tri kỷ của mình. Một nam tử nguyên ý trả giá hết thảy vì nàng. Hai người trộm yêu nhau, và định ước chung thân. Không lâu sau, nữ hài mang thai, nàng thật sự rất vui, còn lên kế hoạch tiết kiệm ngân lượng để chuộc thân mình. Nhưng nàng sẽ không bao giờ có thể nghĩ tới, chuyện này lại bị tiểu thư trong phủ biết được. Hơn nữa, nàng càng thêm không thể tưởng được, tiểu thư kia ở trước mặt mọi người đều luôn khiêm tốn có lễ, lại lần nữa dùng ngấn châm trái đầy từng cái lên thân thể nàng, gần như cướp đi mạng sống của nàng. Cuối cùng, nàng đã mất đi hài tử, mà chính mình, hơi thở cũng chỉ thoi thóp gần như mất mạng."

"Rốt cuộc, nữ hài không nhịn được nữa, nàng quyết tâm trả thù, muốn giết tiểu thư trong phủ, vì thế dưới vỏ bọc là thân thể nàng không thoải mái nên trở về nhà. Tuy nhiên, vào lúc ban đêm nàng lại trộm quay trở lại trong phủ, hạ thuốc độc vào trong chén tiểu thư, độc chết ác ma kia đã hãm hại hài tử của nàng."

Nói đến thời điểm này, tất cả mọi người đều choáng váng đến nỗi tê dại.

Kỷ Vân Thư lấy giọng, tiếp tục nói: "Sau đó, nàng nhìn thấy tiểu thư đã trúng độc và ngã xuống trên mặt đất. Với toàn bộ sức lực của mình, nàng đã nâng tiểu thư tới trên giường, nhưng nàng thực sự rất sợ hãi, sợ hãi sẽ có người phát giác ra. Vì thế, nàng nói cho tình lang của mình. Sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ khiêng thi thể tiểu thư đến gác mái, tạo ra hiện trường giả là tiểu thư tình cờ ngã lầu rơi xuống!"

Một chữ cuối cùng rơi xuống, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh.

"Không phải ta, không phải ta!" Tổ Văn lên tiếng, giọng nói phát run, liều mạng lắc đầu.

"Người không cần phải gấp gáp phủ nhận, ta đã nói ra được câu chuyện này, tự nhiên cũng đã có chứng cứ."

Kỷ Vân Thư dần dần tiếp cận nàng, kéo ống tay áo của Tổ Văn ra, lấy ra một cái khăn tay.

Một cái khăn tay thấm hai đóa hoa dâu!

"Trả lại cho ta."

Ngay sau đó, Tổ Văn bỗng nhiên ngừng đầu, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cúi tay muốn đoạt lại khăn tay. Nhưng Kỷ Vân Thư nhanh hơn nàng một bước, nghiêng người tránh đi, khiến nàng vọt vào trong không khí.

"Thì ra là nữ tử Tây Vực, trong xương cốt bọn họ đều cất giấu tính thần mãnh mẽ."

Tây Vực?

Tổ Văn lập tức ngăn người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phá án (Nhị)

"Không phải ta, người nói vậy."

Tổ Văn nóng lòng phủ nhận, đôi tay nắm chặt.

Kỷ Văn Thư lôi kéo khăn tay trong lòng bàn tay, thần sắc chắc chắn: "Tổ Văn cô nương, tin tưởng người hẳn là biết, hoa dâu chính là vật quan trọng của người Tây Vực, cũng chỉ có nữ tử Tây Vực mới có thể thêu hai đóa hoa dâu ở trên khăn tay. Một đóa đại biểu cho chính mình, một đóa kia đại biểu cho người mình yêu."

"Người nghĩ sai rồi, ta không phải là người Tây Vực, ta cũng chỉ tùy tiện thêu một thêu, căn bản không phải giống như lời người nói,"

"Ngạ? Vậy tối hôm qua vì sao người lại đến phòng Chu tiểu thư để tìm chiếc khăn tay này?"

"....." Tổ Văn bỗng ngốc lảng!

"Người đáp không được, vậy ta giúp người đáp." Kỷ Văn Thư không nhanh không chậm câu môi cười cười: "Bởi vì người là người Tây Vực, ngay từ nhỏ đã biết sự lợi hại của Mị Độc, cũng cho rằng Ngổ tác tuyệt đối sẽ không nghiệm ra độc này, cho nên sau khi người độc chết Chu tiểu thư, lại trở lại phòng này. Người lo lắng sẽ bị Kiều Tâm phát hiện, cho nên mới kéo nàng tới trên giường. Cũng trong quá trình này, chiếc khăn trong ống tay áo của người đã móc vào móng tay của Chu tiểu thư và bị rơi xuống, nhưng người lại hồn nhiên không biết. Sau khi người nói lại chuyện này cho tình lang người, người liền vội vội vàng vàng rời khỏi Chu phủ. Mãi đến tối hôm qua, người trở lại trong phòng Chu tiểu thư, chính là vì muốn tìm lại khăn này."

Nói đến đây, Kỷ Văn Thư gờ khăn tay lên, mặt trên là hai đóa hoa dâu, trong đó có một sợi tơ chỉ đã bị kéo ra.

"Mà người trăm triệu không thể tưởng được chính là, bởi vì khăn tay móc vào móng tay của Chu tiểu thư, khiến cho móng tay nàng đứt gãy, mà trên móng tay nàng, còn vương lại một sợi tơ hồng (chỉ thêu) từ đóa hoa dâu người thêu. Thử hỏi xem, một thân kim tiểu thư không bao giờ dùng một thứ đến lần thứ hai, sao có thể vô tình khiến móng tay mình mình đứt gãy và vương sợi chỉ thêu mà không đi xử lý?"

"Chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là lúc ấy Chu tiểu thư đã chết, mà người lại nói rằng mình bị bệnh nên không ở trong phủ. Mấy ngày nay Chu tiểu thư qua đời người cũng không quay trở về. Là vì chi thêu trên móng tay nàng, là vì chiếc khăn tay đã quấn lên chân khiến người không thể rời đi?"

"Nếu chứng cứ như vậy vẫn chưa đủ để khiến người nhận tội, có phải là muốn mở quan tài một lần nữa hay không? Để người nhìn rõ ràng rãnh mạch một cái, trên móng tay Chu tiểu thư có phải đang vương chi thêu của đóa hoa dâu này của người hay không?"

"Không cần, ta nhận."

Giọng điệu của Tổ Văn nhẹ nhàng mà bất lực.

Có lẽ Kỷ Văn Thư cũng không nghĩ tới Tổ Văn sẽ nhận tội nhanh như vậy, khăn nàng chân chân nắm chặt khăn tay!

Sắc mặt nữ tử vốn dĩ dữ tợn, giờ này khác này, ánh mắt đã không có nửa điểm thù hận, cũng không có hoảng sợ như trước.

Giống như một khối đá rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng!

"Là, là ta đã giết tiểu thư, là ta làm!"

Khuôn mặt nàng đầy tang thương, nhấc mày lên, đôi môi trắng bệch phác họa ra một nụ cười, thoáng nhìn qua Kỷ Văn Thư, lại nhìn về phía Chu lão gia và Chu phu nhân, nói.

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư là ta giết, các người có thể đưa ta đi gặp quan, ta nguyện ý đền mạng."

Chu phu nhân trừng lớn hai mắt, trong mắt hiện đầy to máu, trong thương tâm mang theo lửa giận vô tận, tiến lên, vung lên một cái tát, đánh cực kỳ hung ác.

Cả người Tổ Văn đều nằm phục tội trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, nhưng nàng vẫn yên lặng, không có lực nằm xoải trên mặt đất, vui vẻ tiếp nhận hết thảy.

"Người vì sao lại giết nữ nhi ta, Chu gia chúng ta rốt cuộc đã thiếu người cái gì, nữ nhi của ta nàng không nên chết, nàng không nên chết, người vì sao lại giết hại nàng." Chu phu nhân điên cuồng hét lên.

Nhưng mà, Tổ Văn ở trên mặt đất tươi cười lại càng thêm đậm.

Nàng nói: "Theo như lời Ký tiên sinh, toàn bộ đều đúng, ta vì sao muốn giết tiểu thư, bởi vì nàng đã giết hài tử của ta."

"Người nói dối, nữ nhi của ta không có khả năng làm thế với người."

"Chuyện tối hiện giờ, ta không cần phải nói dối." Trong khi nói, nàng chỉ vào chiếc hộp trong tay Kỷ Văn Thư: "Mỗi lần tiểu thư đều sẽ dùng ngón châm trong chiếc hộp kia đâm ta, rất đau, thật sự là rất đau. Rất nhiều lần ta đều căng chặt, nhưng chính bởi vì ta vẫn luôn chịu đựng, tiểu thư mới hại chết hài tử của ta, hài tử của ta."

Nụ cười của nàng biến mất, trong ánh mắt mang theo lửa hận dữ dội.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến nỗi hít thở không thông, tựa hồ như đang vây quanh xem một hồi trò hay!

Ánh mắt Chu phu nhân băng qua, nói gì cũng không tin.

Chu lão gia cũng mở miệng: "Tổ Văn, nữ nhi của ta đã chết, người còn muốn nói hươu nói vượn."

Nhân gia nhà giàu làm việc xấu trong nhà, tự nhiên có đánh chết cũng sẽ không nhận!

Đúng ngay lúc này, Kiều Tâm vẫn luôn run rẩy đột nhiên quỵ xuống, khóc thút thít nói: "Lão gia, phu nhân, Ký tiên sinh và Tổ Văn nói đều là thật sự. Chi cần tiểu thư không hài lòng, liền sẽ trút giận lên người chúng ta. Vì tiểu thư lo lắng người khác sẽ nhìn ra thương tích trên người chúng ta, cho nên mới dùng ngón châm đâm chúng ta. Thế nên chúng ta cũng không dám nói ra, đánh phải vẫn luôn chịu đựng."

"Kiều Tâm, chẳng lẽ người cũng điên rồi sao? Sao lại giúp đỡ hung thủ giết người? Nữ nhi của ta từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, nàng sẽ không làm ra loại chuyện này được."

"Phu nhân, những lời nô tỳ nói là sự thật!"

"Nói vậy, ta không tin."

Kỷ Văn Thư thở dài, thật sự không thể nhìn thêm, cau mày lại, nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, nữ nhi các người đích thực là người rất ngoan ngoãn, nhưng không thể phủ nhận, nàng có bệnh tình nghiêm trọng. Loại bệnh này một khi phát tác, chỉ biết trong lòng ngửa ngậy khó nhịn, đứng ngồi không yên, thậm chí sẽ đã thương người, giết người!"

"Bệnh? Nữ nhi của ta nếu như có bệnh, vì sao chúng ta lại không biết?" Chu phu nhân lại nói

"Loại bệnh này, không phải là bệnh trên thân thể, mà là trên tinh thần. Chi cần hỏi không hài lòng, loại cảm giác không thoải mái lập tức sẽ bị phóng đại, sẽ làm ra những điều mà bản thân nàng cũng không thể khống chế. Nhưng là đa số thời điểm, đều giống như một người bình thường. Chu tiểu thư là một người thông minh, che giấu rất tốt, chẳng có gì lạ."

Chúng rối loạn hành vi cưỡng chế, thật sự là rất khó giải thích!

Qua loa đại khái, nàng cũng không nghĩ sẽ nói thêm gì nữa!

Chu phu nhân vẫn mang sắc mặt giận dữ như cũ, hung hăng nhìn Tổ Văn: "Nhưng cho dù như vậy, nữ nhi của ta nàng cũng không nên chết! Người giết người, liền phải đền mạng." Chuyển hướng tới gia đình, phân phó nói: "Đưa nàng đến nha môn cho ta, ta muốn nàng phải bồi mạng cho nữ nhi ta."

Bọn gia đình đầu tiên là ngăn người, đang chuẩn bị tiến lên, lại bị Kỷ Văn Thư ngăn lại.

"Chờ đã, ta còn có chuyện muốn hỏi Tổ Văn cô nương một chút."

Nói xong, nàng ngồi xổm thân mình xuống, miệng ghé gần sát bên tai Tổ Văn, hỏi: "Chuyện tối hiện giờ, người còn không muốn cung khai ra tình lang người sao?"

"....."

Sắc mặt Tổ Văn cả kinh!

"Mắt thấy người sắp chết, hẳn còn ẩn ở trong đám người không ra, người thật sự là yếu sai người rồi." Khi nói chuyện, ánh mắt Kỷ Văn Thư nhanh chóng quét một vòng về phía đám người.

Ánh mắt Tổ Văn vốn đang thản nhiên đột nhiên trở nên khẩn trương

Mà một khắc tiếp theo, không biết Kỷ Văn Thư từ nơi nào đã móc ra một thanh chủy thủ, giọng điệu hô một tiếng vang dội.

"Không bằng, ta giúp người tìm ra hân!"

Chuyển thủ trong tay Kỳ Vân Thư giờ lên cao, tàn nhẫn hướng về phía trái tim Tổ Văn đâm tới.

Tuy nhiên, ngay khi chuyển thủ cách xa tầm một đầu ngón tay, trong đám người đột nhiên nhẩy ra một bóng người, đánh rơi chuyển thủ trong tay Kỳ Vân Thư rớt trên mặt đất, người nọ lại đẩy ra một chưởng, đánh tới ngực Kỳ Vân Thư.

Mất thấy chưởng phong sắp tới, chỉ trong thời gian nháy mắt, vòng eo Kỳ Vân Thư đột nhiên bị người dùng lực bao lấy, thân thể được kéo về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phá án (Tam)

Chỉ thấy, Cảnh Dung một tay bảo vệ Kỳ Vân Thư, một tay chặn lại chưởng phong của người kia, đồng thời một chân đá về phía ngực người kia.

Người kia đâm sầm ở trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi!

Trước linh đường trước, một mảnh hỗn loạn.

Kỳ Vân Thư được Cảnh Dung bảo vệ vững chắc sau lưng. Trên mặt đất, nam nhân bị Cảnh Dung đá ngã xuống đất liền nghiêng về phía Tổ Văn.

"Lâm Đoan."

Tổ Văn chợt hô lên một tiếng, bỏ đến bên cạnh nam nhân kia, nhìn thấy hân học máu, Tổ Văn bắt đầu khóc.

Ngực nam nhân đau nhức một trận, nhưng khi nhìn đến Tổ Văn, lại cười dịu dàng, vuốt tay vuốt má nàng.

"Vân nhi, ta không có việc gì, người đừng lo lắng."

"Đều là ta không tốt, là ta đã hại người."

"Không cần phải như thế nói, Vân nhi, vì người, ta đều nguyện ý làm tất cả."

"Lâm Đoan, là ta đã liên lụy tới người."

Một đôi uyên ương mệnh khổ ôm nhau, hình ảnh kia, thật đủ cảm động!

Cảnh Dung lại mang về mặt tức giận, ánh mắt giống như cầu lửa bắn tung toé đến mắt của Kỳ Vân Thư, giọng nói có gắng khắc chế sự tức giận, chất vấn nói.

"Đây là phương pháp để người dẫn ra hung thủ thứ hai?"

Kỳ Vân Thư không mặn không nhạt gật gù đầu.

"Phương pháp này, thật sự là nên bị cấm!" Cảnh Dung tức giận.

Tôn Phật này vì sao động một chút đã giận dữ, nàng còn không sợ chết, hân đang sợ cái gì?

Lời biếng để suy đoán thêm, Kỳ Vân Thư tránh đi một bước, kéo ra khoảng cách với Cảnh Dung, rốt cuộc, hai "đại nam nhân" dấn với nhau quá thân cận, khó tránh khỏi sẽ bị người đàm tiếu!

Nhìn đôi uyên ương mệnh khổ nằm trên mặt đất, Kỳ Vân Thư thật sự là không muốn phá vỡ.

Nhưng hiện tại, không phải là thời điểm đau lòng.

"Xem ra người chính là tình lang của Tổ Văn, là hung thủ giúp đỡ nàng tạo ra sự tình Chu tiểu thư ngã lầu. Lúc ấy Kiều Tâm sở dĩ không nhìn thấy ở trên gác mái có người, là bởi vì người đã ẩn nấp ở trên đỉnh gác mái, chờ Kiều Tâm tới phía dưới gác mái, người lập tức đẩy Chu tiểu thư xuống, thân không biết quý không hay."

Chuyện cho tới bấy giờ, Lâm Đoan căn bản không hề có ý phủ nhận. Ngược lại, về mặt mang đầy hận ý, nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Nàng đáng chết, nàng đã tra tấn Vân nhi sống không bằng chết, nhưng nàng vẫn không chịu dừng tay, sau đó lại xuống tay đối với hài tử vô tội của chúng ta như vậy, nàng thật sự đáng chết, trừng phạt nàng là đúng tội!"

"Lâm Đoan, không cần nói nữa." Tổ Văn khóc cho đến khi cả người mệt mỏi.

Kỳ Vân Thư thật sự không biết nên nói gì.

Chu phu nhân gần như ngất người, nhìn đến hai người cùng ngã trên mặt đất, sự hận thù lại xồng thảng đến trái tim.

"Được lắm một đôi cầu nam nữ, Chu gia chúng ta đối đãi không tệ với các người, các người lại cấu kết hại chết nữ nhi của ta."

"Phu nhân, đã nhận biết được hung thủ, ta sẽ thông tri với Lưu đại nhân, người hãy chiếu cố tới thân mình, đừng nên quá bi thương." Chu lão gia thở dài, vẫy vẫy tay về phía bọn họ nhân: "Đưa bọn họ đi tới nhà môn, giao cho Lưu đại nhân."

"Vâng."

Mấy tên gia đình tiến lên, nâng hai người từ trên mặt đất lên, nhưng bọn họ vẫn cầm tay nhau như cũ, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

"Vân nhi, người nên nghe lời ta, tới hôm qua chúng ta nên rời khỏi nơi này." Lâm Đoan hét lên trong nuối tiếc.

Tổ Văn đã khóc đến nỗi mặt đầy nước mắt.

"Người cho rằng tới hôm qua các người có thể đi được sao?" Kỳ Vân Thư lên tiếng.

Lâm Đoan cười lạnh: "Vì sao không đi được, nếu tới hôm qua Vân nhi nguyện ý rời đi cùng ta, hôm nay chúng ta cũng sẽ không dừng lại ở trong tay các người."

Tự tin như vậy, thật sự không hiểu từ đâu mà đến.

Kỳ Vân Thư nhân dịp nói: "Nếu như tới hôm qua, các người thật sự lăn trốn khỏi Chu phủ, như vậy, các người sẽ được chào đón bởi vô số mũi tên nhọn bắn xuyên tim từ bên ngoài!"

"Ách?"

Những lời này vừa ra, lập tức có thể nghe thấy một trận tiếng bước chân đi từ xa đến gần.

Hon mười nha dịch xông vào và nhanh chóng vây quanh bọn họ, Huyện thái gia đến ngay sau đó, Lang Bạc cũng tới cùng nhau.

Lang Bạc vô thanh vô tức đi đến ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vương gia nhà mình.

Mà Huyện thái gia đã thay đổi một bộ dáng chuột nhắt thường thấy, dùng phong phạm của Huyện thái gia, ra lệnh một tiếng.

"Bắt người lại, đưa vào đại lao, chờ bản quan thượng tấu lên Hình bộ, sau đó luận tội xử trí."

"Vâng."

Nha dịch ép Tổ Văn và Lâm Đoan từ trong tay hạ nhân Chu gia, trông xích sắt lên hai tay.

Lâm Đoan nhìn về phía Kỳ Vân Thư kinh ngạc hỏi: "Người sớm đã biết? Sớm đã an bài người ở bên ngoài?"

Kỷ Văn Thư chỉ nói: "Người nghĩ sai rồi, khi ta để Lưu đại nhân bố trí ở bên ngoài Chu phủ, ta vẫn còn chưa biết hung thủ là ai. Tuy nhiên, nếu như tối hôm qua người mang theo Tổ Văn vội vàng rời đi, như vậy, cũng liền không đánh đã khai!"

"Ta cho rằng hết thấy này tuyệt đối sẽ không có sơ hở, không nghĩ tới, lại thua ở trong tay người."

Những lời này, thế nhưng lại mang theo vài phần bội phục!

Huyền thái gia vung tay lên: "Nhanh chóng áp người đi."

Bọn nha dịch đang muốn rời đi, khi Tổ Văn đi đến trước mặt Kỷ Văn Thư thì dừng lại, nhìn nàng, hỏi.

"Sao người biết chân ta bị thương, còn biết ta mang thai?"

Kỷ Văn Thư trả lời nàng một cách nghiêm túc: "Tối hôm qua ta cố ý vương vào chân người, tự nhiên liền biết xương cốt chân người đã bị gãy, đối với việc vì sao biết người đã mang thai, đương nhiên cũng là chú ý tới xương chậu của người. Những người mang thai mà bị sảy thai, xương chậu rõ ràng sẽ bị co lại."

Tổ Văn kinh ngạc cảm thán.

"Kỷ tiên sinh, người thực sự rất thông minh, không chỉ có như thế, chỉ cần người liếc mắt nhìn khăn tay của ta một cái, cũng có thể nói rõ ràng chuyện xưa của ta, nhưng ta vẫn không hối hận. Vào buổi tối hôm đó, khi ta nhìn thấy tiểu thư trúng độc nằm trên mặt đất, một chiếc khi bóng tối đen như mực bao quanh, ta cảm thấy ta đã được giải thoát, không cần phải chịu tra tấn nữa, nếu như cho ta chọn lựa lần nữa, ta vẫn sẽ làm như thế."

Những lời nói của nàng khiến Kỷ Văn Thư cảm thấy bị xáo trộn và rất hụt hẫng, nàng xoa khăn trong tay, đưa nó cho Tổ Văn.

"Vật quay về với nguyên chủ."

"Cảm ơn." Tổ Văn cảm lấy khăn tay, cười dịu dàng.

Cuối cùng, Tổ Văn và Lâm Đoan đã bị đưa vào đại lao, toàn bộ Chu gia cũng một lần nữa lâm vào trong một hồi bi thảm.

Chu phu nhân cuối cùng không thể chịu đựng được, lại lâm vào hôn mê bất tỉnh. Chu lão gia trong chớp mắt thời gian cũng giống như đã già đi đáng kể, cả người tang thương thảng thảm.

Nữ nhi của mình có bệnh, lâm ra sự tình như vậy đối nha đầu bên người, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ Chu gia chỉ sợ sẽ không còn chỗ đứng chân ở Cẩm Giang thành.

Kỷ Văn Thư nói: "Chu lão gia, xin hãy nén bi thương."

"Kỷ tiên sinh, đa tạ người đã tìm ra hung thủ hại nữ nhi ta, chỉ là, kẻ làm cha như ta thật sự thấy hổ thẹn, ngay cả nữ nhi mình có bệnh mà không hề phát hiện ra."

"Việc này không thể trách bất luận người nào, tại hạ vừa rồi cũng nói, loại bệnh này, không dễ dàng phát hiện ra, không có gì kỳ quái."

Chu lão gia liên tục thở dài.

Cả đêm không quay về Kỷ gia, Kỷ Văn Thư cũng thực sự lo lắng sẽ bị người cha sai lang của nàng phát hiện, án kiện đã phá, đơn giản cũng không cần ở lâu.

Huyền thái gia vội vàng quay về nha môn và khởi thư thượng tâu Hình bộ, mang theo người về trước.

Dưới trời tuyết lớn, Kỷ Văn Thư rời khỏi Chu gia với chiếc dù trên tay.

Tuy nhiên, nàng vừa mới ra khỏi Chu phủ chưa được vài bước, Cảnh Dung đã đuổi theo, sát cánh đi bên nàng.

Dưới bầu trời đầy bông tuyết, một nông một sâu của dấu chân được lồng lại với nhau và in lên lớp tuyết, mỗi người đều bung dù mà đi, tạo thành một bầu không khí rất đặc biệt.

Đối với Lang Bạc, hẳn chỉ đi theo ở phía sau rất xa.

Cảnh Dung thoáng nhìn qua Kỷ Văn Thư, thấy đuôi lông mày nàng hơi rũ xuống, rõ ràng là đã phá án, nhưng sao lại mang bộ dáng này?

"Tiên sinh có tâm sự."

Nàng gật đầu: "Chỉ là cảm thấy kỳ quái."

"Kỳ quái? Kỳ quái nơi nào."

Kỷ Văn Thư hơi do dự, dừng bước chân lại, nghiêng mặt đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Cảnh Dung.

"Ta đang suy nghĩ về chiếc giá cấm nền nạm đầy thủy tinh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nghĩa trang không gặp không về

Giá cấm nền thủy tinh? Cái giá cấm nền mà tiểu thư Chu gia đều thấp sáng mỗi đêm?

Cảnh Dung choáng váng, đôi mắt sắc bén loé lên một tia kinh ngạc.

"Chẳng lẽ giá cấm nền kia có vấn đề?"

Kỷ Văn Thư suy nghĩ một lát, trong lòng thăm dò một nghi hoặc lớn, nhưng lại ngược với tưởng tượng, hung thủ đã đến tội, không có khả năng còn có sơ hở khác!

Vì thế lắc đầu: "Không có việc gì, đại khái là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hơi hạ thấp dù trong tay, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Thư sinh này, lời nói khiến người rất khó suy đoán, cả người tựa hồ đều rất thần bí!

Cảnh Dung nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời đảo mắt nhìn nàng hỏi: "Trong lòng bốn vương còn có một nghi hoặc, không biết tiên sinh có thể giải thích hay không?"

"Vương gia đang muốn hỏi, vì sao tiểu nhân lại để Lưu đại nhân dẫn người canh giữ ở ngoài Chu phủ?"

"Thật là thông minh!"

Ai u, hẳn còn chưa mở miệng hỏi, "hắn" đã đoán ra được!

Cảnh Dung thấp phần vừa lòng gật gật đầu: "Bốn vương chỉ là không rõ, sao người có thể phán đoán hung thủ chính là người Chu gia? Lại còn có Lưu đại nhân đã chờ ở Chu gia để bắt người? Nếu như Bốn Vương là hung thủ, sớm đã bỏ trốn mất dạng!"

Kỷ Văn Thư cười cười, lại cực kỳ thần bí, không chút hoang mang tiếp tục giải thích.

"Vương gia ngắm lại xem, hung thủ có thể hạ được ở trong chén thuốc của Chu tiểu thư, còn có thể thần không biết quỷ không hay nâng nàng đến trên gác mái mà không bị người phát hiện. Người này, nhất định thấp phần quen thuộc với cách bố trí trong nhà Chu gia, cũng có thể thấy được chắc chắn không phải người ngoài. Ngoài trừ Chu lão gia và Chu phu nhân, cũng chỉ có thể là hạ nhân Chu phủ. Hơn nữa, hung thủ tạo ra hiện trường giả Chu tiểu thư ngã lâu, hẳn sẽ không nghĩ có người sẽ hoài nghi đến hắn, tự nhiên cũng sẽ không cần phải đào tẩu. Ngoài ra, hạ nhân Chu phủ đều đã ký khế ước bán mình, một khi không thấy trong phủ, tự nhiên sẽ đến nha môn báo quan. Nhưng ở nha môn, mấy ngày nay kể từ khi sau Chu tiểu thư chết đều không nhận được báo án nào của Chu phủ. Vì thế ta mới dám khẳng định, hung thủ nhất định vẫn đang ở Chu phủ."

"Rồi sau đó?"

"Tuy nhiên, hung thủ trăm triệu không thể tưởng tượng được, hết thấy này được hẳn tí mĩ bầy bố sẽ bị phơi bày, cho nên trong lòng hẳn nhất định rất sợ hãi. Vì thế, hẳn nhất định sẽ muốn chạy trốn, cho nên hôm qua khi Lưu đại nhân rời đi, ta đã nói ngài ấy âm thầm dẫn người bao vây Chu phủ, vạn nhất hung thủ thật sự nổi tâm muốn thoát, như vậy quan sai bên ngoài lập tức có thể bắt được, hơn nữa là bắt chuẩn không lầm."

"Vì thế tóm lại, trước đó người đã bố trí hết thấy mọi thứ với Lưu đại nhân, căn bản là người vẫn chưa biết hung thủ là ai." Cảnh Dung nheo mắt lại.

Kỷ Văn Thư gật gù đầu: "Nếu đã biết, sẽ không cần phải ở Chu phủ một đêm, càng sẽ không thể phát hiện ra, hung thủ vốn không phải một người, mà là hai người. Đại khái là vì Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, khiến Tổ Văn tự mình đưa tới cửa, lại vừa khéo để ta nhìn thấy được khăn tay của nàng ta, nếu nói đó là ý trời, thật ra cũng không quá!"

Lúc này, trong lòng Cảnh Dung lại có vài phần bội phục đối với nàng!

Nhưng trong nháy mắt, hẳn lại nhìn mặt lại, mang theo vài phần trách cứ: "Nếu tiền sinh thông minh như thế, khi dẫn ra hung thủ thứ hai, sao lại sử dụng phương pháp quá vụng về như thế? Nếu không phải có bốn vương ở đây, chỉ sợ hiện tại tiền sinh đã bị người nâng đến y quán."

Liền biết bụng hẳn già con, trong lòng còn nhớ tới điều này!

Còn không phải là để người ra tay giúp ta một phen hay sao!

Nhưng rõ ràng là đang trách cứ, vì sao lại mang theo lo lắng và quan tâm sâu sắc?

Kỷ Văn Thư không muốn suy nghĩ quá lâu về điều đó.

"Nếu như phương pháp này có thể dẫn ra hung thủ, thử mạo hiểm một lần, có hại gì đâu?"

"Thật là miệng lưỡi sắc bén!"

"Nếu tiền nhân đã giải thích hết hoang mang trong lòng Dung Vương, vậy có phải Dung Vương cũng nên dừng lại hay không, tất nhiên, không phải muốn đi theo tiểu nhân về nhà, đúng không?"

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn đang giận dữ, đột nhiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn chăm chăm đường cong nhẹ nhàng trên sườn mặt Kỷ Văn Thư.

"Nếu như trong nhà tiền sinh có giường lớn có thể chứa được bốn vương, cùng người về nhà, có hại gì đâu?"

Chẳng lẽ con của đế vương gia, đều không biết xấu hổ như thế?

Trong lòng Kỷ Văn Thư không còn con mắt nào cho hẳn.

"Nhà tiểu nhân nghèo hèn, không chứa nổi Vương gia, còn thỉnh Vương gia dừng bước."

Sao khi ném ra lời nói, năng bước chân nhanh hơn một chút.

Nhưng Cảnh Dung cố tình giống như khối kẹo mạch nha, đột nhiên bước về phía trước, lập tức xoay người. Trong một khoảnh khắc, một cơn gió mạnh thổi qua quần áo, sau đó thân thể đỉnh bật cũng đã thẳng tắp chắn ở trước mặt Kỷ Văn Thư.

Thân hình một cao một thấp, đứng đối diện nhau.

Nếu không phải trên đỉnh đầu một cao một thấp của cả hai đều có cây dù hoà vào một khối, cái trán của Kỷ Văn Thư sợ là đã đập vào khuôn ngực rắn chắc của Cảnh Dung.

Kỷ Văn Thư cố gắng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt đan chéo.

Tầm mắt va chạm nhau, ngẫu nhiên khiến trái tim hai người không hẹn mà cùng khựng trướng một chút!

Nhưng thật ra Cảnh Dung đã mở miệng trước: "Tiền sinh đang muốn bỏ rơi bốn vương như vậy?"

"Àn?" Lời này làm xáo trộn trái tim của Kỷ Văn Thư, lỗ tai đỏ lên, may mắn có mái tóc che đi.

"Tiền sinh không nên quên, chờ sau khi vạ án này kết thúc, người nên tra án cho bốn vương, vì sao trong nháy mắt, tựa hồ như đã quên việc này?"

Cảnh Dung như rồng mây, giọng điệu lại có chút hách dịch.

Nguyện lại là vì việc này!

Nhưng vô duyên vô cớ, đột nhiên nhắc tới "*bỏ rơi bốn vương*", thật sự khiến người miên man suy nghĩ!

Kỷ Văn Thư thờ dãi mặt hơi nhẹ nhõm

Mở miệng nói: "Vương gia, một người thất cổ cũng cần phải thờ, ngài có phải cũng nên để tiểu nhân nghỉ ngơi một đêm hay không, ngày mai lại tra được chứ?"

"Ai bảo tối hôm qua người không nghỉ ngơi cho tốt?"

Nàng thật sự không lời nào để nói!

Uy, Vương gia, ta là vì phải tra án nên mới không thể nghỉ ngơi một đêm!

Không giống với người tối hôm qua không thèm ăn cơm!

Thấy Kỷ Văn Thư không thể nói nên lời, Cảnh Dung lại giống như chiếm thế thượng phong, lộ ra vẻ mặt giống như rất rộng lượng: "Thôi, bốn vương cũng không phải là người không hiểu nhân tình, người muốn nghỉ ngơi, vậy bốn vương sẽ để người nghỉ ngơi một ngày. Giờ Dậu (17h-19h) đêm nay, bốn vương sẽ chờ tiền sinh ở nghĩa trang. Rất cuộc, năm cổ thì thể kia một khi bị hư thối, sẽ khó khăn hơn khi tiền sinh tra đến."

Đầu óc người này thật sự đã bị ngấm nước!

Xương cốt nàng đều có thể tra!

Hơn nữa, thật vô nhân đạo, trời đêm giá rét, nàng không thể ngủ được, nghỉ ngơi một ngày sao đủ?

Tuy nhiên...

"Mệnh lệnh Vương gia, tiểu nhân không dám chối từ, vậy giờ Dậu đêm nay, nghĩa trang không gặp không về!"

Nghe được lời hứa, tuy rằng là ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng sao nghe thế nào vẫn không cảm thấy thoải mái?

Cảnh Dung nhũm mày cần nhắc những lời này của nàng, Kỷ Văn Thư đã cảm ỏ vòng qua thân thể đỉnh bật của hẳn, cất bước rời đi.

Hắn xoay người nhìn thân hình nho nhỏ của nàng rồi đi càng lúc càng xa, khóe miệng Cảnh Dung hơi gợn lên, mang theo nụ cười say đắm giống như say rượu.

Lang Bạc từ xa thấy hai người đã tách ra, lúc này mới bước nhanh đi đến trước mặt Vương gia nhà mình.

"Vương gia, ngài và Kỷ tiền sinh... có nhắc đến vạ án của Ngự Quốc Công?"

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức đóng băng tại chỗ, đôi mắt giống như hai tảng đá đóng băng.

"Không vội, án phả sau khi sự sẽ lên lỵ rất lớn, Kỷ tiền sinh tự rằng thông minh, nhưng cũng không thể dễ dàng tin như thế. Nếu có một sai lầm nào, ngay cả bốn vương cũng không thể đảm đương nổi."

"Thuộc hạ minh bạch."

Cảnh Dung lại có hơi nghi hoặc, lập tức phản phó nói: "Người âm thầm tra rõ đại vị của vị Kỷ tiền sinh một chút, người bốn vương muốn, cần thiết phải có bối cảnh sạch sẽ."

Lang Bạc cúi đầu: "Vâng."

Cảnh Dung hít thở một ngụm khí lạnh, ánh mắt vẫn dừng lại ở phương hướng bóng dáng Kỷ Văn Thư xa dần.

Vì một án Ngự Quốc Công, hẳn rời khỏi kinh thành đã nửa năm nay.

Nếu như Ký Vân Thư có thể tin được, thời kỳ hồi kinh cũng không còn xa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vệ phủ cầu hôn

Ký Vân Thư đi vào phủ từ cửa sau phía tây, vừa mới trở lại sân, đã nhìn thấy Loan Nhi đang đứng khốc lóc ở bên ngoài.

Vừa thấy tiểu thư nhà mình trở lại, mắt nhấp nháy vài lần.

"Tiểu thư, ngài đã trở lại." Biểu tình của Loan Nhi rất khẩn trương.

Ký Vân Thư không nhanh không chậm, nheo mắt liếc nhìn về phía nàng ấy một cái: "Xảy ra chuyện gì? Người vẫn luôn hấp tấp, tối hôm qua không phải ta đã nhờ Lưu đại nhân phái người tiện thể nhắn tin cho người, nói ta sẽ không trở lại hay sao?"

Nhà đầu này, mỗi lần đều vô cùng lo lắng, khiến nhân tâm hoảng sợ!

Loan Nhi lại dùng sức lắc đầu: "Không phải, là... là người Vệ phủ tới, hiện tại... hiện tại đang đang ở tiền sảnh, vừa mới rồi lão gia phái người qua đây, nói là nhân tiểu thư ngài nhanh chóng đi qua."

Vệ phủ?

Xem ra, là tới cầu hôn!

Tay chân sai lang kia thật đúng là mau, nhận định là hận không thể nhanh chóng gả nàng ra ngoài.

Nàng hít sâu một hơi, cảm giác phòng chừng cũng không thể nào ngủ được, thật là xui xẻo!

Vào phòng, Ký Vân Thư nhanh chóng thay một thân nam nhi trên người, búi tóc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, cất bước đi đến tiền sảnh.

.....Dịch: *Wattpad@Emily_Ton*.....

Trong sảnh ngoài, một nhóm người đang ngồi vầy quanh.

Mà Ký Vân Thư lại mắt nhìn thoáng qua, nhìn thấy bảy biện ở trên bàn lớn một bên là rất nhiều hộp cảm tử lớn lớn bé bé, hẳn là quà do Vệ phủ mang đến cầu hôn.

Phía trên ghế chủ vị, Ký Thư Hàn nhận ra nàng đang đến, mỗi lần đều nhìn thấy nàng đều mang bộ dáng hung hãn, lần này lại hiền lành hơn rất nhiều.

"Vân Thư, vì sao lại lâu như thế mới qua đây? Vệ bá phụ cùng với Vệ bá mẫu đã đợi người thật lâu."

Ký Vân Thư nhìn về phía người nhà họ Vệ, cúi cúi người: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, Vân Thư đến chậm, mong nhị vị thứ lỗi."

Người Vệ gia còn chưa nói gì, Ký Mộ Thanh một bên đoan trang hào phóng lập tức chọc vào một lỗ kim, âm thanh quái kỳ nói: "Muội muội thật là nuông chiều, đã là giờ Tý, bảy giờ mới thức dậy đúng không?"

"Mộ Thanh, không được vô lễ."

Nói chuyện, đúng là lão phu nhân Ký gia, tổ mẫu của Ký Vân Thư.

Một thân vải lụa Gem Bích Vân màu tím, trên áo chói lọi màu đỏ đơn phượng điêu tinh xảo, dệt tuyền (vải thêu) đúng là xuất từ Cẩm Tú, Tô Châu. Tóc trắng búi thành chiếc bánh, chải chuốt đến thập phần đoan trang nhã khí, kim thoa cũng là những thứ tinh phẩm được trang trí bằng ngọc trai. Trên cổ đeo một chiếc vòng cổ được làm từ 99 hạt bạch ngọc trần châu, cuộn trên cổ thành hai vòng xuyên một lớn một nhỏ. Đặc biệt, một đôi vòng trắng phượng bạc bắt mắt nhất đeo ở trên cổ tay, nghe nói, là năm đó được tổ tiên hoàng đế ban tặng, cực kỳ trân quý.

Phục sức hoa lệ như thế, khiến Ký Vân Thư vừa tới, quả thực khiếp sợ.

Nếu như lúc khảo cổ ở thời hiện đại may mắn đào ra được hài cốt này, đó quả thật là tin tức lớn nhất của giới khảo cổ.

Cho nên Ký Vân Thư rất nhiều lần đều suy nghĩ, nếu như thật sự có thể trở về, nàng nhất định phải ghi nhớ địa điểm hạ táng lão phu nhân này.

Bất quá nói đến cũng thật kỳ quái, hậu duệ hương khói của Ký gia rất nhiều và thịnh vượng, nhưng Ký Thư Hàn lại cưới về bốn lão bà, lại lần lượt chết đi vì bệnh. Hiện giờ chủ sự Ký gia, chính là vị Ký lão phu nhân 60 tuổi này.

Sau khi Ký lão phu nhân răn dạy Ký Mộ Thanh xong, lập tức nói với Ký Vân Thư: "Vân Thư, đại sự hôn nhân của người, ta và phụ thân người đã làm chủ giúp người, đồng ý việc hôn nhân này với Vệ phủ. Từ nay về sau người gả đến Vệ phủ, nhất định phải sống yên ổn một chút, chớ nên nháo ra chế cười."

Ký Vân Thư không đáp.

Trong lòng nàng cực kỳ minh bạch, người thông minh nhất Ký gia, không phải là Ký Thư Hàn, mà là vị lão phu nhân có gương mặt nhìn qua rất hiền từ này.

Khi trẻ tuổi, chỉ sợ cũng là bậc thầy lợi hại!

Bằng không, vị trí Ký phủ lão phu nhân sao có thể ngồi đến vững chắc như thế.

Trong khi Ký lão phu nhân đang nói chuyện, Vệ phu nhân đã đánh giá xong Ký Vân Thư, mặt này không giấu được sự vừa lòng.

Đứng đây, thân thiết kéo cánh tay của Ký Vân Thư, cười dịu dàng: "Đứa nhỏ này lớn lên cũng thật đáng chú ý, ta vẫn thường nghe tổ mẫu và phụ thân người nhắc đến người, quả thực, duyên dáng yêu kiều, thập phần xứng đôi cùng với Dịch nhị nhà chúng ta."

Xoay người, nhìn lướt qua bên trong sảnh, bói rói: "Dịch nhị mới vừa rồi còn ở đây, sao lại đào mất một cái liền không thấy người nữa."

Vệ lão gia mở miệng: "Nhất định là vừa rồi đã chạy ra ngoài."

"Đứa nhỏ này, hôm nay dẫn hẳn tới cầu hôn, sao lại tự mình không đến liếc mắt nhìn tức phụ một cái, đã chạy đi đâu." Vệ phu nhân ngoài miệng oán trách, lại lập tức "an ủi" Ký Vân Thư: "Vân Thư, người đừng trách móc, đứa nhỏ Dịch nhị tính tình tương đối hoang dã, nhưng đây lòng không xấu. Vân Thư người cũng là người có tâm địa thiện lương, hiểu chuyện hài tử, vậy nên đừng để ý. Từ nay về sau, khi các người đã thành thân, hãy bao dung nhiều hơn nữa, ở chung thật tốt, chớ nên ghét bỏ Dịch nhị nhà ta."

Nàng còn chưa qua cửa dâu, vô mong ngựa cũng quá không thực tế!

"Vệ bá mẫu nói giỡn, Vân Thư vì sao lại ghét bỏ Vệ công tử, hôn sự nữ nhi từ trước đến nay đều là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, Vân Thư gả đến quý phủ, là phúc khí của Vân Thư." Khi nói chuyện, nàng ngừng đầu liếc mắt nhìn phụ thân mình một cái.

Quả nhiên, nhìn thấy sai lang kia cực kỳ rất vừa lòng đối lời nàng nói!

Vệ phu nhân cũng cực kỳ vừa lòng, gật gù đầu, trước mắt tràn ngập gió xuân.

Ngốc từ nhà mình sẽ sớm có lão bà!

Ký Thư Hàn vuốt ve bộ râu của mình, nói với Vệ lão gia một bên: "Vệ lão gia, người cũng biết, mấy nữ nhi của ta đều là xác thịt trong lòng ta."

"Minh bạch minh bạch, ngày sau có bất luận sự tình gì, Ký lão gia người chỉ cần nói một tiếng công đạo là được." Vệ lão gia gật đầu.

"Người nói như vậy, khiến ta cũng an tâm rồi, vậy việc hôn nhân này cứ định ra như thế, đối với tiền biểu và giờ lành cưới gả, chúng ta hãy chậm rãi thương thảo."

Vệ lão gia cười, lộ ra một bộ đáng uy phong và giàu có: "Ta và phụ nhân cũng chỉ có một hài tử là Dịch nhị, đối với phương diện tiền biểu, Vệ gia chúng ta tuyệt đối sẽ không thiếu."

Vừa nói như thế, đã buông bỏ ý nghĩ của Kỳ Thư Hàn.

Gã nữ nhi đơn giản chỉ vì hai lý do: tiền tài và địa vị!

Kỳ Vân Thư ngoan ngoãn đứng ở giữa sảnh, không nói nhiều, cũng không nhìn nhiều, người hai nhà khí thế ngất trời bắt đầu thảo luận hôn sự của nàng, nàng thì một chữ cũng nghe không lọt.

Cho đến khi Kỳ lão phu nhân gọi nàng một tiếng.

"Vân Thư, không bằng người đi tìm Vệ công tử trong viện, có cuộc nói chuyện giữa những người trẻ tuổi các người. Đối với hôn sự của người, ta sẽ sắp xếp cùng với phụ thân người."

Vệ phu nhân cũng nhanh chóng nói "Đừng vậy, không bằng người đi tìm Dịch nhi, các người hãy gặp mặt nhau trước."

Vừa vậy, Kỳ Vân Thư cũng không muốn ở lại, đơn giản hành lễ, ngoan ngoãn nghe lời và rút lui ra ngoài.

Đôi mắt phượng sắc sảo của Kỳ Mộ Thanh cong lên, sau một lát cũng đi theo ra ngoài.

Từ nơi nước sôi lửa bỏng ra ngoài, Kỳ Vân Thư hít sâu một ngụm khí lạnh, vỗ vỗ vào chỗ trên người bị Vệ phu nhân kéo qua lúc này.

Ông tay áo đều đã có nếp gấp!

Đó là vì sợ vị con dâu là nàng đây chạy mất!

Nàng gấp một cái, đã quá một mối, căn bản cũng không tính toán đi tìm Vệ Dịch, mà đi về phía sân của mình.

Chuẩn bị ngủ một giấc, rốt cuộc buổi tối, còn phải đi đến nghĩa trang!

Nàng vừa đến hành lang dài nơi hậu viện, đột nhiên nghe được một tiếng nói nhạo báng.

"Một tên ngốc từ cũng biết làm sao để viết chữ? Thật đúng là thiên hạ kỳ vãn."

Giọng nói này, không phải chính là Tam ca ngoan cố và bi ôi của nguyên chủ sao?

"Tam ca Tam ca, ngốc từ này rốt cuộc là ai, vì sao lại ở trong nhà chúng ta?"

Lần này lên tiếng, đó là Kỳ Linh Chi, Tư muội mới 8 tuổi của Kỳ Vân Thư.

"Hắn là ngốc từ của Vệ phủ, là Tam tỷ phu tương lai của người."

"Ta mới không cần ngốc tỷ phu như vậy, ta không cần"

Giọng nói của Kỳ Linh Chi sắc nét tinh tế, thập phần chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ném vào ao nuôi cá

Đi ra hành lang dài, lúc này Kỳ Vân Thư mới nhìn thấy cảnh tượng khiến người buồn nôn kia.

Chỉ thấy Vệ Dịch mặc trường bào màu xanh nhạt đang ngồi xổm trên mặt đất, trong tay nắm chặt một cây que trúc ngắn nhỏ, vốn đang viết gì đó ở trên mặt đất, nhưng bởi vì Kỳ Nguyên Chức (纪元职) cùng với Kỳ Linh Chi (纪灵芝) trào phúng mà ngừng lại.

Thân mình ngồi xổm và cuộn tròn như cái bóng trên mặt đất, cúi đầu, cần ống tay áo của mình, run lên trong sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Kỳ Nguyên Chức ôm lấy Kỳ Linh Chi thấp bé, trực tiếp đặt trên cổ của mình và để ngồi lên đó, sau đó đuổi chân ra cố ý đá Vệ Dịch một chút.

"Ngốc từ, nhanh chóng lăn về nhà người, hãy cẩn thận nếu bốn thiếu gia không vui một chút, sẽ ném người vào ao nuôi cá."

Vừa nghe thấy điều này, Vệ Dịch nhanh chóng xua tay, sợ hãi cầu khẩn nói: "Không cần, đừng mang ta đi nuôi cá, ta không muốn làm thức ăn cho cá!"

Ngược lại càng khiến Kỳ Nguyên Chức không kiềm chế được sự châm chọc.

"Ngốc từ chính là ngốc từ, một thằng ngốc từ xứng với một đứa con hoang, quả thực là một đôi tuyệt phối."

Cái gọi là đứa con hoang, đương nhiên chính là nói đến Kỳ Vân Thư.

Mẫu thân nàng xuất thân từ thanh lâu, hơn nữa chưa bao giờ từng có danh phận, không phải là con hoang, thì là cái gì?

Kỳ Linh Chi trên cổ Kỳ Nguyên Chức cũng bởi vì nghe được lời nói này, lộ ra một nụ cười nhạo báng không tương xứng với tuổi của nó chút nào.

Mới 8 tuổi, không phải là nên ngây thơ hồn nhiên hay sao?

Kỳ phủ, thật sự giống như nhà giam địa ngục, bóp chết lương tâm sẵn có của một người ngay lúc vừa mới sinh ra!

"Ngốc từ này thật là buồn cười, Tam ca, vẫn đừng nên để cá ăn hắn."

"Được, Tam ca nghe người."

Kỳ Nguyên Chức nâng chân lên, hướng lòng bàn chân dơ bẩn cọ ở trên quần áo sạch sẽ của Vệ Dịch, cho đến khi lau khô mới thôi.

"Ngốc từ, đợi lát nữa người hãy nói chính người đã tự mình té ngã, nếu như dám nói bốn thiếu gia khi dễ người, ta chắc chắn sẽ xử đẹp người."

Nói xong, cảm thấy nộ mẫn mang theo Kỳ Linh Chi rời đi.

Không phải thân huynh muội, đừng đến nhà chúng ta!

Vệ Dịch bị dọa đến nỗi không dám lên tiếng nữa, mờ mắt ngón tay ra dùng sức xoa xiêm y đã bị Kỳ Nguyên Chức làm dơ bẩn, nghẹn miệng, cực kỳ khó chịu.

Ban đầu, Kỳ Vân Thư vốn không muốn để ý tới hắn, nhưng vẫn đi qua.

Phát hiện một thân ảnh dừng lại ở trước mặt mình, Vệ Dịch ngừng đầu nhìn xem, đôi mắt không khỏi co rụt lại, dừng lại động tác đang lau chùi xiêm y của mình.

Kỳ Vân Thư chú ý tới ánh mắt hắn, lấp lánh co lại, hắn là thường xuyên phải chịu đựng người khi dễ.

Mà nàng cũng chú ý tới hai chữ Vệ Dịch đã viết trên mặt đất kia.

Là tên của chính hắn.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hơn nữa chữ "Dịch" còn thiếu một nét phẩy.

"Đây là tên của người?" Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng, cố gắng không muốn dọa đến hắn.

Vệ Dịch chất phác gắt gât đầu.

Đơn giản, Kỳ Vân Thư ngồi xổm người xuống, tiếp nhận que gậy trúc trên tay hắn, nói một lần: "Chữ Dịch này người thiếu một nét phẩy."

Dứt lời, nàng liền thêm một nét phẩy ở trên mặt chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

"Người xem, chữ Dịch là viết như thế này."

Có lẽ là giọng điệu dễ thương của Kỳ Vân Thư, hơn nữa cũng không có hành động gì làm hắn thương tổn, trái tim đề phòng của Vệ Dịch đối nàng cũng buông xuống, nghiêng đầu nhìn chữ trên mặt đất thật lâu.

"Vì sao không giống như tiên sinh dạy cho ta vậy?" Hắn nhẹ nhàng lắc bả.

Nhưng Kỳ Vân Thư vẫn nghe thấy được.

Không phải là dạy không giống nhau, mà là tiên sinh dạy học kia căn bản không biết dạy như thế nào!

Thật sự là nhận tiền mà không làm bất cứ việc gì!

Buông bỏ không suy nghĩ này xuống, Kỳ Vân Thư nói: "Vậy sau này người nhất định phải nhớ rõ, không thể thiếu một dấu phẩy này, bằng không người khác sẽ chê cười người."

"Nga."

Hắn đột nhiên nở nụ cười, một đôi mắt sáng ngời có thần nhìn Kỳ Vân Thư: "Tỷ tỷ, người thật tốt."

Tỷ tỷ? Hải tử, người dường như còn lớn hơn ta một chút.

Bất quá Kỳ Vân Thư cũng không so đo, tươi cười giống như đại tỷ tỷ, trả lại que trúc cho hắn.

"Vậy hiện tại người viết lại một lần nữa."

"Được."

Vệ Dịch rất sáng khoái đáp ứng, bắt đầu viết tên của mình nổi trên mặt đất, thật cẩn thận, sợ bị mắc sai lầm.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại đột nhiên chú ý tới tay hắn.

"Người thuận tay trái?"

"Thuận tay trái là cái gì?" Vệ Dịch nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư lắc đầu: "Không có việc gì, người tiếp tục viết."

"Nga." Hắn nghiêng tức, lại bắt đầu viết tiếp.

Kỳ Vân Thư cũng nhân tiện bắt đầu đánh giá hắn, đại khái khoảng tầm 20 tuổi, cả khuôn mặt sạch sẽ, hình dáng rõ ràng, mũi cao thẳng, là một nam nhi khá tuấn lãng.

Bầu không khí trong sáng, có tỷ lệ rất cân bằng!

Đặc biệt là cặp mắt, giống như một lá cờ nhẹ lắc lư.

Chỉ đáng tiếc, là một gốc nhĩ ngu đại!

"Tỷ tỷ, người xem, ta viết xong rồi." Vệ Dịch hô một tiếng vui vẻ.

Kỳ Vân Thư rút ánh mắt từ trên gương mặt tuấn tú của hắn, nhìn chữ trên mặt đất, cười cười: "Đúng rồi, đây mới là tên của người."

Nói xong, nàng đứng lên.

Vệ Dịch ném que trúc trong tay xuống, cũng đi theo nàng, nhưng một đôi tay vẫn luôn đặt ở phía sau lưng.

Thấy hắn như vậy, Kỳ Vân Thư tò mò: "Người bắt tay sau lưng làm gì?"

Hắn bĩu môi, nghiêng tức nói: "Bởi vì tay ta dơ, ta sợ đụng tới quần áo sạch sẽ của tỷ tỷ, cho nên bắt tay ra sau lưng."

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư có chút kinh ngạc!

Một kẻ ngu ngốc, tổ chất còn cao hơn so với người Kỳ gia, thật sự là lãng phí đầu óc của bọn họ!

Nàng cười cười, gợn tay lên phía trước, nói: "Người xem, tay của ta cũng không phải rất sạch, hơn nữa ta cũng không chê người dơ, cho nên người không cần đặt tay phía sau lưng."

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên là sự thật."

Lúc này Vệ Dịch mới đưa bàn tay ra.

Kỳ Vân Thư nhìn thấy trên ống tay áo của hắn đã bị Kỳ Nguyên Chức làm dơ, không khỏi nhàu mày, lấy khăn tay ra, lau cho hắn.

"Vệ Dịch, người phải nhớ kỹ, không ai có thể khi dễ người, nếu có người dám làm như vậy, người nhất định không thể nhẫn nhịn, mình bạch sao?" Nàng vừa lau ống tay áo cho hắn, vừa nói.

Nhưng, Vệ Dịch không hiểu!

"Nương nói, bởi vì đầu óc ta không tốt, cho nên không thể cãi nhau với người khác, nếu không người mất mát sẽ là ta."

"Vậy hiện tại chẳng lẽ người sẽ không ăn một hay sao?"

"....." Vệ Dịch không trả lời được.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Người không cãi nhau với người khác, người khác cũng sẽ khi dễ người, vậy vì sao không cãi nhau cùng hắn? Có lẽ như vậy, người khác sẽ sợ người."

Biết đầu óc Vệ Dịch khẳng định không tốt, tất nhiên sẽ không hiểu rõ những lời nàng nói, đơn giản thờ dài một tiếng.

Nàng nói tiếp: "Thôi, nói nhiều như thế người cũng sẽ không hiểu được."

Đúng vậy, Vệ Dịch đích xác là không hiểu rõ.

Nhưng hắn lại đột nhiên chuyển sang chuyện khác, hỏi: "Tỷ tỷ, nương ta hôm nay mang ta tới đây để cầu hôn, ta muốn cưới vợ, người biết không?"

Kỳ Vân Thư đang giúp hắn lau ống tay áo đột nhiên dừng lại.

Nàng đương nhiên biết, không chỉ có biết, hơn nữa nương từ kia, chính là nàng!

Kỳ Vân Thư đặt khăn tay vào trong tay Vệ Dịch, hỏi hắn: "Người rất muốn thành thân sao?"

Vệ Dịch gật đầu: "Muốn, nương nói, sau khi thành thân, sẽ có rất nhiều tiểu Vệ Dịch, nếu thế tất cả bọn họ đều chơi cùng ta."

Tiểu Vệ Dịch?

Trán Kỳ Vân Thư lập tức đen tối!

Nương người nói vậy thật sao!

"Vệ Dịch, nương người nói sai rồi, nếu như người thành thần, nương từ người sẽ khi dễ người mỗi ngày, không cho người ngủ, không cho người ăn cơm, cũng không cho người chơi. Hơn nữa, nếu nàng không vui, còn sẽ ném người vào ao nuôi cá."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một con mèo dễ thương

Lại nghe nói rằng mình sẽ bị biến thành thức ăn cho cá, Vệ Dịch sợ tới mức ngán ra!

Sau đó, lui lại mấy bước, điên cuồng lắc đầu: "Đừng, đừng biến ta thành thức ăn cho cá, thật ta không thể ăn."

Kỷ Vân Thư bước một bước lại gần về phía hắn, thần sắc nghiêm túc, tiếp tục hù dọa hắn.

"Nương từ của người không chỉ sẽ ném người vào ao cho cá ăn, còn sẽ nhốt người vào trong phòng tối, bên trong đầy rắn còn trùng chuột kiến, chúng sẽ lên đến trên người của người, chui vào trong quần áo người, và sẽ cắn ngón tay người"

Sau khi những lời này được thốt ra, Vệ Dịch lập tức ôm đầu và ngồi xồm trên mặt đất, trong miệng la lớn: "Ta không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, ta không thích rắn còn trùng chuột kiến, đừng nhốt ta vào trong đó"

Kỷ Vân Thư không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục.

"Vệ Dịch, nếu người không muốn bị ném vào ao nuôi cá, không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, như vậy, người phải nói với nương người, người không muốn cưới vợ."

Vệ Dịch lúc này mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu đen nhuộm đầy nghi ngờ.

"Không cưới vợ thì ta sẽ không bị ném vào ao nuôi cá?"

"Đừng."

"Vậy ta sẽ không cưới vợ, không cưới vợ."

Vệ Dịch đứng dậy, nói liên tiếp.

Điều kể của Kỷ Vân Thư xem như có hiệu quả!

Tuy nhiên, dùng phương pháp như vậy để hù dọa hắn, trong lòng nàng vẫn có chút ngại ngùng, sửa lại biểu tình nghiêm túc vừa rồi, một lần nữa lộ ra tươi cười của đại tỷ tỷ.

"Nương người hiện tại đang ở tiền sảnh phía trước, nếu bây giờ người không đi nói, sẽ quá trễ."

Không biết, còn tưởng rằng Kỷ Vân Thư có *nhân cách phân liệt!* (*Hội chứng đa nhân cách*)

Một người giống như trong khoảnh khắc đã khoác lên một tấm da sói, một lúc khác lại dịu dàng như nước, đến nỗi khiến cho người khác nóng lên.

Vệ Dịch gật đầu mà không suy nghĩ nhiều, luống cuống một chút, lúc này mới cất bước đi về tiền sảnh phía trước.

Nương từ sẽ đem mình nuôi cá, không thể được, không thể được!

Sau lưng, Kỷ Vân Thư không nhận được che miệng cười.

Vệ Dịch này, trêu đùa hắn thật đúng là rất buồn cười!

"Thật sự là một ngốc tử, như vậy mà cũng tin."

Một giọng nói sắc bén đột nhiên truyền tới từ sau lưng.

Kỷ Vân Thư xoay người thì nhìn thấy Kỷ Mộ Thanh mang đôi giày gấm thêu hoa, chầm phượng vắn mây, tàn bộ đi tới.

"Kỷ Vân Thư, ngốc tử kia dù sao cũng là tướng công tương lai của người, người cho rằng người hù dọa hắn như vậy, sẽ không cần phải gả cho hắn hay sao?"

"Tỷ tỷ không phải ở trong tiền sảnh hay sao? Vì sao lại đột nhiên chạy tới nơi này? Còn nhân hạ thoải mái nghe lên người khác nói chuyện." Kỷ Vân Thư giọng điệu bình thản.

"Ta không phải nghe lên." Kỷ Mộ Thanh nâng cằm lên, cười lạnh một tiếng: "Ta là đường hoàng mà nghe được."

Kỷ Vân Thư xuyên qua đến nơi đây, người bội phục nhất, không phải là anh hùng vĩ nhân, càng không phải là danh nhân thiên cổ.

Mà là người có chứng tự đại nghiêm trọng, Kỷ Mộ Thanh!

"Tỷ tỷ nếu như đã nghe được, nếu muốn đi nói cho cha, muội muội cũng sẽ không ngăn cản." Kỷ Vân Thư nói.

Tựa hồ chọc trống tính toán của Kỷ Mộ Thanh, nàng ta có chút tức giận: "Người thật sự không sợ ta sẽ nói cho cha? Nếu như để cha biết người đã khuyến khích ngốc tử kia từ hôn, cha không thể không đánh chết người."

"Muội muội da dày thịt béo, có thể chịu được mấy roi."

"Người quá thực..." Kỷ Mộ Thanh tức giận đến nỗi vùng ồng tay áo, sự đoan trang giả tạo trên mặt cũng bắt đầu sụp đổ, tức giận nói: "Tam đệ nói không sai, loại con hoang giống như người, chỉ xứng đáng bị ngốc tử đập hư."

Bỗng chốc, sắc mặt Kỷ Vân Thư trầm xuống.

"Lời tỷ tỷ nói, luôn giống như súng máy quét loạn xạ, họa là từ miệng mà ra, bốn chữ này, tỷ tỷ chắc là hiểu rõ."

Súng máy? Đó là vật gì?

Kỷ Mộ Thanh không có thời gian cần nhắc điều này, lập tức tức giận.

"Người là vật gì? Ta là trưởng nữ Kỷ gia, ta muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, mà người chỉ là một đứa con hoang do một bà mẹ phong trần sinh ra, cũng xứng đáng giáo huấn ta?"

Ngay lập tức, Kỷ Vân Thư duỗi tay lên và nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng ta, hai mắt cháy lên như thời tiết tháng tám, mũi nhọn như châm, hung hăng đâm về phía Kỷ Mộ Thanh.

Kỷ Mộ Thanh sợ tới mức bắt đầu run lên!

"Người muốn làm gì?"

"Những gì người từng nói với ta trong quá khứ ta không quan tâm, đoạt đồ vật của ta, ta cũng sẽ quên nó. Nhưng nếu như người dám nói về nương ta, ta sẽ không bỏ qua. Nếu còn xảy ra lần nữa, muội muội không thể cam đoan bàn tay này của tỷ còn có thể đánh đàn về tranh hay không!"

Nếu một con hổ không thể hiện được sức mạnh của nó, người sẽ nghĩ nó là một con mèo bị bệnh!*

**Note: Nguyên văn: 老虎不发威，你当老子是病猫啊! If a tiger doesn't show its might, you will think it's a sick cat! {Dịch: Emily Ton}*

"Ách"

Đây là lần đầu tiên Kỷ Mộ Thanh nhìn thấy Kỷ Vân Thư tức giận như thế, đáy lòng suy yếu, yết hầu tắc nghẽn, cũng không nói ra được lời nào.

Nhìn thấy đáy mắt thất thổ của Kỷ Mộ Thanh, lực trên tay của Kỷ Vân Thư lúc này mới dần dần dịu bớt.

Nàng tiếp tục nói: "Muội muội dù sao cũng là mệnh tiền, kém xa với tỷ tỷ tôn quý, nhưng không ngại kéo theo tỷ tỷ cùng nhau đi Diêm Vương diện một chuyện."

Đấy là muốn cùng nhau chết!

Kỷ Mộ Thanh lúc này mới thật sự sợ, dùng sức vặn vẹo cổ tay muốn tránh thoát trói buộc của Kỷ Vân Thư, nhưng sức lực yếu như vậy nên không thể lay chuyển.

Cho đến khi Kỷ Vân Thư ném tay nàng ta ra.

"Kỷ Vân Thư, người thật to gan, người cũng dám đối xử với ta như vậy? Ta chính là thái tử phi."

Kỷ Mộ Thanh ôm tay thật lớn, nhưng hai chân vẫn rất thút thịch về phía sau, sợ Kỷ Vân Thư sẽ lại nắm lấy tay nàng ta.

"Vậy thì chờ khi tỷ lên làm thái tử phi, lại đến đây luận về tội danh muội muội."

Dứt lời, Kỷ Vân Thư quăng một ánh mắt lạnh lùng về phía nàng ta, xoay người, rồi đi.

Chi còn lại Kỷ Mộ Thanh dậm chân tại chỗ, không thể nghỉ ngơi là nàng ta đã bị đánh một cái bặt tai, mất hết mặt mũi!

Trong khi đó, ở trên một hành lang gấp khúc cách đó không xa, một đôi mắt đáng yêu như hoa đào mùa xuân đã thu hết toàn bộ một màn kia vào trong đáy mắt.

Đó là một nữ tử khoác trên mình một chiếc khăn lụa màu cam, búi tóc Lưu Vân, khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp tựa như ánh mắt của nàng.

Nếu nhìn kỹ, có thể phân biệt ngay giữa trán nữ tử có một nốt ruồi đỏ, giống như Đại Ngọc*, một vẻ đẹp với vẻ ngoài ồm ỷu.

*(*Đại Ngọc: nhân vật nữ trong truyện Hồng Lâu Mộng)*

Tuy nhiên, đó là một con ma óm!

Nghe đồn rằng, Kỷ phủ có một vị mỹ nhân đẹp như thiên tiên, sinh ra với một màu da đẹp, giống như hoa dâm bụt nổi trên mặt nước, thanh tú động lòng người, chỉ cần một ánh mắt, đều giống như linh hồn Bao Tự, Ly Cơ*.

*(*Giải thích: Bao Tự là vương hậu thứ hai của Chu U vương, là nữ nhân đẹp nhất trong triều đại Tây Chu; Ly Cơ là một phi tần của Tấn Hiến công thời Xuân Thu, là nguyên nhân dẫn đến cuộc tranh giành ngôi vị quân chủ nước Tấn sau khi Hiến công qua đời, được gọi là Ly Cơ chi loạn (丽姬之乱))*

Người này, đúng là Nhị tiểu thư Kỷ phủ, Kỷ Uyển Hân (纪婉欣).

Nàng nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, che khuất môi mỏng nhợt nhạt, ho nhẹ.

Nhà đầu bên cạnh lo lắng nói: "Tiểu thư, không việc gì chứ?."

"Cả ngày chỉ ở trong phòng, thần minh đều có chút mệt mỏi, cũng không hề biết đến, bên ngoài tuyết đã rơi xuống một tầng thật dày." Kỷ Uyển Hân thở dài.

"Thần thể tiểu thư ồm ỷu, hay là vẫn nên đi về trước đi. Nó tỷ lo lắng"

"Không sao."

Trong khi nói chuyện, Kỷ Uyển Hân nhìn Kỷ Mộ Thanh nơi xa, đại tỷ ngao mạn kia của nàng, bởi vì trong lòng tức giận, đang dùng chân dẫm đá vào trong tuyết.

"Tỷ tỷ hôm nay đã ăn một với Vân Thư, chắc là sẽ không bỏ qua, Vân Thư thật là đáng thương." Kỷ Uyển Hân vốn có khuôn mặt ấm áp và yếu đuối, giờ phút này lại mang theo thương tiếc đối với Kỷ Vân Thư, ngược lại khiến nó hiện lên vẻ đẹp bệnh hoạn.

Toàn bộ Kỷ phủ, có lẽ cũng chỉ có Kỷ Uyển Hân đối đãi tốt nhất với Kỷ Vân Thư.

Nhà đầu cũng nhìn liếc mắt nhìn Kỷ Mộ Thanh một cái, hừ một tiếng: "Đại tiểu thư ý mình là đích nữ, từ trước đến nay đều thích khi dễ người, vừa rồi xứng đáng bị Tam tiểu thư giáo huấn."

Khóe miệng Kỷ Uyển Hân nổi lên một nụ cười đầy thâm ý, thờ hờn hờn, nói.

"Ngay cả một con mèo dễ thương, sau một thời gian dài, cũng sẽ mọc ra móng vuốt!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Người đã tới chậm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỷ Vân Thư trở lại sân, tháo hết trăm ngọc trai trên đầu, rửa hết toàn bộ bột phấn trên mặt.

Loan Nhi đứng nhìn ở một bên, hỏi: "Tiểu thư, người Vệ phủ đã đi rồi sao?"

"Không biết." Nàng nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, tháo xuống bóng tai lưu li.

"Vậy hiện tại tiểu thư lại muốn thay đồ và đi ra ngoài hay sao?"

"Không phải." Kỷ Vân Thư quay lại.

"Vậy ngài định làm gì?"

"Ngủ."

Nàng rất buồn ngủ. Nàng đã chiến đấu chống lại mí mắt, đỡ hết tất cả những vật linh tinh vụn vặt từ trên người xuống, đi vào trong phòng, lập tức ngã đầu và chui vào trong chăn ấm ổ, xoay người ngủ.

Chỉ sợ sét đánh cũng sẽ bất động!

Loan Nhi hơi bị kinh ngạc, đứng ngốc một hồi, sau đó nhanh chóng chuyển lỗ sườn qua mép giường, lại ném hai khối than vào bên trong, sợ tiểu thư nhà mình bị lạnh.

Giấc ngủ của Kỷ Vân Thư, trực tiếp kéo dài tới buổi tối.

Khi nàng mở mắt ra, bầu trời bên ngoài đã được bao phủ trong bóng tối. Nàng đứng dậy khỏi giường, thay một thân nam trang sạch sẽ, sau đó búi một đầu tóc đen nhánh và quấn vào dưới mũ.

Loan Nhi tiến vào từ bên ngoài, trong tay ôm một cái hộp lớn rất đẹp, mở hộp dây dẫu.

"Tiểu thư, ngài đã tỉnh."

"Cái gì vậy?" Kỷ Vân Thư hỏi.

"Là lão gia đưa qua đây, nói là quà cưới của Vệ phủ đưa tới, để lại cho tiểu thư một ít."

Kỷ Vân Thư cười trở trêu, thật đúng là hào phóng!

Loan Nhi đặt mọi thứ vào trong phòng, sau đó quay lại giống như mang theo bí mật gì, về mặt thần bí nhìn Kỷ Vân Thư, nói.

"Tiểu thư, ngài thử đoán xem, vừa rồi ta nghe được điều gì?"

"Không muốn đoán, người nói thẳng ra đi." Kỷ Vân Thư rất có hứng thú khi mở ra tất cả những hộp giấu mình vừa nhận được. Nếu đó không phải là đồ sứ thì chính là là được liệu.

Loan Nhi nói: "Tiểu thư, khi ta vừa đến viện phía trước, nghe các nàng Bảo Ngọc đang nói, công tử Vệ gia không muốn cưới vợ, còn nói gì đó giống như là nương tử sẽ ném hán vào ao nuôi cá, nói những lời kỳ quái một hồi, sau đó quyết tâm lời kéo Vệ phu nhân trở về."

"Ngà? Phải không?"

Kỷ Vân Thư giả vờ ngu ngốc! Tiếp tục đi mở hộp gấm.

Loan Nhi cũng tiếp tục nói "Các nàng Bảo Ngọc còn nói, lúc ấy sắc mặt Vệ lão gia và Vệ phu nhân đều chuyển thành màu xanh, dường như còn ra tay tát Vệ công tử một cái, lúc ấy mới khiến hán ngừng nói."

Nói cách khác, việc hôn nhân này, không phải là Vệ Dịch muốn cưới, mà là Vệ phu muốn sắp đặt đứa con dâu này rồi.

Rốt cuộc, nói dối tông đường, vẫn rất quan trọng.

"Theo ta thì Vệ công tử, căn bản là không xứng với tiểu thư ngài, dù nói thế nào, hán..... vẫn là một ngốc tử." Giọng nói của nàng ấy càng ngày càng rõ ràng hơn, nắm lại nắm tay và đắm một đắm vào trong không khí.

Bộ dáng tức giận kia Kỷ Vân Thư xem ở trong mắt, thật sự là rất buồn cười.

Còn có chút đáng yêu.

"Ta còn không đề bụng, người đề ý làm gì?" Kỷ Vân Thư thu hẹp mắt lại và liếc nhìn Loan Nhi một cái.

"Nô tỳ cảm thấy đáng tiếc cho tiểu thư, dựa vào cái gì mà lão gia lại gả ngài cho ngốc tử Vệ gia, mà đại tiểu thư lại là....." Bà chủ Thái tử phi còn chưa kịp nói ra.

"Được rồi, đừng làm miệng."

Dù sao thì Kỷ Vân Thư cũng không có khả năng gả.

Vào lúc này, nàng đang lục lọi một loại được liệu ở trong một cái hộp gấm.

Thiên Quỷ Tử. (天葵子)

Đây là một loại mặt hàng rất phổ biến trong thời hiện đại.

Kỷ Vân Thư ngẫu nhiên xem qua một hồi.

"Không nghĩ tới sẽ có cái này." Nàng vui mừng, lấy Thiên Quỷ Tử ra, nhìn nhìn dưới ánh sáng ngọn nến.

Bên ngoài có màu vàng cam nhạt, bên trong là màu cam đỏ, ần, hàng thượng đẳng.

"Tiểu thư, đây là cái gì?" Loan Nhi đến gần.

"Cái này gọi là Thiên Quỷ Tử, sau khi nghiền nó ra, thêm rượu trắng cùng với đường đỏ, bôi nó lên vết thương bằng dao, có thể giúp loại bỏ vết sẹo."

"Thật tuyệt vời!" Loan Nhi kinh hô.

Kỷ Vân Thư một lần nữa thả Thiên Quỷ Tử vào trong hộp, đẩy nắp lại, đưa cho Loan Nhi "Người hãy ngâm Thiên Quỷ Tử vào trong nước một buổi tối, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, ngày mai ta muốn đi Chu phủ."

"Tiểu thư đi Chu phủ làm gì?"

"Trên mặt quần giả Chu gia bị thương bởi vết dao, hôm nay có Quỷ Tử đến, vừa lúc."

Vừa nghe những lời đó, Loan Nhi có chút nóng nảy, "Dược liệu tốt như thế, tiểu thư lại tính toán tặng người?"

Kỷ Vân Thư trừng mắt liếc nhìn nàng ta một cái, "Như thế nào? Người rất muốn nhận một vết thương bằng dao? Hay là người hy vọng ta bị thương một dao? Sau đó mới đem dược này dùng ở trên người chúng ta?"

"Không phải, nô tỳ không có ý này, chỉ là dược liệu này kỳ hiệu như thế, nô tỳ chỉ là cảm thấy đáng tiếc."

"Tiểu nha đầu, đừng tiếc." Nàng vươn ngón tay ra và nhẹ nhàng búng lên trán Loan Nhi, nói tiếp, "Hiện tại ta đi ra ngoài một chuyến, có lẽ tối nay sẽ về muộn."

Loan Nhi lúc này mới kinh ngạc phát giác ra tiểu thư nhà mình đã thay nam trang, gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ trong nhà môn lại có việc?"

"Àn." Kỷ Vân Thư trả lời mơ hồ.

Thu thập xong mọi thứ, lấy chiếc đèn lồng, lặng lẽ rời khỏi Ký phủ, đi về hướng nghĩa trang.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Nghĩa trang Cẩm Giang nằm ở bên trong thành, cụ thể hơn, là nằm ở phía Tây thành. Đi từ Ký phủ qua đó, Kỷ Vân Thư phải đi bộ mất một khoảng thời gian cần thiết để pha một chén trà nhỏ.

Vào mùa đông, giờ Dậu (5-7h tối), trời tối cực kỳ nhanh.

Nghĩa trang giống như một cái miếu đồ nát, ban đêm gió lạnh thổi qua, hiện ra bầu không khí tối tăm quỷ dị. Những cánh cửa và cửa sổ rơi xuống phát ra từng đợt tiếng vang ọp ẹp, ghê rợn quấy nhiễu tâm người. Hơn nữa, âm thanh xào xạc của lá cây xung quanh, càng có vẻ khủng khiếp vạn phần.

Bên ngoài cửa nghĩa trang có một chiếc đèn lồng màu đỏ, phản chiếu cánh cửa rách nát trông phai lẹ cổ xưa.

Cũng may, Kỷ Vân Thư không phải là lần đầu tiên tới đây muộn thế này, may mắn hơn nữa, nàng không sợ nơi này.

Lá gan này, đã được huấn luyện khi nàng còn là khảo cổ học!

Đẩy cửa đi vào, tới trong đại viện rồi, Kỷ Vân Thư treo đèn lồng trong tay ở trên một cái gác thấp bé một bên, vỗ nhẹ phui bụi ở trên quần áo.

Phúc bá đang trông giữ nghĩa trang vừa lúc cầm một số thẻ hương đi ra từ bên trong, thất lung gõ bó, một thân áo tang đầy lỗ vá, đội một cái mũ bố đã ố vàng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi tới, cũng không kinh ngạc.

"Kỷ tiên sinh, vị công tử kia đã chờ người rất lâu bên trong."

Đáng đời!

Ai bảo hán đến sớm, hiện tại rõ ràng mới đến giờ Dậu.

Nàng gạt gạt đầu, đi đến bên cạnh Phúc bá, tiếp nhận mấy thẻ hương trong tay lão, sau đó bái bái chung quanh, rồi mới cầm các thẻ hương vào trong khe hở một bộ quan tài bên cạnh.

"Phúc bá, người hãy nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Không vội, còn có vài vị lão bằng hữu vẫn chưa ăn cơm."

Cái gọi là lão bằng hữu, bất quá là một số thi thể không có người đến lĩnh nhận mà thôi, đặt ở nghĩa trang, sáng trưa chiều Phúc bá đều thấp ba nén hương, tuyệt đối không hề qua loa.

"Ta đây không quấy rầy người." Kỷ Vân Thư cúi thấp đầu, lập tức đi vào nhà.

Ngay khi nàng bước vào, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng trước một số bài vị, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những bài vị đó, sắc mặt ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ gì.

Bởi vì quá mức chuyên chú, cho nên khi Kỷ Vân Thư đi đến bên cạnh, hán cũng không hề phát hiện ra.

"Người trên bài vị này, Vương gia nhận biết một trong số đó?"

Giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Cảnh Dung, hán nhu mày, nghiêng mắt nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

"Trên đường phát sinh sự tình gì?"

Ấn?

Ký Vân Thư lắc đầu.

"Chân người có vấn đề?"

Ký Vân Thư nhìn nhìn chân mình, ngoài dính chút bùn ra, không có điều gì khác thường.

Cho nên nàng vẫn lắc đầu.

"Người đã tới chậm." Cảnh Dung quyết đoán đưa ra kết luận.

Hồn dân!

Chết tiệt!

Hết Chương 31

Note: Ad vừa phát hiện ra truyện này có truyện tranh. Link của truyện tranh đây nhé, bạn nào có hứng thì dịch truyện tranh:

+ <http://m.cm233.com/chapterlist/5565>

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngỗ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 32: Mùi thịt lợn viên

Note:

Truyện được dịch từ một trang web của TQ.

Đã gửi email xin phép dịch.

Đây là một số thông tin từ trang web đang dịch:

+ Tác phẩm "Nữ ngã tác họa cổ" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thế nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

Edit & Dịch: Emily Ton.

Vì sao nàng bỗng chợt nhớ ra, trong tiểu thuyết những vị Vương gia đều luôn lạnh lùng kiêu ngạo và cô độc, người sống chó gặm, hoàn mỹ như vàng không phải hay sao?

Nhưng hiện tại..... đúng là một sự gian lận!

Kỷ Vân Thư nhiều lần đã bị những tiết mục của hắc lâm cho á khẩu không trả lời được, chỉ có thể thừa nhận thất bại.

"Tiểu nhân chân ngắn, vì thế nên đến chậm, hy vọng Vương gia không trách tội."

"Bỏn vương thích những người nhận ra lỗi của họ, nhưng hãy nhớ kỹ, không có lần sau, bỏn vương không thích chờ đợi."

Hắc nương lông mày, trông khá bất mắt.

Kỷ Vân Thư không muốn tranh luận, nói về chủ đề chính: "Vậy không nên chậm trễ thời gian, tiểu nhân sẽ đi nhìn xem thi thể trước."

"Nằm ở bên kia."

Cảnh Dung dùng cảm để chỉ cách đó không xa, có năm cỗ thi thể được dùng vải bố trắng phủ lên trên.

Kỷ Vân Thư nhìn lướt qua, lại nhìn nhìn Cảnh Dung, nói: "Thỉnh Vương gia mở miệng"

"Cái gì?"

"Mở miệng."

"Vì sao?"

Dài dòng thế!

Kỷ Vân Thư đơn giản vươn năm ngón tay nhỏ dài, nhón mũi chân, nắm hai má hắc, một bàn tay khác lấy ra một vật nhỏ ở bên hông mình, nhanh chóng nhét vào trong miệng của hắc, sau đó buông tay.

Động tác rất rất rành mạch lưu loát, có thể nói là rất hoàn hảo!

Cảnh Dung đột nhiên bị nhét vật vào trong miệng, về mặt ngây ngốc, mãi đến khi trên đầu lưỡi truyền đến từng đợt cảm giác nóng bỏng tê dại, mới kinh ngạc hỏi phục lại.

"Người..... người cho bỏn Vương ăn gì vậy?" Hắc rất lo lắng hỏi.

Không phải là độc, đúng không?

Rốt cuộc, tiểu thư sinh này có thể làm bất cứ điều gì.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại thờ ơ liếc mắt nhìn hắc: "Đừng lo lắng, đó chỉ là gừng."

"Gừng? Sao người lại cho bỏn Vương ăn gừng? Gừng sao lại khiến đầu lưỡi tê liệt vậy?"

"Gừng ngâm với dầu vừng." Trong khi nói chuyện, nàng đã đi về phía năm cỗ thi thể kia, không nặng không nhẹ nói: "Không phải Vương gia cũng ngửi thấy mùi từ thi sao? Một lát gừng ngâm dầu mè có thể khiến ngài cảm thấy dễ chịu hơn, hoặc là, Vương gia có thể đi ra ngoài."

"Người xem bỏn Vương là kẻ hèn nhất như bọn chuột nhất thế hay sao?"

"Tiểu nhân không dám."

Nàng đã xốc một tấm vải bố trắng trên một thi thể lên, lại chuyển ánh mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái, khoe miệng nhuộm một chút tầu chọc.

"Mấy thi thể này có mùi hôi thối còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tiểu thư Chu gia, còn mang theo mùi máu tươi, mùi cháy và mùi thịt nướng chín, giống như..... mùi thịt heo viên mà Vương gia vừa mới ăn."

Ngay lập tức Cảnh Dung cảm thấy dạ dày quay cuồng một trận, cảm giác ghê tởm kéo dài từ bụng thẳng đến cổ họng, khiến cả khuôn mặt hắc đều biến đổi.

Hắc dám cá cược rằng, tiểu thư sinh này, chính là đang cố ý!

"Người..... sao người biết bỏn Vương ăn đã ăn thịt heo viên?"

Kỷ Vân Thư nhướn mày giải thích: "Chỉ có thịt heo viên Quảng Phúc Lâu mới dùng lửa than nướng trong nửa canh giờ (1h). Vì thế nên thịt mới mềm mà không lỏng, sau đó lại dùng xương để nấu thành nước sốt. Hòn nửa lại được trộn với các loại thảo mộc, gia vị, thế nên nước sốt rất tươi mà không bị nhòe, màu sắc sẽ có màu đỏ. Nếu như bị dính ở trên gấm vóc thượng đẳng, màu của nước sốt không những sẽ không lan ra, mà còn sẽ ngấm lên một tầng mỏng trên đó, thật giống như một chỗ trên cổ áo Vương gia."

"Ách?"

Cảnh Dung đang chịu đựng buồn nôn khó chịu, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía trên cổ áo của mình, lại dùng tay một sờ lên, quả nhiên, nước sốt thịt viên không hề tàn ra hay mờ đi, vẫn nằm trên đó.

"Người là đầu bếp?"

"Không phải."

"Vậy sao người biết nhiều như thế?"

"Nghe khuất cái nói trên góc phố." Nàng không tâm không phổi trả lời.

Người đang chơi đùa ta sao? Khuất cái trên đường có thể ăn được thịt heo viên ở Quảng Phúc Lâu sao?

Cảnh Dung cảm giác bộ não của mình đã hoàn toàn đạt đến giới hạn của nó, sau khi gặp Kỷ Vân Thư, cả người hắc đều luôn phải tắt máy và khởi động lại.

Điều đó không nhất thiết thì tốt!

Nhưng đây lại là sự thật, Kỷ Vân Thư thật sự đã nghe khuất cái ven đường nói vậy.

Khi nào hắc gần như sụp đổ, Cảnh Dung đột nhiên phán ra một câu: "Vật thì hãy chờ người tra xon án của bỏn Vương, bỏn Vương sẽ mang người đi ăn."

Đột nhiên, ngoài cửa bỗng nhiên thổi vào một luồng gió lạnh, tựa hồ như thổi trúng vào trên nắp quan tài khiến nó lung lay.

A uy, hai vị, nơi này là nghĩa trang, chung quanh nếu không phải là thi thể thì chính là bài vị đuốc hương. Hai người các người lại thảo luận về hương vị thịt viên, không phải là khiến cho quý chết thất vọng vì đói hay sao?

"Vậy tiểu nhân tạ Vương gia trước."

Kỷ Vân Thư trả lời hắc một câu, kéo tấm vải bố màu trắng xốc lên, da thịt xác chết bị cháy ban đầu sưng to đã trở nên co lại, dán chặt ở trên xương cốt, lộ ra khung xương rất rõ ràng.

Chung quanh còn có một bề máu loãng, nhìn kỹ, chính là chảy ra từ trong thân thể của xác chết.

Nơi thấm người nhất, đó là vùng bụng bị phơi bày của người chết. Bởi vì khi Ngổ tác nghiệm thi, bụng đã bị mổ ra, thi thể bị đảo lộn, lại dùng sợi dây câu cá thò ráp dễ khâu và lại, nhưng rõ ràng là quá lớn và quá rộng, vị trí mất rốn còn lộ ra một nửa đoạn ruột non.

Cảnh Dung đi đến bên cạnh nạng, nhìn mũi lại, quả nhiên không ngửi được mùi xác chết, vì thể nghiệm tức hời: "Như thế nào, tra ra gì không?"

"Khó."

"Ý người là gì?"

Kỷ Vân Thư chăm chú một chút, đáp: "Nếu Vương gia muốn biết hung thủ là ai, vậy thì tiểu nhân đành bất lực. Tiểu nhân chỉ có thể căn cứ vào tình trạng của thi thể và phán đoán ra nguyên nhân vì sao lại chết, và người giết hẳn có đặc điểm như thế nào mà thôi."

Cảnh Dung nhướng cao lông mày.

Nàng lại tiếp tục nói: "Năm cổ thi thể này, đầu tiên đã đánh nhau rất kịch liệt với người khác, rồi sau đó mới trúng độc bỏ mình. Có thể đoán rằng, hung thủ chính là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, nếu như tiểu nhân đoán không sai, mục đích cuối cùng, hẳn vì Vương gia mà tới."

Cảnh Dung cũng không kinh ngạc, trong lòng đã sớm hoài nghi, khoe mắt nhắm lại cho đến khi chúng mòng như một sợi chỉ, tâm tư quý quyết khiến người rất khó suy đoán.

Nhìn thấy hẳn như vậy, Kỷ Vân Thư đã hiểu.

"Xem ra Vương gia sớm đã biết hung thủ là ai, vậy vì sao còn muốn tiểu nhân tới đây nghiệm thi?"

"Bỏ vương không biết." Hắn trả lời chắc chắn, nói: "Chỉ là mơ hồ cảm thấy, có người đang cố tình ngăn cản bản Vương hồi kinh, nhưng hẳn là người phương nào? Bản Vương không thể nào biết được."

Cảnh Dung nghiệm tức như thế, trong suy tư trầm mặc, gương mặt đã được đánh bóng đến nỗi thập phần tuần mỹ, tản ra sự ổn định của nam nhân từ trong xương cốt, giống như viên ngọc được điêu khắc hoàn mỹ.

Trong lúc nhất thời khiến Kỷ Vân Thư không dời được mắt!

Cho đến khi cảnh tượng này bị Cảnh Dung bắt được, con người hẳn đảo qua: "Trên mặt bản Vương có dính vết bẩn hay sao?"

Kỷ Vân Thư chuyển ánh mắt, sợ chính bản thân mình.

Hắn là Vương gia cao cao tại thượng, hỗn đản chanh chua, mình chính là người vô dụng, cũng chướng mắt hẳn!

Ánh mắt nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, nàng nói: "Vương gia không nhìn ta, làm sao biết được ta đang nhìn ngài."

"Miệng lưỡi thật là sắc bén."

Cảnh Dung cố giữ một hơi, mặt mày vẫn cau có như cũ: "Không phải tiên sinh đã nói, có thể giúp ta tìm ra đặc điểm của hung thủ hay sao? Vậy còn không làm việc đi?"

Không còn lựa chọn nào khác!

Kỷ Vân Thư khéo léo lấy một túi đồ trên bàn cách đó không xa, sau đó mở ra ở bên cạnh thi thể, nguyên lai là cái bọc nhỏ, bên trong cắm những dao nhỏ đầy đủ các loại kiểu dáng.

"Những thứ này là của người?"

"Àn, đôi khi gặp phải chủ sự khó chơi, đêm hôm khuya khoác bọn họ sẽ đột nhiên kêu người tới giữa trang, không có lựa chọn nào khác, đành phải đem đồ vật tới nơi này, miễn cho khi vội vàng mà quên mang theo."

Cảnh Dung run rẩy một cái, *chủ sự khó chơi*, hẳn cũng ở trong đó!

Trong khi Kỷ Vân Thư đang nói, đã chọn một con dao, nâng cầm của thi thể lên, cật vào trên cổ.

Bởi vì thi thể đã bị đốt cháy, thời điểm khi cổ bị cắt ra, máu chảy ra không nhiều lắm, chỉ nghe thấy âm thanh nổ tung giòn dã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nấu canh xương sườn

Note: Bụng yếu không nên đọc!

Cổ họng của thi thể bị cắt ra, bắt đầu tản ra mùi hôi thối ghê tởm của da cháy hoà lại cùng với máu loãng.

Cảnh Dung tiếp tục cau mày, im lặng.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh để dao nhỏ qua một bên, sau đó dùng hai tay mở rộng vết cắt trên cổ thi thể, dùng sức trên năm ngón tay, nâng mạnh mẽ bề gây một đốt xương cổ.

Khi lấy nó ra khỏi cơ thể, vẫn còn dính mạch máu, vì thế có máu loãng sền sệt chảy ra.

Bởi vì không mang bao tay, đôi tay của Kỷ Vân Thư giờ phút này dính đầy máu tươi, nhưng nàng lại giống như đang thưởng thức một món đồ chơi, lật qua lật lại nhìn xem đốt xương cổ.

Hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm!

Cảnh Dung bên cạnh, đã không cách nào hình dung cảm thụ của mình lúc này.

Trên chiến trường, hẳn từng giết vô số người. Hai bàn tay đã nhuộm đầy máu của hơn một vạn vong hồn, từ thi khắp nơi, nhưng hẳn ngay cả một cái nháy mắt cũng đều không có.

Tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người tháo dỡ thi thể bằng đôi tay trần theo cách như thế.

Hình ảnh kia, thật đủ bổ não!

"Có nhìn ra điều gì sao?" Cảnh Dung nhìn mũi.

"Người chết là do trúng độc, cần phải biết là đã trúng loại độc nào."

"Độc gì?"

"Tạm thời không biết."

Kỷ Vân Thư dùng tay gỡ gỗ trên đốt xương cổ họng, suy nghĩ một lát, cầm đốt xương cổ đang còn máu chảy đầm đìa và đi ra ngoài.

Bên ngoài, Phúc bá vừa mới cầm xong hương, đã thấy Kỷ Vân Thư đang đi ra cửa.

"Phúc bá, đã đun sôi gấm trắng với nước sao?" Nàng hỏi.

Phúc bá gạt gạt đầu, giọng tay chỉ chi một gian nhà nhỏ trong viện: "Biết người cần dùng, sớm đã đun sôi, dùng xong đừng quên thay nước."

"Đã biết."

Nàng đồng ý một cách rất rõ ràng, giữ chặt xương cổ họng và đi vào trong gian phòng kia.

Cánh Dung cũng đi theo giống như côn trùng theo đuôi!

Ngay khi bước vào trong gian phòng, Cánh Dung đã rất kinh sợ, bước chân dừng lại ở trong khung cửa không nhúc nhích, giống như nó đã được dính vào sàn nhà. Tuy nhiên, hắn vẫn phải buộc mình tiến lên từng bước một.

Trong gian nhà ở tối tăm, chỉ có một ngọn nến đang lung lay từ trên trần nhà, bốn phía quanh mình đều là những cái kệ cao thấp khác nhau.

Trên mỗi cái kệ, có vô số những chiếc bình tro cốt được xếp chồng lên nhau!

Kỷ Vân Thư đi đến trước một cái nồi to, bên trong là dung dịch giấm trắng đang được đun nóng hầm hập, nàng ném đốt xương cổ họng kia vào trong nồi.

Nàng liếc mắt nhìn Cánh Dung một cái, cơ bản cũng đoán được tâm tư của hắn, liền nói "Vương gia không cần kinh sợ. Những bình tro cốt đó, đều chứa đựng tro cốt của những người khách tha hương không biết danh tính. Phúc bá không đánh lòng nhân thì thế bọn họ bị vứt xác nơi hoang dã, vì thế đã đốt cháy thi thể, để tro cốt vào trong những cái bình kia."

"Tiểu thư sinh, bốn Vương kính sợ khi nào?" Cánh Dung phản bác.

Khóe miệng Kỷ Vân Thư cong xuống.

Vứt chết, mạnh mẽ!

Trong khi đang lặc trong suy nghĩ, Cánh Dung đã chạy tới bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng ném xương cổ họng vào trong giấm trắng nóng bỏng, tâm trí sinh ra nghi hoặc.

"Người đang làm gì vậy?"

"Nấu canh xương sườn." Kỷ Vân Thư cơ hồ là buột miệng thốt ra.

Một khắc kia, Cánh Dung có cảm giác sau đầu bị người mở ra và có một luồng gió lạnh chui vào!

Khi hắn đang "lạnh" đến nỗi đột nhiên không kịp phòng bị, Kỷ Vân Thư lại chỉ vào nồi dung dịch giấm trắng và kinh hô một câu.

"Vương gia mau xem."

Cánh Dung tức giận, nhìn qua, liền thấy một nồi dung dịch dấm trắng nguyên bản trắng tinh trong suốt chậm rãi biến thành màu đen.

"Vì sao lại như vậy?" Hắn kinh ngạc.

"Tiểu nhân không phải là nói rồi sao, xương cốt của năm cỗ thi thể này đều là giữa mềm, trên dưới cứng. Dấu hiệu này, chính là do trúng độc mà chết. Như vậy, trong cốt tủy của xương cổ họng người chết, nhất định cũng sẽ có độc. Tiểu nhân đã nấu xương bằng dung dịch giấm trắng. Bằng cách này, có thể tách ra cốt tủy và chất độc ở trong xương cổ họng. Chất lỏng màu đen chảy ra từ trong xương, chính là độc mà chúng ta đang tìm." Kỷ Vân Thư giải thích.

Cánh Dung mặt lấm nhá lại học được điều gì đó!

Nháy mắt tiếp theo, Kỷ Vân Thư móc ra một chiếc khăn màu trắng từ trong ống tay áo, ngâm nó vào một góc giấm trắng đã biến thành màu đen, một góc của chiếc khăn cũng đã bị nhiễm đen.

"Độc tính của chất độc này nhất định là rất khắc liệt. Nếu không, sẽ không có khả năng cháy ra nhiều dung dịch màu đen từ trong đốt xương cổ họng nhỏ như thế."

Kỷ Vân Thư cẩn thận quan sát vệt đen trên khăn, nghĩ hoặc.

"Tiên sinh biết đây là độc gì sao?"

"Tiểu nhân không phải là đại phu, cũng không phải là người chế độc, vừa nhìn một cái, làm sao biết được."

"Có phải nếu tra ra được đã trúng phải độc gì, thì có thể tra ra được hung thủ hay không?"

"Không thể." Kỷ Vân Thư chắc chắn trả lời.

Lông mày Cánh Dung vận thành một khối: "Vậy sao người lãng phí thời gian để tra cái này? Bốn vương không có tâm tư cùng người làm những trò hề khó hiểu."

"Ai nói tiểu nhân đang chơi đùa?"

"Nhưng người tra những cái kia đều là vô dụng."

"Trong lòng tiểu nhân tràn đầy hiểu kỳ cũng không được sao? Muốn biết người chết đã trúng độc gì cũng không được sao? Nếu như Vương gia không muốn lãng phí thời gian, hà tất phải bắt tiểu nhân đến đây tra án. Trời đêm lạnh lẽo, thực sự chi thích hợp ở trong phòng ngủ."

Mỗi một cụm từ Kỷ Vân Thư nói ra, đều rất hùng hồn và hợp lý!

Cánh Dung bất quá chỉ nói một câu, tiểu thư sinh này đã lập tức nói nhiều câu như thế.

Khoảng giữa lông mày của Cánh Dung lộ ra một ký tự "|||", xua xua tay, nói: "Thời thời, bốn Vương là người đã yêu cầu người, tất nhiên sẽ không có tư cách hỏi về trình độ của người. Tuy nhiên, năm người kia đều là thuộc hạ của bốn Vương, đã nhận lệnh của bốn Vương hồi kinh phục mệnh, nhưng không ngờ rằng sẽ bị chết thảm dưới tay độc thủ."

Cánh Dung mặt ù mây chau như vậy, đã rút đi tư thái ngái ngón và sự giao hoạt tại mị, ánh mắt mang theo đau đớn buồn bực, thật sự rất có mị lực!

Nam nhân, nên giống như thế!

Kỷ Vân Thư nhét chiếc khăn vào bên hông, bởi vì trên khăn có dính dấu tay đầm máu của nàng, trông có vẻ phá lệ thảm người.

Nàng xoay người cất bước: "Vương gia, không phải muốn điều tra sao? Vậy thì nhanh lên."

"....."

Cánh Dung vẫn ngoan ngoãn đi theo như cũ.

Chân trước bọn họ vừa bước ra ngoài, Phúc bá lập tức bước vào.

Mỗi khi Kỷ Vân Thư đến đây, bao sẽ luôn nấu một nồi dung dịch giấm trắng thật to cho nàng dùng để nấu xương!

Nhưng khi nhìn một nồi dung dịch giấm trắng đã biến thành màu đen, vẫn không nhận được mà lắc lắc đầu.

"Đưa nhò này, mỗi lần đều quên đổi nước."

Cuối cùng, Phúc bá vẫn phải tự mình thay nước.

Một lần nữa trở lại bên nắm cổ thi thể, Kỷ Vân Thư trầm mắt xuống, vẻ mặt nghiêm túc, không để ý đến đôi tay đầy máu, cuốn ống tay áo của mình lên, lộ ra một đôi tay nhỏ dài như ngọc, lật phần đầu của thi thể sang một bên.

Sử dụng cả mười ngón tay, dùng sức đè để lên phía sau cổ của thi thể một lúc. Sau đó lại cầm lấy dao một lần nữa, cắt vào sau cổ của thi thể, một đường đâm sâu vào bên trong, cho đến khi lộ ra xương ở phía sau náo.

Nàng bắt đầu phân tích nói: "Đáng ngạc nhiên là, vẫn còn một số dấu vết còn lại từ cuộc chiến giữa người chết và hung thủ. Bằng cách kiểm tra trên thi thể người chết như thế, tất nhiên có thể tìm ra dấu vết mà hung thủ lưu lại. Nếu như có thể tìm ra được các vết thương trên người nạn nhân, là có thể tìm ra được đặc điểm và tập tính của hung thủ."

"Có thể ví dụ cụ thể hơn không?" Cánh Dung hỏi.

"Ví dụ như hung thủ là cao hay lùn, là nam hay nữ, khi đánh chết hung thủ là quen dùng tay trái? Hay là tay phải? Là hành hung từ trước mặt? Hay là hành hung từ phía sau? Văn văn và văn văn."

Nghe nói như thế, quả là rất mơ hồ!

Tuy rằng Kỷ Vân Thư đã từng căn cứ vào trạng thái của tiểu thư Chu gia, cuối cùng đã tìm ra được hung thủ, nhưng Cánh Dung vẫn có chút bán tín bán nghi.

"Một khối thi thể, có thể tìm ra được nhiều điều như thế?"

"Nếu như người chết muốn nói cho chúng ta biết, thì nhất định là có thể."

Một lát sau, Cảnh Dung lại trở nên nghi hoặc: "Tiên sinh không phải là họa sư trong nhà môn sao? Sao lại còn làm một Ngõ tác sống? Lại còn làm những sự tình mà hình quan nên làm!"

Đúng vậy, hắn vẫn còn nhớ rõ, vị trí của nàng trong nhà môn, chính là họa sư!

Kỷ Vân Thư cũng nhiều lần tự hỏi qua chính mình, nàng rõ ràng là người tái tạo cấu trúc chân dung, công việc chính là một họa sư lịch sự tạo ra, nhưng tại sao lại "lạc lối".

Trách ai? Trách nàng có một ông bố là điều tra viên pháp y!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngõ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: 72 cỗ thi thể

Hai tính từ mà Kỷ Vân Thư có thể sử dụng để hình dung ông bố thực sự của mình ở thế kỷ 21, cũng chỉ có "Vô ngữ" và "Bất đắc dĩ"!

Nếu như lúc trước nàng không kháng kháng khi vào đại học, vẫn luôn kiên trì ghi danh học chuyên về tái thiết khuôn mặt người, nói không chừng, nàng đã bị chính ông bố pháp y cao cấp kia "bồi dưỡng" thành một pháp y ưu tú và biến thái.

Bởi vì kể từ khi nàng có thể nhớ, những gì mà nàng thường chơi nhất ở trong nhà, không phải là những món đồ chơi hay là sách thiếu nhi, mà là các loại dụng cụ dao nhỏ kỹ quái cùng với một đồng lớn những vật dụng dùng để thí nghiệm lung tung rối loạn.

Bởi vậy, Kỷ Vân Thư đã chán ngấy với những thứ đó, cho nên dứt khoát kiên quyết từ bỏ con đường pháp y chuyên nghiệp, lựa chọn tái thiết cấu trúc khuôn mặt người. Tuy nhiên, bởi vì từ nhỏ đã đi theo ông bố của mình ra vào các phòng thí nghiệm lớn rất nhiều lần, cho dù không muốn, nàng cũng đã nhiễm đến kiến thức của mình. Mặc dù không được chứng nhận là một pháp y, nàng cũng tuyệt đối đủ điều kiện để trở thành một pháp y chuyên nghiệp!

Nhưng không nghĩ tới xuyên qua đến nơi đây, lại khiến nàng bắt đầu chúc nghiệp mà mình không thích nhất!

Trách ai?

Chỉ có thể trách ông bố biến thái kia!

Ai bảo ông không có việc gì cũng mang nàng đến phòng thí nghiệm, thuận tiện còn trang trí lại trong nhà thành một loại phòng thí nghiệm nhỏ, khiến cho nàng hút vào quá liều khí thể có độc.

Kết quả là khi đang tiến hành giải phẫu thi chết!

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được thở dài một tiếng.

Nàng trả lời: "Có thể bởi vì ta rất có tay nghề và rất công bằng, là một người đa dụng trong nhà môn đi."

Thật là đáng thương!

Cầm mức trong hàng tháng của một vị họa sư, nhưng phải làm công việc của ba người khác nhau!

"Người yên tâm, sau này bốn Vương sẽ nói Lưu đại nhân phát thêm tiền cho người." Cảnh Dung thấp giọng hạo phóng, lại lập tức nói tiếp một câu: "Trước mắt, người hãy xử lý cho xong vụ án của bốn Vương."

Nghê thấy sẽ có thêm tiền, đáy lòng Kỷ Vân Thư đã nở hoa, phải biết rằng, nàng đã sớm có trong một bộ bút mới của Mặc Bảo Trai, giá cả quá cao, luôn luôn tính toán tí mĩ tiết kiệm đến khi nào nàng mới có thể mua nó!

"Vương gia, vậy sẽ thêm bao nhiêu?" Đôi mắt nhỏ như hạt châu mực mà lạy chuyên.

Khuôn mặt Cảnh Dung cứng đờ, *người này có bị mù tiền hay không?*

Tầm thường!

"Đã nói rồi, xử lý án của bốn Vương trước, đối với việc thêm bao nhiêu, còn phải xem tâm tình của bốn Vương."

"Được!"

Kỷ Vân Thư lấy lại tinh thần, hăng hái sờ trên hộp sọ của thi thể, cũng bắt đầu cẩn thận kiểm tra phía trên thi thể, rất nghiêm túc!

Cảnh Dung ở một bên, trong lòng bắt đầu suy ngẫm, giống như có điều gì đó do dự, cô hòng cứ cuộn lên cuộn xuống mấy lần, rốt cuộc vẫn hỏi.

"Kỷ tiên sinh, nếu..... đưa cho người một đồng xương trắng, người có thể họa ra tướng mạo hay không?"

Kỷ Vân Thư vừa nghiêm túc xem xét người chết, vừa giống như không để tâm hỏi: "Bảo quản có tốt không?"

Hắn gật đầu.

"Bảo lâu?"

"Mười mấy năm trước"

"Chết như thế nào?" Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi thi thể.

Cảnh Dung khó hiểu: "Có quan hệ sao?"

"Đương nhiên là có."

Kỷ Vân Thư đơn giản thẳng thắn thể mình lên, đặt hai tay máu chảy đầm đìa không ngừng di động phía trước, chuyển ánh mắt qua nhìn hắn.

Nàng bắt đầu giải thích: "Nếu như chết tự nhiên, bộ xương sẽ thu nhỏ lại theo một tỉ lệ nhất định so với tướng mạo ban đầu. Khuôn mặt cũng sẽ hơi lệch khỏi quỹ đạo một chút, cho nên khi hội họa sẽ phải chú ý đến điểm này. Nếu như là chết đuối, xương cốt sẽ bị ngâm trong nước. Như vậy, xương gò má phía dưới sẽ bị uốn cong, dẫn đến sự biến dạng của môi và mũi. Nếu như là thất cổ hoặc là bị người bóp chết, vậy thì....."

Lời còn nói chưa xong, Cảnh Dung đã ngắt lời nàng.

"Chết cháy."

Kỷ Vân Thư trầm ngâm, không đáp.

"Không thể?" Cảnh Dung dò hỏi.

"Cũng không phải là không thể, chỉ là cần phải có thời gian."

"Bảo lâu?"

Kỷ Vân Thư phát hiện lời nói của Cảnh Dung có vẻ rất khẩn trương, vô duyên vô cớ hỏi về việc này, hắn là có ấn tượng rất lớn!

Nàng hỏi lại hắn: "Tổng cộng có bao nhiêu người?"

Cảnh Dung trầm mắt xuống, trong miệng chậm rãi phun ra: "72 người."

"Ách....."

Kỷ Vân Thư ngơ ngác!

Đây vẫn là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư nghe được một vụ án khiến người nghe kinh sợ như thế.

Ánh mắt Cảnh Dung khẩn trương, muốn biết đáp án.

Cuối cùng, sau khi Kỳ Vân Thư đã suy nghĩ một lúc, nói ra thời gian.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng sẽ mất khoảng một năm."

"Lâu như thế?" Cảnh Dung kinh ngạc.

Ừ ừ ừ! Người cho rằng ta là giám định sư hay sao, tùy tiện lấy dụng cụ ra và quét đảo qua thì lập tức biết được thật giả sao?

Đó chính là thi thể đã bị thiêu chết hơn mười năm trước! Còn có những 72 người!

Với một cái nhân trún, Kỳ Vân Thư nói: "Vương gia, ta chỉ có một đôi tay, một đôi mắt, ngay cả khi không ăn không uống không ngủ, ta cũng không có khả năng họa ra hết những người đó ở trong thời gian ngắn."

Cảnh Dung biết rằng chính mình có chút nóng nảy, hít một hơi thật sâu, không nói lời nào.

"Như thế nào, Vương gia đột nhiên hỏi những câu đó, chẳng lẽ là....."

Lời vẫn chưa nói xong, Cảnh Dung đã lắc đầu: "Việc này để sau hẵng nói, người hãy nghiêm túc xem xét thi thể trước đi, thêm bao nhiêu tiền, tùy thuộc vào bản thân người."

Rõ ràng là Vương gia người kêu ta nói chuyện.

Lời phản bác này, đương nhiên Kỳ Vân Thư không nói ra, tuy nhiên đây vẫn là một khối "nóng", xử lý vụ án này trước quan trọng hơn.

Kỳ Vân Thư tỉ mỉ xét trên dưới trái phải thi thể. Nàng đã xem xét phía trước, giờ chỉ còn lại phía sau. Đơn giản lật thi thể qua một cái, lập tức lộ ra sau lưng và cái móng chấy đen thui của thi thể.

Chỉ liếc mắt một cái, Kỳ Vân Thư liền phát hiện ra phần lưng phía dưới của thi thể, một vị trí nằm cách móng trên 2,5cm

Nơi này, có chút kỳ quái!

Xung quanh đều bị đốt cháy thành than đen, nhưng khối này có hình tròn, ở giữa còn có một ít hoa văn da thật rất nhỏ, màu sắc lại không đen như màu than của da xung quanh.

Vì sao?

Cảnh Dung chú ý tới thần sắc của nàng, vội hỏi: "Phát hiện ra điều gì?"

Nàng chỉ chỉ nơi có khối hình tròn: "Vương gia người xem, vì sao màu sắc khối da này không đen giống như màu da xung quanh?"

Dấu vết hình tròn không lớn lắm, nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra.

"Hình dạng này..... rất kỳ quái." Cảnh Dung nheo mắt.

Kỳ Vân Thư lặng lẽ suy đoán, trông mắt đột nhiên sáng ngời: "Thật giống như trước khi người bị chết cháy, phần lưng đã đề lên một vật gì đó, và vật đó nhất định đã tạo ra dấu ấn kia, cho nên khi thi thể bị đốt cháy, chỉ có một khối này không bị thiêu hoàn toàn, lại còn để lại dấu vết."

Cảnh Dung gật gù đầu, đồng ý với quan điểm của nàng.

Tuy nhiên.....

"Nếu như là chết ở trong phòng, phía dưới thân thể đề lên vật gì đó dường như chẳng có gì lạ." Cảnh Dung phân tích.

Đềm này, đương nhiên không thể phủ nhận, nhưng trực giác của Kỳ Vân Thư lại nói cho nàng biết, vật kia, tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế!

Đúng ngay lúc này, một tiếng động lớn đột nhiên vang lên từ bên ngoài, giống như âm thanh của thứ gì đó ngã xuống đất.

Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đi ra ngoài.

Chỉ thấy Phúc bá ngã trên mặt đất, bên cạnh là chiếc nôi to đã bị đập vỡ trên đất, toàn bộ dung dịch giấm trắng bên trong đều đổ hết ra sàn!

"Phúc bá."

Kỳ Vân Thư khẩn trương chạy đến bên cạnh Phúc bá, cúi xuống xem xét.

Cũng không quan tâm đến đôi tay dính đầy máu của mình, trực tiếp đỡ Phúc bá lên, nhìn thấy trên cánh tay Phúc bá đều là máu, quần áo cũng bị rách nát.

Đây..... là vết thương do bị kiếm đâm!

Cảnh Dung cũng chú ý tới vết kiếm trên cánh tay Phúc bá, lập tức phát giác ra điều gì.

Trong nháy mắt, một số hắc y nhân nhảy xuống từ trên xà nhà, tất cả đều che mặt, nắm kiếm trong tay, nhắm về phía Cảnh Dung mà không chừa lối thoát.

Hai trông mắt Kỳ Vân Thư trừng lớn, vạn phần kinh ngạc!

Vương gia, sẽ không bị đâm chết chứ?

Nhưng mà sự thật lại chứng minh, nàng đã coi thường tôn Phật kia.

Chỉ thấy Cảnh Dung phất nhẹ hai ống tay áo, tùy ý vung lên, khéo léo sử dụng chúng để bắt lấy bảy tám thanh trường kiếm, lại bỗng nhiên kéo một cái, xoay người lại, ổn định vững chắc tránh khỏi các đòn tấn công!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bồn Vương không có việc gì

Kỳ Vân Thư thực sự coi thường Cảnh Dung, nhưng không thể tưởng tượng được, võ công của Vương gia, lại lợi hại như thế!

Nàng ra sức kéo Phúc bá qua một bên.

Tốt nhất nên theo dõi từ bên cạnh!

Cảnh Dung với hai bàn tay không, chiến đấu khốc liệt với vài tên hắc y nhân, dáng người nhìn như cao lớn cứng rắn, nhưng lại vô cùng linh hoạt.

Sau một hồi trốn tránh, hần đoạt thanh kiếm từ trong tay một hắc y nhân.

Nhưng điều khiến Kỳ Vân Thư trăm triệu không nghĩ tới chính là, kiếm trong tay Cảnh Dung, không phải là dùng để cứu chính mình, mà là dùng để giết người!

Khuôn mặt mang khí chất cao quý, giống như bị người lột da, lộ ra bên dưới là một thực thể hung ác, lạnh lẽo và rất sinh động.

Kiểm trong tay nhảy múa nhận mệnh, hai ba tên hắc y nhân đã ngã xuống ngay giữa vùng máu.

Hình ảnh đao quang kiếm ảnh, làm rung chuyển ánh mắt người xem

Trái tim Kỳ Vân Thư căng thẳng, đôi tay túm chặt quần áo trên người Phúc bá, tâm tính vốn là quần chúng thờ ơ vậy xem, hiện tại trở nên có chút sống gió mãnh liệt.

Đúng ngay lúc này, một hắc y nhân chú ý tới nàng đang ngồi xõm ở góc tường, lay chuyển kiếm phong, đâm thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Thanh kiếm gài trong gang tấc, đôi mắt Kỳ Vân Thư mở lớn.

Nàng đang trong độ tuổi xinh đẹp, cứ như vậy mà chết, không phải là đáng tiếc hay sao?

Một cái chớp mắt, nàng đã nghĩ quá nhiều.

Ví dụ như, bạc mà nàng đã giấu ở phía dưới giường còn chưa nói với Loan Nhi!

Bộ bút mực Mặc Bảo Trai nàng cũng còn chưa mua!

Nàng vẫn đang nợ tiền của Lý đại thẩm trên phố phía Bắc về miếng độn gầy còn chưa trả đâu!

Nàng cũng quên nói cho người Kỳ gia biết, thời điểm hạ táng nàng dừng dừng gõ đàn hương, bởi vì mùi vị quá gay mũi, nàng muốn dùng gỗ thông, nằm nghỉ sẽ thoải mái hơn!

.....

Nàng nghĩ loạn một hồi, vô vọng thoáng qua, ngay khi thanh kiếm chỉ cách nàng vài cm, đột nhiên đã bị đẩy ra.

A đi đã phải, trời cao phù hộ!

Mà tôn Phật đã cứu nàh kia, nàng sẽ dùng bùn và nắn thành tượng đất.

Cánh Dung.

Chỉ thấy sau khi đẩy ra thanh kiếm kia, tốc độ trên tay Cánh Dung cực nhanh, kiếm trong tay, đã đâm tới trên cổ tên hắc y nhân.

Máu tươi văng ra, bắn tung tóe trên quần áo sạch sẽ của Cánh Dung, cũng bắn tung tóe trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Vân Thư!

Ba gã hắc y nhân còn lại đều biết mình sẽ bại trận.

Một người dẫn đầu, hô lớn: "Rút."

Ba người tránh khỏi kiếm của Cánh Dung, nhảy lên xà nhà, bỏ trốn mất dạng.....

Đừng đuổi theo gắt cùng đường.

Đôi mắt Cánh Dung hung ác nham hiểm lạnh như băng, dừng ở phương hướng bọn họ biến mất.

Quay đầu, nhìn thấy máu trên mặt Kỳ Vân Thư, mặt này hiện ra lo lắng dữ dội. Hần bước nhanh đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư, nắm lấy cánh tay gầy nhưng rắn chắc của nàng, hỏi: "Như thế nào? Bị thương sao?"

Nàng lắc đầu, ánh mắt có vẻ trống rỗng!

Nàng nâng ống tay áo lên, xoa xoa máu trên mặt, rồi mới nhìn nhạh nhìn Cánh Dung, nói: "Vương gia đã giết người, có thể đi xa một chút hay không, nếu máu này có độc, giờ phút này chỉ sợ là ta đã chết."

"Lúc này người vẫn còn nói được như vậy?" Cánh Dung nghiêm túc.

"Tiểu nhân nói rất nghiêm túc." Đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng, cố ý nói cho hắn biết, nàng thật sự rất nghiêm túc!

Cánh Dung bắt đầu đi, nhìn về phía Phúc bá bên cạnh nàng, đuôi tay kiểm tra chớp mũi của hắn.

Nhưng không ngờ, Kỳ Vân Thư đã xóa sạch: "Phúc bá vẫn chưa chết đâu."

"Bỏ vương chi muốn chứng thực một chút, người kích động cái gì."

Đúng vậy, nàng quá kích động, đại khái là vừa rồi đã bị dọa, thế cho nên đã bị choáng ngợp.

"Phúc bá hắn là bị dọa đến nỗi hôn mê, còn thỉnh Vương gia giúp một tay, đỡ hắn đến trong phòng đi."

Cánh Dung "Ân" một tiếng, lại một mình một người đỡ Phúc bá lên, Kỳ Vân Thư muốn hỗ trợ, lại bị hắn đẩy ra, nhẹ nhàng băng quơ một câu: "Người đi rửa mặt sạch sẽ đi."

Nghe mệnh lệnh giống như là mệnh lệnh, nhưng lại mang theo một loại cảm giác lúng túng.

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, còn chưa nói được để nơi nào, Cánh Dung đã mang Phúc bá đi vào.

Nhìn bốn năm thi thể hắc y nhân trên mặt đất, Kỳ Vân Thư không biết nên vui hay là nên lo.

Đợi lát nữa khả năng còn phải nâng thi thể đi thiêu. Đêm nay, thật sự là không nên ra khỏi cửa.

Chờ nàng rửa mặt sạch sẽ xong, thời điểm chuẩn bị vào nhà nhìn xem Phúc bá, Cánh Dung đã đi ra từ bên trong, mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Phúc bá đã nghỉ ngơi, người không cần đi vào quấy rầy hắn."

"Miệng vết thương....."

"Ta đã băng bó cho hắn."

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, lại nhìn nhìn hắn, nói một tiếng: "Vương gia, vừa rồi đa tạ ngài."

"Không cần, cứu người giống như xây tháp bảy tầng, huống chi người còn chưa điều tra rõ án kiện của bốn vương, hiện tại nếu chết đi, trong khoảng thời gian ngắn bốn vương biết tìm ai tiếp nhận nó?" Đôi mắt Cánh Dung kích động.

Kỳ Vân Thư đã quen với tính khí của hắn, nhưng đây lòng vẫn biết ơn hắn.

Ai ngờ, đúng lúc này, một hắc y nhân trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, dùng hết sức lực cuối cùng của mình giơ kiếm bổ tới.

Kỳ Vân Thư gần hắn nhất, lại đang đưa lưng về phía hắn, vì thế không thể nào phát hiện.

"Cẩn thận."

Cánh Dung đột nhiên không kịp phòng bị, một tay kéo Kỳ Vân Thư lại vào trong lòng ngực mình, xoay người một cái. Dưới tình huống không có thời gian để nghĩ, nàng cánh tay mình lên chắn một kiếm cho Kỳ Vân Thư. Thanh kiếm chém trên cánh tay, tạo ra một vết thương dài.

Không kịp bận tâm đến thương thế trên người, Cánh Dung dùng chân khoi một thanh kiếm trên mặt đất, dùng sức đá một cái. Thanh kiếm bay lên và đâm sâu vào ngực của gã hắc y nhân.

Hắn ngã xuống đất, chết!

Trong lúc đó, Kỳ Vân Thư vẫn an toàn trong vòng tay chặt chẽ của Cánh Dung. Cơ thể bọn họ gài trong gang tấc, nơi chớp mũi, quanh quần mũi hương trên thân thể nam nhân, khiến nhân tâm ám áp.

Nàng ngược mắt lên và cẩn thận liếc nhìn Cánh Dung một cái. Ánh mắt lướt qua từ cảm hắn kéo dài một đường lên đến đôi lông mày dài rậm, nhẹ nhàng run rẩy với từng cái chớp mắt, cực kỳ đẹp!

Đôi bàn tay to đang ôm ở bên eo mình, cũng mang theo không rõ bao nhiêu sức mạnh.

Một khắc kia, nàng cũng có chút hoảng hốt!

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Kỳ Vân Thư lui về phía sau vài bước, đôi mắt buông xuống, cổ gồng bình tĩnh lại tạm tính. Nàng vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy thân mình Cánh Dung lao đảo, ánh mắt vô lực, đôi môi trắng bệch.

"Vương gia, ngài thế nào rồi?"

Nàng tiến lên đầu hần, mới phát hiện cánh tay hần bị thương, kinh hãi "Ngài bị thương?"

"Bỏn Vương không có việc gì." Cảnh Dung ngoan cố, tiếp tục nói: "Chút thương thể nhỏ này không tính là gì, khi bỏn Vương ra trận giết địch, người còn chưa được sinh ra."

Uy, logic của người sai rồi! Những gì người làm không phải là việc của ta.

Kỷ Vân Thư cũng không phản bác hần, nhìn nhìn trên cánh tay bị thương của hần, vết thương bị kiếm đâm, máu chảy ra trên người, không phải là màu đỏ tươi sao?

Vì sao lại đen?

"Vương gia, trên thanh kiếm vừa rồi có độc." Kỷ Vân Thư tức giận.

Cho nên, Phúc bá không phải là bị ngắt đi, hần là cũng đã bị trúng một kiếm, trúng độc.

Ngay khi lời vừa nói xong, thân thể Cảnh Dung đã đổ tới về phía nàng. Vai gầy nhỏ của nàng run lên, làm sao nàng có thể chống đỡ khối thân thể cồng kềnh này được.

Thân thể hai người cũng ngay lập tức dán chặt cùng nhau.

Đầu Cảnh Dung rũ ở trên vai Kỷ Vân Thư, hơi thở trên chóp mũi phả ngay trên cổ nàng, ngứa ngứa và ngấm vào da.

Toàn thân Kỷ Vân Thư run lên vài cái.

Trong cuộc đời nàng, đây là lần đầu tiên bị cùng một người nam nhân, ôm vài lần.

Cảnh Dung hơi há mồm, mơ mơ màng màng nói một câu ở bên tai nàng.

"Bỏn Vương..... bỏn Vương không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 36: Nô tính tác quái

Bên tai quanh quẩn giọng nói yếu ớt của Cảnh Dung.

Rõ ràng cả người đã mềm nhũn, nhưng lời nói vẫn còn cố gắng mạnh mẽ như vậy.

Hai tay Kỷ Vân Thư như muốn nổ tung, cố gắng nâng hai sườn lên, mười ngón tay căng thẳng siết chặt.

Trọng lượng ép tới trên người khiến hai đầu gối nàng dần dần cong xuống, cuối cùng, cắn răng một cái, đôi tay đưa ra về phía trên eo Cảnh Dung, đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống của hần.

Khoảng cách giữa hai người bắt quá chỉ như một trang giấy, bên tai Kỷ Vân Thư vừa lúc dán ở trên lồng ngực rắn chắc của Cảnh Dung, trái tim hần nhảy lên thành thạch thành thạch, giờ phút này giống như bị phóng đại lên vô số lần, từng tiếng từng tiếng một dừng ở trên màng tai Kỷ Vân Thư.

Tuy nhiên, hiện tại không phải là thời điểm nâng nên đó mặt.

"Người..... cố chống đỡ, ta không thể giữ người."

Nàng đã cố hết sức để đỡ hần, nhưng bước chân lại không thể nào xê dịch.

Nếu không được thì buông tay, mặc kệ hần ngã xuống "hát thành từng mảnh".

Ý tưởng này thoáng qua ở trong tâm trí Kỷ Vân Thư, quá tà ác.

Không thể làm được!

.....Edit & dịch: Emily Ton.....

"Vương gia."

Giọng nói phảng phất giống như của tự nhiên, từ xa đến gần.

Lang Bạc đầu tiên đã bị kinh hãi khi nhìn thấy thi thể đầy đất, lập tức chạy tới đây, nhìn thấy cả người Vương gia nhà mình đều đáp ở trên người Kỷ Vân Thư, ngay người một lúc.

"Phát ngược cái gì, kéo Vương gia nhà người ra." Kỷ Vân Thư nặng nề nói.

Lang Bạc là một hần tử mạnh mẽ, tất nhiên tay chân không nhẹ nhàng giống như nữ hài tử, khi kéo Cảnh Dung ra khỏi nàng, trực tiếp vác gang, chuẩn bị ôm Vương gia nhà hần đi về!

Kỷ Vân Thư xoắn bả vai, một tay giữ chặt Lang Bạc.

"Đi đâu? Buông hần xuống." Giọng nói khàn cấp, sắc mặt trầm trọng.

Lang Bạc nhanh chóng ngoan ngoãn đặt Cảnh Dung đã ngã xiu ở trên mặt đất lạnh băng.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư ngồi xổm người xuống, xé một mảnh góc áo choàng của mình.

Sau một khắc, lại nắm chỗ thũng trên ống tay áo bị đâm rách của Cảnh Dung, ra sức xé lần nữa, miệng vết thương do bị kiếm đâm lập tức hiện ra.

Cánh tay, đều bị nhiễm máu đen!

"Vương gia bị thương?" Lang Bạc kinh hô.

Hần tử, mắt người bị mù hay sao? Vương gia nhà người đã ngã xiu, không phải bị thương, chẳng lẽ là đang ngủ?

Hiện tại, Kỷ Vân Thư cũng không rảnh lo "giáo huấn" hần.

Nàng dùng miếng vải dài đã xé xuống, cột tại vị trí cách miệng vết thương của Cảnh Dung khoảng ba tấc (10cm), để phòng nọc độc lan tràn toàn thân.

Sau khi làm xong, Kỷ Vân Thư ngửa đầu nói với Lang Bạc.

"Trên bài vị trong phòng có một vỏ rượu trắng để cứng, nhanh chóng lấy lại đây."

"Vâng." Nô tính tác quái! (奴性作怪: *Bản năng nô tài nổi dậy*)

Lang Bạc cất bước chạy về phía trong phòng, tìm được chính xác vỏ rượu trắng mà không cảm tìm lâu, ngồi xổm người xuống, đưa cho Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư tiếp nhận bình rượu, đổ vào trong miệng một ngụm, sau đó phun trên miệng vết thương của Cảnh Dung vị trí miệng vết thương, nháy mắt tuôn ra bọt khí màu trắng.

Cảnh tượng giống như tuyết ngọc biến thành hồng ngư!

Càng thêm rung động.

Lang Bạc không rõ nguyên do gấp đến nỗi gương mặt mà nhìn, hần còn chưa có phản ứng lại, đã thấy hai tay Kỷ Vân Thư chặn cánh tay Vương gia nhà hần, cúi người xuống, đem miệng về phía trên miệng vết thương.

Nàng bắt đầu hút máu đen, phun ra ngoài, lại hút, lại phun.

Lập đi lập lại hơn mười lần, sau đó dừng lại!

Giờ phút này, miệng Kỳ Văn Thư tràn đầy máu đen.

Rõ ràng là ngày mùa đông, nhưng nắng lại đỏ mờ hời đầy đầu.

"Tiên sinh, Vương gia nhà ta vì sao vậy?" Lang Bạc khẩn trương hỏi.

"Hắn trúng *thạch ban độc* (石斑毒), được tính rất mạnh, nhưng may mắn chưa lan vào tận xương, không chết được." Kỳ Văn Thư nói lại một câu, cầm bình rượu từ trên mặt đất lên, lại vội vàng nói thêm một câu: "Nhanh chóng mang Vương gia nhà ngươi vào phòng."

"Vâng." Lại là bản năng nô tài trời đặt.

Theo hướng Kỳ Văn Thư đã chỉ, Lang Bạc vác Vương gia nhà mình vào một gian phòng nhỏ và đặt ở trên giường.

Trong khi đó, Kỳ Văn Thư ôm vò rượu kia chạy vào phòng nhỏ của Phúc bá, dùng phương pháp tương tự như vừa rồi để xử lý miệng vết thương cho Phúc bá.

Sau đó, tìm một số thảo dược quen thuộc ở trong nghĩa trang, vội vàng nhỏ lên, kết hợp chúng lại thành một loại thuốc và trải trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá, sau đó cẩn thận băng bó lại.

Nếu xử lý miệng vết thương chậm lại một chút, chắc chắn là chỉ có cái chết đang chờ bọn họ.

Bận rộn một hồi, nàng mệt đến nỗi hai chân nhũn, vận vẹo cổ, hít thở một hơi thật sâu.

Cuối cùng thì mọi việc cũng xong!

Lang Bạc không hiểu: "Tiên sinh, người đã đưa cho Vương gia được gì?"

Hắn có thể chết hay không?

Lang Bạc này, thật sự là có cùng một đức tính với Vương gia nhà hắn, sợ nắng độc chết bọn họ.

Kỳ Văn Thư chau mày, nói: "Được đó được lắm từ những dược liệu thông thường: gừng tươi, bảo hương, thỏa hợp tín. Kết hợp chúng lại với nhau và đắp nó lên miệng vết thương. Nó có thể giúp ngừng chảy máu và hấp thu chất độc từ vết thương. Sẽ không chết được".

"Vương gia vì sao lại trúng độc vậy?"

Thật ra Kỳ Văn Thư cũng không hiểu bộ não của người cô đại có khung như thế nào, vì sao bọn họ lại thích độc này, độc độc độc!

Ngoài hạ độc, sử dụng ám khí cũng rất phổ biến!

Ngu ngốc!

"Nếu như người muốn biết, hãy đi ra ngoài và nhìn xem những hắc y nhân kia đi, tìm thanh kiếm đã gần như lấy mạng Vương gia nhà ngươi."

Lời của Kỳ Văn Thư vừa mới nói ra, Lang Bạc đã lập tức xông ra ngoài. *Không phải là hắn muốn bầm thây vạn đoạn những thi thể đó, để báo thù trùng độc cho Vương gia nhà hắn, đúng không?*

Kỳ Văn Thư quay đầu lại, liếc mắt nhìn Cảnh Dung với sắc mặt trắng bệch trên giường một cái.

Giờ phút này, khuôn mặt hắn đã thiếu vài phần nhuệ khí, trông khá hiền lành và ngoan ngoãn. Lông mày sâu hoắm mờ, mũi cao thẳng, đôi môi không còn cảm giác kiêu ngạo và sự sắc bén cũng đã biến mất.

Thật sự là một làn da hoàn mỹ.

Sau đó, Kỳ Văn Thư chợt nhận ra, mình bất giác đã nhìn xem đến nỗi "sì mê", ánh mắt bỗng nhiên hoảng hốt, còn mang theo một loại cảm giác khẩn trương.

Trong đầu, lại nhớ lại một màn khi Cảnh Dung bảo hộ mình hộ vào trong lòng ngực. Mặc dù nàng thực sự cảm kích hắn, nhưng bên trong, cũng có một chút mặt đỏ tai hồng.

Cho dù mọi việc xảy ra đêm nay đều do đầu số gây nên là hắn.

Nhưng rốt cuộc, hắn vẫn thay mình ăn một nhát kiếm kia, nàng vẫn nên cảm kích tôn Phật này.

Càng suy nghĩ về điều đó, đáy lòng Kỳ Văn Thư lại càng bối rối và thêm hoảng hốt, khiến nàng đứng ngồi không yên.

Đón gió, đi ra ngoài.

Bên ngoài, Lang Bạc đang cố gắng đánh giá những tên hắc y nhân, ánh mắt ngưng trọng, cau mày.

Kỳ Văn Thư cũng thuận miệng nói một câu: "Những tên sát thủ không chỉ muốn dùng một kiếm đoạt mạng, mà trên thân kiếm còn có tâm độc. Hơn nữa, là vì Dung Vương mà tới. Có thể thấy được, bọn họ chỉ có một mục đích, chính là muốn Vương gia nhà ngươi chết."

Uy uy uy, người tốt hơn nên nói thật đi, Vương gia nhà ngươi có phải nợ người ta tiền mà chưa trả hay không? Hoặc là bức nhân gia, khiến bọn họ phải mua người giết người!

Lang Bạc vẫn im lặng.

Kỳ Văn Thư nhăn mũi, toàn bộ trong việc ngoại trừ mùi thi cốt vốn có, giờ phút này, còn có thêm mùi máu tươi nồng đậm.

Đáy lòng nàng đột nhiên nổi lên một sự tò mò găm nhắm muốn biết sự thật.

Nàng đi đến bên cạnh một hắc y nhân trong đó, đang chuẩn bị ngồi xuống. Lang Bạc đã gọi nàng lại: "Tiên sinh, người đang làm gì vậy?"

"Tò mò." Nàng phun ra hai chữ, trả lời Lang Bạc cho có lệ.

Ngay sau đó, nàng nhanh chóng kéo xuống mặt nạ của một hắc y nhân. Dưới mặt nạ ẩn giấu một người đàn ông da sạm với một ngoại hình thô ráp của nguồn gốc người từ bên ngoài.

Những người bình thường không tự tìm đường chết, Kỳ Văn Thư lại tháo mặt nạ mặt của vài tên hắc y nhân khác xuống.

Đều là khuôn mặt người thường, không có gì kỳ lạ.

Nàng vừa mới đứng dậy, trên chân không biết đã phải vật gì, một tiếng "keng" vang lên.

Cúi đầu thì nhìn thấy, đó là một mặt dây chuyền ngọc bích màu xanh nằm ở ngay bên chân nàng. Nàng khom lưng nhặt lên, cầm ở trong tay và nhìn kỹ nó.

Trên mặt dây chuyền hình tròn còn có khắc mấy đóa hoa lê.

Không được xem là tinh xảo, nhưng thật sự rất đẹp.

Chỉ là, có một chút quen thuộc!

(Đang edit mà mắt nhắm mắt mở ☹)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không còn liên quan

Nàng nhoẻn mắt cẩn thận suy nghĩ, lập tức cả kinh!

Cũng không biết có phải xuất phát từ trực giác của nữ nhân hay không, nàng bắt đầu tìm kiếm trên thi thể của những hắc y nhân khác.

Giống như nàng đã nghĩ ngờ, nàng cũng tìm thấy những ngọc bội tương tự trên tất cả các thi thể này.

"Đây là cái gì?" Lang Bạc hỏi.

"Ta nghĩ, ան này đã có bước đột phá."

"Cái gì?"

Lang Bạc còn chưa kịp đặt câu hỏi, đã thấy Kỳ Vân Thư cầm ngọc bội đi vào, hần cũng lập tức đi theo.

Trở lại bên cạnh thi thể bị thiêu cháy, Kỳ Vân Thư nhắm ngay phía trên cái móng của thi thể, vị trí nơi ẩn kỹ hình tròn kia, thả ngọc bội lên đó.

Quả nhiên, hoàn toàn ăn khớp!

Thậm chí hình dạng những vân hoa trong hình tròn cũng hoàn toàn ăn khớp!

Ngay sau đó, nàng lại lấy khăn tay bên hông mình ra, lấy một ít dịch màu đen giống như than được đun sôi từ xương. Khối ẩn kỹ có màu sắc đen tối đó, càng đánh dấu mảnh liệt hơn, giống như đúc những máu đen xuất hiện từ trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá.

Nàng sớm nên nghĩ đến mới phải.

Năm người kia, chính là bị giết bởi thạch ban độc!

Nói cách khác, hung thủ dùng độc giết năm người này, chính là những hắc y nhân đêm nay?

Như vậy, những hắc y nhân đó là ai?

Mỗi một nhát kiếm đều phải lấy mạng Cảnh Dung, thật sự là kẻ thù sao?

Chẳng có gì lạ, tính tình Cảnh Dung xưng vương xưng bá, lại là Vương gia, trên giang hồ có thêm một vài kẻ thù, hẳn là chuyện bình thường.

Nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hẳn từ Lang Bạc một bên, nhìn xem đến nỗi không ngừng sững sờ.

"Tiên sinh, người..... người rất cuộc đang làm gì vậy? Những ngọc bội đó là?"

Nàng gỡ ngọc bội từ trên thi thể bị đốt cháy xuống, cầm ở trong tay và hỏi Lang Bạc: "Người nhận ra ngọc bội này sao?"

Lắc đầu.

"Trên người những hắc y nhân đó đều có một khối ngọc bội, nếu ta đoán không sai, nếu như có thể tìm được nguồn gốc của ngọc bội này, như vậy, đại khái là có thể tìm thấy người chân chính muốn giết Vương gia nhà người."

"Sự tình hẳn sẽ không đơn giản như vậy." Lang Bạc nói.

"Vì sao lại nói như thế?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Tiên sinh có khả năng không rõ sự tình trên giang hồ, nếu như những người này thật sự muốn tới giết Vương gia, trên người vì sao lại mang ngọc bội? Để lại chứng cứ rõ ràng như thế."

Thật sự là một sai lầm ngu ngốc!

Không thể không nói, Kỳ Vân Thư thật đúng là đã xem nhẹ điểm này.

"Tuy nhiên, hiện tại manh mối duy nhất có thể tìm được, chính là mấy khối ngọc bội này, cho dù là cố tình lưu lại để lừa chúng ta cũng tốt, vẫn nên điều tra rõ nguồn gốc của ngọc bội."

Nói xong, nàng nhét khối ngọc bội vào trong tay Lang Bạc, tiếp tục nói.

"Người còn phải nhớ nói lại cho Vương gia nhà người, độc tính của thạch ban độc rất mạnh. Nó được tạo ra bằng cách sử dụng những cánh hoa Bắc Cầu Tử (北句子), mà bắc cầu tử lại sinh trưởng ở nơi vô cùng lạnh. Trên thực tế, nó sớm đã bị tuyệt chủng, không nghĩ tới còn có người vẫn đang dưỡng loại cây này. Vì thế, nếu như có thể tra ra được ai đang dưỡng bắc cầu tử, là có thể tra ra được nơi độc phát ra. Sau đó, căn cứ vào kết quả điều tra ra khối ngọc bội này, chắc chắn có thể tra ra hung thủ."

Sau khi nghe những lời nói này, Lang Bạc hơi ghen hờn nhìn trần trối.

Lúc trước ở trong nhà môn, Huyện thái gia khen ngợi Kỳ Vân Thư, trong lòng hẳn ít nhiều đều có chút hoài nghi, nhưng sau khi trải qua sự tình Chu gia, cùng vừa những suy luận vừa rồi của nàng.

Quả thực là quá thần kỳ!

Không đợi Lang Bạc lấy lại tinh thần, Kỳ Vân Thư lại nói: "Ta nghĩ Dung Vương phỏng chừng phải chờ đến ngày mai mới có thể tỉnh lại, đêm nay hãy tạm thời chấp nhận ở nghĩa trang này một đêm, đối với những thi thể bên ngoài....."

Những thi thể này muốn xử trí như thế nào?

Suy cho cùng, đây cũng là một cọc án mạng, phát sinh ở trong Cẩm Giang thành, Huyện thái gia tất nhiên sẽ đến quân.

Tuy nhiên, nàng lại đang lo lắng Cảnh Dung không muốn việc này bị lộ ra ngoài!

Lang Bạc tiếp lời nàng nói: "Tiên sinh, sự tình lúc này rất quan trọng, mong tiên sinh bảo mật mọi việc đêm nay, những thi thể bên ngoài, ta sẽ đốt cháy tất cả."

Nàng gật gật đầu.

"Ta đây đi trước, những lời ta đã nói với người vừa nãy, nhất định phải nói lại hết toàn bộ cho Vương gia nhà người."

"Vâng."

Những gì nên tra đều đã tra xong, xem như nàng cùng với Vương gia này, không còn có gì liên quan!

Trong vô thức, đã tới giờ Hợi (21h-23h), nàng rửa sạch sẽ vết máu trên tay, lại vỗ vỗ vết máu đã sớm khô trên quần áo.

Lãng phí một bộ quần áo tốt.

Kỳ Vân Thư cầm lấy đèn lồng treo trên gác, rồi đi.

Trở lại Kỳ gia, nàng thay quần áo nhiễm máu, ném vào trong chậu than để đốt!

Sự tình đêm nay, vẫn khiến cho lòng nàng run sợ, nếu như lại có một hai lần như vậy, trái tim nàng chỉ sợ sẽ ăn không tiêu.

Bản thân nàng cũng thực sự mệt đến nỗi rồi tỉnh rồi ngủ, ngã vào trên giường, chống chọi lại với trạng thái khiến tâm tính hoảng sợ, dần dần đi vào giấc ngủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài, tuyết rơi đầy trời, trắng xóa một mảnh.

Kỳ Vân Thư tỉnh dậy rất sớm.

Lúc này, Loan Nhi bước vào phòng với một cái giỏ, đặt một ấm trà nóng vừa mới pha trên bàn, sau đó nhìn tiểu thư nhà mình và hỏi bằng giọng trầm lắng: "Tiểu thư, tối hôm qua ngủ trở về lúc nào?"

"Rất khuya." Kỳ Vân Thư đáp.

Loan Nhi lại hỏi: "Sự việc trong nha môn đã xong rồi sao? Trong khoảng thời gian này, tiểu thư làm việc không ngừng nghỉ, nô tỳ lo lắng cho sức khỏe của ngài....."

Nha hoàn thời cổ đại, không phải là loại người lo lắng đến nỗi phát ốm với tất cả mọi thứ, thì chính là loại giống như Loan Nhi này, bị bệnh thiếu lòng từ bi cho tất cả mọi vấn đề.

Kỳ Vân Thư rót một chén trà nóng, uống một ngụm vào trong miệng, nghiêng mắt hỏi Loan Nhi: "Đúng rồi, hôm qua báo người ngấm Thiên Quỷ Tử ở trong nước một đêm, ngấm chưa?"

Loan Nhi gật đầu, chạy ra khỏi phòng, khi quay lại, trong tay mang theo hộp gấm đựng Thiên Quỷ Tử, đưa tới trước mặt Kỳ Vân Thư.

"Tiểu thư thật sự muốn đưa cho quân gia Chu gia hay sao?"

Đến giờ Loan Nhi vẫn còn cảm thấy đau lòng, được liệu kỳ diệu như thế, tặng người, đương nhiên nàng cảm thấy đáng tiếc.

Kỳ Vân Thư đã ôm hộp gấm lên, đứng dậy, "Bây giờ ta sẽ đi tới Chu gia."

"Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, tiểu thư, hay là để ta thay ngài đưa đi."

"Ta sẽ tự đi, ta còn có mấy thứ đang để ở Chu phủ."

Trong khi nói chuyện, nàng đã lấy đủ ở cửa, căng ra, rồi đi.

Loan Nhi nhũn mảy, thở dài đau lòng nhìn chằm chằm ở phía sau lưng.

Sau tất cả, Kỳ Vân Thư không muốn sống ở Kỳ gia, mỗi khi nhớ tới thân thể của nguyên chủ vốn bị vứt bỏ ở trong viện kia, đang sống sờ sờ mà bị dối chết, nàng càng nghĩ càng thấy khó chịu hơn.

Mười ba tuổi, không phải là năm nở rộ của tuổi vị thành niên hay sao?

Thay vào đó là ăn dối mặc rách, có thể nói là rất đáng thương!

Nếu như lúc ấy nàng không tiến vào thân thể này, chỉ sợ Loan Nhi lúc ấy chỉ có mười tuổi, cũng sẽ lần lượt chết vì đói.

.....

Từ Kỳ gia đã đi tới Chu gia, nàng lắc rơi tuyết trên dù ở cửa, gấp lại.

Hôm qua đã hạ táng tiểu thư Chu gia, vài bộ trắng ngoài cửa cũng đã kéo xuống hết, phủ đệ ngày xưa vốn rất khí phái, giờ phút này lại trở nên âm u.

Ngoài cửa, gã sai vặt nhìn thấy nàng, đi lên đón.

"Ký tiên sinh, sao người lại tới đây? Ta sẽ đi thông báo cho lão gia."

"Không cần, ta tới tìm quả gia các người."

Gã sai vặt lúng túng, quay đầu lại, "Vậy mời tiên sinh vào trong, ta đi gọi Tinh thúc."

Gã sai vặt dẫn Kỳ Vân Thư đi đến một sảnh nhỏ, sau đó mới cất bước đi tìm lão quân gia.

Không lâu sau, lão quân gia lưng hơi gù, hay tay siết chặt với nhau đặt ở trước bụng.

Nếu nói câu khó nghe, thật sự đúng là bộ dáng của một nô tài!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Người có muốn tự cứu mình hay không?

Lão quân gia thậm chí không nhắc mắt lên nhìn Kỳ Vân Thư, chỉ cúi đầu đi tới.

"Không biết tiên sinh tìm lão nô có chuyện gì?" Giọng nói thê lương.

Khóe miệng Kỳ Vân Thư hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đưa hộp gấm mình mang đến trên tay cho lão quân gia.

"Lão tiên sinh, đây là một được liệu tại hạ mang tới từ trong nhà, người hãy xay nó đi, thêm rượu trắng và đường đỏ, dán ở trên vết sẹo do dao cắt, có thể khiến vết sẹo trên mặt ngài tốt hơn một chút."

Lão quân gia không nghĩ tới, Kỳ Vân Thư tới đây là để đưa được cho mình, thân mình run rẩy, mí mắt vừa nhắm, đối diện với ánh mắt dịu dàng tinh tế của Kỳ Vân Thư.

Nhanh chóng chối từ: "Lão nô và tiên sinh không có giao tình, được liệu quý báu như thế, lão nô không thể nhận."

"Lão tiên sinh hãy nhận lấy đi, được không phần đất rặng sen khi dùng ở trên người cần nó. Thuốc hay chính là để cứu mạng, dùng ở trên người không cần nó, chính là một được liệu bình thường. Nếu như được này vô dụng với ta, nhưng lại có tác dụng đối lão tiên sinh. Tại hạ đã đưa tới bất chấp trời tuyết, há lại có đạo lý cảm về?"

"Điều này....."

Kỳ Vân Thư không cho lão cơ hội phản trần, trực tiếp đẩy chiếc hộp gấm vào trong lòng ngực lão quân gia.

"Người không cần phải khách khí."

Được này nếu như được bảo quản đúng cách, giữ cho tới thời hiện đại, chào giá ở trên thị trường, chính là hơn một ngàn vạn lượng!

Tuy nhiên, đưa người cần dùng, Kỳ Vân Thư sao có thể nói đến tiền, nàng cũng không si mê tiền tài.

Nếu không thể quay về thời hiện đại, chung quy cũng chỉ là một đồng xương trắng đang chờ đợi nàng mà thôi.

Lão quân gia cuối cùng nhận lấy được, nói: "Vậy lão nô đa tạ tiên sinh."

Nói xong, lại khom lưng chuẩn bị hành lễ, dựa theo tuổi tác, Kỳ Vân Thư thực sự không thể nhận nổi.

Vì thế, nàng dùng cả hai tay, nhanh chóng đỡ khuỷu tay lão quân gia và nâng nó lên.

"Lão tiên sinh trăm triệu không được, người là trưởng bối, ngàn vạn lần để không hành lễ với ta, ta sẽ gặm thò mất."

"Tiên sinh thật sự là người tốt, nhưng lão nô không biết lấy gì hồi tạ."

"Vậy thành lão tiên sinh hãy sử dụng được liệu thật tốt, chữa khỏi sẹo trên mặt."

"Đa tạ tiên sinh."

Kỳ Vân Thư cười cười, đột nhiên cảm giác ngón tay mình đang nắm ở trên khuỷu tay lão quân gia, dính vật gì đó?

Chuyển mắt thoáng nhìn qua, trên ống tay áo lão quân gia, có một đốm ấn ký màu đen, giống như đã bị ngọn lửa đốt qua.

Hơn nữa, còn có thứ gì đó trên tay áo của người quân gia, cũng bị dính vào trên ngón tay cái của Kỳ Vân Thư khi nàng cọ vào tấm vải.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhấc tay ra khỏi khuỷu tay của lão quân gia.

Nhà nhat nói: "Lão tiên sinh, lần trước ta có để hộp gỗ đàn hương ở trong phủ, bên trong có một số dao nhỏ, không biết còn ở quý phủ hay không?"

"Còn còn, lão nô sẽ cho người cầm qua đây."

Nàng gật gù đầu.

Lão quân gia mang theo hộp gỗ đàn hương đi ra ngoài để lấy hộp gỗ đàn hương cho nàng.

Trong một cái chớp mắt, sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng đọng lại, nâng tay lên, nhìn vật đã dính vào trên ngón tay cái của mình, đó chính là một khối sáp hơi mỏng.

Nàng đặt ở chớp mũi người người, mùi vị của dầu sáp thấp phần độc đáo, mang theo hương vị Xuân Quy cùng với hương vị Bảo Liên.

Dầu sáp cũng giống như dạng này sao?

Lại nghĩ đến vết cháy màu đen vừa rồi trên áo của lão quân gia, cộng với dầu sáp, nói vậy, chính là bị bén lửa của ngon nết.

Mà mùi hương dầu sáp, sao nàng dường như từng nghĩ thấy nó ở nơi nào đó?

Trong lòng tràn ngập nghi hoặc, dường như đã nắm bắt được cái gì đó, nhưng nó vẫn chưa rõ ràng.

Lúc này, lão quân gia mang hộp gỗ đàn hương đi vào, hai tay dâng lên: "Tiên sinh, hộp này lão nô đã thu thập sạch sẽ cho người."

Dứt bỏ suy tư vừa rồi, Kỳ Vân Thư nhận lại chiếc hộp.

Đồng thời, nhìn thoáng qua vết sẹo trên mặt lão quân gia, trong lòng, đã có một số nhận định.

"Vậy tại hạ sẽ rời đi trước."

"Lão nô tiễn người."

"Không cần, trên đường trơn trượt, lão tiên sinh dừng bước."

.....*Edit & Dich: Wattpad@Emily Ton....*

Rời khỏi Chu phủ, Kỳ Vân Thư cũng không quay về Kỳ gia, mà là đi một chuyến tới thiên lao nơi giam giữ phạm nhân.

Dựa theo trình tự, nàng cần phải xin chỉ thị của Huyện thái gia trước, sau đó lấy đặc lệnh mới có thể đi vào.

Tuy nhiên, Huyện thái gia xem Kỳ Vân Thư giống như trên báo, hạ lệnh, nhìn thấy nàng thì giống như nhìn thấy Huyện thái gia.

Vì thế cho nên, nàng vừa xuất hiện ở lối vào thiên lao, nha sai trông coi liền ngoan ngoãn mở cửa ra, cung lmg, về mặt nịnh hót đi lên đón.

Rốt cuộc, đây chính là người tâm phúc nhỏ trước mặt Huyện thái gia, cần phải hầu hạ thật tốt.

"Kỳ tiên sinh sao lại có thời gian rảnh tới nơi này? Ai da, ngài cẩn thận một chút, nơi này hơi tối, ngài hãy cẩn thận dưới chân."

Một câu gần như buột ra khỏi miệng "Nếu không hãy nắm lấy tay tiểu nhân".

Thật là lẳng phí nhân tài khi hẳn không đi làm công công ở trong hoàng cung!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua hẳn: "Phạm nhân được đưa tới hôm qua hiện đang ở đâu? Chu phủ."

"Ở bên trong"

"Mang ta đi gặp nữ tử kia."

"Được, ta mang người đi qua."

Nha sai dẫn đường, Kỳ Vân Thư đi theo phía sau. Nhà giam thật sự rất tối, hơn nữa lại ẩm ướt, chẳng trách phạm nhân bị giam giữ lâu dài ở bên trong đều kêu đau chân.

Trong thời hiện tại, đó gọi là bệnh phong thấp.

Khi tới một gian phòng giam ở tận cùng bên trái, nha sai nói: "Tiên sinh, chính là nơi này."

Dưới ánh đèn dầu lờ mờ chiếu từ hành lang vào bên trong phòng giam, Kỳ Vân Thư cũng miễn cưỡng nhìn thấy rõ ràng người bên trong.

Tổ Văn đang cuộn tròn ở trong góc tường, ôm cánh tay, cả người đều đang run rẩy.

Trong phòng giam âm u, một con giọng thấu xương bỗng nhiên thôi tới, nếu như không mặc kín mít, chi sợ rất có khả năng người sống cũng sẽ bị đông chết.

"Mở cửa ra." Kỳ Vân Thư nói.

"Điều này..... bên trong chính là phạm nhân." Nha sai cố ý nói.

"Ta đương nhiên biết trong đó là phạm nhân, cần người nhắc nhở?"

Nha sai thực sự xấu hổ, móc chìa khoá ra, mở xiềng xích.

Kỳ Vân Thư lấy xuống một chiếc đèn dầu treo ở trên tường bên ngoài, thuận tay nhét hộp gỗ đàn hương đang ôm vào trong tay nha sai.

"Giữ cẩn thận, chờ ta bên ngoài."

"Vâng, thưa ngài."

Nàng bước về phía trước, đi đến bên cạnh Tổ Văn, ngồi xổm xuống. Khi ánh sáng đèn dầu dần dần chiếu sáng hơn, Kỳ Vân Thư thấy rõ gương mặt trắng tinh như tờ giấy của Tổ Văn.

So với ngày hôm qua, khuôn mặt này, đã trắng bệnh tới nỗi không cách nào hình dung!

"Tổ Văn." Nàng gọi nàng ta một tiếng.

Thân mình Tổ Văn run lên mãnh liệt, thật lâu sau mới phản ứng lại, ngừng đầu lên, trong ánh mắt thâm sâu, mang theo tử vong bên cạnh, hết sức lạnh nhạt thờ ơ, không hề có sợ hãi.

"Tổ Văn, người có muốn giúp chính mình, giúp Lâm Đoan?"

Giọng nói của Kỳ Vân Thư quanh quẩn trong phòng giam nhỏ hẹp nơi đây, mang theo một không khí bức bách tìm người hơn nó vốn có.

Tổ Văn há miệng thờ dốc, bởi vì thân thể đang dần dần trở nên suy yếu, nói chuyện cũng thấp phần gian nan: "Người đang nói gì vậy?"

"Ta hỏi người, người có muốn tự cứu mình và cứu Lâm Đoan hay không?"

Kỳ Vân Thư lại hỏi một lần nữa, đổi lại chính là một tiếng cười của Tổ Văn: "Ta đã giết người, cần phải đền mạng, cứu như thế nào? Cứu không được, cứu không được....."

"Cứu được."

"Có ý gì?"

Kỳ Vân Thư đặt đèn dầu trong tay đến gần hơn trước mặt Tổ Văn một chút.

Hy vọng ánh sáng đơn bạc này, có thể khiến thân mình đang phát run của nàng ta ấm áp hơn.

"Tổ Văn, người hãy cẩn thận lắng nghe, ta cần người trả lời một vấn đề quan trọng nhất, người cần phải suy nghĩ thật rõ ràng, sau đó mới trả lời ta." Kỳ Vân Thư thấp phần nghiêm túc.

Sau một lúc, Tổ Văn gật đầu.

Nàng hỏi: "Ta hỏi người, đêm đó, khi người đi vào phòng tiểu thư người. Rốt cuộc người đã nhìn thấy cái gì? Mà đèn trong phòng, có phải đã tắt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hai lượng

Ánh sáng từ ngọn đèn dầu nhấp nháy yếu ớt.

Nghe thấy Kỳ Vân Thư hỏi như vậy, mắt đen của Tổ Văn hiện lên vẻ kinh sợ.

"Kỷ tiên sinh, vì sao ngài..... lại hỏi điều này?"

"Hiện tại người chỉ cần cẩn thận trả lời ta là được, nghĩ kỹ, rất quan trọng." Khuôn mặt Kỳ Vân Thư trấn định và nghiêm túc.

Giờ phút này, những gì nàng có trong tay, không chỉ đơn giản là một vụ án mạng.

Mà là cuộc sống của hai mạng người!

Hai tay Tổ Văn đặt ở trên đầu gối, nắm chặt nơi góc áo của mình, cúi thấp đầu xuống, bắt đầu hồi tưởng về những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó.

"Ngày đó, ta đã âm thầm hồi phủ, hạ độc vào chén thuốc của tiểu thư ở trong phòng bếp, tận mắt nhìn thấy chén thuốc được đưa vào trong phòng tiểu thư. Ta biết, sau khi tiểu thư uống thuốc xong một khoảng thời gian thì sẽ lập tức ngù. Vì thế trong khoảng thời gian đó, ngay cả Kiều Tâm cũng sẽ không vào phòng để tránh làm phiền giấc ngủ của tiểu thư. Lúc ấy ta thực sự sợ hãi, nhưng cũng rất lo lắng."

Nói tới đây, tay nàng càng dùng sức nắm chặt, đầu ngón tay cũng trở nên trắng.

"Cũng vì thế cho nên, ta vẫn luôn trốn tránh không dám đi ra ngoài. Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều đã ngủ thiếp đi, ta mới lén lút vào trong phòng tiểu thư. Một khắc khi ta đẩy cửa ra, ta nhớ rất rõ ràng, trong phòng không hề đốt đèn. Tiểu thư nằm ở trên mặt đất, bên người..... là chén thuốc đã đổ nghiêng. Đó là tất cả những gì ta đã nhìn thấy."

Tổ Văn cố gắng nhớ lại, dưới ánh sáng rực rỡ của đèn dầu, khuôn mặt không có tơ máu đã có vẻ có chút phiếm hồng.

Kỳ Vân Thư có chút căng thẳng: "Cho nên người dám khẳng định, trong phòng lúc ấy không hề có ánh đèn?"

"Ta chắc chắn." Nàng ta dùng sức gật đầu, sợ bỏ qua một chút cơ hội được sống.

"Được rồi, người hãy suy nghĩ thêm một chút nữa. Lúc ấy trên người tiểu thư nhà người có thương tích gì không?"

Tổ Văn cẩn thận suy nghĩ và lắc đầu.

"Thật sự không có?"

"Hắn là không có, nếu có miệng vết thương, khi ta kéo tiểu thư tới trên giường, không có khả năng không phát hiện ra."

Kỳ Vân Thư lo lắng, tuy rằng trong lòng đã có những giả thuyết về những gì đã xảy ra, nhưng nếu như không nắm chắc, nàng vẫn không dám quả quyết đi báo nha môn, lật lại bản án một lần nữa.

Ngay sau đó.

Tổ Văn kích động nắm lấy tay Kỳ Vân Thư, thân mình cũng bắt đầu nâng lên từ trên mặt đất.

"Kỷ tiên sinh, ta đã nói tất cả những gì ta biết. Ngài nói ngài có thể cứu ta, có thể cứu Lâm Đoan, có phải là sự thật hay không?"

Đôi mắt vốn tuyệt vọng, giống như tro tàn lại dường như bốc cháy, tràn ngập hy vọng!

Cánh tay bị nắm chặt bởi một luồng sức mạnh, Kỳ Vân Thư đành phải thừa nhận.

Có chút đau!

Kỳ Vân Thư cau mày vì đau, nói: "Tổ Văn, nếu như ta đã tới nơi này để gặp người, đây lòng tự nhiên đã có chủ ý. Tuy nhiên, vụ án này có chút phức tạp, không phải một chốc một lát là có thể giải quyết. Hiện tại, tất cả các chứng cứ đều chỉ rõ người là kẻ kết người. Hơn nữa, chính người cũng đã thừa nhận. Muốn lật lại bản án, cần phải tìm được đầy đủ chứng cứ, chứng minh hung thủ là một người khác."

"Hung thủ là một người khác? Chẳng lẽ..... tiểu thư không phải vì trúng mĩ độc mà chết hay sao?"

"Ta không dám khẳng định." Kỳ Vân Thư đáp trả.

Một câu không dám khẳng định, khiến cho Tổ Văn tâm hoảng ý loạn, mím chặt môi, nhỏ giọng nghẹn ngào.

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một lúc, lại hỏi nàng: "Đêm đó, tiểu thư nhà người đã uống thuốc gì?"

"Tiểu thư thường xuyên đau đầu, vì thế, thuốc mà nàng uống chính là thuốc an thần."

"Những dược liệu trong đó là gì?"

"Có hạt táo chua (酸棗仁), hạt bách tử (柏子仁), rễ cây viễn chí (遠志), vỏ hợp hoan (合歡皮), đương rời, còn có xuân quy (春歸). Bởi vì tiểu thư sợ đáng, cho nên sẽ thêm hai mảnh xuân quy vào trong chén thuốc." Mỗi một chữ nàng đều nói cực kỳ rõ ràng.

Xuân Quy!

Trên đầu sắp mỏng kia, Kỳ Vân Thư chính xác đã ngửi thấy mùi vị của xuân quy!

Kỳ Vân Thư cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, bắt đầu suy ngẫm về những gì Tổ Văn vừa nói.

Tổ Văn thật vát và mới bốc cháy lên ngọn lửa hy vọng, giờ phút này tuyệt đối không thể chặt đứt.

Kỳ Vân Thư, chính là cộng rom cứu mạng nàng!

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn không đáp lời, Tổ Văn đỏ mắt, sốt ruột nói: "Tiên sinh, cho dù kết quả cuối cùng là như thế nào, người có thể đáp ứng ta hay không, nhất định phải giúp Lâm Đoan. Là do ta hại hắn, hắn không nên chết, tất cả mọi tội lỗi, một mình ta sẽ gánh. Hắn không có quan hệ gì, hắn cũng chỉ vì muốn giúp ta."

Nàng ta khóc đến nỗi rồi tình rồi mù.

Trong đôi Kỳ Vân Thư sợ nhất, chính là nhìn thấy nữ nhân khóc. Hiện tại, thật sự muốn lấy khăn lau nước mắt cho nàng.

Nhưng Kỳ Vân Thư dù sao cũng là một 'nam nhân', nếu làm như vậy thật sự không ổn.

Vứt bỏ ý niệm này, Kỳ Vân Thư mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Trong lòng người có Lâm Đoan, trong lòng Lâm Đoan cũng có Tổ Văn người. Trời cao từ trước đến nay luôn chiều cố đến những người tận tâm với nhau. Các người đã mất đi một hải tử, trời cao cũng sẽ ban lại cho các người một thứ khác. Vì thế, đừng đánh mất hy vọng. Vụ án này, nhất định sẽ được đưa ra ánh sáng."

Lời này, đại khái là Kỳ Vân Thư đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình.

Nhưng đối Tô Vân mà nói, lại rất hữu ích!

Hai mắt trống rỗng thâm sâu dần dần tan biến, hăng hái gật gật đầu!

.....*Edit & Dịch: Wattad@Emily_Ton...*

Kỳ Vân Thư ra khỏi đại lao với sắc mặt khó hiểu, mắt thường rất khó nhìn thấu tâm tình nàng lúc này.

Nha sai mang hộp gỗ đàn hương đi lên đón nàng.

"Ký tiên sinh, ngài phải đi?"

Không đi thì làm gì? Lưu lại nói chuyện nhân sinh cùng người à?!

Kỳ Vân Thư liếc một ánh mắt lạnh lùng về phía nha sai, lấy lại hộp gỗ đàn hương của mình từ trong tay hắn, vừa dùng ống tay áo xoa xoa bụi ở mặt trên.

Vừa hỏi: "Người mỗi tháng nhận bao nhiêu bổng lộc?"

"A?"

Nha sai kinh ngạc, gãi gãi đầu, xấu hổ cười cười, rụt vai, dùng cử chỉ tay gợn ra như cái kéo để ứng phó.

"Hai lượng."

Kỳ Vân Thư "Àn" một tiếng, lấy ba lượng bạc ở bên hông lấy ra, đưa cho hắn.

Ba lượng bạc nặng trĩu đặt xuống trong tay, nha sai nở một nụ cười lộ ra một miệng đầy răng vàng.

Không nghĩ tới Ký tiên sinh sẽ thưởng chút bạc cho mình, thậm chí là ba lượng!

Thật bất ngờ, Kỳ Vân Thư lại đổi một bát nước lạnh về phía hắn: "Người hãy đi mua một số xiêm y tốt và một ít dược trị thương hàn, sau đó đưa cho vị cô nương vừa rồi, cũng mua một số đồ ăn đưa cho nam tử gọi là Lâm Đoan. Ăn ngon uống tốt, đều không thể thiếu."

Tan vỡ ~

Âm thanh tan nát cõi lòng!

Đó không phải là dành cho mình!

Tuy nhiên, những sự bối rối đó khiến cho khuôn mặt nha sai bắt đầu nhăn nhó, khom khom lưng, có vẻ thập phần khó xử: "Tiên sinh, đó đều là phạm nhân bị nhốt tại trong nhà lao, làm như vậy, không hợp quy củ."

"Ta đây hỏi người, có phải có quy định, chi cần chưa có công văn Hình bộ gửi xuống, cho dù là phạm nhân bị định tội chết, cũng không thể chết hay không?"

"Vâng."

"Vụ án Chu gia, Lưu đại nhân đã gửi thư cho Hình bộ, nhưng văn bản phán quyết còn chưa được đưa xuống. Nếu như phạm nhân chết ở trong nhà lao, tội này người gánh nổi không?"

Nói dễ nghe một chút thì hắn chỉ là nha sai, nói không dễ nghe, hắn chính là một ngục tốt nhỏ nhoi. Tội này, đương nhiên hắn gánh không nổi.

Tuy nhiên.....

"Ký tiên sinh, ta cũng chỉ làm việc theo quy định."

Người này, sao lại ngu dốt như thế, nói như thế mà cũng không thông!

Kỳ Vân Thư liếc mắt "nhìn" hắn một cái: "Quy định là người phải trông coi phạm nhân, không cấm người không mua xiêm y và dược liệu cho bọn họ. Nếu như người không mua xiêm y, vậy thì dư lại một lượng sẽ không cho người."

Cái gì?

Trong ba lượng đó, hắn có thể nhận một lượng!

Mặt mày hớn hớn.

Cầm bạc, liếm liếm môi, ha ha nói: "Vâng vâng vâng, tiên sinh nói rất đúng, ta sẽ lập tức đi làm, tuyệt đối khiến tiên sinh hài lòng!"

Búng tay một cái.

Có tiền có thể sai quý đây mà*, không sai chút nào.

**Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma: 有錢能使鬼推磨 (money will make the Devil turn millstones (idiom); with money, you can do anything you like.)*

Lười khua môi múa mép cùng hắn, Kỳ Vân Thư ôm hộp gỗ đàn hương của mình, rời đi.

~~~~~ Hết chương 39 ~~~~~

Note:

+ *Ad cực kỳ lười tương tác, trả lời từng câu hỏi, không up lên fb hay up ảnh ót nhiều vì mất time, vân vân và vân vân... Vì vậy, không cần nói hay hỏi nhiều: Dịch tùy hứng, **Hoặc** (bắt đầu áp dụng từ chương 40 trở về sau):*

+ Mỗi chương >=100 votes (100 ngôi sao) sẽ up chương mới. (Từ C1-C100)

+ Mỗi chương 150-200 votes sẽ up mới (C101-C200)

+ Sau C200 sẽ up dồn chương. (C201-C500/C1000). Sau khi up dồn chương nếu ko đọc dc thì refresh watt bằng cách log out rồi log in lại. (Áp dụng cho toàn bộ truyện của ad đã dịch)

+ Nếu gặp chương bị nhảy có nghĩa là đã set private (followers mới đọc được). Chưa xác định sẽ nhảy cóc đoạn nào.

+ Tất cả các truyện đều có thể tìm thấy bản convert trên wikidich.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiểu tử ngọc đưa khăn tay

Trời giá rét, tuyết tuyệt lớn đã ngừng rơi, nhưng gió lạnh vẫn đang thổi mạnh, chui sâu vào trong thân thể, tùy ý gặm cắn, khiến toàn bộ cơ thể cảm thấy đau đớn!

Vệ Dịch được bao bọc trong một chiếc áo khoác dày màu xanh nhạt, trên cổ được quấn một chiếc khăn màu xám trắng, ngo ngác đi tới đi lui ở trên nền tuyết trắng.

Thình thoảng còn mang theo nghiền ngẫm giống như sương mù trắng xóa chìm trong không khí.

Cực kỳ đáng yêu!

Tuy nhiên, những lúc khác lại thường xuyên liếc nhìn về phía đại môn Kỳ gia.

Hắn đã đợi hơn một canh giờ (2h), trên khuôn mặt trắng nõn và tuấn tú cũng bị đông lạnh đến nổi đỏ lên.

Kỳ Vân Thư từ rất xa đã nhìn thấy hắn. Nhìn thấy hắn tránh ở phía sau con sư tử đá gần lối vào Kỳ gia, đầu vẫn luôn lên nhìn về phía bên trong.

Tiểu tử ngốc đáng yêu, chạy tới nơi này làm gì?

Hay là ngứa da, muốn tìm Kỳ Nguyên Chức gãi gãi cốt cho hắn?

Vì lòng hiếu kỳ tác quái, Kỳ Vân Thư đi về phía hắn.

"Vệ Dịch, sao ngươi lại ở đây?"

Giọng nói đột nhiên vang lên phía sau, Vệ Dịch cả kinh, sợ tới mức hai chân suýt nữa nhẩy lên!

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một "nam nhân" xa lạ.

"Ngươi làm ta sợ."

Oán trách nho nhỏ một tiếng, đôi mắt nhỏ vô tội xoay chuyển, hai tay còn để ở trên ngực.

Bộ dáng kìa, thực sự chọc cười Kỳ Vân Thư.

"Ai dọa ngươi, nếu không phải ngươi có tật giật mình, sao có thể bị dọa?"

Hắn cuống quýt tức đầu, vội vàng phủ nhận nói: "Không phải, không phải, ta không phải là trộm, ta thật sự không phải trộm. Lão sư nói, không thể trộm đồ của người khác, như vậy không tốt. Nương cũng nói, làm người nhất định phải thành thật, vật của người khác là của họ, vật của ta mới là của chính ta. Hơn nữa, cha ta còn nói....."

"Dừng lại!" Kỳ Vân Thư nâng tay lên để ngăn lời hắn nói.

Nếu cứ tiếp tục nói như vậy, chỉ sợ đến khi trời tối cũng nói chưa xong.

"Ta chỉ muốn hỏi ngươi, trời lạnh như thế, ngươi không ở trong nhà, chạy tới đây làm gì?" Kỳ Vân Thư nghiêm nghị hỏi.

Hắn rụt ánh mắt lại, nhấp môi, vội thấp đầu xuống.

Nếu như Kỳ Vân Thư không nhìn lầm, tiểu tử này, hắn đang thẹn thùng!

Điều này càng đáng lên sự tò mò trong lòng Kỳ Vân Thư, bước gần hơn về phía hắn, mang theo một giọng điệu hài hước, hỏi hắn: "Vệ Dịch, ngươi nói thật với ta, đang êm đang đẹp, vì sao một người lại ở chỗ này? Lại còn lên la lên lút."

"Ta....."

"Nói cho ta đi, ta cam đoan sẽ không nói với người khác."

Nửa ngày, hắn mới dạ thưa phun ra mấy chữ: "Ta đang đợi tỷ tỷ."

Tỷ tỷ?

Tiểu tử, ngươi là con trai độc nhất, ngươi không có tỷ tỷ, nhiều lắm nương ngươi chỉ có thể sinh cho ngươi một muội muội hoặc là đệ đệ.

Hay là.....

"Vệ Dịch, cha ngươi còn có lão bà khác? Là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ sao?"

"Không có." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Kỳ Vân Thư, đột nhiên cau mày một tíc, từ trong miệng lẩm ra một câu: "Ca ca, ngươi rất giống tỷ tỷ!"

Ách!

Kỳ Vân Thư lập tức hiểu ra.

Tiểu tử ngốc, ngươi đang đợi ta sao?

Không đợi Kỳ Vân Thư phục hồi lại tinh thần, Vệ Dịch từ trong tay áo mình lấy ra một cái hộp nhỏ nhỏ, trên mặt nhìn nàng đầy hy vọng, nói: "Ca ca, ngươi quen biết tỷ tỷ sao? Ta tới đây để trả khăn cho nàng. Lần trước nàng nhét ở trong tay ta, nhưng vì nó đã bẩn. Ta đã giặt sạch sẽ, ngươi xem."

Nói xong, hắn mở cái hộp kìa ra, bên trong chính là một chiếc khăn tay màu trắng được xếp gọn gàng, mặt trên, còn rải vài cánh hoa nhỏ.

Ý thích thật đáng yêu!

Tiểu tử thú vị, ai nói cho ngươi biết loại kỹ xảo tán tỉnh này vậy!

Khóe miệng Kỳ Vân Thư co giật mất tự nhiên, một bàn tay cứng đờ run rẩy đặt trên hộp, chậm rãi kéo về, đóng nắp lại.

"Vệ Dịch, khăn tay này, tỷ tỷ ngươi đã vứt bỏ, nàng cũng không thích những cánh hoa đó, nàng bị dị ứng phấn hoa." Kỳ Vân Thư nhú nhú chớp môi.

"Nhưng khăn tay này là của tỷ tỷ, ta nhất định phải trả lại cho nàng. Hơn nữa A Mễ cũng nói, nữ hài tử đều rất thích hoa."

Bộ dáng nhỏ, cực kỳ ủy khuất.

"A Mễ là ai?"

"Là một con chó vàng nhỏ ta nuôi." Ngây thơ hồn nhiên!

Phức.....

Kỳ Vân Thư che ngực lại, phun ra máu.

Không được, nàng không thể tiếp tục nói chuyện với ngốc tử, bằng không nào có bao nhiêu dung lượng cũng đều không đủ để dùng.

"Thôi thôi, vậy ngươi cứ chờ đi."

Kỳ Vân Thư vẫy tay, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, chưa đi được mấy bước lại dừng lại, quay đầu nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt mát lạnh của Vệ Dịch, mang theo một ít mong đợi, lại mang theo đáng thương nhu nhược động lòng người.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tại thời điểm này, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết còn dày hơn cả trước đó!

Khi những bông tuyết rơi xuống và dừng ở trên người thiếu niên, mang theo thế giới mỏng lung, chạm vào trái tim người, mơ hồ có chút đau!

Trái tim Kỳ Vân Thư cũng tựa hồ như dừng lại theo những bông tuyết ở trên vai, tan chảy cùng với chúng.

Xuyên thấu qua bức màn tuyết trắng, Kỳ Vân Thư đi về phía Vệ Dịch và hô lên một tiếng: "Đi theo ta, ta đưa ngươi đi tìm tỷ tỷ."

Vừa nghe nói thế, cả khuôn mặt Vệ Dịch tựa như bông hoa chậm rãi nở rộ, vội vàng bước chân đi theo phía sau Kỳ Vân Thư.

Nàng đưa hân vào một căn phòng ấm áp ở trong Tây Uyển.

Ký Vân Thư vẫn đang mang nam trang tiến vào phòng mình. Cũng may, Vệ Dịch khác với người khác!

Vệ Dịch đứng ở giữa sảnh trong nhà, xoay vài vòng, đánh giá cảnh tượng chung quanh, tràn ngập cảm giác mới mẻ độc đáo.

"Ca ca, nhà người ở thật là đẹp mắt, còn rất thơm!"

"Người nhanh chóng ngồi xuống, nhìn vào trong phòng người khác như vậy, thực sự không lễ phép."

"Ngạ." Hân ngậm miệng đồng ý, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, mắt cũng không hề nhìn loạn nơi nơi.

Lúc này, Loan Nhi vừa lúc bung vào một bồn than lớn, nhìn thấy có thêm một nam nhân đang ngồi trong phòng, khiếp sợ. Nhưng nhìn thấy tiểu thư nhà mình bên cạnh, lúc này mới không hét to lên.

Bước chân nhẹ nhàng dịch đến bên cạnh tiểu thư nhà mình, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người kia là ai?"

"Vệ Dịch."

"Ngốc từ Vệ gia?" Loan Nhi há mồm

Ký Vân Thư gõ gõ trên ót nàng: "Đừng vô lễ, người hãy chú ý đến hân, ta đi vào thay quần áo."

Xoa xoa ót đau, Loan Nhi gật gật đầu.

Ký Vân Thư đặt hộp gỗ đang hương trong tay lên bàn, vào trong phòng, thay nam trang trên người, cũng chỉ mất một chút thời gian.

Đối với việc thay đổi quần áo giữa nam và nữ, nàng thấp phần thuần thục.

Đi ra từ bên trong, nhìn thấy Vệ Dịch đang bung ly trà nóng và uống vào miệng giống như uống nước sôi để nguội.

Không nóng sao?

Có lẽ là hân đã bị đóng cứng!

Vệ Dịch sức ngược mắt lên, nhìn thấy Ký Vân Thư đi đến trước mặt mình, buông chén trà xuống, hân đứng lên và nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Kính hô: "Tỷ tỷ, người đã đến?"

"Àn, ta đã tới!"

Thật ra, ta vẫn luôn ở đây!

Vệ Dịch nhìn nhìn sau lưng nàng, gãi đầu: "Ca ca đâu?"

Ký Vân Thư ngồi xuống bên cạnh, tự mình rót một ly trà, không chút để ý trả lời một câu: "Ca ca người đi rồi."

"Ngạ." Hân cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt chăm chăm nhìn vào Ký Vân Thư, thân mình rụt rụt, mở miệng: "Tỷ tỷ, người biết ta tới đây làm gì sao?"

"Biết, người tới đưa khăn tay."

Những lời này vừa ra, Vệ Dịch cực kỳ kinh ngạc, hân còn chưa nói, tỷ tỷ làm nào biết được?

Đứa nhỏ ngốc, ca ca người đã nói cho nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đâu hủ não

Trong lòng Vệ Dịch rất ngạc nhiên khi vị "ca ca" đã nói cho tỷ tỷ, Vệ Dịch còn có chút mất mát!

Giống như một quả bóng xì hơi!

Ký Vân Thư hồ hững nhấp một ngụm trà trong miệng, nheo mắt liếc nhìn hân một cái

"Vệ Dịch, khăn tay kia ta đã vứt bỏ, chờ người ngồi ấm thân mình hơn một chút, Loan Nhi sẽ đưa người ra ngoài."

Vệ Dịch không chịu, khăn tay kia, chính hân đã giặt sạch nó trong một thời gian rất dài!

Hân đặt cái hộp nhỏ trong tay trên bàn, dùng ngón trỏ thật cẩn thận chọc chọc ở trên hộp, đẩy đến trước mặt Ký Vân Thư.

"Tỷ tỷ, không bẩn, một chút cũng không bẩn, ta đã giặt sạch bùn dính ở trên đó, thật sự, người nhìn xem."

Sự nhiệt tình này, thật sự khiến người không nở thoái thác!

Ký Vân Thư nhìn thấy, mở hộp ra, nhưng cổ tình thể hiện bộ dáng ngạc nhiên.

"Giặt thật sự rất sạch."

"Ta đã giặt nó rất lâu, tỷ tỷ thích sao?"

"Thích thích."

"Vậy những cánh hoa phía trên thì sao?"

"Thích thích!" Nàng đành phải liên tiếp gật đầu.

Vệ Dịch thực sự hưng phấn, ngậy ngốc nhìn nàng cười.

Hâm răng trắng tinh, giống như từng viên ngọc trai trắng bạc, được sắp xếp rất gọn gàng!

Ký Vân Thư đẩy nắp hộp lại, đẩy qua một bên, hỏi hân: "Đã ngồi ấm người rồi sao?"

Hân lắc đầu: "Chân còn có chút lạnh."

Nên không phải cứ ngồi là nghỉ ngơi, hân không nghĩ sẽ rời đi.

Ký Vân Thư nhìn ánh mắt hân dừng ở trên người mình, rõ ràng là một đôi con người mát lạnh, nhưng cảm giác mang theo khí thể cực nóng ngất trời.

Thực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Vệ Dịch yêu thích nàng!

Nên hành động như thế nào, điều này sao có thể?!

Đáy lòng bỗng chốc bị một ý nghĩ tà ác chiếm lấy. Ký Vân Thư dịch chiếc hộp gỗ đang hương của mình lại gần, gọn gàng đặt chúng ở ngay giữa hai người, sờ sờ hoa văn khắc ở mặt trên.

Về mặt thần bí nhìn hần hỏi: "Vệ Dịch, người muốn biết trong hộp của ta có gì hay không?"

"Muốn!" Giọng nói vang lên rất rõ ràng.

Nàng ngẫm mỉm cười, mở nắp hộp ra. Bên trong là bảy tám dao nhỏ cực kỳ sắc nhọn, lưỡi dao thoắt hiện lên ánh sáng bạc, xuyên qua mắt, có chút cay!

Da lông Vệ Dịch suýt nữa nổ tung. Từ nhỏ hần đã được báo hộ rất tốt, hơn nữa là con trai độc nhất, người trong nhà không bao giờ để hần bị một chút thương tích. Những vật bén nhọn kia, càng không bao giờ cho hần chạm vào.

Hiện tại nhìn thấy nhiều dao nhỏ như thế, chớp mắt một cái liền kinh sợ!

Thân mình như sụp đổ, xương mũi đều mở ra, nhưng lại không dám thở mạnh!

Rất tốt, đây là phản ứng mà Kỳ Vân Thư muốn thấy.

Sau một khắc, nàng giống như đang mưa bán thức ăn ở chợ khi nhặt nhặt những vật trong hộp. Nàng nhặt lên một thanh dao nhỏ, dùng đầu ngón tay vuốt nó. Sau đó, xoay dao nhỏ hai vòng.

"Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hần lắc đầu.

"Loại dao này có lưỡi dao rộng và phẳng, được dùng để cắt cổ họng người. Một dao đâm xuống, da thịt sẽ rách ra, rất có hiệu quả!"

Nàng lại chọn một cây dao có hình lưỡi câu: "Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hần lại lắc đầu.

"Loại này là dùng để mở bụng, dùng sức móc một cái, bụng lập tức sẽ rách ra, có thể nhìn thấy ruột non đại tràng bên trong rất rõ ràng. Vì thế, dùng cây dao này, thực sự rất thuận tiện!"

Ngay sau đó, lại chọn một cây dao có hình dạng như một chiếc lá tre: "Cái này thì sao?"

Hần vẫn lắc đầu như cũ.

"Loại này là dùng để mở hộp sọ, bởi vì bên trong hộp sọ thường rất mỏng manh, cho nên không thể dùng dao quá rộng, cũng không thể dùng dao quá sắc bén. Do đó, chỉ có thể dùng loại dao này. Khi dùng nó để mở hộp sọ, có thể nhìn thấy toàn bộ tủy não bên trong. Nói đến tủy não, vẫn còn có rất nhiều điều cần phải nghiên cứu. Khi chạm vào thì rất nóng, giống như một chén đậu hũ nóng."

Bộp.....

Âm thanh của chiếc ghế rơi xuống, vang lên rõ ràng cùng với ba từ "đậu hũ nào"!

Vệ Dịch ngồi trên mặt đất, bị dọa đến nổi sắc mặt trở nên trắng bệch. Hần mở to mắt sợ hãi nhìn Kỳ Vân Thư, xương gò má và lông mày đều liên tục nhú lại!

Hai tay chống ở trên mặt đất, không ngừng run rẩy!

Ai bảo người thích ta! Nền như thế!

Kỳ Vân Thư cũng không tính sẽ thu tay lại, lục lục ở trong hộp gỗ đàn hương, lấy ra một thanh dao nhọn, áp xuống gần mí mắt, về mặt hiện lên tà khí, đi về hướng Vệ Dịch đang ở trên mặt đất.

"Không cần, đừng giết ta, đừng giết ta!"

Hần dùng hai chân để đẩy mình lùi lại, hoảng loạn dịch về phía sau.

"Vệ Dịch, người có muốn biết con dao nhọn này dùng để làm gì hay không?" Khóe miệng Kỳ Vân Thư khẽ nhếch, giọng điệu quý dị.

Vệ Dịch liều mạng lắc đầu: "Ta không muốn biết..... đừng giết ta, đừng giết ta."

Theo Kỳ Vân Thư dẫn dắt tới gần, Vệ Dịch rút lui cho đến khi sau lưng chạm vào một cây cột, ôm lấy cây cột bò lên, bỏ chạy ra ngoài giống như đã nổi điên.

"Cứu mạng....."

Giọng nói đình tại nhữc óc, càng ngày càng xa.

Kỳ Vân Thư giờ dao nhọn trong tay, cười đến nổi bụng dạ đều đau, ra hiệu cho Loan Nhi một cái ánh mắt: "Nhanh chóng theo sau, đuổi hần về Vệ phủ, đừng để hần chạy tán loạn, kẻo nhảy xuống hồ nước thì không xong."

"Vâng."

Trên thực tế, Loan Nhi cũng đã sắp nôn mửa bởi những lời nàng đã, nàng ta vẫn luôn cố nén, nhanh chân đuổi theo Vệ Dịch.

Cuối cùng, nàng cũng tiến được kế phiên toái kia. Kỳ Vân Thư cười xong, nhanh nhẹn thu thập những con dao nhỏ trên bàn, cất hết vào trong hộp gỗ đàn hương. Khi mu bàn tay đụng tới chiếc hộp của Vệ Dịch mang đến, nàng bỗng nhiên tức giận.

Mở hộp kia ra, phía bên trong là chiếc khăn cùng với vài cánh hoa hồng hồng vàng vàng, cực kỳ đẹp mắt.

Không thể không nói, thật ra nàng cũng rất thích!

Nàng lấy khăn ra, cẩn thận kiểm tra nó. Chiếc khăn đúng thật rất sạch sẽ, không hề có chút bùn, còn tản ra mùi hương bỏ kết nê nhẹ.

Tiểu tử ngốc đó thật sự đã giặt sạch trong một khoảng thời gian rất lâu, đúng không?

Lại còn dùng một chiếc hộp đẹp như thế, phía trên còn rải thêm cánh hoa.

Thật sự đủ dài lâu mạn!

Kỳ Vân Thư bỗng nhiên mỉm cười, có thể nhìn thấy sự ấm áp trong mắt.....

Sau khi thu thập xong mọi thứ, nàng lại chìm vào trong trầm tư.

Nàng hằm ngời suy nghĩ hồi lâu, bên tai vẫn còn quanh quẩn những lời của Tổ Văn.

"Nếu như một người không phải trúng độc mà chết, hơn nữa trên người cũng không có bất luận vết thương nào, vậy thì đã chết như thế nào?" Nàng thăm thì trong miệng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể sáng tỏ.

Nếu có thể làm sáng tỏ điều này, có thể sẽ giải quyết được vụ án này!

Khi Loan Nhi đuổi theo Vệ Dịch về tới Vệ gia, đã là sau một canh giờ (2h).

Vừa mới vào nhà, đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình mặt ừ mày chau ngồi ở chỗ đó. Nàng ta đến gần, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ đã đưa Vệ công tử về rồi."

Kỳ Vân Thư lại dường như không nghe thấy.

"Tiểu thư?"

Vẫn không đáp lời như cũ, trong lòng còn đang nghiền ngẫm nghi hoặc của mình.

Loan Nhi hơi giật mình, vừa rồi khi tiểu thư chơi với Vệ Dịch, tâm tình vẫn rất tốt, vì sao quay người lại thì trở nên như thế?

Loan Nhi gãi đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kỳ Vân Thư đột nhiên duỗi tay chộp lấy ấm trà, tiếp tục chăm trà vào trong chén, trong miệng vẫn đang nói thảm một câu: "Rốt cuộc là vật gì, sau khi giết người, sẽ không lưu lại vết bầm nào ở trên người?"

Lời này lẫn vào bên tai Loan Nhi.

Nàng ta giống như đang trả lời câu hỏi, gào to một tiếng: "Chấn bông và gối đầu!"

Choang.....

Chiếc ấm trà trong tay Ký Vân Thư rơi xuống trên bàn, nắp ấm lăn xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh!

Nàng đột nhiên xoay người nhìn Loan Nhi, đứng lên bắt lấy cánh tay nàng ta, vội vàng hỏi: "Vừa rồi người đã nói cái gì?"

Loan Nhi run rẩy, cánh tay bị nắm, bà vai cũng bị nâng lên.

Nhỏ giọng trả lời: "Nô tỳ nói..... nói chấn bông và gối đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cầu người lẫn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Chấn bông, gối đầu!

Bốn chữ này, khiến những đám mây che khuất tâm trí Ký Vân Thư tựa hồ chậm rãi tan đi.

Trên người không có dấu vết, tất nhiên đã bị vật gì đó mềm xốp giết chết mới đúng.

Nàng sớm nên nghĩ đến!

Buồng Loan Nhi với vẻ mặt ngờ ngẩn ra, nàng rũ mi xuống, trong ánh mắt tràn đầy tinh thần, bị bao phủ bởi tầng tầng suy tư giống như sương mù.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Chẳng lẽ nô tỳ vừa rồi nói sai gì sao?" Loan Nhi hỏi.

"Không phải người nói sai, mà là người vừa nhắc nhở ta."

"Nhắc nhở?"

Nàng gạt gạt đầu, vừa ngẫm nghĩ về nó, ngoài miệng lại nói thầm: "Nếu như một người tự nhiên từ vong, cơ bắp trên thân thể sau hai ba ngày sẽ trở nên cứng đờ, ngay cả khi bị trúng độc từ vong cũng giống như vậy, tuy nhiên....."

Nàng bỗng nhiên kinh hãi giác ngộ!

Minh bạch, tất cả đều minh bạch, hết thảy mọi thứ, tất cả đều được liên kết với nhau!

Vỗ tay một cái, vui mừng hô: "Quả nhiên, ông trời vẫn rất công bằng, lưới công lý tuy thưa nhưng khó lọt, trốn không thể thoát, chú định trốn không thể thoát!"

Cũng không chờ Loan Nhi có phản ứng lại, Ký Vân Thư đã cất bước ra cửa, dự định đi tới nha môn lật lại bản án. Nhưng nàng vừa đi được vài bước, lúc này mới nhớ rằng mình còn đang trong trang phục nữ nhân.

Một ngày phải đổi vài lần, thật sự phiền toái!

Nếu như lúc này đang ở thời hiện đại, nàng thật đúng là muốn đi Thái Lan một chuyến!

Khi đang chuẩn bị quay trở lại phòng, một quả cầu nhỏ nhoi lăn đến bên chân nàng.

"Đừng chạm vào cầu của ta."

Tiếng nói cao vút tinh tế vang lên.

Được được được, cầu của người, là cầu của người, cầu người lẫn!

Ký Vân Thư nhắc chân đá một đá, quả cầu bay lên và lăn vài vòng, dừng ở bên cạnh bồn hoa nơi xa.

Chỉ thấy thân thể nhỏ nhỏ của Ký Linh Chi đứng lúc chạy tới, nhìn thấy quả cầu của mình bị đá bay ra ngoài, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Ký Vân Thư một cái, sau đó mới nhặt nó lên từ trên mặt đất.

Ném sắc mặt lại, chỉ tay về phía Ký Vân Thư: "Người vì sao đá cầu của ta? Đây là Tam ca đã làm cho ta, đá hỏng rồi người đền được sao?"

Nàng nhàu mày: "Vật rơi xuống trong viện của ta, chính là đồ trong viện của ta, chẳng lẽ đồ của mình cũng không được đá?!"

Vật nhỏ, nếu người lại ồn ào, ta cũng sẽ đá người ra ngoài, tin hay không?

Ký Linh Chi đốt lên một ngọn lửa kiều ngạo, ranh mãnh nói: "Đồ không biết xấu hổ, đây rõ ràng chính là Tam ca đã làm cho ta, nó là vật của người khi nào?"

Bộ dáng nhỏ nhỏ linh động như nước, cổ tinh sự tàn nhẫn lại không tương xứng với độ tuổi này.

Cục kỷ khó coi!

"Lười tranh luận cùng người, nhặt cầu của người lên và nhanh chóng chạy đi."

Còn không nhanh chóng lăn đi!

Dứt lời, Ký Vân Thư đi về phía căn nhà, đi đến nha môn lật lại bản án là quan trọng nhất.

Nhưng, Ký Linh Chi là một kẻ khó chơi, nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thân thể nhỏ thẳng thân càn lại ngay trước mặt Ký Vân Thư, ngửa đầu, bộ dáng lộ ra hung ác, nói: "Người vừa mới đá cầu của ta, ta muốn người xin lỗi ta."

"Tránh ra, ta không rảnh vui đùa cùng người."

"Người xin lỗi, ta sẽ để người đi."

Ký Vân Thư đơn giản đẩy nàng ta ra, nhưng lại sợ khiến nàng ta bị thương, vì thế nên không dùng nhiều lực trên cổ tay của mình, ngược lại bị nàng ta đẩy một phen, bước chân lảo đảo, hơn nữa lòng bàn chân còn có tuyết đọng.

Thân mình lảo đảo, ngã về phía sau.

Vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống một con đường, không ngờ bà vai và phần eo bị người dùng lực ôm lấy, thân mình nàng đang lung lay sắp đổ liền ổn định vững vàng lần nữa.

"Vân Thư, người không sao chứ?"

Giọng nói giống như một dòng suối vang lên ở bên tai Ký Vân Thư.

Đó là giọng nói dễ chịu của Ký Uyển Hân!

Đợi đến lúc hai chân đứng vững, nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt Ký Uyển Hân tinh xảo, gần trong gang tấc.

Nữ nhân này, chân tướng có vẻ như là một tác phẩm điêu khắc được đánh bóng.

Rất nhiều lần, nàng đều muốn bóc da nàng ấy ra, cẩn thận nghiền cứu một phen.

Tại thời điểm này, Loan Nhi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, vừa chạy ra ngoài thì trở nên lo lắng.

Nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình trong tư thế gần như ngã xuống đất, được Kỳ Uyển Hân giúp đỡ, lập tức nhanh chóng chạy tới, đỡ tay Kỳ Vân Thư.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu.

"Nhị tỷ tỷ, người che chở nàng làm gì? Loại con hoang thế này nên bị ngã chết." Kỳ Linh Chi thấy thế, vẻ mặt oán hận câu nhàu.

Những ngón tay nhỏ dài như ngọc của Kỳ Uyển Hân thu hồi lại từ trên vai Kỳ Vân Thư, thần sắc trấn tĩnh đi về phía Kỳ Linh Chi.

Kỳ Linh Chi vốn tưởng rằng Nhị tỷ tỷ yêu chiều mình nhất, muốn tới sờ sờ đầu mình, nhẹ nhàng an ủi nàng một phen.

Không ngờ.....

Bốp —

Một cái tát vang dội, ổn định vững chắc dừng ở trên khuôn mặt dịu dàng của Kỳ Linh Chi.

"Ai dạy người tác quái như vậy? Vân Thư là tỷ tỷ người, cũng là trưởng bối của người, sao có thể nói ra lời nói như thế? Tiên sinh dạy học không dạy người sao, đối nhân xử thế không thể vô lễ hay sao?"

Giọng nói răn dạy, cùng với âm thanh bàn tay theo nhau truyền đến!

Tĩnh tĩnh Kỳ Uyển Hân luôn luôn rất tốt, không ngờ cũng có một mặt tàn nhẫn như vậy, thực sự khiến người sợ hãi.

Kỳ Linh Chi che lại gương mặt đang nóng lên của mình, trừng lớn mắt.

Kể từ khi nàng có thể nhớ tới nay, Nhị tỷ tỷ là người yêu quý nàng nhất, chưa từng đánh mắng nàng. Hôm nay, Nhị tỷ tỷ đã ăn phải hóa được gì?

"Nhị tỷ tỷ? Người đánh ta?" Nàng khó hiểu, lại mang theo tức giận.

Kỳ Uyển Hân nắm hai tay trước bụng, thần thái vẫn đoan trang như cũ: "Người từ nhỏ được nuông chiều từ bé, tính tình trở nên càng ngày càng hư hỏng. Nuông người vì sinh ra người mà chết, cha không dạy dỗ người đã đánh, tổ mẫu cũng mặc kệ người. Gửi người tới thư phòng đọc sách người cũng không đi, cả ngày chỉ làm ảm ĩ cùng với Tam ca người, học một bụng toàn là thủ đoạn xấu xa!"

Oa!

Những lời này được nói ra từ trong miệng Kỳ Uyển Hân luôn luôn ít nói, thật sự giống như tia sét đánh vào Kỳ Vân Thư!

Sao nàng không phát hiện ra, chính mình có một tỷ tỷ có tài ăn nói, đầy tài năng như vậy!

Kỳ Linh Chi tức giận đến nỗi thân thể nhỏ run lên, thập phần không phục, bủi bủi môi, trực tiếp biến tức giận thành ánh mắt bén nhọn, di chuyển xung quanh Kỳ Uyển Hân, sau đó thẳng tắp hướng về phía Kỳ Vân Thư.

"Đều là do người, ta muốn đánh chết người."

Dứt lời, bước nhỏ tiến lên phía trước, lao về phía Kỳ Vân Thư.

Nhưng Kỳ Vân Thư động tác rất nhanh, lời kéo Loan Nhi trốn tránh sang một bên, khiến tiểu nha đầu tự ném mình vào khoảng không.

Bởi vì trên phiên đá có tuyết, hơn nữa Kỳ Linh Chi đang đi đôi giày thêu kim tuyến với đế giày trơn nhẵn, vì thế không kịp thu chân, thân mình không ổn định, tự ném mình về phía bên hoa.

Choang —

Chậu hoa bằng sứ rơi xuống đất, cả thân mình nho nhỏ đều rơi xuống mặt đất.

"Linh Chi."

Kỳ Vân Thư quá tử tế, bước nhanh một cái, kéo nàng lên khỏi mặt đất.

Phía sau, Kỳ Uyển Hân cũng bị dọa đến nỗi thất thần!

Vì những mảnh sứ bị vỡ, hai tay ấn ở trên chậu hoa, hai bàn tay của Kỳ Linh Chi đều bị thương, máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuống mặt đất.

"A ô a ô" Bắt đầu khóc vang!

Nhưng cũng không quên dùng một tay đẩy Kỳ Vân Thư ra.

"Ta chán ghét người, ta hận người, ta căm người chạm vào ta, tay của ta....."

"Loan Nhi." Kỳ Vân Thư nón nóng gọi một tiếng: "Mau, mang Tứ tiểu thư vào nhà lấy được."

"Vâng."

Loan Nhi vừa mới tiến lên, Kỳ Linh Chi không chút khách khí đá một chân, vừa lúc đá vào trên cẳng chân Loan Nhi.

"Cút ngay."

Gia hỏa nho nhỏ, sức lực rất lớn!

Kỳ Vân Thư cuối cùng thẳng thắn, nghiêm túc mắng một tiếng: "Nếu người muốn tay bị phế, vậy thì cứ tiếp tục nhào đi."

Nàng ta mặc kệ, vừa khóc vừa mắng: "Ta muốn nói với cha, nói các người khi dễ ta, ta muốn cha giết hết các người, ta hận các người."

Nói xong, gờ đôi tay đang chảy máu đầm đìa, nhanh chân chạy vội ra phía bên ngoài sân, không ngừng kêu khóc.

Uy uy uy, người không muốn cầu nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kỳ Vân Thư cáo trạng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trận phong ba này thực sự tới quá nhanh khiến cho Kỳ Vân Thư không có thời gian chuẩn bị.

Khu vực quanh sân nàng vẫn luôn thanh tịnh trong những năm qua, nếu như ngày nào đó nàng và Loan Nhi chết đi, chi sợ cũng không có người phát hiện.

Hôm nay là ngọn gió nào thổi tới, Kỳ Linh Chi tới, Kỳ Uyển Hân cũng tới!

Nhìn thân ảnh nho nhỏ đang chạy trốn ra ngoài lần nữa, trong lòng Kỳ Vân Thư tự nhiên cũng biết, nếu như Kỳ Linh Chi thật sự đi cáo trạng, phòng chừng bản thân mình sẽ ăn không hết gói đem đi!

Kỷ Uyên Hân vẫn mang một khuôn mặt như thường lệ, dịch bước chân bắt an lại đây.

Mặc dù trong lòng lo lắng về Kỷ Linh Chi, nhưng vẫn không quên nói: "Văn Thư, mới vừa rồi gặp người hình như đang muốn đi ra ngoài, người đứng lo lắng, Linh Chi bên kia đã có ta, người cứ làm chuyện của người."

"Nhị tỷ, vừa rồi cảm ơn người."

"Người một nhà không cần khách khí." Nàng nói với sự chân thành trong mắt.

Kỷ Văn Thư gật gù đầu: "Toàn bộ Kỷ gia, chỉ sợ cũng chỉ có Nhị tỷ người mới xem ta là thân nhân."

Lời này, tiết lộ một cảm xúc hỗn độn: cay đắng, hạnh phúc và thậm chí là sợ hãi.

Kỷ Uyên Hân vuốt tay chạm nhẹ ở trên mu bàn tay nàng, nói: "Ta biết trong lòng người có oán, từ nhỏ đã chịu rất nhiều nỗi khổ, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ cũng chịu không nổi. Ta thực sự hâm mộ khả năng phục hồi và sự dẻo dai tận trong xương cốt của người."

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, không đáp.

"Vậy không nói nhiều nữa, ta đi xem Linh Chi. Nhà đầu kia ngoài miệng thổi gió, cũng không biết sẽ gặp phải sự tình gì nữa, người cứ đi làm việc, ta che chắn cho người trước!"

"Àn."

Kỷ Văn Thư gật đầu đồng ý.

Kỷ Uyên Hân bước nhỏ rồi đi, xa xa còn nghe thấy tiếng nàng ho nhẹ.

Thật đáng tiếc, một tú nữ xinh đẹp như thế, nhưng lại bị bệnh!

Lúc này, Loan Nhi đang ưu sầu đầy mặt, cắn cắn môi: "Tiểu thư, Từ tiểu thư sẽ không đi cáo trạng đúng không?."

Dương nhiên!

Hiện tại, Kỷ Văn Thư không rảnh lo những điều đó. Nàng quay trở lại trong phòng, thay đổi nam trang, sau đó vội vàng chạy đến huyện nha.

Tới cửa nha môn, hai gã nha dịch bên ngoài vừa nhìn thấy nàng đến gần, mặt mày hớn hờ.

"Kỷ tiên sinh đã tới!"

Giống như hàng xóm láng giềng đi ra ngoài tản bộ.

Kỷ Văn Thư cũng không liếc mắt nhìn một cái, thẳng thân mình. Một bộ trường bào màu xanh nhạt bị gió cuốn lên, hai ống tay áo to rộng rung động qua lại theo nhịp điệu của cơn gió mùa đông lạnh lẽo.

Mặt mày nghiêm túc nhưng không mất đi vẻ thanh nhã, khuôn mặt thâm trầm nhưng không mất đi vẻ đẹp tinh tế, quả thực có thể nói là Mỹ Kiều Lang!

Lương Tề Tử sinh con Mộng Từ Ngọc Lang.

Đoan châu giai quá giai tiểu giai bạc tuấn.*

(*Chỉ vẻ đẹp không bị xói mòn theo thời gian)

Dùng hai câu thơ này để hình dung quả thực rất thích hợp!

Hai tên nha dịch nhìn thoáng qua lẫn nhau. Hôm nay, Kỷ tiên sinh sao lại kỳ quái như thế.

Không ngờ.....

Kỷ Văn Thư đi đến cái trống lớn Đăng Văn Cổ trước nha môn, cầm lấy chày gỗ, cao cao giơ lên, dùng sức đánh.

Tùng tùng tùng tùng tùng tùng tùng.....

Một tiếng một tiếng, toàn bộ bảy lượt.

Nha dịch run rẩy, đồng thời sùng sốt.

Thả chày gỗ lại chỗ cũ, Kỷ Văn Thư nghiêng người về phía hai người, nghiêm túc nói: "Có người đánh trống, chẳng lẽ không ai đi thông báo cho Lưu đại nhân khai đường hay sao?"

Vừa định thần lại, nha dịch vẫn không hiểu được tình huống, dịch về phía sau vài bước, về mặt ngây ngốc, cuống gật đầu: "Vâng vâng vâng....."

Sau đó mới nhanh chóng chạy tới hậu viện nha môn đi thông báo.

Kỷ Văn Thư cũng bước chân vào nha môn.

Trong lúc đó, Huyện thái gia đang ngồi ở trong đình hậu viện phẩm trà, rõ ràng nhàn nhã tự tại, nhưng thần thái lại rất khẩn trương. Tuy rằng khóe miệng xoa nịnh hót cười, nhưng bàn tay lại run rẩy mà không thể lắng xuống!

Nguyên nhân, còn chẳng phải từ trên người Cảnh Dung đang ngồi đối diện hân sao!

Cảnh Dung ngồi đối diện. Một cánh tay treo băng vài lần vơi trên cổ, một cánh tay khác đang bụng chén uống trà, thật sự có chút buồn cười!

Một canh giờ trước, đại tôn Phật này lại giả làm hân xá lẫn nữa, nói là muốn tìm Huyện thái gia hân uống trà, thảo luận một số chuyện.

Tuy nhiên, một khi ngồi xuống, những gì Cảnh Dung nói, đều là những sự vụ vào Nam ra Bắc hơn nửa năm qua của hân.

Cái gì mà một lão hòa thượng hoàn tục thành thân! Cái gì mà heo chó đánh nhau! Cái gì mà một nữ tử bị kết án sống với heo vì ngoại tình.....

Ai ai ai, người đây không phải kỳ vãn dị sự, ta còn từng gặp qua cục đá nở hoa! Cây liễu giàchảy máu!

Huyện thái gia nghĩ trong lòng!

Nhưng khi Cảnh Dung nói chuyện, Huyện thái gia lại không dám bỏ lỡ một từ, dựng lỗ tai lắng nghe cẩn thận đã lâu, con buôn ngu dốt dần dần tấn công tâm trí.

"Đại nhân....." Nha dịch hấp tấp chạy tới.

Được câu rồi được câu rồi!

Huyện thái gia mắt tỏa ánh sáng, trông cây vào nhanh chóng được đi khai đường, thoát khỏi tôn Phật này.

Nha dịch thờ hồn hên đi vào trong đình, nhanh chóng nói: "Đại nhân, Kỳ..... Kỳ....."

"Gà gì?"*

* 纪: Kỳ; 鸡: Kê (gà). Cả hai đều có phiên âm giống nhau: Jì.

"Không phải gà." Nha dịch xoa xoa tay, hít thở một hơi: "Là Kỷ tiên sinh, hân đang đánh trống ngoài nha môn, đánh bảy lần!"

Đánh trống bảy lần, thuyết minh án kiện cực kỳ nghiêm trọng!

Huyện thái gia bật dậy, hai mắt trừng lớn: "Kỷ tiên sinh đáng trống, vì cái gì?"

"Không biết, nói là để ngài nhanh chóng đi khai đường."

"Điều này....." Huyện thái gia nhìn thoáng qua Cảnh Dung, còn phải đợi mệnh lệnh của hắn.

Cảnh Dung mặt đẹp như mây, siết chặt chén trà trong tay căng thẳng.

Tiểu gia hóa, tự đưa mình tới cửa!

Tôi hôm qua ném bốn Vương ở nghĩa trang ngủ một đêm, chỉ để lại tin nhắn cho Lang Bạc, muốn chạy trốn thật xa khỏi lòng bàn tay của bốn Vương như vậy sao?

Hắn gật gật đầu: "Đi thôi, bốn Vương ở phía sau nhìn, không cần nói bốn Vương đang ở đây."

"Văng văng văng....."

Liên tục đáp.

Nhanh chóng mang theo quan phục tới khai đường.

Dưới cao đường, Ký Vân Thư đang đứng thẳng tắp.

Huyện thái gia mới vừa ngồi xuống, theo thói quen đang chuẩn bị lấy Kinh Đường Mộc tới tay, đột nhiên dừng tay lại, người đánh trống chính là Vân Thư!

Nhìn về phía Ký Vân Thư, vẻ mặt hoang mang: "Vân Thư, người đánh trống làm gì? Ai khi dễ người?"

Ngay sau đó, Ký Vân Thư nhấc áo bảo lên quỳ xuống.

"Đại nhân, thảo dân tới là đánh trống minh oan."

Toàn bộ người trong cao đường sợ hãi.

Đều là người quen cũ, quý cái gì mà quý!

Huyện thái gia đứng dậy, chạy nhanh nói: "Vân Thư, người nhanh chóng đứng lên, trên mặt đất rất lạnh!"

Ký Vân Thư không nhúc nhích, thấp phần nghiêm túc, cường điệu một câu: "Đại nhân, thảo dân là tới đánh trống minh oan."

"Vây..... Vậy người đánh trống gì? Minh oan gì vậy?" Huyện thái gia cẩn thận hỏi.

"Thảo dân muốn cáo trạng một người."

"Ai?"

"Người này họ Ký, tên là Vân Thư."

Diễn rồi! Diễn rồi! Diễn rồi!

Huyện thái gia run rẩy một cái, dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai để chắc chắn mình không nghe lầm.

Trong khi đó, Cảnh Dung ở phía sau cao đường cũng hơi nheo mắt lại, nâng trái tim lên nghi hoặc. *Tiểu thư sinh này, vừa đến đã nháo là sao?*

Nhưng xem ra, hắn là có một hồi trò hay.

Thật sự nên lấy một ít hạt dưa tới cắn một cắn!

Chỉ thấy Huyện thái gia nhấc ngón tay run rẩy, chỉ chỉ Ký Vân Thư đang quỳ trên mặt đất, nói: "Người..... người lặp lại lần nữa."

Ký Vân Thư đảo mắt nói một câu: "Thảo dân muốn cáo trạng Ký Vân Thư là họa sư nha môn, xử án không rõ ràng, vì có sơ hở nên dẫn đến án sai, oan uổng người, thảo dân khẩn cầu khai đường một lần nữa, điều tra rõ án mạng Chu gia."

Ách.....

Trong nha môn, từ trên xuống dưới đều đã ồ lên!

Vụ án Chu gia không phải đã chấm dứt sao?

Hung thủ không phải đã nhận tội?

Văn án thượng tấu vụ án cũng đã gửi cho Hình bộ, trong một vài ngày, sẽ có phán quyết đến.

Điều này..... tình huống gì đang xảy ra vậy?

Huyện thái gia nuốt nước miếng, "Vân Thư, chúng ta..... chúng ta đừng náo loạn."

"Ai náo loạn với ngài?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Sao người không thử đoán?

Khóe miệng Huyện thái gia hơi giật giật vì sợ, nhưng lại không biết phải làm sao!

"Nhưng..... hung thủ đã nhận tội, bản quan thứ nhất không thẩm tra ràng, thứ hai không đánh ràng, chính nàng tự nhận, thậm chí còn đóng dấu vào bản án. Hơn nữa, nào có người sẽ ngu ngốc như thế, rõ ràng mình không phải là hung thủ, nhưng vẫn thừa nhận?" Ánh mắt như cái móc câu xuống, không rõ, vẫn là không rõ.

"Đó là bởi vì, chính nàng cũng không biết hung thủ là một người khác!" Ký Vân Thư nói.

Cái gì?

"Đây là có ý gì?"

Huyện thái gia đã hoàn toàn không thể ngồi nổi trên ghế, đơn giản vòng qua án đài, nắm theo quan phục của mình, đi xuống cao đường.

Vừa đi vừa nói: "Đứng lên trước, người quỳ trên mặt đất, bản quan thấy khó chịu khi nói chuyện với người."

"Vây ngài đồng ý khai đường?" Nàng ngước mắt hỏi hắn.

Huyện thái gia trả lời bằng cử chỉ tay: "Người có chứng cứ không? Dựa theo trình tự, hung thủ đã được vẽ áp, nếu muốn lật lại bản án, không có chứng cứ, bản quan không thể khai đường lần nữa, điều này, người cũng đã biết."

"Đương nhiên là có chứng cứ."

"Thật sự?"

Ký Vân Thư chống thân thể từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi trên áo choàng, nghiêm túc nói: "Còn thỉnh đại nhân lập tức hạ lệnh, mang lão quân gia Chu gia đến đây hỏi chuyện."

Lão quân gia?

Chu gia có lão quân gia sao? Vì sao lúc ấy hắn không chú ý?

Thấy Huyền thái gia còn đang chăm chú, Ký Vân Thư trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài còn muốn thảo dân ra ngoài nhà môn đánh trống?"

"Không cần không cần, người cũng đừng thảo dân thảo dân....." Liền tục xoa tay, hắn rất tin Ký Vân Thư, quay đầu phản phò nha dịch: "Đi, mang quân gia Chu phủ đến đây."

"Vâng."

Nha dịch vừa chuẩn bị rời đi, đã bị Ký Vân Thư kéo lại.

"Ký tiên sinh còn có gì phản phò?" Nha dịch chớp mắt hỏi.

Nâng tiến đến bên tai hắn, thì thầm vài câu, nha dịch mình bạch gật gật đầu, lúc này mới mang theo vài tên nha dịch khác đi về hướng Chu gia.

Huyền thái gia tâm cao đáng ngợ, bước từng bước nhỏ tới gần Ký Vân Thư, miệng nhấp nhấp, nhử nhử: "Hung thủ thực sự là người khác? Có quan hệ gì với lão quân gia kia? Chẳng lẽ..... hung thủ chính là hắn?"

"Đại nhân muốn biết như thế sao?"

"Đương nhiên rồi!" Trả lời với khuôn mặt đầy tò mò, tới gần Ký Vân Thư nói: "Người nói với bản quan, không phải người đã tìm ra hung thủ hay sao? Hai người kia cũng đã thừa nhận? Vì sao hiện tại muốn lật lại bản án, người hãy nhanh chóng nói với bản quan đi."

"Đại nhân từng nghe qua một câu nói hay không?"

"Câu nói gì?"

"Tò mò hại chết miêu!"

Huyền thái gia không thể tìm được lời nào để nói!

Giờ phút này, một đôi mắt lạnh xuyên thấu qua những khe nhỏ hẹp, gắt gao nhìn chăm chăm hai người, giống ngưng tụ nên một ngọn lửa, gần như thiếu chút nữa là ném tới hai người.

Không có việc gì thì tôi như thế làm gì? Bọn họ đang nói gì với nhau?

Cánh Dung gần như dán lỗ tai ở trên ván cửa, nhưng cánh tay bị thương đã trở thành vật cản, khiến hắn không thể tiến lại gần hơn.

Tuy nhiên, đây lòng thật là khó chịu.

Lưu Thanh Bình, lá gan của người thật lớn, dám dựa vào tiểu thư sinh của bốn Vương.

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton.....*

Đại khái đợi thời gian một chén trà, nha dịch đã mang theo lão quân gia Chu phủ tới.

Đôi tay lão quân gia đặt ở phía sau lưng, đáng người vẫn gấp lại như cũ, bởi vì hai chân không gắng sức, khi bị nha dịch túm kéo tiến vào, luôn có cảm giác sắp rơi xuống về phía trước.

Bị áp đến cổng đường, quỳ gối trên mặt đất.

Lão quân gia cũng không chống đối, cực kỳ thuận theo!

Điều duy nhất đáng chú ý, đó là bởi vì trên gương mặt có chứa vết sẹo nên khuôn mặt trở nên dữ tợn hơn. Như thường lệ, lão vẫn cúi đầu rất thấp và chôn mặt xuống mặt đất.

Cùng đi theo và tiến vào phía sau, còn có Chu lão gia và Chu phu nhân.

Không có lý do vào phủ dẫn người, sao lại không kinh động tới chủ nhân? Hơn nữa mang đi lại là lão quân gia đã làm lâu năm ở trong phủ, Tình thúc.

Hiện tại, người đã được đưa tới, Huyền thái gia cũng nhanh chóng trở lại trên cao đường, ngồi xuống trên ghế của mình.

Bang —

Đập Kính Đường Mộc xuống bàn một cái.

Dưới cao đường, lão quân gia quỳ, Ký Vân Thư đứng, Chu lão gia và Chu phu nhân đứng ở bên cạnh.

Huyền thái gia ngưng tụ sắc mặt: "Ký Vân Thư, bản quan nghe nói người đánh trống mình oan, người hãy nói xem, đến tột cùng là có chuyện gì?"

Ký Vân Thư chấp hai tay, hơi nhắc lên: "Đại nhân, tại hạ xin ăn có sự nhầm lẫn, cái chết của Chu tiểu thư, hung thủ thực sự là một người khác, khẩn cầu đại nhân mở lại bản án này."

"Vậy người hãy nói xem, bản quan nghe, nếu thật sự đúng như lời người nói, hung thủ là một người khác, bản quan tự nhiên sẽ mở lại bản án."

Nghe thấy hung thủ là một người khác, cả người Chu lão gia và Chu phu nhân run lên.

Chu lão gia nói: "Đại nhân, đây tột cùng là chuyện như thế nào? Hung thủ chẳng lẽ không phải là Tô Văn sao?"

"Điều này..... chờ Vân Thư giải thích đi, bản quan..... bản quan cũng không biết chi tiết tình hình cụ thể."

Cả hai người đều hướng ánh mắt về phía Ký Vân Thư.

Ký Vân Thư chậm rãi bước về phía trước, cúi đầu nhìn thoáng qua lão quân gia, nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người có biết vì sao mình lại bị đưa tới nơi này?"

Nửa ngày, không thấy trả lời.

Nàng cười cười, khoe miệng gọi lên một tia quý quyết, nói: "Lão tiên sinh thân mình không tốt, nhà giam âm u ẩm ướt, chuột chạy thành đàn, cũng không biết lão tiên sinh có chịu được không?"

Vẫn không đáp như cũ.

Người khác không rõ, *vô duyên vô cớ nói lên những điều này làm gì?*

Phía sau cao đường, Cảnh Dung cũng tò mò đến nỗi không chịu được, xê dịch trên ghế, nhích lại gần về phía trước.

Nhưng dù hắn làm gì đi chăng nữa, thân hình hơi thừa cân của Huyền thái gia đều cản trở tầm nhìn của hắn. Vì thế, đơn giản lặng lẽ đi chuyển qua một bên.

Tầm nhìn rộng lớn!

Có thể thưởng thức rất tốt!

Ký Vân Thư cũng không chú ý tới, Cảnh Dung đang ẩn ở một bên.

Nàng bước chân đi vòng quanh sau lưng lão quân gia, khoe miệng lại câu lên một lần nữa.

"Người có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật lại có thể nói chuyện. Lão tiên sinh, sao người không thoải mái hào phóng thừa nhận, Chu tiểu thư..... là do người giết."

Xôn xao ~

Hôm nay phía trên công đường, thật sự là từng trận từng trận xôn xao!

Náo nhiệt này, nếu bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Lão quân gia quỳ trên mặt đất, run rẩy nhượng thân mình lên trên, hai tay túm chặt góc áo mình.

Động tác nho nhỏ, dừng ở trong mắt Ký Vân Thư, tự nhiên thành chột dạ.

Người đầu tiên phá vỡ khiếp sợ lần này, chính là Chu phu nhân, vành mắt sưng lên, nói giọng yếu ớt: "Tiên sinh, người muốn nói gì vậy? Không có khả năng là A Tĩnh, hắn sẽ không làm như vậy, hắn đã nhìn nữ nhi của ta lớn lên, tuyệt đối sẽ không."

Rất kiên định!

Chu lão gia cũng phụ họa: "Hung thủ đã nhận tội, vì sao tiên sinh hiện tại lại nói hung thủ là A Tĩnh? Có phải đã nghĩ sai nơi nào rồi hay không?"

"Chu lão gia, Chu phu nhân. Thật không may, tại hạ đã mắc lỗi trong khi phá án, tất nhiên sẽ bị phạt, chỉ là hiện tại có việc cấp bách, tại hạ phải có trách nhiệm tìm ra hung phạm"

"Nhưng....." Chu lão gia nghẹn họng.

Ký Vân Thư lại đi tới trước mặt lão quân gia lần nữa, nhướn lông mày lên, tư thế hùng hổ dọa người.

"Ta hỏi người một lần nữa, Chu tiểu thư có phải do người giết hay không? Vì sao người lại giết nàng?"

Rõ ràng là giọng điệu chất vấn, nhưng lại mang theo một chút kinh ngạc.

Loại câu hỏi khiến lão quân gia không tự chủ được ngẩng đầu lên, tuy rằng khuôn mặt dữ tợn, nhưng ánh mắt ôn hòa, khóe miệng nhẹ nhàng thoáng qua, nói với giọng trầm thấp.

"Tiên sinh thông minh như thế, hẳn là đã có đáp án, vậy vì sao, không tự mình đoán xem?"

"Ách!"

Ký Vân Thư hơi giận một chút, giọng điệu như vậy, rõ ràng không hề mang theo một chút sợ hãi, ngược lại mang theo hương vị thoải mái.

Trong khi đó, một câu này của lão quân gia, cũng khiến tất cả mọi người minh bạch một điều.

Chu tiểu thư, quả nhiên là lão giết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chân tướng trời lên mặt nước

Sau khi biết hung thủ là ai, những người có phản ứng quyết liệt nhất, lại không phải là Chu lão gia và Chu phu nhân.

Mà là vị đang thượng vị ở trên cao đường kia tức giận bất bình, Huyện thái gia.

Nắm lấy Kinh Đường Mặc trên án đài và chỉ vào lão quân gia trên mặt đất, đứng dậy, xúc động phẫn nộ nói: "Người người người, Chu tiểu thư cùng người không oán không thù, người vì sao muốn giết nàng? Nói, người nói đi!"

Trong giọng nói, giống như còn mang theo một chút phẫn khởi.

Ai ai ai! Hắn còn chưa nói có thù hay không, sao người lại kích động như vậy!

Lão quân gia không trả lời, hắn lại hỏi: "Nếu như người lại không thừa nhận, bản quan sẽ đánh người năm mươi đại bản trước, xem người còn giữ được mạng như thế hay không, nhanh thú nhận nhận hết tội của người, miễn cho phải chịu hình."

Ký Vân Thư thật sự không quen nhìn, duỗi tay ra về phía hắn và ấn xuống.

Ngồi xuống!

Nhận được tín hiệu của Ký Vân Thư, Huyện thái gia cảm thấy rất không xấu hổ, ngồi xuống với một cái nhìn gắt gông.

Sau đó, cũng đến phiên Chu lão gia và Chu phu nhân.

Sau khi cả hai đều chờ đợi một lúc lâu, dần dần mới phản ứng lại.

"Là người đã giết nữ nhi của ta? A Tĩnh, đúng không? Nhưng vì sao người phải làm như thế? Vì cái gì?" Chu phu nhân chất vấn.

Nhưng bất luận là ngôn ngữ hay là động tác, cũng đều không phải thực sự kích động.

Trong ánh mắt, gần chỉ mang theo thống hận và thất vọng mà thôi!

Không bình thường, phản ứng quá bất thường.

Đối với Chu lão gia, lại chỉ thờ dài một tiếng, không có gì hơn!

Trong lòng Ký Vân Thư lại lần nữa bị bao phủ một đoàn sương mù, mơ mơ hồ hồ, kỳ kỳ quái quái.

Mà lão quân gia vẫn không hề để ý một chút nào tới chất vấn của Chu phu nhân, một lần nữa hướng ánh mắt về phía Ký Vân Thư.

Lão cười: "Tiên sinh, không phải người nói, ta có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật có thể chứ? Nếu trong lòng người đã có đáp án, cần gì phải phải chất vấn đến ta."

"Người không phải là đang muốn thử nghiệm ta đi?"

"Ta chỉ là không rõ, tiên sinh làm thế nào mà biết, hung thủ là ta? Đó là vụ giết người rất hoàn hảo, người không có khả năng phát hiện ra."

Thật sự là đủ tự tin!

"Hoàn hảo?" Lúc này, nên cười chính là Ký Vân Thư.

Nàng nắn thẳng thân thể, duy nhất ánh mắt hơi rũ xuống, dừng ở trên vết sẹo dữ tợn trên khuôn mặt lão quân gia.

Một cụm từ chỉ ra: "Nếu như tại hạ không đoán sai, vết thương trên mặt người, hẳn là do Chu tiểu thư gây ra!"

Lão quân gia cũng không kinh ngạc: "Làm sao người biết?"

"Người bảo để ta đoán, ta đây đương nhiên là đoán được, bất quá nghe khẩu khí của lão tiên sinh, đại khái ta cũng đoán đúng rồi."

Lão quân gia trầm mặc, một đôi mắt có thần, vẫn rất hoang mang.

Đơn giản, Ký Vân Thư câu hỏi: "Người tất nhiên lại muốn hỏi ta, chỉ một điều này thôi, sao có thể kết luận ra người chính là hung thủ?"

Nói xong, nàng lấy ra một túi giấy vàng đã được gấp cẩn thận từ bên hông, mở ra từng tầng giấy, bên trong lộ ra một khối dầu sáp trắng hơi mỏng, dính sát ở trên mặt giấy, thấp phẫn rõ ràng.

Đây không phải là độc, đúng không?

Trên mặt Cảnh Dung đang ẩn một bên co giật.

Trước công chúng, tiểu gia hòa này lại chuẩn bị hạ độc hay sao?

Chỉ thấy Ký Vân Thư đem giấy vàng duỗi ra trước mặt lão quân gia, hỏi: "Nhận ra không?"

Về mặt nghỉ hoặc! Rõ ràng không nhận ra!

Đưa giấy vàng lên, Kỳ Vân Thư rất có tư thế nói dài, khỏe miệng mang theo kiên quyết, giải thích nói: "Vật trong tay ta, là một khối dầu sáp, nó đã rơi xuống và dính lên tay ta khi chạm vào quần áo của lão tiên sinh."

Vừa khéo chính là, lão quân gia vẫn hồn nhiên không biết, giờ phút này vẫn còn đang mặc bộ quần áo tang vải thô kia.

Người cổ đại chính là như vậy, một bộ quần áo, một tháng chỉ đổi một lần!

Chỉ khi lão quân gia phản ứng lại, liếc mắt nhìn ống tay áo của mình một cái, thì đã quá muộn.

Kỳ Vân Thư tiếp tục: "Thông thường dầu sáp chỉ có mùi của nhựa cây, nhưng khối dầu sáp này, lại có mùi vị hoa sen thượng đẳng. Đây là điều mà thậm chí ở trong hoàng cung, cũng chưa chắc sẽ có một cái giá nền như vậy, cổ tình, trong Chu phủ có."

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua nha dịch một bên, nha dịch gật đầu, từ sau lưng mình lấy ra một vật được bọc trong vải bố trắng, đưa tới trong tay Kỳ Vân Thư.

Nàng tháo miếng vải ra, vật kia hiện ra ở trong mắt mọi người.

Đó chính là giá cấm nền thủy tinh ở trong phòng Chu tiểu thư.

Mọi người đều nghi hoặc, không hiểu!

Huyền thái gia cũng không hiểu, tò mò chỉ vào vật kia: "Chuyện này có liên quan gì với Chu tiểu thư?"

"Đương nhiên là có."

Nàng giờ giả cấm nền, nghiêng người đối mặt với lão quân gia, chân mày nhíu chặt, yếu điệu nói.

"Người làm ta đoán, ta liền tiếp tục đoán, đêm đó, Chu tiểu thư như thường lui tới giống nhau, điểm này trên nàng mỗi đêm đều cần thiết yếu điểm giá cấm nền, chuẩn bị ăn canh được liền đi nghỉ ngơi, nàng vừa mới bụng lên kia chén có độc được, liền nhìn đến người xuất hiện ở trong sân, nàng lúc ấy thực không cao hứng, thông thường lúc ấy, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đi quấy rầy nàng, điểm này, nói vậy tỏ vãn cùng kiểu tâm đều là biết đến, mà một cái nguyên bản hoạn có trọng độ hành vi tình huống bách chứng người, một khi đánh vỡ nàng lập quy củ, nàng còn như thế nào làm một cái doan doan có lễ đại tiểu thư?"

"Cho nên, nàng lúc ấy phạm vào bệnh, tất nhiên là bức hung thành giận, mắng người, cũng đánh người, mà người nhớ tới chính mình trên mặt kia nói nhiều năm trước bị Chu tiểu thư hoa thương, cuối cùng, không thể nhìn được nữa, người đi vào nội phòng, nằm trên giường gối đầu, đêm này che chết ở mà."

Mọi người lại ồ lên một trận.....

Lời nói chưa xong, Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Liền ở kia trong quá trình, người dựng phải trong phòng kia cái giá nền, trên quần áo bị huân ra một khối đậm màu đen đóm, mà giá cấm nền ngã xuống đất khi, mặt trên sáp du cũng tự nhiên mà vậy dừng ở người trên quần áo, người càng thêm không nghĩ tới chính là, liền ở Chu tiểu thư gây giữa đồng thời, nguyên bản bị nàng đặt lên bàn kia chén thuốc cũng đánh nghiêng trên mặt đất, tiệm tới rồi nàng trong miệng, cũng tiệm tới rồi người trên quần áo kia khối sáp du thượng, cho nên, kia khối sáp du không chỉ có có bảo liên hương vị, còn có chén thuốc trung xuân về hương vị."

"Chu tiểu thư chết sau, người đem kia cái giá nền thả lại chỗ cũ, đem trong phòng thu thập một lần, liền ở lúc ấy, người vừa lúc nhìn đến tổ vãn trộm vào sân, cuống quít dưới, người liền Chu tiểu thư xác chết đều không kịp xử lý, liền vội vàng rời đi, nhưng là người ăn ở nơi tối tăm, phát hiện tổ vãn nhìn đến thì thể khí thế nhưng không gọi cũng không nháo, còn đem Chu tiểu thư thi thể, nâng tới rồi trên giường, người rất kỳ quái, nhưng là cũng thực an tâm, bởi vì có người thể người thiện sau."

"Cho nên, người liền tiếp tục quản giá tốt của người, mà Tổ Vãn, coi như là kẻ chết thay người!"

Kỳ Vân Thư nói xong, mọi người đều tròn mắt há hốc mồm!

Vụ án này, không ngờ lại phức tạp như thế.

Một bộ quần áo, một giọt dầu sáp, lại là chìa khoá để đưa vụ án ra khỏi bức tranh.

Xem ra, hẳn là nên tắm rửa mỗi ngày, thay quần áo mỗi ngày!

Nhưng, ánh mắt lão quân gia vẫn bình đạm ôn hoà như cũ, mặc kệ giờ phút này, hẳn dường như đã bị lộ da, bị phơi bày trước mặt mọi người.

Lão vẫn không có bất luận sự hãi nào!

Kỳ Vân Thư chất vấn lão: "Hiện tại, người thừa nhận, hay là không thừa nhận?"

"Tiên sinh..... thật sự rất thông minh!"

Đúng vậy, lão nhận!

Đồng thời khi nói chuyện, lão rút cuộc nâng khuôn mặt lên không chút nào che dấu, vết sẹo đỏ sậm, trông giống như bị nhúng trong máu loãng, nhìn thẳng vào Kỳ Vân Thư!

Cổ tình, ngay đúng lúc này.....

"Đại nhân, không tốt, phạm nhân..... phạm nhân đã chết." Ngục tốt cuống quít chạy vào.

Huyền thái gia nhíu mày: "Phạm nhân nào?"

"Chính là..... chính là Tổ Vãn của Chu gia, tự sát nên đã chết, dùng cái đĩa đựng đèn dầu cắt vào cổ tay để chết!"

Đèn dầu?

Đó là ngọn đèn dầu Kỳ Vân Thư để lại cho nàng, dùng để sưởi ấm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nữ nhi của ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tổ Vãn tự sát!

Tất cả mọi người tại đây đều bị bất ngờ.

Ngục tốt lấy ra một khối khăn tay đầm máu, đưa qua cho Kỳ Vân Thư.....

Trên khăn tay to tằm mềm mại, những dòng chữ nghiêng ngã được viết bằng máu, bao bọc bởi hai đóa hoa dầu màu đỏ và xanh, cực kỳ bắt mắt!

Kỳ Vân Thư hơi cứng lại, lúc này mới vươn đầu ngón tay ra nhận lấy chiếc khăn và nhìn!

Chữ viết vốn rất tinh tế, dùng máu viết ra, lại rất đơn giản và mạnh mẽ.

Phía trên viết ba hàng chữ rõ ràng rành mạch:

Nguyện dùng mạng để nhờ,

bào đảm Lâm Doan sống khỏe!

Gửi Kỳ tiên sinh.

Hai tay run lên dữ dội!

Đầu ngón tay nàng chạm vào trên sợi chỉ thêu hai đóa hoa dâu, giống như vô số con dao thật nhỏ, mơ hồ đâm vào trái tim nàng!

Nàng nên phá án nhanh hơn một chút! Nên nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút!

Đáy lòng tức hận, giống như một củ hành tây, bị lột ra từng tầng vỏ, khiến hốc mắt nàng đỏ lên.

Nàng nhìn về phía lão quân gia, vụn phấn lên án mạnh mẽ, "Người có biết, người đã hại chết không phải một mạng người, mà là hai mạng?"

Lão quân gia rũ mắt rũ mấy, cuối cùng lộ ra một chút hối hận và áy náy.

"Ta..... ta không muốn làm như thế." Lão lắc đầu.

"Nhưng chung quy người đã giết người, chung quy cũng đã hại người."

"Ta không muốn... ta thật sự không muốn....."

Ngay sau đó, lão đột ngột ngừng đầu lên, sự bình tĩnh và thờ ơ lúc trước đã biến mất, kích động nhìn về phía Kỳ Vân Thư rồi rống lên một tiếng.

"Ta giết nữ nhi của mình, người cho rằng ta thực sự vui vẻ lắm sao? Nếu không phải nàng làm ra sự tình như vậy, ta sẽ không giết nàng."

"Đừng nói nữa."

Hai giọng nói một trước một sau vọng lại. Chu lão gia luôn trầm mặc kích động cất bước đi về phía trước, cặp mắt kinh hoàng và khiếp sợ trừng mắt nhìn lão quân gia, khuôn mặt đỏ ngầu, chỉ vào lão.

"Người đã từng đáp ứng với ta, việc này cho dù người chết, người cũng tuyệt đối sẽ không nói ra."

Chu tiểu thư, không phải là nữ nhi của Chu lão gia sao?

Từ khi nào, đã trở thành nữ nhi của lão quân gia?

Điều này khiến cho mọi người ở đây, bao gồm cả Kỳ Vân Thư đều chấn động không thôi.

Thật sự là một bí mật kinh thiên!

Cánh Dung ẩn một bên yên lặng, cong môi, mắt sáng hơi dương lên.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên đầu gối hơi nâng lên của mình, mang theo mùi phấn hương thú.

Mau mau mau, bốn Vương đều gấp không chờ nổi muốn biết chân tướng các án kiện này.

Bởi vì Chu lão gia lên tiếng ngăn cản, lão quân gia quả nhiên nuốt vào những lời muốn nói, tuy nhiên, thần minh mơ hồ run rẩy, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nước mắt, trong miệng cũng phát ra từng tiếng khóc hối hận.

Huyền thái gia gãi gãi ót, vẻ mặt mờ mịt.

Đơn giản, lại đập khối Kim Đường Mộc xuống bàn lần nữa.

Bang một tiếng!

Kỳ Vân Thư kín đáo trừng mắt nhìn hán một cái, *trong đầu người này chắc hẳn đã bị ngấm qua nước, lúc này đập cái gì mà đập!*

Lập tức nghe Huyền thái gia háng giọng hỏi "Nói rõ ràng, nói rõ ràng. Điều này có nghĩa là gì? Tất cả đều nói đầy đủ rõ ràng cho bản quan, phía trên công đường, không được dấu diếm, bằng không, bản tử của bản quan sẽ hầu hạ các người."

Hầu mười người!

Lúc này, Chu phu nhân cúi thân mình xuống, thờ dài, tiến lên, "Để ta nói đi."

Giọng nói quá trầm, trầm đến nỗi có chút yên tĩnh.

Chu lão gia tiến lên giữ chặt phu nhân mình lại, kinh sợ nói, "Phu nhân, đừng nói."

"Điều đã đến lúc này, còn có gì không thể nói rõ cho người khác biết." Trong ánh mắt, tựa hồ xem thường hết thảy.

Ánh mắt Chu phu nhân, chuyển từ trên người Huyền thái gia, tới trên người lão quân gia đang run rẩy khóc nức nở ở trên mặt đất, một lần nữa lại chuyển tới trên người Chu lão gia.

Ánh mắt tràn ngập hối ức, "Hai mươi năm trước, sau khi ta gả cho lão gia, vẫn luôn không thể sinh hài tử cho Chu gia, cho dù ta điều dưỡng thân mình như thế nào đều không làm nên chuyện gì. Sau đó, ta đã trải qua nhiều phiên chẩn trị, lúc này mới biết được, không phải ta không thể sinh hài tử, mà là thân thể lão gia..... không được. Khoảng thời gian đó, mỗi ngày lão gia đều mặt ừ mây chau, mỗi ngày đều uống đến nỗi say khướt. Vì thế, ta mới....."

Nói tới đây, Chu phu nhân bắt đầu nghẹn ngào, dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt.

Ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, "Lúc ấy ta cũng hồ đồ, mới nghĩ tới có thể cùng với A Tinh làm ra sự tình như vậy. Ta chỉ muốn có hài tử, giúp lão gia đạt được tâm nguyện. Sau này lão gia biết chuyện, cũng không trách cứ ta, mà là giấu diếm chuyện này đi. Chúng ta vốn nghĩ rằng việc này sẽ trôi qua như vậy, sẽ không ai nhắc tới nữa."

Ánh mắt dừng ở trên người lão quân gia.

"Nhưng mấy năm trước, nữ nhi A Tinh vào phủ gặp hán, bởi vì không cẩn thận làm bẩn quần áo của Ngưng nhi, đã bị Ngưng nhi nhốt lại. Kết quả, đang sống sờ sờ bị tra tấn đến chết, vết sẹo trên mặt A Tinh, cũng là thời điểm cứu nữ nhi, bị Ngưng nhi gây ra. Mặc dù A Tinh đau buồn vì cái chết của nữ nhi mình, nhưng nói đến cùng, Ngưng nhi cũng là nữ nhi hán. Vì thế, chuyện kia hán không đi báo quan, cũng không nói ra ngoài. Chỉ có ba người ta, lão gia và hán biết."

Giờ này khắc này, Chu phu nhân đã khóc không thành tiếng!

Khuôn mặt Chu lão gia càng nhăn hơn, đôi tay ôm phu nhân mình, cực kỳ khó chịu.

Kỳ Vân Thư lắng nghe, đại khái cũng minh bạch.

Chu lão gia không có năng lực! Chu phu nhân mượn tính sinh con!

Hai nữ nhi thân sinh của lão quân gia, một nữ nhi giết một nữ nhi khác, mà lão, đã giết một nữ nhi còn lại!

Thật sự là phức tạp!

Khó trách, thời điểm biết được lão quân gia là hung phạm, Chu phu nhân không hề kích động. Chu lão gia cũng không tức giận.

Vụ án lúc này, đã rõ ràng sáng tỏ.

Nhưng tâm tình của tất cả mọi người, càng thêm nặng nề.

Ngay cả Cảnh Dung vốn mang theo tâm tình nhìn xem náo nhiệt, khuôn mặt cũng chậm rãi trầm xuống, trong lòng hơi nghẹn lại.

Huyền thái gia liếm liếm môi khô cằn, dựa theo nước chảy, hán cần phải hỏi lại một lần nữa, "Lão quân gia, bởi vì nữ nhi người bị Chu tiểu thư giết chết, cho nên đêm đó khi bị Chu tiểu thư đánh chửi, mới nổi lên sát tâm, giết nàng, có phải hay không?"

Sau một lúc lâu, lão quân gia co thân mình lại, chôn thật sâu khuôn mặt dữ tợn của mình, rồi cuộc không còn nhìn thấy cặp mắt dụ dăng của hán, mà là hai tròng mắt tràn ngập hối hận!

Chỉ nghe thấy một từ, "Vâng."

Huyền thái gia vừa lòng gật gật đầu, nhìn thoáng qua sư gia, sư gia lập tức cầm tờ giấy vừa mới viết xong tội trạng, đi đến trước mặt lão quân gia, đặt ở trên mặt đất, trực tiếp ấn ngón tay cái của lão quân gia lên sấp đỏ một cái, sau đó lại ấn trên bàn tội trạng.

Án mạng Chu tiểu thư, cuối cùng kết thúc.

Nhưng mỗi người, dường như không còn chút hưng phấn.

Đặc biệt là Kỳ Vân Thư.

Lão quản gia bị áp vào nhà giam, Chu lão gia và Chu phu nhân cùng nhau ôm đầu khóc rống, tâm như tro tàn, cũng rời đi!

Trên công đường nha môn, Kỳ Vân Thư vẫn còn đứng ở nơi đó, ngốc ngốc nhìn khối băng hiệu ở trên cao đường.

Gương sáng treo cao!

Nàng không thể không thờ dài một tiếng.

Trong tay nàng, vẫn đang cầm khối khăn tay có thêu hoa đào.

Nàng thật sự hận chính mình, hận chính mình vì sao không điều tra ra vụ án nhanh hơn một chút. Nếu không bị Kỳ Linh Chi náo loạn một phen, nói không chừng, có thể đã cứu được Tổ Văn trước khi nàng ấy nổi lên ý niệm tự sát!

Càng hận chính mình, vì sao phải để lại cho nàng ấy chiếc đèn dầu kia.

Huyền thái gia nhìn xem nàng đứng ngốc hồi lâu, vuốt tay vầy vầy, "Tan tan, đều tan."

Bọn nha dịch hai bên, tuân lệnh lui ra.

Cảnh Dung cũng không biết từ khi nào, đã rời khỏi công đường, không thấy bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bôn Vương bị thương

Huyền thái gia đi xuống cao đường, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của nàng.

Gương sáng treo cao!

Bốn chữ này, có chỗ nào không thích hợp sao?

Hắn vuốt tay quơ quơ ở trước mắt Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư không có phản ứng, đôi mắt to vẫn nhìn chăm chăm trên khối băng hiệu!

Huyền thái gia không nhịn được hỏi, "Vân thư, xảy ra chuyện gì?"

Nàng lắc đầu.

"Hay là mấy chữ này có chỗ nào sai rồi?" Huyền thái gia sờ sờ cằm mình, bụng mặt cẩn thận nhìn xem lần nữa, nhẹ giọng nói thảm một câu, "Không có gì sai!"

Kỳ Vân Thư nghe được lời nói thảm của hắn, thu hồi ánh mắt, sắc mặt ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Người đừng trở nên kỳ quái."

"....."

"Vụ án Chu gia đã kết thúc, ta sẽ viết một phản hành án cho người."

"Được được được."

"Vậy mượn thư phòng đại nhân dùng một chút, viết xong, ta sẽ quay về."

Thật kỳ lạ, ngày thường, Kỳ Vân Thư không phải đều luôn viết ở nhà, sau đó mới đưa đến nha môn hay sao? Vì sao hôm nay muốn viết ở trong nha môn?

Hắn nào biết đâu rằng, bởi vì sáng nay Kỳ Linh Chi đã nháo một trận, hiện tại nếu nàng trở về, không chừng sẽ phải chịu tội đến nỗi cơ hội ngồi ghế dựa cũng đều không có.

Sân nhà lạnh băng kia, đang chờ đợi nàng.

Lời này, Kỳ Vân Thư cũng lười nói ra.

Rốt cuộc, quan thanh liêm khó tránh khỏi việc nhà! (*清官難斷家务事! thanh quan nan đoan gia vụ sự*)

Huyền thái gia đưa nàng tới hậu viện, vào trong thư phòng.

"Người đi ra ngoài đi, khi ta viết hành án không thích bị người quấy rầy." Kỳ Vân Thư nói với giọng điệu lạnh lùng.

Huyền thái gia cười cười và nói một cách ngay thơ, "Được được được, giấy và bút mực đều đặt ở trên bàn, người hãy viết cẩn thận, bản quan không quấy rầy người."

Nói xong, hắn lập tức di chuyển bước chân, cuống quýt rút lui ra ngoài.

Một gian thư phòng nhỏ nhỏ, nhưng đồ vật thật ra đầy đủ hết, chung quanh đầy kệ sách, phía trên được nhồi nhét tràn đầy sách.

Trong 5 năm qua, đây vẫn là đầu tiên Kỳ Vân Thư tiến vào thư phòng của Huyền thái gia. Mùi sách dày đặc, bố trí cũng thập phần tinh xảo và tao nhã.

Huyền thái gia an nhàn như khi, không ngờ cũng có trình độ thưởng thức cao như thế.

Không tệ, không tệ!

Xuất phát từ tò mò, nàng lướt qua trên mấy kệ sách một chút, nâng mắt nhìn từng cuốn một.

Đặt ở trên kệ sách, có một quyển sách về hồ sơ vụ án với tiêu đề《Lâm Kinh Án》, hấp dẫn chú ý của nàng.

Đơn giản, vuốt tay rút nó ra khỏi kệ sách.

Sau khi lật qua xem một vài trang, ánh vào mi mắt, là một hàng chữ viết "Tóm tắt án kiện của Ngự Quốc Công".

Ngự Quốc Công?

Có vài phần quen thuộc, trong đầu quét qua một lần, nhưng không có gì cụ thể.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngoài cửa, ngay thời điểm Huyền thái gia vừa mới lui ra ngoài, lưng hắn đụng phải một bộ ngực đỉnh bạt, vừa định chửi ầm lên.

Tên nào không có mắt!

Vừa quay đầu lại, chính là đối diện với ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung.

Ngay lập tức co ro như một con mèo nhỏ, lấp bắp trong miệng. "Dung....."

Lời nói còn chưa dứt, Cảnh Dung đã nhẹ giọng ngăn lại, "Cấm miệng."

Trong cơn hoảng loạn, Huyền thái giám che miệng mình lại, cũng không dám thở mạnh.

Lưu Thanh Bình, vừa rồi người dựa vào thư sinh của bốn Vương có thoải mái hay không?

Cảnh Dung xoa xoa tay, nhàu chặt chân mày, "Nơi này không cần người, tránh xa một chút, không có việc gì, đừng tới đây quấy rầy."

Không dám lên tiếng, Huyền thái giám che miệng lại, liên tục gật đầu, lui lại mấy bước phía sau, rồi mới xoay người vội vàng rời đi.

Cảnh Dung khẽ lắc đầu.

Quên đi, bốn Vương cũng không phải là người nhỏ mọn.

Vì thế nâng bước chân, đi vào thư phòng.

Khoảnh khắc hần bước vào, lập tức nhìn thấy Kỳ Vân Thư đưa lưng về phía mình, đang đọc một cuốn sách nào đó.

"Vừa mới phá án xong, không phải nên nghỉ ngơi hay sao? Tiên sinh thật sự rất chăm chỉ!"

Giọng nói chậm rãi vang lên, thực sự khiến Kỳ Vân Thư hoảng sợ, lập tức đóng lại hồ sơ vụ án trên tay.

Xoay người lại, đã nhìn thấy bộ dáng ngái ngón của Cảnh Dung, cùng với cánh tay bị thương của hắn.

Thật sự là niềm vui không thể giải thích!

Kỳ Vân Thư lên tiếng, "Vương gia vì sao lại ở đây?"

"Không thể sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là hiện tại lúc này, Vương gia không phải nên dưỡng thương hay sao? Hoặc là, truy tra hung thủ độc chết thuộc hạ của người hay sao?"

Vừa nói, Kỳ Vân Thư vừa đặt lại hồ sơ vụ án, đi đến trước án thư và ngồi xuống, lấy một tờ giấy Tuyên Thành đặt ở trên bàn, một tay cầm nghiên mực, một tay giữ ống tay trường bào to rộng để tránh dính màu, bắt đầu nghiền mực.

Nếu như không nói về chuyện hung thủ còn tốt, hiện tại nhắc tới nó, Cảnh Dung có chút không vui.

Tiến lên vào bước, đứng đối diện Kỳ Vân Thư.

Bất mãn nói, "Người có biết nghĩa trang là nơi nào hay không?"

Kỳ Vân Thư ha hả cười, "Vương gia, sao ngài lại hỏi vấn đề này?"

"Người có biết, bốn Vương bị người ném ở nghĩa trang, ngủ một đêm ở đó!." Giọng nói tràn đầy oán hận.

Ngay cả khi hắn phải ăn những món ăn thôn quê trên núi, ngủ trên gỗ đó ẩm ướt, nhưng ngủ một đêm ở nghĩa trang, đó vẫn là trước nay chưa từng có.

Thử hỏi, Vương gia triều nào, từng ngủ ở nghĩa trang?

Kỳ Vân Thư ngược mắt nhìn hắn, chỉ vì việc này mà hắn phải tới tìm nàng lý luận?!

Nàng hỏi như vai, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, "Nếu Vương gia bởi vì việc này mà đến vấn tội tiểu nhân, vậy không bằng như vậy, tiểu nhân cũng đến nghĩa trang ngủ một đêm, như thế nào?"

"Người muốn kết thúc vấn đề này như vậy?"

"Nếu không, Vương gia còn muốn như thế nào?"

Nàng vừa nói xong, Cảnh Dung đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghiền mực của nàng, giữ chặt ở trước ngực.

Nếu không phải cách nhau một cái bàn, lúc này, Kỳ Vân Thư đã nhào vào trong vòng tay của hắn!

Chẳng lẽ hoàng đế sinh nhai con, thật sự đều bá đạo như thế?

Cổ tay bị một lực lượng mạnh mẽ nắm lấy, khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy đau đớn.

"Thình Vương gia buông tay!"

Nào biết đâu rằng, khuôn mặt Cảnh Dung trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, "Bốn Vương không phải muốn người tới ngủ ở nghĩa trang, mà bốn Vương chỉ không hài lòng với cách xử sự của người."

"Cái gì?"

"Người thay bốn Vương phá án, cuối cùng vụ án như thế nào, người nên gặp mặt giải thích rõ ràng với bốn Vương, sao có thể tùy tiện tìm người nhận được? Chính mình thì bỏ trốn mất dạng. Đây chính là cách người đối phó với vụ án của bốn Vương?"

Rõ ràng không vui!

Trong một khoảnh khắc, Kỳ Vân Thư thực sự không thể nói nên lời!

Ngay sau đó, Cảnh Dung lại nói, "Người cố gắng bỏ chạy nhanh như thế.... thật sự không muốn gặp lại bốn Vương?"

Lời hắn nói khiến cho cả người Kỳ Vân Thư run lên.

"Vương gia, người buông ta ra trước."

Cổ tay thật sự đau đớn muốn mệnh!

Cổ tỉnh, hắn chẳng những không buông, ngược lại xiết chặt hơn nữa, kéo thêm một cái, một nửa thân mình Kỳ Vân Thư đều nằm ở trên bàn.

Hình ảnh kia, thật sự có chút khó coi!

"Bốn Vương vì người nên đã bị thương, người nhìn thấy không!."

Cánh tay hắn vừa động, hơi nhấc cánh tay bị thương lên.

Không khí quanh đây, đến tận cùng là đến từ đâu? Hiện tại Kỳ Vân Thư giống như đã lọt vào trong sương mù, cũng có cảm giác hoảng sợ.

Đặc biệt là khi đối diện với cặp mắt đang phẫn nộ, lại mang theo cực nóng, tựa hồ như có một ngọn lửa đang đốt cháy trái tim, lửa cháy càng ngày càng dữ dội!

Sau một lúc, đôi môi của Kỳ Vân Thư ứng đó, yếu ớt mở ra: "Vậy Vương gia, muốn tiểu nhân làm gì? Muốn tiểu nhân đến nghĩa trang ngủ một đêm, hay là muốn tiểu nhân báo cáo vụ án này một lần nữa, hoặc là, muốn bẻ gãy cánh tay của tiểu nhân, cùng đau với Vương gia?"

"Bốn Vương đều không quan tâm. Tiểu thư sinh, hiện tại bốn Vương chỉ có một bàn tay, rất bất tiện. Từ hôm nay trở đi, người hãy bồi ở bên người bốn Vương, vừa báo cáo tất cả về vụ án của bốn Vương, vừa chiếu cố cuộc sống áo cơm hằng ngày của bốn Vương, cho đến khi vết thương của bốn Vương lành hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Lâm Kinh Ân

Điền rồi! Điền rồi! Điền rồi!

Nào có "nam nhân" chiều cổ nam nhân?

Kỷ Vân Thư mở to mắt sáng, vận vẹo cổ tay cầu mình, biểu tình cấp bách.

"Vương gia, tiểu nhân vụng về, ngay cả cuộc sống áo com hăng ngày của mình đều khó chiều cổ, Vương gia cần gì phải khiến ta khó xử?"

"Người cảm thấy bốn Vương đang gây khó dễ với người?" Nhướn mày ngà ngón!

"Vâng."

Hơi dừng lại một chút, sau đó hần lập tức nhanh nhẹn dứt khoát, nói: "Ta cũng đoán vậy."

Vào lúc đó, buồng lòng nàng ra.

Cổ tay đã được tự do, Kỷ Vân Thư lập tức lui về phía sau hai bước, giấu cả hai tay vào trong ống tay áo, kín mít.

Bất ngờ, Cảnh Dung vòng qua bàn trước mặt, tiến thẳng về phía nàng, bước chân dần dần tới gần, khiến Kỷ Vân Thư căng thẳng dây thần kinh, trực tiếp nâng ống tay áo lên, giấu hai tay về phía sau lưng.

Hành động nhỏ nhỏ! Dừng ở trong mắt Cảnh Dung, thật sự rất đáng yêu!

Bước chân dừng lại cách nàng gần ba cái nắm tay, Cảnh Dung câu môi nói: "Bốn Vương từ nhỏ thích nhất, là khiến người khó xử, cảm thấy hứng thú nhất, đó là uy hiếp người. Kỷ tiên sinh, nếu lựa chọn một trong hai, người lựa chọn cái nào?"

Nàng có thể lựa chọn sao?

Người bị thương, đổ lỗi cho ta?

Người không có năng lực tự lo cuộc sống com áo hăng ngày, cũng đổ lỗi cho ta?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư xen kẽ giữa xanh và trắng, từ từ lui thân mình về phía sau. Hai con người giống vũng mực đầy sao, thật sự bắt mắt nhìn chăm chăm hần.

"Dung Vương, không nên khi dễ người như thế."

"Ngà, bốn Vương quên mất một điều, bốn Vương vui nhất, chính là khi dễ người." Xoa mày đắc ý mãnh liệt.

"....."

Lúc này, trên trán nàng có bao nhiêu vạch đen xuất hiện, Kỷ Vân Thư cũng lờì đếm chúng.

Khóe miệng run run, không có lời nào để nói!

Cảnh Dung đối phản ứng của nàng, cực kỳ vừa lòng, ánh mắt tràn ngập nghiền ngẫm, nheo mắt lại, hai chân bắt động, thân mình như có ý lại như vô tình "áp" về phía Kỷ Vân Thư.

"Coi như bốn vương gây khó dễ cho người cũng được, uy hiếp người cũng tốt, hoặc là khi dễ người cũng thể. Cảnh tay của bốn Vương sẽ toàn quyền giao cho người, sau này nếu như không thể hồi phục, vậy thì người vĩnh viễn đừng nghĩ trốn, chỉ có thể làm cánh tay của bốn Vương suốt đời!"

Ách!

Kỷ Vân Thư phải thừa nhận, giọng điệu kia rõ ràng khiến người muốn đánh hần, nhưng khi dừng ở bên tai nàng, lại mang theo một loại cảm giác tê dại, kéo dài một đường từ mảng tai đến ngực nàng.

Tiếng tim đập kịch liệt, khiến nàng không thể không bắt đầu cảm thấy kinh sợ!

Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy?

Bỗng chốc, nàng chuyển ánh mắt khi bốn mắt va chạm đan chéo, hơi rũ xuống.

Bộ dáng thẹn thùng, hoàn toàn dừng ở ánh mắt Cảnh Dung.

Hần cực kỳ vui vẻ, cực kỳ đắc ý!

Môi mọng câu lên, đốt ngón tay thon dài chậm rãi vươn từ trong ống tay áo, hướng về phía mũ quan trên đỉnh đầu Kỷ Vân Thư, giống như muốn kéo chốt ra để búi tóc rơi xuống.

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư vẫn đang cúi đầu, vì thế vẫn hồn nhiên không biết!

Đốt ngón tay dần dần tới gần, ánh mắt Cảnh Dung vội vàng thoáng nhìn qua, thật trùng hợp, bỗng nhiên dừng lại ở sau lưng Kỷ Vân Thư, trên quyển sách được bày ở trên bàn.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đó chính là 《Lâm Kinh Ân》!

Bàn tay dừng lại, ánh mắt ngà ngón từ màu hồng phấn ban đầu, lập tức chuyển thành một tia sáng kỳ lạ, sắc mặt ngẩn ra.

Lập tức vòng quanh Kỷ Vân Thư, đi qua, cầm lên cuốn 《Lâm Kinh Ân》, để ở trong tay, hỏi nàng: "Người đã đọc nó?"

Kỷ Vân Thư xoay người nhìn về phía hần, nói: "Đã lật qua vài tờ."

"Vậy người biết 《Lâm Kinh Ân》 là gì?"

"Vụ án Ngự Quốc Công phù."

"Biết nội dung sao?"

"Vừa mới lật xem, không biết."

Một hơi một đáp, biết nghe lời phải!

Sắc mặt Cảnh Dung trở nên trang nghiêm, nhẹ giọng "Àn" một tiếng, đưa quyển 《Lâm Kinh Ân》 trong tay về phía Kỷ Vân Thư.

"Như vậy, bốn Vương cho người thời gian ba ngày, hãy cẩn thận đọc kỹ từng câu từng chữ trong《Lâm Kinh Ân》. Hai ngày sau, bốn Vương sẽ chờ người ở Quảng Cự viện phía thành tây."

Đây là lần đầu tiên Kỷ Vân Thư nhìn thấy khuôn mặt Cảnh Dung ngưng trọng, ánh mắt mang theo thần bí và nóng nóng như thế, khiến người cũng cảm thấy lo lắng!

Nàng cúi tay nhận lấy cuốn《Lâm Kinh Ân》.

Trong miệng nhẹ giọng hỏi một câu: "Vì sao?"

Cảnh Dung vẫn duy trì sự trang nghiêm của mình: "Sau khi người đã quen với nội dung của nó, bốn Vương sẽ tự nói cho người."

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư rất thông minh, tựa hồ như đã có sẵn từ khi sinh ra, trong tim dấy lên nghi ngờ, nói tiếp, "Liệu có liên quan gì với.... vụ án 72 xác chết mà Vương gia từng nhắc tới?"

Thần sắc hơi nhăn lại!

Hắn phải thừa nhận, Kỳ Vân Thư quả thông minh!

Đồng thời cũng chứng minh rằng, mình đã tìm đúng người!

Nhưng.....

"Việc này rất trọng đại, hiện nay bốn Vương cũng không thể nào nói rõ với người, nhưng bốn Vương có thể báo cho người biết, bốn Vương rời kinh nửa năm nay, đúng là vì việc này."

Kể từ khi được thụ phong là hoàng tử Đại Lâm, chỉ được ban phong hào, không được phong đất. Tất cả phù đệ, thường chỉ giới hạn ở trong kinh thành. Lý do thứ nhất, chính là để thuận tiện cho ĩao tử của bọn họ tiến hành theo dõi và quản lý bọn họ, thứ hai cũng là ngăn chặn việc bọn họ có ý niệm nuôi quân nổi dậy.

Mà hoàng tử rời khỏi kinh càng là một vấn đề đại sự, thứ nhất là sợ bọn họ sau khi rời kinh sẽ chiêu binh mãi mã, thứ hai là sợ bọn họ đi nhờ cậy những nước khác, khởi binh mưu phản!

Từ xưa, hoàng đế luôn nhiều nghi kỵ, đây là bệnh chung của tất cả quân chủ qua các triều đại.

Vì thế, đương kim hoàng đế Đại Lâm Kỳ, đã từng ban hành một sắc lệnh, bắt luận hoàng tử nào rời khỏi kinh thành, cần phải người hồi kinh thông báo hành tung ba ngày một lần, một khi đến trễ, ngay lập tức xem như có ý mưu phản!

Mà năm thì thế bị thiếu, đúng là những người mà Cảnh Dung đã hạ lệnh phải về kinh thông báo. Tuy nhiên, đã bị người hại chết!

Cảnh Dung rời kinh, vừa rời đi chính là nửa năm, càng khiến người cảm thấy ngạc nhiên.

Có thể thấy được 《Lâm Kinh Án》 rất trọng đại!

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm, "Vâng, tiểu nhân nhất định sẽ phân tích rõ ràng từng câu từng chữ."

Vâng lời như vậy, Cảnh Dung thực sự rất hường thụ.

Thư hồi sự nghiêm túc ở trên khuôn mặt lại, nhẹ nhàng cười, "Vậy bốn Vương sẽ không quấy rầy người nữa, hãy cẩn thận. Giờ Thìn hai ngày sau, đừng đến trễ."

Nói xong, phất quần áo rộng lớn, rời đi!

Thư phòng, cũng lập tức trở nên an tĩnh lại.

Kỳ Vân Thư ôm cuốn 《Lâm Kinh Án》nặng trĩu, hoa văn trên văn bản giống như gợn sóng trên mặt nước, lúc thăng lúc trầm, dường như phản ánh sự dao động trong tim nàng, cũng có chút khản trương!

Nhẹ nhàng buông sách xuống, nàng vẫn nên nhanh chóng viết xong hành án vụ Chu gia, sau đó ôm sách về nhà và gối!

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, hành án đã được hoàn thành, đặt nó ở trên bàn, chữ viết phía trên thấp phản tỉnh tế chính tề.

Đó chính là từ khi nàng xuyên qua, đã mất thời gian hơn nửa năm để luyện viết chữ cò.

Tốn rất nhiều nỗ lực trong đó!

Nàng cũng không đợi Huyền thái gia tiến vào ký nhận, ôm quyển sách, rời khỏi nha môn.

Đọc theo đường đi, tâm tư nàng có chút hơi mất tập trung.

Nói đến cùng, vẫn bởi vì Tổ Văn.

Một nữ tử đang êm đang đẹp, vì tình lang của mình, liền chết không sợ!

Tình yêu đó, nàng có chút không thể nào hiểu được.

Ít nhất hiện tại, nàng vẫn chưa gặp được một người nào, có thể khiến nàng nguyện ý vứt bỏ sinh mệnh của mình để cứu người ấy.

Nàng không ngừng suy nghĩ liên miên trong đầu, cho đến khi trở lại Kỳ gia, hết thấy đều bị gián đoạn.

Đẩy cửa trong viện ra, lập tức nghe được tiếng vang "lách cách" bên trong!

Bốn năm tên gia đình cầm gậy, đập phá những bồn hoa bên trong viện nàng, mặt đất đầy đồ sứ vỡ, đầy bùn đất, đầy những nhánh cây và hoa đã bị đập hỏng.

"Đừng đập, Tam thiếu gia, cầu xin người đừng đập nữa, những thứ này đều do tiểu thư cực khổ nuôi lớn, cầu Tam thiếu gia, đừng đập nữa!"

Giọng kêu khóc khản cầu của Loan Nhi truyền tới bên tai Kỳ Vân Thư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Hỗn loạn đầy đất

Nhìn thấy một màn này, Kỳ Vân Thư cũng không kinh ngạc. Đòi tay Kỳ Linh Chi đã bị thương, khẳng định sẽ đi cáo trạng!

Mà Kỳ Nguyên Chức vẫn luôn làm bạn cùng với nàng ta, tự nhiên sẽ muốn xả giận giúp nàng ta.

Chỉ đau lòng cho tất cả những cây hoa trong sân của nàng, trở thành nạn nhân vô tội.

Kỳ Vân Thư thần nhiên đi tới,捏o mắt liếc nhìn một cái, mặt không có biểu tình gì.

Loan Nhi đang quỳ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt, nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở về, lập tức khóc càng thương tâm hơn, khóc lớn hô một tiếng: "Tiểu thư."

Kỳ Vân Thư đi đến bên người nàng, vừa đỡ nàng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Ai bảo người động một chút là quỳ xuống như thế, thật không có tiền đồ."

Loan Nhi ghen thở một cái, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt như điên.

Còn không phải rằng quá đau lòng cho những cây hoa đó sao!

Hai tay Kỳ Nguyên Chức đặt phía sau lưng, ưỡn ngực, vênh vào tự đắc ngẩng đầu nhìn Kỳ Vân Thư. Nhìn thấy nàng một thân nam trang, trời đã bắt đầu tối mới quay về phủ, khiến đáy lòng hắn cảm thấy không được thoải mái.

"Hừ" một tiếng!

Rống to về phía mấy tên gia đình: "Còn không nhanh chóng đập hết cho ta, một chút không được chừa lại, đập hết tất cả."

Gia đình tuân lệnh, cầm gậy càng thêm ra sức đập tan, trong sân giống như đang nổ pháo "lách cách".

Quả nhiên, ba ngày một việc nhỏ, một tháng một đại sự!

Đúng giờ giống như kỳ kinh của nàng.

Kỳ Vân Thư trầm mắt, nhìn Kỳ Nguyên Chức, chỉ nói: "Đập đi, đập hết thấy đi, nếu như cảm thấy chưa hết giận, trong phòng còn có một số, không bằng mang chúng ra ngoài, cũng đập nốt đi?"

"Người còn dám tranh luận?" Sự tức giận của Kỳ Nguyên Chức bùng lên dữ dội!

"Tam ca, không phải người thích đập đồ vật hay sao? Một khi đã như vậy, cũng đập nốt đồ trong phòng đi, không phải càng tốt hơn sao?"

"Người cho rằng ta không dám sao?" Kỳ Nguyên Chức nghiêng người về phía trước, thấp phần tức giận: "Người đây ngã Linh Chi, khiến đôi tay nàng bị thương, đừng nói là đập đồ trong viện của người, thậm chí đốt hết cả sân này của người cũng không hề quá phận, người một đứa con hoang, cần bán không xứng là người Kỳ gia ta."

Con hoang!

Lại là một câu con hoang!

Khuôn mặt vò cảm của Kỳ Văn Thư vẫn, đột nhiên trở nên sắc bén, ánh mắt như dầu đen nóng bỏng, hắt ở trên cặp mắt kiêu ngạo và ương ngạnh của Kỳ Nguyên Chức.

Kỳ Nguyên Chức gạt mình một cái, cảm thấy hai chân mềm nhũn, mặt mày hơi hoảng.

Kỳ Văn Thư bước về phía hần, mỗi móng lạnh như băng, gầm gừ: "Những năm gần đây, thứ nhất ta không sử dụng đại môn Kỳ gia. Thứ hai, chưa từng xưng mình là người Kỳ gia khi đi ra ngoài. Thứ ba, không cần một đỉnh bạc Kỳ gia. Hôm nay, người luôn mồm, một ngụm gọi ta một đứa con hoang. Kỳ Văn Thư ta, 1) không nợ người, 2) không xúc phạm người. Nương ta cũng không nợ gì Kỳ gia, người dựa vào đâu mà ba lần bốn lượt vũ nhục ta?"

"Người....."

Kỳ Nguyên Chức giờ tay, mở ra năm ngón tay, đang muốn vùng chường xuống.

"Có bán linh người cứ đánh!" Kỳ Văn Thư hét lên.

Cùng với những lời nói không chút nào sợ hãi, nàng ngẩng mặt lên, một đôi mắt lạnh lùng trong sáng, giống như bắn ra những mảnh băng bén nhọn!

"Người hẳn đã biết, dao trong tay ta là dùng để cắt xác chết, hôm nay nếu như người dám lưu lại một vết sẹo ở trên mặt ta, ta cũng không ngại cho người cũng ném thử tư vị kia!"

"Ách!"

Kỳ Nguyên Chức là một hán tử táo bạo, trời sinh tính tình thấp phần bị ối, sự tình ác độc nào mà chưa từng làm qua. Nhưng giờ này khắc này, khi đối diện với ánh mắt biết nói của Kỳ Văn Thư, hẳn thật sự cảm thấy có chút sợ hãi.

Tay giờ qua đỉnh đầu, cứng đờ ở trong không khí, không dừng ở trên mặt Kỳ Văn Thư.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một mặt khóe liệt của Kỳ Văn Thư như thế.

Khóc liệt? Nàng đâu chỉ là khóc liệt?

Nếu như bàn tay hắn thật sự dám đánh xuống, hôm nay nàng sẽ mở từ thi hần, kiểm nghiệm xem túi da phía dưới trái tim hắn, đến tột cùng là màu hồng hay là màu đen!

"Tam tiểu thư, lão phu nhân và lão gia triệu tập ngài tới tiền sảnh."

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ bên ngoài viện.

Nhà đầu chạy vào, đầu tiên liếc mắt nhìn qua cảnh tượng trong viện một cái, gạt mình, lúc này mới nói với Kỳ Văn Thư: "Tam tiểu thư, nhanh chạy đi thôi, lão phu nhân và lão gia đều đang chờ."

Kỳ Nguyên Chức còn đang bối rối, rốt cuộc tìm được bạc thang để thả bàn tay không có tiền đồ của mình xuống, còn không quên "*phi*" trên mặt đất một ngụm.

"Ta bên này xem như giáo huấn giúp Linh Chi đủ rồi, phía bên cha, người hãy chuẩn bị chờ bị giáo huấn đi."

Vung tay lên, mang theo những gĩa đình mở hội đầy dầu rồi đi.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong viện đầy những mảnh bồn sứ vỡ nát, bùn đất, trộn lẫn với tuyết tan chảy, thật sự là hỗn độn đầy đất, rất lộn xộn.

Tóm lại, những thứ có thể đập, hết thảy đều đã đập, những thứ có thể làm hư, hết thảy cũng đều đã hỏng rồi.

Ngay cả cây gỗ đàn hương màu đỏ mà nàng chăm sóc đã nhiều năm nay, cũng bị nhỏ tạn gốc, nằm ở giữa sân, cảnh tàn lá bại!

Kỳ Văn Thư lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, mi bùng lên, bất động thanh sắc, hai tay ôm sách nắm chặt, chặt đến nỗi đầu ngón tay dần dần chuyển sang màu trắng.

Loan Nhi một bên, lúc này vẫn còn đang nhỏ giọng khóc thút thít, xoa xoa mắt, bước tới.

"Tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, nên thù sản tốt hơn, không cho Tam thiếu gia tiến vào, nếu ngài muốn tìm người để trách, xin hãy trách nô tỳ đi."

"Không liên quan gì tới người!"

Tiểu nha đầu tiến đến thông báo e sợ việc sẽ bị chậm trễ, dịch bước tiến lên: "Tam tiểu thư, ngài vẫn nên nhanh chóng đi tới tiền sảnh đi."

Nàng bình tĩnh gạt đầu, nhét 《Lâm Kinh Án》 trong tay vào tay Loạn Nhi: "Cất vào trong phòng đi."

"Vâng." Khóc nước nở đáp lại.

Sau khi sách đã được cất cẩn thận, Kỳ Văn Thư cũng lười thay đổi sang một thân nữ trang, không cho Loan Nhi đi theo, một mình tự đi tới tiền sảnh.

Quả nhiên, trong đại sảnh, Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hân đều đang chờ ở đó. Kỳ Linh Chi cuộn thân mình nhỏ nhỏ trong vòng tay Kỳ lão phu nhân, co đầu lại, mắt đầy nước mắt, hai tay bị thương do mảnh sứ vỡ đã được quấn băng vải, treo ở trước ngực.

Bên cạnh, còn có Kỳ Mộ Thanh với vẻ mặt chờ xem kịch vui, cùng với Kỳ Uyển Hân lộ vẻ mặt lo lắng.

Nếu không phải Đại ca và Nhị ca năng đều đang làm việc ở kinh thành, cùng với Kỳ Nguyên Chức vừa rồi đã giáo huấn xong, vừa lòng quay trở về. Hiện nay, toàn bộ người Kỳ gia hẳn là đều đã đến đông đủ!

Nhìn Kỳ Văn Thư một thân nam trang, mi mắt nhăn nhoe của Kỳ lão phu nhân nhấc lên, con người nổi trận lôi đình.

Kỳ Thư Hân càng tức giận đến nỗi trước ngực đang bốc lên hết đợt này đến đợt khác, lỗ mũi thở ra nặng nề, siết chặt nắm tay, dùng sức đập một cái trên bàn bên cạnh.

Chén trà rung động!

"Hôm nay, sao người có thể đẩy Linh Chi như thế?" Kỳ Thư Hân chất vấn.

Đẩy? Từ đâu mà nói được như thế!

Rõ ràng là tự nàng ta vô hự nên té ngã, có quan hệ gì với nàng đâu?

Kỳ Văn Thư bắt ngờ liếc mắt nhìn về phía Kỳ Linh Chi một cái, tuổi còn nhỏ, nhưng đã học được cách cáo trạng không nói, còn thích nói ngoa, gieo rắc rắc rối!

Bị Kỳ Văn Thư nhìn chăm chăm, Kỳ Linh Chi bấu môi, rúc trong người Kỳ lão phu nhân.

"Tổ mẫu, ngài nhìn xem Tam tỷ tỷ."

Ác nhân cáo trạng trước!

Kỳ lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỳ Văn Thư, uốn lưỡi: "Như thế nào, người còn không phục? Linh Chi bất quá chỉ mới tám tuổi, người đã ngoan độc đến nỗi muốn mạng của nàng, quả thực giống y như di nương đã chết kia của người, đều là mầm ngoan độc!"

Nàng không nói!

Cho dù dùng thiên ngôn vạn ngữ để giải thích, chi sự cũng không làm nên chuyện gì.

Mọi người nhìn thấy, đều là đôi tay đầm máu của Kỳ Linh Chi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Gia pháp?

Trong đại sảnh giống như tràn ngập khói thuốc súng, mọi vũ khí dường như đang chìa thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Kỳ Uyển Hân một bên trên mặt tràn đầy lo lắng, sử dụng khăn tay che miệng miệng lại và ho nhẹ vài tiếng, mở miệng nói: "Tổ mẫu, cha, các người không nên hiểu lầm Vân Thư. Lúc ấy, ta cũng ở trong sân, tiểu nha đầu Linh Chi đã tự mình té ngã."

Lời này vừa ra, Kỳ Mộ Thanh lập tức không hài lòng.

Đôi mắt phượng nhãn nhắm về phía nàng.

"Uyển Hân, chúng ta đều biết người quan hệ với Vân Thư rất tốt, nhưng cũng không cần phải che chở nàng như vậy, hôm nay nàng khiến Linh Chi bị thương nơi tay, vạn nhất nào một ngày nào đó chặt đứt thì phải làm sao? Đến lúc đó người còn muốn che chở nàng nữa hay không?"

Giọng nói kia, vẫn âm dương quái khí như cũ!

"Những lời ta nói là sự thật."

"Vậy ý người muốn nói chính là, Linh Chi đã nói dối?"

Kỳ Mộ Thanh nhượng mấy, lời này vừa ra, Kỳ Linh Chi nhanh chóng tiếp miệng.

"Ta không nói dối, rõ ràng chính là Tam tỷ tỷ đẩy ta, Nhị tỷ tỷ, người rõ ràng nhìn thấy, người vì sao không giúp ta mà lại giúp nàng?"

Kỳ Linh Chi cất cao giọng, nhìn về phía Kỳ Uyển Hân phản bác.

Nói xong, nâng hai tay giống như bánh chưng của mình lên, nước mắt lưng tròng nhìn phụ thân mình, khóc kêu: "Cha, người nhất định phải giúp ta giáo huấn Tam tỷ tỷ, chính là nàng đẩy ta, tay của ta đau quá."

Kỳ Thư Hân hừ một tiếng, tay vừa nhấc, đập lên bàn một lần nữa, hỏi Kỳ Vân Thư: "Linh Chi tốt xấu cũng là muội muội người, thậm chí trong lòng người có oán hận ta già người cho Vệ gia, cũng không nên trút giận lên nàng."

Nàng chỉ cười: "Nếu cha và tổ mẫu đều nhận định ta là người đã đẩy Linh Chi, ta nói thêm gì cũng đều vô dụng."

"Người còn cãi bướng."

"Nữ nhi chi không có lòng cãi lại."

Kỳ Thư Hân tức giận đến nổi trán nổi gân xanh, chỉ vào nàng: "Thật sự là một sai lầm lớn khi sinh ra một súc sinh ác độc như người, người nhìn người xem, cả ngày một bộ nam trang, quả thực bại hoại nề nếp Kỳ gia ta, người kiên quyết như thế, cũng đừng trách ta làm cha nhẫn tâm. Người tới, chuẩn bị gia pháp cho ta."

Gia pháp!

Không phải không xem nàng là người Kỳ gia sao? Hiện tại, vì sao muốn sử dụng gia pháp!

Kỳ Vân Thư cười cười, con người bình thân quạt cuồng, đối thẳng với tầm mắt của phụ thân mình.

Ánh mắt như vậy, không hề mang theo nửa điểm cầu xin, kích thích thần kinh mẫn cảm của Kỳ Thư Hân, khiến hắn càng thêm "phấn khích".

Hướng về phía gia đình một bên, tàn nhẫn mắng: "Còn không mau lấy roi tới cho ta?."

Gia đình co gập bộ mặt, hấp tấp lấy cái roi được làm bằng hổ cầm vàng và ngọc bích, Đằng Mã Kim đưa qua.

Roi kia, nghe nói là do hoàng thượng ban thưởng, Kỳ Thư Hân xem nó như bảo bối cung, gọi nó là gia pháp!

Kỳ Vân Thư từng nghe Loan Nhi nói, nguyên chủ lúc sinh thời, chỉ không cẩn thận làm vỡ một cái bình Thông Ngọc Hồ trong thư phòng Kỳ Thư Hân, lập tức đã bị ăn ba roi, nằm ở trên giường, hôn mê mấy ngày mấy đêm!

Nếu lần này lại lấy ra nữa, cũng không biết là ba roi, hay là mười roi!

Kỳ Uyển Hân thấy thế, nhanh chóng tiến lên: "Cha, không được, này roi đánh vào trên người, sẽ chết người."

"Hôm nay ai dám khuyên can ta, ta cũng sẽ đánh cả nàng."

Kỳ Thư Hân đã hạ quyết tâm tàn nhẫn!

Kỳ Uyển Hân không thể cầu xin, đành phải kéo Kỳ Vân Thư qua, khuyên: "Vân thư, người nhanh chóng nhận sai với cha đi, không thể nhận roi kia."

Đổi lại, chỉ có nụ cười khinh thường của nàng, nguyên chủ đã từng ăn ba roi vẫn chịu được, nàng sợ cái gì?

"Nếu vẫn kháng kháng muốn đánh ta mấy roi, chuyện này mới có thể qua đi, vậy được, gia pháp này, ta chịu."

Trong khi nói, nàng xốc áo choàng lên quỳ xuống!

Một thân trường bào màu xanh nhạt, thân mình trắng thẫn, lộ ra một tòa ra hào quang nam tính!

Kỳ Thư Hân đã giờ roi lên, cắn răng, vùng xuống không chút lưu tình.

Bốp —

Một roi hạ xuống!

Bà vai và sau lưng, đau đến xuyên tim.

Mãng tai cùng với trong đầu, vang lên từng tiếng ầm ầm.

Kỳ Vân Thư vẫn thẳng thân mình như cũ, ngao cốt vẫn còn!

Lại là một roi!

Thân mình nàng không thể không di chuyển về phía trước, một đôi tay ấn ở trên mặt đất, nắm thành quyền, hốc mắt đỏ ngầu như máu, cắn chặt đôi môi, không cho mình phát ra một chữ âm thanh đau đớn nào.

Một roi tiếp theo quất đánh ở trên người nàng, vang vọng ra âm thanh da tróc thịt bong thanh ở trong toàn bộ Kỳ gia.

Cuối cùng, thân mình Kỳ Vân Thư, đã hoàn toàn nằm ở trên mặt đất, sau lưng, là từng vết bị roi đâm máu.

Cực kỳ đáng sợ!

Nàng bị đánh đến nổi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn không muốn xin tha, cắn môi nứt ra máu, cũng không muốn kêu một tiếng đau.

Cuối cùng không chịu đựng nữa, té xỉu và ngất đi.

Nàng bị nâng về trong viện như thế nào, nàng cũng không nhớ rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc, có lẽ là của Loan Nhi!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau.

Ghé vào trên giường, nàng vừa thoáng động, toàn thân nơi nào cũng đau!

Loan Nhi vừa lúc bụng chén thuốc vào nhà, thấy nàng muốn đứng dậy, nhanh chóng đi qua.

"Tiểu thư, người đừng đứng dậy, vẫn nên nằm thêm đi." Mất đầy nước mắt!

Nàng không thể đi chuyển, tiếp tục ghé vào trên giường: "Ta không chết được."

"Tiểu thư, đều do ta vô dụng, ta không thể bảo hộ tiểu thư, làm hại tiểu thư bị nhiều khổ như thế."

"Nha đầu ngốc, người nhìn, ta thật sự không có việc gì."

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng hai mắt vô lực.

Loan Nhi khóc một hồi lâu, sau đó lau sạch nước mắt nước mũi.

Kỷ Vân Thư uống thuốc, lại tiếp tục ngủ.

Nằm ở trên giường suốt hai ngày, trong lúc đó, cũng chỉ có Kỷ Uyển Hân qua thăm hỏi một chuyến, người Kỷ gia còn lại, thật sự ước gì nàng chết đi.

Cũng trong hai ngày này, Kỷ Vân Thư vẫn luôn nằm ở trên giường xem quyển 《Lâm Kinh Ẩn》.

Ngày thứ ba, nàng đã tốt hơn rất nhiều, phớt lờ khuyên can của Loan Nhi, xuống giường, thay đổi nam trang, chải búi tóc quan.

Thời điểm đi đến trong viện, đã không có những chậu hoa chậu cảnh nơi đó, toàn bộ sân đều trống rỗng!

Rời khỏi Kỷ phủ, nàng đi về hướng Quảng Cự viện ở thành Tây.

Bởi vì trên người có thương tích, bước chân cũng thong thả hơn rất nhiều.

Trải qua một gian hàng bán ngọc thạch, nhìn thấy phía bên trong vây đầy người, đang to nhỏ bàn tán trong khi chỉ trò gì đó bên trong.

Nàng không nghĩ sẽ dễ ý tới, lại đột nhiên nghe được giọng nói của Vệ Dịch.

"Không phải ta, ta thật sự không làm vỡ ngọc bội của người, không phải ta!" Giọng nói thấp phản hoàng loạn.

Kỷ Vân Thư dừng bước chân lại, đi về phía trước đám người, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngốc Vệ Dịch đang đứng ở bên trong, dùng sức xua tay.

Chường quầy ngọc thạch nắm lấy tay hắn, một tay khác giờ liền một khối ngọc bội đã vỡ thành hai nửa.

"Người làm vỡ ngọc bội của ta, phải bồi tiền, một trăm lượng, một đồng cũng không thể thiếu." Chường quầy cực kỳ hung hãn, thậm chí ra tay đánh lên Vệ Dịch.

Vệ Dịch vừa cố gắng chống đỡ, vừa điên cuồng nói: "Ta không chạm vào ngọc bội của người, thật sự không phải ta."

"Vừa rồi người nói muốn nhìn xem, người vừa mới cầm ở trong tay đã bị rơi xuống."

"Không phải ta....."

Kỷ Vân Thư nháu mày lại, khẽ lắc đầu, đi vào.

"Có thể để ta nhìn xem khối ngọc bội này không?."

Vệ Dịch vừa chuyển đầu, nhìn thấy là nàng, có chút hưng phấn, gọi một tiếng: "Ca ca."

Kỷ Vân Thư không dễ ý tới hắn, duỗi tay trực tiếp cầm lấy ngọc bội trong tay chường quầy, tính tế kiểm tra kỹ một hồi.

Sau đó đối mặt với chường quầy, hỏi: "Ta hỏi người, ngọc bội này vừa mới bị vỡ nát?"

Chường quầy gật đầu: "Đương nhiên."

"Ta đây lại hỏi lại người, ngọc bội này vẫn luôn đặt ở cửa hàng, được đựng trong hộp?"

"Đương nhiên, đây đều là hàng mới, rất quý báu, bị ngọc từ này đập nát." Chường quầy vẫn nổi trợn lói đỉnh như cũ.

Kỷ Vân Thư trầm sắc mặt xuống, mạnh mẽ lên án một tiếng.

"Người đang nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Có phải khiến người đau hay không?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ánh mắt chường quầy hơi mờ đi một chút, sau đó biến mất, lấy lại vẻ mặt tức giận.

"Người nói bấy gì thế, ta không nói dối, chính tiểu tử này đã làm vỡ ngọc bội của ta."

Trong khi nói, hắn càng dùng sức nắm tay Vệ Dịch.

Vệ Dịch bị ăn đau, chau mày, đáng thương nhìn Kỷ Vân Thư.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư rất bình tĩnh, hỏi nàng hai nửa ngọc bội vỡ vụn lên, thờ ơ nói: "Người nói ngọc bội này vừa rồi mới bị vỡ nát? Rõ ràng chính là đang mở to mắt nói dối. Bất luận ngọc thạch nào, cũng đều là một khối đá cứng, nếu như vừa rồi mới bị vỡ, những nơi có vết nứt, các cạnh sẽ không đồng đều, nhất định sẽ rất sắc bén, để ở trên tay cũng sẽ có chút đau. Tuy nhiên, những vết nứt trên khối ngọc bội đã bị vỡ này, các cạnh đều rất mịn màng và bóng loáng, giống như do ma xát đã lâu trở nên có chút kém sắc nét."

Lời này vừa ra, chỉ thấy trên mặt chường quầy có chút phát ngốc.

Đó là một sự hoảng loạn đã được che dấu!

Mặc dù vậy, hắn vẫn cố gắng giấu giếm, không cam lòng: "Đây chính là ngọc thượng đẳng, cho dù đã bị vỡ, chỗ vết nứt cũng sẽ rất bóng loáng, điều này thực sự hợp tình hợp lý."

Hợp tình hợp lý? Cường từ đoạt lì!

Được thôi, xem người còn có thể bịa đặt thêm như thế nào!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư đáp xuống bàn tay của chường quầy kiểu ngoa, tiếp tục nói: "Chường quầy, nếu như ta đoán không sai, người hẳn là vừa mới ăn qua bánh bao nhân nước! Trên tay còn dính dầu mỡ chưa lau khô."

Ách!

Chường quầy kinh ngạc đầy mặt, nhìn nhìn chính tay mình, sau đó mới quan sát trên quần áo của mình, vẻ mặt hơi xấu hổ.

"Chẳng lẽ ta ăn bánh bao cũng có tội sao?"

"Đương nhiên không có tội," Kỳ Vân Thư tiến về phía trước một bước: "Nhưng đúng là bởi vì trên tay người dính dầu mỡ, cho nên trên khối ngọc bội này, cũng dính loại dầu mỡ này như nhau, mà ta đang cầm ở trong tay, trên tay ta tự nhiên cũng bị dính vào."

Đồng thời với khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư đột nhiên giơ tay Vệ Dịch lên, mở năm ngón tay ra.

Nàng giải thích: "Nếu như khối ngọc bội này, thật sự bị đập vỡ từ trong tay tiểu tử ngọc này, như vậy trên tay hắn nhất định cũng sẽ dính dầu mỡ. Tuy nhiên, trùng hợp chính là, trên tay hắn không dính một chút nào. Điều này chỉ có thể chứng minh, hắn căn bản chưa từng chạm qua khối ngọc bội này. Mà khối ngọc bội này, rõ ràng do chính người đã làm vỡ nó từ lúc trước. Người thấy hắn giống như kẻ ngốc, cho nên mới ăn vạ trên đầu hắn, dự định lừa hắn một vỏ."

"Ta..... người....."

"Nếu như người vẫn không thừa nhận, vậy thì đành phải báo quan, để Huyện thái gia tới phá án, như thế nào?"

Chương quấy chốt dạ, buông Vệ Dịch ra, hai tay nắm chặt thành một khối, thu vào trong ống tay áo!

Mọi người bắt đầu chỉ chỉ trò trò, sôi nổi nghị luận!

Chương quấy nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt đảo quanh, giọng nói run rẩy: "Quên đi, chỉ cần quên nó đi..... coi như chưa từng phát sinh sự tình gì."

Quên đi?

Khó mà làm được!

Kỳ Vân Thư nghiêng người, nhìn về phía Vệ Dịch, thấy ngay lúc này, hắn đang xoắn cánh tay vào về mặt đau đớn. Có lẽ khi chương quấy đánh hắn vừa rồi, đích xác đã dùng tới sức mạnh!

Lông mày nàng nhíu lên, hỏi: "Vệ Dịch, khi hắn nói người làm vỡ ngọc bội của hắn, người có tức giận không?"

Vệ Dịch phồng miệng lên, những thoáng qua chương quấy, rất nghiêm túc gật đầu vài lần.

"Vậy khi hắn đánh người, người có đau không?"

Vệ Dịch gật đầu lần nữa!

"Tốt, vậy người đuổi tay ra."

Vệ Dịch ngoan ngoãn đuổi tay ra!

"Siết chặt nắm tay."

Vệ Dịch siết chặt nắm tay của mình!

"Đánh trên cánh tay của hắn, dùng sức đánh đi." Kỳ Vân Thư ra lệnh một tiếng!

Vệ Dịch giống như một con nhò, rút tay lại và lùi về phía sau, bước chân dịch tới sau lưng Kỳ Vân Thư, lắc đầu.

Nhìn thấy hắn như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư có chút buồn cười, nhưng vẫn cố giữ khuôn mặt nghiêm túc.

"Vì sao không đánh vậy? Hắn đã mắng người, cũng đã đánh người."

Vệ Dịch co lại ở sau lưng Kỳ Vân Thư. Hắn cao hơn nàng một cái đầu, đôi tay giống như mèo cào, yếu nhược đáp ở trên vai nàng, áp úng nói.

"Không được, nương ta từng nói, không thể tùy tiện đánh người. Mặc dù hắn mắng ta, cũng đã đánh ta, nhưng ta không thể mắng hắn, cũng không thể đánh hắn. Nếu không, nương ta sẽ không vui, ta cũng sẽ không vui, ca ca, ta không đánh, ta không đánh....."

"Thật sao?" Ánh mắt nghiêm túc hỏi hắn.

Hắn liều mạng gật đầu, cặp mắt dè dặt xuống, khiến hắn càng thêm đáng thương.

Kỳ Vân Thư cũng không ép buộc hắn, ngược lại nói với chương quấy gian trá: "Người hãy nghe cho rõ, nếu như người tiếp tục oan uổng người khác, ta sẽ mời người tới nha môn ngồi, bàn từ gỗ dò đánh người thật ra đã lâu chưa được dùng tới."

"Văng vẳng văng, công tử giáo huấn rất đúng, ta sẽ không bao giờ dám nữa, sẽ không bao giờ làm thế nữa." Chương quấy cong eo, kéo giọng nói!

Có một số người, đại khái chính là như vậy, không cho chút giáo huấn, sao có thể biết sai?

Nghĩ đến đây, nàng không thể không cười khổ một tiếng.

Cười chính bản thân nàng!

Nếu không phải bởi vì một lời hứa vào hai năm trước, nàng cần gì phải nén giận, nàng sao có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh sống ở Kỳ gia, chịu đựng vô số ánh mắt xem thường và đánh đập đây?!

Nhưng những gì nàng lo lắng, cũng không phải là những điều này, mà là người nọ, đến tốt cùng, sẽ tốt? Hay là không tốt?

Kỳ Búi, hai năm nay, người rồi cuộc đang ở đâu?

Suy nghĩ dần dần có chút lệch khỏi quỹ đạo, nàng lập tức bừng tỉnh.

Nhìn thấy thái độ tốt trong việc nhận sai của chương quấy, nàng lập tức rời khỏi cửa hàng bán ngọc thạch, tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng nàng, Vệ Dịch ngơ ngác nhìn thân ảnh phía trước, vẫn luôn theo đuổi ở sau lưng nàng.

Nàng bước nhanh một bước!

Hắn cũng bước nhanh một bước!

Nàng chậm lại một bước!

Hắn cũng chậm lại một bước!

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư dừng lại, xoay người. Nhìn thấy hắn hơi cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Kỳ Vân Thư không tránh, mười ngón tay xoắn lại, đan xen tới lui lui ở trước ngực.

Hành động nhỏ, cũng rất đáng yêu!

"Người đi theo ta làm gì?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Hắn nhấp môi thành một đường thẳng, không đáp.

"Ta hỏi người, vì sao người đi theo ta?"

Hắn thật cẩn thận dịch về phía trước một bước, mở miệng: "Ta không biết nên đi nơi nào?"

Giọng điệu thật rất ngây thơ!

"Người có thể về nhà."

"Ta không muốn về nhà."

Kỳ Vân Thư cảm thấy đau đầu, *người không muốn về nhà, càng đừng đi theo ta!*

"Hiện tại ta đang có việc, không có thời gian chơi với người, tự người tìm một chỗ ngồi xuống, chờ người một hồi, hãy quay về nhà."

Nàng dứt lời, đang định tiếp tục đi, Vệ Dịch đã chạy lên, cản đường nàng lại. Hắn nở nụ cười trong sáng, con người mang theo khẩn cầu: "Ca ca, người muốn đi đâu? Người hãy đưa ta đi cùng, ta thích chơi với người, được không?"

"Không được." Một lời từ chối ngay lập tức.

"Vì sao?"

"Không có vì sao." Vòng qua người hắn, Kỳ Vân Thư tiếp tục bước đi.

Nào biết, Vệ Dịch quyết định giữ chặt tay nàng, không rõ duyên cớ vì sao, lời kéo cánh tay Kỳ Vân Thư, kéo đến nỗi sau lưng nàng tê rần. Nàng lập tức nhún mảy lại, trong miệng nhẹ nhàng bật ra một tiếng "A".

Vệ Dịch đột nhiên khiếp sợ, nhanh chóng buông tay.

"Ta..... ta không phải cố ý, ca ca, ta không phải cố ý."

"Không liên quan tới chuyện của người."

Kỳ Vân Thư ôm cánh tay mình, chờ khi đau đớn sau lưng đỡ hơn một chút, lúc này mới thở ra một hơi, nhìn Vệ Dịch đang bị dọa sợ.

Cười cợt, nàng vẫn không đánh lòng, nhấp môi: "Không phải người muốn đi theo ta sao? Đi thôi."

Kỳ Vân Thư ôm lấy cánh tay, đi về phía trước, Vệ Dịch đuổi theo phía sau.

"Ca ca, vừa rồi có phải ta đã khiến người đau hay không?"

"Không có."

"Vậy vì sao người đau?"

"Bởi vì....."

Hai thân ảnh một cao một thấp, càng lúc càng xa, để lại những dấu chân thâm sâu khác nhau trên tuyết, kéo dài một đường tới Quảng Cừ viện ở thành Tây!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bằng hữu?

Hai người chậm rãi bước đi, rốt cuộc cũng tới cửa Quảng Cừ viện.

Ngoài cửa, hai gã thị vệ nghiêm trang đứng ở hai bên, đeo trường kiếm dài. Quảng Cừ viện, thật ra Kỳ Vân Thư đã từng đi qua vài lần, nhưng mỗi lần cửa viện đều đóng chặt. Lần này cánh cửa mở rộng, tiếp đón vị kia vào ở bên trong.

Vệ Dịch ngừng đầu, xoa xoa cổ, lời kéo ống tay áo rộng của Kỳ Vân Thư.

"Ca ca, đây là chỗ nào?"

Nàng duỗi tay chỉ vào khối bảng hiệu trên cửa lớn: "Chữ kia, người đọc được không?"

"Đọc được, gọi là Quảng....." Hắn si ngốc nhìn, đầu ngón tay của một bàn tay gãi gãi cằm, không thể đọc tiếp.

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, kiên nhẫn nói: "Quảng Cừ viện, chữ kia gọi là Cừ, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ, gọi là Cừ."

Cực kỳ hưng phấn!

Giờ phút này, khoe miệng Kỳ Vân Thư câu lên, nở nụ cười rạng ngời, mang theo một chút sùng nịnh!

Nhấc chân leo lên bậc thang, cất bước tới cửa Quảng Cừ viện.

Hai thị vệ canh cửa ngăn nàng lại.

"Người nào?"

"Tại hạ tới tìm Dung Vương."

Thị vệ nhìn nhau một cái, hỏi: "Chính là Ký tiên sinh?"

Nha, xem ra đã được giao đãi về sự xuất hiện của nàng!

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Hai gã thị vệ lúc này mới thối lui, một người trong đó nói: "Thỉnh tiên sinh theo ta đi vào, Vương gia đã đợi người lâu rồi."

Đợi lâu rồi? Không phải đã nói giờ Thìn hay sao?

Hiện tại, chỉ vừa mới đến giờ Thìn!

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, theo gã thị vệ đi vào.

Quảng Cừ viện vốn là phủ đệ nhân gia nhà giàu, những người này sau đó đã chuyển đến kinh thành. Mặc dù đã bị bỏ hoang khá lâu, Quảng Cừ viện vẫn nổi tiếng vì sự hào nhoáng và rộng lớn của nó. Bên trong bất luận là bài trí hay là đồ dùng, đều rất thượng thừa!

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng.

Ngay cả tiền viện sảnh chính, cũng phải đi một hồi thật lâu.

Vệ Dịch thường xuyên kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, thân mình quay đến quay đi, nhìn khắp nơi chung quanh, tràn ngập cảm giác tò mò.

Hắn chỉ vào bóng sen mùa đông đang nổi trên mặt hồ, kinh hô: "Nhà ta cũng có!"

Một lát sau, hắn chỉ vào một cây bách tùng lớn, kinh hô: "Nhà ta cũng có!"

Sau đó một lần nữa, hắn chỉ vào một tượng đá Ti Hưu: "Nhà ta cũng có!"

Vàng vằng vằng, nhà người có, nhà người cái gì cũng có.

Nhà ta không có!

Người không biết, còn tưởng rằng nàng đang mang theo một cái bình keo.

Ít nhất, Cảnh Dung đã cho là như vậy!

Khi thị vệ đưa Kỳ Vân Thư tới đình hóng gió nơi hậu viện, Cảnh Dung liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vệ Dịch đang dán ở sau lưng nàng, hơn nữa một đôi tay đang lúi kéo ống tay áo của nàng.

Không phải cái bình keo, thì là cái gì?

Sắc mặt Cảnh Dung khó chịu, *sao lại mang theo một người, còn là nam tử?*

Cảnh Dung ngồi ở bên trong, rót một ly trà. Hương trà tán ra bốn phía, tràn ngập trong toàn bộ đình hóng gió!

Kỳ Vân Thư chào bằng cử chỉ tay: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương."

Đồng thời, bởi vì Vệ Dịch vốn đang nắm lấy ống tay áo Kỳ Vân Thư, cho nên khi nàng nâng hai tay lên để chào, Vệ Dịch không thể không tiến lên phía trước, thân thể thẳng đứng chắn ở trước mặt Kỳ Vân Thư.

Cảnh Dung phẩm trà, liếc mắt ngắm trên dưới Vệ Dịch một cái, bất mãn, mắt lạnh ném qua Kỳ Vân Thư: "Đây là tình lang của ngươi?"

Không chờ Kỳ Vân Thư mở miệng, tiểu tử ngốc bỗng hơi giật mình mỉm cười.

"Tình lang là gì? Giống như chiếc bánh, có thể ăn sao?"

Phốc —

Cảnh Dung vừa mới uống vào trong miệng một ngụm trà, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, nhướn mày lên cao, vẻ mặt hoang mang.

Yêu nghiệt này tới từ nơi nào?!

Kỳ Vân Thư tiến lên, kéo Vệ Dịch qua, giải thích: "Vương gia, đây là bằng hữu của ta, có điều đầu óc không thông minh lắm, lời nói cũng hơi kỳ quặc, người đừng để ý."

"Bằng hữu của ngươi? Đầu óc không thông minh?" Cảnh Dung lập lại lời nàng nói, suy nghĩ một chút, dường như đã hiểu rõ, gắt gât đầu: "Tên hần là gì?"

Vệ Dịch đoạt lời đáp: "Ta gọi là Vệ Dịch, Vệ trong vị trí, Dịch trong số một*."

*Trong tiếng Trung, từ Vệ (卫: wèi) đồng âm với chỗ ngồi/vị trí (位: wèi), Dịch (疾: yì) đồng âm với số một (一: yì), thường không được dùng để đặt tên riêng. Ý của Vệ Dịch muốn nói là "người số một/ người duy nhất" hoặc là "một người". (Dịch: Emily Ton)

Ai nha!

Đại ca, người có thể đừng nói chuyện được không?

Sắc mặt Kỳ Vân Thư cứng đờ, ánh mắt co rút, trong lòng thờ dài một tiếng, tốt xấu người vẫn là "bằng hữu" của ta, đây không phải mắt mặt ném đến trên đầu ta sao?

Mà Vệ Dịch lại không cho là đúng, vẻ mặt có chút đắc ý.

Án, chính mình nói không sai!

Kỳ Vân Thư nhanh chóng giải thích: "Vương gia, Vệ có nghĩa là bảo vệ, Dịch có nghĩa là tinh thần sáng láng."

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được sự khinh thường của Cảnh Dung, nhưng hần thực sự lại rất tò mò, cặp mắt giống như được mạ một tầng ánh sáng bạc, trên dưới đánh giá Vệ Dịch một lần, câu môi cười, mang theo nghiền ngẫm.

"Ký tiên sinh thông minh như thế, sao lại nhầm lẫn như vậy? Bôn Vương luôn cảm thấy, Vệ chính là vị trí, Dịch là số một."

"Đúng vậy, đúng vậy." Vệ Dịch điên cuồng gật đầu.

Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt Vệ Dịch, ý cười càng đậm: "Vệ Dịch, vậy người có biết, quân tử gọi là gì hay không? Lễ kính nhện ba phần là gì hay không?"

"Là gì vậy?"

"Người đoán xem!"

"Tiên sinh không dạy, nường cũng không dạy, cha cũng không có." Hần nói thắm trong miệng, vẻ mặt suy tư, quay đầu hỏi Kỳ Vân Thư: "Ca ca, người biết không?"

Biết, nường đương nhiên biết!

Kết luận một câu, *quân tử không nên đoạt người yêu của người khác!*

Tuy nhiên, lời này từ trong miệng Cảnh Dung hỏi ra, là có ý gì?

Kỳ Vân Thư một đầu đầy hắc tuyến, lười suy nghĩ thêm, ánh mắt trầm xuống: "Vương gia, tiểu nhân còn phải báo cáo về vụ án năm thi thể bị thiêu, trước tiên hãy vào chính sự quan trọng hơn."

"Thì ra tiên sinh còn nhớ rõ có chính sự muốn làm. Bôn vương còn tưởng rằng, người mang theo bằng hữu người, qua đây tìm bôn vương uống trà!" Hai chữ "bằng hữu" nói ra từ trong miệng hần, đặc biệt nhấn mạnh.

"Vương gia thứ tội, nếu như Vương gia ngại hần âm ỉ, tiểu nhân sẽ để hần rời đi."

Hần giờ tay: "Không cần, vào cửa chính là khách, bôn vương sao có đạo lý để khách nhân ngoài cửa." Đổi giọng, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Ngay lập tức, một bóng người đột nhập vào trong đình, đứng ở bên cạnh Cảnh Dung.

"Vương gia có gì phân phó?" Lang Bạc cúi đầu hỏi.

Oa, người anh em, người vẫn luôn tránh ở chỗ nào? Sao có thể đột nhiên đã vụt ra đây? Cũng không lên tiếng chào một câu!

Cảnh Dung nói: "Mang vị bằng hữu này của Kỳ tiên sinh tới biệt viện nghỉ ngơi, hần muốn chơi gì cứ cho hần chơi, muốn ăn gì cứ cho hần ăn, muốn cái gì, hết thấy cũng đều cho hần. Một câu, không được phép chậm trễ."

"Vâng."

Lang Bạc tiến lên, đứng ở bên cạnh Vệ Dịch, cúi thấp đầu: "Công tử, thỉnh bên này!"

Nhưng Vệ Dịch không theo, thân mình co rụt lại sau lưng Kỳ Vân Thư, lắc đầu: "Không cần, ta muốn đi theo ca ca, ca ca đi chỗ nào ta sẽ đi chỗ ấy!"

"Điều này....." Lang Bạc nghẹn lời.

Kỳ Vân Thư nghiêng mắt, nhìn Vệ Dịch sau lưng, nói giọng dịu dàng: "Vệ Dịch, nếu người còn muốn đi theo ta, hãy ngoan ngoãn nghe lời, đi tới biệt viện chờ ta trước, đợi ta xong việc, sẽ tự đi tìm người."

"Ca ca."

"Đi đi." Ném ra một câu, chắt chắt mười phần.

Vệ Dịch cực kỳ khó chịu, cặp tay sạch sẽ vẫn nắm chặt ống tay áo Kỳ Vân Thư, thật lâu sau, mới nói lòng một chút.

"Vậy ca ca, người nhất định phải tới tìm ta, bằng không ta không thể tìm thấy đường về nhà."

"Yên tâm, ta sẽ đi tìm người."

Sau khi nhận được sự đảm bảo của Kỳ Vân Thư, Vệ Dịch lúc này mới đi chuyển bước chân, miễn cưỡng rời đi, theo Lang Bạc đi ra khỏi đình hóng gió, lưu luyến mỗi bước đi.

Pháng phắt như tách biệt sinh tử!

Chỉ là, Vệ Dịch và Kỳ Vân Thư không hề nhận ra, khuôn mặt Cảnh Dung đã biến đen!

Không chỉ đen tối hơn!

Còn có một sự ghen tuông đang cháy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Âm dương thi

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong đình hóng gió.

Một lần nữa khôi phục sự thanh tịnh, nhưng vốn tràn ngập mùi hương trà nồng đậm, giờ phút này đã có chút nhạt đi, dường như nơi chớp mũi có thể ngửi được mùi đắng cay!

Cảnh Dung cúi người ngồi xuống, giờ tay, giờ đốt ngón tay lên, gõ gõ ở trên bàn.

Là ý bảo nàng ngồi xuống sao?

Thôi, nàng vẫn nên đứng sẽ thoải mái hơn.

"Tiểu nhân đứng cũng được!"

"Bổn vương không bảo người ngồi." Tư thế kia, dường như muốn nuốt sống Kỳ Vân Thư, đốt ngón tay lại tiếp tục gõ nhẹ trên bàn lần nữa: "Ý của bổn vương chính là, ly trà này đã lạnh, hãy rót một ly khác cho bổn vương."

Ai ai ai, tay người bị chặt đứt rồi sao? Tự mình không làm được sao?

"Tay bổn vương bị thương, nâng lên sẽ đau, tiền sinh vẫn chưa quên điều đó, đúng không?" Dường như đã nhìn thấu ý tưởng của nàng.

"....."

Vâng, nàng thật đúng là đã quên.

Ai khiến hần tháo băng vải trên cổ ra rồi?

Thấy Kỳ Vân Thư sùng sốt, Cảnh Dung tò vè không vui!

Khi nàng đối diện với Vệ Dịch, vì sao bộ dáng dường như rất nhiệt tình, nhưng khi đối diện với bổn vương, vì sao lại lạnh băng như thế?

Nghĩ như vậy, hần càng thêm khó chịu.

"Bổn vương khát nước, tiền sinh có thể nhanh nhẹn hơn được không?"

Mặc dù Kỳ Vân Thư muốn đảo trắng mắt khinh miệt, nhưng bên ngoài nàng vẫn ngoan ngoãn vâng lời, nhấc ấm trà lên, nhặt lấy một cái chén không.

Khi nàng đang chuẩn bị rót trà.

Chén trà đã bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm chặt.

"Thôi, bổn vương không muốn uống nữa."

"Vâng, Vương gia....."

"Bà vai vương gia hơi đau, tiền sinh có hiểu biết về khung xương như thế, hần là biết cách ấn vị trí trên bà vai thế nào để thoải mái nhất, đúng không?"

Thật là... được một tác lại muốn tiến một thước!

Kỳ Vân Thư buông ấm trà và chén trà xuống, nói: "Vương gia, đôi tay này của tiểu nhân, là dùng để hầu hạ người chết, chưa từng hầu hạ người sống, sợ có điều không được chu toàn."

Cảnh Dung nhàu mày, xương sống chợt lạnh!

Kỳ Vân Thư đắc ý trong lòng, thứ nhỏ này, ta còn trị không được người?

Nào biết.....

"Bổn vương không dễ bụng, động tác nhanh lên một chút, bà vai bổn vương thật sự khá đau!"

Được rồi, nàng nhẫn!

Nàng vòng đến sau lưng Cảnh Dung, giờ tay, không ngờ lại không cẩn thận kéo tới con đau sau lưng của mình, nàng cắn chặt môi, nhịn xuống.

Khi nàng vươn mười ngón tay trắng dài từ trong ống tay áo ra, vừa mới đặt trên vai Cảnh Dung.

Lúc nàng đang chuẩn bị dùng sức.

Tay phải đột nhiên bị Cảnh Dung trở tay giữ chặt, lòng bàn tay dùng sức, kéo nàng tới trước người hần. Cảnh Dung cũng bỗng nhiên đứng dậy, một bàn tay nắm chặt ở trên năm ngón tay trắng nõn của Kỳ Vân Thư, một tay khác, vòng chặc ôm ở trên vòng eo mảnh khảnh của nàng.

"A!"

Kỳ Vân Thư gần như đồng thời ngay khi bị kéo, đau đớn kêu lên một tiếng!

Miệng vết thương sau lưng vốn đã khép lại, lại bị nứt ra, áo bên trong, dường như đã nhiễm máu, ẩm ướt.

Cảnh Dung không nghĩ tới Kỳ Vân Thư sẽ phản ứng mạnh như thế, hần thoáng thất thần một lát, lập tức buông nàng ra.

Kỳ Vân Thư trở tay vuột sau lưng mình, khoe môi trắng bệch.

Con người Cảnh Dung đang cháy, cau mày nghiêm trọng hỏi: "Sau lưng người đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì."

"Để bổn vương nhìn xem." Cảnh Dung vô cùng lo lắng.

"Không cần." Kỳ Vân Thư trả lời trong khi thối lui, duỗi tay lau mồ hôi lạnh toát ra giữa trán, cúi đầu nói: "Hôm nay tiểu nhân tới là muốn bẩm báo với Vương gia về vụ án năm xác chết bị cháy."

"Không cần bẩm báo, Lang Bạc đã nói với bổn vương về vấn đề này, người để bổn vương nhìn xem phía sau lưng người." Sắc mặt ngưng trọng và nóng, đang muốn đưa tay ra kéo nàng lại.

Không ngờ, Kỳ Vân Thư lại lui về phía sau một bước, suýt nữa rơi ra bên ngoài khỏi đình hóng gió!

"Nếu như vụ án năm xác chết bị cháy không cần bẩm báo, vậy không bằng nói về 《Lâm Kinh Ân》."

Nhắc tới 《Lâm Kinh Ân》, Cảnh Dung hơi thoáng dừng lại một chút.

Nhưng.....

"Lúc này không cần vội nói, trước hết hãy để bốn vương nhìn xem lưng người quan trọng hơn."

Vương gia này, vì sao lại gần buồng hồ đồ như thế?

Kỷ Vân Thư ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt nóng lo lắng của hắn, chắc chắn nói: "Vương gia, tiểu nhân thật sự không có việc gì, sau lưng chỉ bị trầy da, không đáng ngại."

"Trầy da?" Hắn không tin: "Nếu như bị trầy da, vì sao chạm nhẹ một chút, lại khiến người đau đớn như thế?"

"Thật sự là bị trầy da, hơn nữa....." Kỷ Vân Thư ngừng lại một chút, hít thở một hơi thật sâu: "Hơn nữa, thân mình tiểu nhân ti tiện, sợ sẽ làm bẩn mắt quý của Vương gia."

Nam nữ thụ bất thân, thỉnh Vương gia tự trọng!

Ngay khi Cảnh Dung chuẩn bị nói điều gì đó, Lang Bạc đột nhiên chạy tới.

"Vương gia, không tốt!"

Lang Bạc đi đến trước mặt, sắc mặt trầm trọng.

Cảnh Dung hỏi: "Có chuyện gì?"

Lang Bạc cúi đầu: "Vương gia, Vệ công tử té xuống từ trên cây, sau đó....."

Nghe thấy Vệ Dịch té xuống từ trên cây, Kỷ Vân Thư quên mất đau đớn phía sau, nhanh chóng hỏi: "Sao người để hắn treo đến trên cây? Có bị rơi mạnh xuống hay không? Có việc gì hay không?"

Sắc mặt Cảnh Dung không tốt.

Lang Bạc hoảng loạn lắc đầu: "Vệ công tử không sao, chỉ là..... thời điểm ngã xuống từ trên cây, dưới tàng cây..... lộ ra một khối hài cốt."

Hài cốt?

Thần kinh nhảy bén của Kỷ Vân Thư khi nghe đến hai chữ hài cốt, luôn tỉnh táo hơn.

"Mau mang ta tới đó nhìn xem!"

Lang Bạc thoáng nhìn Vương gia nhà mình, còn phải xin chỉ thị.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn sau lưng Kỷ Vân Thư một cái, tuy rằng lo lắng tận đáy lòng, nhưng vẫn đồng ý: "Đi qua nhìn xem."

Lang Bạc đi ở phía trước, ba người đi tới Thiên viện.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Từ rất xa, Kỷ Vân Thư đã nhìn thấy Vệ Dịch đang cầm vật gì đó trong tay, co người lại, tránh ở sau lưng một tên thị vệ, ánh mắt sợ hãi nhìn phía dưới cây đại thụ trước mặt.

Phía dưới cây đại thụ, đất đã được đào lên, lộ ra một khối hài cốt.

Vài tên thị vệ vây quanh, không để người khác tới gần.

Chờ khi Kỷ Vân Thư đến gần, Vệ Dịch nhanh chóng bước qua, vẫn còn một chút sợ hãi chưa ổn định lại.

"Ca ca, nơi đó có một người chết, vừa rồi..... ta rơi xuống từ trên cây, đề ở phía trên." Vệ Dịch nói trong khi chỉ tay về phía bộ hài cốt.

Kỷ Vân Thư không quan tâm tới nhận xét của hắn, ngay sau đó, móc ra một khối khăn tay từ bên hông, quần quanh tay, đi đến quỳ xuống bên bộ hài cốt và bắt đầu xem xét.

Sau khi nâng xem xét một hồi, sắc mặt ngưng tụ, nhẹ giọng nói: "Khối hài cốt này, chắc hẳn đã tồn tại trong khoảng hai năm."

Phía sau, Cảnh Dung không nói gì, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

"Căn cứ vào xương hộp sọ, hộp sọ người chết quá dày, đáy sọ lõm và thô ráp, bề mặt xương cốt lõi lõm, có một độ nặng trong thành phần xương cốt." Hơn nữa, nàng nói tiếp trong khi kiểm tra hộp sọ: "Xương sống cũng thấp phẳng rõ ràng, độ nghiêng của xương trán khá dốc. Giữa lòng mày, lông mi rõ ràng cong ra ngoài, hốc mắt hơi sâu, trên vành mắt rất dày. Có sự nhô ra của xương thái dương, cạnh sau hơi dài, đường kính khá lớn. Xương gò má cao lớn, vòm má thô to."

"Người chết, là nam." Kỷ Vân Thư kết luận.

Một loạt thuật ngữ, khiến người nghe liên tiếp sửng sốt.

Nhưng.....

"Vì sao lại có xương sứt*? Thi thể nam, không nên có xương sứt!"

Ánh mắt Kỷ Vân Thư chuyển qua khung xương chậu.

Nàng cả kinh: "Xương chậu bóng mịn, hơi mỏng, nhẹ và có hình tròn hoặc hình trứng, rộng mà nông, giống như một cái thùng. Phía dưới xương chậu to rộng, xương mu khá ngắn và thấp, có độ cong và độ đàn hồi đáng kể. Vòm xương mu có độ cong khá rộng, các khớp xương chậu có kích thước khá nhỏ."

"Là nữ?"

Rốt cuộc là nam hay nữ?

Cảnh Dung và những người khác không rõ, những từ ngữ chuyên nghiệp đó, chúng là gì, nàng đang nói về điều gì?!

"Người nhìn ra được gì?" Cảnh Dung hỏi.

Tầm tư Kỷ Vân Thư trầm xuống, lông mày rũ xuống, tính tế quan sát một hồi, đã có đáp án.

"Đây là một khối..... Âm dương thi."

Âm dương thi?

Giải thích:

(*) : Nhũ cốt (乳骨): xương sườn/xương vú. Xương sườn không tồn tại trong đời thực. Xương sườn là một huyền thoại của TQ, tương tự như huyền thoại trong kinh thánh về người đàn ông có cặp xương sườn nhỏ hơn phụ nữ do Eva được tạo ra từ xương sườn của Adam. Đây là một tác phẩm hư cấu và tác giả có thể là người không am hiểu về lĩnh vực y tế. Đối với trong thực tế, xương chậu là sự khác biệt chính giữa một bộ xương nam hay nữ. Có tổng cộng 12 sự khác biệt chính với một vài khác biệt nhỏ là mật độ xương tổng thể, hình dạng, kích thước, vân vân...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Nghiệm cốt

Âm dương thi?

Âm dương thì là gì?

Mọi người khó hiểu.

Cánh Dung giống như một hài tử từ mò, vừa lo lắng về vết thương sau lưng của Kỳ Vân Thư, vừa tiến lên hỏi: "Âm dương thì? Đó là gì? Vì sao lại chôn một khối thi thể ở dưới cây đại thụ?"

Kỳ Vân Thư ngồi xổm trên mặt đất, giải thích nói: "Vì sao lại có một khối thi thể dưới cây đại thụ, tiểu nhân không thể xác định nguyên nhân. Nhưng với âm dương thì, chính là đề cập tới người vô tính. Người chết, có các cơ quan của nam nhân..... cũng có các cơ quan của nữ nhân!"

Ách —

Đây là vật gì?

Quái vật?

Mọi người lại đều choáng váng, đây là lần đầu tiên được nghe và nói về nó.

Cánh Dung nhìn nhìn về phía đồng xương trắng, trong lòng hoang mang

Chỉ cần nhìn qua, chạm vào vài cái, liền có thể kết luận người chết chính là âm dương thì.

Kỳ tiên sinh, người quái là rất lợi hại!

"Vậy, người chết làm thế nào mà chết?" Cánh Dung lại hỏi lần nữa.

Kỳ Vân Thư tạm thời không đáp lại, bọc khăn trên tay, lật lật bộ xương trắng, tìm thấy một mảnh vải lụa mỏng chưa hoàn toàn bị hư thối, che lại ngực của bộ xương.

Nàng nhẹ nhàng bóc mảnh vải lụa ra, phơi bày 24 xương sườn hoàn chỉnh.

Kỳ Vân Thư lại nhẹ nhàng quét sạch đất bám mặt trên, ở trên những khung xương đó phát hiện ra từng vết cắt rất nhỏ dọc theo xương sườn, trong lòng đã có một kết luận.

"Người chết khoảng chừng hơn 40 tuổi, đã bị người dùng dao hoặc kiếm hoặc thứ vũ khí bén nhọn đâm chết."

"Người chắc chắn không?" Con người Cánh Dung nhủ lại.

Nàng chỉ vào hài cốt, nói: "Trên xương vai và xương sườn đều có không dưới 20 vết trầy xước, là do vũ khí sắc bén đâm xuyên qua da thịt thâm nhập sâu tận xương cốt. Những vết trầy xước đều nhạt dần từ trên cao xuống dưới. Theo phán đoán bước đầu, hung thủ chắc hẳn cao hơn người chết một cái đầu. Hơn nữa, trên người người chết đã ăn hơn 20 dao, mỗi dao đều bị đâm sâu đến tận xương cốt. Loại tình huống giống thế này, 4-5 dao đã khiến người mất mạng. Nhưng hung thủ vì sao lại đâm nhiều dao như thế? Có thể suy đoán, hung thủ chắc hẳn có thù oán với người chết. Vì thế đã điên cuồng đâm nhiều dao như thế."

Cánh Dung vừa nghe đã minh bạch, đoán người nghe cũng hiểu.

Kỳ Vân Thư tháo khăn tay ra, quay sang phía Cánh Dung với ánh mắt nghiêm nghị: "Vương gia có nên phái người đi thông tri Lưu đại nhân hay không?"

Án mạng, không thông tri nha môn, còn ở đây làm gì?

Cánh Dung nghe lời nàng nói, lập tức phản phó thuộc hạ đi tới nha môn.

Chưa đến thời gian pha một tách trà nhỏ, Huyện thái gia đã mang theo nha dịch tới.

Huyện thái gia đang chuẩn bị chấp tay hành lễ với Cánh Dung, đã bị hắn ngăn lại: "Không cần hành lễ xã giao, nhanh chóng phái án quan trọng hơn."

"Vâng vâng vâng....."

Đáp lời tiền tục, Huyện thái gia thối lui đến bên người Kỳ Vân Thư, nhìn hài cốt dưới gốc cây, hỏi: "Vân Thư, đã tra ra điều gì về bộ hài cốt này?"

Khuôn mặt nàng bình tĩnh: "Trước tiên vẫn nên mang khối hài cốt này về phòng nghiệm thi ở nha môn đi. Đối với tình hình chi tiết cụ thể, còn cần phải trải qua một bước nghiệm chứng."

"Vậy mấy ngày thì có thể có chân dung của bộ hài cốt này? Bản quan sẽ dán ra ngoài, để người tới nhận hài cốt?"

"Đức họa chân dung của bộ xương này, cần một chút thời gian. Trong khi chờ đợi, ngài tìm người mang hài cốt này về, ngăn vạn lần đừng để sót một chút nào hết. Tốt nhất, hãy mang cả bùn đất chung quanh về cùng, ngày mai ta sẽ tới nha môn."

Vết thương sau lưng, càng ngày càng đau, nàng cố nén!

"Tốt tốt."

Huyện thái gia rất hợp tác, vẫy vẫy tay, mấy tên nha dịch cầm tới một khối vải bố trắng, bắt đầu thận trọng di chuyển hài cốt từng chút một, sợ làm hỏng khối hài cốt này.

Một hồi bận rộn, kéo dài tới tận buổi chiều.

Chờ sau khi khi Huyện thái gia đã thu thập xong tất cả bộ hài cốt, vội vã quay trở lại nha môn, Kỳ Vân Thư cũng đang định quay trở về.

Nàng đi đến trước mặt Cánh Dung: "Vương gia, sợ rằng sẽ phải vấy cây đại thụ này lại, nếu có bất luận yêu cầu gì, tiểu nhân sẽ tới đây một chuyến."

"Người yên tâm, bốn vương sẽ sai người vấy toàn bộ khu vực này, không cho người tới gần."

Rất sáng khoái đáp lại.

"Đa tạ Vương gia." Đôi mắt Kỳ Vân Thư đã dần dần trắng bệch.

Bởi vì mặt trời đã lặn khỏi núi phía Tây, hoàng hôn vừa lúc đánh vào trên khuôn mặt nàng, che đi đôi mắt trắng bệch!

"Trời đang tối dần, không bằng tiên sinh hãy lưu lại dùng bữa tối, như thế nào?" Cánh Dung mở miệng.

Là lời mời sao?

Kỳ Vân Thư câu môi cười: "Tiểu nhân vừa mới chạm qua xương trắng, lưu lại dùng bữa, sợ sẽ khiến Vương gia không muốn ăn, huống chi....."

Ánh mắt rơi xuống trên người Vệ Dịch cách đó không xa, đang ngồi ở trên thềm đá đùa nghịch với đồ vật. Tiểu tử này, lúc trước còn bị dọa nát ba hồn bảy phách, hiện tại lại thành thoi nhàn nhả.

Thế giới của kẻ ngốc, đơn giản chính là như vậy!

Thu ánh mắt lại, nàng nói: "Sắc trời đã dần dần tối, tiểu nhân còn phải mang Vệ Dịch trở về, miễn cho người trong nhà hấn lo lắng."

"Tiên sinh thật sự có rất nhiều lý do..."

"Tiểu nhân nói đều là sự thật, còn thỉnh Vương gia không cần khiến tiểu nhân khó xử." Kỳ Vân Thư hơi cúi đầu.

Sắc mặt Cánh Dung trầm xuống, siết chặt hai tay sau lưng: "Được, bốn vương không làm khó người, nhưng tiên sinh đừng quên, liên quan tới một án(Lâm Kinh Án), bốn vương sẽ chờ tiên sinh giải thích bất cứ lúc nào."

Không hề hùng hổ dọa người, thật giống như đã thay đổi một lớp da!

Đơn giản, cũng miễn cho Kỳ Vân Thư lại phải chối từ.

Nàng chấp tay chào, sau đó gọi Vệ Dịch một tiếng.

Vệ Dịch đang cầm một vật trong tay, cười vui vẻ chạy tới, hỏi: "Ca ca, có thể trở về sao? Chơi ở đây không vui."

"Ăn, trở về."

Dịu dàng như cũ!

Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, tầm mắt Cảnh Dung bám chặt bóng dáng bọn họ, dần dần rời xa.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cho đến khi thân ảnh kia mờ hồ không thấy, con người Cảnh Dung giống như sao trời, chậm rãi bị kín một tầng khiến người không thể nhìn thấu cảm xúc của hắn.

Sau một thời gian dài, hắn gọi một tiếng "Lang Bạc".

Lang Bạc tiến lên: "Vương gia có gì phản phó?"

"Kỷ tiên sinh nói âm dương thì, người hiểu bao nhiêu?"

Lang Bạc giải giải đầu, hắn là một hán tử, nào biết nhiều như thế?

Đơn giản nói: "Chắc hẳn chính là người đồng tính luyện ái"

Ai ai ai, không biết thì đừng nói bậy! Kỷ tiên sinh đã giải thích rõ ràng, sao người nghe không hiểu?

Tuy nhiên, đồng tính luyện ái!

Bốn chữ nện ở trên người Cảnh Dung, tựa hồ gõ đúng chỗ ngứa.

Hai tay sau lưng Cảnh Dung nắm chặt thành quyền.

Chính mình, có phải cũng có khuynh hướng đồng tính luyện ái hay không?

Không có khả năng! Hắn lập tức trở nên nghiêm túc: "Lang Bạc, không phải bốn vương sai người đi điều tra bối cảnh của Kỷ tiên sinh hay sao? Tra đến đâu rồi?"

"Hỏi Vương gia, đã điều tra, nhưng....."

"Nhưng cái gì?" Ánh mắt sắc bén.

"Kỷ tiên sinh đi về..... chính là phủ đệ của Kỷ lão gia, chắc là người Kỷ phủ. Tiểu nhân cũng đã phái người thẩm tra, tin tưởng sẽ sớm có tin tức."

"Kỷ lão gia?" Cảnh Dung lập tức nhủ mảy: "Là lão gia hóa Kỷ Thư Hán?"

Lang Bạc căng thẳng: "Vâng."

Cảnh Dung mang vẻ mặt từ mờ, mí mắt hạ thấp xuống, trong miệng bắt đầu nhỏ giọng nói: "Kỷ Vân Thư... Kỷ Vân Thư... Kỷ..... toàn bộ Cẩm Giang thành, cũng chỉ có một dòng họ Kỷ Thư Hán nhà hắn, bốn vương sớm nên nghĩ đến mới phải."

Vương gia nhà mình cảm thấy hứng thú đối Kỷ Vân Thư như thế, Lang Bạc cũng thực sự ngoài ý muốn.

Không đợi Lang Bạc phản ứng lại.

Cảnh Dung đã mở miệng: "Người hãy đi điều tra một chuyện cho bốn vương."

"Vâng."

"Điều tra xem, sau lưng Kỷ tiên sinh có phải bị thương không? Bị thương như thế nào? Là do ai đánh? Ti mi, rành mạch, bốn vương muốn biết toàn bộ."

Trong giọng nói, mang theo một cảm giác ngẹt thở, cực kỳ tức giận!

Bốn vương, cũng không phải chỉ uống nước lớn lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Công nàng về nhà

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kể từ khi rời khỏi Quảng Cừ viện, dọc theo đường đi, Kỷ Vân Thư không nói một lời!

Bước chân của nàng càng ngày càng trở nên nặng nề hơn, thân thể cũng càng ngày càng mềm, mí mắt cũng giống như muốn đánh nhau, nỗ lực chống đỡ để mở ra.

Máu tươi rỉ ra từ miệng vết thương, khiến sau lưng nàng, một khối nhỏ màu xanh ban đầu trên quần áo đã bị nhuộm thành màu tối hơn, không thể phân biệt rõ, đó là máu, hay là mồ hôi!

Mặc dù trước mắt mờ hồ không rõ, bước chân trở nên không ổn định, nhưng nàng vẫn không hề kêu lên đau đớn, vẫn luôn đi về phía trước.

Đêm cũng dần dần rơi xuống khi bọn họ bước đi!

Vệ Dịch đi bên cạnh, trong tay cầm một cái đèn Không Minh* nhỏ nhỏ, được dùng giấy màu trắng dán lại. Có lẽ bởi vì hắn đã chơi với nó quá nhiều, vì thế trên chiếc đèn Không Minh đã bị thủng nhiều lỗ.

Hắn hưng phấn không thôi, nhấc chiếc đèn Không Minh nhỏ nhỏ lên, nháy nhót.

"Ca ca, người xem, cái này là ta tìm được ở trong viện kia, có phải rất đẹp hay không?"

Nó đã bị hỏng như vậy rồi, đẹp cái rắm! (好看個屁!)

Kỷ Vân Thư không để ý tới hắn.

"Ta từng nghe lão sư nói, đèn này gọi là đèn Không Minh, từ lúc ta còn rất nhỏ, nương ta thấp sáng đèn này, để chúng bay lên bầu trời, thật nhiều thật nhiều, rất đẹp. Ca ca, người từng nhìn thấy sao?"

Không!

Nhưng thật ra đã nhìn thấy không ít từ thì, có thấy khó, có thì thể thổi rửa, còn có xương trắng, đặt chồng lên nhau thành một khối, cũng đẹp.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư thật sự không có sức lực trả lời hắn, đôi môi trắng bệch, bước chân càng chậm hơn rất nhiều, nhưng thân thể vẫn thẳng như cũ!

Vệ Dịch cũng không phát hiện ra sự khác thường của nàng, mặc dù hắn tiếp tục nháy nhót và đi về phía trước, nhưng đi được ba bước, vẫn sẽ dừng lại chờ nàng.

Sau khi đi được một lúc, hắn đơn giản quay lại, đối mặt với Kỷ Vân Thư, rất nghịch ngợm bắt đầu đi thụt lùi.

"Ca ca, ta đi như vậy là có thể nhìn thấy người."

"Àn."

"Ca ca, người đi rất chậm."

"Àn."

"Ca ca, chân người đau không?"

"Ân."

Sau khi bước thêm hai bước đi về phía trước, hai chân Kỳ Vân Thư đột nhiên mềm nhũn, trước mắt bỗng chốc tối sầm, thân mình đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất, dùng một chân để chống đỡ thân thể mình.

Vệ Dịch thấy thế, bắt chắp đèn Không Minh trong tay đang nâng lên cao, ném nó qua một bên, chạy tới, hai chân quỳ xuống trên mặt đất, mặt đầy hoảng hốt.

"Ca ca, người xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói mang theo sợ hãi!

Kỳ Vân Thư cảm thấy phát ra tiếng thở hổn hển rất nhỏ, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, con ngươi dùng sức nâng lên, nhìn Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, người từng công người khác sao?" Giọng nói suy yếu vô lực.

Hắn lắc đầu!

Không!

"Vậy hôm nay, người hãy công ta, được không?"

Nàng vẫn không muốn đề cập tới tình hình bị thương sau lưng.

Vệ Dịch điên cuồng găt đầu!

"Được." Giọng nói tuy rằng tươi sáng, nhưng vẫn mang theo lo lắng.

Hắn cúi xuống và đưa lưng tới trước mặt Kỳ Vân Thư, nói: "Ca ca, người lên đi, ta công người."

Nhìn hình ảnh tấm lưng rắn chắc ở trước mắt mình, cho dù đang là ban đêm lạnh lẽo, nhưng nàng cảm thấy một luồng hơi ấm chảy qua.

Một khắc kia, hốc mắt Kỳ Vân Thư suýt nữa đỏ lên.

Chưa từng có người nào, nguyện ý làm như vậy với nàng!

Nàng cắn răng, cổ gồng chống đỡ thân thể, trèo lên trên lưng Vệ Dịch.

Vệ Dịch nâng hai chân nàng, không cần nhiều nỗ lực đứng lên từ trên mặt đất.

"Ca ca, người nhẹ quá."

Đúng vậy, nàng quá nhẹ, nhẹ có chút kỳ cục.

Nàng đầu dựa vào trên vai Vệ Dịch, miệng hơi ghé vào bên tai hắn, hỏi: "Vệ Dịch, người biết đường sao?"

"Nơi này ta không biết."

"Được rồi, để ta chỉ cho, hiện tại người hãy đi thẳng."

"Được."

Hắn công Kỳ Vân Thư, đi bước một đi về phía trước, không nhanh cũng không chậm.

"Ca ca, ta hát cho người nghe được không? Trước kia lúc nương ta công ta, cũng sẽ hát."

Hai mắt Kỳ Vân Thư đã dần dần đóng lại, nghe thấy giọng của hắn, vẫn "Ân" một tiếng.

Sau khi nhận được câu trả lời, Vệ Dịch mỉm cười, hắng giọng, bắt đầu hát.

"Như đã lâu rồi, gió nhẹ nhàng thổi, Triệu Lang về nhà, mang theo toàn bộ phong cảnh Bộc Dương, một cuốn sách nhỏ nhỏ, Lang Đình tới chào, hát trong gió sương....."

Giọng điệu thô sơ, hát một bài hát, vẫn rất dịu dàng êm tai.

Kỳ Vân Thư cũng không biết, thì ra khi Vệ Dịch bắt đầu ca hát, vẫn ra dáng ra hình.

Nàng cong cánh môi hơi mỉm cười, suy yếu hỏi: "Đây là bài gì?"

"Nương nói nó được gọi là 《thanh niên》, khi còn nhỏ, thời điểm nương công ta, đều sẽ hát bài hát này, nhưng hiện tại, nương không còn công ta nữa, nói ta đã trưởng thành, nên cưới vợ. Sau này, ta có tiểu Vệ Dịch, sẽ phải công tiểu Vệ Dịch của ta, rồi hát bài hát này cho nó nghe."

Tiểu tử ngọc, nương người đối đãi với người thật tốt, thật sự đã nói cho người rất nhiều thứ.

Hắn lại nói thêm một câu: "Ca ca, hiện tại ta đang công người, người có phải chính là tiểu Vệ Dịch hay không!"

Phốc ——

Người mới là tiểu Vệ Dịch, cả nhà người đều là tiểu Vệ Dịch.

Ta sẽ không trở thành nương tử của người, cũng sẽ không sinh tiểu Vệ Dịch với người.

Nếu không phải sau lưng đang có thương tích, đau đến nỗi Kỳ Vân Thư thật sự khó chịu, nàng nhất định sẽ móc các khớp ngón tay lại, dùng sức gồ trên đầu hắn.

Vệ Dịch đi tới một ngã tư, nắng gió tay chỉ về một hướng: "Đi về phía bên này."

"Được." Vệ Dịch đồng ý.

Vừa nghe chỉ thị của Kỳ Vân Thư đi về phía trước, vừa nổi lên hứng thú hát vang một lần nữa!

Gió đêm lạnh lẽo, thân mình cao thẳng công một thân mình nhỏ gầy, từ từ in bóng xuống trên con đường dài.

Đó là một phong cảnh tuyệt đẹp!

Dọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư rất nhiều lần đều suýt chìm vào giấc ngủ vì tiếng ca hát của hắn.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Rốt cuộc đã tới cổng sân phía Tây của Kỳ gia.

"Để ta xuống đi." Kỳ Vân Thư nói.

Vệ Dịch cẩn thận buông nàng xuống, ngây thơ hồn nhiên hỏi một câu: "Ca ca, ta hát hay không?"

Nàng găt găt đầu, dùng sức đẩy cửa cổng sân phía Tây ra, giờ phút này, trên mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Vệ Dịch đột nhiên nhíu mày, hỏi nàng: "Ca ca, người có phải bị bệnh hay không?"

"Vệ Dịch, người có nhớ rõ đường trở về hay không?"

"Từ nơi này quay về thì ta nhớ rõ." Thập phần kiên định.

Hai tay Kỳ Vân Thư chống ở trên khung cửa cổng, thở một hơi thật sâu: "Vậy người quay trở về hãy cẩn thận chút, nếu như nương người hỏi người đã đi đâu, đừng đề cập tới Quảng Cừ viện, biết không?"

"Vì sao?"

"Không có vì sao."

"Ngạ." Hân nhấp môi thành một đường thẳng, dùng sức gặt đầu.

Đột nhiên, ánh mắt hân nhìn nhìn về phía bên trong cánh cửa, giống như đang tìm gì đó, ngoài miệng không tự chủ được nói thầm một câu: "Tỷ tỷ chắc là đã ngủ rồi."

Có chút thất vọng!

Tỷ tỷ người không ngủ, đang ở trước mặt người đây!

Nàng nghe thấy tiếng nói thầm của hân. Tiểu tử này, quả thật rất coi trọng mình.

"Vệ Dịch, người xem, trời cũng đã khuya, nhanh chóng trở về đi."

"Ngạ, vậy ca ca, khi nào ta có thể tới tìm người chơi, ta đều luôn một mình, không có ai chơi cùng ta."

Người thật là đáng thương!

Ít nhất, ta còn có một đồng thi thể và xương trắng để chơi.

Không đành lòng, Kỳ Vân Thư đành nói: "Sau này người muốn tìm ta, hãy tới nha môn."

Hân lập tức vô cùng vui vẻ: "Được, vậy ca ca, ta đi đây."

Vẫy vẫy tay, đưa cho Kỳ Vân Thư một nụ cười nhẹ, nhảy nhót, rời đi!

Kỳ Vân Thư không thể giữ thẳng thân mình, lập tức mềm xuống, đầu gối dè ở trên khung cửa, đau muốn chết.

Cũng may, Loan Nhi đứng lúc ra ngoài sân, nhìn thấy cửa cổng sân phía Tây bị mở rộng ra, lập tức nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang nằm ở trên mặt đất.

Nàng sợ tới mức mặt mày tái nhợt!

Nàng cấp tốc chạy qua, ngồi xổm xuống: "Tiểu thư, ngài..... ngài có chuyện gì vậy?"

Tay Loan Nhi nhất thời động tới sau lưng Kỳ Vân Thư, ẩm ướt. Nàng nhắc tay lên thấy, bàn tay mình đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Kỷ Bù

Tay đầy máu, khiến Loan Nhi kinh hoàng sợ hãi!

Hôm nay khi Kỳ Vân Thư ra cửa, nàng nên có hết sức ngăn cản mới đúng, tiểu thư nhà mình rõ ràng đã bị thương, nàng nên ngăn lại và không cho nàng ấy ra cửa mới đúng.

Nhìn đến sau lưng tiểu thư nhà mình xiêm y đều ướt do bị nhiễm máu, trong lòng nàng vừa nôn nóng, vừa cực kỳ sợ hãi.

Một bàn tay của Kỳ Vân Thư chống ở trên khung cửa, nâng khuôn mặt nhợt nhạt lên.

"Đờ ta vào đi thôi."

Loan Nhi bối vì quá hoảng loạn, trong lúc nhất thời có chút sững sốt, nghe được giọng nói của Kỳ Vân Thư, lúc này mới nâng đôi tay run rẩy, nhanh chóng đỡ nàng vào nhà.

Vội vàng chuẩn bị một chậu nước ấm, cởi bỏ quần áo nhiễm máu trên người Kỳ Vân Thư, lộ ra chiếc yếm sau lưng.

Không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, quả thật đã khiến Loan Nhi sợ hãi.

Sau lưng, các vết thương vốn đã dần dần khép lại, đã bắt đầu vỡ ra và chảy ra máu.

"Tiểu thư, ta đi tìm đại phu." Loan Nhi lau nước mắt.

Đang chuẩn bị muốn đi, nàng liền bị Kỳ Vân Thư giữ chặt.

"Đừng đi, trong ngăn tủ có được, giúp ta tra được là được."

"Nhưng....."

"Mau đi."

Loan Nhi không lay chuyển được Kỳ Vân Thư, lau khô nước mắt, chạy đi lấy được tới, còn có một cuộn băng vải.

Loan Nhi thật cẩn thận dùng nước ấm rửa sạch miệng vết thương, tra được, sau đó quấn băng vải lên.

Nàng cũng thay xiêm y cho tiểu thư nhà mình. Một nhiệm vụ đơn giản nhưng mất khá nhiều thời gian mới hoàn thành xong.

Kỳ Vân Thư ghé vào trên giường, sau lưng đã được tra được nên đã bớt đau, dường như cơn đau đã lắng xuống.

Loan Nhi đang bưng chậu máu loãng ra cửa, vừa vận dụng phải một người.

"Nhị tiểu thư?"

Kỳ Uyển Hân đứng ở cửa, nhìn thấy chậu máu loãng trong tay Loan Nhi, lập tức cũng trở nên hoảng sợ.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng hỏi Loan Nhi.

Loan Nhi nén một ánh mắt đầy đau lòng nhìn về phía trong phòng.

Kỳ Uyển Hân vội vàng bước vào phòng, nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang nằm trên giường.

Vội vàng đi qua: "Vân thư, người xảy ra chuyện gì?" Đồng thời trong khi nói chuyện, nhẹ nhàng xốc chân lên, lập tức nhìn thấy sau lưng nàng bị quấn băng vải, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

"Miệng vết thương nhất định đã bị nứt ra rồi? Vì sao không thỉnh đại phu tới nhìn xem." Dứt lời, Kỳ Uyển Hân đang chuẩn bị phản phó nha đầu của mình đi thỉnh đại phu tới.

"Tỷ tỷ, không cần, chút thương thể nhỏ, đã được tra được, không cần phải phiền toái." Kỳ Vân Thư nói.

"Sao có thể nói là phiền toái? Những vết thương trên lưng có thể nhỏ, nhưng nếu như nó là gốc rễ của căn bệnh....." Nói tới đây, Kỳ Uyển Hân thở dài, thập phần đau lòng cầm tay Kỳ Vân Thư đang đặt ở ngoài chân.

Lạnh băng!

Ký Uyên Hân ra hiệu một ánh mắt về phía nha đầu của mình, ý bảo nàng ta đi ra ngoài!

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đợi sau khi nha đầu kia đã đi ra ngoài.....

"Người cũng thất cúng đầu, nhận sai với cha, không phải sẽ không có việc gì sao? Sao người có thể chịu được roi kia? Người còn nhớ rõ, lần trước người ăn roi, đã hôn mê bao nhiêu ngày? Nếu không phải còn sót hơi cuối cùng, chi sợ....."
Sớm đã chết!

Ký Uyên Hân thập phần thương tiếc cho muội muội này của mình, đôi mắt đẹp hạnh nhân, nhanh chóng lấp đầy nước mắt!

Tuy nhiên, phản ứng duy nhất của Ký Vân Thư đối với lời nàng nói, lại là một tiếng cười vô cùng yếu ớt.

"Linh Chi bị thương ở tay, Tam ca liền chạy tới đập phá sản ta một chuyến, tổ mẫu yêu thương nàng ta như vậy, sao có thể buông tay? Chi sợ ngay cả Linh Chi cũng sẽ tự mình suốt ngày tới tìm ta làm âm ỉ, tìm ta phiền toái. Người cũng biết, ta sợ tiểu hài tử nhất. Nếu như ta không nhận mấy roi kia, làm thế nào có thể sống yên ổn?" Giọng điệu trong sáng, nặc dù đa số là do sự suy yếu của nàng.

"Nơi này không có người khác, sao người không nói sự thật với ta?"

"Muội muội không rõ ý tỷ tỷ."

"Người còn đang đợi Ký Bồi, đúng không?"

Ký Uyên Hân nhủ thầm.

Ký Bồi, hai chữ này, Ký Vân Thư chưa từng đề cập tới nó trong hai năm qua.

Hôm nay nghe được từ trong miệng Ký Uyên Hân, trái tim nàng giống như bắt đầu ngửa, nhưng lại không thể gỡ nó.

Dám mặt ở trên gối đầu, nàng nghiêng lại để che mắt, có một chút trốn tránh.

Cổ tình Ký Uyên Hân giống như hoàn toàn thấu nàng, giọng điệu mang theo khuyên bảo nói "Ký Bồi đã rời đi hai năm, người còn đau khổ chờ hắn làm gì? Có lẽ hắn căn bản sẽ không trở lại nữa, hứa hẹn giữa các người, hắn cũng sớm đã quên. Vân Thư, người tới gì khiến mình khó chịu như thế?"

"Nhị tỷ, người đừng nói nữa."

"Ta chỉ không thể chịu nổi khi thấy người như vậy. Bảo vệ một lời hứa bằng miệng, bảo vệ một cái sản trống rỗng, đáng giá sao?" Như thế cảm thấy không đủ thuyết phục, nàng tiếp tục nói: "Người rõ ràng không muốn gả tới Vệ phủ, nhưng vẫn chịu đựng nó. Nếu như ta là người, quả quyết sẽ không tiếp tục chờ Ký Bồi, rời khỏi Ký gia, rời khỏi Cẩm Giang thành."

Lòng đầy căm phẫn!

Ký Vân Thư không thể hình dung ra, cảm xúc này từ đâu đến!

Ký Uyên Hân chung quy không hiểu hết Ký Vân Thư.

Nàng không phải là một người vị tha, không phải không quan tâm tới bất cứ điều gì, càng không phải khiến mọi thứ trở nên khó khăn cho mình.

Lý do duy nhất khiến nàng chờ đợi, chính là vì nàng đã hứa.

"Rời khỏi Ký gia rất dễ, rời khỏi Cẩm Giang thành cũng dễ, nhưng..... Nếu như ta rời đi, Ký Bồi trở về, hắn làm sao tìm được ta?" Giọng nói như vậy, dường như được truyền đến từ vực sâu thăm thẳm.

"Nhưng khoan dung như vậy, cuối cùng người bị thương, lại chính là người."

"Ta biết."

Giọng điệu rất quyết tâm!

Đúng vậy, Ký Vân Thư như vậy, quả có chấp!

Có chấp, có chút có chấp!

Nàng đã hứa sẽ đợi, nhất định sẽ chờ, hai năm ước hẹn, vẫn còn chưa tới!

Lắc đầu, Ký Uyên Hân cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, thiên ngôn vạn ngữ muốn khuyên bảo, cuối cùng, chỉ biến thành một tiếng thở dài.

Nàng chỉ có thể vén góc chăn giúp Ký Vân Thư.

"Người hãy nghỉ ngơi chút đi, đợi lát nữa ta bảo Đồng Nhi đưa chút dược liệu cùng với đồ tắm bỏ lại đây, người hãy dưỡng thân mình cho tốt, tất cả mọi sự, tạm thời hãy gác lại một bên."

Nàng giao phó, Ký Vân Thư đều đồng ý.

Ký Uyên Hân rời đi trước, đau lòng trong ánh mắt không hề mờ đi.

Đêm đó, Ký Vân Thư đau đớn đến mức không thể ngủ được. Tuy nhiên, nỗi đau của nàng không chỉ bắt nguồn từ những vết thương trên lưng.

Còn có cái tên Ký Bồi kia.

Về Ký Bồi, Ký Vân Thư chưa từng nói với bất kỳ ai.

Mà người này, càng là cấm kỵ trong toàn bộ Ký gia!

Không thể đề cập tới, không thể nói tới.

Ngay cả Ký Linh Chi chỉ mới tám tuổi, cũng chưa bao giờ dám nhắc tới!

Thật giống như một người như vậy, chưa từng tồn tại.

Nhưng Ký Vân Thư biết rõ, Ký Bồi, thật sự tồn tại, giữa bọn họ, cũng thật sự tồn tại một đoạn hồi ức tươi đẹp khác cốt ghi tâm!

Mùa đông năm ấy, hoa mai nở rộ rồi.

Ký Bồi đứng dưới tàng cây hoa mai, mặt mày đoan chính, khuôn mặt thanh tú, phong độ nhẹ nhàng, tựa hồ tất cả những từ tốt đẹp đều có thể dùng ở trên người hắn.

Hắn ngắt một đoá hoa mai, đặt ở trong tay Ký Vân Thư.

Trần ngập dịu dàng và ấm áp!

"Thư Nhi, hãy hứa với ta, nhất định phải chờ ta, hai năm sau, ta nhất định sẽ áo giáp trở về, cưới người làm vợ!"

Ký Bồi tán ra khi chất thư hương như vậy, thật sự rất tốt đẹp.

Ánh mắt như vậy, giống như bầu trời mùa hè hàng đêm yếu ớt được chiếu sáng bởi những ngôi sao thưa thớt, đủ ấm để khiến cho trái tim của một người bốc cháy, ấm áp.

Nhưng một thiếu niên như vậy, một lời hứa hẹn như vậy, Ký Vân Thư đã bảo vệ nó trong hai năm qua.

.....

Đêm trôi qua, tư vị đau đớn khó nhận, tra tấn Ký Vân Thư suốt cả một đêm.

Cho tới trước khi bình minh, nàng mới dần dần ngủ được một lúc, khi tỉnh lại, trên gối đầu, đã ướt một tầng lớn.

Không thể phân rõ là nước mắt, hay là mồ hôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đốt đi

Những vết thương sau lưng đã không còn đau nữa, Ký Vân Thư xoa xoa giữa hai lông mày, cẩn thận ngồi dậy từ trên giường.

Sợ miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa.

"Loan Nhi!"

Nàng gọi hai lần, nhưng không có phản ứng lại.

Nha đầu này, có thể chạy đi đâu vào sáng sớm?

Nàng xuống giường, lấy chiếc áo choàng rộng màu xanh được treo trên giá phủ lên người và ra khỏi phòng, nhưng vẫn không thấy Loan Nhi.

Đang chuẩn bị quay trở lại trong phòng, liền nghe được tiếng bước chân rõ ràng, đang tiến đến ở sau lưng nàng.

Nàng vào quay đầu, lập tức nhìn thấy Loan Nhi đang thở hồng hộc, trong tay ôm một cái hộp dài, mặt trên chiếc hộp bao một lớp vải thô cảm sọc, có vẻ thấp phàn thanh nhả!

"Tiểu thư, sao ngài lại ở đây? Vết thương trên lưng còn đau nữa không?" Loan Nhi mang vẻ mặt lo lắng.

"Vật trong tay người, từ đâu ra?"

Ánh mắt Ký Vân Thư nhìn chăm chú trên hộp giấu trong tay nàng.

Loan Nhi nâng hộp giấu trong tay lên, nói: "Có vị khách quý trong kinh thành mang đến, nói là giri tới tiểu thư thiếu gia quý phủ mỗi người một phần. Hiện tại, còn đang nói chuyện với Bào gia ở tiền sảnh."

"Khách quý? Từ kinh thành?"

"Vâng." Loan Nhi gật đầu.

Đó có phải là Cảnh Dung không?

Những nghĩ ngờ gia tăng trong trái tim Ký Vân Thư, nàng nhận lấy hộp giấu trong tay, phản phô nói: "Người đi tới tiền sảnh thăm dò, nhìn xem vị khách quý kia, đang nói gì với cha ta?"

A? Rình xem! Nghe lên!

Loan Nhi bối rối: "Tiểu thư, điều này....."

"Mau đi."

"Ngà nga nga....."

Loan Nhi bước đi được vài bước, lập tức hăng hái lao tới tiền sảnh nình trộm!

Ký Vân Thư ôm hộp vào phòng, vừa mở ra thì thấy, bên trong là một cây Bạch Vân Trường.

Bạch Vân Trường, thật sự cũng không phải là dược liệu hiếm lạ, mà là cực kỳ quý.

Loại dược liệu này, có hiệu quả rất kỳ diệu đối với vết thương do roi da đánh!

Một cách mơ hồ, trong lòng nàng dường như đã nhận ra điều gì đó.

Vị khách quý kinh thành kia, giống như đưa than gây tuyết, điều này không khỏi quá mức trùng hợp!

Nàng lắc lắc đầu, bởi vì hiện tại sau lưng không đau, nên tập trung vào chính sự quan trọng hơn.

Đi đến cái kệ sau bàn, lấy hộp gỗ đàn hương của mình xuống, mở ra, sau đó lại trải một tờ giấy trắng ở trên bàn.

Trong đầu tình tế tạo hình một lát, lấy một cây bút kim loan từ trong hộp, nhưng một chút vào trong nghiền mực, nàng bắt đầu vẽ lên trên giấy.

Nửa chừng, trên mặt giấy, đã xuất hiện từng khối xương người được vẽ bằng xương tấu. Nếu quan sát kỹ hơn, có thể thấy rằng, đó là các phần khác nhau của bộ xương sọ!

Đúng là bản phác thảo hộp sọ của âm dương thi!

Xương sọ được chia thành 23 khối, tất cả các xương đều có hình dạng lớn nhỏ khác nhau, trong đó có nhiều xương phẳng và không đồng đều!

Ngay cả mỗi một khối xương nhỏ, đều được nàng tình tế phân chia một cách cẩn thận.

Giống như đang dựng lại mô hình hộp sọ người. Đây là một thói quen của Ký Vân Thư: mở ra và phân giải hộp sọ. Toàn bộ đều căn cứ theo hình dạng lớn nhỏ, dùng đất sét nhào nặn ra mô hình nhỏ trước, sau đó mới vẽ tượng mạo.

Phương thức vẽ này khác với vẽ những thi thể hư thối vẫn còn có da thịt!

Thậm chí ngay cả ở thời hiện đại, sử dụng công nghệ máy tính cùng với kỹ thuật cao, nàng cũng cần phải tiêu phí không ít công sức.

Huống chi tại địa phương như thế này, ngay cả điện cũng đều không có!

Cho nên, chỉ có thể sử dụng loại phương thức này.

Buồng bút kim loan trong tay, ngón tay trắng mịn của nàng nhẹ nhàng gõ trên trang giấy bên cạnh.

Người âm dương?

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp được.

Suy nghĩ một hồi, nàng dường như lại nghĩ tới điều gì đó.

Thần sắc hơi dừng lại, nàng cuộn bản phác thảo xương sọ này lại, đặt ở một bên, một lần nữa mở một tờ giấy khác ra.

Nàng sắp xếp lại những hộp chứa thuốc màu trong lớp đầu tiên của hộp gỗ đàn hương, sau đó thêm nước vào các khe cấm thụ vào trên lớp thứ hai. Tiếp theo, nàng nhúng bàn chải vào trong thuốc màu và nước trước khi bắt đầu vẽ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, Loan Nhi nghe theo nàng phản phô, vừa rồi mới tới sảnh ngoài.

Rón ra rón rén, không dám tới gần, chỉ đứng sau lưng với mấy nha đầu lắng nghe.

Trong sảnh, thân thể Ký Thư Hân đang đứng nhưng hơi cong xuống, bộ dáng vốn như hung thần ác sát, đã chuyển thành bộ dáng cực kỳ nịnh hót, chắt đầy ý cười cung kính.

Cánh Dung ngồi ở trên chính vị, khoe miệng câu lên một nụ cười mờ nhạt, nhưng thẳm người khiến nhân tâm hoảng sợ!

Hơn nửa, hán tử Lang Bạc đứng ở một bên, giống như một tấm lá chắn, tạo thành một vòng tròn chung quanh Cánh Dung.

Người sống chờ tới gần!

Ánh mắt sắc bén của Cánh Dung lạnh lùng, liếc mắt nhìn trên dưới Kỳ Thư Hàn một cái.

Hắn hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại nhân, người vẫn nên ngồi đi, bốn vương thật sự không thích được người khác ngưỡng mộ."

Trong giọng nói, tựa hồ còn mang theo một sự tàn nhẫn.

Gọi Kỳ Thư Hàn là Kỳ đại nhân, thực sự quá không phải. Khi Kỳ Thư Hàn còn trẻ, chính là Lễ Bộ thị lang!

Nhưng Kỳ Thư Hàn chỉ nhìn phía dưới, cúi thấp đầu: "Hạ quan vẫn nên đứng."

"Bốn vương cho phép người ngồi, người cứ ngồi."

"Vâng."

Hắn đánh phải nắng áo choàng lên, ngồi xuống bên cạnh.

"Dung Vương hôm nay tiến đến, còn mang theo một số vật phẩm trân quý cho người nhà hạ quan, không biết..... có lý do gì?"

Như thế nào? Người cho rằng Cánh Dung hẳn có việc muốn nhờ người sao?

Hắn đường đường là một Vương gia, thật sự đúng là không cần tới đây cầu người.

Cánh Dung cười cười, con người híp lại, nâng chung trà lên, từ từ nói: "Bốn vương nghe nói, năm đó khi Kỳ đại nhân đang làm quan trong triều, phụ hoàng ta từng ban cho người một cái roi chạm ngọc Đằng Mã Kim, là sự thật?"

Nhắc tới điều này, trên mặt Kỳ Thư Hàn hiện lên vẻ đặc ý.

"Đó đều là phước lành ba đời của hạ quan, mới được hoàng thượng ban thưởng."

"Ngà? Bốn vương còn nghe nói, roi Đằng Mã Kim chính là vật do Ba Tư tiến cống, được làm bằng da Kim Điều (đại bàng vàng) thượng đẳng, không biết bốn vương có vinh hạnh nhìn xem một cái?" Lông mày nhàu chặt!

Nghe được nói này, Kỳ Thư Hàn nhanh chóng nói: "Dung Vương muốn nhìn, hạ quan tất nhiên sẽ mang ra tới."

Quay đầu phản phò gia đình: "Đi lấy Đằng Mã Kim tới đây."

Gia đình cất bước rồi đi, lập tức mang cây roi kia tới.

Còn dùng một cái hộp gấm màu vàng để đựng, thật sự rất đáng chú ý!

Kỳ Thư Hàn lấy nó ra từ trong hộp, cung cung kính kính đưa lên: "Dung Vương, đây là Đằng Mã Kim do hoàng thượng ban thưởng."

Biết là được ban thưởng, không cần phải đề cập tới một lần nữa!

Cánh Dung buông chén trà trong tay, nhướn mày, ý cười trên mặt trở nên có chút quý quyết.

Tiếp nhận cây roi, nắm ở trong tay nhìn nhìn, nhìn mũi roi, nói: "Roi này đích xác là rất tinh xảo, nhưng, vì sao lại có một mùi máu tươi?"

"Điều này....." Kỳ Thư Hàn có chút hoảng loạn.

Roi này, sau khi đánh Kỳ Văn Thư, rõ ràng đã được rửa sạch sẽ, không thấy một chút tơ máu, sau đó lại được hong qua gỗ đàn hương để tẩy mùi, sao có thể có mùi máu tươi?

Dung Vương, không phải là người có mũi chó, đúng không?

Thấy Kỳ Thư Hàn bị nhện lời, Cánh Dung nâng cằm, tiếp tục nói: "Không chỉ có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, dường như còn mang theo một mùi vị sức sinh."

Sức sinh? (Cầm thứ, sức vật)

Người nắm lấy roi trước đó, còn không phải là Kỳ Thư Hàn hay sao!

Đây là bản lĩnh chi cây dâu mắng cây hoè! Nếu Cánh Dung nói hai, không ai dám nói một.

Giờ này khắc này, sắc mặt Kỳ Thư Hàn quả thực đã xanh tới cực hạn, nuốt nuốt nước miếng, run rẩy nhìn về phía trước: "Vương gia, roi này sao lại có mùi được? Hạ quan mỗi ngày đều hong nó bằng gỗ đàn hương."

"Kỳ đại nhân, vậy người hãy nên tìm gặp đại phu, chữa trị cái mũi của người." Rõ ràng là vẻ mặt mang theo ý cười, nhưng lời nói lại đã đối vị.

Cảm thấy vẫn chưa tận hứng, Cánh Dung trực tiếp gọi roi hỏi Lang Bạc: "Lang Bạc, người hãy ngồi ngồi, xem có phải mũi của bốn vương có vấn đề hay không?."

"Vâng."

Lang Bạc tiếp nhận roi, đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu: "Vương gia, đích thực có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, xác thật cũng có một mùi vị sức sinh."

"Àn." Cánh Dung rất vừa lòng, ánh mắt đột nhiên đen trầm xuống dưới, thu liễm ý cười, nghiêm nghị.

"Đem roi này, đốt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ai mời tôn Phật này đến?

Cái gì?

Đốt roi?

Đó chính là do hoàng thượng ban thưởng!

Không được không được, trăm triệu không được!

Kỳ Thư Hàn đứng dậy, nhanh chóng khom lưng, sắc mặt đã chuyển sang màu xanh: "Dung Vương, roi này chính là do hoàng thượng ban cho, không thể đốt được!"

"Vậy bốn vương muốn hỏi người một chút, ban cho người roi này, là để người làm gì?"

"Điều này....."

Hoàng thượng chưa nói!

Sắc mặt trở nên khẩn trương, Kỳ Thư Hàn tiếp tục nói: "Mong vương gia giờ cao đánh khẽ, nếu như Dung Vương ngai trên roi này có mùi máu tươi, hạ quan nhất định sẽ xử lý nó cẩn thận, nhưng cầu xin Dung Vương đừng đốt roi này!"

Tiểu nhân, ta thích bộ dáng người cầu xin ta!

Nhưng bây giờ, Cảnh Dung đang trong cơn giận dữ, cặp con ngươi lạnh lùng câu ở trên người Kỳ Thư Hân, thấp phẫn tàn nhẫn.

Giơ tay lên, nói giọng kiên quyết: "Còn không nhanh chóng đốt đi!"

Không mang theo một chút do dự và đồng cảm nào!

Lang Bạc tuân theo mệnh lệnh, cầm roi ra bên ngoài sảnh, từ bên hông lấy ra một lửa, thổi thổi, hướng về phía roi da.

Không biết có phải Lang Bạc có phải là hán tử thô lỗ hay không, có phải đang muốn trêu chọc Kỳ Thư Hân hay không, mỗi lửa đã đặt ở dưới roi nhưng vẫn chậm chạp không đốt.

Đường như còn đang đợi một mệnh lệnh cuối cùng của Cảnh Dung!

Chỉ nghe được "bịch" một tiếng

Kỳ Thư Hân quỳ xuống.

Đôi tay chống ở trên mặt đất, cả người đều bò xuống dưới, điện cuồng cầu xin: "Không được, Dung Vương! Hạ quan cầu xin ngài, ngàn vạn không thể đốt roi! Hạ quan cầu xin ngài, roi này chính là do hoàng thượng ban thưởng. Nếu như đốt mất, hạ quan không dám đương nổi. Cầu xin người Dung Vương, đừng đốt nó!"

Không phải sai lang sao?

Sao cũng học theo Huyền thái gia, có tật xấu thích quý gối trước người ta.

Khóc môi Cảnh Dung khẽ nhếch, không nhanh không chậm bung lên ly trà, nhấp một ngụm nho nhỏ, nhìn Kỳ Thư Hân đang quỳ ở trên mặt đất: "Kỳ đại nhân, vì một cây roi, người phải quỳ gối đối với bốn vương, thật sự không đáng giá, vẫn nên đứng lên đi."

Nhưng thân mình hần lại bò càng thấp hơn, đau khổ cầu xin: "Cầu xin vương gia đừng đốt roi này, nếu không, hạ quan sẽ quỳ mãi không dậy."

Quỳ mãi không dậy?

Ấn!

"Được, vậy người hãy quỳ đi." Cảnh Dung búng tay một cái về phía Lang Bạc: "Còn chưa động thủ?"

"Vâng." Lang Bạc tuân lệnh.

Mỗi lửa được chuyển qua đuôi roi, đầu tiên chỉ là một vài sợi khói nhẹ, nhưng giây tiếp theo đã tàn ra mùi cháy gay mũi, sau đó, lửa nổi lên.

Lang Bạc tuý tay ném nó ở trên mặt đất, roi kia cong lại rồi cuộn tròn, bị mỗi lửa vây quanh.

Kỳ Thư Hân ngửi thấy mùi khói, lập tức ngừng đầu lên nhìn lại, nhìn thấy cây roi bao bởi của mình đang bắt lửa, từ màu vàng vốn có, trở nên đen tối.

Ngay sau đó, về mặt thông khổ nắm tay thành nắm đấm, hết sức đấm mạnh một đấm ở trên mặt đất.

Bảo bối của ta!

Nhìn thấy bộ dáng đau đớn muốn chết của lão gia hóa kia, Cảnh Dung dường như vẫn chưa hết giận.

Đứng dậy, vòng qua Kỳ Thư Hân ở trên mặt đất, đi đến dưới mái hiên, quay lưng lại, gọi một tiếng "Kỳ đại nhân".

Kỳ Thư Hân rũ đầu, về mặt ủ rũ, thờ dài một tiếng, nhưng vẫn trả lời: "Có hạ quan!"

"Bốn vương nghe nói, ở Cẩm Giang thành có một tòa miếu, bên trong cung phụng Bồ Tát thấp phẫn linh thiêng, hình như gọi là chùa Khanh An, đúng không?"

"Vâng."

"Nếu Kỳ đại nhân để ý tới vật phụ vương ta ban thưởng như thế, nói vậy cũng có lòng trung thành đối phụ hoàng ta, đúng không?"

"Đúng vậy." Kỳ Thư Hân thờ dài một tiếng.

Cảnh Dung lại cười thâm thúy lần nữa: "Rất tốt, bốn vương nghe người ta nói, nếu như đi bộ, leo núi tới chùa Khanh An, một bước khấn một lần, dùng tất cả tấm lòng thành kính, đi tới miếu chùa, hiệu quả của lời cầu nguyện phù hộ, tự nhiên sẽ rất linh nghiệm, đúng không?"

"Đúng vậy." Hần lại thờ dài một tiếng.

Cảnh Dung chậm rãi xoay người lại, cúi đầu nhìn hần: "Tốt, sinh thần phụ hoàng ta sắp tới, vậy muốn phiền Kỳ đại nhân, một bước khấn một lần, đi tới chùa Khanh An, cầu Phúc cho phụ hoàng ta. Như vậy, Kỳ đại nhân, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt, đúng không?"

Có 9999 bạc đá lên chùa, một bước khấn một lần!

Ngay cả khi đó là leo lên bình thường, cũng phải đi mất một ngày, huống chi là cả đi cả khấn.

Cảnh Dung, người xác định người không phải là con khi yêu nghiệt* mới đến hay sao? (*khi Tôn Ngộ Không)

Kỳ Thư Hân thật sự sợ hãi, còn chưa hồi phục lại tinh thần từ việc roi đã bị đốt, hiện tại lại áp đến một đả kích lớn hơn nữa, không tức giận được, chỉ trừng lớn hai mắt.

Suýt nữa đã ngất xỉu.

Về mặt trắng bệch!

Cảnh Dung thấy hần chậm chạp không đáp, trong mắt bốc lửa, giọng hơi nặng nề: "Như thế nào? Người không muốn?"

"Không phải, không phải, hạ quan..... hạ quan nguyện ý!"

Hạ quan không hề muốn!

Cảnh Dung gật gù đầu, nở một nụ cười dịu dàng về phía hần: "Rất tốt, bốn vương cũng sẽ phải người đi theo Kỳ đại nhân người, miễn cho người bỏ mất một bước không khấn, như thế không tốt."

"Ta..... Tạ Dung Vương."

Kỳ Thư Hân run rẩy dữ dội!

Giảm thị nguyệt trang, thật sự là biến thái.

Cảnh Dung cảm thấy mỷ mẫn, tức giận nơi đáy lòng đã thoáng giảm xuống một nửa.

Người dám khi dễ tiểu thư sinh của bốn Vương, người dám đánh tiểu Văn Thư của bốn vương, thật sự nên trị tội người!

Cuối cùng, Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, vừa lòng rời đi.

Đề lại Kỳ Thư Hân vẫn quỳ trên mặt đất, sắc mặt khó coi đã tới cực điểm.

Tôn Phật kia, rốt cuộc là ai đã mời hần đến?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Toàn bộ quá trình đều đập vào mắt Loan Nhi, trong lòng nàng có một mặt trận sáng khoải không nói nên lời.

Khách quý từ kinh thành kia, đúng thật là Dung Vương!

Hơn nửa, giáo huấn lão gia thành như vậy, thật sự có thể trút bỏ được oán hận cho tiểu thư nhà mình.

Vì thế, nàng vui vẻ về về tới sân phía Tây, nói tin tốt này với Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư vẫn đang vẽ tranh, nghe thấy tin mừng Loan Nhi nói, thật sự sinh động như thật!

"Tiểu thư, ngài không thể nhìn thấy, khuôn mặt của lão gia lúc ấy, lúc thì chuyển sang màu xanh lúc lại chuyển sang màu trắng. Dung Vương cũng thật lợi hại, lời nói, xử lý tình huống, quả thực khiến người lau mắt mà nhìn."

Bộ dáng Loan Nhi hiện lên về mặt hoa si, thật sự cực kỳ đáng yêu.

Kỳ Vân Thư vẫn tiếp tục vẽ về, thần thái tự nhiên, không hề bị Loan Nhi ảnh hưởng chút nào.

Cho đến khi vẽ xong nét bút cuối cùng, những bút kim loan vào trong nước rửa rửa, cất vào trong hộp gỗ đàn hương.

Lúc này mới nâng mắt lên, liếc mắt nhìn Loan Nhi một cái: "Hắn đi rồi sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng!

"Đi rồi, mới vừa đi."

"Àn."

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng cuộn tròn bức họa do mình vừa mới họa xong, dùng một sợi tơ hồng buộc chặt.

Loan Nhi khó hiểu: "Tiểu thư, vì sao ngài dường như không có một chút hứng thú nào cả? Đồ chính là Dung Vương, vừa mới giáo huấn lão gia."

Nàng đã nghe thấy, đều nghe thấy, không cần phải lặp lại lần thứ hai!

"Được rồi, những gì người nói ta đều đã nghe."

Nàng vòng qua bàn, vào buồng trong, khi đi ra, đã thay đổi một thân nam trang.

"Tiểu thư, ngài đang muốn đi đâu?" Loan Nhi cực kỳ khẩn trương, vết thương trên lưng tiểu thư nhà mình còn chưa lành, nàng nhất định phải ngăn lại.

"Ta tới nhà giam." Lạc giọng, lại nói thêm một câu: "Người cũng đi theo đi."

Không đợi Loan Nhi nói thêm câu gì, Kỳ Vân Thư đã lấy bức họa, đi ra cửa, Loan Nhi cũng đành phải đi theo.

Khi hai người tới trước nhà giam, lúc trước ngực tốt nhận ba lượng bạc của Kỳ Vân Thư, đi lên đón, "Kỳ tiên sinh, sao người lại tới nữa?"

"Đưa ta đi gặp Lâm Đoan."

"Được."

Ngực tốt đồng ý, không hỏi nhiều, mang theo nàng đi vào.

Nhà giam này, vẫn âm u nặng nề như cũ, ẩm ướt không thể chịu được.

Loan Nhi dùng tay che mũi mình lại, cau mày. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng tiến vào nhà giam.

Nhưng thần sắc Kỳ Vân Thư vẫn rất thanh đạm, không hề có chút ghét bỏ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Xem như kỷ vật

Edit & Dịch: Emily Ton

Từ cửa nhà giam đi một đường tới tận cùng bên trong.

Hơi ẩm và mùi hôi thối xông vào mũi càng thêm nồng nặc, tựa hồ còn mang theo mùi gỉ sắt.

"Tôi rồi." Ngực tốt nói một tiếng, dừng lại ở bên ngoài một căn phòng giam.

Kỳ Vân Thư nhìn xuyên thấu qua các cọc gỗ, nhìn thấy Lâm Đoan bên trong. Bởi vì nàng đã từng đưa cho ngực tốt một ít bạc, phòng giam của Lâm Đoan, cực kỳ sạch sẽ, thậm chí còn có thêm một cái chăn trên giường.

Nam nhân kia, đang an vị ở trên giường, râu đầu xuống, mái tóc rối bù, trong ánh mắt, khó có thể che dấu tuyệt vọng.

Tổ Văn đã chết, trái tim Lâm Đoan chỉ sợ cũng đã chết.

"Mở cửa ra đi." Kỳ Vân Thư nói.

Ngực tốt có vẻ rất khó xử.

"Kỳ tiên sinh, lúc này không thể để ngài mở cửa vào được, sự tình Tổ Văn lần trước....."

Đúng vậy, nếu không phải nàng đi vào trong để gặp Tổ Văn, để lại cho nàng ấy một cái đèn dầu, Tổ Văn cũng sẽ không dùng đèn dầu tự sát.

Nàng cũng không muốn khó xử hắn.

Đón gián.....

"Thôi, vậy người đi ra ngoài trước đi."

"Được."

Ngực tốt ngoan ngoãn rời đi.

Kỳ Vân Thư gõ ở trên cọc gỗ, gọi một tiếng: "Lâm Đoan."

Lâm Đoan vẫn không có phản ứng.

"Vụ án này đã đầu tra rõ, người và Tổ Văn đều dù không giết người, nhưng người hẳn đã biết, người phá hủy từ thì, từ tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, chờ công văn Hình bộ gửi xuống, chúng quy người cũng sẽ bị định tội."

Ngay cả khi nàng nói hết những lời nói đó, nhưng Lâm Đoan vẫn không có phản ứng gì.

Loan Nhi một bên kéo kéo góc áo nàng, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, có phải hắn bị choáng váng hay không?"

"Hắn không phải bị choáng váng, nhưng có thể đã chết tâm."

Lời này, thật ra Kỳ Vân Thư muốn nói với Lâm Đoan.

Cuối cùng cũng có chút tác dụng. Lâm Đoan giật giật thân mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỳ Vân Thư, trong ánh mắt mang theo tuyệt vọng, cũng tràn đầy hận ý.

"Là nguoi, là nguoi đã hại chết nàng."

Giọng điệu rất nặng nề, trầm thấp giống như một khối băng!

"Thực sự xin lỗi!" Kỳ Vân Thư nói nghẹn giọng một tiếng.

"Vân nhi đã chết, nguoi xin lỗi thì có ích gì?" Dứt lời, đứng thẳng thân mình, đột nhiên vọt tới. Cả người hắn trực tiếp đánh vào trên cọc gỗ, khuôn mặt hiện lên vẻ hung ác, lớn tiếng gào thét về phía Kỳ Vân Thư: "Đều là do nguoi, các nguoi đều chết hết đi, toàn bộ các nguoi đều chết hết đi, chôn cùng Vân nhi cho ta."

Đồng thời khi Lâm Đoan đâm tới, may mắn Loan Nhi nhanh tay lẹ mắt, kéo Kỳ Vân Thư lui về phía sau hai bước.

Nếu không, cái cổ tinh tế của nàng, chỉ sợ đã bị giam cầm ở trong lòng bàn tay Lâm Đoan.

"Lâm Đoan, ta biết trong lòng nguoi oán hận, nhưng nếu như lão quan gia không xuất hiện, Chu tiểu thư nhất định cũng sẽ uống chén độc dược kia, các nguoi đích thực là muốn giết nguoi! Tổ Văn chết, ta thừa nhận, là sai lầm của ta, nhưng nguoi biết không? Nàng tự sát, cũng chỉ vì nguoi."

"Nguoi nói vậy, chính các nguoi đã ép nàng chết."

Tiếng rống giận kia, quanh quẩn ở trong toàn bộ phòng giam!

Ngục tốt nghe thấy âm thanh ấy, tất nhiên cũng đi vào, nhìn thấy Kỳ Vân Thư không việc gì nên lại đi ra.

Lúc này, Lâm Đoan rất dữ tợn!

Tình yêu, thật sự là có thể khiến người sống chết, cũng có thể huỷ hoại tâm trí người.

Nàng không biết, nếu Kỳ Bồi ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, nàng có thể cũng như vậy hay không?

Kỳ Vân Thư bừng tỉnh, móc ra một chiếc khăn tay từ bên hông, đưa về phía hắn.

"Chiếc khăn tay này hắn là nguoi không xa lạ, đúng không? Chữ viết của Tổ Văn, nguoi chắc hẳn cũng rất quen thuộc, đúng không?"

Lâm Đoan vội vã nắm lấy chiếc khăn tay. Chiếc khăn trong tay, hắn quá quen thuộc.

Hai đóa hoa dâu, một đỏ một xanh, thực sự chói mắt.

Sau đó, ba hàng chữ đậm máu, được khắc ở trên chiếc khăn tay màu trắng, càng thêm bất mắt.

Sau khi Lâm Đoan xem xong, thân thể tê liệt ngồi xuống trên mặt đất, vừa nắm chặt chiếc khăn tay và bắt đầu nức nở.

Vừa tự trách bản thân: "Vân nhi, ta nên sớm mang nguoi rời đi, đều là ta không tốt, ta không thể chiều cổ nguoi tốt hơn, làm hại con của chúng ta không còn, hiện tại ngay cả nguoi cũng rời khỏi ta, Vân nhi....."

Mỗi một câu đều xuyên thấu trái tim Kỳ Vân Thư, khiến nàng cũng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Cuối cùng, nàng quyết định đưa cuộn bức họa mà mình mang đến cho hắn.

"Hãy xem nó như một kỷ vật đi."

Sau khi cầm bức họa trong tay, hắn chậm rãi mở ra. Trên bức họa cuộn tròn, họa một nữ tử xinh đẹp mặc áo xanh, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt linh hoạt, môi mông ửng đỏ, lông mày tinh tế.

Thật sự sinh động như thật!

Phảng phất giống như Tổ Văn đang đứng ở trước mặt hắn.

Bỏ đi không khí ngột ngạt vừa rồi, Lâm Đoan nhìn thấy bức họa, thất thần.

Kỳ Vân Thư không muốn quấy rầy, mang theo Loan Nhi chuẩn bị rời đi.

Nàng vừa mới bước đi được hai bước, đã nghe thấy Lâm Đoan phía sau nói một tiếng: "Cảm ơn."

Nàng dừng bước chân lại, cũng không trả lời, nghiêng người liếc mắt nhìn Lâm Đoan một cái, sau đó lập tức rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ra khỏi nhà giam, tuyết đột nhiên bắt đầu rơi. Những bông tuyết thừa thớt trôi dạt, theo gió lạnh thổi đến trên mặt, đau đón lạnh run!

Loan Nhi nâng mắt lên, oán giận: "Vừa rồi ra cửa nên mang theo dù. Tiểu thư, hay là đợi lát nữa hẵng đi?"

"Chỉ một chút tuyết, không ngại. Nguoi hãy chờ ở đây, khi tuyết ngừng rồi đi. Ta đi tới nha môn, cách nơi này không xa, nhân tiện mượn dù của Lưu đại nhân."

"A? Nó tỷ vẫn nên đi cùng ngài."

"Ta đi khám nghiệm tử thi, những đồng xương trắng kia, nguoi không sợ hay sao?"

Sợ, đương nhiên nàng sợ, quả thực cực kỳ sợ hãi.

Kỳ Vân Thư vừa nói như vậy, Loan Nhi lập tức co cổ lại, ánh mắt kinh sợ.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu nguoi ở đó, sẽ vướng tay vướng chân."

Lời này, thật sự rất trực tiếp!

Nàng cũng không sợ Loan Nhi sẽ thương tâm.

Kỳ Vân Thư không để ý tới Loan Nhi, cất bước đi vào trong tuyết. Những bông tuyết trắng rơi trên búi tóc, trên vai, rất nhanh đã chất thành đồng!

Thời tiết tháng 11, thật sự khiến người khó nắm bắt!

.....

Tới nha môn, Huyện thái gia đã chờ nàng một thời gian. Nàng nói rằng hôm nay muốn tới nghiệm thi, hắn đương nhiên phải đợi.

"Vân Thư, đã dùng cơm sáng chưa?" Huyện thái gia hỏi với giọng vui vẻ.

Thật đúng là chưa ăn.

Nàng sờ sờ bụng, hỏi: "Có đồ gì ăn?"

"Xương sườn hầm khoai tây, rau cần xào thịt, cà tím với nước tương. Nếu nguoi ăn cơm cùng, ta sẽ thêm món móng heo hấp."

"Ngài có bệnh sao? Mới sáng sớm đã ăn toàn đồ dầu mỡ!"

"....."

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, qua loa lấy lệ một chút đã bị á khẩu không thể trả lời, hàm răng giống như được đổ nước lạnh vào trong!

Ký Vân Thư ngồi xuống, gõ gõ trên bàn: "Chỉ cần một ít măng xào và canh thịt viên là được. Tốt nhất, thêm một chút cái trắng vào, làm nhanh lên, ta không muốn trì hoãn canh giờ nghiệm thi."

"Được rồi được rồi, ta sẽ lập tức phản phó."

Huyện thái gia vội vàng triệu tập người tới, nói ra một vài tên món ăn.

Sau đó, cũng đặt mông ngồi đối diện Ký Vân Thư, trên mặt cười lớn, ngó ngán nhìn nàng.

Người có bệnh sao?! Ký Vân Thư thầm nghĩ.

"Tùng tùng....."

Đột nhiên, một loạt âm thanh từ chiếc trống Đăng Văn Cổ trước nha môn truyền tới.

Có người đánh trống!

Huyện thái gia thấy sắc khảm trương, không lâu sau, nha dịch lập tức vội vàng vàng chạy vào, chỉ vào công lớn, nói: "Đại nhân, có người đánh trống."

"Ai vậy?"

"Là một ngốc tử!"

Ngốc tử? Vệ Dịch sao?

Huyện thái gia hỏi: "Ngốc tử nào?"

Nha dịch trả lời: "Chính là ngốc tử Vệ gia, nói là tới tìm ca ca hần. Hần đứng ở cửa, không chịu rời đi."

Về mặt bắt đặc dĩ!

****Hết chương 59*****

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Nơi này gọi là phòng nghiệm thi

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tới nha môn để tìm ca ca?

Huyện thái gia lúng túng!

Hần gãi gãi đầu, lăm bắm trong miệng: "Ngốc tử Vệ gia, không phải là con trai độc nhất hay sao? Ca ca hần tới từ đâu?!"

Người khác không biết, Ký Vân Thư đương nhiên biết.

Tới hôm qua, bất quá nàng chỉ nói một câu tới nha môn tìm nàng là được, không nghĩ tới tiểu tử ngốc kia, thật sự tới!

Nha dịch hỏi: "Đại nhân, ngốc tử kia không chịu đi, làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ cái gì? Đẩy đi!"

"Được được được....."

Nha dịch đang chuẩn bị xoay người, Ký Vân Thư đã gọi hần lại: "Không cần, ta đi xem sao."

"Vân Thư, đồ ăn sắp tới rồi!" Huyện thái gia nhanh chóng nói.

"Ăn ăn ăn, ngài chỉ biết đến ăn."

Ký Vân Thư trừng hần một cái, đứng dậy đi về phía cửa nha môn.

Hành động này khiến Huyện thái gia hồ đồ. Tình tình Ký Vân Thư không phải rất nhạt nhẽo hay sao? Vì sao lại quan tâm tới một ngốc tử như vậy?

Tại cửa nha môn, Vệ Dịch ôm chày gỗ của Đăng Văn Cổ, đang định đánh lên trên Đăng Văn Cổ lần nữa.

Một tên nha dịch nhanh chóng nắm được tay hần.

"Vệ công tử, người hãy nhanh chóng buông thứ này ra, trống này, không phải có thể tùy tiện đánh loạn."

Vệ Dịch không buông tay: "Ca ca nói, ta có thể tới nha môn tìm ca ca."

"Nói này không có ca ca của người, ca ca người cũng không ở đây. Người xem, tuyết rơi đầy trời, nếu người vẫn không quay về, đội lát nữa sẽ không về được." Dứt lời, nha dịch đang định đoạt lấy chày gỗ trong tay Vệ Dịch.

Hần uốn éo thân mình, trừng mắt liếc nhìn nha dịch một cái, phồng má lên giận giữ.

Không vui nói: "Ca ca ta nói... nói... ta có thể tới đây tìm ca. Người đừng gạt ta! Ta biết ca ở đây."

"Được được được, Vệ công tử, Vệ đại công tử, người muốn tìm ca ca, ta để người đi tìm. Nhưng, người hãy đưa vật trong tay người cho ta, thứ này không thể chạm vào!"

"Không muốn."

Vệ Dịch trực tiếp giấu chày gỗ sau lưng.

Nha dịch mang về mặt bắt đặc dĩ, trên trán nổi lên những đường hắc tuyến!

Vệ Dịch đứng thẳng thân mình, nói: "Nếu ta trả lại này cho người, người sẽ không mang theo ta đi tìm ca ca. Ta không tin người, người sẽ gạt ta."

"Trời cao làm chứng, ta tuyệt đối sẽ không lừa người."

"Không được, ta vẫn không tin người."

Nói xong, Vệ Dịch lại chuẩn bị đánh trống!

"Dừng tay."

Giọng nói của Ký Vân Thư vang lên cùng lúc với động tác gơ tay của hần.

Vừa nhìn thấy Ký Vân Thư đi ra từ bên trong, về mặt Vệ Dịch trở nên hưng phấn, hai tay buông lỏng, chày gỗ rớt xuống từ trong tay hần.

Thật tình cờ, cái chày nện ở đúng trên chân nha dịch.

"A!"

Nha dịch nằng lên chân, đau đến nổi chau mày.

Vệ Dịch không thèm quan tâm, lập tức chạy về phía Kỳ Vân Thư: "Ca ca."

Cực kỳ vui vẻ!

"Người chạy tới nơi này làm gì?" Kỳ Vân Thư nhìn hấn.

"Ca ca không phải đã nói hay sao? Nếu như muốn tìm người, có thể tới nha môn!"

"Người tới tìm ta thì tìm ta, vì sao lại đánh trống?" Ánh mắt nằng liếc nhìn về phía Đổng Văn Cổ.

Vệ Dịch nhườn mày, rất tự tin trả lời: "Bởi vì ta nhìn thấy rất nhiều người tới nha môn, đều phải đánh trống trước. Ca ca, vì thế ta cũng đánh trống. Người xem, sau khi ta đánh, người liền xuất hiện."

Ấn, cũng rất hợp lý!

Nhưng.....

"Vệ Dịch, trống kia người không thể tùy tiện đánh." Kỳ Vân Thư cẩn thận cảnh báo hấn.

Nhưng Vệ Dịch không hiểu, chỉ vào nha dịch vẫn đang ôm chân đau, nói: "Hấn cũng không cho ta đánh, vì sao?"

Điều này.....

Kỳ Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, đơn giản kéo hấn, bước vào nha môn.

Nàng đi ở phía trước, hấn đi ở phía sau.

Lần đầu tiên nhìn thấy nha môn, Vệ Dịch đương nhiên cực kỳ tò mò.

Nhìn trái nhìn phải, không chú ý dưới chân nên dẫm lên một tảng tuyết và té ngã, nhưng bị vương phải hòn đá nhỏ, thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn qua, có vẻ rất tình nghịch!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Vào trong phòng, Kỳ Vân Thư phát phát tuyết trên vai.

Ngay sau đó, xoay người, giờ tay về phía bà vai Vệ Dịch, rất cẩn thận cũng phủi tuyết ở trên vai hấn.

Ngoài miệng nói: "Lần sau khi người rơi xuống dưới tuyết, nhớ rõ dùng tay phủi đi, nếu như tuyết thấm vào trong quần áo, sẽ bị cảm lạnh."

"Cảm ơn ca ca."

Hấn càng đứng thẳng người, bộ dạng rất đặc ý, rất hướng thụ sự "phục vụ" của Kỳ Vân Thư.

Nhìn hấn như vậy, Kỳ Vân Thư trừng hấn một cái.

Tiểu tử, ta muốn đánh người, người biết không!

Mặc dù như vậy, nàng vẫn cẩn thận phủi tuyết giúp hấn.

Hai người trong mắt người khác, giống như nam tuấn, nữ tiểu, quả thực khiến người ghen tị!

Nhưng..... Huyện thái gia đang ngồi ở bàn ăn sau lưng, kinh ngạc sùng sốt!

Đây là tình huống gì?

Ngốc tử Vệ gia, từ khi nào nhận được sự đối đãi như vậy của Kỳ Vân Thư?

Trong lòng Huyện thái gia không cam lòng, đứng dậy đi qua, hơi uốn thân hình béo ú của mình, trực tiếp cầm đầu đi vào giữa hai người bọn họ.

Sau khi đẩy Kỳ Vân Thư ra xa và "thay thế" nàng, bắt đầu phủi tuyết trên người Vệ Dịch.

"Hãy để ta làm đi, Vân Thư, đồ ăn đang lạnh, người nhanh chóng ăn đi." Thúc giục.

Huyện thái gia đột nhiên chen vào, đẩy Kỳ Vân Thư qua một bên.

Uy uy uy, thân mình người lớn như thế, còn ép mình vào giữa, không xấu hổ sao?!

Vệ Dịch nhìn đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ ở trên vai mình, lập tức không vui. Hấn lùi về phía sau vài bước, sau đó nhanh chóng chạy đến sau lưng Kỳ Vân Thư, không hải lòng trùng mắt nhìn Huyện thái gia.

"Người chạm vào ta làm gì?"

"Ta đang giúp người."

"Ta không cần, ta muốn ca ca giúp."

"Người....." Huyện thái gia á khẩu không trả lời được.

Kỳ Vân Thư giờ tay đỡ trán, lắc đầu, hỏi Vệ Dịch: "Người đã ăn gì chưa?"

Hấn lắc đầu: "Chưa."

Vì thế, Kỳ Vân Thư lại kéo hấn ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn, ngoại trừ những món Kỳ Vân Thư đã nói, còn có vài món ăn đầy dầu mỡ của Huyện thái gia.

"Ăn đi, ăn xong đưa người đi tới một nơi." Kỳ Vân Thư nói.

"Được."

Hấn cầm lấy chén đĩa, vui vẻ nhanh chóng bắt đầu ăn.

Huyện thái gia đi tới, trong mắt gằn như bắn ra lửa.

Ngốc tử, người cầm chén đĩa của ta! Ta ăn như thế nào?

Huyện thái gia đùng nhẹ vào Kỳ Vân Thư, hỏi: "Vân Thư, đây là tình huống gì?"

"Người đoán!"

"Bản quan không đoán được."

"Vậy đừng đoán." Kỳ Vân Thư miễn cưỡng trả lời.

Vừa mới sáng sớm, sắc mặt Huyện thái gia đã chuyển sang màu xanh tái lẩn!

Không mất nhiều thời gian, đồ ăn trên bàn, đa số đều bị Vệ Dịch giải quyết, Kỳ Vân Thư chỉ ăn một chút, Huyện thái gia ngồi nhìn toàn bộ quá trình, trừng lớn cặp mắt nhìn Vệ Dịch.

"Ăn no chưa?" Kỳ Vân Thư hỏi Vệ Dịch.

Hắn sờ sờ bụng mình: "Ăn no rồi."

"Được, đi theo ta."

Đứng dậy, không hề dấy dưa dây cà, đi ra ngoài.

Vệ Dịch đuổi kịp bước chân nàng, hắn còn tưởng Kỳ Vân Thư sẽ dẫn hắn đi chơi, vô cùng vui vẻ!

Cuối cùng, bọn họ dừng lại ở trước cửa một gian phòng trong nhà môn.

Đẩy cửa ra, một mùi máu nồng đậm cùng với mùi hôi thối vọt vào trong mũi.

Trên chiếc bàn cao được đặt đối diện với cửa, đặt một đồng hồ vật, phía trên được dùng một khối vải bó màu trắng che lại.

"Ca ca, nơi này là chỗ nào?" Vệ Dịch che mũi lại: "Nơi này thúi quá."

"Nơi này... đều là một số thứ thú vị." Giọng điệu mang theo một chút hài hước.

"Nhưng ca ca....."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Kỳ Vân Thư kéo vào.

"Nơi này, gọi là phòng nghiệm thí." (Phòng khám nghiệm tử thi)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Vệ Dịch thông minh sao?

Tất nhiên, Vệ Dịch không biết phòng nghiệm thí là gì!

Chỉ lo che mũi mình lại, bị Kỳ Vân Thư kéo vào.

"Ca ca, nơi này chơi không vui."

Vệ Dịch nhũu mấy bĩu môi, vừa mới ăn vào trong bụng, thiếu chút nữa đã phun ra!

"Người ngoan ngoãn đứng ở một bên, không được nhúc nhích." Kỳ Vân Thư nói.

"Ngạ."

Cho dù Vệ Dịch không muốn, nhưng vẫn rất nghe lời, thân thể trực tiếp thối lui đứng qua một góc, che mũi mình lại.

Kỳ Vân Thư kín đáo cười cười, ai khiến người ăn nhiều như vậy.

Một lát sau, nàng trở nên nghiêm túc.

Mang vào bao tay màu trắng một bên, sau đó xóc vải bó trắng trên bàn lên.

Lộ ra bộ hài cốt âm dương thí!

Bọn nha dịch làm việc cũng khá nghiêm túc, ngay cả đất cũng đã đào lên, xương trắng nằm ở phía trên, vẫn được bảo tồn nguyên dạng của nó.

Lúc này, Huyền thái gia cùng với một số nha dịch bước vào.

Huyền thái gia liếc mắt nhìn Vệ Dịch một cái, còn đang buồn bực về bữa cơm sáng của mình đã bị hắn ăn!

Huyền thái gia đi đến bên người Kỳ Vân Thư, hỏi: "Vụ án này, khó giải quyết?"

"Còn chưa xác định được. Xét cho cùng, khối xương cốt này đã được hai năm." Nàng đề đôi giăng tay xuống treo ở trước ngực, tiếp tục hỏi: "Đã điều tra chưa? Hai năm trước ở Cẩm Giang, có người dân báo mất tích hay không?"

"Sư gia đang tra hộ phổ (尸谱: sổ hộ khẩu), bản quan cũng phái người đi tra hỏi, chắc hẳn sẽ có kết quả. Nhưng Vân Thư, còn phải chờ bức họa của người."

"Bức họa xương trắng cần phải có thời gian, trong vòng ngày mai có thể sẽ có."

"Vậy tốt rồi, bản quan sẽ phái người điều tra trước, cũng đỡ cho người quá mệt mỏi."

Ai da, Huyền thái gia thật là mồm mép, từ khi nào trở nên tốt như vậy!

Không hề chậm trễ chính sự, nàng tiếp tục xem xét đồng xương trắng.

Sau đó nói: "Vết thương trí mạng trên thi thể âm dương thí, chắc hẳn là bị đâm hơn 20 dao ở trên xương sườn và trên vai. Các vết dao đều từ trên cao đâm xuống, là hung thủ đã nắm ngược chuôi dao và đâm vào trên người người chết. Vì thế, vết thương trên xương vai và xương sườn đều giống nhau. Từ đây, có thể xác định hung thủ cao hơn so với người chết. Người chết không có dấu hiệu trúng độc, trên cổ tay cũng không có xương bị gãy, trước khi chết, nhất định sẽ phản kháng. Nếu như thế, đối phương rất có khả năng là một nam nhân."

Nàng nói một hồi, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư kéo dài từ trên thân xương cốt xuống tới phía dưới, cuối cùng tay ấn ở trên xương đùi nơi mắt cá chân, nhũu mấy lại: "Người chết đã bị thương ở chân?"

Vì đề xác định giả thuyết của mình, nàng gỡ gỗ ở trên mắt cá chân xương trắng, sau đó phân phó nha dịch: "Đi lấy một chút dầu long não* cùng với dấm lại đây."

(*樟木汁: chương mộc trấp = dầu long não) {Edit. & Dịch: Wattpad/@Emily_Ton}

"Được."

Nha dịch vội vội vàng vàng đem những vật nàng yêu cầu tới, đặt ở một bên.

Kỳ Vân Thư bung chén dầu long não đổ lên trên xương cốt của mắt cá chân, sau đó tìm một tờ giấy trắng, ngâm qua giấm trắng, gói nó quanh xương mắt cá chân.

Chờ một lúc sau, tờ giấy trắng dần dần biến thành màu đỏ.

Mọi người khó hiểu.

"Kỳ tiên sinh, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nha dịch hỏi.

Nàng thật ra không vội trả lời, lấy tờ giấy trắng ra, cầm ở trong tay, đột nhiên gọi một tiếng: "Vệ Dịch."

Vệ Dịch đang trốn ở góc phòng vừa nghe thấy gọi tên mình, cả người run lên một chút. Thời điểm khi Kỳ Vân Thư xóc tẩm vải lên để lộ ra bộ xương trắng, hắn đã sợ tới mức nghẹn họng nhìn trần trời, hai chân run rẩy lợi hại.

Hắn không có một cái động phía sau, để hắn có thể nhanh chóng chui ra!

Sau một lúc không thấy Vệ Dịch đáp lại, Kỳ Vân Thư quay đầu nhìn hắn, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: "Vệ Dịch, lại đây!"

"Ca ca, ta sợ."

"Người chết, có gì phải sợ. Người nên sợ, là người sống mới đáng!"

Ách.....

Mọi người chung quanh, giật giật khóc mắt!

Vệ Dịch cúi đầu, dưới sự uy hiếp của Ký Vân Thư, di chuyển bước chân đi tới, nhưng vẫn nghiêng người, không dám nhìn đồng xương kia.

"Vệ Dịch, người biết nếu một người bị bong gân mắt cá chân thì sẽ thế nào?"

Vô duyên vô cớ, hỏi điều này làm gì?

Vệ Dịch vẫn cúi đầu như cũ, thấp giọng trả lời: "Sẽ đau!"

"Còn gì nữa?"

"Sau đó....." Đôi mắt đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ký Vân Thư: "Sau đó trên chân sẽ biến thành màu đỏ, sau khi màu đỏ biến mất, nó sẽ biến thành màu xanh, sau đó sẽ tốt dần lên."

"Không sai, Vệ Dịch, người rất thông minh."

"Cảm ơn ca ca."

Hắn hoàn toàn quên mất mình đang đứng cạnh một đồng xương trắng.

Ký Vân Thư hơi nhấc tờ giấy trong tay lên, tiếp tục nói với hắn: "Như vậy, những lời ta nói tiếp theo, người cũng phải nhớ kỹ. Cho dù một đồng xương trắng đã qua bao lâu, chỉ cần ở trên xương cốt, đầu tiên ròi lên một ít dầu long não, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm trắng và bọc trên xương cốt. Nếu như tờ giấy biến thành màu đỏ, điều này nói lên rằng, người chết vừa mới bị thương trước khi chết. Nếu như biến thành màu xanh, điều này nói lên rằng, người chết nhất định đã bị thương một khoảng thời gian trước khi chết. Phương pháp này, là dùng để phán đoán trước khi người ấy chết, có phát sinh dấu vết tranh đấu cùng với người khác hay không."

"Vệ Dịch, hiểu chưa?"

Vệ Dịch phản xạ có chút hơi chậm, cuối cùng, vẫn gật đầu, chỉ vào tờ giấy đang cầm trên tay, kinh hô: "Ta hiểu được ca ca, hắn nhất định là vừa mới bị thương."

"Không phải là vừa mới, mà là vừa mới bị thương trước khi chết!" Nàng nghiêm khắc sửa đúng hắn.

"Nga, ta hiểu được."

Xác định hắn thật sự đã hiểu, lúc này Ký Vân Thư mới nhìn về phía Huyện thái gia cùng với mấy nha dịch, hỏi: "Như vậy, các người đã hiểu chưa?"

Đoán người gật đầu.

Nàng buông tờ giấy ra, Vệ Dịch thối lui ra sau, tiếp tục lui về chỗ góc phòng.

Ký Vân Thư bắt đầu xem xét phần còn lại của tàn lưu quần áo ở trên bộ xương.

Vải dệt bằng lụa, khó trách có thể tồn tại hai năm!

"Quần áo của người bình thường, cơ bản đều là vải bố, mà loại này là vải dệt lụa, hẳn là nhân gia nhà giàu, xem ra, đồng xương trắng này, chắc là kẻ có tiền."

Nàng lại lật xem kỹ, trên quần áo, có một vài lỗ hổng.

"Trên quần áo có vài lỗ rách, chắc hẳn là do dao nhọn đâm thủng."

Vừa tra xét vừa nói, Huyện thái gia lại hơi nheo mắt, thấp giọng hỏi nàng.

"Vân Thư, người vừa rồi nói chuyện cùng với ngốc tử kia để làm gì?"

Ai ai ai, ta vẫn đang nói chính sự!

Huyện thái gia, đầu óc người nhất định có bong bóng trong đó!

Tuy nhiên, Ký Vân Thư cũng không tức giận, ngược lại câu khốc mỗi lần, mắt lạnh ném về phía Huyện thái gia.

"Đại nhân cảm thấy, Vệ Dịch thông minh sao?"

"Thông minh? Hẳn?" Không thể tưởng tượng: "Hắn là một ngốc tử."

Giọng nói cực thấp!

"Nhưng ta không cho là vậy, nếu như được dạy dỗ cẩn thận, nói không chừng, hắn cũng là một Ngổ tác tốt."

"A?"

Huyện thái gia mờ tỏ hai mắt nhìn, càng thêm không thể tin nổi, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, tiều từ co người ở nơi đó, hèn nhát như chuột, nơi nào giống Ngổ tác?

"Vân thư, người không phải..... muốn nhận hắn làm đồ đệ chứ?"

"Vẫn đang suy xét." Mây đẹp của Ký Vân Thư nhẹ nhàng nhướng lên.

Coi bao tay xuống, vỗ vỗ, cũng không quan tâm tới bộ dáng ngốc nghếch của Huyện thái gia, giao phó: "Trước mắt, đó là tất cả những thông tin ta có thể lượm lặt về khối xương cốt này, người hãy đề sư gia ghi chép lại tất cả, chờ sau khi điều tra rõ khối xương trắng này rốt cuộc là ai, sau đó dựa vào những thông tin căn bản để tiến thêm một bước nữa, đó là tra ra hung thủ!"

Bọn họ gật gật đầu!

Ký Vân Thư đã chạy tới bên người Vệ Dịch, hỏi: "Thích nơi này sao?"

Lắc đầu: "Không thích."

"Vậy thì đi thôi."

Nàng quay người đi ra ngoài, Vệ Dịch nhanh chóng đuổi kịp!

Sau lưng, sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ.

Hắn xác định mình không hề nghe lầm. Ký Vân Thư, đang có ý định nhận Vệ Dịch làm đồ đệ.

Có phải hắn làm hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hung thủ là ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lôi kéo Vệ Dịch ra khỏi phòng nghiệm thi, Kỳ Vân Thư mượn một chiếc dù, rời khỏi nha môn.

Kỳ Vân Thư mở dù ra, sau đó nhét nó vào trong tay Vệ Dịch.

"Người cao hơn, người giữ."

"Được."

Hắn vừa lòng, để dù dính ở trên đầu hai người, bước đi vào trong tuyết.

"Vệ Dịch, ta hỏi người, người thích gì? Đọc sách? Viết chữ?" Kỳ Vân Thư vừa đi vừa hỏi hắn.

Nghĩ nghĩ, hắn lắc lắc đầu: "Ta đều không thích."

"Vây, vừa rồi người thích đóng xương trắng kia không?"

"Xương trắng?" Sắc mặt Vệ Dịch trầm xuống, nhanh chóng vẫy tay: "Không không không, ta cũng không thích."

Boi vì tay rung, chiếc dù trên đỉnh đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Kỳ Vân Thư lập tức cầm tay hắn, ánh mắt nghiêm khắc: "Không được phép lắc tay." Ánh mắt thuận thế rơi xuống trên vai mình: "Người xem, tuyết đều rơi xuống trên vai ta."

Tuy nhiên, lực chú ý của Vệ Dịch, dường như không phải tuyết ở trên bả vai Kỳ Vân Thư, mà là trên đôi tay đang nắm chặt tay mình.

Mười ngón trắng nõn, vừa nhỏ vừa thon dài, nắm ở trên bàn tay to rộng của hắn, ấm áp và thoải mái.

Trong lúc nhất thời, đầu óc Vệ Dịch méo mó, ngốc lảng nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư ý thức được điều này, lập tức thu tay vào trong tay áo, nghiêng người: "Tiểu tử người, sao lại có thói quen kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào cổ tay người khác."

"Ca ca, tay người rất giống tay tỷ tỷ!"

"Giống nơi nào?"

Vệ Dịch mở miệng cười, nói: "Lần trước khi tỷ tỷ cầm dao khiến ta sợ hãi, ta nhìn thấy trên mu bàn tay nàng ấy có một nốt ruồi nhỏ. Trên mu bàn tay của ca ca cũng có một nốt ruồi giống như vậy."

Àn?

Kỳ Vân Thư giờ tay lên nhìn, trên mu bàn tay gần sát khe hẹp chỗ ngón tay cái, quả thực có một nốt ruồi đen.

Nốt ruồi rất nhỏ, nhỏ đến nỗi 5 năm qua, ngay cả bản thân Kỳ Vân Thư cũng chưa bao giờ chú ý tới nó.

Tiểu tử này, tâm tư rất tinh tế!

Thu tay mình vào trong tay áo, nàng vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa nói: "Được rồi, trước tiên ta sẽ đưa người quay về Vệ phủ."

"A?" Vệ Dịch có chút không tình nguyện: "Ca ca, người dẫn ta đi tìm tỷ tỷ được không? Ta có thứ muốn tặng cho nàng."

"Thứ gì?"

"Không thể để ca ca nhìn thấy, ta phải tự mình đưa cho tỷ tỷ."

Điều này khiến Kỳ Vân Thư bất đầu cảm thấy hứng thú, dừng bước chân lại, miệng lưỡi mang theo một chút uy hiếp nói: "Nếu người không nói cho ta biết, ta sẽ không mang người đi tìm nàng ấy, sau này cũng sẽ không."

Vệ Dịch bối rối, nhanh chóng nói: "Được được được, ta nói."

Dứt lời, duỗi tay tới eo lưng, móc ra một cái túi nhỏ, đặt nó trong lòng bàn tay.

"Chính là cái này, ta muốn tặng tỷ tỷ."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi nhỏ trong tay hắn, mở ra nhìn vào. Bên trong, đựng một khối ngọc bội màu da cam, cực kỳ trong suốt.

Nàng có chút khó hiểu: "Ngọc bội này từ đâu ra? Người vì sao..... muốn tặng ngọc bội cho tỷ tỷ người?"

"Đây là khối ngọc mà cha đưa ta, nói có thể bảo vệ bình an, ta muốn đưa nó cho tỷ tỷ."

"Nhưng tỷ tỷ người, chưa chắc sẽ thích!"

"Nuông nói, nữ hài từ nhỏ đều thích những vật quý giá, khối ngọc này rất quan trọng với ta, tỷ tỷ nhất định sẽ thích."

Tiểu tử ngọc, vật quý trọng như vậy, cũng có thể bỏ đi và tặng người như thế!

Tỷ tỷ người đã hù dọa người nhiều lần, người vì sao vẫn thích khi nàng ấy luôn lạnh lùng với người?

Nàng trả lại ngọc bội, nói: "Người nên giữ ngọc bội cẩn thận, cha người tặng người, không thể mang đi tặng người khác, hiểu không?"

Hắn không hiểu!

"Không có gì phải lo lắng, ca ca, người dẫn ta đi tìm tỷ tỷ đi, ta sợ tự mình đi, tỷ tỷ sẽ không gặp ta."

Cực kỳ uy khuất!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư hơi cứng lại, không biết nên nói thế nào.

Vệ Dịch bỗng nhiên biến thành miệng lưỡi suôn sẻ, tiếp tục nói: "Ca ca, người hãy đáp ứng ta đi, ta thật sự muốn tặng khối ngọc bội này cho tỷ tỷ. Ta thích tỷ tỷ, ta muốn tặng ngọc bội cho nàng. Ca ca, mang ta đi tìm tỷ tỷ đi, được không?"

Sao còn chơi tới mức vô lại như thế!

Tiểu tử ngọc này, thật sự khiến người đau đầu!

Không còn lựa chọn nào khác, Kỳ Vân Thư đành phải nhận lấy khối ngọc bội lần nữa: "Tỷ tỷ người mẩy ngày gần đây thân thể không tốt, người không thể tới gặp nàng. Ngọc bội này ta nhận giúp nàng ấy, nhất định sẽ giao cho tỷ tỷ người."

"Điều này....."

"Như thế nào, người lo lắng ta sẽ giữ ngọc bội này sao?"

"Không phải không phải." Dùng sức lắc đầu: "Được, vậy ca ca nhớ phải đưa ngọc bội cho tỷ tỷ."

"Ngaoan." Kỳ Vân Thư hơi mỉm cười, thả ngọc bội vào trong ống tay áo của mình.

Không hề chậm trễ canh giờ, hai người tiếp tục đi về phía trước, Kỳ Vân Thư đưa Vệ Dịch đến cửa Vệ phủ.

Vệ Dịch có chút không muốn buông tha, tròng mắt đảo quanh, khóe miệng bắt đầu xà: "Ca ca, hay là người vào cùng ta đi, trong phòng ta có rất nhiều đồ ăn ngon."

Nàng lấy lại cây dù trong tay Vệ Dịch, xua xua tay, ý bảo hắn nhanh chóng đi vào.

"Không cần, ta còn có việc."

Không hề dừng lại, nàng đã xoay người rời khỏi cửa Vệ phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dọc theo đường đi, từ Vệ gia đến Ký gia, cũng có một đoạn đường phải đi qua khu chợ phồn hoa. Sau khi đi vòng qua tới trên đường lớn, lúc này mới thoáng yên tĩnh hơn một chút.

Nhưng dọc theo đường đi, bước chân Ký Văn Thư càng ngày càng chậm, cuối cùng, dừng lại.

"Xuất hiện đi, không cần phải đi theo ta."

Phía sau nhìn như không có điều gì bất thường, nhưng đột nhiên đi ra một người.

Người nọ khoảng 5-60 tuổi, một thân quần áo vải thô, tóc mai trắng bệch, thấp lùn. Nhìn qua, thấp phần khăn trương sợ hãi!

"Người vẫn luôn đi theo ta từ nhà môn tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?" Ký Văn Thư hỏi.

Người nọ bước về phía trước vài bước, nhìn nhìn chung quanh cảnh giác, nâng lên mắt, lúc này mới nói: "Ký tiên sinh, ta đi theo người... thật ra... có một việc muốn nói với người."

"Lão nhân gia, người cứ nói đi. Nơi này không có người khác."

"Là về..... về thi thể âm dương thi."

Cái gì?

Sắc mặt Ký Văn Thư trở nên căng thẳng, truy vấn: "Người biết điều gì?"

Lão nhân gia căng thẳng, đầu càng cúi thấp hơn nữa: "Ta biết..... biết thi thể kia là của ai."

"Ai?"

"Là..... Giang Bào gia, Quảng Cừ viện, chính là dinh thự của Giang lão gia." Giọng nói run rẩy.

Trong lòng Ký Văn Thư càng thêm nghi hoặc: "Sao người biết được? Xương cốt kia đã được hai năm, hơn nữa, bức họa còn chưa vẽ ra."

Người nọ nhanh chóng giải thích: "Bởi vì ta biết, người có cơ thể âm dương, chính là Giang lão gia."

"Vậy lão nhân gia, người rốt cuộc là ai?"

"Ta là một hạ nhân của Giang gia. Giang lão gia là người âm dương, việc này, rất ít người biết được." Nói tới đây, thân mình lão nhân gia run lên.

Không bình thường, không có một chút bình thường!

Ký Văn Thư nhủ mảy: "Sao người biết đồng xương trắng đó là của Giang lão gia, cũng vì sao, người không tới nhà môn nói cho Lưu đại nhân, ngược lại đi theo ta từ cửa nhà môn đến đây, nói việc này với ta?"

"Điều này....." Do dự.

"Lão nhân gia nếu như có lý do gì khó nói, không tiện nói ở nhà môn, vậy trực tiếp nói với ta đi."

Lão nhân gia đối thẳng với ánh mắt Ký Văn Thư, thân thể run rẩy một chút. Sau một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

"Bởi vì, ta biết hung thủ là ai, nhưng, ta không dám tới báo nhà môn, nếu như để Giang phu nhân biết, ta sợ..... sợ mình sẽ đưa tới họa sát sinh."

Những lời này vừa ra, thực sự khiến Ký Văn Thư chấn kinh.

"Hung thủ là ai?" Nàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Giang phu nhân

"Là..... là đệ đệ Giang phu nhân."

Giọng nói run rẩy thấp phản lại.

Tuy nói hai năm trước, Giang gia đã di chuyển từ Quảng Cừ Viện tới kinh thành, nhưng cái chết của Giang gia lão, vì sao không được báo với nhà môn?

Trong đó không phải rất cổ quái sao?

Đáy lòng Ký Văn Thư thật sự không rõ, bước chân về phía trước vài bước dò xét, mặt mày càng thêm ngưng trọng.

Vì thế, nàng hỏi: "Lão nói đồng xương trắng kia là Giang lão gia, vậy vì sao chủ nhân một nhà chết thảm, nhà môn lại không nhận được báo án? Nếu như theo lời lão nói, hung thủ chính là đệ đệ Giang phu nhân, ngay cả khi Giang phu nhân hết lòng bảo vệ đệ, để tránh việc này bị phát hiện, nên mới di chuyển cả nhà tới kinh thành. Nhưng, một người đang sống sờ sờ, chẳng lẽ trên dưới Giang gia đều bị che hai mắt hay sao? Cũng hoặc là, giống như lời lão vừa mới nói, mọi người đều lo lắng tiết lộ một câu nửa chữ, sẽ bị Giang phu nhân diệt khẩu, điều này..... có hơi xa với đề tài!"

Lão bị oan a, những lời lão nói đều là sự thật!

Lão nhân gia nắm chặt đôi tay, giọng điệu có chứa một chút sợ hãi: "Ký tiên sinh, ta nói đều là sự thật, không hề gạt ngại. Lão gia bởi vì thân thể âm dương, phu nhân cũng chỉ biết được sau khi đã già tới. Vì thế việc này, phu nhân thật sự rất hà khắc đối lão gia. Lão gia..... lão gia làm người làm việc càng không dám ngáng đầu! Trong phủ, hạ nhân từ trước đến nay cũng không quan tâm đối lão gia, hơn nữa người làm chủ Giang gia, chính là phu nhân."

"Có liên quan gì tới vụ án?"

"Ký tiên sinh, ta biết lão gia là bị sát hại. Vào buổi tối ngày hôm đó, ta tận mắt nhìn thấy đệ đệ phu nhân nổi lên tranh chấp cùng với lão gia. Bởi vì đây không phải là sự tình một hai lần, vì thế ta cũng không để ý nên đã rời đi. Nhưng, chờ tới thời điểm khi ta quay lại, đã nhìn thấy phu nhân và đệ đệ bà ấy đang đào hố chôn thi thể. Toàn bộ quá trình, ta đều nhìn thấy, nhưng ta không dám nói ra. Sau khi lão gia mất tích, không ai báo quan. Phu nhân chỉ nói, lão gia bởi vì phát điên nên đã mất tích, vì vậy mọi người bị cấm nói về nó. Không bao lâu sau, phu nhân liền phân tán một số hạ nhân, mang theo thân tín dời đến kinh thành."

Thật sự là một câu chuyện hấp dẫn!

Ký Văn Thư rất chăm chú lắng nghe.

Chấn mảy nhẹ nhàng nhướng lên, Ký Văn Thư nói: "Lão nhân gia, theo như lời lão nói, ta đều đã nhớ kỹ hết, nhưng đến tận cùng chuyện xảy ra như thế nào, vẫn là phải đợi tới khi bức họa được vẽ ra. Xét cho cùng, người chết đến tận cùng là ai, không phải chỉ dựa vào lời lão nói. Còn nữa, tuy rằng lão nói đã thấy một màn hành hung, nhưng lão chỉ nhìn thấy mà thôi, nếu như không có chứng cứ thực tế, dù là Lưu đại nhân cũng không có khả năng bắt người. Lão phải biết rằng, hết thảy, đều phải có chứng cứ."

Lão nhân gia gật gù đầu: "Vẫn luôn nghe nói Ký tiên sinh có bản lĩnh xử án, tin tưởng ngài nhất định sẽ tìm được công đạo cho lão gia."

"Lão hãy yên tâm, vụ án này nếu đã qua tay ta, tất nhiên muốn tìm ra hung phạm mới thôi." Nàng hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Lão nhân gia, ta biết... lão có vẻ cân nhắc, nhưng sự tình liên quan tới mạng người. Ta hy vọng, chờ sau khi ta họa ra bức họa, nếu người nọ thật sự là Giang lão gia, lão có thể đi một chuyến tới nhà môn hay không?"

"Điều này....." Lão nhân gia hoảng hốt!

Giang phu nhân là người thế nào? Khiến cho trên dưới Giang gia đều sợ hãi bà ấy như vậy?

Trong thế giới hiện đại, chỉ sợ không phải là nữ cường, mà là ma quỷ!

Kỷ Vân Thư hiện lên bộ dáng nghiêm túc, nói với lão: "Giết người thì phải đền mạng, nếu lão có thể tới công đường làm chứng, cũng coi như đã trả lại công đạo cho lão già nhà lão."

Sắc mặt lão nhân già hoảng loạn, tròn mắt xoay quanh vài lần, lúc này mới cắn răng một cái.

"Được, ta..... ta sẽ tới công đường làm chứng."

"Tin tưởng rằng nếu Giang lão gia lĩnh thiềng, cũng sẽ thập phần cảm kích." Nàng nói.

Lão nhân già gật đầu, thân mình càng run rẩy lợi hại hơn, không ở lại lâu, vội vội vàng vàng rời đi.

Kỷ Vân Thư đứng tại chỗ một hồi, trong lòng cân nhắc. Nếu sự thật giống như lão nhân kia đã nói, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân, chờ khi bức họa vừa ra, vụ án này, không phải đã phá rồi hay sao?

Đơn giản như thế?

Trong lòng như bị nắm lấy, khuấy động một hồi, nhưng vẫn không thể nào xác định!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sai khi trở lại Kỷ gia, nàng cũng không rành lo đối được cho miệng vết thương phía sau lưng, sai Loan Nhi đi đào một ít bùn, bắt đầu đục lỗ hình lên trên xương sọ.

Nàng bận rộn cho tới khi màn đêm buông xuống.

Loan Nhi bung một chén cháo nóng tiến vào, đặt ở bên cạnh.

Đau lòng nói: "Tiểu thư, hãy uống chút cháo trước đi, ngài vừa trở về đã vội vàng bận rộn, cơm chiều cũng không ăn. Nó tỳ lo lắng ngài đối là thân mình, còn có, đã tới canh giờ đối được, ngài hãy vào nằm trong phòng, nó tỳ thay được giúp ngài."

Khi bắt đầu bận việc, Kỷ Vân Thư vẫn luôn như vậy, không có chút quan niệm về thời gian, thậm chí ngay cả đồ ăn cũng quên!

Vặn vẹo cổ, quả thực có chút mệt mỏi, nàng đặt xuống lỗ hình đất sét trong tay đã hoàn thành khá nhiều, rửa sạch tay, bung chén cháo nóng lên uống.

Loan Nhi bên cạnh lại nói: "Đứng rồi tiểu thư, được liệu hôm nay vị Dung Vương mang đến, nó tỳ đã bóp nát, đợi lát nữa sẽ áp lên ở phía sau lưng ngài, tin rằng không bao lâu nữa tiểu thư sẽ không có việc gì."

Nhắc tới Cảnh Dung, biểu tình Kỷ Vân Thư hơi thay đổi một chút.

"Loan Nhi, không phải người đã nói, Dung Vương đã đốt cây roi của cha hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Còn bắt hấn lên chùa Khanh An, một bước khấn một bước?"

"Đúng vậy, lão gia hiện tại đã đi chùa Khanh An, hiện tại, có khả năng vẫn còn ở chân núi." Loan Nhi mang một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Xúng đáng!

Hai tròn mắt nàng hơi hạ xuống, nhẹ giọng thì thầm: "Hắn trùng hợp đưa Bạch Văn Trường tới trị vết thương do bị roi đánh như vậy, còn đốt roi, gây khó dễ và giáo huấn lão cha, chẳng lẽ, hắn đã biết thân phận nàng?"

Nhìn thấy trong miệng tiểu thư nhà mình đang nói điều gì, Loan Nhi đi tới gần hơn, hỏi: "Tiểu thư, ngài đang nói gì vậy?"

"Không có gì!"

Buông chén xuống, nàng vứt bỏ suy nghĩ, đi vào trong phòng, để Loan Nhi đối được giúp mình.

Vừa mới coi bỏ quần áo, bên trong rớt xuống một thứ. Loan Nhi nhặt lên, mở ra xem, vừa nhìn thấy lập tức kinh ngạc: "Tiểu thư, ngọc bội này từ đâu ra vậy? Thật đẹp mắt!"

Kỷ Vân Thư cúi tay cầm lấy nó, lập tức nhét vào phía dưới gối đầu.

"Không có gì, nhanh chóng đối được cho ta."

"Ngà!"

Loan Nhi cũng không hỏi nhiều, bắt đầu thay được giúp nàng.

Chờ sau khi thay được xong, Kỷ Vân Thư lại tiếp tục với lỗ hình đất sét.

Bởi vì thời gian cấp bách, hai ngày này, nàng vẫn luôn ở trong phòng, cho đến khi cuối cùng họa xong bức họa, lúc này mới ra khỏi cửa, đưa bức họa này tới nha môn.

Cùng trong ngày hôm đó, người trong bức họa đã được xác định, chính là Giang lão gia!

Kỷ Vân Thư ban đầu vốn nghĩ lão nhân già chắc chắn sẽ tới nha môn làm chứng, nhưng không ngờ, người tới lại không phải là lão nhân già.

Mà là một phụ nhân hơn 40 tuổi, người mặc cẩm y hoa phục cao quý.

Bên người phụ nhân, còn đi theo hai nha đầu cùng với một nam nhân hơi trẻ tuổi.

Bốn người đi vào công đường nha môn, đều mang bộ dáng hoàn toàn mình là hàng cao quý ngạo kiều. Trong ánh mắt, thậm chí mang theo một chút ghét bỏ!

Huyện thái gia đã ở nha môn vài thập niên qua còn không ghét bỏ, các người ghét bỏ cái gì!

Huyện thái gia tất nhiên nhận ra vị phụ nhân này, tiến lên: "Là Giang phu nhân đứng không? Bản quan đang định phái người tới kinh thành thông báo với các người, sao các người lại đột nhiên tới đây?"

Giang phu nhân liếc mắt quét Huyện thái gia một cái: "Mấy ngày gần đây, ta cũng là vừa khéo hồi hương tế tổ, khi vừa mới vào thành, liền nghe nói đã tìm được hài cốt của phu quân ta. Lưu đại nhân, ta tới đây là để nhận lại hài cốt của phu quân ta, đưa về hạ táng. Thành đại nhân hãy đưa ra đây."

Nói chuyện thẳng tới chủ đề!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tranh chấp hài cốt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Giang phu nhân, quần áo trên dưới đều là tơ lụa cảm tử thượng đẳng, phối hợp với vòng ngọc trang sức, kim thoa (trâm cài đầu) bằng vàng, bông tai bằng bạc, mỗi thứ đều là trân phẩm.

Cách trang điểm, thật sự có thể so sánh cùng với Kỷ Mộ Thanh và Kỷ lão phu nhân của Kỷ gia.

Trương lại nếu biết được nơi hạ táng, Kỷ Vân Thư thật sự nên cẩn thận ghi nhớ tới huyết mộ bà ta!

Vạn nhất nếu may mắn, có thể đào ra được, đó cũng coi như là một phúc lộc lành.

Cổ tình, dạng người như thế này trong đầu đương như đều được khắc chữ "ngạo mạn". Từ thế thẳng đứng, thần thái lạnh lùng, khi nói chuyện, cũng luôn mang theo miệng lưỡi mệnh lệnh!

Nếu không phải bà ta tự báo tên họ, Kỷ Vân Thư còn tưởng rằng, bà ta cũng là một người Kỷ gia!

Nhưng nữ nhân như vậy, từ trước đến nay đều là dạng rất khó đối phó.

Huyện thái gia vừa nghe thấy muốn mang hài cốt về, đương nhiên không cho phép.

"Giang phu nhân, sự tình liên quan tới mạng người, cần được thẩm tra, sau đó mới có thể giao hài cốt cho người."

"Người nào không phải là mạng người, ta chỉ biết đó là hài cốt phu quân ta, ta muốn hạ táng ngay lập tức." Giang phu nhân nhấn mạnh điểm này, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

"Hiện tại bản quan không cho phép! Đây là một vụ án mạng, đã tới nha môn, sẽ phải tra đến khi tra ra manh mối. Cho dù là ai, đều không thể che khuất sự thật. Tất cả mọi thứ, đều phải dựa theo luật của Đại Lâm mà làm. Giang phu nhân, người cũng không ngoại lệ."

Oa, Huyện thái gia, người thật sự mặt dày!

Kỷ Vân Thư một bên gần như nhanh chóng trở thành người hâm mộ của người!

Ánh mắt Giang phu nhân giống như thanh kiếm, đâm về phía Huyện thái gia: "Luu đại nhân, người muốn nói tới luật với ta? Được, ta đây sẽ nói chuyện về luật với người." Di chuyển hai bước, ngừng đầu lên nói: "Luật của Đại Lâm, điều nào quy định, không cho phép gia quyền hạ táng hài cốt thân nhân? Và điều nào quy định, cho phép nha môn có thể giữ lại bộ xương trắng? Đồng xương trắng kia chính là phu quân ta, chẳng lẽ mang hài cốt phu quân mình đưa đi hạ táng, cũng cần đến sự đồng ý của nha môn hay sao?"

"....."

Trong luật của Đại Lâm, thật đúng là không có hai quy định này!

Huyện thái gia bị nói đến nổi nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu, khí thế vừa rồi đâu hết? Chưa gì đã héo?

Bất đắc dĩ, Kỷ Vân Thư phất phất ống tay áo, tiến lên.

"Giang phu nhân, bộ hài cốt kia, trước mắt người không thể mang về."

Giọng nói vang lên, đẩy lời nói của Giang phu nhân trở về.

Lúc này Giang phu nhân mới chú ý tới nàng, mi thanh mục tú, nhìn như một làn gió xuân nhẹ nhàng, nhưng cặp con ngươi đen như mực, tạo ra một cảm giác giá lạnh.

"Người là người nào?"

"Tại hạ chỉ là một họa sư trong nha môn, hy vọng Giang phu nhân có thể bình tĩnh và suy nghĩ về điều này. Giang lão gia chết thảm, hung phạm vẫn chưa tìm ra. Vì thế bộ hài cốt này, tuyệt đối không thể để người mang về."

Giang phu nhân luôn luôn quát tháo, sao có thể tha thứ cho người dám tranh luận với mình?

Giọng điệu bắt đầu cao lên: "Phu quân ta nằm đó phát điên sau đó mất tích, hiện giờ có thể tìm về, ta chỉ muốn mang hài cốt phu quân ta về. Những việc còn lại, ta không muốn bàn luận đến. Đối với chuyện chết thảm, lý do từ đâu mà nói? Quả thực là đang nói bậy."

Tuy rằng mấy liễu tình tế không nhìn thấy bất luận dao động gì, nhưng khí thế kia lại bức thẳng tới tâm người.

Kỷ Vân Thư tiếp lời bà ta: "Giang phu nhân, án mạng chính là án mạng! Nếu như đã xảy ra án mạng, cần phải giao cho nha môn xử lý. Trên hài cốt của Giang lão gia, có dấu vết bị đao nhọn đâm hơn 20 nhát. Ở trên xương mắt cá chân của lão, cũng có vết bầm tím, chứng tỏ trước khi lão chết đã từng tranh đấu với người khác. Dù loại dấu hiệu đều cho thấy, Giang lão gia đã bị người giết chết."

"Đủ rồi."

Giang phu nhân vung tay áo lên, ánh mắt thật sự bắn lửa nhìn Kỷ Vân Thư.

Cực kỳ không vui: "Người chỉ là một họa sư nhỏ nhoi, tùy tiện nói bậy vài câu, ta sẽ tin tưởng người sao? Ta nói cho người biết, hôm nay bất luận như thế nào, tóm lại chuyện này, ta không cho phép tiếp tục điều tra. Nói đến cùng, đây là sự tình Giang gia ta, muốn tra hay không, đều tùy thuộc vào ta."

"Người rõ ràng đang bao che ai đó."

"Bao che? Người nói bậy gì vậy?" Giang phu nhân càng thêm tức giận.

Kỷ Vân Thư nói thẳng: "Cái chết của Giang lão gia, có một lỗi nhân ở Giang gia chính mắt nhìn thấy, đã nói hết toàn bộ tình hình thực tế cho ta, lão cũng đã đồng ý, sau khi ta họa xong bức họa, sẽ tới nha môn làm chứng và chỉ ra hung phạm!"

Huyện thái gia vừa nghe thấy, nhanh chóng tiến lên, hỏi: "Vân Thư, thật sự? Vậy hung thủ là ai?"

Ánh mắt Kỷ Vân Thư chắc chắn mười phần khi chạm vào ánh mắt của Giang phu nhân.

Nàng nói: "Chính miệng lão nói cho ta, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân."

"Sao ta có thể giết tỷ phụ được?" Người nói chuyện, đúng là nam tử bên cạnh Giang phu nhân, sắc mặt nóng đỏ, tiến lên phản bác, chỉ vào Kỷ Vân Thư, tiếp tục nói: "Người đừng ngấm máu phun người, ta không làm điều đó, ngày đó tỷ phụ ta mất tích, ta căn bản không có ở nhà."

Hiện tại, Kỷ Vân Thư mới cẩn thận chú ý tới người này. Cảm giác đầu tiên đó là, cầu thả và bắt cần đòi!

Kỷ Vân Thư kiên định nói: "Lời này, chính là lão nhân gia kia nói, lão đã tận mắt nhìn thấy."

"Quả thực là trò cười!" Giang phu nhân hừ lạnh một tiếng, kéo đệ đệ kéo ra phía sau lưng, lúc này mới trên dưới đánh giá Kỷ Vân Thư, nói: "Tiểu công tử, nếu như lời người nói chính là sự thật, vậy vì sao lão trộm nói cho người hung thủ là ai, nhưng lại không tới nha môn báo án? Công tử cũng không nên tùy tiện oan uổng và vu khống người khác. Không có chứng cứ, sao có thể chỉ ra hung thủ? Tuyên bố này không phải vô lý hay sao?"

"Tất cả những gì ta nói....."

Kỷ Vân Thư còn chưa nói xong, Giang phu nhân đã cắt ngang lời nàng.

"Nói vậy, lão nhân gia trong miệng người nói kia, chắc là Thất thúc đi? Thất là trùng hợp, ngày buổi sáng hôm nay, Thất thúc phát bệnh, đã qua đời."

Ách!

"Đã chết?" Kỷ Vân Thư sững sờ một chút, một thời gian dài vẫn không phục hồi lại tính thần.

Giết người diệt khẩu sao?

Giang phu nhân càng thêm hùng hổ dọa người, lập tức chĩa mũi tên về phía Huyện thái gia: "Luu đại nhân, nói thêm chỉ dư thừa, ta không muốn nói tiếp, thỉnh ngài lập tức trả lại hài cốt phu quân ta cho ta. Ta cần phải hạ táng phu quân càng sớm càng tốt."

Huyện thái gia nói: "Nhưng trên hài cốt kia, chính xác có dấu vết đao thương."

"Luu đại nhân hẳn đều đã biết, phu quân ta lúc sống vốn đã bị điên, thường xuyên dùng chủy thủ đâm mình bị thương. Những vết thương đó, nhất định là do nhiều năm tích lũy nên đã lưu lại, tuyệt đối không phải do người nào tàn hại mà chết."

"Vậy..... sau khi Giang lão gia mất tích, Giang phu nhân đòi tới kinh thành, vì sao hài cốt Giang lão gia lại tìm được ở dưới gốc cây trong phủ?" Huyện thái gia tâm sinh nghi hoặc!

Biểu tình của Giang phu nhân vẫn không hề có chút hoảng loạn, liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, giọng điệu trấn định: "Vừa rồi tiểu công tử này không phải đã nói hay sao? Trên mắt cá chân của phu quân ta đã bị bong gân, có lẽ sau khi ta rời khỏi kinh thành không lâu, phu quân ta đã quay trở lại, bất hạnh đã bị treo chân, có thể đầu và vào gốc cây mà chết. Điều này rất có khả năng."

Có ý tìm kiếm lời dễ giải thích!

Huyện thái gia nhỏ giọng hỏi Kỷ Vân Thư một câu: "Trên xương sọ, có va chạm không?"

Nàng gật đầu: "Có, nhưng lực va đập rất nhỏ, tuyệt đối không phải là vết thương trí mạng, nhiều lắm chỉ để lại vết sưng."

"Nếu trên đầu phu quân ta đích xác từng có va chạm, cho dù lực độ như thế nào, tóm lại ta nói không sai." Khí thế Giang phu nhân vẫn kiêu ngạo như cũ.

Trong khi không có bất luận chứng cứ mới nào, giờ phút này, đều không thể nào phân bác.

Huống chi, Thất thúc đã chết!

Hiện nay, nếu như không đưa ra được chứng cứ, đồng xương trắng này, rất có khả năng phải trả về cho Giang phu nhân.

"Chẳng lẽ hiện tại, vẫn còn không muốn giao ra đây? Nếu như ta cáo trạng tới Đại Lý Tự, mũi cánh của Lưu đại nhân ngươi, chỉ sợ cũng khó giữ được." Mười phần uly hiệp.

Nhưng lời này vừa ra.....

"Nếu như bốn vương không cho phép thì sao?"

Ngoài công đường, giọng nói của Cảnh Dung vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bốn vương chỉ tin Kỷ tiên sinh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cảnh Dung vẫn quần áo nhẹ nhàng như cũ, mày kiếm mắt sáng. Những bước đi phảng phất mang theo cảm giác khẩn trương xúc động lòng người.

Bộ dáng ngà ngọc thường thấy, giờ phút này, được thay bằng bộ mặt đứng đắn trang nghiêm.

Từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt nhìn thẳng vào tầm mắt của Kỷ Văn Thư. Đôi mắt hần trần ngập sự ám áp mặc dù chúng dường như đã bị đóng băng từ ánh nhìn của Kỷ Văn Thư.

Tiểu thư sinh, mặc dù ngươi vẫn luôn đông lạnh như sương đối bốn Vương, nhưng bốn Vương sẽ khiến ngươi ám áp như một ngày mùa hè.

Hắn di chuyển ánh mắt, đi đến bên người Giang phu nhân.

Lông mày nhướng lên, nói với Giang phu nhân: "Nếu như bốn Vương hạ lệnh, không cho phép ngươi mang hài cốt về, ta muốn biết, ngươi cũng sẽ bẩm báo bốn Vương với Đại Lý Tự hay không?"

Trong giọng nói, mang theo một chút trọng lượng nặng nề.

Giang phu nhân sững sốt, không thể phản ứng lại?

Chỉ thấy Huyền thái gia giống như con chó mặt xệ*, lập tức chấp tay đi lên đón.

(*哈巴狗: search ra là chó pug hay chó mặt xệ) {Dịch: Emily Ton}

"Tham kiến Dung Vương."

"Dung Vương?" Giang phu nhân nói nhẹ ngoài miệng.

Bà ta đã sống ở kinh thành hai năm, tất nhiên biết có một vị nhân vật như vậy, chỉ là Dung Vương kia, không phải đã rời kinh nửa năm trước hay sao? Vì sao lại ở đây?

Vì thế.....

"Dân phụ không biết Dung Vương ở đây, mong rằng thứ tội."

Bà ta vừa muốn hành đại lễ, đã bị Cảnh Dung ngăn lại: "Bốn vương đang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết."

"Tạ..... Dung Vương!"

Giang phu nhân và đệ đệ bà ta, thoáng nhìn qua lẫn nhau.

Ấn, gặp phải nhân vật khó giải quyết!

Cảnh Dung câu môi mỏng lạnh lùng, nghiêm túc: "Giang phu nhân, nhà ngoại ngươi chính là một tộc với Lý lão tướng quân. Lý lão tướng quân chính là nguyên lão ba triều của Đại Lâm ta, được tiền đế sắc phong là Trường Thanh tướng quân, ngay cả phụ vương ta cũng càng thêm tôn trọng. Nhiều thế hệ Lý gia, đều là hiền thần triều ta, nhưng vì sao Giang phu nhân, lại ngang ngược như thế? Quả thực khiến bốn vương phải mở rộng tầm mắt."

Giọng điệu trào phúng!

Khó trách bà ta kiêu ngạo như vậy, thì ra có nhà mẹ đẻ chống lưng!

Sắc mặt Giang phu nhân cứng đờ, gia thế của chính mình, đã bị Vương gia hiểu biết chuẩn xác như vậy.

"Dân phụ mới vừa rời thất lễ, nhưng chuyện của phu quân ta....."

"Bốn vương hiểu cảm giác khi phu quân ngươi chết, bốn vương cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng chuyện hài cốt lần này, coi như bốn vương cũng là nhân chứng. Sự tình không rõ ràng, sao có đạo lý giao hài cốt cho ngươi? Nếu nói đây là án mạng, vậy thì cần phải điều tra. Không chỉ phải tra, còn phải tra từng bước một, tra đến khi mọi thứ đều rõ ràng rành mạch mới được."

"Vương gia, phu quân ta hiện giờ chỉ còn lại một đồng xương trắng, ta chỉ muốn an táng sớm một chút, mong rằng Vương gia có thể khai ân."

Giọng điệu Giang phu nhân rõ ràng đã suy yếu, trong mắt, thậm chí vẫn còn có gợn rơi ra vài giọt nước mắt.

Giả vờ! Ngươi cứ cố gắng tiếp tục giả vờ!

"Bốn vương nói, đây là một vụ án mạng, vì thế hài cốt kia, không thể để ngươi mang về." Cảnh Dung không màng tới bộ dáng của bà ta, giọng điệu thấp phản kiên quyết.

"Vương gia, ngài đừng nên tin vào lời nói bậy của người khác, phu quân ta không có khả năng bị người giết hại, vết thương trên người, thật sự là do bị điên nên tự mình gây ra, Vương gia....."

Cảnh Dung đột nhiên gờ tay, ngăn bà ta lại nhai!

Ngay sau đó, hần lạnh lùng cười: "Những lời mọi người đã nói, bốn vương lúc ở bên ngoài, đều đã nghe thấy hết, không cần phải lặp lại một lần nữa. Hơn nữa....."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn đã xoay người, bước một bước tới gần Kỷ Văn Thư, nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bốn vương tin tưởng, chỉ có một mình Kỷ tiên sinh."

Ách!

Trái tim Kỷ Văn Thư khẽ run lên.

Nàng xác định, mình không hề nghe lầm.

"Nếu hần nói đó là án mạng, bốn vương sẽ tin đó là án mạng. Nếu hần nói có người đã nói với hần hung thủ là ai, bốn vương cũng tin. Chỉ cần đó là lời do Kỷ tiên sinh nói ra, bốn vương đều tin hết thảy."

Một khắc kia, những lời nói đó, ánh mắt như vậy, gần như khiến nàng bóng rât đến nỗi giồn tan bên ngoài!

Nàng đã từng nghe người ta nói, lắng mạn trên đời này, không phải một câu nói "ta yêu ngươi".

Mà là "ta tin người"!

Khóe môi Cảnh Dung chậm rãi nổi lên một nụ cười dịu dàng, giống như ánh sáng bình minh chiếu sáng ngày xuân, tỏa xuống trên người Kỳ Vân Thư, ấm áp và thoải mái.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như đang ở trong một thế giới của riêng bọn họ!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy hoảng sợ và lo lắng trong tim!

Cổ tĩnh.....

"Vương gia, nếu người nói như vậy, cũng chính là không cho Giang phu nhân mang hài cốt về?"

Huyện thái gia đã tiến lại đây.

Phá vỡ bầu không khí khi hai người bốn mắt dung hợp.

Ai ai ai, sao người không thức thời như vậy, không có mắt nhìn như vậy?

Lưu hồ đồ, bốn Vương thật sự nên trừng trị người!

Kỳ Vân Thư nháy mắt lui người lại, thân mình nghiêng qua một bên, tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Dung.

Quay trở lại vấn đề, Cảnh Dung xoay người, nói với Giang phu nhân: "Bốn vương hạ lệnh, nha môn hãy tra cho rõ chuyện về hài cốt, tìm ra hung phạm. Giang phu nhân cùng với thân tín của người, trong khoảng thời gian này, tốt nhất đừng rời khỏi Cẩm Giang. Nếu cuối cùng, việc này thật sự có quan hệ với đệ đệ người, tự nhiên sẽ xử trí theo luật."

Lời này, thật sự không dọa được Giang phu nhân, ngược lại đã dọa tới đệ đệ bà ta, Lý Triệu.

Ánh mắt Lý Triệu hơi co lại, hai tay hợp lại ở trong tay áo.

"Ta đã nói rồi, không phải ta, ngày đó tỷ phu ta chết, ta..... ta không ở trong phủ!" Giọng điệu Lý Triệu yếu ớt.

Giang phu nhân cũng nói: "Đúng vậy, đệ đệ ta tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như vậy, vị tiểu công tử kia nói, đó là do một lão nhân Giang gia nói ra. Người nọ tất nhiên chính là Thất thúc, nhưng trong lời nói đó rõ ràng rất thiếu sót. Hơn nữa, hiện tại đã chết không thể đối chứng, tuyệt đối không thể tùy tiện oan uổng người."

Giọng điệu vẫn cao như cũ, nhưng ngạo mạn đã hơi giảm xuống.

Kỳ Vân Thư đang định nói gì đó, kết quả đã bị Cảnh Dung giành trước một bước.

"Đừng hay không đúng, chờ sau khi điều tra rõ sự tình rồi nói tiếp. Tóm lại, nếu như Giang lão gia thật sự đã bị người giết hại, ta tin tưởng, Kỳ tiên sinh nhất định sẽ tìm ra hung phạm. Đến lúc đó, bốn vương cũng tuyệt đối sẽ không niệm tình Lý gia ba đời nguyên lão, mà nhân từ nương tay, khoan dung độ lượng."

Giọng nói uy nghiêm, đến nỗi Giang phu nhân và Lý Triệu đều hai mặt nhìn nhau.

Sau một lúc, Giang phu nhân mới thở một hơi, nói giọng hơi run: "Nếu Dung Vương đã hạ lệnh, dân phủ tất nhiên không dám nhiều lời nữa, vậy thỉnh Lưu đại nhân hãy mau chóng chấm dứt việc này."

Huyện thái gia tiến lên: "Đó là điều đương nhiên."

Giang phu nhân không quên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, trong lòng bốc đầy lửa giận.

Cuối cùng, rất không cam lòng mang theo Lý triệu, cùng với hai nha đầu rời đi.

Phụ nhân kia, thật sự khó chơi!

Không thể không nói, những lúc như thế, vị Vương gia này, vẫn rất hữu dụng!

Nếu như không phải hấn xuất hiện, lần này, hài cốt đã bị Giang phu nhân mang đi.

Huyện thái gia giờ tay lau mồ hôi một phen, hai tay không có lực vầy vầy, thờ dãi: "Đã sớm nghe nói Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, hôm nay thật sự đã cảm nhận được. Thật sự ý vào thể lực nhà mẹ đẻ của mình, ngay cả bản quan đều không làm gì được bà ta."

"Đó là vì người vô dụng."

Cảnh Dung quăng cho hấn một câu.

Huyện thái gia co rút hai má!

Cảnh Dung nhìn về phía Kỳ Vân Thư, giọng điệu trầm ẩn: "Kỳ tiên sinh, nếu bốn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, vụ án này cũng coi như đã treo ở trên đầu bốn vương, vậy phiền Kỳ tiên sinh nhanh chóng tìm ra hung phạm"

Nàng thấp cúi đầu: "Vâng, tiểu nhân nhất định nhanh chóng tra xét vụ này."

Hắn đang nhìn nàng chăm chăm, nhưng thấy nàng không có phản ứng nào, trong lòng dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

"Người có chuyện gì vậy?" Hấn hỏi.

"Tiểu nhân đang suy nghĩ, trước đó hai ngày vị Thất thúc kia, đích xác đã tới đi tìm ta, cũng nói rằng lão đã nhìn thấy Giang phu nhân và đệ đệ bà ta chôn thi thể."

"Nhưng..... người đã chết." Cảnh Dung nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thiêu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Người đã chết, chết không có đối chứng!

Nhưng Kỳ Vân Thư vẫn không cam lòng. Kỳ Vân Thư suy nghĩ, đột nhiên nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, trong ngày hôm nay, có thể tra ra được vị Thất thúc kia ở nơi nào sao?"

Trông mặt Huyện thái gia vừa chuyển: "Trong Cẩm Giang thành người được gọi là Thất thúc rất nhiều, nhưng Thất thúc đã làm việc ở Giang gia, hẳn là có thể tra được. Hiện tại bản quan sẽ lập tức sai người đi tra hỏi khẩu nơi đó."

Nói xong, Huyện thái gia lập tức gọi mấy nha dịch chạy tới, phân phó vài câu.

Trái tim Kỳ Vân Thư hơi trầm xuống, nặng nề nghỉ ngơi.

Thất thúc đột nhiên chết đi, hay là, thật sự do Giang phu nhân giết người diệt khẩu?

Cảnh Dung biết trong lòng nàng hiện giờ đang đắm chìm trong vụ án, cho nên ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, bưng trà mới lên uống.

Mà Kỳ Vân Thư cũng không nhàn rỗi, sai người tìm một ít giấy và bút mực, trên giấy họa xong bức chân dung một người, sau đó cẩn thận gấp lại, thu vào trong ống tay áo!

Không lâu sau, Huyện thái gia đã mang theo một mảnh giấy viết địa chỉ tới, giao vào trong tay Kỳ Vân Thư.

"Chắc hẳn là nơi này, Vân Thư, người định....."

"Ta muốn đi một chuyến."

"Bản quan đi cùng người....."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Kỳ Vân Thư lập tức ngắt lời: "Đại nhân hãy chờ ta ở nhà môn đi, một chuyến này, cũng chưa chắc sẽ có manh mối."

Hắn nghĩ lại cẩn thận, nằng nói cũng đúng!

Cảnh Dung ngồi ở một bên phẩm trà mở miệng: "Không bằng bốn vương bởi người đi một chuyến?"

Kỳ Vân Thư đã cắt dạ chỉ vào trong tay áo, nhìn về phía Cảnh Dung, nói: "Không cần phiền Vương gia, tiểu nhân tự mình đi một chuyến là được."

Dứt lời, Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, biểu hiện trên khuôn mặt rõ ràng có một chút không vui.

"Như thế nào? Bốn vương vừa mới nói tin nhiệm người, nhưng người trái lại, không hề tin nhiệm bốn vương? Muốn đẩy bốn vương ra xa ngàn dặm hay sao?"

"Tiểu nhân thân phận tí tiện, không đáng để Vương gia tin nhiệm như thế!"

"Bốn vương nói đáng giá, vậy thì nó đáng giá."

Gõ phút này, hắn thật sự hận không thể nắm cầm Kỳ Vân Thư, để nàng có thể nhìn kỹ bản thân mình, nghe từng câu từng chữ của hắn, đang nói nghiêm túc bao nhiêu!

Nhưng hắn không thể xuống tay, luyến tiếc không nheo được khuôn mặt tinh xảo kia của nàng.

Kỳ Vân Thư buông ánh mắt xuống, dường như có chút không dám nhìn thẳng vào hắn.

Thấy nàng không nói gì, Cảnh Dung tiếp tục: "Kỳ tiên sinh, vụ án này không thể trì hoãn, người là người rõ ràng nhất so với bất luận kẻ nào. Hơn nữa, là bốn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, nếu không, hải cẩu đã bị Giang phu nhân mang đi. Nếu người tra không ra, thể diện của bốn vương cũng sẽ mất hết. Vì thế chuyện này, không chỉ dừng lại là chuyện của nhà môn và người, mà cũng là chuyện của bốn vương."

Nói nhiều như vậy, còn không phải muốn đi theo hay sao?

Vòng tới vòng lui, vòng đến đau cả đầu!

Kỳ Vân Thư đánh phải gắt đầu: "Nếu như Vương gia nguyên ý, vậy tiểu nhân cũng không thể cự tuyệt, thỉnh Vương gia đi theo."

Nói xong, nàng nằng bước chân lên, rời khỏi công đường!

Sau lưng, khéo miệng Cảnh Dung câu lên, thư giãn lỏng mảy, bắt đầu đi theo.

Ra khỏi nhà môn, hai người lập tức chạy tới nơi ở của Thất thúc.

Cũng may Cẩm Giang không lớn, khoảng cách giữa thôn xóm xung quanh cũng không xa lắm, chỉ mất nửa canh giờ (1h) cũng đã đến nơi.

Dọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư chỉ lo đi, không chú ý tới hắn.

Nhưng bộ dáng của Cảnh Dung lại luôn đặc ý như gió mùa xuân, nhìn thân ảnh nàng nho nhỏ thẳng thắn, bước chân không nhanh không chậm đi tới phía trước.

Ở trong mắt hắn, thập phần đáng yêu.

Trong đầu, mơ hồ còn quanh quẩn những lời Lang Bạc báo lại đêm đó.

"Vương gia, đã tra được, thì ra Kỳ tiên sinh..... Không, nên là..... phải nói là Kỳ cô nương, nàng là tam tiểu thư Kỳ phủ."

Ngay khi nghe được những lời nói kia, Cảnh Dung ngốc lững hồi lâu, rồi cuộc đập bàn một cái.

"Bốn vương đã nói, bốn vương không phải là Long Dương!"

Quá mừng, quá vui!

Ngay sau đó, Lang Bạc lại bẩm báo về việc vì sao Kỳ Vân Thư bị roi đánh sau lưng.

Tức giận, một con giận dốt cháy trái tim hắn.

Vì thế nên ngày hôm sau, hắn đã tặng được liệu Bạch Vân Trường cho nàng, sau đó lại thống khoái giáo huấn Kỳ Thư Hân.

Tuy nhiên.....

Tiểu Vân Thư có nhận thấy được hay không?

Nghe đến đây, bước chân của hắn bỗng nhiên chậm lại.

Cho đến khi Kỳ Vân Thư xoay người nói: "Vương gia nếu như một mối, tiểu nhân sẽ tự mình đi."

Vừa nhắc mắt, bất quá chỉ cách nhau hơn bốn mét. Kỳ Vân Thư đứng ở nơi đó, một thân trường bào đơn giản, gió thổi bay ống tay áo, nghiêng người ngoái đầu nhìn lại. Nàng đứng ở trong tuyết, thật sự cực kỳ xinh đẹp!

Một khắc kia, Cảnh Dung nhìn xem đến nỗi có chút thất thần.

Kỳ Vân Thư nhấp môi, ánh mắt cực nóng như thế, nàng không dám nhìn vào, vì thế cúi đầu hạ mắt xuống, lại hỏi thêm một lần nữa.

"Vương gia rốt cuộc..... có đi hay không?"

Phục hồi tinh thần lại, hắn trả lời chắc chắn: "Đi, đương nhiên đi."

Vì thế nhanh chóng đi theo.

Kỳ Vân Thư vẫn luôn cúi đầu xuống, bước chân vẫn luôn duy trì khoảng cách vài bước nhanh hơn hắn, sợ một lần nữa va chạm với ánh mắt biết nói kia.

Nhìn đến nỗi trong lòng mình cảm thấy hoảng sợ!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cuối cùng cũng tới nơi ở của Thất thúc, toàn bộ sân vườn đều bị bỏ trống, không nhìn thấy người.

Đang tự hỏi trong lòng, bỗng nhiên có một lão phụ (bà lão) đi ra từ trong phòng, khuôn mặt tiêu tụy, đầu đã có những lọn tóc trắng.

Nhìn thấy trong viện mình xuất hiện hai người xa lạ, lập tức có chút cảnh giác.

"Các người là ai?" Lão phụ hỏi.

Kỳ Vân Thư tiến lên, giọng nói nhẹ nhàng: "Lão nhân gia, xin hỏi, nơi này có phải là nhà Thất thúc hay không?"

Vừa nghe hỏi như thế, lão phụ thở dài một tiếng: "Lão gia của ta buổi sáng hôm nay đã chết, các người tìm lão làm gì?"

Kỳ Vân Thư móc ra bức họa chân dung mình vừa rồi vẽ ra ở nhà môn từ trong ống tay áo, đưa cho lão phụ.

"Đây là Thất thúc sao?"

Nhìn thấy bức hình bạn già của mình, hốc mắt lão phụ hốc trở nên đỏ ửng, tay cầm bức họa run rẩy.

"Đúng vậy, đây là bạn già của ta!" Giọng nói nghẹn ngào.

Xem ra, Giang phu nhân nói vị Thất thúc kia, thật sự chính là lão nhân già đã đi theo nàng.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy bộ dáng thương tâm của lão phụ, cũng có chút đau lòng, nhưng vẫn hỏi: "Lão nhân già, xin hãy nén bi thương đã qua, ta muốn hỏi một chút, thi thể Thất thúc vẫn còn nguyên vẹn?"

"Thiếu, đã thiếu (đốt). Sau khi chết liền lập tức thiêu."

Lão phụ thở dài liên tục!

Thiếu? (Đốt cháy)

Kỷ Vân Thư khó hiểu: "Vừa mới qua đời, vì sao....."

Lời nói còn chưa hồi xong, lão phụ đã ngừng đầu lên, trả lời: "Đây là tập tục của thôn chúng ta, nếu người đã chết, lập tức phải thiêu, thi thể không thể hạ táng."

"Vậy trước khi Thất thúc qua đời, đã gặp qua người nào? Hoặc là đã gặp phải chuyện gì?"

Lão phụ suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không có, bạn già của ta hai ngày nay thân thể không tốt, đều ở trong nhà, nhưng sáng sớm hôm nay..... đã đi rồi."

Nói tới đây, trong mắt lão phụ bí mật mang theo những giọt nước mắt!

Nhân chứng duy nhất đã chết, hơn nữa thi thể đã bị thiêu.

Hiện tại, Kỷ Vân Thư thực sự không còn manh mối.

Không đành lòng nhìn thấy lão phụ tiếp tục thương tâm, Kỷ Vân Thư không hỏi thêm nhiều, lập tức rời đi.

Trên đường trở về.

Cảnh Dung thấy nàng nhủm mây yên lặng, liền nói: "Tiên sinh thật là thận trọng."

Ấn?

Nàng hỏi: "Vì sao Vương gia nói như vậy?"

"Người hiểu được trước bức họa chân dung, chứng thực Thúc thất đã qua đời rồi cuộc có phải là lão nhân người đã nhìn thấy hay không. Nếu vậy, cũng lo lắng rằng người nọ mà mình nhìn thấy, không phải là Thất thúc theo như lời Giang phu nhân đã nói."

Đúng vậy, nàng sở dĩ vẽ một bức họa chân dung, thật sự muốn chứng thực điểm này.

Mà sự thật chứng minh, người nọ, thật sự chính là lão nhân già mà mình nhìn thấy.

"Vương gia nếu có thể biết được, vậy thì người thận trọng, hẳn là ngài mới đúng."

Tại thời điểm này, hai người đi bộ bên nhau!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cá chiên

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Người nói bốn vương thận trọng, xem như là đang khen bốn vương sao?"

Trong lòng hần nảy sinh một chút hạnh phúc!

Hần ghé mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt tinh xảo, lộ ra lực hấp dẫn khiến người không thể nào kềm chế.

Kỷ Vân Thư bước chân nhanh hơn, bỏ hần lại phía sau.

Cảnh Dung truy vấn.....

"Người hãy nói thật với ta, mới vừa rồi không phải người đang khen ngợi bốn vương?"

Cảnh Dung bước chân hần đuổi kịp nàng, vẻ mặt li lợm tiếp tục trêu chọc nàng.

"Kỷ tiên sinh, người nói đi!"

Hần quay người qua nắm lấy ống tay áo của Kỷ Vân Thư!

Kỷ Vân Thư hạ thấp mí mắt, nhìn hần một cách kỳ lạ.

Hiện tại, vì phả án không có thời gian rảnh rỗi, tôn Phật này còn khen ngược, có tâm tình truy vấn những thứ tầm thường đó.

Để ngăn hần tiếp tục vô lại như thế.

Kỷ Vân Thư đơn giản trả lời hần.....

"Vâng, tiểu nhân đang khen Vương gia, hiện tại được rồi sao?"

"Không được."

Một câu chặn nàng trở lại!

Kỷ Vân Thư dừng bước chân lại, cực kỳ kinh ngạc. Nàng nghiêng người, cặp mắt trong sáng nhìn hần, hoang mang: "Vương gia rốt cuộc muốn làm gì?"

Khóe môi hần giương lên, mang theo hài hước: "Bốn vương không thích vì tiên sinh khen chưa đủ."

"Người....."

"Bốn vương không chỉ có thận trọng, còn được biết đến như một nhân tài và rất mỹ mạo."

Bà vai Kỷ Vân Thư run rẩy, lập tức dời ánh mắt qua một bên, tiếp tục đi về phía trước, quăng ra một câu: "Tâm tư của Vương gia, thật sự khác biệt, tiểu nhân không thể hiểu."

Nàng hiểu, đương nhiên hiểu!

Nhân tài là nàng, mỹ mạo cũng là nàng!

Cảnh Dung vô có nói với nàng như vậy, tất nhiên..... Là đã phát hiện ra nàng nữ nhi.

Nhưng cổ tình vẫn không nói toạc ra!

Tâm trí Kỳ Vân Thư căng thẳng, bước chân không dám hơi chậm nửa bước, sợ lại đi song song cùng với hắn, nghe hắn nói tiếp những lời kỳ quái.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Bọn họ đi từ thôn xóm vào đến trong thành, bầu trời đã bắt đầu tối!

Trên đường nhỏ, nhưng người đi lại khá nhiều. Ven đường, những người bán hàng rong đang hét to, khoe khoang những mặt hàng được trưng bày trước quầy hàng của bọn họ.

Người đến người đi!

Đèn lồng treo khắp nơi!

Phụ nữ và trẻ em đang tận hưởng buổi tối!

Sinh động yên bình!

Toàn bộ con đường dài của Cẩm Giang thành, đều bị náo nhiệt vây quanh.

Kỳ Vân Thư đi ở trong đám người, Cảnh Dung đi theo ở phía sau nàng.

Nàng nghĩ vòng qua mấy con phố, sau đó sẽ đường ai nấy đi.

Không ngờ, tay phải của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, bước chân dừng lại. Lực trên cổ tay kia có chút hơi mạnh, khiến nàng lao đảo vài bước, nhưng bà vai được người dùng tay đỡ lại, nàng mới đứng vững vàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung.

Hắn hơi mỉm cười: "Ta hơi đói bụng, cũng hơi mệt mỏi, không bằng ngồi xuống ăn chén mì, nghỉ một chút?"

Nàng theo bản năng lập tức vùng vẫy, bất đắc dĩ, cổ tay bị giam cầm ở trong bàn tay Cảnh Dung chặt như thép, sức lực nàng không địch lại được, không thể nào thoát ra!

"Vương gia buông tay."

"Vào một đêm mùa đông như vậy, tiên sinh định quay về và nằm trong chăn ngủ sao?"

"Đừng vậy."

"Nhưng bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất lãng phí."

Lãng phí cái đầu người, đêm trời đông giá rét, nếu không đi ngủ, vậy đi ném tuyết hay sao?

Không đợi Kỳ Vân Thư từ chối, thân mình đã bị hắn kéo tới một quán mì bên cạnh, ngồi xuống một cái bàn trống.

Cảnh Dung vẫy vẫy tay: "Lão bán, cho hai bát mì tương, một bát không bỏ hành lá."

"Tới ngay!"

Lão bán đặt chiếc khăn lông trên vai, bắt đầu bận việc.

Cảnh Dung lại nói: "Lão bán, khi đặt mì vào nước, hãy dùng chiếc đũa chậm rãi khuấy vài lần. Khi lấy ra khỏi nồi, nhớ rửa dùng nước lạnh rửa qua một lần, như vậy khi ăn sẽ thơm hơn nhiều."

"Được được!"

Thật là thành thạo!

Ai ai ai, Cảnh Dung, người có phải từ nhỏ đã lớn lên ở ven đường hay không? Sao lại quen thuộc với cách thức của ẩm thực đường phố như vậy?!

Nhưng.....

Kỳ Vân Thư hỏi hắn: "Vì sao Vương gia nghĩ..... ta không ăn hành lá?"

Cảnh Dung gợn tay về chiếc ghế đựng đũa, chọn một đôi đũa, gõ một cái trên ấm trà trước mặt, trả lời: "Lần trước ở Chu gia, tiên sinh trước khi dùng bữa, đã nhặt hết tất cả hành lá ra. Người sáng suốt, vừa nhìn là hiểu."

Àn, người là người sáng suốt.

"Nhưng, Vương gia nghĩ sai rồi, ta không phải không thích hành lá."

"Àn? Sai rồi? Sai nơi nào?"

Cảnh Dung tò mò, vì sao lại sai, người rõ ràng đã nhặt hết hành lá ra ngoài!

Lúc này, Kỳ Vân Thư mỉm cười, cũng lấy ra một đôi đũa từ ghế đựng đũa, cũng gõ một cái trên ấm trà trước mặt.

"Vương gia còn nhớ rõ, món gì trên bàn ăn ta đã nhặt hành lá ra không?"

Cảnh Dung nheo mắt lại nghĩ nghĩ, trông mắt sáng ngời: "Cá chiên."

"Trí nhớ thật tốt, vậy Vương gia có biết hay không, nếu bỏ thêm hành lá vào cá chiên, toàn bộ mùi cá ở bên trong đều sẽ bị hành lá hấp thụ? Mặc dù ta quen ngửi mùi máu tươi, nhưng lại hoàn toàn khác với mùi máu tươi của cá. Mùi cá, rất hăng, khiến cho tâm trí khó chịu. Nhưng khi mùi máu tươi đi vào mũi, sẽ nồng nhưng không ngấy. Nếu người người quen, còn mang theo mùi vị tươi mát."

Leng keng.....

Kỳ Vân Thư vừa mới nói xong, sau lưng, vang lên âm thanh của cái thìa rơi xuống đất.

Chỉ thấy Bào bán với khuôn mặt run rẩy, bị giật mình bởi những lời nói vừa rồi của Kỳ Vân Thư, cũng sợ hãi không kém.

Lão bán lập tức kéo mõm mép tươi cười trở lại, bụng lên hai bát mì: "Hai vị..... hai vị chậm rãi dùng."

Giọng nói run rẩy!

Hôm nay lão gặp được khách nhân, vô cùng kỳ lạ, phẩm vị cũng rất độc đáo!

Lão bán đặt bát xuống và nhanh chóng tránh ra.

Kỳ Vân Thư không nhận được cười thành tiếng, hoàn toàn quên mình không vui khi bị Cảnh Dung mạnh mẽ kéo đến nơi này.

Khi cười, lông mi của nàng rũ xuống, đều rơi vào trong mắt Cảnh Dung!

Hắn rất tò mò, nếu nữ nhân này thay thành nữ trang, tóc xoã trên vai, sẽ đẹp như thế nào?!

Hắn ý thức được mình đang thất thần, lập tức kéo mình quay lại hiện thực.

Nói một câu: "Nhanh chóng ăn đi, nếu không sẽ nguội."

Cảnh Dung chọc chọc chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Kỳ Vân Thư nhìn hắn một cái, cũng bắt đầu động đũa.

Nhưng nàng chỉ ăn một miếng đã đặt đũa qua một bên.

Ngược lại, Cảnh Dung chìm trong bát mì, di chuyển chiếc đũa mấy lần, một chén mì đã hết. Hắn vừa nhấc đầu lên, mắt nhìn thấy bát mì của Kỳ Vân Thư gần như không động đến, hỏi: "Không ăn à?"

"Ăn không vào."

"Vậy không cần lãng phí."

Nói vừa xong, Cảnh Dung đã bung bát mì trước mặt nàng qua.

"Ờm....." Kỳ Vân Thư cảm thấy khiếp sợ.

Không kịp ngăn cản, Cảnh Dung đã nhúng đôi đũa vào bát mì của nàng, một lần nữa bắt đầu ăn ngon lành.

Một khắc kia, hành động của hắn khiến Kỳ Vân Thư sốc như bị sét đánh vào một ngày trời quang đãng.

Nàng há hốc mồm, trong một khoảng thời gian dài vẫn không thể động.

Cảnh Dung đã ăn xong bát mì của nàng, cực kỳ thống khoái. Hắn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng, khoe môi cong thành một nụ cười, sau đó vươn dót ngón tay thon dài, móc chỗ cằm của nàng, hơi nhấc lên.

Nhẹ nhàng khép miệng nàng lại!

"Tiền sinh kinh ngạc như vậy làm gì? Bồn vương không hề chê người."

"....."

"Tốt, ăn no rồi, đi thôi."

Cảnh Dung móc bạc ra và đặt lên bàn, một lần nữa kéo tay Kỳ Vân Thư.

Rời khỏi quán, hào vào trong đám người!

Nhìn tay mình bị Cảnh Dung nắm lấy, Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nàng vung tay lên, tay áo bay trong không khí. Kỳ Vân Thư rút tay mình về, hai tay nắm chặt, để tránh cho Cảnh Dung lại vươn tay ra nắm lấy tay mình.

"Trời không còn sớm nữa, tiểu nhân về trước."

Kỳ Vân Thư lạnh lùng, thờ ơ nói, sau đó vòng qua người Cảnh Dung, bước nhanh rời đi.

Cảnh Dung đứng tại chỗ một hồi, nhìn tay mình trống rỗng, cảm giác mềm vai mới vừa rồi, từ từ biến mất.

Một lát sau, hắn xoay người đuổi theo.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Lấy đầu hai người về phục mệnh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Từ trên đường dài náo nhiệt vòng đến trên đường nhỏ an tĩnh, bước chân Kỳ Vân Thư vẫn không hề chậm lại chút nào.

Chung quanh là những ngôi nhà nhỏ, trên con đường nhỏ đó, những chiếc đèn lồng đỏ được treo ở các góc của mỗi ngôi nhà. Mặc dù con đường nhỏ này không náo nhiệt như những con đường chính, nhưng cũng có một phen tư vị khác!

Tiếp tục đi qua hai con phố nữa, sẽ đến Kỳ phủ.

Trời giá rét, Kỳ Vân Thư bước chân nhanh hơn.

Trong đêm quạ mức yên tĩnh này, âm thanh của gạch ngói vỡ vụn vang lên từng đợt trên những mái ngói từ phía sau lưng, một đường kéo dài tới hai bên sườn nàng.

Bước chân Kỳ Vân Thư dần dần chậm lại, cho đến khi dừng hẳn, hai tròng mắt nhìn chung quanh, quét một vòng trên nóc những ngôi nhà nhỏ.

Dưới đêm tối, không nhìn thấy điều gì bất thường.

Nhưng, xuất phát từ trực giác nữ nhân, nàng dám khẳng định, trên nóc nhà hai bên, nhất định có người, hơn nữa không phải chỉ có một người.

Trong lòng nàng còn đang phỏng đoán, bỗng nhiên một mũi tên dài dường như xuyên từ từ trong đêm đen, đầu mũi tên nhọn lạnh lẽo cùng với một cái áo choàng lông trắng loé lên, lao về phía nàng giống như sao băng phóng tới!

Một cái chớp mắt, Kỳ Vân Thư căn bản không kịp né tránh. Hai tròng mắt đen như mực, mũi tên nhọn đang dần dần tới gần, đột nhiên phóng đại.

Những năm tháng tuyệt vời, còn chưa tận hưởng hết cuộc sống, chẳng lẽ sẽ phải chết?

Nàng cực kỳ không mong muốn!

Nhưng giờ khắc này, nàng biết, nếu không có kỹ tích, mũi tên nhọn nhất định sẽ xuyên qua da, bắn về phía trái tim nàng.

Nào biết.....

Một bàn tay to ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau, sau đó bế nàng lên, kéo người nàng qua một bên. Hai tròng mắt của nàng bỗng nhiên mất đầu mũi tên nhọn đang muốn bắn về phía mình.

Mũi tên phóng tới, cũng là lúc nghìn cân treo sợi tóc, đã bị Cảnh Dung tay không tiếp được!

Một bàn tay của hắn ôm eo Kỳ Vân Thư, một bàn tay khác nắm mũi tên kia, ánh mắt dừng ở trên mũi tên, mang theo ánh sáng lạnh lẽo chưa bao giờ từng có!

Nói gọn!

Mà chung quanh, vẫn yên tĩnh đến nỗi khiến người hốt hoảng.

Kỳ Vân Thư vẫn đang thờ hồn hên vì mới vừa rồi sợ hãi, Cảnh Dung đã hướng mũi mình vào bên tai nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói.

"Nhìn thấy ngõ nhỏ bên kia sao?"

Kỳ Vân Thư nhìn qua, thấy lối vào cách xa hơn năm mét.

Nàng gật đầu!

"Ta đếm ba tiếng, người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, mình bạch sao?"

Nàng lại gật đầu!

"Một, hai, ba, chạy."

Cảnh Dung buông lỏng eo nàng ra, cũng đồng thời khi Kỳ Vân Thư nhấc chân liều mạng chạy tới ngõ nhỏ kia, trên những nóc nhà nhỏ vốn đang yên tĩnh, đột nhiên nhảy xuống hơn 10 hắc y nhân, cầm trường kiếm đâm tới.

Thậm chí có vài tên hắc y nhân, đã đuổi theo Kỳ Vân Thư.

Thân mình Cảnh Dung nhảy lên, đá mấy phát vào trên ngực vài tên hắc y nhân, sau đó chấn ỡ lổ vào ngực nhỏ.

"Các người rút cuộc là ai?" Cảnh Dung hắng giọng hỏi.

Hon mười tên hắc y nhân vây quanh ở bên ngoài hẻm nhỏ. Mặc dù mang theo mặt nạ đen che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, mặt mày hung ác, rõ ràng chính là mang theo sát ý mà đến.

Hắc y nhân dẫn đầu, tiến lên hai bước: "Dăng đầu lên có thưởng, lấy thủ cấp hai người về phục mệnh."

Khi lời nói vừa rơi xuống, hắc y nhân một lần nữa gio kiếm tiến lên, tấn công không lưu tình, từng nhát đều muốn lấy mạng.

Cảnh Dung cũng không phải là kẻ ăn chay, công phu lợi hại, đoạt kiếm một phen, bắt đầu chém giết cùng những hắc y nhân đó.

Kỳ Vân Thư đã ở trong ngõ nhỏ, ẩn vào trên ngực đang phấp phồng và thờ hồng hộc, nhìn cảnh tượng đánh nhau bên ngoài, nằng cẳng nôn nóng vạn phần.

Mặc dù Cảnh Dung chưa bị đánh bại, nhưng vẫn không thể trấn an nằng.

Có câu nói rằng, hai tay khó địch bốn quyền!

Hon mười người công vây một mình hắc, mà hắc, còn muốn bảo vệ an toàn cho nằng, tình thế càng trở nên nguy hiểm.

Ngoài sự lo lắng ra, Kỳ Vân Thư thực sự không thể hiểu rõ, những hắc y nhân đó, vì sao nói muốn "lấy thủ cấp hai người về phục mệnh"?

Nằng từ khi nào, chỗ nào, dính líu tới tất cả những thứ này?

Nếu như những hắc y nhân này cùng một nhóm với đám hắc y nhân hành thích ở nghĩa trang lúc trước, theo lý thuyết, bọn họ muốn ám sát, hẳn phải là Cảnh Dung!

Tuy nhiên, nằng đã bị kéo vào chuyện này.

Chắc không phải vì nằng đã xen vào việc người khác nên chọc phải họa, đúng không?

Kỳ Vân Thư nắm chặt xiêm y trước ngực, cắn môi, nghiêng người dán ở trên tường, quan sát tình hình bên ngoài.

Mặc dù trận chiến rất dữ dội, nhưng thân mình nhanh nhẹn của Cảnh Dung vẫn có thể đối phó được với hon mười hắc y nhân. Trường kiếm trong tay hắc đã đâm chết vài tên, trên thân kiếm, bao phủ đầy máu đang nhỏ giọt đầm đìa.

Bỗng dưng, một hắc y nhân đã lao ra khỏi tuyến phòng thủ của Cảnh Dung, chạy về hướng Kỳ Vân Thư.

"Chịu chết đi!"

Kỳ Vân Thư trở mặt, bước chân liên tục lui về phía sau, cho đến khi phía sau lưng đụng thật mạnh vào một bức tường, không thể nào di chuyển tiếp về phía sau.

Quần áo trước ngực bị nằng nắm chặt nhấn neoh.

Ngay khi trường kiếm cách nằng khoảng ba phần, Cảnh Dung đã dùng chân khơi một viên đá, đá trúng cổ tay người nọ.

Hắc y nhân bị đau, hơi nhẹ buông tay, thanh kiếm vô tình rơi xuống mặt đất.

Thấy vậy, Kỳ Vân Thư cũng lập tức đuổi tay ra, dùng sức nhấn một cái ở trên khớp bả vai của hắc y nhân. Hắc y nhân đau đớn la lên một tiếng, ôm cánh tay ngã xuống mặt đất.

"Lại đây."

Cảnh Dung gọi nằng một tiếng, đứng ở đầu ngõ vươn tay về phía nằng.

Nằng cũng ngay lập tức chạy về phía hắc, đặt tay lên lồng bàn tay to rộng của hắc, mặc kệ hắc dùng sức cầm lấy, giữ chặt tay nằng, một đường chạy khỏi nơi đó.

Phía sau, hắc y nhân cằng đuổi theo không bỏ!

Đêm đông vốn yên tĩnh, được bao phủ bởi một tầng không khí quý dị!

Kỳ Vân Thư bị Cảnh Dung nắm tay chạy đi, bên tai là tiếng gió hú liên tục không ngừng.

Kỳ Vân Thư không có sự lựa chọn khác ngoài việc chạy.

"Vương gia, đừng bận tâm tới ta, người nhanh chóng chạy đi thôi. Ta sẽ liên lụy tới người."

Đôi mắt Cảnh Dung như ung cực kỳ quyết tâm, nắm chặt tay nằng.

Nói: "Bỏn vương tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người. Sống cùng sống, chết cùng chết!"

Ách!

Kỳ Vân Thư hơi choáng váng, hai chân giống như mất đi trọng lượng. Nghe hắc nói như vậy, nằng cảm động đến nổi rồi tỉnh rồi mù, đối với nguy cơ tràn ngập phía sau, dường như đã bay đi theo gió lạnh.

Ngay cả Kỳ Bồi, cũng chưa bao giờ nói với nằng như thế!

Bọn họ chạy xa khoảng 20m, nhưng cuối cùng hai người vẫn bị đám hắc y nhân xông tới.

Cảnh Dung bảo vệ nằng ở sau người, nghiêng mắt hỏi nằng: "Kỳ tiền sinh, người sợ sao?"

"Sợ."

Nằng không cần nói dối, cho dù đã quen nhìn người chết, nhưng phải trở thành một trong những khối thi thể kia, nằng thật sự rất sợ.

Vạn nhất Huyền thái gia có cọng dây thần kinh nào không đúng, tìm Ngổ tác tới mổ bụng nằng, vậy chẳng phải là càng thêm đau khổ?

Rõ ràng chung quanh ngay cơ bốn phía, nhưng một câu trả lời "sợ" của nằng khiến Cảnh Dung nở nụ cười.

Hắc nói: "Yên tâm đi, ngay cả khi người xuống điện Diêm Vương, bốn vương cũng sẽ làm bạn cùng người. Người muốn ngắm hoa cũng được, uống rượu cũng thể, bốn vương chắc chắn phụng bồi."

Ai ai ai, người suy nghĩ quá nhiều. Người đã chết, dưới điện Diêm Vương, chỉ mặc quần áo trắng, đi đến cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, một khi nhắm mắt, lập tức chuyển thể đầu thai.

Còn ngắm hoa? Còn uống rượu?

Thật là ảo tưởng!

Kỳ Vân Thư đứng ở phía sau hắc, một bàn tay đã bị Cảnh Dung nắm chặt, một bàn tay kia lôi kéo tay áo rộng của hắc.

Nằng hít vào chớp mũi một luồng khí lạnh, nói: "Ta không cần ngắm hoa, ta cũng không cần uống rượu. Nếu như ta thật sự chết rồi, hy vọng Loan Nhi có thể đốt cho ta một bộ quần áo sạch sẽ, tốt nhất còn có thêm một đôi giày. Còn có, nhất định phải đốt cả hộp gỗ đàn hương cho ta, bởi vì đồ vật bên trong đều là bảo bối của ta. Không cần đốt ngân phiếu (tiền giấy) cho ta, bởi vì ta lo lắng dưới địa phủ quá ẩm ướt, những tờ ngân phiếu đó sẽ bị hỏng. Tốt nhất nên đốt một rương vàng bạc hoặc là bảo vật. Đứng rồi, còn có....."

Cảnh Dung lần đầu mới biết, thì ra, Kỳ Vân Thư vẫn nói rất nhiều.

Nằng lo độc thoại với mình, vành mắt chuyển sang đỏ bừng.

Tuy nhiên, Cảnh Dung lại nhu mày hỏi nằng: "Loan Nhi là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Chỉ đả thương, không giết

"Loan Nhi là ai?"

Đây không phải là vấn đề a!

Kỷ Vân Thư nhấp môi, nhìn hắc y nhân chung quanh, nói "Loan Nhi là người thân yêu của ta, nếu như ta chết rồi, nàng chắc chắn sẽ đi theo ta."

Thân yêu?

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống.

Hắc y nhân xung quanh nhìn thấy hai người tán gẫu vui vẻ, tên cầm đầu mang vẻ mặt hung ác, giờ kiếm và tiến lên hai bước.

"Chỉ từ nói, bất cứ ai có thể lấy được thủ cấp hai người, sẽ có thưởng lớn."

"Giết!"

Hắc y nhân bắt đầu vây sát, các cặp mắt đỏ ngầu hung dữ. Hai cái đầu người, bọn họ nhất định phải có được.

Khi những hắc y nhân đó tới gần, Cảnh Dung kéo Kỷ Vân Thư quay một vòng ra phía sau, sau đó dùng trường kiếm trong tay mình, dẫn dắt kiếm phong của hắc y nhân vào một khối, thành hình một "mộ hoa".

Ngay khi Cảnh Dung đang muốn đẩy thanh kiếm ra, Kỷ Vân Thư đã lấy một cái túi thêu hoa ở bên hông xuống.

"Nhắm mắt lại." Nàng lập tức nói với Cảnh Dung.

Cảnh Dung tuy không hiểu vì sao, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư rải phấn trắng từ trong túi ra ngoài.

Khi hai mắt của Hắc y nhân đụng phải những bột phấn đó, lập tức cay đến nỗi đau nhức, thả hết kiếm trong tay, che hai mắt lại và thối lui ra sau, thậm chí có mấy người còn lăn lộn trên mặt đất.

Một loạt âm thanh kêu la thảm thiết!

Ngay khi Cảnh Dung mở to mắt ra, liền nhìn thấy một thảm cảnh như vậy.

Kỷ Vân Thư ngay lập tức kéo ông tay áo hắc.

"Nhanh chóng đi thôi, vật kia sẽ có tác dụng một lúc nữa, nhưng ta không biết nó có thể kéo dài bao lâu."

Cảnh Dung gạt đầu, nắm lấy tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Sau khi vòng qua hai con phố, xác định những người hắc y nhân đó sẽ không tiếp tục đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Kỷ Vân Thư thở hổn hển, quay đầu lại kiểm tra vài lần, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

"Người đã rải thứ gì vậy?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi nàng.

"Là hỗn hợp bột của chanh với nước đá ngầm. Một khi nó tiếp xúc với mắt, không mù cũng hỏng."

"Không ngờ, người còn rất tàn nhẫn."

Tần nhãn sao?

Nàng liếc mắt nhìn thanh kiếm trong tay Cảnh Dung một cái, nói: "Ta chỉ đả thương người, không giết người. Kiếm của Vương gia, đã dính máu tươi."

Giờ phút này, trên tay Cảnh Dung, vẫn là thanh trường kiếm gần như muốn đâm qua cả hai, trong ánh mắt của hắn, cũng lập tức leo lên một luồng ánh sáng lạnh lẽo.

"Nếu như ta không giết người, thanh kiếm này, sẽ giết ta và người."

"....."

Kỷ Vân Thư không có lời gì để nói. Giờ khắc này, nàng bỗng cảm thấy hắn nói cực kỳ rất đúng.

Giết người! Chưa chắc đã là tội ác.

Gống như Tổ Văn và lão quân già muốn giết tiểu thư Chu gia, nếu không phải bởi vì ân nhân và thống khổ, bọn họ sẽ không đi tới một bước kia.

Biểu tình của Kỷ Vân Thư dần thư giãn, nháu mày lại, đầu hơi thấp xuống, bắt đầu bước đi về phía trước.

Cảnh Dung nhìn thấy biểu hiện của nàng, lập tức dừng áo choàng lau máu trên thân kiếm và ném nó trên một đồng rác, sau đó đuổi theo Kỷ Vân Thư.

"Bị dọa rồi sao?" Hắn hỏi nàng.

Nàng lắc đầu: "Không phải."

Bước chân đột nhiên dừng lại, nàng nghiêng người về phía Cảnh Dung, nâng tay mình lên và mở ra, trong lòng bàn tay, nằm yên một khối ngọc bội hình tròn.

"Đây là thứ lúc ta thuận tay, đã lấy xuống từ trên người một hắc y nhân, có phải rất quen mắt hay không?" Kỷ Vân Thư hỏi hắn.

Cảnh Dung nhặt ngọc bội lên, lập tức nháu mày nói: "Cái này....."

"Ngọc bội này, giống với mặt dây chuyền trên người của đám hắc y nhân ở nghĩa trang lần trước, nhưng nếu như cùng một đám người, vậy người bọn họ muốn hành thích, hẳn phải là Vương gia. Nhưng hôm nay, ngay cả đầu ta cũng muốn lấy, chẳng lẽ, Vương gia không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Đầu ngón tay của Cảnh Dung trượt qua các cạnh của mặt dây chuyền, bắt đầu chìm vào suy nghĩ.

Thấy hắn không nói gì, Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Lang Bạc nhất định đã nói với Vương gia về sự tình khối ngọc bội này và độc thạch ban. Nếu như có thể tra ra được xuất xứ của ngọc bội, nơi phát ra độc thạch ban, chắc hẳn có thể biết được ai là người chỉ huy sau lưng. Nhưng ta có một chút không rõ, vì sao..... ngay cả ta cũng muốn giết? Hay là bởi vì lần trước khi bọn họ hành thích, ta cũng ở đó, vì thế nên muốn giết người diệt khẩu, cắt đứt hậu hoạn. Nhưng nếu làm như thế thì quá mạo hiểm, quá lộ liễu. Nếu không phải nguyên nhân này, vậy thì vì sao?"

Nàng phân tích càng thêm chính xác, giờ phút này đáp án trong lòng Cảnh Dung càng thêm rõ ràng!

Hắn nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong con người, mang theo một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Nhìn Kỷ Vân Thư, hắn nói: "Sau lưng việc này, bốn vương tất nhiên sẽ giải quyết hết."

"Vì vậy, Vương gia..... biết đó là ai?" Trực giác của nữ nhân!

Hắn nháu mày lại, lại khôi phục lại khuôn mặt bất động thanh sắc, nói: "Kỷ tiên sinh, sự tình vừa rồi, đừng nên nhắc tới với người khác. Tóm lại, trong lòng bốn vương đã có kế hoạch."

"Ân." Nàng gạt đầu.

Cảnh Dung vừa không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Người phía sau màn là ai, hẳn vẫn không chắc chắn!

"Được rồi, bốn vương vẫn nên đưa người trở về."

"Không cần, ta đi tới góc đường là đến, hiện tại những hắc y nhân chắc hẳn sẽ không đuổi theo, Vương gia nên nhanh chóng quay lại Quảng Cừ viện, nếu người xảy ra chuyện, tiểu nhân mới thật sự không dám đương nổi."

Nghe nàng nói những lời này, Cảnh Dung vốn đã thu liễm đảo hoa, đột nhiên lại bùng lên.

Hắn cố ý vô tình đi gần tới Kỳ Vân Thư, thấp giọng xuống hỏi: "Người đang lo lắng cho bốn vương?"

"....."

"Có phải hay không?" Giọng điệu dịu dàng!

Thân thể hắn cũng càng ngày càng gần Kỳ Vân Thư!

Hương thơm trên người nam nhân tấn công vào mũi, chớp mũi lạnh lạnh của Kỳ Vân Thư ảm áp, lập tức lùi ra sau hai bước, vùi đầu xuống càng thấp.

"Ngày mai tiểu nhân còn muốn điều tra vụ án âm dương thi, vì vậy sẽ đi về trước."

Nói xong, nàng xoay người bước nhanh rồi đi, không đợi Cảnh Dung kịp đuổi theo mình.

Nhìn thân ảnh kia, nụ cười trên choker của Cảnh Dung biến thành lo lắng.

Nếu năm thi thế bị thiêu cháy cùng với hai lần hành thích, đều có quan hệ với (Lâm Kinh Ân). Vậy thì, ai chính là người đang ngăn cản hắn hồi kinh? Ngăn cản hắn..... mạng Kỳ Vân Thư hồi kinh tra án?

Hay là, thật sự là hắn ta?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trở lại Kỳ gia, tâm tư Kỳ Vân Thư vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc.

Sống cùng sống, chết cùng chết!

Sáu chữ này, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu nàng.

Vào trong phòng ngồi xuống, thật lâu nàng cũng không thể phục hồi lại tinh thần.

Tuy nhiên, khi Loan Nhi nhìn đến nàng, lại trở nên khiếp sợ.

Trên quần áo Kỳ Vân Thư, có vết máu, còn có bột phấn màu trắng.

"Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Đã bị thương ở đâu hay sao? Hay là miệng vết thương sau lưng lại nứt ra rồi? Ngài không cần dọa nô tỳ, để nô tỳ nhìn xem."

Trong khi nói, Loan Nhi tiếp cận gần nàng, muốn xem xét tình huống của nàng.

Kỳ Vân Thư lạnh lùng nhìn nàng một cái, chỉ nói: "Ta không có việc gì, máu này bị dính từ trên thi thể ở nha môn."

"Thật vậy sao?" Loan Nhi lau nước mắt.

"Ta lừa người làm gì? Hiện tại người nhanh chóng chuẩn bị nước đưa vào để ta tắm rửa đi."

Loan Nhi gật đầu, kéo kéo mũi mình, sau đó vội vàng chạy ra ngoài mức nước.

Đêm đó, Kỳ Vân Thư không thể nào ngủ yên, trần trọc ở trên giường hồi lâu, thờ dài từng tiếng.

Nghĩ đến sự tình mình bị thích khách đuổi giết, lại nghĩ đến những lời nói kia của Cảnh Dung.

Khuyến động cảm xúc của nàng, không thể nào bình tĩnh được.

Mãi cho tới khi bình minh, nàng rời khỏi giường với hốc mắt thâm quầng, gấp gọn chân màn, ăn chút điểm tâm, sau đó vội vàng vàng đi tới nha môn.

Vừa đến nha môn, nàng đã nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, ta sẽ đi kiểm nghiệm lại đồng xương trắng kia, nhưng ta cũng cần ngài giúp ta tra một người."

Huyện thái gia hỏi: "Ai?"

"Chính là đệ đệ Giang phu nhân, tra càng tỉ mỉ kỹ càng càng tốt."

"Được, bản quan sẽ lập tức phái người điều tra."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Phương pháp tách rượu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Huyện thái gia phái người điều tra đệ đệ Giang phu nhân, trong khi Kỳ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thi.

Đồng xương trắng vẫn đang được bày biện ở chỗ cũ, không bị người động qua.

Nàng xốc tấm vải bố trắng lên, bụi bắn vấy ra đầy đất, một chút bụi gần như đi vào miệng nàng.

Hai nha dịch trong nha môn cũng đi theo vào, trong đó một người tên gọi là Ngụy Vô mờ miệng hỏi: "Kỷ tiên sinh, nếu cần hỗ trợ gì, ngài cứ việc phân phó."

Nàng gạt gạt đầu: "Người trước hết hãy đứng qua một bên, sẽ có ích cho người."

Trong khi đó, một nha dịch gọi là Vương Tam lại tò mò hỏi nàng: "Kỷ tiên sinh, xương trắng này không phải ngài đã kiểm nghiệm rồi sao? Vì sao còn muốn lại xem lần nữa?"

"Có đôi khi dường như người sẽ quên thứ gì đó, thời điểm nghiệm thi, người cũng sẽ bỏ lỡ một số thứ. Vì thế, xem thêm vài lần, có lẽ sẽ có chứng cứ mới."

Nàng thật ra cực kỳ kiên nhẫn!

Ngụy Vô và Vương Tam thoáng nhìn qua lẫn nhau.

"Đôi khi Kỷ tiên sinh nói thật sự rất thâm thúy ách điệu."

"Đúng vậy, Kỷ tiên sinh thông minh như vậy, khẳng định có thể tìm được hung phạm."

"Đúng vậy đúng vậy!"

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, nói chuyện vô cùng vui vẻ!

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư đã mang bao tay màu trắng lên, chau mày, lộ ra bộ dáng ít khi nói cười.

Nàng cúi đầu, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra lại đồng xương trắng của âm dương thi.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương cốt nhất định sẽ không.

Nàng càng tin tưởng chắc chắn, nhất định còn có vật quan trọng nào đó mà nàng chưa nhận thấy được.

Nàng kiểm tra toàn bộ xương trắng một hồi, kết quả không khác biệt lắm với khám nghiệm ngày đó, không thuận lợi.

Nàng hơi chau mày ù rừ!

Ngụy Vô tiến lên cẩn thận thăm dò: "Kỷ tiên sinh, có tra ra được vật gì mới hay không?"

Kỷ Vân Thư vẫn không nói chuyện, Vương Tam dùng khuỷu tay đụng Ngụy Vô một chút, nói: "Khẳng định có thể tra được, người hỏi vấn đề này không phải vô nghĩa hay sao?"

"Ta hỏi một chút thì sao? Ta cũng rất sốt ruột."

"Người và ta thì gấp cái gì."

"Ta không gấp!"

"Người có!"

Hai người lờm lờm nhau, hăng say cãi cọ.

Cánh tay bọn họ dán vào một khối, nếu như không phải Kỳ Vân Thư đang ở đây, phỏng chừng bởi vì một vấn đề nhỏ nhỏ như vậy, sẽ bắt đầu đánh nhau!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư đau đầu, thờ dãi một tiếng, nói với Ngụy Vô: "Người hãy thè lưỡi ra."

Lưỡi của ta?

Đang êm đang đẹp, thè lưỡi ra làm gì?

Ngụy Vô gió tay lên gãi gãi đầu, khó hiểu: "Thè lưỡi ra làm gì?"

Kỷ Vân Thư đứng dậy, hai tay chấp trước ngực, cười với hắn: "Giúp người xem bệnh miễn phí."

Ai nha!

Nghe thật là tuyệt, không cần tiêu tiền xem bệnh, vì sao không làm?

Vì thế, Ngụy Vô lập tức thè lưỡi ra, hướng về phía Kỳ Vân Thư.

Vương Tam cảm thấy không vui.

Dựa vào đầu chỉ xem bệnh cho Ngụy Vô, không xem bệnh cho mình?

Hắn cất bước tiến lên, lời kéo mồm mép, ngượng ngùng xoắn xít nói: "Kỷ tiên sinh, người không thể chỉ xem cho Ngụy Vô, không xem cho ta."

"Nga, được thôi, người cũng thè lưỡi ra."

"Được được được."

Vì thế, hình ảnh hai tên nam tử trường thành đang đứng thè lưỡi ra một loạt như chó, thật sự rất buồn cười!

Kỷ Vân Thư vung tay lên: "Hai người tới đứng ở cửa đi, đưa lưng về phía ta, nếu ta không cho phép, các người không được thu lưỡi về."

Có ý gì?

Ngụy Vô và Vương Tam quay mặt liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ, bọn họ đã thè lưỡi ra ngoài, không thể nói được lời nào.

Mệnh lệnh của Kỷ tiên sinh không dám không nghe, đành phải ngoan ngoãn đi tới đứng ở cửa.

Phía sau, Kỳ Vân Thư không nhịn được nở nụ cười, ngoài miệng lầm bầm một câu: "Phương pháp này rất có hiệu quả, lỗi tai cũng yên tĩnh hơn."

Ánh mắt nàng một lần nữa di chuyển về trên đồng xương trắng, nàng đột nhiên bị hấp dẫn bởi bộ quần áo rách nát.

Ngay sau đó, từ thùng dụng cụ một bên, lấy ra một con dao nhỏ bén nhọn, thật cẩn thận đến chỗ quần áo, chậm rãi tách chúng ra khỏi xương sườn.

Quần áo đã bị tiêu hủy có chút nghiêm trọng, nhưng cũng may là vải dệt lụa, vẫn còn một chút chưa bị phân hóa.

Sau khi dùng con dao nhỏ tách xương ra khỏi quần áo, nàng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, quần áo này có hai lớp.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là.....

"Vi sao hai loại vải dệt không giống nhau? Bên ngoài là vải lụa, nhưng bên trong lại là vải thô?"

Trong lòng bắt đầu nghi hoặc, động tác trên tay nàng cũng nhanh hơn rất nhiều, cho đến khi hoàn toàn tách quần áo ra khỏi đồng xương trắng.

Nàng gọi một tiếng: "Hai người các người, đưa lưỡi trở về trong miệng đi, lại đây."

Ngụy Vô và Vương Tam đều đã chảy nước miếng đầy đất, khi nghe được lệnh, nhanh chóng thụt lưỡi vào, cùng nhau dùng ống tay áo quẹt miệng.

Nước miếng chảy rất nhiều!

Hai người cong eo tiến vào, Ngụy Vô nuốt nước miếng, gương mặt tươi cười hỏi: "Kỷ tiên sinh có gì phân phó?"

"Hai người, đi tìm cho ta một tấm sắt mỏng và một chai rượu trắng tới đây. Đứng rồi, còn có một cái bếp lò."

"Tiên sinh..... đang muốn nướng đồ ăn hay sao?"

Ngụy Vô tham ăn gần như chảy nước miếng lần nữa, một tấm sắt mỏng, một bình rượu trắng, và một cái bếp lò, không phải để nướng đồ ăn, thì để làm gì?

Kỷ Vân Thư hít một hơi thật sâu, nỗ lực duy trì bình tĩnh.

"Nhanh lên, ta cần chúng ngay lập tức." Giọng nói nặng nề, báo hiệu một cơn tức giận.

Ngụy Vô và Vương Tam không dám hỏi thêm nhiều, đề phòng nàng lại nói bọn họ thè lưỡi ra, vì thế hấp tấp tìm những vật Kỳ Vân Thư muốn càng nhanh càng tốt.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dựa theo an bài của Kỳ Vân Thư, hai người đặt tấm sắt mỏng cao hơn phía trên bếp lò nằm tắt, rắc rượu trắng vào trên đó.

Những âm thanh nóng bỏng vang lên!

Âm thanh rất sáng khoải!

Kỷ Vân Thư đặt bộ quần áo ở trên tấm sắt mỏng, toàn bộ gần như được ngâm trong rượu trắng.

Ngụy Võ tiến đến trước mặt Vương Tam, nhỏ giọng cẩn thận hỏi hần: "Người nói xem, Kỷ tiền sinh đang làm gì vậy?"

"Người quản nhiều như vậy làm gì, tóm lại, nhất định là phương pháp nghiêm thi. Chúng ta hãy lưu ý kỹ, nói không chừng sau này có thể dùng đến."

"Đứng đứng đứng."

Hai các người, khi nào thì trở nên hoá hợp như thế?

Kỷ Vân Thư cũng bắt đầu giải thích: "Đây gọi là phương pháp tách rượu trắng. Thông thường, đối với những hiện vật đã được chôn ở dưới nền đất..... khu khu, ở đây là quần áo. Muốn cho kết cấu của vải không bị hư trong khi tách nó, biện pháp này là tốt nhất. Nhưng khi quần áo tiếp xúc với rượu trắng cồn, vải dệt sẽ co lại ở một mức độ nhất định. Quá trình này, tương đối nhẹ nhàng chậm chạp. Hơn nữa, nhiệt độ cực nóng sẽ dẫn đến giãn nở và co lại. Vì vậy, bằng cách sử dụng nguyên lý vật lý co giãn là có thể hoàn toàn tách được các thành phần khác nhau của quần áo."

Những lời giải thích này, Ngụy Võ và Vương Tam nghe được, hoàn toàn sững sốt!

Ngài đang nói gì vậy?!

Kỷ Vân Thư cũng không giải thích thêm nhiều, chờ đến khi bộ quần áo thoát những luồng khí nóng, lập tức nhặt chúng lên khỏi tấm sắt mỏng, đặt ở trên bàn một bên.

Sau đó dùng con dao nhỏ của mình vừa rồi, tách hai lớp vải kia ra.

Không có một chút hư tổn!

Hơn nữa, bộ quần áo bằng vải thô bên trong còn cực kỳ hoàn chỉnh, mặc dù bị thiếu một khối rất nhỏ.

"Các người qua đây nhìn xem, miếng vải này, trông giống cái gì?" Kỷ Vân Thư gọi hai người qua.

Ngụy Võ và Vương Tam mở to hai mắt, khi bọn họ tiếp cận và nhìn, cân nhắc một chút, cùng nhau lắc đầu.

"Nhìn không ra?" Kỷ Vân Thư hỏi lại.

Vương Tam đột nhiên giống như bùng nổ, vui vẻ, chỉ vào khối vải thô: "Đây hẳn là yếm của tiểu hài tử." (Đồ chip của bé)

Yếm?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hung thủ chính là người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Để chứng minh mình không phải đang nói hươu nói vượn, Vương Tam còn cố ý nói: "Nữ nhi của ta cũng có một cái, hình dạng kích thước giống cái này như đúc, người xem, ngay cả màu đỏ cũng giống."

Vương Tam đề cập tới điều này.

Đều là sự thật.

Ngay cả Ngụy Võ cũng bắt đầu tham gia, nói: "Đúng đúng đúng, chính là yếm (quần chip). Họ hàng nhà ta cũng có người sinh hài tử, cũng có một cái như vậy. Không sai, nhất định là yếm."

Ai ai ai, người rì rầm cái gì?!

Hai người đều nói là yếm, điều này khiến Kỷ Vân Thư bắt đầu nghi hoặc.

Yếm?

"Trên người Giang lão gia, vì sao lại có một chiếc yếm của tiểu hài tử?"

Giang lão gia và Giang phu nhân không phải không có hài tử hay sao?

"Ngụy Võ Vương Tam, hiện tại các người lập tức đi tra xét xem, Giang phu nhân rốt cuộc có từng sinh hài tử hay không, còn có, trong phủ Giang gia có tiểu hài tử nào hay không? Nhất định phải điều tra thật kỹ, minh bạch sao?"

"Vâng."

Hiếm khi nghiêm túc!

Hai người lập tức rời đi điều tra.

Kỷ Vân Thư vẫn ở trong phòng nghiệm thi, cẩn thận kiểm tra chiếc yếm. Một nam nhân hơn 40 tuổi, trên người mang theo một chiếc yếm hài đồng. Điều này quả là khó hiểu!

Chẳng lẽ thật sự là do hần bị điên?

Nàng lắc lắc đầu, không tiếp tục suy đoán thêm, lấy tấm vải bỏ trắng mình kéo ra lúc trước, dùng sức mở ra, chuẩn bị phủ lên trên đồng xương trắng.

Dính —

Dường như có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Nàng cúi đầu tìm một lần, nhìn thấy chỗ góc bàn có một vật nhỏ đen đen. Khi nhặt lên nhìn xem, mới phát hiện đó là một cái cúc áo, mặt trên còn dính bùn đất, chắc hẳn là do bùn đất xung quanh xương trắng bao bọc lấy nó.

Nàng lau khô cúc áo, lập tức phát hiện ra hình dáng ban đầu của cái cúc áo.

Vật liệu sáng bóng, vòng ngoài của cúc áo không bằng phẳng, hiện ra hình xoắn ốc. Xem loại mặt hàng này, hẳn là được dùng trên gấm vóc Thanh Châu. Trên quần áo bọn họ, đều sẽ dùng loại cúc áo này, bởi vậy nên có vẻ thanh lịch tao nhã.

Thông thường, một nút cúc áo như vậy, sẽ được thêu ở trên cổ áo.

Đối với việc vì sao Kỷ Vân Thư lại biết điều này, cần bản chẳng có gì lạ.

Bởi vì Kỷ gia có một nhân vật nhỏ, gấm vóc nơi nào cũng đều không cần, cố tình chỉ dùng gấm vóc Thanh Châu.

Người này, chính là Kỷ Linh Chi!

Nhưng khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ chính là, những cúc áo bình thường, ở giữa sẽ có bốn lỗ dùng để khâu chỉ, nhưng cúc áo này, lại chỉ có ba lỗ.

Mà loại cúc áo này, dường như nàng đã từng thấy qua ở nơi nào đó?

Trong lúc nhất thời, nghĩ mãi không ra.

.....Edit & Dịch: Wattpad@EmilyTon....

"Văn Thư, chúng ta đã tra ra được."

Giọng nói của Huyện thái gia vang lên từ bên ngoài.

Bên khoé mắt nàng, đã nhìn thấy Huyện thái gia mặc quan phục tiến vào.

"Văn thư, tra được rồi tra được rồi."

"Tra được thì tra được, ồn ào gì vậy?"

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, nhưng vẫn không quên nói ra sự tình đã tra được cho Kỳ Văn Thư.

Hắn cẩn thận nghiêm túc nói: "Đệ đệ của Giang phu nhân, gọi là Lý Triệu. Mặc dù Lý gia là thế gia, nhưng không phải ở kinh thành, lúc trước vẫn luôn ở tại Thanh Châu. Lý triệu này, hai năm trước đột nhiên đi tới Cẩm Giang, chuyển vào Giang phủ. Tuy nhiên, Giang phu nhân thật ra cực kỳ nghiêm khắc với đệ đệ mình, nhưng điều này đã khiến đệ đệ này bị tổn thương. Hôn nữa....."

"Nói trọng điểm"

"Trọng điểm chính là, Lý triệu rất thích đánh bạc. Hắn cờ bạc khắp nơi ở Thanh Châu, nợ rất nhiều tiền. Sau khi bị Lý gia biết được, lập tức đuổi hắn tới Cẩm Giang, để Giang phu nhân có thể giám sát hắn. Tuy nhiên, làm sao có thể quản được, tính xấu không đổi, hoặc là thích đánh bạc đã thành con nghiện, cũng nợ rất nhiều tiền. Những sông bạc lớn ở Cẩm Giang đều từng không cho hắn đi vào. Bất quá tính cách người này, vừa rất nhất gan lại vừa yếu đuối."

Kỳ Văn Thư neho mắt lại: "Đó là tất cả?"

Huyện thái gia tiếp tục nói: "Cũng không phải, trong nhà hắn còn có vài huynh đệ tỷ muội. Đại tỷ chính là Giang phu nhân, Nhị tỷ là....."

"Được rồi, bắt người đi"

"A?"

"Ta nói, có thể bắt người." Kỳ Văn Thư nghiêm túc sắc mặt khi nói.

Huyện thái gia ngấy người một lúc, sau đó mới đột nhiên lộ ra vui sướng trên mặt, vỗ tay một cái: "Hung thủ chính là Lý Triệu, đúng không?"

Trên trán Kỳ Văn Thư xuất hiện những đường hắc tuyến: "Vậy ngài đi bắt người, hay là không bắt?"

"Bắt bắt bắt, lập tức bắt!"

Vụ án sắp được phá, Huyện thái gia đương nhiên rất hạnh phúc, chạy ra ngoài, nhanh chóng hạ lệnh, sai người mang Lý Triệu tới nha môn hỏi chuyện.

Kỳ Văn Thư siết chặt nút cúc áo ở trong lòng bàn tay, dùng vai bổ trắng đập lên trên đồng xương trắng, cũng đi ra ngoài.

.....

Không lâu sau đó, Lý triệu đã bị nha dịch bắt tới công đường, buộc hắn quỳ xuống.

Kỳ Văn Thư nhỏ giọng hỏi nha dịch kia: "Bắt được hắn ở đâu?"

Trả lời: "Sông bạc."

Chẳng trách không thấy Giang phu nhân theo tới. Như vậy càng tốt, đỡ ồn ào nhốn nháo!

"Các người đang làm gì vậy? Dựa vào đâu bắt ta? Có biết cha ta là ai hay không? Có biết gia gia ta là ai hay không?" Lý triệu gào lên.

Biết, gia gia người chính là Lý lão tướng quân!

Huyện thái gia ngồi ở phía trên tức giận dâng lên, đập Kinh Đường Mộc một cái: "La hét gì vậy? Là bản quan cho người bắt người tới, người có khiếu nại gì?"

"Có."

"Người nói nghe một chút."

"Ta không phạm pháp, ngài dựa vào đâu bắt ta tới nha môn? Chẳng lẽ bài bạc cũng phạm pháp sao?!"

Lý triệu tức giận đến nỗi siết chặt nắm tay.

Ngày hôm qua, khi có Giang phu nhân ở đây, rõ ràng rúc ở phía sau giống như con mèo nhỏ, hiện tại lại cực kỳ tự tin.

Vào thời điểm này, bài bạc thật đúng là không phạm pháp, Huyện thái gia nhìn thoáng qua về phía Kỳ Văn Thư, ý bảo nàng nhanh chóng giúp đỡ.

Kỳ Văn Thư thật ra không vội, chậm rãi đi tới vài bước, dừng lại ở bên người Lý Triệu, cúi đầu hỏi hắn: "Lý Triệu, ta hỏi người, người thật sự không phải là hung thủ đã giết hại Giang lão gia?"

Ánh mắt Lý triệu rõ ràng bắt đầu run rẩy, nuốt nước miếng, nói: "Ta đã nói rồi, không phải ta. Ta không giết tỷ phu. Đó là tỷ phu của ta, sao có ta thể giết tỷ phu?"

"Ta hỏi người một lần nữa. Hung thủ, rốt cuộc có phải là người hay không?"

"Không phải ta, thật sự không phải ta. Ngày đó khi tỷ phu ta chết, ta căn bản không có ở nhà."

"Người vẫn đang nói dối." Kỳ Văn Thư mắng hắn một tiếng.

Thân thể Lý triệu đột nhiên run lên, nâng cặp mắt lấp lánh nhìn Kỳ Văn Thư: "Ta..... ta không nói dối."

Kỳ Văn Thư lạnh lùng, mang theo một loại khi thế bức người.

Nói: "Người nói, vào ngày tỷ phu người chết, người không ở nhà?"

"Đúng..... đúng vậy."

"Nói dối hết lần này đến lần khác. Người vì sao biết hắn chết vào ngày nào? Hôn nữa, người làm sao có thể kết luận, vào ngày Giang lão gia chết, người không ở trong nhà. Còn có, Giang phu nhân đã nói, sau khi Giang lão gia mất tích, các người mới dời tới kinh thành. Vậy thử hỏi xem, sau khi các người đã chuyển tới kinh thành, Giang lão gia mới chết ở Quảng Cừ viện, vì sao người lại nói mình không ở nhà?"

"Ta....." Sắc mặt Lý Triệu kinh hoàng.

"Mà sự thật lại là, Giang lão gia đã chết trước khi các người dời tới kinh thành. Người vì thoái thác trách nhiệm, mới nói người căn bản không có ở nhà. Nhưng đúng là bởi vì những lời này của người, lại bại lộ chính người đang nói dối. Hung thủ giết Giang lão gia, chính là người!" Kỳ Văn Thư lên giọng rõ ràng vang lên!

Mọi người trong công đường đều bắt đầu căng thẳng trong lòng.

Lý Triệu đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trực tiếp ngồi liệt ở trên mặt đất.

"Không phải ta, không phải ta. Ta không giết người! Thật sự không phải là ta, thật sự không phải là ta....." Giọng nói run rẩy, ánh mắt co giãn vì lo lắng.

Kỳ Văn Thư cũng không vội, lấy cái cúc áo kia ra.

"Lý Triệu, cúc áo này, người hẳn rất quen thuộc, đúng không?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cúc áo ba lỗ

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư kẹp cúc áo ở trên đầu ngón tay mình, đưa nó về phía Lý Triệu.

Khi Lý Triệu nhìn thấy cúc áo kia, ánh mắt thoáng hiện qua một tia nghi hoặc, nhưng sau đó lại mang theo kinh hoàng sâu sắc.

"Ta..... ta làm sao biết được." Trong khi trả lời, hần đột nhiên dùng tay giữ cái đai lưng ở bên hông mình.

Thật không may, đã bị Kỷ Vân Thư nhìn thấy rõ ràng.

Nàng nói: "Sao người lại không biết? Bộ quần áo hôm nay người mặc cũng giống như bộ quần áo hôm qua, đều là gấm vóc Thanh Châu. Cũng chỉ có trên quần áo gấm vóc Thanh Châu, mới có thể thêu loại cúc áo này."

"Vậy..... vậy thì thế nào? Điều đó cũng không thể nói, chính ta đã giết tỷ phu ta. Ngài đừng nên nói hươu nói vượn, oan uổng người tốt."

"Người nói xem đây có phải là trùng hợp, nút cúc áo này đã rớt ra từ bộ hài cốt kia hay không? Hơn nữa, nơi mất cả chân của bộ hài cốt chỉ vừa mới bị thương trước khi chết. Như vậy, nói cách khác, Giang lão gia lúc còn sống nhất định đã phát sinh tranh chấp cùng với người khác. Cũng trong quá trình tranh chấp, tình cờ kéo nút cúc áo này xuống từ trên quần áo hung thủ."

Lý Triệu càng nghe càng hoảng, nhưng cũng không quên thở phào nhậm: "Ngay cả khi cúc áo kia là của hung thủ, nhưng..... nhưng cũng không có quan hệ với ta!"

Đôi mắt hần không dám nhìn Kỷ Vân Thư.

Một cuộc đấu tranh vô ích! Kỷ Vân Thư cũng không nóng nảy, môi mòng chỉ hơi nhếch lên.

"Lý Triệu, chẳng lẽ ngay cả cúc áo trên quần áo mình người đều không nhận biết sao?"

Đ?

Lời này, từ đâu mà nói như vậy?

Huyện thái gia cũng mang vẻ mặt không hiểu, thoáng đứng thẳng thân mình từ trên ghế hoa lê (梨花椅), hỏi: "Chỉ là một cái cúc áo, có chỗ nào kỳ quái? Vì sao lại kết luận đó là Lý Triệu?"

Vấn đề này, không chỉ có Huyện thái gia muốn biết, sư gia và bọn nha dịch ở đây cũng rất báo hức muốn biết.

Nắm lấy vấn đề này của Huyện thái gia, Lý Triệu lập tức phản bác: "Gấm vóc Thanh Châu ở khắp nơi nơi, loại cúc áo này cũng rất phổ biến, người dựa vào đâu mà nói đó là của ta?"

"Ngài gấp như vậy làm gì? Còn không yên lặng để ta nói hết lời?" Kỷ Vân Thư trầm sắc mặt xuống, bước từng bước chân đi tới bên trái Lý Triệu, nói: "Theo ta được biết, cúc áo thông thường, ở giữa sẽ có 4 lỗ nhỏ dùng để khâu chỉ. Quần áo gấm vóc Thanh Châu cũng không ngoại lệ, phía trên cúc áo cũng đều là 4 lỗ. Tuy nhiên, đây là một ngoại lệ."

Nàng ấn nút cúc áo trở lại lần nữa trong tay, bắt đầu giải thích chi tiết: "Mọi người có thể nhìn xem, một cái cúc áo ở trong tay ta, lỗ dùng để khâu chỉ, không phải là 4 lỗ, mà là 3 lỗ. Thông thường, trên quần áo gấm vóc Thanh Châu được đính cúc áo 3 lỗ, đều được làm theo yêu cầu. Có khả năng mọi người không hiểu, vì sao không cần 4 lỗ tốt hơn, mà phải làm 3 lỗ? Bởi vì..... đây là tín ngưỡng của dân cờ bạc!"

Àn?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lắc đầu không hiểu.

Vì sao lại đi chuyển trọng tâm tới cúc áo 3 lỗ, nó có liên quan gì?

Khi tất cả mọi người đều đang nghi hoặc, Lý Triệu lại không kinh ngạc chút nào, cũng không hoang mang chút nào. Ngược lại, hần giống như đã bị người lột da, cả người run rẩy vì lạnh!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư quét một vòng tất cả mọi người ở đây, sau đó quay trở lại trên chiếc cúc áo trong tay.

"Ta tin rằng, nhất định có người ở đây đã từng tới sông bạc đánh cuộc trả tiền. Các người biết vận may là gì, cũng biết tán tài là gì, nhưng nhất định không biết, thông ăn* là gì!"

*Tán tài (散财): tiêu tan tiền của. Thông ăn (通吃): "ăn cả" (Dịch: Emily Ton)

"Ta biết!" Một tên nha dịch nhấc tay, giống như đang muốn trả lời đáp án, nói: "Thông ăn chính là toàn ăn (ăn cả)! Đó chỉ là khi nhà cái thắng."

"Sai!"

Khuôn mặt nha dịch co giật, gãi gãi gương mặt, sai rồi sao? Không sai chứ? Ở sông bạc, chính là ý nghĩa này.

Nha dịch nói với giọng run rẩy hỏi: "Vậy, Kỳ tiên sinh, điều này có nghĩa là gì?"

Kỷ Vân Thư nhoen miệng cười, tươi cười thẩm nhập nhân tâm: "Cái gọi là thông ăn, bình thường dân cờ bạc gọi là toàn ăn. Nhưng, đối với dân nghiện cờ bạc, điều này có ý nghĩa, chính là thông tài ba mặt. Lý Triệu, ta nói rất đúng hay sao?"

Ánh mắt nàng lại lần nữa rơi xuống trên người Lý Triệu!

Lý Triệu cúi đầu, vẫn không dám nhìn nàng như cũ, liếm liếm môi: "Ta....."

Nặng không ra một lời.

"Người không nói được, ta nói thay người. Từ nhỏ đến lớn, người rất thích mặc quần áo gấm vóc Thanh Châu. Thói quen này, hiện giờ người cũng không sửa, mà người lại càng thích nó hơn. Thông thường, cúc trên quần áo, giống như loại cúc áo này, đều thêu ở trên cổ áo. Nhưng người lại khác, người đã thêu nó ở trên đai lưng bên hông. Điều này đủ để chứng minh người thực sự rất thích loại cúc áo này. Người thích nó đến nỗi, người khác dùng cúc 4 lỗ, người lại muốn phò trương thị hiệu của mình, đặt làm cúc 3 lỗ."

"Đương nhiên, người sở dĩ thích loại cúc áo ba lỗ, cũng có nguyên nhân của nó. Bởi vì người thích đánh bạc, một con nghiện cờ bạc, không chỉ tin tưởng vào vận may, còn cực kỳ tin vào phong thủy. Người nghiện cờ bạc thực sự tin tưởng, cúc khay cái thắt lưng bên hông, ba lỗ là tốt nhất, tất cả tám hướng, tài thông ba mặt."

Từng lời như châu ngọc, nói rất có khí phách!

Cả người Lý Triệu đã run lên bần bật. Nhất như chuột, quả là danh bất hư truyền!

Kỷ Vân Thư tiếp tục rên sất khi còn đang nóng, chỉ vào đai lưng bị hắn dùng tay che lại: "Nếu như người vẫn không thừa nhận cúc áo này là của người, vậy người hãy lấy tay ra, để mọi người nhìn kỹ xem, ta nói, là đúng hay sai?"

Lúc này, hắn làm sao dám lấy tay ra, thật sự hắn không thể cởi đai lưng của mình xuống, nuốt lưng.

Nhìn thấy hắn thật lâu cũng không lấy tay ra, Huyền thái gia nóng nảy, ra hiệu ánh mắt cho nha dịch.

Hai gã nha dịch ngậm hiểu, tiến lên phía trước, trực tiếp lôi kéo hai bên tay của Lý Triệu.

"Các người..... các người buông ta ra!" Lý Triệu hét to.

Tuy nhiên, cúc áo trên thắt lưng bên hông hắn đã bại lộ trước mặt người khác.

Quả nhiên, chính là cúc áo 3 lỗ.

Giống như đúc với cái cúc áo Kỷ Vân Thư đang cầm trong tay!

Huyền thái gia mở to hai mắt nhìn, vừa thấy lập tức tức giận, đập Kính Đường Mộc một cái.

Bang—

Toàn bộ công đường vang vọng một hồi.

"Lý Triệu, hiện giờ chứng cứ rõ ràng xác thực, trước đây người nói dối, hiện giờ đã có cúc áo làm chứng, người còn không thừa nhận chính người đã giết Giang lão gia? Chớ bắt bản quan phải tra tấn."

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái!

Người muốn làm gì, muốn đánh cho hắn nhận tội?!

Lý Triệu bị hai gã nha dịch nâng lên, giờ phút này sắc mặt trắng bệch. Mặc dù rất hoảng loạn, nhưng, đầu óc hắn đột nhiên như có một luồng sáng chạy qua.

Hắn nhìn về phía Kỷ Vân Thư bắt đầu phản bác: "Chỉ bằng một cái cúc áo, người đã kết luận ta là hung thủ. Đây căn bản chính là không có căn cứ, chỉ là lời cáo buộc của người. Ta không giết ai cả. Ta không giết người. Ta không giết!"

Đối với Kỷ Vân Thư mà nói, hiện tại hắn đơn giản là đang cố gắng hấp hối gây dựa một hồi cuối cùng mà thôi.

Nàng nghiêm nét mặt, một đôi mắt lạnh lùng bức người nhìn hắn, ép hỏi nói: "Hiện giờ người vẫn còn cố ngụy biện? Được, ta đây sẽ nói ra toàn bộ tình đêm đó để người nghe. Bởi vì người đánh bạc thiếu một đồng nợ, bị chủ nợ đuổi theo tới cửa, người thực sự quá sợ hãi, không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng người lại không dám mở miệng đòi tiền tỷ tỷ người. Vì thế mấy ngày sau, người vừa trốn tránh chút nợ đuổi theo tới cửa, vừa uống say để quên hết những rắc rối của mình....."

"Không phải, không phải....."

"Cho đến một buổi tối ngày nọ, người nhìn thấy Giang lão gia. Mặc dù người biết Giang lão gia ở gác gia không có địa vị, nhưng tốt xấu bề ngoài cũng là một chủ nhà. Vì thế, người muốn tìm lão giúp người thoát khỏi rắc rối, tìm lão vay tiền."

——Hết chương 72——

Note: Search không ra cúc áo 3 lỗ nên đành up cái ảnh cúc áo trong hộp kim chi ☐

梨花椅: Ghế hoa lê

驚堂木: Kinh Đường Mộc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hậu trường?

"Ta....."

"Nhưng Giang lão nhân không đồng ý, thậm chí răn dạy người vài câu, còn nói muốn nói việc này với tỷ tỷ người. Người thực rất sợ hãi, cầu xin lão đừng nói ra ngoài, nhưng Giang lão gia không nghe. Bản thân người vốn nhất gan lại sợ phiền phức, tuy nhiên vì lúc đó người say rượu, khiến tâm trí người không rõ, bực bội biến thành tức giận. Vì thế người lấy chùy thủ ra, đâm vào lão nhiều dao."

"Không phải, ta không giết lão, ta không giết!"

"Đồng thời khi người đâm Giang lão gia, hai tay lão trong lúc vô tình nắm được đai lưng người, kéo đứt cúc áo ba lỗ, sau khi ngã xuống, bị trật mắt cá chân, đầu va vào gốc cây, từ vong ngay tại chỗ!"

Trong khi Kỷ Vân Thư đang nói, nàng đi từng bước một tới gần Lý Triệu.

Lý Triệu mang vẻ mặt tái nhợt, cả người run rẩy và liều mạng lắc đầu. Rốt cuộc, hắn liên tục lặp lại với giọng run rẩy.

"Ta thật sự không giết lão, ta không làm!"

"Chính là người, chính người đã dùng chùy thủ đâm chết lão, sau đó đã chôn thi thể lão."

"Không phải, là người khác giết lão, là người khác làm. Ta chỉ đẩy lão một chút, chỉ đẩy lão một chút. Ta không biết lão đã bị ai giết, ta chỉ chôn thi thể của lão mà thôi."

Giọng nói của Lý Triệu rất lớn.

Àn!

Rất tốt.

Miền là người thừa nhận nó.

Những lời Lý Triệu vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều thấp phản khiếp sợ.

Không cần nghiêm hình bức cung, Lý Triệu đã thú nhận.

Hắn có mặt lúc Giang lão gia chết!

Kỷ Vân Thư nhận được câu trả lời thoát đáng, khóe môi hơi khẽ mở ra, mang theo một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Nàng nói: "Cuối cùng ta đã có lời thú nhận của người. Lý Triệu, người nói rất chính xác. Ngay cả khi người nói dối và cục áo này là của người, đều không đủ để chứng minh, người chính là hung thủ giết người. Nhưng những thứ này cũng đủ để khiến người cảm thấy sợ hãi. Thời điểm khi một người ở trong tình trạng sợ hãi, đồng thời bị mạnh mẽ ép hỏi, như vậy, dưới tình huống xuất phát từ bản năng, hẳn sẽ nhất định nói ra đáp án người khác muốn."

Lời này vừa ra, Lý triệu lúc này mới bừng tỉnh.

Tuy nhiên, hiện giờ hẳn đã không thể hồi hận.

Cả người đều giống như bị xi hỏi, hai tay rơi xuống từ trong tay nha dịch, mềm nhũn sụp xuống mặt đất, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng và buồn bã.

Thần minh Huyền thái gia gần như nằm ở trên bàn, chỉ vào Lý Triệu hỏi "Lý Triệu, hiện giờ người đã nhận tội, vậy bản quan hỏi lại người lần nữa. Đến tội cùng có phải giống như Ký tiên sinh đã nói, người phát sinh tranh chấp với Giang lão gia, vì thế đã giết chết Bào hay không?"

Lý Triệu đã vút mắt ba hồi, ngốc nghếch ngồi ở dưới đất.

Ngoài miệng nhẹ nhàng niệm: "Ta không làm, ta không làm. Đúng vậy, ta nợ rất nhiều tiền, ta không muốn bị tỷ tỷ ta biết, vì thế mới tìm tỷ phụ ta để vay tiền. Nhưng lão đồng tây kia, nói thế nào cũng không chịu cho, còn uy hiếp ta, muốn nói cho tỷ tỷ ta biết, nói cho ta cha biết. Lúc ấy ta thực sự rất tức giận, nhưng, ta chỉ đẩy lão một chút. Sau khi ta nhìn thấy lão té lăn trên đất, ta đã lập tức rời đi."

"Nếu như người chỉ đẩy lão một chút, vậy dao thương trên người lão đến từ đâu? Hơn nữa, vì sao người phải chôn thi thể lão, rõ ràng chính là lo lắng hành vi phạm tội sẽ bị bại lộ."

Hắn lắc đầu, không hề kích động giống như lúc trước: "Ta thật sự chỉ đẩy lão một chút, sau đó ta lập tức rời đi. Thời điểm khi ta quay về, ta phát hiện..... phát hiện lão đã chết, trên người..... đầy máu. Ta thực sự rất sợ hãi, vì thế..... vì thế mới chôn lão."

Trầm ngâm chỗ hơi!

Không chờ Huyền thái gia truy vấn tiếp, Ký Vân Thư đã nói: "Nếu người không giết người, vì sao phải chôn thi thể? Vì sao không tới nha môn tới báo quan? Hơn nữa, người chôn thi thể, còn có Giang phu nhân, đúng không? Bà ấy biết người giết Giang lão gia, nhưng không đành lòng đưa người đi gặp quan. Vì thế, đã cùng với người, chôn thi thể Giang lão gia, sau đó vội vàng đi chuyển tới kinh thành."

"Ta đã nói rằng ta không làm, ta không giết người. Chôn thi thể, cũng chỉ có một mình ta. Ta thực sự hận lão gia hóa kia không cho ta tiền, vì thế ta cảm thấy lão chết rất xứng đáng. Ta còn muốn cảm tạ người kia đã thay ta giết lão. Có người đã thay ta giết người, vậy ta sẽ giúp người kia chôn thi thể. Nguyên nhân chính là như vậy. Đó là tất cả, thực sự không có gì khác."

Lý do này, quả thực rất vô lý!

Lý Triệu cắn răng, vẻ mặt mang bộ dáng không còn có hy vọng, hoảng sợ và nhát gan lúc trước, đều đã bị cuốn trôi.

Giọng điệu và thái độ này của hắn, rõ ràng là đang che giấu điều gì!

Ký Vân Thư cân nhắc trong lòng. Nếu như lúc trước Thất thúc đã nói là đúng, vậy thì, người chôn thi thể, phải là hai người Lý Triệu và Giang phu nhân mới đúng.

Nhưng hiện tại, Lý Triệu không thừa nhận giết người, chỉ thừa nhận mình đã đẩy người và chôn thi, cũng không muốn khai ra Giang phu nhân.

Điểm chết người chính là, nhân chứng mục kích đã chết. Chết không có đối chứng!

Lý Triệu nhìn thấy Ký Vân Thư chìm trong suy tư, đột nhiên nở nụ cười, nói với nàng: "Ký tiên sinh, đúng không? Ta đã nói với ngài, người cần bàn không phải do ta giết. Vì thế, chỉ dựa vào cục áo kia, ngài không thể chứng minh được ta là hung thủ giết người. Ngài cũng không tìm được chứng cứ chứng minh ta đã làm điều đó. Hơn nữa, ta cũng hiểu luật pháp, các người nhiều lắm chỉ có thể phán ta một tội chôn thi và tội lừa gạt. Sau đó, ông nội ta và cha ta, nhất định sẽ nghĩ mọi cách loại bỏ mọi thứ. Ta nhiều lắm chỉ phải ngồi trong nhà lao mấy ngày là sẽ được thả ra."

Công khai dọn ra hậu trường như thế, thật sự rất tốt hay sao?

Điều này quả thực giống như cha ta, Lý Cương!

Huyền thái gia bất lực, nhìn thoáng qua Ký Vân Thư. Đáp lại hắn, chỉ là một đôi mắt bất đắc dĩ như nhau.

Chúng cứ, rằng thật đúng là không có!

Vì vậy.....

Huyền thái gia quay về phía Lý triệu, nói: "Nếu người vẫn còn mạnh miệng, bản quan có rất nhiều biện pháp khiến người phải mở miệng." Dứt lời, phân phó với nha dịch: "Áp hắn vào nhà giam, thẩm vấn hắn cho tốt."

"Vâng."

Nha dịch nâng Lý Triệu trên mặt đất lên.

Hắn kéo thân mình, vẫn cười to như cũ: "Nếu như các người dám dựng hình với ta, Lý gia ta nhất định sẽ không buông tha các người."

Giọng nói càng ngày càng xa!

Huyền thái gia bước xuống từ trên cao đường, đi đến bên cạnh Ký Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Thật sự không có chứng cứ nào nói, chứng minh hẳn chính là hung thủ?"

"Không có." Trả lời cực kỳ dứt khoát.

Chính xác là không tìm được.

Huyền thái gia nâng ống tay áo lau mồ hôi một phen, vỗ hai tay một phát, ngoài miệng lầm bầm: "Lý gia dù sao cũng là hiền thần nhiều năm, nếu như thật sự không thể có được một câu trả lời dứt khoát, nói không chừng..... người của Lý gia sẽ tìm tới nha môn, buộc bản quan thả người."

"Chẳng lẽ ngay cả vương pháp cũng không để ý tới hay sao?"

Huyền thái gia thờ dài một tiếng: "Đấy không phải là kinh thành, hoàng đế ở xa."

Ý ngoài lời, chính là muốn nói, hẳn chỉ là một Huyền thái gia nho nhỏ không đáng kể. Nếu như phía trên thật sự có người buộc hắn thả người, cuối cùng, hẳn thật đúng là không thể không thả!

Ký Vân Thư cũng hơi lo lắng. Ngay cả khi nàng chưa gặp phải 20-30 vụ án, nhưng cũng đã từng trải qua 17-18 vụ, nhưng, đều chưa từng gặp qua hung thủ nào có bối cảnh như thế!

Tuy nhiên, suy nghĩ sâu sắc hơn, sự tình cần phải tra rõ lần này, dù nói thế nào, cũng là lệnh của nhi tử hoàng đế!

Bối cảnh lớn thì sao, có thể lớn hơn Cảnh Dung sao?

Đương nhiên, không hơn được nữa!

P phía trên Cảnh Dung, chính là hoàng đế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thư nhi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ký Vân Thư biết, Lý triệu bị bắt, tin rằng không lâu sau sẽ truyền tới tai Giang phu nhân.

Nữ nhân kia, miệng đầy đạo lý và lý do, hiện tại Cảnh Dung không có ở đây, cũng không biết bà ta sẽ nháo ra chuyện xấu gì!

Nàng suy tư một lát, sau đó nói với Huyền thái gia: "Đại nhân, ta nghĩ, đợi lát nữa Giang phu nhân chắc hẳn sẽ tới nha môn, nhất định sẽ buộc ngài thả Lý Triệu ra. Ngài nhất định phải cần chặt chẽ, không thể nhả ra. Còn có, Lý Triệu đã thừa nhận

chôn và che dấu thi thể, bắt hẩn ngồi nhà lao là theo lẽ bình thường. Trước khi chưa có chứng cứ mới, tốt nhất, đừng để hẩn rời khỏi nhà giam."

"Điều này bản quan mình bạch, đến lúc đó, nhất định sẽ cắn chặt răng."

Ánh mắt hẩn thấp phần chắc chắn.

Nhưng Ký Vân Thư lại lo lắng hơn, chỉ sợ hẩn thật sự cắn chặt quá, cuối cùng hàm răng đều rớt hết.

Đứng ngay lúc này.....

"Tiểu..... công tử." Thiếu chút nữa đã gọi là tiểu thư.

Một giọng nữ yếu ớt vang lên, từ xa đến gần.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Loan Nhi mồ hôi đầm đìa đang chạy vào, thở hồng hộc.

Ký Vân Thư nháu mấy hoang mang, hỏi: "Sao người lại tới đây?"

Loan Nhi nhanh chóng nói "Trong nhà..... trong nhà có chuyện, công tử cần phải nhanh chóng trở về."

Có chuyện? Chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Dường như cũng chỉ có chuyện xấu. Chuyện tốt, chẳng đợi tới lượt nàng!

Nhìn Loan Nhi sốt ruột như vậy, Ký Vân Thư đành phải quay lại giải thích với Huyền thái gia: "Những lời ta đã nói vừa rồi, đại nhân ngàn vạn đừng quên. Còn có, nếu như có kết quả sự tình ta giao cho Ngụy Võ và Vương Tam điều tra, nhất định phải tới nói cho ta trước tiên."

"Người báo hai người bọn hẩn điều tra cái gì?"

"Trước đừng hỏi, chờ điều tra ra được rồi nói sau."

Huyền thái gia gật đầu, Ký Vân Thư cũng rời khỏi nha môn cùng với Loan Nhi.

Ngay sau khi rời khỏi, Ký Vân Thư lập tức hỏi nàng: "Rất cuộc đã phát sinh chuyện gì? Sao người hoang mang rối loạn như vậy, còn chạy tới nha môn?"

"Là người Vệ phủ tới, Vệ lão gia và Vệ phu nhân, mang theo vệ công tử tới, nói là..... nói là để ngài gặp mặt với Vệ công tử một lần."

Điều nàng nên đối mặt, sớm hay muộn đều không tránh khỏi!

Dọc theo đường đi từ nha môn trở lại Ký phủ, Ký Vân Thư vẫn luôn cảm thấy dường như có ai đó đang đi theo mình, nó giống như là trực giác của nữ nhân lại đang quấy phá.

Chờ đến khi nàng tiến vào cửa sau sân phía Tây của Ký phủ, Lang Bạc vẫn luôn đi theo phía sau nàng mới hiện thân.

Ký Vân Thư đã an toàn trở lại Ký gia, hẩn cũng cảm thấy yên tâm.

Sự tình hành thích tới hôm qua, Cảnh Dung tự nhiên phải đề cao cảnh giác, những người kia đã nói, muốn lấy thủ cấp hai người về phục mệnh, tất nhiên, hẩn cũng phải người âm thầm bảo hộ Ký Vân Thư.

Nhưng ngoài miệng Lang Bạc cũng không quên làm nhảm vài câu: "Vương gia thật tốt đối với Ký cô nương, lo lắng nàng xảy ra chuyện, còn sai ta âm thầm bảo hộ. Ài, xem ra, Vương gia nhà ta, đã động tình với Ký cô nương."

Cảm giác như thế nào? Có phải là vị của đám chưa?

.....*Edit: Emily Ton.....*

Ký Vân Thư quay về phòng cũng lập tức thay nữ trang, chải đầu, tẩy trang.

Sau đó, nàng đi tới sảnh ngoài.

Cũng may lần này, Ký Mộ Thanh và Ký Linh Chi không có ở đây, Ký Uyển Hân cũng không ở đây, Tam ca muốn tìm chết kia không chừng còn đang dạo ở trong nhà thổ.

Như vậy cũng tốt!

Nàng đoan trang lễ phép đi vào, nhìn thấy tươi cười ấm áp giăng co trên khuôn mặt phụ thân mình.

Ánh mắt nàng thuận theo đó, rơi vào bên tay trái của Ký Thư Hân - một cái nạng!

Có vẻ như, khi đi chùa Khanh An một bước khăn một lần, đã khiến hẩn bị nội thương. Hiện tại đi đường, cũng cần dùng nạng hỗ trợ.

Trong khi đó, Ký lão phu nhân một bên, thật sự rất hiền lành, hoàn toàn không có bộ dáng hung ác khi đánh nạng đêm đó.

"Cha, tổ mẫu." Ký Vân Thư hành lễ, sau đó nhìn về phía Vệ lão gia và Vệ phu nhân: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu."

"Ngaoan." Vệ phu nhân rất vừa lòng đối con dâu này.

Vệ Dịch vẫn luôn ngồi ở trên ghế, từ một khắc khi Ký Vân Thư tiến vào, ánh mắt giống như nhạ cao su, dính chặt trên người Ký Vân Thư.

Tiểu tử ngốc, khuôn mặt ửng hồng như một quả táo đỏ!

Hẩn nhỏ giọng tiến đến bên tai mẫu thân mình, hỏi: "Nương, nương từ người nói, là nàng sao?"

Vệ phu nhân gật đầu, vỗ vỗ đùi hẩn: "Đúng vậy, thế nào, Vân Thư có phải rất xinh đẹp hay không?"

Một khắc kia, Vệ Dịch giống như được nhận một phần lễ vật lớn nhất từ trước tới nay, vẻ mặt kính ngạc hưng phấn, há to miệng, đôi mắt dường như được phóng đại rất nhiều lần, chăm chăm nhìn thẳng vào Ký Vân Thư!

Ai nha, thì ra, tỷ tỷ chính là nương từ của mình.

Thật tốt! Thật tốt!

Hai tay hẩn đặt ở trên đùi, không ngừng vòng tới vòng lui, nhấp môi, mang theo một sự thẹn thùng, thậm chí, còn đang cười trộm.

Ai ai ai, vui như thế hay sao?

Nhìn thấy nh từ mình vui vẻ như vậy, trong lòng Vệ phu nhân cũng yên tâm hơn rất nhiều!

Lúc này, Ký Thư Hân nâng tay chỉ về phía Vệ Dịch, nói: "Vân thư, người nhìn xem, đáng về Vệ công tử rất đường hoàng, thật sự xứng đôi với người."

Ký lão phu nhân cũng không quên phụ họa: "Đúng vậy, người gả tới Vệ phủ, cũng là phúc phận của người. Cha người và ta, đã giúp người tìm được một cửa hôn nhân tốt. Mặc dù người là thứ xuất, nhưng cũng không hề bạc đãi người."

A phi!

Sói đội lối cừu!

Ký Vân Thư không đáp lại.

Hai tay nàng nắm chặt thu ở trong ống tay áo, khóa miệng ngậm cười lạnh một cái!

Đợi lát nữa cho các người khóc.

Lúc này, Vệ phu nhân đột nhiên kéo Vệ Dịch đứng lên, đi đến bên cạnh Ký Vân Thư, cực kỳ hưng phấn nói: "Dịch nhi, tới đây! Nhìn kỹ xem, đây là nương từ người! Lần trước người ồn ào không chịu cưới vợ, lúc này nương lại mang người tới một chuyện, để người nhìn xem, thế nào? Có phải rất thích hay không?!"

Người nghĩ đang đi chợ chọn đồ hay sao?!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư biến xanh vì tức giận!

Vệ Dịch điên cuồng gắt đầu: "Thích, ta thích tỷ tỷ, ta muốn tỷ tỷ trở thành nương tử của ta, tương lai, sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch."

"....."

Vệ phu nhân đột nhiên vỗ nhẹ vai hắn, sửa lời của hắn: "Tỷ tỷ cái gì! Vân Thư tương lai chính là nương tử người, người cần phải gọi nương tử mới đúng."

"Ngà, nương tử tỷ tỷ!"

Xấu hổ!

Vệ lão gia không nhìn được nữa, hắng giọng nói: "Phu nhân, người đừng khiến Vân Thư sợ hãi, vẫn còn chưa qua cửa, không thể để Dịch nhi gọi vậy."

"Văng vẳng văng, người xem, ta đều hồ đồ rồi!" Vệ phu nhân không cảm thấy xấu hổ, lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, hiện tại vẫn chưa thể gọi nương tử, nhưng người hãy gọi là Vân Thư, biết không?"

Vệ Dịch ngoan ngoãn gật đầu như cũ, cực kỳ sáng khoái đồng ý: "Đã biết."

Vì thế, hắn lại hướng về phía Kỳ Vân Thư và gọi một tiếng: "Vân Thư."

Giọng nói kia, không ngờ lại khiến người cảm thấy, cực kỳ dễ nghe!

So với khi Huyền thái gia gọi nàng, dễ chịu hơn nhiều! Ít nhất không cảm thấy nhậy nhạ khi nàng nghe nó.

Kỳ Vân Thư nở nụ cười hiền lành nhìn hắn, đôi mắt trong sáng như nước, khiến Vệ Dịch như tan trong tê dại.

Ngay sau đó, hắn chủ động kéo ống tay áo của Kỳ Vân Thư, nói: "Nương và cha ta đều gọi ta là Dịch nhi. Vân thư, ta gọi người là Thư nhi được không?"

Không đời nào!

"Được, Vệ công tử muốn gọi như thế nào, cứ gọi như thế đi."

Ánh mắt Kỳ Vân Thư dịu dàng, giọng điệu lại có chút lạnh lùng!

"Được, ta đây sẽ gọi người là Thư nhi. Thư nhi, Thư nhi....."

Gọi thêm vài tiếng, gọi đến vô cùng vui vẻ!

Kỳ Vân Thư nghe thấy dường như cũng không cảm thấy lúng túng. Ngược lại, khi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Vệ Dịch, trong lòng thỉnh thoảng cũng cảm thấy vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Vết thương vỡ ra?

Vệ Dịch gọi từng tiếng "Thư nhi", khiến Vệ phu nhân mặt mày hớn hở.

Nhi tử nhà mình, chưa từng gặp qua một cô nương lại xúc động như vậy.

Đúng vậy, chính là xúc động!

Vệ lão gia lên tiếng ngăn lại: "Tốt tốt, Dịch nhi, đừng khiến Vân Thư sợ hãi."

Vệ Dịch không nghe, tiếp tục lôi kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, vừa bắt đầu lắc lắc, vừa nói: "Thư nhi, Thư nhi, tên thật dễ nghe, ta chỉ thích gọi người là Thư nhi."

Chút lay động này, khiến Kỳ Vân Thư đột nhiên giờ tay lên dè bả vai mình lại, nhũu chặt lông mày.

Có chút hơi đau.

Nhìn thấy nàng đột nhiên như vậy, Vệ Dịch trở nên kinh ngạc: "Thư nhi, có chuyện gì với người vậy?"

Vệ phu nhân một bên cũng khẩn trương, nhanh chóng hỏi: "Có chuyện gì vậy? Có phải vừa rồi Dịch nhi khiến người đau hay không?" Dứt lời, nghiêm túc bắt đầu trách cứ Vệ Dịch: "Tiểu tử người, vừa rồi có phải lôi kéo tay Vân Thư, dùng sức quá mạnh, khiến nàng đau hay không?"

Vệ Dịch cực kỳ vô tội, vội vàng xua tay: "Không phải, ta rất nhẹ tay, thật sự rất nhẹ tay."

"Không liên quan tới Vệ công tử, là thân thể Văn Thư không tốt, có thể do thời tiết quá lạnh, bệnh phát nên hơi đau." Kỳ Văn Thư nói.

Kỳ Văn Thư nháu mày xuống, cắn môi, vẻ mặt chịu đựng cơn đau, thân mình cũng hơi rung lên, hai chân nhỏ nhỏ không có sức lao đảo về phía sau hai bước.

Điều này khiến mọi người kinh sợ!

"Văn Thư, có chuyện gì với người vậy?" Kỳ lão phu nhân hỏi.

"Tổ mẫu, Văn Thư..... không có việc gì." Kỳ Văn Thư trả lời rất cẩn thận, cơ thể càng co rụt lại.

Kỳ lão phu nhân nói tiếp: "Thời tiết rất lạnh, người cần phải chú ý nhiều hơn, mặc thêm quần áo nhiều hơn, giữ cho thân mình ấm áp và giữ gìn sức khỏe, chớ nên sinh bệnh. Ta và cha người, đã thương lượng với Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, chờ qua tháng giêng, ngày bảy tháng ba, đúng là ngày lành tháng tốt."

Ý ngoài lời, mừng 7 tháng 3, chính là ngày cưới của nàng!

Mất thấy nàng đứng không vững, nhưng Kỳ lão phu nhân để ý tới, lại là hôn sự của nàng.

Kỳ Văn Thư gật đầu: "Vâng, hết thấy đều nghe theo tổ mẫu và cha."

Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hân không quan tâm tới bệnh của nàng, nhưng Vệ phu nhân lại khác!

Đây chính là con dâu tương lai của bà!

Sự lo lắng trên mặt càng ngày càng đậm, Vệ phu nhân tiến lên cầm tay Kỳ Văn Thư tay: "Văn Thư, cần phải chăm sóc thân mình thật tốt mới được, đợi lát nữa sau khi ta hồi phủ, sẽ cho người đưa chút đồ bỏ cùng với vài dệt qua đây, người hãy bôi bổ thân mình thật tốt, cũng làm thêm mấy bộ quần áo, đừng suy nghĩ quá sức."

"Tạ Vệ bá mẫu."

Kỳ Văn Thư cúi đầu, uốn gối hành lễ.

Ngay sau động tác này của Kỳ Văn Thư, Vệ phu nhân bỗng nhiên nhìn thấy phía sau lưng nàng một mảng vết máu được thấm qua áo.

"Điều này....." Vệ phu nhân kinh ngạc, nhanh chóng vòng đến phía sau Kỳ Văn Thư, kinh hô: "Văn Thư, phía sau lưng người vì sao..... vì sao lại chảy máu?"

P phía sau lưng Kỳ Văn Thư, máu tươi nhuộm đỏ cả áo, bởi vì nàng mặc một thân quần áo màu vàng nhạt thanh nhã, máu chảy thấm ở phía trên, cực kỳ bất mắt, cực kỳ chói mắt!

Hay là, vết thương đã nứt ra rồi?

Nhưng, Kỳ Văn Thư đã dùng được liệu Bạch Vân Trường, vết thương sau lưng nàng gần như đã khỏi phục.

Vì sao lại chảy máu lần nữa?

Vệ Dịch vừa nhìn thấy, khỏe mặt co giật, lông mày đều nhăn lại, không biết phải làm sao để giúp, dậm dậm chân tại chỗ, lo lắng: "Thư nhi..... có phải vừa rồi ta..... vừa rồi ta thật sự khiến người đau hay không? Ta không phải cố ý, người không cần tức giận, người còn đau nữa không? Người đánh ta đi, là ta không tốt."

Có cảm giác muốn khóc!

Kỳ Văn Thư lắc đầu: "Không phải Vệ công tử người sai, phía sau lưng Văn Thư chỉ bị thương một chút, không có gì đáng ngại."

"Bị thương một chút?" Vệ lão gia cau mày, đứng dậy đi qua, sắc mặt nghiêm túc.

"Người hãy nói xem, phía sau lưng vì sao lại bị thương? Vì sao lại nghiêm trọng như vậy? Là ai đã

biến người thành như vậy hay sao? Người nói ra, ta sẽ thay người lấy lại công đạo."

"Vệ bá phụ, ta....."

"Người không cần sợ hãi, chỉ cần nói ra, tuy người vẫn chưa tiến vào cửa Vệ gia ta, nhưng ta đã xem người giống như con dâu, là nữ nhi của ta."

Thật sự khiến người cảm động!

Nhưng đồng thời với những lời nói này của Vệ lão gia, sắc mặt Kỳ Thư Hân trở nên cực kỳ khó coi, một bàn tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Kỳ Văn Thư nâng hai tròng mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Kỳ Thư Hân, mím môi, nhỏ giọng trả lời Vệ lão gia, nói.

"Là Văn Thư chính mình không hiểu chuyện, chọc giận cha, gia quý nghiêm ngặt. Vì ta phạm phải sai lầm, nên cha đã dùng roi giáo huấn ta, như vậy rất xứng đáng"

Giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ, nghe ra chính là đang che chở cho hành động của cha mình, nhưng thực ra, chính là đang ngậm cáo trạng!

Thông minh!

Trong chớp mắt, mấy cặp mắt sáng lên cùng đồng loạt rơi xuống trên người Kỳ Thư Hân.

Trong mắt Vệ phu nhân và Vệ lão gia bắt đầu nhóm lửa, kiểm chế.

"Kỳ lão gia, đây chính là sự thật?" Giọng điệu của Vệ lão gia hơi nặng nề, không hề khách khí.

Ngay cả con dâu ta người cũng dám đánh, người gác mặt mũi ta ở nơi nào?

Sắc mặt Kỳ Thư Hân không tốt, trừng mắt liếc nhìn Kỳ Văn Thư một cái, ngược lại xấu hổ cười: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, khiến người trong phủ bị thương, lúc này ta mới....."

Lời còn nói chưa dứt, Vệ Dịch đã đứng thẳng người, tiến lên ngắt lời: "Ngài nói vậy, Thư nhi sẽ không dám thương người! Nàng ấy còn dạy ta viết chữ, đưa khăn tay cho ta. Mặc dù nàng từng hù dọa ta, nhưng nàng không hề giết ta. Ngài nói vậy, Thư nhi sẽ không dám thương người."

Liều mạng tắc đầu, muốn chứng minh những gì mình nói đều sự thật!

Những lời này, người khác nghe được đều không thể hiểu được, viết chữ cái gì? Khăn tay cái gì? Giết người hay không giết người cái gì?

Cái gì cũng không có nghĩa!

Vệ phu nhân kéo Vệ Dịch lại, nói: "Người đừng nói lời vô nghĩa nữa, người nhìn xem Văn Thư, đều đã đứng không vững, người nhanh chóng đưa nàng quay về trong viện đi, cẩn thận chiều cổ nàng."

Nhì từ, nương tạm thời chỉ có thể giúp người được đến đây. Tiếp theo, tự người phải tự nỗ lực!

"Ngạ." Vệ Dịch gật đầu, đi đến bên cạnh Kỳ Văn Thư, thật cẩn thận đỡ lấy tay nàng: "Thư nhi, ta đưa người trở về được không? Người về giường nghỉ ngơi thật tốt, sau đó uống chút được, như thế sẽ tốt hơn. Khi ta bị bệnh cũng làm những điều này."

Kỳ Văn Thư "Àn" một tiếng, đặt tay ở trên cổ tay Vệ Dịch, khó khăn hành lễ, lúc này mới để Vệ Dịch nâng mình lên, chậm rãi rời khỏi sảnh ngoài!

.....Edit: Emily Ton....

Đám người vừa đi, Vệ lão gia thờ dãi một tiếng chán nản, trên trán, được khắc lên một ký tự "||".

Hắn nhìn Kỳ Thư Hân, nói: "Kỳ lão gia, người quả là khác nghiệt! Cho dù nói như thế nào, dù Văn Thư khiến người bị thương, người cũng không thể dùng roi đánh nàng thành ra như vậy! Tốt xấu, nàng cũng là một nữ nhi, sao có thể chịu được roi quát."

Khó miệng Kỳ Thư Hân co giật, không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lòng Vệ phu nhân tức giận cũng đang bùng cháy, hừ một tiếng: "Đúng vậy, Kỳ lão già, người cũng đừng quên, Văn Thư sớm muộn gì đều đã là người Vệ phu ta, người không nhìn mặt Phật thì cũng phải nhìn mặt tăng (nhà sư). Mặc dù Văn Thư là thứ xuất, nhưng Vệ gia chúng ta không ngại chút nào. Thay vào đó, Kỳ lão già và Kỳ lão phu nhân, hãy tỏ ra khoan dung nhiều hơn một chút."

Nói như thế nào, giống như Kỳ Văn Thư chính là thân nữ nhi Vệ gia.

Những lời Vệ phu nhân nói, hàm nghĩa thật sự sâu xa, thật sự cao siêu.

Kỳ Thư Hàn đánh phải nhanh chóng giải thích: "Văn thư cũng là nữ nhi ta, đánh vào thân hài tử, lòng ta cũng đau đớn không kém, nhưng bởi vì lúc đó không hiểu rõ toàn bộ tình huống."

Vì sao lại không hiểu rõ?

Rõ ràng đều là những lời vô nghĩa, không thể tự giải thích được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Cá cắn câu

Kỳ lão phu nhân dù sao cũng là người chủ sự, vì thế nói.

"Hai vị, sự tình cũng đã trôi qua, thiên hạ đều có đạo luật, gia cũng có gia pháp, Văn Thư đã đẩy nhà đầu Linh Chi chúng ta, gần như gãy cả tay nó, lúc này phụ thân nàng mới dùng roi đánh nàng, cũng coi như giáo huấn nàng, để tránh khi gả tới Vệ phủ, mang tới phiền toái cho các người."

Ai da, đúng là một tổ mẫu tuyệt vời!

Cho dù Vệ phu nhân nói gì đi chăng nữa, cũng hiểu được sự tôn trọng đối với trường bối. Vệ phu nhân thoáng qua nhìn lão già nhà mình, hơi nhấp môi, chỉ cười khẽ một chút.

Vệ phu nhân nói với giọng điệu khách khí: "Kỳ lão phu nhân, Văn Thư hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, ngay cả khi nàng đã phạm phải sai lầm, ta sao có thể nhẫn tâm giáo huấn nàng? Tuy nhiên....."

Vệ phu nhân cố tình kéo dài giọng, lặng lẽ cười lạnh lần nữa.

Sau đó mới tiếp tục nói: "Tuy nhiên, vừa rồi ngài nói Văn Thư đã đẩy nhà đầu Linh Chi? Ta thật sự không tin. Rốt cuộc, tính cách của nhà đầu Linh Chi như thế nào, ta cũng biết một chút."

Mặc dù Kỳ Linh Chi vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng thường đi theo Tam ca ca Kỳ Nguyên Chức, cùng nhau đi bắt nạt người khác.

Bởi vì, nhi tử bảo bối của mình, thường xuyên bị hai kẻ bỉ ổi kia khi dễ.

Kỳ Thư Hàn và Kỳ lão phu nhân cũng không có lời nào để vận lại, bọn họ đều lăm vào tình cảnh tương đối xấu hổ hơn.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong khi đó, khi Vệ Dịch và Kỳ Văn Thư đã bước ra khỏi tiền sảnh, đang chuẩn bị quay lại sân phía Tây.

"Thư Nhi, để ta công người, ta đi rất nhanh, sẽ mang người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, được không?"

Vệ Dịch giờ phút này, vô cùng khẩn trương.

Kỳ Văn Thư quay đầu lại nhìn thoáng qua, gật đầu: "Được."

Vì thế, Vệ Dịch hạ người xuống, giữ tấm lưng kiên cố đến trước mặt Kỳ Văn Thư, sau đó trở tay vỗ vỗ bả vai mình: "Thư nhi, lên đi."

Giọng nói cực kỳ to lớn vang dội!

Thấy một màn như vậy, Kỳ Văn Thư không nhịn được kín đáo cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Kỳ Văn Thư bỏ lên lưng hắn, Vệ Dịch móc lấy hai chân nàng, dưới sự hướng dẫn của nàng, đi về hướng sân phía Tây.

"Thư nhi, người và ca ca rất giống nhau, đều rất nhẹ." Vệ Dịch nói.

"Phải không?"

"Àn."

Kỳ Văn Thư suy nghĩ một chút, hỏi hắn: "Vệ Dịch, người rất thích ta sao?"

Hắn dùng sức gật đầu: "Thích, Vệ Dịch rất thích Thư nhi, sau này Thư nhi chính là nương tử của ta, muốn sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch với ta."

Lại là tiểu Vệ Dịch, thật sự đã bị nương người tẩy não!

"Vậy nếu..... ta không thích người thì sao?"

Lời nàng nói rất nhẹ, nhưng do bám vào bên tai Vệ Dịch, cũng đủ khiến hắn nghe thấy.

Trên mặt Vệ Dịch hiện lên một sự thất vọng, bước chân cũng chậm lại, phồng miệng lên, hỏi: "Có phải vì ta ngốc hay không?"

"Không phải." Kỳ Văn Thư trả lời hắn một cách chắc chắn, trong mắt mang theo một chút đau lòng, mở miệng: "Vệ Dịch, người không ngốc một chút nào cả, người biết không? So với rất nhiều người còn thông minh và chu đáo hơn bọn họ. Hơn nữa, trên người người, có sự trung thực chân thành mà người khác không có. Người là độc nhất vô nhị, người biết không?"

"Vậy vì sao tỷ tỷ không thích ta?"

Đúng vậy, nếu hắn tốt như vậy, người vì sao không thích hắn?

"Bởi vì....." Trong lòng ta đã có một người!

Những lời này, Kỳ Văn Thư đã không nói ra, chỉ nói: "Thôi, người sẽ không hiểu được."

Ngay lúc đó, bọn họ đã vòng qua một hành lang gấp khúc.

Sau khi Kỳ Văn Thư xác định chắc chắn phía sau không có "đôi mắt" nào đi theo, lập tức vỗ vỗ vai Vệ Dịch: "Người thả ta xuống."

"Không được! Thư nhi, hiện tại người đang bị thương, không thể đi."

"Ta không bị thương, người thả ta xuống trước đi."

Vệ Dịch nghe vậy liền sững sốt, lúc này mới chậm rãi thả Kỳ Văn Thư xuống. Kỳ quái nhìn nàng chăm chăm, sau đó vòng đến sau lưng nàng, chỉ vào đó và nói: "Nhưng Thư nhi, sau lưng người thật sự vẫn đang chảy máu."

Nàng cười cười, trở tay dùng đầu ngón tay dính dính "máu" phía sau lưng, nhanh chóng bôi một chút trên môi Vệ Dịch.

Hỏi hắn: "Người nếm thử xem, có phải máu hay không?"

Vệ Dịch vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm trên môi, hít hít mũi, giống như suy tư điều gì, nhỏ giọng nói: "Ta nếm không ra vị gì."

"Ngốc từ, đây là thuốc màu, không phải máu."

Giải thích xong, Kỳ Vân Thư lập tức xoay người đi về phía trước.

Vệ Dịch đi theo sau, quần lấy nàng hỏi thuốc màu là gì? Kỳ Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, nói vài câu cho có lệ.

Hai người đi qua hoa viên hậu viện, đột nhiên bị người gọi lại.

"Hai người các người đứng lại."

Giọng nói rất quen thuộc.

Không phải Kỳ Mộ Thanh, thì là ai!

Kỳ Vân Thư nhìn về phía phát ra giọng nói, trong đình được xây dựng ở trên mặt nước cách đó không xa, Kỳ Mộ Thanh đang ngồi ngay ngắn, hơi nghiêng người, một bàn tay đặt ở bên trên cột bên cạnh, một tay khác đang cầm một cái hộp tinh xảo đựng mỗi câu cá trong nước.

Hình ảnh kia, vốn nên đẹp vô cùng

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư lại cảm thấy, cực kỳ ghê tởm!

Trong đình, ngay cả Kỳ Linh Chi cũng có mặt, đang dùng bút viết thư pháp ở trên bàn đá.

Không phải thiếu chút nữa tay sẽ bị gãy hay sao? Mới qua mấy ngày, đã có thể lấy bút ra viết.

Ngay lúc đó, Kỳ Linh Chi cũng nhìn lại về phía Kỳ Vân Thư, trên bộ dáng nhỏ nhỏ, tràn ngập ghét bỏ.

Kỳ Vân Thư không thèm để ý tới, mang theo Vệ Dịch tiếp tục bước đi, nhưng Kỳ Mộ Thanh lại chăm chọc mĩa mai một câu: "Ngốc tử, hôm nay tới đây là để nhìn xem nương tử tương lai của ngươi, đúng không? Ngươi ngàn vạn không cần nhìn rõ quá. Rốt cuộc, loại con hoang sẽ vẫn là con hoang, nhìn nhiều, sẽ bị mù mắt."

Vậy sao ngươi vẫn còn nhìn xem ta!

Vệ Dịch nghe không hiểu ý nàng ta, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thư nhi, tỷ tỷ kia nói gì vậy?"

Ai biết, thay vì trả lời hần, Kỳ Vân Thư lại nghiêng mắt hỏi hần một câu: "Ngươi biết bơi không?"

Vệ Dịch lắc đầu.

"Àn, vậy tốt rồi."

Àn? Có ý gì? Vệ Dịch vẫn không thể hiểu nổi ý nghĩa phía sau những lời nàng nói.

Trong nháy mắt, trên mặt Kỳ Vân Thư diễn ra một nụ cười đầy thâm ý, bước chân đi về phía trước, đi theo một hành lang dài dẫn đến bên trong đình ở trên mặt nước.

Nàng nói: "Tỷ tỷ mới vừa rồi gọi ta, có việc gì không?"

"Không có việc gì, chỉ thuận miệng gọi một tiếng, ta thích."

Khuôn mặt kiểu ngao đáng yêu, Kỳ Mộ Thanh còn không quên rải một chút mồi câu trong nước, nhưng bỗng chốc chú ý tới vết máu sau lưng Kỳ Vân Thư, nhãn mũi hỏi: "Cái gì sau lưng ngươi vậy?"

Kỳ Vân Thư cười cười: "Chỉ bị dính một chút nước màu đỏ, tỷ tỷ không cần kinh ngạc."

Kỳ Mộ Thanh chanh chua mím môi hừ lạnh một tiếng!

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Thật khéo, Vệ công tử tới phù gặp ta, ở trong đình này, vừa lúc có thể thưởng thức cảnh đẹp hoa viên." Kỳ Vân Thư xoay người đi tới bên cạnh Vệ Dịch nói: "Vệ Dịch, ngươi thích nơi này không?"

Hần ngửa đầu, xoay một vòng tròn nhìn nhìn, gật đầu: "Thích."

"Ai cho phép các ngươi vào đây, đi ra ngoài, nơi này là của ta và đại tỷ tỷ." Kỳ Linh Chi chu miệng, bắt đầu ồn ào, dùng bút trong tay, phẫn hận chỉ vào Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch.

"Linh Chi, không được hồ nháo, nếu như Tam tỷ ngươi muốn đưa tên ngốc này tới đây nhìn xem cảnh đẹp, vậy cứ để cho bọn ngươi xem, miễn cho người Vệ phù nói chúng ta không hiểu lễ nghĩa." Kỳ Mộ Thanh nói.

Kỳ Linh Chi tất nhiên không vui, trừng lớn hai mắt.

Nhóc con, đợi lát nữa sẽ khiến ngươi khóc.

"Trên đó là gì vậy?" Kỳ Vân Thư đột nhiên chỉ vào một chỗ trên mặt nước và kính hồ một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía ngón tay nàng chỉ, không có gì bất thường!

Dường như đã bắt được tâm tính tò mò của Kỳ Mộ Thanh, Kỳ Vân Thư lại tiếp tục nói: "Tỷ tỷ chẳng lẽ nhìn không thấy sao? Nó ở ngay nơi đó."

"Nơi nào?!"

Cá cắn câu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 77: Ai đẩy ai?

Bị Kỳ Vân Thư gọi lên dục vọng mạnh mẽ, Kỳ Mộ Thanh tiến đến gần nàng, trong bất tri bất giác, đã bị Kỳ Vân Thư đưa tới bên cạnh đình.

Vừa vận đình này có cấu trúc tám cạnh, bốn phía bị bao vây xen kẽ với bốn phía được mở rộng. Vị trí hai người đang đứng vừa lúc chính là một mặt mở rộng, không có vật nào yểm hộ, chỉ cần hơi sơ ý một chút, sẽ dễ dàng bị rơi vào trong nước!

"Rốt cuộc nó ở đâu? Ngươi chỉ ta xem, rốt cuộc đó là thứ gì?"

"Thứ kia thật là đẹp mắt, nếu như vớt nó lên, ta tin rằng tỷ tỷ nhất định sẽ rất thích."

"Ta không nhìn thấy nó!"

Kỳ Mộ Thanh có chút sốt ruột, ra sức nhìn xung quanh, ngay cả mũi chân cũng đã nhón lên.

Điểm này, ngay từ nhỏ nàng ta đều không hề thay đổi!

Bất cứ nơi nào có sự gì mới mẻ, hoặc một vài tin đồn mới, nàng ta đều thích tìm hiểu về nó hoàn toàn triệt để!

Ngay cả tay sờ ảnh hàng đầu trong thế giới hiện đại, Trác Vĩ, cũng phải thừa nhận thất bại bởi nàng ta!

Đúng là bởi vì Kỳ Mộ Thanh "tìm hiểu" quá nghiêm túc, cần bản không nhìn thấy nơi khoe miệng của Kỳ Vân Thư, dần dần gọi lên nụ cười quý quyết.

Kỳ Vân Thư lặng lẽ lui ra phía sau một bước, quay đầu lại nhìn Kỳ Linh Chi, nhỏ con kia, cũng đang cố gắng nhìn trên mặt nước!

Nhìn đi, nhìn đi, hãy nhìn bằng cả hai mắt.

Đợi lát nữa sẽ cho ngươi nhìn kỹ hơn một chút!

"Linh Chi, để ta bế ngươi lên, cao hơn một chút, ngươi liền có thể thấy được." Kỳ Vân Thư nói rất dịu dàng.

Trông mắt Kỳ Linh Chi xoay chuyển, thật ra nàng ta cũng rất tò mò, mặc dù mang vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn đồng ý.

"Vậy ngươi ôm ta cẩn thận một chút, nếu như khiến ta ngã xuống, ta nhất định sẽ nói cho tò mẩu biết."

"Àn."

Kỳ Linh Chi giờ hai tay lên, duỗi về phía nàng, quay đầu sang một bên, vẻ mặt giống như chú từ!

Mắt thấy Kỳ Vân Thư cong lưng đang chuẩn bị ôm nàng ta, nào biết đầu rằng, tay của Kỳ Vân Thư thay vì ôm vào trên eo nhỏ, lại đặt trên vai nhỏ gầy của nàng ta, dùng sức nhấn một cái

Đồng thời cùng với động tác này, Kỳ Vân Thư nhanh chóng di chuyển hai chân, nghiêng người qua một bên.

Cũng ngay khi Kỳ Linh Chi bị nàng đè bả vai, nàng ta dùng sức chống lại, thân mình nhỏ nhỏ, nhào về phía sau lưng Kỳ Mộ Thanh, hai tay cao quá đỉnh đầu, tình cờ đâm sầm về phía sau lưng Kỳ Mộ Thanh.

"A!"

Tôm tôm —

Chi thấy cả người Kỳ Mộ Thanh ngã vào trong nước, áo choàng xám màu xanh trên người, nhẹ nhàng nổi trên mặt nước.

Hình ảnh kia, thật sự khá đẹp!

"Cứu mạng! Cứu....." Kỳ Mộ Thanh giẫy giụa trong nước, khí chất cao quý, đã không còn nữa.

Kỳ Linh Chi sợ hãi, hai tay còn đang cứng đờ ở trong không khí, hoảng loạn đến nỗi không biết nên làm gì.

Trong khi đó, Vệ Dịch vẫn luôn ở phía sau yên lặng không nói gì, cũng chạy nhanh tới đây, nhìn người bập bềnh trong nước hẳn cũng rất hoảng loạn, bất đắc dĩ, hẳn là vệt trên cạn!

"Thư nhi, tỷ tỷ bị rơi trong nước, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vệ Dịch thực sự lo lắng.

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Không làm gì cả!

Kỳ Vân Thư không đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn, giờ khắc này, thật ra nàng ước gì Kỳ Mộ Thanh chết đuối!

Nhưng lần này, nàng không chỉ muốn giảo huấn Kỳ Mộ Thanh, chủ yếu, vẫn là Kỳ Linh Chi.

"Người tới, người mau tới, mau tới cứu... cứu đại tỷ tỷ ta, người mau tới....." Kỳ Linh Chi nôn nóng dậm chân tại chỗ, còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, siết tay nhỏ thành nắm đấm, chuẩn bị đánh về phía nàng, ngoài miệng ôn ào: "Đều là do ngươi, vì sao ngươi....."

Tuy nhiên, nắm tay đã bị Kỳ Vân Thư chop vào trong lòng bàn tay, ngay sau đó, một cánh tay khác giờ lên, hung hăng đánh vào trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi.

"Ngươi vì sao lại đẩy đại tỷ tỷ xuống nước? Không ai quản ngươi, ngươi quả thực càng ngày càng khó quản giáo."

A, thủ thuật này, dùng rất tốt.

Trên mặt Kỳ Linh Chi bị ấn một cái tát, bị đánh đến nỗi ngốc lỉnh!

Cặp mắt vô tội đột nhiên phóng đại, quên luôn cả đại tỷ tỷ yêu quý của mình, lúc này còn ở trong hồ uống nước với mỗi câu cá.

Vệ Dịch cũng bị hành động vừa rồi của Kỳ Vân Thư dọa cho sợ hãi, không dám lên tiếng.

"Cứu mạng, cứu..... ta, cứu....." Kỳ Mộ Thanh còn đang giẫy giụa trong nước.

Mắt thấy Kỳ Mộ Thanh sẽ phải chìm xuống, trong khi hạ nhân Kỳ gia gần đó cũng đều thấy được, đang chạy về phía bên này.

Thấy thế, Kỳ Vân Thư buông Kỳ Linh Chi, xoay người một cái, nhảy vào trong nước.

Nhưng, nàng cũng là một con vịt trên cạn!

Sau khi rơi vào trong nước, không thể nổi lên.

Lúc này trong nước, Kỳ Vân Thư và Kỳ Mộ Thanh, cùng nhau giẫy giụa.

Vệ Dịch bất chấp tất cả, khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư sắp chết đuối, hô to một tiếng: "Thư nhi đừng sợ, ta tới cứu ngươi!"

Tôm tôm —

Ngay sau Kỳ Vân Thư, hẳn cũng nhảy vào trong nước.

Ba con vịt trên cạn, đây không phải đang tìm đường chết hay sao?

Trong khi đó Kỳ Mộ Thanh đã bắt đầu chìm xuống, chỉ nhìn thấy một đôi tay đang chơi vơi ở trên mặt nước.

May mắn thay, hạ nhân Kỳ gia đã đuổi kịp tới, bảy tám người nhanh chóng xuống nước cứu người.

Sau một chút nỗ lực, rốt cuộc vớt được cả ba người lên.

Vệ Dịch không có trở ngại gì!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trắng bệch, chỗ miệng vết thương phía sau lưng, dường như lại bị nứt ra do nước mùa đông lạnh lẽo, đau đến nỗi cả người nàng đều đang run rẩy!

Đối với Kỳ Mộ Thanh, khi được vớt lên cũng đã hôn mê!

"Đại tiểu thư? Đại tiểu thư, ngài hãy tỉnh dậy đi." Bọn hạ nhân bắt đầu gọi.

"Tránh ra." Kỳ Vân Thư đẩy những người kia ra một bên, chịu đựng đau đớn phía sau lưng, ngồi quý ở bên cạnh Kỳ Mộ Thanh, hai tay ấn ở trên ngực nàng ta, cố gắng giúp nàng ta hô hấp.

Cuối cùng, Kỳ Mộ Thanh cũng sặc ra nước trong miệng, tỉnh lại.

Không chết là tốt!

.....Edit: Emily Ton...

Chuyện này, tất nhiên đã truyền tới bên tai Kỳ Thư Hân và Kỳ lão phu nhân.

Kỳ Mộ Thanh được đưa về sân của mình, trong khi mọi người trên dưới Kỳ gia cũng đã tới đây, còn bao gồm cả Vệ lão gia, Vệ phu nhân và Vệ Dịch.

Đại phu chuẩn trị cho Kỳ Mộ Thanh một lần, không có trở ngại gì, sau đó kê một phương thuốc chống cảm lạnh trước khi rời đi.

Kỳ Thư Hân nhìn thấy nữ nhi không có việc gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: "Mộ Thanh, ngươi vì sao lại đột nhiên rơi vào trong nước?"

"Ta....."

Nàng ta còn chưa dứt lời, Kỳ Linh Chi đã nhảy ra, chỉ vào Kỳ Vân Thư giờ phút này vẫn đang ướt đẫm: "Cha! Là Tam tỷ tỷ đẩy Đại tỷ tỷ. Là nàng ấy."

Sắc mặt Kỳ Vân Thư tái nhợt, giọng nói không còn khí lực, đau khổ nói: "Linh Chi, sao ngươi có thể nói như vậy? Mới vừa rồi, rõ ràng chính ngươi đã đẩy tỷ tỷ."

"Là do ngươi đẩy ta, ta mới đụng phải Đại tỷ tỷ. Là ngươi! Ngươi còn tát ta một cái."

Nói xong, Kỳ Linh Chi lại chui vào trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân: "Tổ mẫu, ngài nhất định phải tin tưởng ta."

Lúc này, Vệ Dịch đã lên tiếng, tức giận bắt bình chỉ vào Kỳ Linh Chi: "Không phải Thư nhi đấy. Ta đã thấy, chính ngươi đã đẩy. Vì thế nên Thư nhi mới đánh ngươi. Hơn nữa, Thư nhi còn nhảy xuống nước cứu người, ta đều nhìn thấy."

Vệ phu nhân thấy quần áo nhí từ mình đều ướt đầm dề, cực kỳ lo lắng, nghiêm túc hỏi hần: "Dịch nhi, ngươi thật sự nhìn thấy Linh Chi đẩy nàng ấy sao?"

"Àn, ta tận mắt nhìn thấy. Nương, ta không nói dối."

Hải tử ngoan!

Kỳ Linh Chi quả thực cực kỳ ủy khuất, rúc ở trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân, gần như phát khóc.

Kỳ Thư Hàn nhân này lại, quay qua hỏi Kỳ Mộ Thanh: "Mộ Thanh, thật sự là Linh Chi đã đẩy ngươi sao?"

"Cha, ta..... ta không nhìn thấy gì." Giọng điệu của Kỳ Mộ Thanh hơi nhẹ. Thật ra, chính là đang muốn che chở cho Kỳ Linh Chi.

Xoay người, Kỳ Thư Hàn lại hỏi mấy hạ nhân: "Các ngươi biết chuyện xảy ra như thế nào sao?"

Một tên gia đinh nói: "Không nhìn thấy được là do ai đẩy, lúc ấy khi chúng ta đuổi qua, chỉ nhìn thấy Tam tiểu thư nhảy vào trong nước cứu người, ngay sau đó, Vệ công tử cũng nhảy xuống theo."

Không biết bơi còn nhảy xuống cứu người, thật sự là muội muội tốt!

Đúng ngay lúc này, Kỳ Văn Thư rốt cuộc đứng không vững, cả người mềm nhũn ngã xuống, may mắn được Vệ Dịch kéo vào trong lòng ngực.

"Thư nhi." Vệ Dịch gọi nằng.

Vệ phu nhân cũng kinh hãi: "Sau lưng Văn Thư vẫn đang có thương tích, lại còn nhảy xuống nước cứu người, miệng vết thương nhất định càng thêm nghiêm trọng."

Con dâu, ngươi đừng xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Mất hết mặt mũi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Emily Ton.

Kỳ Văn Thư ngã xuống một cái, khiến cho cả đám người đều kinh hãi!

Vệ Dịch ôm chặt nằng vào trong ngực, khẩn trương run rẩy gọi nằng: "Thư nhi, Thư nhi....."

Kỳ Văn Thư ở trong lòng ngực lẩn, hai mắt bắt lực rừ xuống, đôi môi run rẩy, nói không nên lời. Nằng dựa cả người ở trên ngực Vệ Dịch.

"Vết thương phía sau lưng nhất định lại nghiêm trọng hơn, đã biết rõ như vậy, còn nhảy xuống cứu người sao? Đứa nhỏ này, chính là quá thiện tâm." Vệ phu nhân cực kỳ đau lòng, hai mắt ứa lệ, sốt ruột phản phó vài hạ nhân: "Còn đứng đây làm gì? Không nhanh chóng đi mời đại phu?"

Mấy hạ nhân ngốc lẳng một lát, lúc này mới vội vàng đi tìm đại phu!

Kỳ Thư Hàn cũng có chút ngầy người, dùng tay vẩy hai tỷ nữ tót: "Nhanh chóng đỡ Tam tiểu thư trở về."

Tỷ nữ tiếp nhận Kỳ Văn Thư từ trong tay Vệ Dịch, Vệ Dịch dặn dò: "Các ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, không được làm đau Thư nhi."

Bỗng dưng, mọi người nghe thấy tiếng của Kỳ Linh Chi vang lên, hô lớn một tiếng: "Đừng tay, buông nàng ấy xuống."

Nha đầu này, lại nghĩ ra chuyện xấu gì đây?

Chỉ thấy nằng ta lao ra từ trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân, đi thẳng về phía Kỳ Văn Thư, chỉ vào phía sau lưng nằng, hừ một tiếng.

"Vết thương phía sau lưng nằng sớm đã lành, mới vừa rồi, nằng rõ ràng có nói với đại tỷ tỷ, trên quần áo, cần bần chỉ là bị nhiễm chút nước màu đỏ, ta đã nghe thấy được."

"Linh Chi, đừng náo loạn." Kỳ Thư Hàn hô lên một tiếng.

"Nữ nhi không nháo, nằng căn bản đang lừa mọi người."

Vì để chứng minh lời mình nói chính là sự thật, ngay sau đó, một đôi tay nhỏ nhanh chóng nắm chặt cổ áo choàng của Kỳ Văn Thư, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, dùng sức kéo xuống.

Áo choàng của Kỳ Văn Thư đã bị kéo xuống, lộ ra bà vai gầy nhô, cùng với da thịt ở phía sau lưng cách cổ ba phân.

Trên làn da vốn nền trắng nõn tinh tế, hiện lên từng miếng vết thương dờ tồn, những miếng vết thương này, vốn đã kết vảy, giờ phút này, đã bị vỡ ra, máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy xuống, phá lệ bắt mắt!

Xiêm y, cũng ngay sau một khắc đó, được tỷ nữ bên cạnh kéo lên.

Hai tay Kỳ Văn Thư lạnh băng ôm cánh tay mình, bộ dáng như thể mất đi ý chí sống tiếp, nhờ giọng nức nờ.

"Linh Chi, ngươi..... sao ngươi có thể như vậy?" Giọng điệu của Kỳ Văn Thư suy yếu, hơn nữa cực kỳ ủy khuất.

Kéo áo nằng lên trước mặt mọi người, ở thời cổ đại, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Tuy nhiên, những gì xảy đến tiếp theo chính là.....

Vệ phu nhân giờ tay lên, vung ống tay áo, không hề có chút lưu tình.

Bóp —

Trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi, được ăn thêm một cái tát.

"Tuổi còn nhỏ, không ngồi lại hoang đường như thế, không hiểu biết lễ nghĩa, trước mặt mọi người lôi kéo xiêm y nữ tử, quả thực vô pháp vô thiên. Không ai giáo huấn ngươi, vậy ta sẽ giúp cha ngươi giáo huấn ngươi."

Tốt xấu gì, Kỳ Văn Thư chính là con dâu tương lai của bà!

Nhục nhả nằng như vậy, không phải cũng đang chà đạp thể diện Vệ gia dưới lòng bàn chân hay sao?

Cái tát này, khiến cho mọi người đều sợ ngầy người!

Kỳ Linh Chi bụm mặt, tự nằng ta cũng biết mình xứng đáng với những gì nhận được, nhưng vẫn ủy khuất khóc lớn, quay đầu chạy tới bên người Kỳ lão phu nhân, nhào vào trong lòng ngực.

"Tổ mẫu, ngài nhất định phải làm chủ cho Linh Chi!"

Không ngờ, Kỳ lão phu nhân dùng một tay đẩy nằng ta ra, trách cứ: "Nha đầu ngươi, sao có thể làm ra sự tình như vừa rồi được chứ?"

Tức chết mất! Tức chết mất!

Càng tức hơn, vẫn là Vệ phu nhân dám vượt rào giáo huấn người Kỷ gia!

Nhưng, đúng là cháu gái mình đã sai, Kỷ lão phu nhân sao có thể oán giận Vệ phu nhân? Đương nhiên không thể!

Khuôn mặt Kỷ Thư Hàn gần như biến xanh, khóe miệng run rẩy một chút, chống nạng trong tay, thở dài một tiếng, phản phó với hai tỷ nữ đang đỡ Kỷ Văn Thư: "Các người đưa tiểu thư trở về trước đi."

"Vâng."

"Chậm đã." Vệ phu nhân giơ tay ngăn lại "Ta thấy nơi này không thích hợp để trị thương, cũng không thích hợp để dưỡng bệnh. Văn Thư cũng coi như là người Vệ phủ ta. Thương thế này, vẫn nên tới Vệ phủ đi. Bệnh này, cũng tới Vệ phủ ta điều dưỡng, tránh cho vết thương cũ chưa lành, lại có thêm vết thương mới."

Những lời nói này, thật sự rất đúng!

Kỷ Văn Thư cảm thấy có một khắc như vậy, bà bà này, thật tốt!

Kỷ lão phu nhân có ý kiến khác, tiến lên nói: "Vệ phu nhân, Linh Chi không hiểu chuyện, mới nhào ra sự tình hoang đường như thế. Sau này, chúng ta sẽ tự mình giáo huấn nàng ấy. Vì Văn Thư còn chưa qua cửa Vệ gia các người, nếu chuyển tới trong phủ các người, về tình về lý, đều không thích hợp."

"Không cần lo lắng, cứ định như vậy đi." Nói chuyện, chính là Vệ lão gia với sắc mặt đỏ đậm, hiển nhiên là đang cố nén lửa giận. Vệ lão gia quay lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, người bế Văn Thư lên xe ngựa, hồi phủ."

"Ân." Vệ Dịch dùng sức gật đầu.

Hắn vừa tiếp nhận Kỷ Văn Thư từ trong tay hai tỷ nữ, vừa nói "Thư nhi, ta mang người về nhà."

Một tay bế nàng lên, rồi đi.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Kỷ lão phu nhân và Kỷ Thư Hàn càng thêm khó coi.

Vệ lão gia hừ trong lỗ mũi một cái, cũng rời đi.

Vệ phu nhân vẫn không muốn bỏ qua, lửa giận còn chưa nguôi, nói với Kỷ Thư Hàn: "Kỷ lão gia, người không phải từng nói Văn Thư đã đẩy Linh Chi hay sao? Nàng đã hại nha đầu này gần gãy cả tay, cho nên người mới dùng roi khiến trách Văn Thư. Vậy việc này hôm nay, người cũng nên công bằng một chút mới được. Linh Chi không chỉ đẩy người, còn lôi kéo quần áo nữ tử trước mặt mọi người. Ta hy vọng, người sẽ không khiến ta thất vọng. Rốt cuộc, trước nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, quý củ, không thể bị phá vỡ."

"Vệ phu nhân nói đúng, ta sẽ giáo huấn tốt tiểu nữ." Kỷ Thư Hàn thờ dãi nói.

Khi Vệ phu nhân rời đi, còn không quên liếc mắt nhìn Kỷ Linh Chi vẫn đang ngẹn ngào một cái. Tiểu nha đầu kia nhìn thấy, cả người bỗng nhiên run rẩy một cái.

Mặc dù trận phong ba này đã kết thúc, nhưng vì ngại với mặt mũi của mình, Kỷ Thư Hàn không thể không phạt Kỷ Linh Chi.

Tuy nhiên, rốt cuộc tuổi nàng ta còn nhỏ, không thể đánh được!

Vì thế.....

"Đêm nay người hãy tới trước Phật đường, quý một đêm, sau đó chép lại 50 lần 《Tam Muội》."

Vừa nghe lời này, Kỷ Linh Chi trở nên hoảng sợ, nàng đâu chịu nổi trừng phạt khắc nghiệt thế này!

"Cha, ngài phải tin tưởng ta, ta không đẩy đại tỷ tỷ. Chính Tam tỷ tỷ đã tự mình nói máu trên áo nàng là nước màu đỏ. Nếu ngài không tin, hãy hỏi đại tỷ tỷ. Cha....."

"Đủ rồi, đừng nói nữa, sự tình hôm nay, không cần nhắc lại nữa. Người bắt cần như thế, tương lai nếu như gặp phải tai họa, cha cũng không bảo vệ được người."

Kỷ Thư Hàn tức giận rời đi.

Hôm nay Kỷ lão phu nhân coi như cũng hoàn toàn mất hết thể diện, tức giận rời đi.

Kỷ Mộ Thanh, vẫn bị bệnh luôn nằm ở trên giường, đều xem hết thấy vào trong đáy mắt. Nàng ta gọi Kỷ Linh Chi còn đang lau nước mắt đến bên mép giường của mình.

Nhỏ giọng hỏi: "Linh Chi, thật sự không phải người đẩy ta?"

"Đại tỷ tỷ, thật sự không phải ta, là kẻ khốn kiếp kia, chính nàng đã lôi kéo ta, lúc đó mới đụng phải tỷ, nàng còn tát ta một cái."

Kỷ Linh Chi bụm mặt, bị Kỷ Văn Thư và Vệ phu nhân đánh hai cái tát, hiện tại đều đã sưng lên.

Nghe Kỷ Linh Chi vừa nói như vậy, trong lòng Kỷ Mộ Thanh suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy việc này có chút kỳ lạ.

Vô duyên vô cớ, chỉ vào mặt nước để nàng nhìn thứ gì đó, còn vô duyên vô cớ, muốn đuổi tay ôm Kỷ Linh Chi. Xem ra, nàng ấy sớm đã có mưu kế.

"Linh Chi, thủ hôm nay, ta nhất định sẽ báo."

Nàng ta nheo mắt lại, ngấm một thâm ý nguy hiểm!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Bởi vì người rất tốt

Kỷ Vân Thư bị đưa tới Vệ phủ, trực tiếp được an bài ở trong viện chủ nhân.

Đại phu tới xem qua, sau khi băng bó xong miệng vết thương cho nàng, kẻ khai thêm mấy thang dược.

Kỷ Vân Thư uống thuốc, thân mình đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa có thêm vài lò sưởi được đưa tới bên mép giường, cơn đau của nàng nhanh chóng giảm xuống, ngay cả trái tim cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Đưa vào phía sau trên đệm mềm, nàng nhìn Vệ phu nhân, Vệ lão gia và Vệ Dịch đang vây quanh ở mép giường.

Nàng hơi cúi thấp đầu: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, các người đối đãi với ta tốt như vậy, Vân Thư thật sự không biết hồi báo thế nào."

"Người, đứa nhỏ ngốc này, nói chuyện này làm gì? Hiện tại người quan trọng nhất, hãy dưỡng thân thể thật tốt. Người hãy yên tâm, sẽ không có người nào dám đến khi dễ người nữa." Vệ phu nhân nói.

"Ân."

Vệ lão gia một bên nói: "Phu nhân, hãy là để Vân Thư nghỉ ngơi chút đi, chúng ta đừng quấy rầy nàng nữa."

"Vàng vàng vàng." Vệ phu nhân cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ ở trên mu bàn tay của Kỷ Vân Thư vài cái: "Vậy người hãy nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì, cứ việc phản phò bọn nha đầu làm giúp, hãy xem nơi này giống như nhà mình, không cần khách khí."

"Vân Thư đã biết."

Vệ lão gia và Vệ phu nhân không tiếp tục quấy rầy nàng nữa, lập tức rời đi.

Tuy nhiên, Vệ Dịch không chịu đi, kháng kháng muốn canh giữ ở bên người Kỷ Vân Thư.

"Thư Nhi, lưng người còn có đau hay không?" Vệ Dịch cực kỳ đau lòng.

Nàng lắc đầu, nói: "Không còn đau nữa, thật ra, đó chỉ là một chút thương thể nhỏ."

"Nhưng Thư nhi, người chảy rất nhiều máu."

Kỷ Vân Thư che miệng, nở nụ cười: "Tiểu tử ngốc, không phải ta đã nói với người hay sao? Trên quần áo, là thuốc màu."

"Không phải, không phải." Vệ Dịch xoa tay: "Ta nhìn thấy trên vai và sau lưng Thư nhi, đều đang chảy máu."

Ai ai ai, ai khiến người nhìn!

Sẽ đau mất hột có biết hay không!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía cửa, xác định không có ai, lúc này mới nói với hắn: "Trên quần áo đúng thật là thuốc màu, miệng vết thương phía sau lưng, là thời điểm ta nhảy vào trong nước, tự mình dùng sức làm nứt nó ra. Tuy nhiên, nó không đau lắm. Ta sẽ đi đứng không vững, cũng không phải bởi vì đau, chỉ bởi vì nếu ta không làm như vậy, sao có thể êm đẹp ngồi đây nói chuyện với người?"

Nghe thấy vậy, Vệ Dịch giải đầu không hiểu.

"Ta không hiểu."

"Không hiểu cũng không sao, tuy nhiên người phải đáp ứng ta, không thể nói cho người khác biết."

"Ân ân ân, ta nhất định sẽ không nói ra." Vệ Dịch cũng rất thành thật.

Kỷ Vân Thư nhìn vào cặp mắt của hắn, dưới hàng mi dài nhấp nháy, mắt sắc đen như mực, đẹp kỳ lạ. Nếu như nhìn hồi lâu, sẽ dễ dàng khiến người chìm vào trong đó.

"Vệ Dịch." Nàng gọi hắn một tiếng.

"Ân?"

"Cảm ơn người."

Hắn nghiêng đầu: "Vì sao muốn cảm ơn ta?"

"Bởi vì....." Giọng của Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống: "Bởi vì người rất tốt."

Đúng vậy, Vệ Dịch rất tốt!

Hắn mở miệng cười, ngẩng ngốc nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trên khuôn mặt tuần mỹ, thật sự là tâm điểm ánh mắt của các cô nương.

Vệ Dịch, nếu người không ngốc, vậy thì tương lai của người, chắc hẳn sẽ rất tươi sáng.

Đêm đó, Kỷ Vân Thư đã ở lại Vệ phủ.

Và Vệ Dịch cũng bởi nàng nói chuyện phiếm một lúc lâu, nói hết sự tình phát sinh trên người mình, tất cả đều gắng giải cho Kỷ Vân Thư nghe, nói rất sinh động như thật, còn thường xuyên dùng tay chân để suy diễn.

Đã lâu rồi, Kỷ Vân Thư chưa từng thoải mái cười to như thế!

Ngày thứ hai, trời đột nhiên nổi lên mưa lớn, mang đến những cơn gió lạnh lẽo gần như đóng băng trái tim một người.

Khi Kỷ Vân Thư tỉnh dậy, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngốc Vệ Dịch đang ngủ trên bàn gần đó.

Nàng không đành lòng đánh thức hắn, cầm một chiếc áo choàng đắp lên cho hắn, sau đó bước ra khỏi cửa phòng.

Trong viện có mấy gia đình, khoác áo mưa, mang mũ hình nón, đang bận rộn di chuyển từng bồn hoa và thảo dược trong viện đến nơi trú ẩn để bảo vệ chúng khỏi cơn mưa lớn.

Không thể không nói, người Vệ gia, thật sự có tình yêu.

"Kỷ cô nương, bên ngoài rất lạnh, ngài vẫn nên vào trong đi thôi."

Một tiểu nha đầu vừa lúc bung một chén dược qua chỗ nàng.

"Kỷ cô nương, dược này vừa mới nấu xong, ngài hãy về phòng uống đi."

Kỷ Vân Thư cười cười, lấy chén dược từ trong tay nàng ta, nói: "Không cần vào trong đó, công tử nhà người đang ngủ ở bên trong, đừng phiền hắn."

Chén dược rất đáng, Kỷ Vân Thư nhắm mắt uống xuống.

Nàng vừa đưa cái chén không cho tiểu nha đầu, đã nhìn thấy một người đang chạy vào từ ngoài sân.

"Loan Nhi?"

"Tiểu thư."

Loan Nhi mạo hiểm chạy từ trong mưa đến trước mặt nắng, thút thít mũi mình, nước mắt lưng tròng: "Tiểu thư, hôm qua nghe nói tiểu thư nhảy vào trong nước cứu đại tiểu thư, vết thương phía sau lưng lại bị nứt ra, nô tỳ rất lo lắng."

Có thể có một nha hoàn trung thành lo lắng cho mình như vậy, nàng cảm thấy rất vui mừng.

Nàng quay đầu đi, nói với nha đầu đưa được: "Người lui xuống trước đi."

"Vâng."

Sau khi chờ nha đầu kia lui ra, Kỳ Vân Thư nâng ống tay áo lên, vừa vuốt trên đầu tóc ướt choẹt của Loan Nhi.

Vừa nói: "Vết thương trên người ta rất nhẹ, cần bàn không có trở ngại gì, nhưng nha đầu người, tùy tiện tới đây, nếu như để cha và tổ mẫu biết, nhất định sẽ phạt người."

"Loan Nhi lo lắng cho tiểu thư, muốn tới chăm sóc người, không sợ những thứ đó đâu."

"Nha đầu ngốc!"

"Đứng rồi tiểu thư." Loan Nhi thoáng nhìn qua chung quanh, nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay, người bên nha môn đã tới, nói sự tình tiểu thư muốn tra, đã tra ra được người mà tiểu thư muốn tra, nhưng tiểu thư người không có ở trong phủ, vì thế ta đã tiễn người nha môn rồi đi."

Tra ra việc này, chắc hẳn là chính là Ngụy Vô và Vương Tam!

Bất cứ khi nào xảy ra vụ án, Kỳ Vân Thư dễ giống như người trúng độc, luôn chỉ chuyên tâm vào vụ án mà không rảnh bận tâm tới những sự tình khác. Nhưng, mắt thấy trời đang mưa to, mình lại đang ở Vệ phủ. Vệ lão già và Vệ phu nhân có khả năng có thể tới đây bất kỳ lúc nào.

Nếu như hiện tại đi tới nha môn, tất nhiên là không ổn.

Trầm tư một lát, nàng nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, hiện tại người đi tới nha môn một chuyến, báo bọn họ nói hết sự tình tra được với người, sau khi nghe hết tất cả, người hãy quay về nói với ta."

"Vâng."

"Còn có, nhân tiện người hãy hỏi Lưu đại nhân một chút, ngày hôm qua Giang phu nhân có tới gây rắc rối gì hay không?"

"Vâng." Mặc dù Loan Nhi không biết sự tình của Giang phu nhân, nhưng đều đồng ý hết, tuy nhiên vẫn tò mò: "Nếu vết thương của tiểu thư không đáng ngại, sao không hỏi phủ đi?"

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng cười: "Cứ trở về như vậy, chẳng phải quá dễ dàng cho bọn họ hay sao? Cha và tổ mẫu đã mất hết thể diện, hiện tại nếu ta trở về, chẳng phải sẽ vẫn hỏi lại hết thảy cho bọn họ hay sao? Vì thế, cần phải đợi vài ngày mới được."

Loan Nhi vừa nghe thấy thế: "Tiểu thư thật là thông minh."

"Được rồi, người nhanh chóng đi tới nha môn đi."

"Àn."

Không hề chậm trễ thời gian, Loan Nhi lập tức đi tới nha môn.

Lúc này, Vệ Dịch cũng đã tỉnh lại, đuổi eo lười, hai tay vì bị mình dùng làm gối cả một buổi tối, tự nhiên có chút tê dại. Hắn dùng sức vung tay vãi cái, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Nhìn về phía trên giường, không thấy Kỳ Vân Thư, hắn lập tức ra khỏi cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở dưới mái hiên, hơi nâng ánh mắt, nhìn những giọt nước róc rách rơi xuống từ trên mái ngói.

Đôi mắt hạnh cong cong, ẩn đường thanh tú, hai má hồng hào trên khuôn mặt tinh xảo giống như hoa đào tháng ba. Nữ tử như vậy, xinh đẹp dịu dàng thanh nhã, hiện ra những nét tiền khí.

Cực kỳ xinh đẹp!

Kỳ Vân Thư vừa chuyển ánh mắt, đã nhìn thấy Vệ Dịch đang đứng ở cửa nhìn mình chăm chăm, nàng hỏi: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhi, người rất đẹp."

Vệ Dịch khen ngợi nàng xuất phát từ trong trái tim hắn!

Kỳ Vân Thư cười cười, tiểu tử ngốc này, khi khen người, thật ra không hàm hồ chút nào.

Vệ Dịch bước từng bước nhỏ tiến tới, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, cũng học bộ dáng của nàng, hơi ngửa đầu lên, nhìn góc tường nơi xa.

Hắn tự như: "Nếu như sau này Thư nhi có thể vẫn luôn sống ở đây thì tốt biết mấy. Bên người ta, có nương, có cha, còn có Thư nhi, thật tốt!"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư thật sự không nói nổi nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Đi tới thôn Triệu gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi dùng xong cơm sáng, Vệ phu nhân liền tới. Nhìn thấy sắc mặt Kỳ Vân Thư đã đỡ hơn rất nhiều, bà cũng an tâm hơn.

Mọi người hàn huyên một hồi lâu.

Vệ phu nhân nói: "Vân Thư, lát nữa ta và Vệ bá phụ người muốn ra ngoài một chuyến, có khả năng phải vài ngày sau mới có thể trở về. Mấy ngày nay, người hãy an tâm ở chỗ này, chờ đường thương lành rồi hẵng nói tiếp, cũng nhất định phải chờ ta và Vệ bá phụ người trở lại, được chứ?"

"Vâng, Vân Thư nghe Vệ bá mẫu."

"Về sau, người đừng khách khí như vậy. Nói gì thì nói, người sớm muộn gì cũng là con dâu ta. Mặc dù....." Nói xong, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, hơi hạ giọng xuống: "Mặc dù Dịch nhi chúng ta không phải là một người bình thường, nhưng tận đáy lòng nó lại rất thiện lương, nhất định sẽ đối đãi với người rất tốt."

Điểm này, không cần phải hoài nghi.

Kỳ Vân Thư chỉ cười không nói.

"Vân Thư, người có thể đồng ý một chuyện với ta hay không." Vệ phu nhân tiếp tục nói.

"Vệ bá mẫu mời nói, chỉ cần Vân Thư có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Vệ phu nhân dùng lại một chút, nói tiếp: "Đời này, ta không yên lòng nhất, chính là Dịch nhi. Ta hy vọng, người có thể thay chúng ta chăm sóc Dịch nhi. Nếu trong tương lai, chúng ta không còn nữa, ta cũng hy vọng, có người có thể ở bên nó, chăm sóc nó."

Mắt tràn ngập nước mắt!

Vệ Dịch nghe xong, lời kéo xiêm y của nương mình: "Nương, người sẽ đứng rồi bỏ Dịch nhi, Dịch nhi cũng không muốn nương rời đi."

"Đưa nhỏ ngốc, con người đều có sinh lão bệnh tử, có thể đi theo người cả đời, không phải là cha và nương, mà là nương từ của người. Tuy nhiên, người cũng cần phải nhớ kỹ, người là nam tử hân, nhất định phải đối tốt với Vân Thư, biết không?"

"Nuơng yên tâm, Dịch nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thu nhi, không để nàng bị người khi dễ." Giọng điệu rất chắc chắn.

Kỷ Vân Thu hơi đỏ con mắt!

Nàng đuổi tay, cầm hai tay của Vệ phu nhân, nói: "Vệ bá mẫu, ta đồng ý với người, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch, cho dù tương lai phát sinh bất luận sự tình gì, đều sẽ chăm sóc tốt cho hắn, ngay cả khi....." *ta không thể trở thành con dâu của người.*

Mấy chữ cuối cùng, Kỷ Vân Thu không hề nói ra!

Nàng chỉ nói: "Tóm lại, ta hứa với người."

"Có những lời này của người, ta cảm thấy an tâm hơn nhiều."

Vệ phu nhân mỉm cười trong khi vẫn rung rung nước mắt, nhìn Kỷ Vân Thu, càng nhìn càng cảm thấy thích nàng.

Bởi vì phải ra ngoài có việc, Vệ phu nhân không ở lại lâu, sau khi dặn dò một số sự tình, lập tức rời đi.

Vệ Dịch cũng rời đi theo, sau khi đưa cha mẹ ra cửa, hắn lại quay lại gặp Kỷ Vân Thu.

Như vậy cũng tốt, không có Vệ lão gia và Vệ phu nhân ở đây, nếu như vụ án âm dương thi có tiến triển mới, nàng cũng có thể lặng lẽ ra ngoài.

Không lâu sau, Loan nhi đã trở về từ nhà môn, nói hết sự mình mình biết cho Kỷ Vân Thu.

"Tiểu thư, Lư đại nhân nói, hôm qua Giang phu nhân đúng là có tới nhà môn, còn làm loạn lên một hồi, ồn ào muốn Lư đại nhân thả người, nhưng đã bị hắn đuổi về."

Ai da, không tệ, hắn đã cắn chặt răng!

"Sau đó thì sao?"

"Lư đại nhân còn nói, Giang lão gia và Giang phu nhân căn bản không hề có hài tử, nhưng trong phủ, từng có một tiểu hài tử, do nữ nhi gọi là Ngọc Tẩu sinh ra. Tiểu nữ hài chỉ mới sáu tuổi, sau khi Giang phu nhân chuyển tới kinh thành, Ngọc Tẩu và nữ nhi của nàng ấy không rời đi theo, hiện tại đang ở trong thôn Triệu gia." Loan Nhi mồm miệng lạnh lợi, nói rất rõ ràng.

"Lư đại nhân còn nói gì nữa không?"

"Không có, những lời hắn nói, nô tỳ đã không bỏ sót một câu với người."

Kỷ Vân Thu lặng lẽ suy nghĩ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Trên người Giang lão gia, vì sao lại có yếm?

Chẳng lẽ, cái yếm kia, là của nữ nhi Ngọc Tẩu?

Tong lòng nàng đột nhiên hồi hộp một chút, có một loại dự cảm không tốt!

Giống như có một suy đoán nhỏ, tuy nhiên, không dám đưa ra kết luận.

Ngược lại, Kỷ Vân Thu gọi một nha đầu Vệ phủ tiến vào, phân phó: "Có nương, có thể mang tới cho ta một bộ xiêm y nam tử sạch sẽ hay không? Cờ nhỏ một chút."

Nha đầu kia chớp đôi mắt không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn tìm cho nàng một bộ sạch sẽ.

Thay quần áo xong, Kỷ Vân Thu buộc mái tóc dài, sau đó búi tóc lên cao.

Loan nhi kéo tay nàng: "Tiểu thư, ngài muốn đi tới nhà môn hay sao?"

"Không phải, ta sẽ đi tới thôn Triệu gia."

"Tiểu thư, bên ngoài trời mưa rất to! Nếu người muốn tra chuyện gì, không bằng để Lư đại nhân bọn họ đi tra. Hiện tại thân thể người không tốt, ta lo lắng....."

"Việc này rất quan trọng, nếu đám người trong nhà môn đi tra, nhất định sẽ có chút quấy nhiễu. Sự tình ta đây muốn biết, chỉ sợ cũng rất khó tra ra được. Vì thế, ta phải tự mình đi một chuyến, để coi bỏ..... sự nghi hoặc trong lòng của ta."

Những lời của Kỷ Vân Thu vừa nói, đối với Loan Nhi mà nói, chúng rất thâm ảo, khiến nàng đau đầu, có khả năng cũng không thể hiểu rõ.

Đồng thời trong khi nói chuyện, Kỷ Vân Thu đã chuẩn bị xong.

"Loan nhi, Vệ lão gia và Vệ phu nhân đã rời khỏi phủ, đợi lát nữa Vệ công tử sẽ tới, người hãy nói với hắn, ta đi ra ngoài làm chút sự tình, để hắn không cần tìm ta. Người hãy lưu lại nơi này và đợi ta, hiểu không?"

"Tiểu thư, ta đi với người."

"Không được, ta cũng không biết khi nào ta có thể trở về, nơi này dù sao cũng là Vệ phủ. Nói không chừng, chờ lát nữa cha ta sẽ phái người tới đây mang ta về. Nếu như xảy ra chuyện gì, còn có người ở nơi này giúp ta trì hoãn lại."

Đây là một biện pháp đề phòng!

Mặc dù Loan nhi rất lo lắng, cũng chỉ có thể đồng ý.

Lần tránh hạ nhân của Vệ gia, Kỷ Vân Thu lên lút rời khỏi Vệ phủ, đi về hướng thôn Triệu gia.

Nhưng đường đi tới thôn Triệu gia, không phải là đường núi, mà là đường thủy.

Mưa rơi xuống càng ngày càng lớn, Kỷ Vân Thu cũng đi càng ngày càng chậm.

Khi đã tới bên tàu, vừa vận chỉ có một con thuyền đang đỗ ở đó.

Người chèo thuyền mặc một chiếc áo được bện bằng rom, đầu đội một chiếc mũ hình nón, ở trong mưa rền gió dữ đang kéo một sợi dây thừng, cố gắng hết sức để cột thuyền vào trên một tảng đá lớn.

Kỷ Vân Thu cảm ó đi qua, hỏi: "Nhà đó, có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Người chèo thuyền ngừng đầu, bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn nên nghe không rõ những gì Kỷ Vân Thu đã nói, khum lỗ tai lại: "Người vừa nói gì?"

"Có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Lần này người chèo thuyền đã nghe rõ, xua xua tay: "Mưa to quá, không đi."

"Giúp ta đi nhà đó, ta đang vội trở về đưa tang cho cha ta!"

Ồ, thì ra đây là lý do!

Người chèo thuyền cột chắc dây thừng, cẩn nhắc một chút, nhìn nhìn về phía mặt sông, mưa to xối xả, rơi dày đặc ở trên mặt nước.

"Công tử, ngài đừng gây khó dễ cho ta, hiện tại mưa gió lớn như vậy, trên mặt sông đều đã dậy sóng, nếu như bị lật thuyền, chúng ta sẽ chết."

"Nhưng....."

Kỷ Vân Thu còn chưa nói xong, đột nhiên, một đôi tay thò ra và nhét một thỏi bạc cho nhà dò.

"Đủ rồi sao?" Giọng nói rất sâu sắc, mang theo chút uy lực độc đoán.

Kỷ Vân Thu nghiêng mắt nhìn qua, không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã xuất hiện ở nơi này.

Thật sự là xuất quỷ nhập thần!

"Người?" Kỷ Vân Thu kinh ngạc.

Cảnh Dung phớt lờ năng, nhìn nhà đó, nói: "Nếu như bạc này không đủ, chờ người đưa chúng ta tới thôn Triệu gia, ta sẽ đưa thêm cho người một thôi."

Chúng ta?

Cảm giác như người đang muốn đi theo ta!

Thật sự là nơi nào cũng đều có người!

Nhà đó nhìn thôi bạc trong tay, hai mắt đều sáng lên, đôi tay run rẩy nắm chặt, nhếch miệng cười, gất đầu điên cuồng: "Được được được. Đi, tất nhiên đi."

Nhân vật điển hình, muốn tiền không muốn mạng!

Cất bạc xong, nhà đó tháo sợi dây thừng từ trên tảng đá.

Ký Vân Thư còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã bị Cảnh Dung kéo tay mình, đi lên chiếc thuyền đang lắc lư.

Cất dù, ngồi xuống!

"Có phải rất kinh ngạc hay không?" Cảnh Dung mở miệng cười toe toét.

"Sao người lại....."

"Người đang muốn hỏi, bốn vương làm sao biết người ở đây? Hơn nữa, làm sao biết người muốn đi tới thôn Triệu gia?"

Đúng vậy, người thật sự là con gián trong bụng của ta!

***

Note: Ad đã bị cấm edit/dịch hầu hết các truyện yêu thích trên **qidian.com**. Sau những ngày mất hứng ad đã quay lại. Hiện tại cũng chỉ có vài truyện nữa nên từ giờ sẽ tập trung vào cuốn này. Vậy nên cứ 100 votes mỗi chương mới ad sẽ up chương tiếp. Nếu các bạn muốn đọc nhanh hơn thì lên **iread.vn** để đọc (lỡ hứa với Ng ta). Sau này ad edit xong sẽ up lên đó trước, có thể là từ chương 100.

Chi tiết sách

Miễn phí

Nữ Ngổ Tác Họa Cốt

★★★★★ 10.0

Tác giả: Li Đa Ô

Dịch giả: Emily Ton

Ngôn tình cổ đại

Tâm linh - Huyền bí

70,165 chữ

277

lượt đọc

11

lượt lưu

1

đánh giá

Tải Offline

ĐỌC NGAY

Lưu Tủ Sách

Trên truyện: 画骨女件作; Họa Cốt Nữ Ngổ Tác*; Nữ pháp y vẽ tranh xương cốt; Thế kỷ 21, nàng là một trong những người nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực khảo cổ. Một sớm xuyên qua, trở thành Tam tiểu thư Kỷ gia ở Cẩm Giang thành, vốn nên sống nhưng bị chết đói. Cha không yêu, bị ghét bỏ, thá✓

Mục lục: [Đang Cập Nhật] 50 chương

Miễn phí

Tags:

tình duyên

tâm linh - huyền bí

xuyên không

truyện nữ

ngôn tình cổ đại

trình thám - suy luận

Li Đa Ô

truyện nam

Tương tác với tác phẩm

Phiếu Thích

0

Thưởng

--

Phiếu VIP

--

Xem chi tiết >

Khu vực bình luận

minhnguyet000

10-09-2018

Emily ơi ơi, mình dọn ổ qua với nàng zoi nà hihi

Vào đọc tất cả 2 bình luận >

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Trong thuyền nhỏ

Edit: Emily Ton.

Lúc này con thuyền đã lác lác đi về hướng giữa sông, thẳng một đường, đi về phía thôn Triệu gia!

Trong thuyền, Kỳ Văn Thư nhìn Cảnh Dung, mừng theo một tia nghi hoặc.

Trong khi Cảnh Dung dường như muốn nâng hồi hộp, câu môi cười, hai mắt nham hiểm hung ác mang theo nụ cười ngà ngời nghiêng ngả, nhưng khi dừng ở trong ánh mắt Kỳ Vân Thư, lại trở thành một hán tử mạnh mẽ tràn đầy dịu dàng.

Giống như một ngọn lửa, từng chút một từng chút một chút lan tràn toàn thân Kỳ Vân Thư!

Bị ánh mắt hán nhìn như thế, nàng có chút không được tự nhiên, theo bản năng di chuyển ánh mắt.

"Vương gia có thể đoán ra được ta muốn hỏi gì, cần gì phải thừa nước đục thả câu với ta?"

"Kỳ tiên sinh, xem ra ngươi thật sự thực không hề sợ chết."

"Điều này có liên quan gì tới việc Vương gia biết ta ở đây, hơn nữa còn biết ta muốn đi tới thôn Triệu gia?"

"Đương nhiên là có." Cảnh Dung trả lời đầy tự tin, ánh mắt sáng lên: "Đêm đó chúng ta bị hắc y nhân đuổi giết, nếu bọn họ có quyết tâm muốn giết, sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Bốn vương đã sắp xếp ám vệ bên người, hơn nữa bốn vương cũng có thể tự bảo vệ được mình, nhưng Kỳ tiên sinh, ngươi lại là một mình."

Ý ngoài lời, chính là lo lắng hắc y nhân sẽ xuống tay lần nữa với nàng!

Kỳ Vân Thư nhăn mặt: "Nếu như tiểu nhân đoán không lầm, Vương gia, hẳn là ngài đã âm thầm phái người theo dõi ta, đúng không?."

"Không phải theo dõi, là bảo vệ."

Giọng nói của hán rất thâm trầm, cực kỳ nghiêm túc.

Trên đường từ nha môn trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư từng phát hiện có người đã đi theo nàng, quả nhiên, đúng là người của Cảnh Dung.

"Đa tạ dụng tâm của Vương gia." Nàng nói.

Cảnh Dung lại mang theo một chút cảm giác tự trách: "Nếu không phải bởi vì bốn vương, ngươi cũng sẽ không bị liên lụy tới. Bảo vệ ngươi, là điều bốn vương nên làm"

"Nhưng cho dù như thế, Vương gia cũng không cần cùng đi tới thôn Triệu gia với ta."

"Để phòng ngừa vạn nhất, không thể không đề phòng. Thứ nhất, ngươi không biết võ công, thứ hai không biết cách chạy trốn, vạn nhất thật sự gặp phải đám hắc y nhân muốn lấy mạng ngày ấy, quãng đời còn lại của bốn vương, đều sẽ phải mắc nợ ngươi."

Những lời nói này, khiến cho Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm, lông mi rũ xuống, không hề đáp lại.

Cảnh Dung hỏi tiếp một câu: "Tuy nhiên, ngươi đi tới thôn Triệu gia làm gì? Trời mưa to như vậy, còn vội vã như thế."

Kỳ Vân Thư đáp: "Trên quần áo của Giang lão gia, ta phát hiện ra một cái yếm của tiểu hài tử."

Yếm?

Nghe thấy từ này, Cảnh Dung nhủ mảy, giống như suy tư điều gì, khẽ lắc đầu: "Giang lão gia và Giang phu nhân không có hài tử."

"Nhưng, trong phủ từng có một tiểu nữ hài, đó là nữ nhi của Ngọc Tẩu. Hiện tại, các nàng đang ở tại thôn Triệu gia. Vụ án âm dương thì không có tiến triển, đương nhiên phải nhanh chóng điều tra rõ một chút mới được."

"Vi sao ngươi phải khẳng định tự mình đi tới đó? Người trong nha môn, tay chân đều đã bị chặt đứt rồi hay sao?"

Ai ai ai, ngươi có thể chưa chút đạo đức hay không!

Vừa rồi còn cảm thấy hán có chút bình thường, một câu này, đã bộc lộ toàn bộ bản chất thô lỗ của hán.

Kỳ Vân Thư mím môi dưới, cái đầu sự ghét bỏ, nói: "Người nha môn làm việc, luôn giống trống khua chiêng điều tra, nháo đến nỗi mọi người đều biết. Nhưng, vụ án lần này lại khác."

"Có gì khác nhau?"

"....."

Kỳ Vân Thư bị hán hỏi nên bối rối một lúc. Điều này, nàng cũng không biết giải thích như thế nào.

Nàng lắc đầu, chỉ nói: "Chờ sau khi tới đó, Vương gia tự nhiên sẽ biết."

Cảnh Dung giống như một đứa trẻ tò mò, lúc này mới tạm chấp nhận những gì Kỳ Vân Thư đã nói, không tiếp tục hỏi thêm.

Bên ngoài, mưa to rơi xuống xối xả, đập mạnh vào trên khoang thuyền, âm thanh cũng càng lúc càng lớn.

Àm ỉ đến nỗi muốn điếc cả tai!

Người chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền, dùng sức đẩy mái chèo.

Con thuyền lắc lư, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Càng đi về phía hạ lưu, những con sóng càng ngày càng lớn. Con thuyền đi trên mặt sông chỉ giống như quả bóng, bị bọt sóng đánh lên xuống dập dềnh, lắc lư muốn lật.

Nếu không phải là người có kinh nghiệm chèo thuyền, lúc này, thuyền hẳn là đã chìm.

Trong thuyền, Kỳ Vân Thư dùng một tay nắm lấy tay vịn, biểu tình cũng càng trở nên căng thẳng.

Cảnh Dung đang ngồi ở đối diện nàng lại không hề có cảm giác khẩn trương, ngược lại hỏi một câu không hợp với tình hình lúc này.

"Cha ngươi đã chết?"

"....."

Nói để gạt người, ngươi cũng tin?

Không biết nên nói hán đơn thuần, hay là đầu óc đơn giản.

Kỳ Vân Thư không đáp lại lời của hán.

Cảnh Dung nhủ mảy lo lắng, hỏi tiếp: "Vết thương trên người của ngươi, có khá hơn không?"

"A ——"

Đồng thời khi Cảnh Dung nói ra câu hỏi kia, thuyền đột nhiên rung chuyển dữ dội, tay của Kỳ Vân Thư tuột khỏi tay vịn, toàn bộ thân mình không thể khống chế bay về phía Cảnh Dung.

Trong thời gian một cái chớp mắt, tay trái đã không còn lực chống đỡ của nàng bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm lấy, vòng eo, cũng trong nháy mắt bị giam cầm trong vòng tay kia của hán.

Khuôn mặt nàng, cũng ngay một khắc kia dán ở trên thân thể Cảnh Dung, đánh vào trên bộ ngực rắn chắc của hán.

Vài sa tanh thượng đẳng, dán vào trên nà. Hơn nữa, nước mưa thấm ướt cho nàng cảm giác lạnh lẽo, cũng khiến cho mùi vị nam nhân trên người càng thêm nổi bật, quanh quẩn ở ngay chóp mũi của Kỳ Vân Thư, khiến nàng đột nhiên giật mình một cái.

Thân mình cũng giống như sương giá tháng 12.

Run rẩy yếu ớt!

Cảnh Dung ôm hình dáng nhỏ nhắn của Kỳ Vân Thư ở trong lòng ngực, đột nhiên có chút tham lam.

Hắn dùng một chút lực trên tay, kéo Kỳ Vân Thư sát vào người mình.

Chờ đến khi con thuyền không còn rung chuyển nữa, hắn cúi đầu, ghé môi gần sát bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi

"Nếu như bốn vương không ở bên cạnh người, người nên làm thế nào?"

"....."

Cách đây 5 năm, khi linh hồn ta xuyên qua, không có người ở đây, không phải ta vẫn không có gì thay đổi hay sao?

Những lời này, tất nhiên Kỳ Vân Thư vẫn ngen ở trong cổ họng, không hề nói ra.

Nàng vừa nhấc mắt, lập tức đối diện với hai mắt Cảnh Dung đang nhìn xuống.

Bốn mắt giao nhau, giống như một sợi dây, càng cuộn càng chặt, quấn chặt trái tim người, khiến Kỳ Vân Thư trở nên thấp thòm lo âu.

Nàng không thể không thừa nhận, Cảnh Dung là một nam tử cực kỳ thông minh tuấn mỹ!

Mặc dù không có sự thuần khiết dịu dàng và an tĩnh của Vệ Dịch.

Cũng không có ánh mắt hiền lành nhạy cảm của Kỳ Bối.

Nhưng, khuôn mặt của Cảnh Dung, lại tuấn mỹ giống như được trời cao điêu khắc, tàn ra một loại uy nghiêm. Trên khuôn mặt tà ác, lúc này đang ngăm một nụ cười sâu thẳm.

Nam tử như vậy, khiến người có cảm giác rất an toàn!

Kỳ Vân Thư lập tức tránh khỏi ánh mắt hắn, bàn tay không bị giam cầm chống ở trước ngực hắn, dùng sức, đẩy thân mình ra từ trong lòng ngực hắn.

"Đa tạ Vương gia, con thuyền rung lắc, tiểu nhân không thể ổn định."

"Vậy người cứ an vị ở bên người bốn vương, bốn vương đỡ người."

"....."

Không đợi Kỳ Vân Thư từ chối, hắn đã kéo nàng ngồi xuống bên người mình, cánh tay bị hắn kéo, hoàn toàn không có ý buông ra.

Kỳ Vân Thư vận cở tay, không dám nhìn Cảnh Dung bên cạnh, chỉ nói: "Tiểu nhân không sao, còn thỉnh Vương gia buông tay."

"Không buông."

"Vương....."

"Nếu người ngã chết ở trong thuyền, bốn vương còn phải giúp người nhặt xác, quá phiền toái."

"....."

Không còn lời gì để nói!

Cuối cùng, nàng đành phải thỏa hiệp!

Bên ngoài, người chèo thuyền vẫn đang chèo thuyền, nhìn về phía bên trong, mang theo tiếng ồn ào.

"Hai vị công tử không có việc gì chứ? Ngồi chắc chắn mệt chút, qua một số sòng kén phía trước sẽ ổn. Mặc dù thôn Triệu gia không xa, nhưng bởi vì hôm nay mưa to, mặt nước không được yên, các người....."

Người chèo thuyền lái nhai nói to ở bên ngoài, mưa to cũng dần dần át đi giọng nói của hắn.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, rốt cuộc đã đi tới cổng thôn Triệu gia.

Cũng may an toàn tới nơi!

Cảnh Dung đỡ Kỳ Vân Thư xuống thuyền, lúc này mới buông lỏng cánh tay nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ngọc Tẩu

Đứng như lời Cảnh Dung đã hỏi, hắn lại đưa cho nhà dò thêm một thỏi bạc.

Cầm bạc, nhà dò tươi cười như hoa, liên tục cúi đầu và nói "Các người đi thong thả".

Trên đường tiến vào thôn Triệu gia, bởi vì trời mưa to, trong thôn không có người nào, thỉnh thoảng có mấy người, nhưng trên chân giống như có gió, không ngừng chạy như điên.

Mặc dù Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư đều có bung dù, nhưng quần áo và giày vẫn bị ướt choẹt, sự lạnh lẽo lan tràn từ lòng bàn chân tới toàn thân. Thực sự rất lạnh!

Cuối cùng hai người dừng lại ở trước một ngôi nhà tranh cũ nát.

Kỳ Vân Thư gõ gõ cửa, thật lâu sau, cánh cửa gỗ cũ nát mới "kêu kẹt" một tiếng, được người kéo ra.

Một lão phụ đầu tóc hoa râm, còng lưng dò đầu ra, nhìn nhìn Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung.

"Các người là ai?"

"Lão nhân gia, quấy rầy. Chúng ta muốn hỏi một chút, có thể tìm Ngọc Tẩu ở đâu?"

"Người muốn nói tới A Ngọc sao?" Lão nhân gia nâng tay lên, chỉ về một hướng: "Người đi theo hướng này, sau đó vòng tới một rừng cây, sẽ nhìn thấy một căn nhà gỗ, A Ngọc sống ở nơi đó."

Sống ở trong rừng cây?

Sau khi biết được địa điểm, Kỳ Vân Thư gật đầu cảm tạ: "Cảm ơn lão nhân gia."

Lão phụ hiền từ nhìn nàng, cười cười: "Hai người là người bên ngoài tới đúng không? Là thân thích của A Ngọc sao?"

"Có thể xem như thế."

Kỳ Vân Thư không hề dòm khi nói dối.

Lão phụ gật gật đầu, lại thờ dài một tiếng: "A Ngọc cũng thật đáng thương, trạng phu chết sớm, những ngày trời qua của nàng cũng không tốt lắm. Mấy năm qua thật sự rất khó khăn. Nếu các người là thân thích, có thể giúp đỡ một chút, vẫn nên giúp đỡ một chút."

Lòng tốt của lão phụ cùng với những lời nói ấy, đã để lại cho người rất nhiều cảm xúc.

Kỳ Vân Thư đồng ý, sau khi lấy ra một ít bạc vụn từ trên người đưa cho lão phụ, lúc này mới rời đi.

Toàn bộ hành trình, Cảnh Dung không hề nói chuyện, ngoan ngoãn sắm vai một kẻ "tùy tùng".

Hai thân hình sánh vai đi ở trong mưa, một cao một thấp, tạo nên một khung cảnh đẹp giống như tranh vẽ dưới chiếc dù bằng giấy.

Cảnh Dung xoay chuyển ánh mắt, hỏi lại một câu không cần suy nghĩ.

"Không phải người về đưa tang cho cha người sao?"

"....."

Uy! Sao người có thể nhảy qua chủ đề này, cần phải hỏi lại sao?

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư đặc biệt muốn lấp kín miệng hân.

Tuy nhiên, điều đó rõ ràng là không thể, vì thế nàng giả vờ vì tiếng mưa rơi quá lớn, không trả lời hân.

Đi được một hồi, rồi cuộc nhìn thấy một rừng cây!

Nói là rừng cây, không bằng nói đó là một mảnh phế tích hoang vu.

Bên ngoài, một số cây cối rậm rạp, đã bị mưa to gió lớn quét đến nỗi gần như bị nhổ tới tận gốc!

Ngay bên đường, đều là bùn mềm lầy lội, chỉ cần không lưu ý một chút, sẽ bị rơi xuống!

Cho dù người nghèo khổ thế nào, cũng không nên sống tại một nơi heo lánh như thế!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía Cảnh Dung: "Thân mình Vương gia tôn quý, vẫn không nên đi vào. Nếu như vãi sa tanh thượng đẳng dính phải đất vàng, chắc chắn sẽ rửa không sạch."

"Hãy nuốt lại những lời này của người, bốn vương không thích nghe." Cảnh Dung bất động thanh sắc trả lại cho nàng một câu.

"Nhưng....."

"Không phải người muốn tra án sao? Thời gian của những lời vô nghĩa dài dòng đó, chúng ta đã có thể đi vào."

Thật đáng xấu hổ!

Cảnh Dung đã nhắc quần áo lên, dẫn đầu, dẫm chân lên con đường do bản đất đá bùn văng, dáng người cao thẳng đĩnh bạt, từ từ tiến vào phế tích hoang vu trong rừng.

Kỳ Vân Thư đi theo phía sau, bước chân dẫm lên trên dấu chân to rộng của Cảnh Dung, dường như cũng không trơn trượt như nàng đã nghĩ.

Một trước một sau, bước chân tương đồng!

Sau khi đã đi qua được một đoạn đường, rồi cuộc giống như ánh sáng ở cuối đường hầm*, xuất hiện một thôn làng khác.

(* 柳暗花明: Liễu ám hoa minh; ánh sáng ở cuối đường hầm; khi không còn đường tiến nữa, đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng (The willow trees make the shade, the flowers give the light; at one's darkest hour, a glimmer of hope; light at the end of the tunnel)

Nhưng hiện ra trước mắt, lại là một căn nhà gần như sập xuống ở trong mưa lớn, đồ nát tột tệ.

Có thể nói rằng, nó được dùng để chắn mưa gió quá thực là hơi giương ép!

Bên ngoài căn nhà, là một cảnh hỗn loạn. Đồ đạc đã bị gió to thổi văng khắp nơi, dính phải nước bùn, quả thực do bản không thể chịu được.

"Nơi này, thật sự có người sống sao?" Cảnh Dung thốt lên một câu.

"Vào xem sao." Kỳ Vân Thư đi về phía trước hai bước, đột nhiên dừng lại, xoay người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, chúng ta tới đây để thăm người thân, nhưng bởi vì người thân đã dọn đi mà chúng ta không biết. Trong lúc nhất thời, không có chỗ dừng chân để nghỉ, vì thế vào đây xin chén nước uống."

"Cái gì?"

Cảnh Dung mở to hai mắt kinh ngạc!

"Vương gia nhớ kỹ những lời tiểu nhân nói là được."

Không nhiều lời, Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng chạy tới trước cửa căn nhà. Cánh cửa, không gì hơn là những tấm ván gỗ được đóng đinh lên, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong qua mấy khe hở của chúng.

Tuy nhiên, trong phòng tương đối tối tăm, ánh sáng mờ nhạt được tán ra từ một chiếc đèn dầu.

Nàng cuộn ngón tay vào nhau và gõ vài cái.

Một hồi lâu cũng không thấy có người ra mở cửa.

Cảnh Dung hừ một tiếng: "Người tránh ra, cửa này không chắc chắn, bốn vương đá một cái sẽ mở."

Đá cái đầu quý của người!

Người có thể có chút tố chất hay không? Đừng bạo lực như vậy, biết không?

Kỳ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hân một cái: "Cửa nhà nghèo, ngài đá lên đó một chân phá nó. Ngày mùa đông, muốn bọn họ bị đông lạnh hay sao? Hơn nữa....."

Giao huấn còn chưa nói xong, cánh cửa đã đột nhiên mở ra!

Đầu tiên nhìn thấy, chính là một đôi mắt thẳng trừng, ẩn ở dưới mở đầu tóc hỗn độn, mang theo cảm giác âm u.

Cho đến khi gương mặt kia dần dần dò ra ngoài, Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung lúc này mới kinh giác.

Đây là một gương mặt nữ nhân!

Nhìn qua, da thịt nhợt nhạt, mặt đầy nếp nhăn, mang theo một diện mạo khắc khổ tang thương, nhưng tản ra một loại cảnh giác cách người ngàn dặm.

Thấm nhập khiến trái tim người hoảng hốt!

"Tim à?" Giọng nói yếu ớt, thờ ơ.

Kỳ Vân Thư nhẹ giọng nói: "Đại nương, quấy rầy ngài. Ta và huynh trưởng vốn tới đây thăm người thân, nhưng ai ngờ người thân đã dọn đi, trong lúc nhất thời, không có nơi dừng chân, muốn mượn nhà đây ngồi xuống một lát, xin chén nước uống."

Có thể bởi vì giọng nói nhẹ nhàng lời cuốn của Kỳ Vân Thư, hơn nữa tướng mạo thanh tú, vì thế nữ nhân kia cũng thoáng buông xuống một tâm đề phòng.

Sau khi đánh giá hai người một phen, lúc này mới kéo cánh cửa đang khép hờ ra.

"Vào đi." Nữ nhân xoay người đi vào.

Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung thoáng nhìn qua lẫn nhau, đi theo vào phòng.

Phòng trong, mặc dù tối tăm nhỏ hẹp, nhưng, thực sự rất sạch sẽ!

Bàn ghế được xếp đặt rất gọn gàng, chung quanh đều là những dụng cụ và đồ dùng của gia đình người bình thường. Mặc dù đã bị hư hỏng, nhưng phía trên đều được dùng vải bố sạch sẽ phủ lên, không hề cảm thấy do bẩn.

Bên trong, còn có một gian phòng nhỏ, được che lại bởi một bức màn vải bố, không thể nhìn thấy bên trong.

Hai người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Cảnh Dung ngồi ngay ngắn thẳng lưng, trên mặt hần, thật ra không thấy có ý ghét bỏ.

Xem ra tôn Phật này, cũng không phải là kẻ được nuông chiều từ bé!

Nữ nhân bụng hai chén nước tới, nói: "Hai công tử hãy chậm rãi uống nước, nếu không đủ, ta sẽ thêm một ít cho các người."

"Cảm ơn đại nương." Cảnh Dung rất khách khí.

Hần bụng chén sứ lên, uống sạch một hơi!

Xem ra hần thật sự khát!

"Đại nương, chỉ có một mình ngài sống sống ở đây thôi sao?" Kỳ Vân Thư thờ hỏi.

"Đúng vậy, chỉ có một mình ta."

Không phải còn có một nữ nhi nữa sao?

Kỳ Vân Thư nghi hoặc trong lòng: "Ngài đã ở đây bao lâu?"

"Đã nhiều năm." Nữ nhân vẫn nói với giọng điệu bình thường, nghe không ra manh mối gì.

"Không biết nên gọi đại nương là gì?" Kỳ Vân Thư hỏi tiếp.

Nữ nhân bỗng chốc nâng hai mắt lên, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, nhưng vội vàng tránh đi ánh mắt nàng, nói: "Tất cả mọi người đều gọi ta là Ngọc Tẩu."

Không tìm lắm người!

Tuy nhiên, nữ nhi của nàng hiện giờ chắc hẳn đã được 8 tuổi, ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: A Ngử

Ngay khi Kỳ Vân Thư vẫn đang bàn khoản kỳ quái, phòng trong đột nhiên truyền đến âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Âm thanh này, đúng là được truyền ra từ gian phòng đã bị che khuất bởi tấm màn vải bố.

Chi thấy thân mình Ngọc Tẩu hơi run lên, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía căn phòng kia.

"Bên trong có gì không?" Cảnh Dung hỏi.

Ngọc Tẩu nhanh chóng giải thích: "Không có gì, khả năng..... có thể là có vật gì đã bị rơi xuống."

Nhưng, lời này vừa mới nói xong.....

"A!"

Bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai!

Tiếng nữ tử thét lên chói tai!

Sau một khắc, Ngọc Tẩu nhanh chân trực tiếp chạy vội vào phòng.

Kỳ Vân Thư sau lưng đuổi kịp!

Trong trong căn phòng nhỏ hẹp, dưới tay không nhìn thấy năm ngón, xông vào mũi, còn có một mùi ẩm ướt, hơi thối, thậm chí còn mang theo một mùi tanh tưởi!

"A!"

Trong không gian đen tối, lại một tiếng thét vang lên.

Đột nhiên, Cảnh Dung cầm chiếc đèn dầu bên ngoài tiến vào.

Ánh sáng chậm rãi chiếu sáng gian nhà ở này, những gì Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn thấy cũng khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Trong phòng, ánh vào mi mắt đầu tiên, là quần áo hỗn độn đầy đất, cùng với một số chai lọ vại bình vỡ nát. Trên mặt đất, còn có một số vật màu đen do bị phủ bởi bùn đất, cực kỳ ghê tởm.

Theo ánh sáng dần dần tiến vào trong, lúc này mới nhìn thấy rõ Ngọc Tẩu.

Nàng đang ngồi ở trên giường, hai tay dùng sức ôm một đứa trẻ nhỏ.

Đứa trẻ cuộn tròn như quả bóng, tóc rối tung xoã xuống, che khuất khuôn mặt nhỏ tinh xảo. Thân mình nhỏ xinh nép mình ở trong lòng ngực Ngọc Tẩu, không ngừng run rẩy, trong miệng lẩm bảm gì đó.

Nhưng khiến người kinh hãi, chính là chỗ xích sắt và gông cùm ở trên hai tay và hai chân nhỏ!

"A Ngử đừng sợ, nương ở đây, nương ở đây....."

Ngọc Tẩu ôm A Ngử, cố gắng an ủi, nhưng bản thân nàng cũng đang nghẹn ngào.

Trong nghẹn ngào, dường như còn mang theo tràn ngập áy náy!

Nữ hài này, chính là nữ nhi của Ngọc Tẩu!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua Cảnh Dung: "Đưa đèn dầu cho ta."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận đèn dầu từ trong tay hần, thật cẩn thận đi qua, ánh sáng chuyển tới trên khuôn mặt Ngọc Tẩu, lại chuyển qua trên đỉnh đầu A Ngử.

"Ngọc Tẩu, ta có thể giúp gì?"

"Người tránh ra."

Đồng thời với khi nói chuyện, trong tay Ngọc Tẩu không biết từ khi nào đã có thêm một cái xiên bằng tre nhọn, vung cánh tay lên và đâm về phía Kỳ Vân Thư.

May mắn Cảnh Dung tay rất lạnh lẽ, dùng một tay kéo Kỳ Vân Thư ra sau, một bàn tay khác ngăn ở trước người nàng, bảo vệ nàng.

Nếu không có phản ứng nhanh nhẹn này, xiên tre bên nhọn kia, chỉ sợ đã cắt qua khuôn mặt tinh xảo của nàng!

"Vì sao người luôn phải tự đặt mình vào trong nguy hiểm?" Cảnh Dung nghiêng mắt, trách cứ nàng.

Thật ra, là đang quan tâm tới nàng!

"Ta....."

Nàng lấp bắp một hồi, cũng không thể nói gì hơn.

Trong khi đó, Ngọc Tẩu đã đứng dậy, cực kỳ kích động: "Các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại tới nơi này? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!"

"Ngọc Tẩu, người đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Ta chỉ lo lắng cho nữ nhi người, bệnh nàng hiện tại thật sự rất nghiêm trọng." Kỷ Vân Thư hiện lên vẻ mặt lo lắng.

"Người mới bị bệnh, nữ nhi ta rất tốt, nàng cần bản không có bệnh, nàng không có bệnh."

Tự mình thôi miễn!

"Nếu người tiếp tục dùng xích sắt xích nàng lại, nàng sẽ chết."

"Người nói vậy." Ngọc Tẩu rống lên một tiếng, xoay người lại ôm chặt nữ nhi đang run rẩy của mình, vuốt đầu nàng: "A Ngừ ngoan, nương ở chỗ này, nương sẽ ở bên người, người sẽ không có việc gì, sẽ không....."

Trong lòng ngực, A Ngừ vẫn đang run rẩy, dường như đang sợ điều gì, cúi đầu, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Lúc này, Kỷ Vân Thư kéo tay Cảnh Dung, nhỏ giọng nói "Phiền Vương gia đi ra ngoài một chút."

"Người muốn làm gì?"

"Coi bỏ nghỉ hoặc trong lòng ta."

Nghỉ hoặc?

Cảnh Dung nhủ má: "Vạn nhất nàng ta lại dùng xiên tre đâm người, bốn vương không có ở đây, ai sẽ bảo vệ người."

Lời này khiến cho lỗ tai Kỷ Vân Thư đỏ lên, giờ phút này không rảnh lo nghĩ nhiều, nàng đơn giản đẩy Cảnh Dung đi ra bên ngoài.

"Ta tự mình cẩn thận, nếu người ở bên trong... rất bất tiện."

Bất tiện? Hắn ở bên trong, vì sao lại bất tiện?

Người nói rõ ràng cho bốn vương!

Hắn còn chưa kịp mở miệng, đã bị đẩy ra đến bên ngoài.

Kỷ Vân Thư cảm đèn dầu để sát vào lần nữa, tâm cũng có thêm một chút dễ phòng.

"Ngọc Tẩu, ta không nói gạt người. Ta là một đại phu, nếu người thật sự muốn tốt cho nữ nhi người, hãy để ta nhìn xem. Có lẽ có thể nghĩ được biện pháp chữa bệnh cho nữ nhi người."

Giọng nói tình tế, khiến người nghe xong thực sự cảm thấy an tâm.

Ngọc Tẩu lúc này mới yên tâm một chút, ngừng đầu nhìn Kỷ Vân Thư, lắc đầu: "Ta đã nói rồi, nữ nhi của ta không có bệnh, các người nhanh chóng đi đi."

"Chẳng lẽ người thật sự không quan tâm tới cuộc sống của nữ nhi người sao?"

"Ta....." Ngọc Tẩu dao động, nhìn nhìn A Ngừ trong lòng ngực, khúc càng thương tâm hơn: "Là ta đã sai, là ta không chăm sóc tốt cho nữ nhi, là ta đã sai."

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Kỷ Vân Thư cực kỳ khó chịu, vì thế tiến lên hai bước, nói: "Ngọc Tẩu, người hãy yên tâm, ta sẽ không gây thương tổn tới các người. Ta thấy tay chân nữ nhi người xanh xao, đốt ngón tay hơi bị cuộn tròn, kinh mạch cũng nổi lên ở dưới lớp da. Bệnh này, là dấu hiệu của sự kiệt sức về tinh thần. Nếu không điều trị, người sẽ thật sự mất đi nữ nhi, sau đó sẽ thật sự phải thương tiếc nàng ấy."

Kỷ Vân Thư nói những điều này, Ngọc Tẩu chưa chắc đã hiểu, nhưng.....

"Người thật sự là đại phu?"

"Đúng vậy."

"Vậy người..... người thật sự có thể trị liệu cho nữ nhi ta?" Trong mắt Ngọc Tẩu tràn ngập hy vọng.

"Ta sẽ tận lực."

Giờ khắc này, Kỷ Vân Thư thật ra đang nói dối!

Giờ phút này, tâm dễ phòng của Ngọc Tẩu, cũng chậm rãi thả xuống. Sau một lúc do dự, nàng chậm rãi buông lỏng A Ngừ, đứng lên, thối lui qua bên cạnh.

Kỷ Vân Thư đưa đèn dầu trong tay cho nàng, ngồi xuống bên người A Ngừ.

Ý thức được bên người có thêm một người xa lạ, A Ngừ đột nhiên rụt về phía sau, xích sát trên tay chân cũng truyền ra một loạt âm thanh hỗn loạn.

"Người gọi là A Ngừ? Tên thật sự rất dễ nghe!" Kỷ Vân Thư nói giọng rất nhẹ.

A Ngừ ôm đầu gối mình, dán lưng về phía bức tường phía sau, dùng sức di chuyển tránh khỏi Kỷ Vân Thư.

"Người đừng sợ, ta sẽ không gây thương tổn cho người."

Ngón tay mình khảm của Kỷ Vân Thư vươn ra khỏi ống tay áo, chậm rãi duỗi về phía A Ngừ, chạm lên đầu tóc mềm mại của nàng.

Cả người A Ngừ co rụt lại!

Ngón tay Kỷ Vân Thư từng chút một từng chút một đẩy tóc nàng ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, rốt cuộc cũng hiện ra khuôn mặt nhỏ.

Giương mặt gầy ốm có vẻ có chút thô ráp, nhưng ngũ quan lại thấp phần tinh xảo. Mũi thẳng đứng no đủ, đôi môi hình con bướm, còn có cặp lông mi đẹp ần ở phía dưới mắt.

Không thể không nói, đây là một cô nương rất đẹp!

Hai con mắt cũng ngay một khắc những sợi tóc được vén lên kia, A Ngừ nhìn thấy được Kỷ Vân Thư.

"A ——"

Cùng với tiếng thét chói tai, trong ánh mắt A Ngừ tràn ngập sợ hãi, hai tay dùng sức nắm lấy quần áo trên người!

Ngọc Tẩu tức lao tới, dùng sức ôm nữ nhi mình: "Nương ở đây, đừng sợ. A Ngừ, đừng sợ."

Kỷ Vân Thư đối diện với cặp mắt cực kỳ sợ hãi kia của A Ngừ, ngay lúc đó, nàng cũng đã hiểu rõ.

Cho dù không cần coi quần A Ngừ kiểm tra, thật ra nàng đã có đáp án mà nàng muốn biết.

Không cần phải tra xét nhiều thêm nữa!

Kỷ Vân Thư yên lặng đứng dậy, rời khỏi gian phòng hỗn loạn và tanh tưởi này.

Vừa đi ra bên ngoài, Cảnh Dung đã bước tới.

Không chờ hắn hỏi, Kỷ Vân Thư đã nói: "Vương gia, chúng ta cần phải đi."

Không hề giải thích gì thêm, nàng đã đi ra ngoài, cầm ô, đang chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, tầm mắt nàng dừng ở gian phòng bên ngoài một con dao nhỏ đã bị rỉ, được treo trên tường chỗ cửa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Che chung dù

Edit: Emily Ton.

Có lẽ xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Kỳ Vân Thư đi qua.

Khi nhìn thấy con dao đã rỉ sắt được dính ở trên tường cạnh cửa, đều bị những đốm rỉ sét bám quanh!

Ngay cả trên lưỡi dao rõ ràng cũng có dấu vết biến dạng, sứt mẻ lỗ chỗ, giống như cái bánh răng!

Cảnh Dung đi đến phía sau nàng, hỏi: "Con dao này rất kỳ lạ hay sao?"

"Àn!" Nàng gật đầu đáp lại.

Ngay sau đó, nàng rút một chiếc khăn tay từ bên hông, nắm ở trên tay, sau đó cầm con dao nhỏ xuống, thật cẩn thận quần lại, bỏ vào trong ống tay áo.

Nữ nhân này, ngay cả con dao đã rỉ của nông phụ cũng muốn ăn trộm!

Cảnh Dung nghĩ thầm!

"Đã khá muộn rồi, chúng ta vẫn nên đi tới bến thuyền đi, nếu muộn hơn chút nữa, cho dù Vương gia nhiều bạc, chi sợ nhà đó cũng không dám nhận."

Nói xong, nàng cầm ô, chống lại gió to, quay lại theo con đường cũ.

Cảnh Dung đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dáng đi đường của nàng rất cẩn thận, bàn chân đã trơn trượt vài lần, khiến thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo. Trong khi hai tay hần vốn nên cuộn ở trong ống tay áo ấm áp, lại ngẩng hơi nâng lên, đỡ ở bên cạnh người Kỳ Vân Thư, để tránh lỡ nàng không cẩn thận sẽ bị té ngã.

Ra khỏi những tàn tích hoang vu kia, hai người đều bước chân nhanh hơn, đi tới bến thuyền của thôn Triệu gia.

Mặt sông dậy sóng, không thể nhìn thấy gì, đừng nói là thuyền, ngay cả một vật trôi nổi bên trên cũng đều không có.

"Trời sẽ nhanh chóng tối đen, hôm nay chắc sẽ không có thuyền."

Cảnh Dung dường như không có một chút lo lắng, trong giọng nói, còn mang theo một chút mừng thầm

"Sớm biết thế này, lúc trước nên báo nhà dò chờ một chút." Kỳ Vân Thư nhẹ giọng thì thầm.

"Hôm nay, chúng ta không thể đi được."

"Vương gia có biện pháp khác hay sao?"

"Có thì có!" Cảnh Dung nhướng mày.

Kỳ Vân Thư lập tức hỏi: "Biện pháp gì?"

Ngón tay Cảnh Dung chỉ về phía một ngọn núi sau lưng, nói: "Vòng theo đường núi!"

Người đang đùa ta sao?!

"Đường núi phải đi mất một ngày, không bằng ở lại đây chờ thuyền." Kỳ Vân Thư nói.

Khóe miệng Cảnh Dung kín đáo hiện lên một nụ cười, nhưng lại làm ra dáng buồn rầu, nhàu mày: "Chi sợ đêm nay sẽ không có thuyền. Ta và người chắc phải lưu lại đây. Tuy nhiên, các nhà trong thôn Triệu gia đều rất bản hàn, phòng vừa nhỏ vừa đơn sơ, chi sợ không chứa nổi hai người chúng ta, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Trên đường tới đây, bốn vương có nhìn thấy một ngôi miếu thờ, có lẽ, có thể tá túc một đêm."

"Một ngôi miếu thờ?"

Nàng không hề nhìn thấy nó!

Không biết có nên tin tưởng hần hay không. Cặp mắt đẹp của Kỳ Vân Thư xoay chuyển, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Đành phải như vậy thôi."

Rời khỏi bến thuyền, Kỳ Vân Thư theo sau Cảnh Dung, đi theo hướng về phía ngôi miếu như lời hần nói.

Trời càng ngày càng tối, mặt đường lầy lội càng thêm khó đi, hơn nữa bởi vì mưa to, quả thực chính là dẫu đổ bìm leo!

Không ngờ, gió to đột nhiên quật tới!

Cổ tay Kỳ Vân Thư không đủ sức địch lại, chiếc dù vượt khỏi tay nàng, lao về trong bụi cỏ cách đó không xa, bị nhánh cây hỗn loạn đâm vào và xé rách thành từng mảnh!

Nước mưa cũng trong nháy mắt chiếc dù rơi khỏi, bắt đầu trút xuống người nàng không chút lưu tình.

Từ sợi tóc đến gương mặt, chạy xuống cổ tinh tế của nàng, chớp mắt một cái, đã lan khắp cơ thể nàng.

Nhưng khi cảm giác lạnh thấu xương, còn chưa lan tràn đến chân, trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một chiếc dù khác, che chắn cho nàng khỏi cơn mưa xối xà và gió lớn gào thét.

Vừa ngẩng đầu lên, Kỳ Vân Thư đã nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng ở trong mưa, đuôi tay đưa dù lên trên đỉnh đầu mình.

Khoảng cách giữa hai người, chỉ xa hai bước.

"Vương gia." Kỳ Vân Thư gọi một tiếng, đặt tay lên cây dù kia, sau đó lập tức đẩy về phía hần: "Thân mình tiểu nhân ti tiện, Vương gia vẫn nên che dù cho mình đi."

"Bốn vương không yếu đuối như vậy, người cứ cầm dù đi."

Giờ phút này, hần đã nhét cây dù vào trong tay Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa, đi về phía trước.

Thật sự rất tiêu sái!

Nhưng một khắc sau đó, Kỳ Vân Thư đã chạy theo vài bước, đuôi tay nắm được ống tay áo Cảnh Dung, cũng thuận tay chống dù trong tay trên đỉnh đầu của hần.

Thân hình một cao một thấp, khoảng cách chỉ cách hai đầu ngón tay, cùng nhau dừng lại dưới cây dù.

Tuy nhiên, cây dù không đủ lớn, bà vai hai người đều tiếp xúc trong mưa!

Cảnh Dung dường như đã bị hành động nhỏ nhoi của nàng cá kinh, đôi mắt thâm sâu dưới hàng lông mày buông xuống nhìn nàng, mừng theo thâm tình nồng đậm!

Có chút cảm động!

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư hy vọng là mình đã nhìn lầm, cuống quýt tránh ánh mắt đi.

Nàng nói: "Hy vọng Vương gia sẽ không ngại chung dù cùng với tiểu nhân."

"Đương nhiên không ngại!"

Rất vui.

Câu bấy cánh xuân trước mắt, mang theo tươi cười vui sướng, hần nhận lấy dù từ trong tay Kỳ Vân Thư, nâng nó lên cao, một cánh tay khác, nhấn tiện nắm cổ tay của Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa gió!

Kỳ Vân Thư mặc hần nắm tay, không hề kháng cự. Rốt cuộc, hai người cùng che chung một chiếc dù.

Sau khi đi được một khoảng thời gian nửa nén hương, cuối cùng đã tới ngôi miếu Cảnh Dung từng nói.

Đó là một cái miếu thờ, chung quy cũng là miếu!

Chỉ là..... có chút đồ nát, hoang vắng một chút.

Tuy nhiên, cũng coi như một nơi để trú mưa.

Sau khi bước vào, Kỳ Vân Thư mới bắt đầu cẩn thận đánh giá ngôi miếu.

Đây là một khu miếu thờ đã lâu không được tu sửa lại. Bảng hiệu treo trên cửa, một góc đã bị rớt xuống, xiêu xiêu vẹo vẹo, gần như muốn rơi xuống đất. Trên bảng hiệu, bám đầy bụi đất, còn có từng tầng từng tầng mạng nhện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ bốn chữ trên bảng hiệu "Tứ đường Triệu gia".

Trong miếu, từng đống từng đống rom rạ, đồ vật rơi xuống đầy đất, lộn xộn khắp nơi, cũng bám đầy mạng nhện!

May mắn thay, pho tượng Phật cao lớn vẫn còn đứng vững ở trong miếu thờ.

Nhưng, lớp mạ đồng vàng trên người tượng Phật dường như đã bị người gỡ mất từng mảnh, để lại những vết dao trầy xước cực kỳ bắt mắt.

"Nơi này nặc dù lộn xộn, nhưng vẫn may mắn vì có thể tránh mưa. Hãy tạm chấp nhận một đêm, ngày mai bốn vương sẽ nghĩ biện pháp để quay về thành." Cảnh Dung gấp dù xong, đặt nó ở một bên, đi vào trong miếu và đánh giá khắp nơi, nói: "Chúng ta có thể nhóm một đống lửa, sau đó hong khô quần áo."

Không đợi Kỳ Vân Thư nói câu nào, Cảnh Dung đã nhanh chóng dọn dẹp một khu vực rộng trên sân, sau đó ôm một đống cọc gỗ bị gãy trong miếu tới, dùng đá lửa trên người, lấy một chút rom rạ, dẫn lửa vào trong cọc gỗ!

Một loạt các động tác, hoàn thành rất sạch sẽ lưu loát!

Người không biết, còn tưởng rằng vị Vương gia này, thật sự lớn lên ở trong vùng núi hoang vắng!

Bên ngoài trời đã tối đen, ngọn lửa cháy lên trong miếu dường như càng phát sáng mạnh hơn, chiếu sáng khắp miếu thờ trong mưa to gió lớn, khiến nó trở nên ấm áp và thoải mái hơn.

Trong khi đó, Cảnh Dung cũng đã làm xong được một cái giá.

"Kỳ tiên sinh, vẫn nên cời quần áo ra, treo ở nơi này để hong khô chúng. Một thứ sinh yếu nhược như ngươi, không nên nhiễm phải cảm lạnh."

"....."

Đồng thời khi Cảnh Dung nói chuyện, hần đã bắt đầu cời áo!

Kỳ Vân Thư vừa thấy, ôm cánh tay lạnh lẽo của mình, quay người đi.

"Mau tới đây!" Cảnh Dung gọi nàng một tiếng.

Kỳ Vân Thư bất động, nắm chặt quần áo, có chút kinh hoàng.

Thấy nàng thờ ơ, Cảnh Dung đơn giản đi tới, một tay giữ chặt cổ tay nàng, kéo tới gần ngọn lửa.

"Tiểu nhân không quan trọng, Vương gia tự mình hong khô quần áo là được." Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn.

"Nói người cời quần áo, người cứ thẹn thùng như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn bốn vương giúp người cời?" Cảnh Dung nói với giọng cố ý mang theo nghi hoặc, nhưng trong mắt lại đáng lên một chút nghiêm ngắc.

Kỳ Vân Thư dịch ra sau vài bước, khòe miệng co gập: "Đáng người Vương gia cường tráng, thân thể tiểu nhân gầy yếu, thật sự không hay khi cời ra so sánh với Vương gia, vẫn nên quên đi."

"Nói dài dòng."

Cảnh Dung mắng một tiếng, bước hai bước đi tới gần nàng, hai tay cũng đồng thời duỗi về phía nàng.

Khòe miệng hơi câu lên: "Hai đại nam nhân, ngại sợ cái gì. Nếu người không chịu cời, bốn vương giúp người cời!"

"Không cần."

"Tất nhiên cần."

Cánh tay Kỳ Vân Thư đã bị hần giam cầm trong tay, gậy gừa đều không có kết quả, chỉ có thể túm chặt cổ áo của mình.

Cầm thú!

Giờ phút này cho dù nàng kêu gào đến rách cổ họng, cũng không ích gì!

Nàng cúi thấp đầu hơn nữa, tiếng hít thở cũng trở nên càng thấp thỏm hơn, hai mắt Cảnh Dung nhìn nàng gần trong gang tấc đã giống như một ngọn lửa, cúi đầu chăm chăm nhìn lông mi dài của nàng!

Hần nắm chặt cánh tay nhỏ gầy của nàng, cảm nhận xiêm y lạnh băng ướt đầm trong tay Kỳ Vân Thư.

Cảm giác lạnh băng truyền vào trong lòng bàn tay, lạnh đến nỗi máu cũng muốn đông băng.

Giờ phút này, hần chỉ có thôi thúc muốn ôm nữ nhân này vào trong lòng ngực.

Nhưng lý trí, vẫn kiểm soát được ý niệm tà ác lúc này của hần.

"Quần áo tiên sinh đều đã ướt đầm, nếu người không muốn làm trò cời bỏ quần áo trước mặt bốn vương, vậy hãy lấy quần áo bốn vương làm màn hình, treo ở trên giá, người và ta mỗi người một bên."

Ngươi đứng là người tốt!

Cảnh Dung buông nàng ra, tỏ vẻ nghiêm túc, vừa chuyển cái giá vào giữa hai người.

Vừa nói: "Bốn vương sẽ không nhìn người, nhanh chóng cời quần áo ra, không cần phải ngượng ngùng xoắn xít."

Cảnh Dung đã cời bỏ hai chiếc áo ngoài ướt đầm, treo vào trên giá, đặt mông ngồi xuống trên đống rom rạ, cời luôn cả đôi giày thêu ung vàng chỉ bạc, lộn ngược nó lại và đặt ở bên đống lửa.

Kỳ Vân Thư thấy hần "ngoa ngoãn" như vậy, trái tim thấp thỏm, lúc này mới thoảng buông xuống.

Nhưng nàng vẫn mang theo một chút cảnh giác, chậm rãi cời bỏ đai lưng, cời bỏ áo ngoài, treo ở trên giá, cũng ngồi xồm xuống ở trên đống rom rạ, cời luôn đôi giày vải thô, ném qua một bên.

Hiện tại hai người, ngồi phân biệt ở hai bên cái giá, cảm nhận sự ấm áp thoải mái từ đống lửa phía trước, cùng với một cái mái trên đầu bảo vệ khỏi trận mưa như trút nước.

Bên ngoài, bầu trời đã tối, mưa to gió lớn vẫn không ngừng nghỉ.

Bên trong, càng thêm ấm áp!

"Kỳ tiên sinh." Cảnh Dung đột nhiên gọi nàng một tiếng.

"Àn?"

"Người đã từng..... tới kinh thành chưa?"

Khi Cảnh Dung nói chuyện, đã nhặt một cây gậy trúc nhỏ, chọc trên ngọn lửa trước mặt.

Kỳ Vân Thư nghiêng mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bàn tay vươn ra từ sau cái giá, cầm cây gậy trúc, làm cho ngọn lửa nổ lên "tách tách", các tia lửa văng ra.

Cực kỳ đẹp mắt!

Một bàn tay nâng ôm đầu gối cuộn tròn mình lại, một cánh tay khác, cũng nhặt lên một cây gậy trúc nhỏ, vừa bắt chước chọc về phía ngọn lửa.

Vừa trả lời Cảnh Dung: "Chưa từng tới."

"Vậy người có muốn đi không?"

"Chất lượng không khí có đạt tiêu chuẩn hay không?"

"Àn?"

"Ta đang nói tới khói bụi."

"Khói bụi?" Cảnh Dung nhướn cao lông mày, động tác chọc ngọn lửa trên tay đột nhiên dừng lại!

Kỳ Vân Thư cười cười, nói: "Không có gì!"

Những điều mà trong đầu Kỳ Vân Thư đang nghĩ tới, chính là Bắc Kinh thời hiện đại!

Ngược lại, Cảnh Dung bị bối rối bởi những câu hỏi của nàng, thật sự muốn dòi cái giá ngăn cách hai đi, hỏi nàng rõ hơn một chút.

Chất lượng không khí là gì?

Khói bụi là gì?

Hắn lắc đầu, đành phải nói sang chuyện khác: "Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chim hoàng yến nhỏ nhỏ

"Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

"Không muốn." Nàng gần như buột miệng thốt ra, không mang theo một chút do dự.

Cảnh Dung hỏi: "Vì sao?"

Vì sao?

Ánh mắt Kỳ Vân Thư lập tức chìm xuống, nắm chặt gậy trúc, chọc ngọn lửa bùng lên càng ngày càng lớn.

Một hồi lâu sau, nàng mới thốt ra mấy chữ từ trong miệng: "Ta không thể rời đi."

Có đôi khi, Cảnh Dung thật sự không hiểu rõ Kỳ Vân Thư nói gì, đôi khi thâm áo, nhưng đôi khi lại đơn giản đến nỗi khiến người khó hiểu!

Tình tình đơn giản vô vị, cũng ngăn cản người không thể hiểu nàng!

Cảnh Dung suy nghĩ một lúc, cuối cùng, không hỏi thêm gì nữa.

Trong khi đó, tâm tư Kỳ Vân Thư chìm xuống, đôi mắt hơi rù hù hết sức, gậy trúc nhỏ trong tay trong lúc vô tình đã bị ngọn lửa trên cọc gỗ bén lửa cháy mất, tia lửa nổ tung giống như pháo, bắn tới trên mu bàn tay của nàng.

"A —"

Đau đến nỗi nàng nhỏ giọng kêu lên.

Gậy trúc nhỏ rơi xuống, nàng che tay mình lại để giảm cảm giác đau đớn.

Cũng ngay khoảnh khắc nàng kêu lên một tiếng, Cảnh Dung đã đứng dậy, đột nhiên vạch quần áo treo trên giá giữa hai người ra, cực kỳ khẩn trương đi về phía Kỳ Vân Thư, ngồi xổm người xuống, kéo bàn tay nàng đã bị tia lửa bắn đến tới trước mặt mình.

Trên mu bàn tay, đã bị nổi lên vài chấm đỏ.

Cảnh Dung vừa cẩn thận thổi thổi, vừa nói: "Sao người không cẩn thận vậy?"

Sau một khắc, Kỳ Vân Thư lập tức rút tay về, hai mắt kính ngạc.

Hiện tại, bọn họ đều chỉ đang mặc áo trong!

Kỳ Vân Thư đang ôm cánh tay của mình, bỗng nhiên vội vàng ngồi dậy từ trên mặt đất, lập tức duỗi tay kéo quần áo treo ở trên giá.

Nhưng không ngờ, lúc nàng vội vàng đứng dậy, viên ngọc trai giữ búi tóc ở trên đầu đột nhiên long ra, hơn nữa hành động đứng dậy của nàng quá mạnh và rất đột ngột.

Búi tóc trên cao mở ra, chậm rãi rơi xuống. Tóc dài đen như mực, giống như thác nước chảy xuống từ trên ngọn núi cao, cùng với một trận gió nhẹ, rồi tung xoả xuống, đập về chỗ vòng eo vốn mảnh khảnh của nàng!

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư đã lấy được quần áo của mình, che ở chỗ ngực. Lúc này mới trở tay ôm đầu, nén lại mái tóc đã rối tung của mình.

Nàng hết sức cuống quýt, ngoái đầu nhìn lại, nhanh nhẹn vuốt nhẹ những sợi tóc dính trên má đã hơi ửng đỏ. Trên gương mặt tình xảo hồng hào, tạo nên một ấn tượng sâu sắc không chân thật!

Cũng trong lúc đó, ánh mắt của nàng, đã đối diện với cặp mắt si ngốc của Cảnh Dung.

Cảnh Dung vẫn dò dẫm nhìn nàng. Giờ phút này trên bàn tay mở ra, chính là viên ngọc trai bị bung ra từ trên búi tóc nàng!

Không chỉ ngạc nhiên, mà là kính ngạc cảm thán!

Tóc xoả ngang eo, hình ảnh kia, Cảnh Dung đã từng ảo tưởng rất nhiều lần.

Thường thì hắn nghĩ chính mình sẽ tháo mũ quan của nàng xuống, hoặc là tưởng tượng nàng sẽ trang điểm xinh đẹp, đứng ở trước mặt mình.

Tuy nhiên, tại thời điểm này!

Đẹp, cực kỳ đẹp!

Không thể không nói, trong lòng hân tràn đầy kích động, nhưng lại không lời có lời nào có thể diễn tả được.

Cảm xúc lẫn lộn giữa kinh ngạc cảm thán và sự hãi hùng, Cảnh Dung đã dẫu đi rất tốt, tránh để tâm tư kín đáo của mình sẽ bị nữ nhân trước mắt này trộm thấy hoàn toàn!

Kỷ Vân Thư rung mình vì lạnh, nhanh chóng phủ thêm quần áo, nghiêng ánh mắt qua, nhẹ nhàng mở miệng: "Tiểu nhân thất lễ, Vương gia thứ tội."

"Tội gì?"

"Tội lừa gạt."

"Lừa gạt cái gì?"

"Thần phận."

"Vậy thì sao?" Hân luôn lái nhái hỏi tiếp.

Điều này khiến Kỷ Vân Thư không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng, Cảnh Dung bỗng nhiên nói một câu, "Không ngại, tội này, bốn vương không tính."

Hân nói giọng dật dưng, câu mỗi mỉm cười.

Kỷ Vân Thư không nói chuyện nữa, cúi đầu, những lọn tóc đen vương lên bên má che khuất khuôn mặt, chỉ nhìn thấy chiếc mũi thẳng đứng tĩnh tế.

Cảnh Dung tiến lên hai bước nhỏ, đưa hạt ngọc trai trong tay cho nàng.

Kỷ Vân Thư cúi tay lấy lại, lòng bàn tay hân lại nắm chặt, nói "Hạt ngọc này, vẫn đang nằm trong tay bốn vương."

"Chỉ là một hạt ngọc trai bình thường, Vương gia cần gì cướp đoạt?"

"Bình thường sao? Bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất trân quý."

Cả người nàng cứng đờ: "....."

Cảnh Dung tĩnh tế bắt đầu thưởng thức hạt ngọc trai trong tay, ngồi xổm xuống ở trên mặt đất, chiếu chiếu viên ngọc đến bên ngon lửa, khoe miệng khẽ nhếch: "Kỷ tiên sinh..... chắc hẳn nên gọi là Kỷ cô nương. Bốn vương rất tò mò, vì sao người phải cái trang già dặn, tiếp xúc với một đồng tử thì? Nữ tử từ nhà bình thường, không phải nên trốn tránh nơi khuất phòng, hiếm khi bước ra khỏi cửa hay sao? Ở trong nhà thêu thùa đường hoa, khi đến tuổi, sẽ tìm người gả chồng"

Đối với nữ tử thật sự rất đủ hiểu biết!

Kỷ Vân Thư đơn giản đáp: "Thiếu tiền!"

"Thiếu tiền?" Cảnh Dung kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng: "Đường đường là danh môn Kỷ gia, cũng thiếu tiền sao?"

Quả nhiên, danh tính của nàng đã bị hân nắm hết!

"Xem ra, Bạch Vân Trường ngày đó Vương gia đưa tới, sau đó lại đốt roi của cha ta, đều là cố ý làm ra."

Đầu ngón tay hân xoay hạt ngọc trai, cười cười: "Chuyện nhỏ không hề tổn sức."

Này chuyện nhỏ không hề tổn sức, nhưng cũng rất ấn tượng.

Cảnh Dung nói tiếp: "Kỷ cô nương đã mặc xong, không ngại ngồi xuống, bốn vương thật sự không thích ngược lên nhìn người khác."

Kỷ Vân Thư bọc lại quần áo trên người lần nữa, giữ khoảng cách hai bước, ngồi xuống.

"Người rất sợ bốn vương sao?" Hân nhướn lông mày sắc nhọn.

"Không phải."

"Vậy vì sao người ngồi xa như vậy?" Cảnh Dung không vui, vỗ vỗ tay bên cạnh: "Qua đây ngồi một chút, bốn vương cũng không phải không mặc quần áo, người sợ cái gì? Hơn nữa, người ngồi xa như vậy, đêm dài vô tận, làm thế nào sưởi ấm?"

Điều này.....

Nghe những lời này, vì sao luôn cảm thấy kỳ quái?

Kỷ Vân Thư không thể bác bỏ, nhưng chỉ hơi dịch vào gần đồng lửa một chút.

"Nếu Vương gia sớm đã biết thân phận ta, vì sao không vạch trần ta?" Nàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Ai ai ai, người chính là đang chơi ta sao?

Vấn đề này, lại đòi lấy nụ cười xấu xa của Cảnh Dung. Trên gương mặt tuấn lãng, rõ ràng khuấy động một cảm giác sâu xa.

Hân đơn giản nói: "Người đã có tâm đầu ý hợp, vì sao bốn vương phải vạch trần người?"

Lý do này, khiến Kỷ Vân Thư không thể nào phản bác.

Cảnh Dung nhàu mày, ghé mắt nhìn nàng, tiếp tục vòng lại vấn đề về nàng: "Bốn vương rất tò mò, người không phải là Tam tiểu thư Kỷ gia hay sao? Vì sao thiếu tiền? Hơn nữa, vì sao phải chịu roi của Lão gia hóa kia?"

Lão gia hóa?

Kỷ Vân Thư ngậm giờ ngón tay cái lên cho hân!

Nàng hạ giọng, đáp lại: "Mỗi nhà đều có chuyện riêng, Vương gia thân là người trong hoàng thất, tất nhiên cũng có những cay đắng riêng, huống chi nhà bá tánh tầm thường. Một giọt dầu, một hạt gạo, thậm chí là một cây kim nhỏ, đều sẽ là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn. Bị mắng, bị đánh, không phải đều là chuyện thường ngày hay sao?"

Lời này vừa ra, Cảnh Dung giống như suy tư điều gì: "Người ở lại Cẩm Giang thành nhỏ này, thật sự lãng phí tài năng của mình."

"Không hiểu ý Vương gia."

"Người có biết rằng, kinh thành to lớn, đầy rẫy và mãnh hổ, chứa mười vạn quân hùng mạnh. Bên trong có kim điện, bên ngoài có tường thành. Từ Hoàng thượng long uy, cho đến những kẻ canh gác cổng thành nhỏ nhỏ, tất cả đều tuân theo quy pháp nghiêm minh, quân lý hiệu quả, đường phố phồn hoa, cười xin vui vẻ, đám rước thường xuyên. Một nơi như thế, mới là nơi mà Kỷ cô nương người nên ở."

Những lời hân nói rất nghiêm túc!

Nàng chưa từng biết đến, Cảnh Dung lại có tài ăn nói như vậy.

Tuy nhiên.....

"Một nơi dành cho long phượng, đều đã thuộc về long phượng. Chìm hoàng yến nhỏ nhỏ, thành nhỏ huyện nhỏ, chính là nơi để sống yên ổn."

"Vì sao?"

"Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng nguy cơ tứ phía. Chế độ nghiêm minh, nhưng pháp lý không thể vượt qua tình người. Đường phố phồn hoa, nhưng không thể so sánh với sự thanh nhàn trên đường nhỏ Cẩm Giang thành."

Nghe những lời Kỳ Vân Thư nói, Cảnh Dung không thể không nói một câu: "Nhanh mồm dẻo miệng!"

Nhưng không thể không thừa nhận, những gì Kỳ Vân Thư đã nói, tất cả đều đúng!

Cảnh Dung tiếp tục khuấy lửa bằng cây gậy trúc nhỏ, ngọn lửa bùng lên một lần nữa.

Nơi khoe miệng hân, trước sau vẫn mang theo một nụ cười thâm sâu!

Kỳ Vân Thư ôm hai đầu gối, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Cuộc trò chuyện trong đêm lạnh lẽo, dừng lại ở đây!

Hai người cứ ngồi cạnh nhau như vậy, mỗi người đều lẩm vào trong trầm mặc.

Một người tâm tư thấp thỏm, một người tâm tư kinh ngạc!

Mỗi người mỗi về.

Không thể chịu nổi đêm dài, Kỳ Vân Thư búi lại tóc dài lần nữa, dựa vào cây cột phía sau, nhắm mắt lại.

Cảnh Dung, tâm tư của người không đứng.

Hắn nghiêng mắt nhìn nàng, dưới ánh lửa đỏ chiếu rọi, gương mặt Kỳ Vân Thư có kích thước bằng lòng bàn tay, giống như một khối ngọc bằng máu thượng đẳng, trong lúc vô thức, có thể đoạt lấy ánh mắt người. Dưới lòng mi hơi cuộn lại kia, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ mang theo một sự lo lắng, thờ ơ, khiến trái tim người càng thêm ngổn ngang!

Không suy nghĩ thêm nhiều, Cảnh Dung lấy quần áo của mình đã khô ở trên giá xuống, phủ lên trên người Kỳ Vân Thư, trong khi bản thân mình, lại bỏ thêm mấy khúc gỗ vào trong đống lửa, sau đó mới dựa gần cạnh lửa, tranh thủ nghỉ ngơi.

Mưa rơi gió giật, gào thét bên ngoài miếu thờ suốt đêm!

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh. Khi Kỳ Vân Thư tỉnh lại, nhìn thấy trên người mình là quần áo Cảnh Dung, nhưng khi di chuyển tầm mắt để tìm, lại không thấy Cảnh Dung đâu.

Nàng đang buồn bực, Cảnh Dung đã tiến vào từ bên ngoài, trong tay cầm mấy cái bánh bao nóng hổi hấp.

"Tỉnh?"

Nàng gật gật đầu.

Cảnh Dung đưa bánh bao cho nàng: "Nhanh ăn trong khi nó còn nóng."

Kỳ Vân Thư đưa quần áo lại cho Cảnh Dung, vừa tiếp nhận mấy cái bánh bao, vừa liếc mắt quét trên người Cảnh Dung một cái, kỳ quái hỏi: "Vương gia, không phải ngài cứ như vậy mà đi ra ngoài, đúng không?"

Tại thời điểm này, Cảnh Dung chỉ ăn mặc áo trong, mặc dù có đôi giày và không lộ ra thân thể, nhưng vẫn có chút không thích hợp.

"Đúng vậy, dù sao cũng không ai nhìn tới." Hắn hết sức gật đầu, mặc lại quần áo.

"Không ai nhìn tới?" Kỳ Vân Thư buồn bực: "Vậy bánh bao này từ đâu ra?"

"Thuận tay thuận tay."

Thật xấu hổ!

Trộm chính là trộm!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư đạt thêm hiểu biết mới về tôn Phật này.

Hắn ăn trộm đâu ra? Rõ ràng đã để lại một thời bạc, đôi lấy chúng.

Ăn một cái mồm thâu, dọn dẹp một chút, hai người lập tức rời khỏi ngôi miếu, đi tới bến thuyền.

Bởi vì gió êm sóng lặng, trên bến thuyền, có nhiều con thuyền neo đậu hơn. Hai người lên thuyền, nhanh chóng quay lại thành.

Cảnh Dung không yên tâm, muốn đưa nàng trở về.

"Không được, ta sẽ đi tới nhà môn."

"Lúc này?" Cảnh Dung không hiểu.

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, vừa đi về phía nhà môn, vừa giải thích: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vụ án âm dương thì, hôm nay chắc hẳn có thể phá."

"Người kết luận như vậy?" Cảnh Dung đi theo phía sau nàng.

"Chỉ sau khi ta làm một thực nghiệm nho nhỏ, chắc hẳn có thể biết được, nhưng....." Nàng dừng bước chân lại, nghiêm túc nhìn Cảnh Dung: "Còn thỉnh Vương gia, đừng để lộ thân phận nữ tử của ta ra ngoài, tránh đi những phiền toái không cần thiết."

Hắn nhẹ nhàng cười, nói: "Thật ra, bốn vương cũng nhìn người mặc một thân nam trang quen rồi!"

"....."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải bước đi về phía trước nhanh hơn.

Trong khi Cảnh Dung cười cười, cũng đi theo nàng.

Bọn họ vừa mới tới nhà môn, Huyện thái gia đã nhìn thấy hai người cùng tiến đến, thoáng có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Đáp án

Edit: Emily Ton

Sau một hồi sững sờ, Huyện thái gia tiến lên hành lễ với Cảnh Dung: "Hạ quan tham kiến Vương gia, không biết Vương gia vì sao lúc này....."

Hắn giơ tay ngắt lời: "Không cần bận tâm tới bốn vương, người xem Kỳ tiên sinh cần gì hay không."

"Vâng vâng vâng."

Huyện thái gia đi tới bên người Kỳ Vân Thư: "Vân Thư, hay là... là đã tìm được chứng cứ gì rồi sao?"

"Lưu đại nhân, hiện tại ta cần một ít dấm và rượu trắng, phiền ngài tìm một ít tới đây. Hiện tại, ta muốn tới phòng nghiệm thí."

"Tất nhiên, tất nhiên." Huyện lão gia sáng khoái đồng ý.

Huyện lão gia gọi hai nha dịch tới, phân phó bọn họ tìm những thứ Kỳ Vân Thư cần.

Trong khi Kỳ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thi, Cảnh Dung ngồi ở trong phòng phẩm trà.

Lá trà Cẩm Giang, quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!

Tới phòng nghiệm thi, Kỳ Vân Thư lập tức lấy con dao bị rì ra từ trong ống tay áo. Ngụy Võ và Vương Tam đưa dấm và rượu trắng tiến vào.

"Tiên sinh, người muốn những thứ này để làm gì?"

"Thứ máu."

"Thứ máu?"

Ngụy Võ và Vương Tam nhìn thoáng qua lẫn nhau, cùng nhau móc ra một cái bút lông nhỏ và một quyển sổ từ trong túi, lau sạch bút lông bằng miệng, sẵn sàng ghi lại những gì Kỳ Vân Thư sẽ nói.

Kỳ tiên sinh nghiệm thi, chính là nguồn học tập tuyệt vời!

Cần phải ghi nhớ kỹ tất cả mọi thứ, nói không chừng, trong tương lai chúng ta cũng có thể trở thành Ngõ tặc.

Điều đó thật tuyệt!

Kỳ Vân Thư cũng mặc kệ bọn họ, chỉ cần cảm miệng không nói lời nào, làm gì cũng được.

Nàng mang bao tay, trộn giấm với rượu trắng, lắc chúng một hồi. Sau đó dùng một tấm vải bố trắng nhúng vào trong dung dịch rượu và dấm, dùng nó để lau con dao nhỏ đã bị rì sắt.

Gi sắt dần dần rơi xuống, đều dính vào trên vải bố trắng, dần dần lộ ra ánh bạc màu đen bóng loáng ở trên lưỡi dao.

Nàng tiếp tục làm sạch dao nhỏ trong dấm, sau một lúc, trên lưỡi dao, xuất hiện vài đốm đỏ sẫm.

"Dì? Vì sao nó lại đổi màu?" Vương Tam kinh hô.

"Đây không phải là máu. Đỏ là máu."

"À?" Ngụy Võ và Vương Tam đồng thời kinh hô.

Kỳ Vân Thư lấy dao nhỏ ra, biểu hiện cực kỳ căng thẳng.

Nàng đã rất hy vọng, trên lưỡi dao này, sẽ không có máu!

"Vì sao lại có máu?" Ngụy Võ hỏi.

"Bởi vì con dao này, đã dính máu người." Kỳ Vân Thư giải thích: "Nếu muốn biết trên lưỡi dao, hoặc trên quần áo đã từng dính máu người hay không, biện pháp tốt nhất, chính là thực nghiệm luminol*, nhưng nơi này không có khả năng tiến hành thực nghiệm như vậy. Tuy nhiên, nếu dùng dấm và rượu trắng, cũng có thể tạo ra một hiệu ứng tương tự."

(*) Thử nghiệm máu luminol: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Luminol>

"Cái gì là thực nghiệm lu... mĩ... no!?" Ngụy Võ lắp bắp hỏi.

Nên giải thích như thế nào đây? Nàng lưỡi giải thích, buông con dao nhỏ xuống, xóc tấm vải bố trên bộ hài cốt âm dương thi, lấy xuống một đốt ngón tay bị gãy.

Nàng phân công Ngụy Võ và Vương Tam: "Hai người các người, giống như lần trước, tìm một ít nước long não tới đây."

"Vâng."

Hai người không hỏi gì thêm, lập tức đi tìm một ít nước long não tới.

Tay chân lạnh lẽ, rất nhanh bọn họ đã đưa mọi thứ tới. Kỳ Vân Thư cũng giống như lần trước, nhấp một ít nước long não ở chỗ mắt cá chân của bộ hài cốt, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm quấn lại.

Chưa được một lúc, tờ giấy trắng đã biến thành màu đỏ.

Tiếp theo, nàng dùng tờ giấy đã đổi màu bọc quanh con dao nhỏ.

Qua khoảng thời gian nửa nén hương, nàng mở tờ giấy ra, vết máu vốn dính ở trên dao nhỏ, tất cả đều đã dính trên tờ giấy kia.

Đáp án, đã có!

"Ngụy Võ, Vương Tam, các người lập tức đi một chuyến tới thôn Triệu gia, đưa Ngọc Tẩu tới đây."

"Ồ ồ ồ, vâng." Hai người bỗng nhiên có chút hưng phấn, nhanh chóng vội vàng bước chân rời đi.

Tuy nhiên, sắc mặt Kỳ Vân Thư thật ra không tốt lắm.

Trong lòng cũng nặng nề hơn!

Nàng che bộ hài cốt lại, sau đó mang theo con dao nhỏ và tờ giấy kia, đi về phía căn phòng ở sau công đường.

Tại thời điểm này, Ngụy Võ và Vương Tam vừa mới nhận lệnh, mang theo người trong nhà môn, nhanh chóng tới thôn Triệu gia.

Trong khi đó Cảnh Dung vẫn đang phẩm trà, nhìn thấy hai người kia nhận lệnh đi bắt người, hẳn cho rằng, Kỳ Vân Thư đã biết hung thủ là ai.

Hắn chỉ chớp mắt vài cái, đã nhìn thấy Kỳ Vân Thư giống như người mất hồn đi tới.

Người đầu tiên chủ động tiến lên đón nàng, không ai khác ngoài Huyện thái gia, giống như vô tình dựa tới bên người Kỳ Vân Thư, hỏi: "Có phát hiện gì không? Hay là thật sự có liên quan tới Ngọc Tẩu ở thôn Triệu gia?"

"Đúng vậy." Nàng trả lời một cách tự tin.

"Người là nàng giết?"

"Đúng vậy."

Huyện thái gia cả kinh, khuôn mặt tràn đầy hoảng loạn: "Vậy..... vậy bản quan không phải nên cử người đi bắt nàng hay sao? Còn có Lý Triệu vẫn đang bị giam ở trong đại lao thì sao? Thảm thảm!"

Kỳ Vân Thư tức giận trừng mắt nhìn cái: "Ngay cả khi hắn không phải là kẻ giết, hắn cũng phải chịu trách nhiệm."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì mà nhưng!" Người lên tiếng, chính là Cảnh Dung. Hắn đứng dậy khỏi ghế hoa lê. Thật ra vừa rồi trong khoảng thời gian này, Huyện thái gia đã bắt Lý Triệu Sự, giải giải lại toàn bộ cho hắn nghe.

Huyện thái gia thối lui qua một bên, chủ động tách ra, bị Cảnh Dung trách cứ một tiếng, hẳn nơi nào còn dám lấn miệng.

Cảnh Dung bước chân đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, nói: "Nếu người có thể đưa ra chứng cứ, chỉ ra hung thủ, bản vương tuyệt đối sẽ không sẽ buông tha. Nếu như người đó không giết người, nhưng hắn lại hù thì diệt tích, bản vương cũng sẽ luận tội!"

Hắn dường như đoán trúng suy nghĩ trong lòng Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên, có một chỗ dựa như vậy, đối với vụ án này không thể nghi ngờ là rất có tác dụng.

Kỳ Vân Thư trầm mặt xuống, hỏi hắn: "Vương gia cảm thấy, giết người, nhất định phải đền mạng sao?"

Huyện thái gia đoạt lời, đáp: "Đó là luật pháp đã quy định, giết người thì phải đền mạng."

"Luật pháp luật không tính đến nhân tình." Ký Văn Thư nghiêm túc.

"Văn Thư, giết người, phải đền mạng. Đây là quy định."

"Quy định quy định, đâu ra nhiều quy định như vậy? Luật pháp vốn để giúp dân tâm yên ổn, bảo hộ nhân thân bá tánh an toàn, nhưng nếu bắt đắc đi phải giết một người, luật pháp như vậy, công chính vừa nói lấy đâu ra?"

Giờ phút này, Ký Văn Thư có vẻ hơi kích động.

Huyện thái gia không dám đáp lời, có chút ngốc nghếch. Ký Văn Thư hôm nay bị làm sao vậy?

Cánh Dung ném cho Huyện thái gia một cái ánh mắt: "Người lui qua một bên."

"Vâng." Không dám phản kháng, Huyện thái gia ngoan ngoãn thối lui qua một bên.

Trên mặt Ký Văn Thư rất nghiêm trọng, ánh mắt mang theo một loại tức hận cùng với tức giận bất bình.

Cánh Dung hỏi nằng: "Nói cho bốn vương biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Không có gì."

"Tất cả cá cảm xúc của người đều viết hết trên mặt, hai người chúng ta, hôm qua cũng coi như cùng chung hoạn nạn, người có tâm tư và ý tưởng gì, không ngại thì hãy nói với bốn vương."

Hắn nhẹ nhàng như vậy!

Ân cần như vậy!

Ký Văn Thư hạ mặt xuống, khẽ lắc đầu: "Thôi! Đó là vấn đề của bản thân ta. Ta không nên bỏ qua luật pháp nghiêm minh một bên, trở nên đa sầu đa cảm. Giết người, chính là giết người, tất nhiên phải đền mạng."

Nàng nỗ lực tự thuyết phục chính mình, khiến trong lòng không còn khó chịu như thế.

Cánh Dung cũng không quấy rầy nằng, để nàng ngồi xuống một bên, từ từ bình phục lại.

Thời gian trôi qua từng chút một!

Đã hơn một canh giờ (2h) kể từ lúc Ngụy Vô và Vương Tam đi tới thôn Triệu gia, tính toán thời gian đi về, lúc này, chắc hẳn đã tới cổng thôn.

Gần như đúng lúc này, một người nha dịch tiến vào.

Thông báo: "Đại nhân, Giang phu nhân tới."

"Sao lại tới nữa?" Huyện thái gia thờ dãi.

Hiện tại, hắn nhìn thấy Giang phu nhân, còn sợ hơn so với nhìn thấy Cánh Dung.

Không đợi Huyện thái gia nói thêm câu nào, Cánh Dung đã nói: "Bốn vương đi xem."

Có tôn Phật này ở đây, không sợ!

Cánh Dung đi ở phía trước, Ký Văn Thư và Huyện thái gia theo phía sau, ba người cùng nhau đi tới cổng đường.

Giang phu nhân vẫn mặc quần áo hoa lệ như cũ, cao quý không hề suy giảm chút nào, còn mang theo một sự bức bối bốc đồng.

Ngày hôm qua đã bị Huyện thái gia qua loa lấy lệ đuổi về, hôm nay lại đến, tất nhiên muốn bức cho Huyện thái gia phải thái độ của bà ta ra.

Nhưng không nghĩ tới, Cánh Dung sẽ ở đây.

"Dân phụ tham kiến Vương gia." Hình như không cam lòng, cực kỳ bức tức.

Cánh Dung lưng lưng mở miệng: "Vi sao Giang phu nhân lại đột nhiên tới nha môn? Bốn vương nghe Lưu đại nhân nói, hai ngày nay Giang phu nhân đã tới đây nhiều lần."

Cộng với một chuyện này, rõ ràng chỉ có hai lần, không cần đếm thêm số lần!

Mặc dù Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, nhưng dù sao Cánh Dung cũng là Vương gia, bà ta vẫn phải thu liễm một chút.

Giang phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Nói vậy Vương gia nhất định cũng biết chuyện đệ đệ ta đã bị bắt giam, đúng không?"

"Ta nghe nói, hẳn đã giết người."

Không không không, người sai rồi.

Huyện thái gia tiến lên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương gia, không phải giết người, là chôn thi thể, chôn thi thể."

Người thật sự ngu ngốc hay là giả ngốc?

Cánh Dung thật muốn cạy đầu Huyện thái gia ra, nhìn rõ xem bên trong là cái gì.

Sau một khắc, Cánh Dung đắm một ánh mắt sắc bén tới Huyện thái gia.

Cả người Huyện thái gia run rẩy một cái, thối lui qua một bên, ngậm miệng lại.

Giang phu nhân cũng bắt đầu phản bác: "Vương gia, đệ đệ ta sẽ không giết người, hẳn trời sinh không có can đảm, ngay cả dao cũng không dám cầm, đừng nói là giết người, nhất định nha môn đã nghĩ sai rồi."

"Nhưng chính miệng hắn đã thừa nhận, hẳn có chôn thi."

"Đó nhất định là do hắn hoảng loạn, thuận miệng nói như thế."

Giang phu nhân vẫn tiếp tục tranh cãi!

Cánh Dung không thích nhất, chính là nói với loại nữ nhân này.

Đon giản.....

"Giang phu nhân, bốn vương không thích nhất, chính là nữ nhân cứng đầu. Nếu người tiếp tục tranh cãi với bốn vương, bốn vương sẽ dùng tư quyền, ném người vào trong nhà lao, người có tin không?"

"Ách!" Giang phu nhân cả kinh, bà ta đương nhiên tin.

"Lý Triệu có giết người hay không, còn chờ kiểm chứng, nhưng chính hắn đã thừa nhận chôn thi, người cần gì phải bóp méo ý hắn, cưỡng bức Lưu đại nhân thả người? Hay là người ý vào mặt mũi của Lý lão tướng quân, cũng muốn dùng tới tư quyền?"

"Dân phụ không có ý như vậy." Giang phu nhân có chút hoảng hốt, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Cánh Dung nghiêm mặt, hai tay áo vung lên về phía sau: "Một khi đã như vậy, không cần tiếp tục cãi nhai, chân tướng như thế nào, đợi lát nữa nhất định sẽ biết."

Đợi lát nữa?

Giang phu nhân càng thêm khẩn trương, còn mang theo nghi hoặc.

Tuy nhiên, bà ta còn chưa kịp suy tư thêm chút nữa, ngoài công đường, Ngụy Vô và Vương Tam, đã mang theo ngọc tẩu cùng với A Ngữ tiến vào.

Thần sắc Ngọc Tẩu rất bình tĩnh, trong ánh mắt không hề mang theo hoảng loạn, ngược lại có một loại kiên quyết vượt qua sống chết. Trong lòng ngực nàng ôm A Ngữ quần áo đơn giản. A Ngữ không khóc cũng không náo loạn, đầu dựa vào trên vai Ngọc Tẩu, giống như là đang ngủ.

Nhưng trên tay chân nàng ấy, vẫn bị xích sắt khoá lại!

Tiếng leng keng leng keng vang lên từ bên ngoài công đường tiến vào.

Vừa tiến đến, Ngọc Tẩu đã tự giác quỳ xuống!

Rất cẩn thận, sợ đánh thức A Ngữ ở trong lòng ngực.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư dường như không dừng ở trên người Ngọc Tẩu và A Ngữ, mà là ở trên người Giang phu nhân.

Nàng nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt Giang phu nhân tràn ngập kinh ngạc và hoảng loạn!

Ngay cả hai chân của Giang phu nhân, cũng trong phút chốc run rẩy, lao đảo gần như muốn ngã quỵ xuống trên mặt đất.

Xem ra, chân tướng đích xác giống như những gì Kỳ Vân Thư đã nghĩ.

Ngụy Vô nói: "Đại nhân, đã đưa Ngọc Tẩu tới."

"Tốt. Thẳng đường."

Huyện thái gia háng giọng nói, đi tới cao đường, ngồi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: A Ngữ đã chết

Edit: Emily Ton.

Huyện thái gia khai đường, tất cả nha dịch đứng thành hàng hai bên.

Trong khi Cảnh Dung một bên, cũng đã ngồi vào trên ghế đã được chuẩn bị sẵn cho hắn một bên, thần sắc nghiêm trọng, tỉnh tề nhìn xem.

Huyện thái gia đập kinh đường mộc một cái: "Danh phụ dưới đường, báo tên họ lên."

Ngọc Tẩu không đáp, vẫn luôn cúi đầu.

Thậm chí.....

Nàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng A Ngữ, ngoài miệng còn nhẹ hát ru.

Điều này khiến cho mọi người ở đây, đều cảm thấy kỳ lạ.

Nữ nhân này, không phải là kẻ điên, đúng không?

Huyện thái gia không cam lòng, đang chuẩn bị đập kinh đường mộc lần nữa, Kỳ Vân Thư đã lên tiếng ngăn lại: "Đại nhân, không bằng dẫn Lý Triệu tới đây."

Những lời Kỳ Vân Thư nói, từ trước đến nay Huyện thái gia đều luôn nghe, vì thế phản phó nha dịch, đi tới nhà giam mang Lý Triệu đến.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Kỳ Vân Thư đi đến và ngồi xổm xuống bên cạnh Ngọc Tẩu.

Nàng nói giọng nhỏ nhẹ: "Ngọc Tẩu, A Ngữ ngủ rồi, không bằng, ta đưa nàng ấy đi nghỉ, được không?"

Ngọc Tẩu vẫn tiếp tục giai điệu của mình, cặp mắt ẩn dưới tóc rối vừa nhấc, cũng nhìn thấy rõ người ở trước mặt nàng.

"Là người? Ngày hôm qua, người đã tới nhà ta."

Ngọc Tẩu không có chút kinh ngạc nào, ngược lại mang theo tươi cười, cười cực kỳ thể thắm.

"Người trao A Ngữ cho ta, được không?"

Ngọc Tẩu không giao, vẫn ôm A Ngữ, nhẹ nhàng lắc lắc, hát nhẹ bên tai nàng ấy.

Nhìn thấy thần sắc Ngọc Tẩu, dường như có chút không thích hợp. Ánh mắt Kỳ Vân Thư đặt ở trên người A Ngữ, trong lòng có một suy đoán lớn mật.

"Ngọc Tẩu, để ta nhìn xem A Ngữ được không? Ta đảm bảo, nhất định sẽ không thương tổn tới nàng ấy."

"Người đừng động vào A Ngữ của ta, A Ngữ của ta ngủ rồi, nàng đã ngủ rồi. Người đừng làm phiền nàng, đừng làm phiền nàng."

Trong khi nói, Ngọc Tẩu còn cười cười.

Bộ dáng này, rõ ràng chính là đã bị điên!

Kỳ Vân Thư thật cẩn thận cúi tay ra, tránh không để Ngọc Tẩu phát hiện, kín đáo sờ soạn bàn chân trần của A Ngữ, trong lòng run lên mãnh liệt.

"A Ngữ đã chết?"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư suýt nữa té ngã trên mặt đất, lỗ mũi chua xót, hốc mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Những lời này của Kỳ Vân Thư, khiến cho tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Đặc biệt là Ngụy Vô và Vương Tam.

Từ thôn Triệu gia một đường tới đây, bọn họ đều không hề phát hiện ta điều gì bất thường về tiểu nữ hài.

Đã chết như thế nào?

Hiện tại, Kỳ Vân Thư cũng rất cuộc hiểu được, vì sao Ngọc Tẩu lại hành động như vậy.

Có chút cảm giác si ngốc!

A Ngữ đã chết, có lẽ, trái tim nàng cũng đã chết.

Kỳ Vân Thư vẫn khiếp sợ trong lòng. Nàng cực kỳ hồi hận, cực kỳ áy náy. Ngày hôm qua, nàng nên mang theo A Ngữ rời khỏi gian phòng âm u ẩm ướt kia.

Nhìn Ngọc Tẩu vẫn luôn ôm thi thể A Ngữ, nhỏ giọng hát ru.

Kỳ Vân Thư cảm thấy phảng phất như vô số thanh đao đâm vào trong ngực.

Huyền thái gia còn đang kinh ngạc, nhưng cũng không quên phản phó nha dịch: "Đi xem, tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không?"

"Vâng."

Nha dịch đang chuẩn bị tiến lên kéo Ngọc Tẩu ra, xem xét tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không.

Kỷ Vân Thư đứng dậy, duỗi tay ngăn nha dịch lại: "Đề nàng ôm nàng ấy, ở trong lòng nàng, A Ngừ vẫn chưa chết."

"Kỷ tiên sinh?"

"Một người làm mẫu thân, vì hài tử của mình có thể làm bất cứ điều gì, cho dù mất đi tính mạng đều không hề tiếc. Điều này đủ chứng minh rằng, nàng yêu hài tử mình bao nhiêu. Hiện giờ A Ngừ đã chết, đại khái nàng cũng không sống nổi."

Kỷ Vân Thư nói rất dễ hiểu, nhưng rất ít người có thể hiểu rõ.

Không ai hiểu, vì sao Kỷ Vân Thư lại có cảm xúc đồng tình như vậy.

Tuy nhiên, Cảnh Dung hiểu rất rõ.

Hắn thấy được nước mắt trong mắt Kỷ Vân Thư, thấy được trên khuôn mặt nàng là sự áy náy và tiếc hận.

Giờ khắc này, hắn đau lòng, không chỉ là tiểu nữ hài, còn có Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư cắn chặt đôi môi run rẩy của mình, cắn đến nổi đường như đã nứt ra máu, thân mình run rẩy vài cái, nhưng vẫn cố gắng áp dòng nước mắt muốn trào ra xuống.

"Ta không giết người, các người nhanh chóng thả ta ra."

Tiếng nói của Lý Triệu vang lên từ bên ngoài khi hắn bị nha dịch áp vào.

Vừa tiến vào lập tức quỳ xuống.

Bị giam hai ngày ở trong nhà giam, bộ dáng công tử của Lý Triệu đã hoàn toàn quét rác, trên tóc còn cắm mấy cây rom, bộ mặt dơ bẩn, râu ria mọc đầy cằm, quần áo trên người cũng cực kỳ hỗn loạn.

Mới bị giam hai ngày mà đã thành đáng về này, nếu như giam lâu một chút, chẳng phải là ăn uống tiêu tiêu đều phải giải quyết trên người?

Lý Triệu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy tỷ tỷ mình, và quỳ xuống, liền hướng về phía tỷ tỷ mình cầu xin.

"Đại tỷ, người nhất định phải giúp ta, ta không muốn ở nhà giam nữa, nơi đó rất tối, ăn không ngon, ngủ không tốt, ta còn luôn mơ thấy ác mộng. Đại tỷ, người mau mang ta ra ngoài đi."

"....."

Tuy nhiên, ánh mắt Giang phu nhân, vẫn mang theo kinh hoàng, thẳng tắp dừng ở trên người Ngọc Tẩu. Lý triệu vẫn chưa nhận thấy sự khác thường của đại tỷ mình, di chuyển hai đầu gối, dịch tới bên người Giang phu nhân, ngửa đầu, vẫn tiếp tục đau khổ năn nỉ.

"Đại tỷ, người đi cầu xin cha, cầu xin gia gia, để cho bọn họ tới giúp ta. Cha sẽ không thể không cứu ta, đại tỷ....."

Ồn ào muốn chết, ồn ào muốn chết!

Kỷ Vân Thư từ từ rút ra khỏi sự áy náy thương tâm.

Nàng quay đầu lại, nói với Lý Triệu một câu: "Hung thủ không phải là người, người sẽ không chết."

Một kết luận này, khiến cho Lý Triệu kinh hãi quay người lại, nhìn Kỷ Vân Thư, dường như còn có chút không thể tin được.

Phải biết rằng, hai ngày này, vẫn luôn là ác mộng với hắn!

"Ta thật sự không phải là hung thủ?"

Lý Triệu không dám tin tưởng.

Có một đệ đệ như vậy, cũng là bất hạnh ba đời của Giang phu nhân.

Mà lúc này, Lý Triệu cũng đột nhiên chú ý tới bên người mình, có một nữ nhân đang ôm tiểu nữ hài.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, mặc dù khuôn mặt Ngọc Tẩu đã bị đầu tóc hỗn độn che lại, nhưng Lý Triệu cũng tại một khắc này, đã nhận ra nàng.

"Ngọc..... Ngọc Tẩu?"

Không thể tin được, thân mình ngã ngồi xuống trên mặt đất.

Phản ứng như vậy, thậm chí còn muốn lớn hơn cả Giang phu nhân.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu rõ, Ngọc Tẩu đến tận lúc cùng là nhân vật nào, khiến cho Giang phu nhân và Lý Triệu đều kinh ngạc như vậy, thậm chí, còn mang theo hoảng loạn.

Kỷ Vân Thư đã thu lại cảm xúc của mình, nàng chậm rãi vừa đi về phía Giang phu nhân, vừa nói: "Ta rất cuộc hiểu được, vì sao Giang phu nhân không muốn nói ra tình hình thực tế, cũng rất cuộc hiểu được, vì sao rõ ràng biết phu quân mình đã chết, nhưng không tới báo quan, còn cùng với đệ đệ mình, chôn thi thể phu quân mình."

Giọng nói chấn nhiếp nhân tâm, khiến cả người Giang phu nhân căng chặt thần kinh, gân xanh nổi lên.

"Người nói bấy gì đó?" Giang phu nhân đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư.

Hiện tại, bà ta vẫn không muốn thừa nhận.

"Giang phu nhân, Ngọc Tẩu hiện tại đang ở chỗ này, chính nàng là hung thủ giết Giang lão gia, mà người, cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình hành hung của nàng."

Từng lời rơi xuống.

Toàn bộ đại đường chấn động!

Về tình về lý, thật sự không thể nào nói nổi, phu quân mình bị người giết hại, bản thân mình nhìn thấy toàn bộ quá trình, không những không báo quan, còn giúp chôn thi.

Nói ra ngoài, sẽ không có người nào tin.

Người đầu tiên không tin, chính là Huyền thái gia.

Hắn hỏi: "Cái gì? Giang phu nhân nhìn thấy Giang lão gia bị giết? Làm sao giải thích điều này?"

Kỷ Vân Thư cũng không nóng nảy, nàng vẫn nhìn nhìn chăm chăm vào Giang phu nhân.

Cực kỳ kiên định nói: "Nếu như ta đoán không sai, khi người nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người, thật ra trong lòng người rất thông khoái. Bởi vì, người đã rất mong muốn Giang lão gia chết đi."

"Người..... người nói hươu nói vượn."

"Nói hươu nói vượn?" Kỷ Vân Thư lạnh lùng cười: "Rất tốt. Sự tình đem đó, ta sẽ giúp người nói ra."

Ánh mắt Giang phu nhân ngẩn ra!

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm, đi đến trước mặt Lý Triệu, cúi đầu nhìn hắn, nói: "Buổi tối hôm đó, người uống đến nổi say mềm. Lúc ở trong sân, gặp Giang lão gia lẻ loi một mình. Người ôm thử can đảm một lần, tới vay tiền của Giang lão gia. Nhưng người không nghĩ tới, Giang lão gia căn bản không muốn cho người vay tiền, còn quở trách người một trận, thậm chí có thể còn nói, muốn nói cho ty tỷ người biết. Vì thế, người đã tức giận đẩy lão một cái. Giang lão gia bị người đẩy ngã trên mặt đất, chân bị bong gân, phần đầu va vào góc cây, trong khi người lại phần nộ rời đi."

Nói xong, Ký Vân Thư đi tới bên người Ngọc Tầu, nói tiếp: "Giang lão gia vừa vận bị thương ở chân, vì thế đã ngồi dưới đất rất lâu mà không thể đứng dậy, lúc trước ta từng nói, vết dao trên hài cốt của Giang lão gia là từ trên cao đâm xuống, chứng tỏ hung thủ phải cao hơn Giang lão gia, nhưng thật ra còn có một loại tình huống, đó chính là Giang lão gia ngồi dưới đất, hung thủ đứng, đâm từng dao về phía lão. Và hung thủ kia, chính là Ngọc Tầu."

Ngọc Tầu luôn vô cảm, vẫn ôm A Ngừ, tiếp tục hát ru.

Tiếp theo, Ký Vân Thư lấy ra con dao nhỏ từ trong ống tay áo của mình, giữ nó ở trong tay, nói: "Ngay sau khi Lý Triệu rời khỏi đó, Ngọc Tầu đã cầm con dao này, từ phía sau cây đại thụ vòng đến trước mặt Giang lão gia. Dưới tình huống lão không hề có sự phòng bị, đã giết chết lão."

Huyền thái gia hỏi: "Chúng cứ đâu?"

"Chúng cứ chính là con dao nhỏ trong tay ta. Ta đã dùng dấm lau sạch lưỡi dao. Sự thật chứng minh, trên con dao này, thật sự có vết máu."

"Đó có thể do năng không cẩn thận nên cắt phải tay hay không?"

"Không có khả năng." Ký Vân Thư đưa ra kết luận, sau đó móc ra tờ giấy đã nhiễm màu đỏ ra, nói: "Trên tờ giấy trắng này, có dính máu từ chỗ vết thương nơi mắt cá chân của Giang lão gia. Và màu sắc này, thật ra cũng là màu máu trên cơ thể người khi còn sống đã bị đông lại, bám vào trên xương, chỉ có thể dùng nước long não cùng với gấm trắng mới có thể biểu hiện ra. Vừa vận, màu sắc của nó, hoàn toàn giống với vết máu trên con dao này, thậm chí dung hoà đồng nhất khi trộn cả hai lại với nhau."

"Vì thế, điều này đủ để thấy, máu trên dao, chính là của Giang lão gia, mà người giết Giang lão gia, chính là Ngọc Tầu."

Mọi người kinh ngạc cảm thán vài tiếng.

Trong khi Ký Vân Thư tiếp tục nói: "Đồng thời khi Ngọc Tầu giết Giang lão gia, Giang phu nhân cách đó không xa, cũng thu hết toàn bộ một màn này vào trong đáy mắt. Chờ sau khi Ngọc Tầu rời đi, Lý Triệu quay lại. Hẳn thực sự rất sợ hãi, nhưng Giang phu nhân đúng lúc này mới đi ra và nhờ Lý Triệu giúp đỡ, cùng nhau chôn thi."

"Không đúng, không đúng....." Huyền thái gia vươn tay, cau mày: "Vì sao?"

Ký Vân Thư nhìn thoáng qua A Ngừ trong lòng ngực Ngọc Tầu, tầm mắt đối diện với ánh mắt Giang phu nhân.

"Bởi vì Giang phu nhân biết rằng, nếu lúc ấy báo quan, vậy thì, mọi người sẽ biết trạng phu của mình không chỉ là một người âm dương, còn là một kẻ cầm thú không hơn không kém."

Những lời nói này, giống như hung hăng đập lên quả khứ của Giang phu nhân. Cả người bà ta lao đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Ký Vân Thư bước tới gần bà ta hai bước, nói giọng nghiêm túc: "Giang phu nhân là một người yêu quý danh dự của mình, thế gia chính là Lý gia, ở trong lòng Giang phu nhân, mặt mũi còn lớn hơn tính mạng người."

"Đừng nói nữa."

Giang phu nhân rút cuộc mở miệng ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 88: Phá án

"Không cần nói nữa, không cần nói nữa....."

Sắc mặt Giang phu nhân càng ngày càng tệ, cặp mắt tròn to mang theo một loại cảm giác chống cự sợ hãi.

Không, đúng hơn là sự si nhục!

Sự cao quý, giờ phút này, có vẻ rất điên rồ!

Mối mong Ký Vân Thư khẽ nhếch, không hề có ý muốn dừng lại.

Nàng tiếp tục nói: "Người sở dĩ không đi báo quan, mà cùng với Lý Triệu vui lấp thi thể, bởi vì người hiểu rất rõ, một khi báo quan, quan phủ sẽ điều tra rõ nguyên do, sẽ biết Giang lão gia....."

Nói tới đây, Ký Vân Thư do dự, hai tay cuộn ở trong tay áo nắm chặt, đầu ngón tay trở nên trắng hơn, móng tay tinh tế đã đâm vào da, dường như muốn nặn ra máu đỏ tươi thì nàng mới bỏ cuộc.

Nàng nhìn thoáng qua Ngọc Tầu, lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng thật lâu.

Nói? Hay là không nói?

Đấu tranh trong một thời gian dài!

Hốc mắt lại đỏ lần nữa, nàng chuyển ánh mắt tới trên người Giang phu nhân, chậm rãi nói: "Giang phu nhân, người cũng đã sớm biết, nữ nhi Ngọc Tầu là A Ngừ, tuổi còn nhỏ, sớm đã..... đã bị Giang lão gia làm bẩn."

Làm bẩn?

Hử?

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, bắt đầu bàn tán xoi mói, nhỏ giọng thăm thà.

Cánh Dung một bên cũng cuối cùng cũng hiểu, ngày hôm qua, vì sao nàng lại đẩy hẳn ra khỏi căn nhà kia.

Thì ra chân tướng, lại vô cùng tàn nhẫn như thế!

Trong khi đó, thân mình A Ngừ nhỏ nhỏ, vẫn bất động trong vòng tay của nương nàng ấy, không còn hơi thở nữa.

Ký Vân Thư rung rung nói: "Hai năm trước, A Ngừ bắt quả chỉ mới sáu tuổi, thơ ấu của nàng, vốn nên tràn ngập những kỷ niệm vui vẻ hạnh phúc, vốn nên đi tới bờ sông câu cá nhỏ, đi hái quả đại trong rừng, chơi đùa, cắt giấy. Gương mặt thanh tú, cũng vốn nên luôn mang theo nụ cười khắp nơi. Nhưng, hết thảy này đều bị một kẻ mang theo dục vọng, ngay cả cảm thú đều không bằng - Giang lão gia, hủy hết!"

Giờ phút này Ngọc Tầu đang ôm A Ngừ, mỉm cười buồn bã, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng A Ngừ.

"A Ngừ của ta rất ngoan, người ngoan ngoan nghe lời, nương rất nhanh có thể mang người về nhà, chúng ta cùng nhau đi xem hoa cải đầu, cùng đi chơi đùa. Nương sẽ mua cho người hồ lô ngào đường mà người thích ăn nhất. Người đừng sợ, nương ở ngay bên người, sẽ không bao giờ để người thương tổn tới người. A Ngừ, người nghe thấy nương nói hay không?"

Thực sự khiến người đau lòng!

Chỗ ngực của Ký Vân Thư, khó chịu giống như ngọn lửa bỏng cháy.

Để tránh khỏi một màn kia, nàng chuyển hướng về phía Lý Triệu đang ngồi bệt dưới đất, nói: "Người từng nói người chôn thi chỉ có một mình người, rõ ràng là muốn che giấu cho Giang phu nhân. Người không thể nói, cũng không dám nói. Người cũng giống như Giang phu nhân, các người đều lo sợ mang lại sự hổ thẹn cho Lý gia, mặt mũi hơn hơn trời."

Lý Triệu không nói gì, sắc mặt cực kỳ khó coi, có chút đen lại.

Nhưng Giang phu nhân bỗng chốc cười lạnh vài tiếng.

Hoàn toàn điên rồ!

Bà ta nhìn Ký Vân Thư, trong ánh mắt kia, mang theo khiêu khích: "Ký tiên sinh, người thật sự rất lợi hại, bí mật ta đã giấu lâu như vậy, không ngờ trong ngắn ngủn mấy ngày, hoàn toàn bị người coi bỏ."

Con người Huyền thái gia sáng ngời.

Ý của lời này, chính là Giang phu nhân đã thừa nhận rồi?

Huyện thái gia nghiêng mình về phía trước, chỉ vào Giang phu nhân: "Giang thị, người thừa nhận người đã nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người? Sau đó, người đã chôn thi cùng với Lý Triệu?"

Giang phu nhân lại phớt lờ đối với những lời Huyện thái gia vừa nói.

Bà ta vẫn nhìn Kỳ Vân Thư, hai chân vốn không có sức, giờ phút này đã rất ổn định, đi tới gần Kỳ Vân Thư hai bước. Nơi chân mày, mang theo một tia hận ý.

"Người nói không sai, chính ta đã nhìn thấy được." Đồng thời khi nói chuyện, bà ta dùng sức chỉ vào Ngọc Tẩu: "Ta tận mắt nhìn thấy nàng giết súc sinh kia, ta nhìn thấy nàng không ngừng đâm một dao, hai dao, ba dao, vô số dao. Ta đã tro mắt nhìn mà không hề tới gần can, thậm chí ta còn hy vọng..... hy vọng súc sinh kia chết không toàn thây. Lúc ấy ta không nên chôn hân, mà nên vứt xác hân nơi hoang dã cho sải lang hồ báo, hoàn toàn xé xác hân khiến xương cũng không còn một mảnh. Thật ra ta rất hận, hận vì sao mình không nhẫn tâm hơn một chút."

Phần nộ cực điểm!

Giang phu nhân như vậy, có chút dữ tợn!

Phu quân trong miệng Giang phu nhân, hiện giờ cũng thành súc sinh.

Nhưng đâu chỉ là súc sinh?

Quả thực chính là không bằng cảm thú!

Tiếp theo, Giang phu nhân lại cười to vài tiếng, đi đến trước mặt Ngọc Tẩu, chậm rãi ngồi xổm mình xuống, vừa duỗi tay sờ soạng trên khuôn mặt nhợt nhạt của Ngọc Tẩu.

Vừa nói "Ngọc Tẩu đáng thương, mỗi khi nhìn thấy nữ nhi mình nhận hết lãnh nhục, nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ kia, bị đè ở dưới thân mình súc sinh kia. Rõ ràng nghe được tiếng kêu thảm thiết của nữ nhi mình, nhưng vẫn luôn nén giận, cho tới giây phút cuối cùng, vẫn muốn chịu đựng. Ngọc Tẩu số khổ, A Ngừ đáng thương."

Ngọc Tẩu giống như không nhìn thấy bà ta, ngược lại càng thêm dùng sức ôm chặt A Ngừ.

Giang phu nhân đứng dậy, quét mắt nhìn mọi người trong màn đường một cái. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở trên người Huyện thái gia.

Huyện thái gia bị ánh mắt kia nhìn, bỗng nhiên cả kinh.

Hận ý của Giang phu nhân lại bốc lên lần nữa, hai tay bám vào trong ống tay áo, nắm chặt thành quyền run rẩy!

Phần hận nói "Lý gia ta là danh môn, là thế gia nhận được ân điển của tiên hoàng, nhưng ta lại gả cho một người âm dương, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Nhiều năm qua ta không thể sinh con, đã là sỉ nhục của Lý gia ta. Vì thế, ta chỉ có thể luôn nhẫn nhịn, giấu diếm thân phận súc sinh kia là người âm dương. Nhưng, ta cũng không thể nào tưởng tượng được, không ngờ hân lại làm ra sự tình như vậy. Ngay cả một hài tử đều không buông tha. A Ngừ còn chưa đầy mười tuổi, đã bị....."

Giang phu nhân ngừng lại.

Bà ta không thể chịu đựng được, không thể nói tiếp những lời chưa nói.

Kỳ Vân Thư hỏi bà ta: "Nếu người sớm đã phát hiện, vì sao không lập tức ngăn cản? Ngược lại mặc kệ lão ta từng lần từng lần, làm ra sự tình như vậy đối với A Ngừ?"

"Ngăn cản? Ngăn cản như thế nào? Nam nhân kia... là súc sinh kia, người không thể ngăn hân được." Giang phu nhân chuyển mắt, nhìn về phía Ngọc Tẩu: "Vì dễ sống tiếp ở Giang gia, ngay cả Ngọc Tẩu cũng có thể nhẫn nhịn, ta còn có thể nói gì?"

Kỳ Vân Thư rút cuộc hiểu được, sự áy náy hồ thẹn của Ngọc Tẩu với A Ngừ, vì sao lại mãnh liệt như thế!

Sự ân hận của nữ nhân, kết quả mang đến, vĩnh viễn nàng đều không thể đoán trước!

Giống như Tô Văn, nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Nhẫn đến lúc cuối cùng, hài tử trong bụng không còn, ngay cả mạng của mình, cũng không còn nữa!

Và Ngọc Tẩu, không phải cũng giống nhau sao!

Vụ án hiện tại đã được sáng tỏ.

Huyện thái gia thở dài một hơi.

Dùng sức đập Kinh Đường Mộc một cái.

"Người tới, Giang thị che dấu không báo, hơn nửa hợp mưu chôn thi cùng với Lý Triệu, tạm thời giam giữ tại nhà giam, đợi ban quan tẩu lên Hình Bộ, sẽ định tội lần nữa."

Vừa nghe những lời này, Lý Triệu luống cuống, ngồi dậy khỏi mặt đất.

"Không, ta không giết người, các người không thể bắt giam ta."

"Đẫn đi." Huyện thái gia quát lớn một tiếng.

Vài tên nha dịch tiến lên, cùng chế trụ Lý Triệu và Giang phu nhân, áp đi về phía nhà giam.

"Các người không thể bắt ta." Giang phu nhân mắng một tiếng, thần sắc thấp phẫn âm ngoan, quay về phía Huyện thái gia nói: "Chúng ta tốt xấu cũng là người Lý gia, cho dù chôn thi lửa gát thì như thế nào? Người dám bắt ta, ta cam đoan, Lý gia ta nhất định sẽ khiến cái mũi của người khó giữ."

"Lâm can!"

Cánh Dung vẫn luôn trầm mặc không nói, giờ tay đập bàn một cái, chén trà trên bàn bị chấn đến nổi rung lắc loảng xoảng.

Tầm mắt mọi người lần lượt di chuyển qua.

Cánh Dung đã nâng bước, đứng ở trước mặt Giang phu nhân. Mắt như chim ưng, lạnh lẽo như sương, sắc bén như châm, khiến trái tim người run rẩy.

"Lệnh của bốn vương, có phải người cũng muốn chống lại hay không?"

Giọng nói ghê gớm gây kinh sợ!

Giang phu nhân thiếu chút nữa đã quên, thì ra còn có Dung Vương ở đây.

"Mặc dù Lý gia là hậu nhân nhà tướng, tuy nhiên, người còn muốn Lý gia công cao hơn chứ? Ngay cả phong hào của bốn vương cũng muốn loại bỏ?"

"....."

"Người có biết, đây tội mưu nghịch? Nếu nặng sẽ bị trảm toàn gia!"

Hai chân Giang phu nhân mềm nhũn, đồng tử bắt chợt phóng đại.

Hiện tại, ngay cả nhà mẹ đẻ của mình cũng không thể đưa ra, chẳng phải là.....

Bà ta thừa nhận!

Cúi đầu, không hề có phản kháng nữa.

Nha dịch nhìn thấy bà ta trở nên "ngoan ngoan", áp tải bà ta, chuẩn bị đi tới nhà giam.

Nhưng khi Giang phu nhân đi tới trước mặt Kỳ Vân Thư, đột nhiên dừng lại.

Bà ta nói với giọng điệu âm thầm "Kỳ tiên sinh, sự tình như hôm nay, ta thừa nhận. Nhưng có một số việc, bắt buộc đi phải giết người, hoặc là phải đầu điểm. Đồ đều không nhất định là tội lỗi. Ta tin tưởng, người cũng là người có cá tính, chắc hẳn

hiếu rở đạo lý, có một số người đáng chết, có một số người không nên chết, đúng không?"

"Người muốn nói gì?"

Bà ta cười cười: "Không phải người rất thông minh sao? Vậy thì, ta sẽ rửa mắt mong chờ, nhìn xem người có phải thật sự thông minh hay không."

"....."

Lời này có ý gì?

"Người có ý gì?" Kỳ Vân Thư hỏi bà ta.

Bộ dáng Giang phu nhân vốn rất thâm trầm, một lần nữa mang theo sự khiêu khích: "Hy vọng Kỳ tiên sinh đừng khiến ta thất vọng."

Nói xong, Lý Triệu và Giang phu nhân đã bị mang đi ra ngoài.

Trong lòng Kỳ Vân Thư hơi choáng váng một chút. Trong đầu, rung động như có tiếng nổ ồ ồ ong ong một trận.

Lúc này, Huyện thái gia nhìn Ngọc Tẩu ở trên mặt đất, liên tục lắc đầu thờ dài, đơ gân dờ mắt, phát phát tay.

Nói: "Người tới, mang Ngọc Tẩu vào nhà giam, giết người thì phải đền mạng, không được buông lỏng."

"Vâng."

Nhà dịch tiến lên, nhưng do dự, hỏi: "Đại nhân, vậy tiểu nữ hài....."

"Ôm đi ôm đi." Vẫn phát tay như cũ.

Nhà dịch tuân lệnh, vừa kéo Ngọc Tẩu lên từ trên mặt đất, vừa cướp đoạt A Ngừ trong lòng ngực nàng.

"Đừng đoạt A Ngừ của ta, đừng đoạt A Ngừ của ta, các người đều là người xấu, toàn bộ các người tránh ra, tránh ra....."

Ngọc Tẩu giãy giụa, hai tay ôm chặt, không chịu buông tay.

Cũng theo biên độ chuyển động, trên người A Ngừ phát ra một mùi vị tanh tươi, càng thêm nồng đậm.

Hai nha dịch che mũi lại, lùi về phía sau vài bước, Ngọc Tẩu vẫn không chịu buông tay, hơn nữa mùi vị kia quá nồng, thực sự khiến người không có cách nào có thể dùng tới.

Huyện thái gia liếc mắt nhìn một cái, đành phải nói: "Thôi thôi, cùng dẫn đi đi."

Ngọc Tẩu ôm A Ngừ, vẫn hát ru ở bên tai nàng ấy.

Cuối cùng, giống như người mất hồn, theo nha dịch rời đi.

Huyện thái gia cũng nói một tiếng: "Bãi đường."

Bọn nha dịch lần lượt thối lui ra ngoài.

Nhưng Kỳ Vân Thư giống như đang suy tư gì đó, nhủ chặt lồng mày!

Không biết có phải bởi vì thận trọng hay không, nàng luôn cảm thấy những lời vừa rồi Giang phu nhân vừa nói, rõ ràng có mang theo ý gì đó?

Hay là, bà ta chỉ đang chơi một cuộc chiến tâm lý với nàng mà thôi?!

Rốt cuộc, Giang phu nhân cũng là một người thông minh.

"Kỳ tiên sinh." Cảnh Dung một bên, đột nhiên gọi nàng một tiếng.

Cảm xúc vừa mới rút ra, nàng đã đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung: "Vương gia có chuyện gì muốn nói?"

Cảnh Dung nghiêm túc: "Bổn vương chỉ muốn nói với người, không cần xử trí theo cảm tính quá."

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư cảm thấy hân hạnh thật sự đáng sợ.

Cặp mắt kia, dường như trong nháy mắt có thể nhìn thấu nàng, ngay cả tâm tư của nàng, cảm xúc cũng thế, dường như đều bị hân trộm nhìn một cái đã đến tột cùng!

Đúng vậy, Ngọc Tẩu đích thực giết người, nhưng, luật pháp luật không có nhân tính!

Nàng theo bản năng tránh ánh mắt đi, rên rí: "Tiểu nhân hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Gọi nàng là Vân Thư

Vụ án âm dương thi hoàn tất, Kỳ Vân Thư cũng viết một phần hành án, kết thúc vụ án này.

Sau khi nhận nó, Huyện thái gia lấy ra một túi bạc, đưa cho Kỳ Vân Thư.

"Bổng lộc của tháng này, hơn nửa vụ án mạng Chu gia lần trước và vụ án lần này gộp lại, bản quan cho người bốn mươi lượng."

Thì ra, ở thời cổ đại, cũng có trích phần trăm.

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi bạc, lấy ra mười lăm lượng bạc hàng tháng của mình từ bên trong, sau đó đẩy trả số dư còn lại.

"Không cần. Hai vụ án này, không cần thêm tiền."

Ồ?

Vân Thư đối tính rồi sao?

Trong quá khứ, thường thì thời gian điều tra hơi lâu một chút, đều sẽ phải tính thêm tiền. Lần này không thêm, không phải khiến Huyện thái gia âm thầm vui vẻ hay sao!

Cầm mười lăm lượng kia, Kỳ Vân Thư lập tức rời khỏi nha môn, Cảnh Dung làm bạn đồng hành cùng nàng.

Nàng đi ở phía trước, hân đi ở phía sau.

Đọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc không nói.

Cảnh Dung nhìn thân hình nho nhỏ của nàng, luôn có một loại xúc động muốn xông lên ôm lấy nàng, nhưng lý trí vẫn luôn áp xuống ý tưởng của hân từng lần một.

Kỳ Vân Thư chìm trong suy nghĩ đi ở phía trước, ánh mắt cũng có chút không để ý tới xung quanh.

Chính vì nàng xuất thần, vì thế lòng bàn chân dẫm lên một hòn đá nhỏ, mất thăng bằng, thân mình đột nhiên nghiêng qua bên trái.

Trong giây lát, Cảnh Dung dùng bàn tay to giữ lại cánh tay mảnh khảnh của nàng.

Chờ hai chân đứng vững, Kỳ Vân Thư mới hồi phục lại tinh thần.

Vốn định rút tay mình ra khỏi bằng tay hắn, bất đắc dĩ, bị hắn giam cầm rất chặt chẽ.

"Đa tạ Vương gia, còn thỉnh....." Hai chữ "buông tay" chưa kịp nói ra.

Hai con mắt đen lnh như băng của Cảnh Dung tràn đầy thâm tình, gọi nàng một tiếng "Vân Thư"!

"Àch?"

Nàng xác định bản thân mình không hề nghe lầm.

Tôn Phật này, gọi nàng một tiếng "Vân Thư".

Cảnh Dung nhìn thấy nàng kinh ngạc bối rối, vì thế hắn bất động thanh sắc, tiếp tục nói: "Nếu... bốn vương khăng khăng muốn người theo ta hồi kinh, cho dù là hạ lệnh với người, người có nguyên ý hay không?"

Không muốn!

Nàng vốn nên giống như ngày hôm qua, trả lời dứt khoát với hắn.

Nhưng, loại cảm giác không muốn này, dường như bị tan chảy không chút do dự ở trong ánh mắt đầy thâm tình của hắn.

"Hiện tại người không cần trả lời vội. Trong khoảng thời gian này, bốn vương sẽ vẫn ở Cẩm Giang, cho đến khi người hồi đáp bốn vương. Tuy nhiên, chỉ cần có một tia hy vọng, bốn vương sẽ không bỏ cuộc muốn người hồi kinh cùng ta."

Nàng đi chuyển ánh mắt, cần cần một lúc lâu sau, nói: "(Lâm Kinh Ân)", không có ta không thể hay sao?"

"Đúng vậy." Cảnh Dung trả lời nàng rất chắc chắn.

Nàng không đáp lại.

Cảnh Dung tăng thêm lực khi cầm cổ tay nàng: "Ngư Quốc Công phủ đáng ra có 73 thi thể. Lửa lớn đốt cháy phủ đệ, nhưng chỉ có 72 thi thể, trong đó có một thi thể chẳng biết biến đi đâu. Thảm án diệt môn, liên quan tới 72 mạng người. Hiện nay, cũng chỉ có người mới có thể coi bỏ được bản khoản năm đó. Bốn vương rời kinh nửa năm, dựa theo thống kê của Bộ Hộ, tìm kiếm toàn bộ thân tín từ danh sách những người trong Ngư Quốc Công phủ. Nhưng ta vẫn không thể nào tìm được, một người đã may mắn thoát nạn trong đó, đến tận cùng là ai. Nếu có thể tìm được người đó, thảm án diệt môn mười bốn năm trước, chắc là sẽ có manh mối."

Hắn nói rất tỉ mỉ kỹ càng, hơn nửa lúc trước Kỳ Vân Thư từng đọc qua cuốn 《Lâm Kinh Ân》, tất nhiên khi nghe tới cũng hiểu.

Nàng vừa vận vẹo cổ tay, vừa nói: "Tiểu nhân hiểu ý của Vương gia, ta sẽ cẩn thận ngẫm lại."

"Vậy người đáp ứng bốn vương, nhất định phải suy nghĩ kỹ."

"Vâng."

Hiện tại, hắn mới buông lỏng nàng ra. Kỳ Vân Thư cảm cổ tay đã bị nắm đò của mình, thờ dài một hồi, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cũng mang theo nghiêm túc.

Nói: "Việc này, ta hiểu rất rõ, nhưng thỉnh Vương gia không cần thô lỗ như vậy."

"Bốn vương thực sự rất nghiêm túc, không phải thô lỗ."

"Cổ tay của ta đều bị ngài nắm đò, còn không phải thô lỗ hay sao?" Kỳ Vân Thư liếc mắt trừng hắn một cái.

Cảnh Dung trở nên lo lắng: "Để ta nhìn xem."

Nói xong, hai bàn tay đang chuẩn bị cúi xuống về phía nàng, nhưng Kỳ Vân Thư đơn giản phản ứng rất nhanh, lui ra phía sau hai bước, thu tay vào trong ống tay áo, phía sau lưng nàng.

"Tiểu nhân có chút mệt mỏi, không thể tán gẫu với Vương gia ngài, cũng thỉnh Vương gia dừng bước, tiểu nhân cáo lui."

Nói xong, trên chân giống như có gió, bước chân nhanh hơn, nhanh chóng rời khỏi nguy hiểm kia.

Cảnh Dung cũng không tiếp tục đuổi theo, đứng tại chỗ, nở nụ cười tình tế, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Chỉ thấy một đạo thân ảnh, không biết trốn từ chỗ nào chạy ra, cung kính đứng ở bên cạnh người Cảnh Dung.

Chấp hai tay hành lễ: "Vương gia."

Cảnh Dung chỉ dùng cầm chỉ chỉ phương hướng của Kỳ Vân Thư: "Đuổi theo nàng, hộ tống nàng an toàn về đến Vệ phủ."

Xem ra, hắn đã biết Kỳ Vân Thư đã rời khỏi Kỳ phủ, hiện tại đang ở trong Vệ phủ.

Và chuyện Kỳ Vân Thư có hôn ước với Vệ Dịch, hắn tự nhiên cũng đã biết tới.

Mặc dù hắn không dễ cập tới, không có nghĩa là hắn không tức giận, hoặc là... ghen!

Lang Bạc đáp: "Vâng."

"Chờ đã." Cảnh Dung tiếp tục phản phó: "Người cẩn thận một chút, không cần tới gần nàng quá."

"....." Lang Bạc xấu hổ, không dám phản bác, nói: "Thuộc hạ đã biết."

Vì thế Lang Bạc xoay người một cái, không biết lại biến đi đâu.

Ngay sau đó, Cảnh Dung móc ra viên ngọc trai từ bên hông mình ra, ngọc trai màu xanh của nước, chắc hẳn là hạt ngọc từ trên búi tóc nữ tử, bị Kỳ Vân Thư hủy đi, dùng nó để làm chốt giữ tóc trên mũ nam nhân.

Môi lạnh của hắn hơi dương, mang theo nụ cười âm ập.

Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Vân Thư."

.....Edit: Emily Ton...

Kỳ Vân Thư đi một đường về tới hậu viện Vệ phủ, gõ gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, Loan Nhi nước mắt nước mũi nhìn nàng, chắc là đã trông mong cả đêm.

"Tiểu thư, sao ngài bây giờ ngài mới trở về? Nó tỷ lo lắng ngài xảy ra chuyện, thiếu chút nữa đã đi ra ngoài tìm ngài."

Nàng khóc suốt suốt, Kỳ Vân Thư đi vào.

"Không phải ta đã trở lại sao? Người khóc gì vậy?."

"Nó tỷ lo lắng."

Kỳ Vân Thư nhìn nàng một cái, cười cười, vừa đi về phía trong viện, vừa hỏi: "Đừng rồi, có phát sinh chuyện gì không?"

Loan Nhi lắc đầu: "Lão gia và lão phu nhân thật ra không phải người qua đây. Vệ lão gia và Vệ phu nhân không có ở trong phủ, nhưng Vệ công tử....."

"Hắn làm sao?" Kỳ Vân Thư dừng bước chặn lại, vừa vận đến cửa sân.

Loan Nhi cúi tay chỉ chỉ bên trong: "Vệ công tử tới hôm qua đợi ngài cả một buổi tối, còn đi ra ngoài tìm ngài một chuyến. Hiện tại, vẫn đang chờ ngài bên trong, cả đêm cũng không chớp mắt, cứ ngồi ngốc ngốc."

Ký Vân Thư không nói gì, đi vào trong sân. Nàng vừa vào trong phòng, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi ở trên ghế, hai tay đặt ở trên bàn, vòng quanh khăn trải bàn, một bộ lo lắng muốn mệnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa có người đi vào, hần ghe mắt ra nhìn, khi nhìn thấy Ký Vân Thư đang đứng ở cửa, nước mắt lưng tròng ướt tóc.

"Ca ca, không thấy Thư nhi đâu, nàng có phải không cần ta hay không? Ca ca, ta đã chờ nàng rất lâu rất lâu, Thư nhi vẫn không trở lại. Ca ca, nàng có phải giận ta hay không, người giúp ta tìm nàng trở về được không?"

Giọng điệu ngen ngào mang theo lo lắng, vừa nắm lấy cánh tay Ký Vân Thư, vừa lắc lắc.

Trong mắt Loan Nhi vẫn còn mang theo nước mắt, nhìn thấy một màn như vậy, kín đáo cười trộm.

Nhưng Ký Vân Thư lại không cảm thấy buồn cười, hốc mắt nàng dần dần ướt át, trong lòng cảm động sâu sắc.

Nàng cho rằng, chỉ có mình si tâm chờ Ký Bù, không ngờ còn có người, sẽ si tâm chờ mình.

Sau một khắc, nàng giờ tay lên, nắm lấy mũi quan trên đầu, hơi dùng sức một chút, kéo xuống, gỡ bỏ tóc. Tóc dài như mực rơi xuống, đáp ở trên bả vai nàng, dừng lại phía sau lưng nàng.

"Ca ca?" Vệ Dịch lui ra sau một bước, có chút bị dọa choáng váng!

"Vệ Dịch, ta là ca ca của ngươi, cũng là Thư nhi."

"Ta....." Ánh mắt Vệ Dịch hơi kinh hoàng, hai chân đi quạ đi lại, ngoài miệng còn lầm bầm: "Không có khả năng, không có khả năng. Ca ca là ca ca, Thư nhi là Thư nhi. Không đúng, không phải như thế! Ca ca là Thư nhi, vậy ca ca là ai? Thư nhi rốt cuộc lại là ai?"

Thế giới của ngốc tử, cùng với tư duy logic của bọn họ, người thường không thể hiểu được!

Ký Vân Thư bị thân ảnh hần lắc lư tới tới lui lui hoa cả mắt, đơn giản giữ chặt hần lại.

"Đừng tiếp tục đi lại. Vệ Dịch, ta chính là Thư nhi, ta là nữ giả nam trang, hiểu không?"

Hần lắc đầu: "Nữ giả nam trang là gì?"

"Giống như ta như bây giờ, mặc quần áo nam nhân, búi tóc nam nhân, nhưng thật ra, ta là nữ."

"Ngã." Hần dường như hiểu ra điều gì đó, đôi mắt đột nhiên tỏa ánh sáng: "Vậy người chính là Thư nhi?"

"Àn."

Có được đáp án khẳng định, Vệ Dịch đột nhiên ôm chặt nàng, hai tay ôm chặt bả vai Ký Vân Thư, cực kỳ hưng phấn.

Ký Vân Thư bị hần ôm đến nỗi có chút khó thở, may mắn Loan nhi đã kéo hần ra.

Loan nhi mang bộ dáng hộ chủ, nói: "Vệ công tử, nếu người như vậy sẽ khiến tiểu thư nhà ta chết mất."

"Không chết không chết, Thư nhi không chết." Vệ Dịch toe toét cười, xoa tay.

Ký Vân Thư cười cười: "Vệ Dịch, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi nghỉ đi, được không?"

"Nhưng ta muốn nói với người vài lời."

"Nhưng ta mệt rồi."

"Ngã." Hần phồng miêng lên, có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: "Vây chờ Thư nhi nghỉ ngơi tốt, ta sẽ đến tìm Thư nhi trò chuyện, được không?"

Nàng gật đầu: "Được."

Vệ Dịch tặng nàng một nụ cười, lúc này mới vô cùng vui vẻ rời đi.

Chờ đợi Ký Vân Thư cả đêm, hần cũng phải đi nghỉ!

Ngủ ở ngoài miếu một đêm, mặc dù có đồng lửa, nhưng gió thổi cả đêm. Vụ án đã kết thúc, không cần tinh táo tinh thần, cơn buồn ngủ tự nhiên ùa tới.

Sau khi thay quần áo xong, Ký Vân Thư lập tức lên giường và chìm vào giấc ngủ!

Nàng ngủ một giấc tới buổi tối, bị một trận gió lạnh rừng mình tỉnh lại. Lưng nàng run lên, trở người một cái, hơi mở to mắt.

Nhưng đột nhiên phát hiện một nam nhân đang ngồi bên cạnh, vừa nhấc đầu, lập tức nhìn thấy một gương mặt máu chảy đầm đìa.

Gương mặt kia, dường như đã bị người chém vô số đao, máu thịt mờ mờ, thậm chí còn lộ ra một nửa xương sọ, da thịt treo trên đó. Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu.

Trong khi cặp mắt đã rơi ra khỏi hốc mắt, ấn dưới mở đầu tóc hỗn độn, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

"A ——"

Ký Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, sợ hãi tới mức mồ hôi đầy đầu, dịch về phía góc giường, hai tay nắm chặt chân trên người.

"Người là ai?" Nàng hỏi hần.

Nam nhân không nói lời nào, ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích, con ngươi nơi mắt trái, đột nhiên rời khỏi hốc mắt, lăn xuống trên mặt đất.

Ngay sau đó, quần áo trên người nam nhân, xuất hiện rất nhiều vết đao nhỏ, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ quần áo hần, cũng nhuộm đỏ cả trải giường.

"Giúp ta..... giúp ta....."

Nam nhân chậm rãi giơ tay ra, đuối về phía Ký Vân Thư.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Vì nụ cười mỹ nhân

"A ——"

Ký Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, dùng sức thở hỗn hển, mồ hôi lăn đầy trên trán.

Thì ra là một cơn ác mộng!

Sau khi Loan Nhi nghe thấy tiếng thét, nhanh chóng chạy vào thì nhìn thấy tiểu thư nhà mình mở hời đầy đầu, đang ngồi ở trên giường.

Nàng lo lắng hỏi, "Tiểu thư, có phải ngài gặp phải ác mộng hay không?"

Ký Vân Thư gạt gạt đầu, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại tinh thần!

Loan Nhi vội vàng tìm một chiếc khăn bông lau mồ hôi giúp Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư nhìn nhìn một bên, hỏi, "Ta đã ngủ bao lâu?"

"Tiểu thư đã ngủ từ ngày hôm qua cho tới sáng hôm nay, nô tỳ không muốn quấy rầy, vì thế đã không gọi ngài dậy."

Ngủ lâu như vậy sao!

Chẳng trách thần kinh suy yếu, vì thế đã gặp ác mộng!

Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, loại cảm giác này, rất chân thật, mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt kia, nhưng cảnh trong mơ, cặp mắt kia, nàng nhìn thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt mang theo cầu xin và tuyệt vọng!

Giấc mơ như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư rất hiếm khi gặp phải.

Lần cuối cùng, chính là một năm trước, khi có một tiểu nha đầu trong Lương phủ treo cổ tự sát. Buổi tối hôm đó, nàng cũng mơ thấy nha đầu kia ngồi ở mép giường mình, cũng nói một câu "Giúp ta!".

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác thấp thòm không thể nào giải thích.

Nhưng nàng tự thuyết phục mình, có lẽ đó là do mình quá mệt mỏi.

Nàng lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ về nó!

Kỳ Vân Thư rời giường và mặc quần áo trước khi sờ sờ cái bụng trống không của mình. Hai ngày nay, dường như nàng chỉ ăn một cái bánh bao sáng ngày hôm qua.

Chẳng trách, thật sự rất đói bụng!

"Loan Nhi, có gì để ăn hay không?"

"Có có có, nô tỳ biết tiểu thư khẳng định rất đói bụng, sớm đã sai phòng bếp nấu vài món, hiện tại nô tỳ sẽ mang lên cho người."

Nói xong, Loan Nhi hào hứng chạy ra ngoài.

Kết quả.....

Bưng lên một bàn đầy đồ ăn.

Nha đầu Vệ phủ vừa bưng đồ ăn lên, vừa nói, "Khi lão gia và phu nhân rời đi, cô ý căn dặn, bảo bọn nô tỳ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Kỳ tiểu thư, nhưng vì trên người Kỳ tiểu thư có thương tích, không thể ăn quá nhiều đồ nặng, vì thế đã chuẩn bị một vài món ăn tương đối thanh đạm, còn có một ít canh sẫm. Kỳ tiểu thư, ngài nhìn xem còn cần gì hay không?"

Một bàn đầy đồ ăn, còn cần gì nữa?

"Không cần không cần," Kỳ Vân Thư nhanh chóng nói, sau đó gọi mấy nha đầu bưng thức ăn tới, "Đồ ăn nhiều như vậy, một mình ta khẳng định không thể ăn hết, các người cùng ngồi xuống ăn đi."

"Không được không được, chúng ta là hạ nhân, sao có thể ngồi ăn cùng bàn với chủ tử được."

"Không có việc gì, người xem, đồ ăn nhiều như vậy, ta cũng chỉ ăn được vài miếng, nếu các người không ngồi xuống cùng ăn, chẳng phải rất lãng phí hay sao?" Nàng tiếp tục thuyết phục!

Mấy nha đầu vẫn lắc đầu, không dám phá bỏ quy củ.

Bọn họ đột nhiên hoang mang rối loạn, nhanh chóng chạy đi.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư đành phải lôi kéo Loan Nhi ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm.

Một bàn đầy đồ ăn, no căng muốn chết nhưng vẫn thừa quá nhiều!

Nàng thờ dãi một tiếng

"Tiểu thư, sao ngài lại thờ dãi?"

"Thờ dãi bởi vì, kẻ có tiền thì quá nhiều tiền, người nghèo, càng không có tiền."

Loan Nhi bùi bùi trong khi vệ mặt trở nên phiền muộn, "Nô tỳ còn nhớ rõ lúc ấy, sau khi Trương ma ma qua đời, tiểu thư và nô tỳ thiếu chút nữa đã bị chết đói."

Thiếu chút nữa cái gì? Tiểu thư nhà người, vốn dĩ đã chết vì đói!

Hiện tại ngồi ở trước mặt người, thân thể là của tiểu thư nhà người, nhưng linh hồn thì lại không phải.

Kỳ Vân Thư không có ý định để ý tới nàng lắm lắm lâu bầu, đi đến trong viện, hít thở thật sâu vài lần, cực kỳ sáng khoái thoải mái!

Sau cơn mưa, bầu trời cũng trở nên trong xanh không có đám mây nào.

"Loan Nhi, người bồi ta đi dạo một chút, Vệ phủ này to như vậy, ta vẫn chưa từng dạo qua."

"Vâng." Loan Nhi từ bên trong từ từ chạy ra, cực kỳ háo hức.

Hiếm khi tiểu thư nhà mình có tâm tình tốt như vậy.

Chủ tớ hai người ra khỏi sân, đi lại một vòng quanh Vệ phủ. Hạ nhân Vệ phủ rất có lễ phép, nhìn thấy nàng lập tức hô "Kỳ tiểu thư".

Nghĩ đến mọi người chắc đều biết, khẳng định Kỳ Vân Thư sẽ là con dâu của Vệ lão gia và Vệ phu nhân, sớm muộn gì cũng sẽ là chủ tử trong phủ, hiện tại vẫn nên cung kính một chút, không thiệt thòi chút nào!

.....Edit: Emily Ton....

Các nàng đi qua hoa viên Vệ phủ, lập tức nghe thấy âm thanh vui đùa ẩm ỉ truyền ra từ bên trong.

Dường như, tiếng Vệ Dịch lớn nhất!

Kỳ Vân Thư tò mò đi qua, vòng qua một hòn núi giả, lập tức nhìn thấy hạ nhân Vệ phủ vây quanh thành vòng tròn, ngoài miệng cổ sức hét, "Ăn ăn ăn....."

Vùng tay đá chân, cực kỳ kích động.

Mặc dù nàng không thích xem náo nhiệt, nhưng thực sự quá tò mò.

Vì thế nàng đi tới, tách đám người ra, mọi người dường như quá mức chuyên chú, vì thế không ai chú ý tới nàng.

Cuối cùng, nàng cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra, là đang chơi trò chơi để!

Vệ Dịch quý rập trên mặt đất, trong tay cầm một cọng rơm, trước mặt đặt một cái đĩa nhỏ đựng hai con dế, chúng đang chiến đấu khi thể ngất trời!

Miếng hân lớn tiếng kêu, "Ăn, ăn nhanh lên! Hoa nhi, ăn nó."

Ngay cả dế cũng có tên gọi.

Kỳ Vân Thư vốn đang ôm tâm tình tò mò đi tới nhìn xem, nhưng cũng bị không khí xung quanh bùng lên hứng thú, hơn nữa nàng cũng rất tò mò, hai con dế kia, con nào sẽ thắng.

Gia đình Vệ phủ đối diện với Vệ Dịch, cảm xúc cũng tăng vọt, nắm tay dùng sức ngằm đắm xuống đất, hy vọng con đẻ của mình có thể chiến thắng

Kỷ Vân Thư mở lớn đôi mắt nhìn chăm chăm, hai con đẻ kia, rõ ràng giống nhau như đúc.

Làm thế nào phân biệt được?

"Ta thắng!" Gia đình đối diện với Vệ Dịch hô to một tiếng, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, không quên duỗi tay về phía Vệ Dịch, "Công tử, đẻ của ta thắng, đưa tiền đưa tiền."

Vệ Dịch cũng bò dậy từ trên mặt đất, cực kỳ thất vọng!

Từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc đưa cho gia đình kia.

"Vi sao mỗi lần người đều thắng?"

"Đa tạ công tử."

Gia đình kia cười cười, nắm chặt bạc trong tay, đưa tới hàm răng cắn một cái, tùm tùm cười. Nhưng hần vừa mới nhấc đầu, đột nhiên, nhìn thấy Kỷ Vân Thư đang đứng ở trong đám người.

Hần hơi run rẩy một chút, cúi người xuống, nói giọng khàn khàn, "Kỷ..... Kỷ cô nương."

Lúc này, mọi người mới đột nhiên chú ý tới, có một nữ tử đang đứng ở trong đám người.

Không thể trách bọn họ, thật sự bởi vì Kỷ Vân Thư mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, cùng màu với quần áo của đám hạ nhân, quá giống!

Vệ Dịch quay người lại, vừa nhìn thấy nàng, lập tức mặt mày hớn hở, "Thư nhi."

Đám người lần lượt tản đi, nhanh như tia chớp, không còn thấy tung tích.

"Người đang chơi chơi để, vui sao?" Kỷ Vân Thư hỏi hần.

"Chơi rất vui, Thư Nhi muốn chơi hay không?" Vừa nói xong, Vệ Dịch bưng cái đĩa trên mặt đất lên, có một con đẻ còn sống, một con đã chết!

Hần buồn rầu nói, "Nhưng đẻ của ta mỗi lần đều thua."

"Bởi vì người ngốc."

"Ta không ngốc, là do con đẻ này ngốc, mỗi lần nó đều thua. Bạc nương cho ta, mỗi lần đều bị bọn họ thắng lấy mất."

Kỷ Vân Thư muốn cười hần, nhưng cảm thấy hần rất đáng thương, vừa thờ dãi vừa giận, "Vệ Dịch, hai con đẻ này giống nhau như đúc, người biết con nào là của người sao?"

"A?" Hần gãi gãi đầu, nhìn hai con đẻ giống nhau như đúc trong đĩa, lật xem rất lâu, lúc này mới lắc đầu, "Rốt cuộc con đã chết hay là con còn sống này là của Hoa nhi?"

"Người đã bị lừa, mỗi lần theo chân bọn họ chơi để, bọn họ luôn lên mặt và hành động kích thích người chơi để. Dù sao người thắng sẽ chính là bọn họ, người thua chính là người. Người thật là ngốc, mỗi lần đều bị bọn họ lừa."

"Ngà, thì ra là như thế."

Vệ Dịch cũng không tức giận chút nào, chớp chớp đôi mắt.

Kỷ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ, "Vi sao người không tức giận?"

"Không tức giận. Thật ra, bọn họ rất đáng thương, khi trời mưa thì luôn bận rộn, khi trời tuyết cũng rất bận rộn. Thực sự rất đáng thương, rất đáng thương! Ta thường nhìn thấy cha và nương cho bọn họ bạc, vì thế cũng không sao. Xem như đưa bạc cho bọn họ, để bọn họ mua đồ ăn ngon."

Trên khuôn mặt thuần khiết, lộ lên tươi cười cực kỳ ngây ngô, thiện lương.

Vệ Dịch quá thuần khiết!

Kỷ Vân Thư duỗi tay, xoa xoa đầu hần, trong ánh mắt tràn ngập sùng nịch.

Trong khi hần, dường như rất hưởng thụ, chủ động cúi đầu, ngoan ngoãn mặc nàng vuốt ve.

"Vệ Dịch, người có muốn đi ra ngoài chơi không?" Kỷ Vân Thư hỏi hần.

"Muốn."

"Vậy được, ta sẽ mang người ra ngoài."

"Thật vậy sao?" Hai trông mắt Vệ Dịch sáng ngời.

Kỷ Vân Thư đương nhiên sẽ không lừa hần. Sau khi trở lại trong viện thay đổi thành một thân nam trang, lập tức mang theo Vệ Dịch ra khỏi phủ.

Dọc theo đường đi, Vệ Dịch đều luôn hỏi nàng cùng một vấn đề.

"Người rốt cuộc là ca ca, hay là Thư nhi?"

Kỷ Vân Thư bị hần hỏi nhiều lần cảm thấy rất phiền, đơn giản không thèm trả lời hần.

Hai người đi vào Mặc Bảo Trai, Kỷ Vân Thư bảo chương quầy cầm một bộ bút mực ra xem.

"Công tử từ biết nhìn hàng. Đây chính là bộ bút hàng thượng đẳng trong cửa tiệm chúng ta. Ngài nhìn xem bút này, được làm từ gỗ Bảo Sơn, rất bền và khó gãy. Lông của bút này cũng được làm từ lông chồn thượng đẳng, lại còn có có một mùi hương nhẹ nhẹ. Ngài nhìn vào bút này một lần nữa, tay cầm bút, mùi hương của lông, khi cầm vào trong tay, có cảm giác cực kỳ thoải mái, đẹp đề quý giá. Hơn nữa, tất cả vật liệu đều do chúng ta tự tuyển chọn và xử lý. Loại bỏ nhựa, chuẩn bị phối liệu, lắp ráp, định hình bản chải, trang trí, sấy khô, khắc chữ, dây buộc, tất cả đều theo một quy trình nghiêm ngặt!"

Chương quầy cổ hết sức dễ cử, khách hàng lớn thế này, không thể buông tha!

Kỷ Vân Thư giờ bút lên nhìn nhìn, khuôn mặt lộ ra không vừa lòng lắm.

Nhưng thật ra, nàng thật sự thích nó mà không nỡ buông tay!

Chương quầy nhanh chóng nói, "Công tử, ngài nhìn xem, bút lông của chúng ta nơi này đều tốt nhất trong toàn bộ Cẩm Giang thành. Bút lông hồ, bút lông bô, bút lông cầy, chỉ cần ngài nói ra tên gọi, nơi này của ta đều có! Cần bút có bản chải tròn, bản chải nhọn, dài hay ngắn, nơi này của ta đều có."

"Bộ này bao nhiêu bạc?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Chương quầy vươn hai đầu ngón tay ra, cười cười, "Hai trăm lượng!"

Muốn mạng!

Nàng ra khỏi cửa, cũng chỉ mang theo hai mươi lượng!

Vệ Dịch đi dạo ở trong tiệm, căn bản không chú ý tới bộ đáng phát sầu của Kỷ Vân Thư lúc này.

Chương quầy thử hỏi một câu, "Công tử, mua hay là không mua?"

"Mua, đương nhiên mua." Giọng nói của Cảnh Dung vang lên.

Kỷ Vân Thư vừa xoay đầu, đã nhìn thấy hần và Lang Bạc bước vào trong tiệm.

Cảnh Dung mặt không đổi sắc, móc ra một thỏi vàng từ bên hông, đặt nó ở trên bàn.

Phân phó chương quấy, "Bọc chúng lại đi."

Ồi trời, đôi mắt chương quấy đều tỏa ra ánh sáng màu vàng, thật cẩn thận cắt thoi vàng, liếm liếm miệng, găt đầu, "Tốt tốt, ta sẽ lập tức bọc chúng lại."

Ký Vân Thư ngây ngốc, nhìn hần chăm chăm.

"Ký tiên sinh, hãy xem nó như một món quà bản công tử tặng vì lòng ái mộ, lễ ít tình nhiều!"

Lễ này, quá nặng!

"Vương....."

"Gọi ta là công tử được rồi." Cảnh Dung ngắt lời nàng nói.

Ký Vân Thư xấu hổ cười, "Công tử không cần tiêu phí, ta chỉ nhìn nó một cái, không có ý định muốn mua."

"Vậy thì ta mua, vì nụ cười của mỹ nhân!"

===== Hết chương 90 =====

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thuận tay trái?

Edit: Emily Ton.

Vì nụ cười mỹ nhân?

Sắc mặt Ký Vân Thư cứng đờ!

Lúc này, Vệ Dịch đã đi tới, đánh giá trên dưới Cảnh Dung một lượt, chỉ vào hần.

"Ta đã từng gặp ngươi, lần trước ở..... ở Quảng..... Quảng Cừ viện, ta đã gặp ngươi."

Phảng phất như vừa nhìn thấy một bằng hữu cũ!

Cảnh Dung nhìn Vệ Dịch, hơi mỉm cười: "Ta cũng từng gặp ngươi."

Kẻ tràn đầy năng lượng phía trước, chính là tình địch!

Vệ Dịch tươi cười với hần: "Ta gọi là Vệ Dịch."

"Đã biết, Vệ là chỗ ngồi, Dịch là số một."

"Ngươi thật thông minh." Vệ Dịch còn giờ ngón tay cái lên về phía hần.

Đứa nhỏ này!

Mặc dù trong lòng Cảnh Dung xem hần giống như tình địch, nhưng rốt cuộc, đáy lòng Vệ Dịch không xấu, hần tất nhiên sẽ không nhằm vào Vệ Dịch.

Lúc này, chương quấy đã bọc xong bộ bút mực, thật cẩn thận đưa cho Cảnh Dung.

Cảnh Dung nhận lấy, sau đó đưa cho Ký Vân Thư: "Ký tiên sinh, đồ tốt, chỉ xứng với người hiểu được cách sử dụng chúng. Bộ bút mực này, hy vọng ngươi dùng cự tuyệt ý tốt của ta."

Ý tốt này, Ký Vân Thư thật sự không dám nhận!

Vô công bất thụ lộc*, năng vẫn hiểu rất rõ.

(*) Vô công bất thụ lộc (无功不受禄): không nhận phần thưởng nếu không xứng đáng (Don't get a reward if it's not deserved. (idiom))

Nếu năng tiếp nhận món quà này, nói không chừng, năng cũng phải đáp ứng hần, hồi kinh cùng hần!

"Ký tiên sinh, món quà này, không có ý gì khác, ngươi không cần băn khoăn quá nhiều."

"....."

Ngay sau đó, không đợi Ký Vân Thư nhận lấy, Vệ Dịch một bên đã tiếp nhận bọc quà.

Hần còn dắc ý nói với Ký Vân Thư: "Thư nhi, ca ca cho ngươi cái này, ngươi nhận lấy đi. Cha ta nói, lễ vật của người cầu mình thì không thể nhận, nhưng lễ vật của người có tâm ý thì có thể nhận. Thư nhi, ta cảm giúp ngươi, cái này rất nặng."

Ký Vân Thư thậm chí không kịp ngăn cản, bộ bút mực kia, đã bị Vệ Dịch ôm chặt.

"Vệ Dịch, sao ngươi....." Ký Vân Thư chút có hơi tức giận.

"Thư nhi, cái này rất nặng, ta ôm giúp ngươi." Hần lại cương quyết lần nữa.

Không còn lời gì để nói!

Tuy nhiên, sắc mặt Cảnh Dung có chút xanh!

Hần hỏi Vệ Dịch: "Ngươi gọi năng là gì?"

Ồi trời, ngươi đang tập trung vào chỗ này sao?!

Vệ Dịch hồn nhiên ngây thơ: "Thư nhi. Năng là Vân Thư, đương nhiên phải gọi là Thư nhi!"

So với gọi "Vân Thư" còn muốn thân mật gấp trăm lần!

Cảnh Dung nhìn chăm chăm Ký Vân Thư, trong mắt tràn ngập ghen tuông.

Ký Vân Thư bị nhìn chăm chăm đến nỗi ngán người, có chút đau đầu, lập tức đoạt lấy bộ bút từ trong tay Vệ Dịch, sau đó nhét vào trong tay Cảnh Dung.

"Đa tạ ý tốt của công tử, bộ bút này quá quý giá, không thích hợp với ta." Nói xong, kéo Vệ Dịch: "Chúng ta đi."

Hai người vội vã ra khỏi Mặc Bảo Trai.

Cảnh Dung tức giận, ném bộ bút trong tay cho Lang Bạc bên cạnh, lập tức đuổi theo sau.

Ngay khi Ký Vân Thư và Vệ Dịch đi ra ngoài, vừa vận dụng phải nha dịch trong nha môn.

"Ai nha, Ký tiên sinh. Gặp ở chỗ này thật là đúng lúc." Nha dịch thở hồng hộc, vẻ mặt nôn nóng.

"Có chuyện gì vậy?" Ký Vân Thư hỏi.

"Đại nhân..... đại nhân mời ngài tới nhà giam một chuyện."

"Tới nhà giam làm gì?"

"Chính là vì Ngọc Tẩu, nàng ta đến bây giờ vẫn còn ôm thi thể nữ nhi. Thi thể kia đã thối, chúng ta cố khuyên nhủ vài lần, nhưng nàng không nghe. Đại nhân nói, chúng ta tới tìm ngài, hỏi xem ngài có biện pháp gì không."

Nàng cũng không có nhiều biện pháp!

Thật ra mổ xẻ xác chết trong tay thì nhiều!

Ký Vân Thư suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: "Được, hiện tại ta sẽ tới đó."

Không ngờ Vệ Dịch đã kéo nàng: "Thư nhi, người muốn đi đâu?"

"Vệ Dịch, người có nhớ đường quay về hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không nhớ."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải nói: "Vậy cũng được, người đi cùng ta."

"Được, ta đi cùng với Thư nhi."

Lời này vừa nói xong, Cảnh Dung đuổi theo kịp, cũng nói một câu: "Ta cũng đi cùng."

Ai ai ai, đó là nhà giam, người muốn đi xem nào nhiệt sao?

Nhưng cuối cùng, đoàn người đều cùng nhau đi tới nhà giam!

Bởi vì Ký Vân Thư lo lắng Vệ Dịch đi vào sẽ không thể thích ứng, vì thế bảo hai cai ngục để ý hắn giúp nàng.

Cảnh Dung cũng để Lang Bạc lại bên ngoài.

Còn cố ý dẫn dò hắn, chiều cố tốt Vệ Dịch.

Tuy nhiên, cảm giác như có ẩn ý trong lời hắn nói!

Ký Vân Thư không suy nghĩ nhiều thêm, đi theo cai ngục vào trong.

Cảnh Dung đi theo ở phía sau.

Gống như thường xuyên xuất hiện, nhìn thấy nhà giam ẩm ướt như thế, Cảnh Dung không hề cảm thấy không thoải mái chút nào!

Sau khi tới bên ngoài phòng giam Ngọc Tẩu, mùi tanh tươi càng thêm khó ngửi, mùi hôi thối gay mũi khiến người buồn nôn!

Ký Vân Thư nhăn mũi lại, mày đẹp đan lại với nhau, nhìn về phía trong phòng giam.

Chỉ thấy Ngọc Tẩu đang quay lưng về phía mình, cánh tay ôm A Ngừ, còn nhẹ nhàng lắc lắc, trong miệng vẫn không ngừng hát ru.

"Mở cửa ra đi." Nàng nói.

Cai ngục dừng lại một chút: "Điều này....."

"Nếu người không mở cửa phòng giam, ta làm thế nào ôm A Ngừ ra ngoài?"

Đúng vậy!

Cai ngục xấu hổ cười, lập tức mở xiềng xích trên cửa.

Ký Vân Thư chuẩn bị đi vào liền bị Cảnh Dung phía sau giữ chặt.

"Ta đi vào trước."

Đây không phải yêu cầu, mà là mệnh lệnh!

Nói đến cùng, hắn lo lắng cho sự an nguy của nữ nhân hắn!

Kéo Ký Vân Thư tới phía sau lưng mình, hắn đi vào trước.

Trong phòng giam, nồng đậm mùi tanh tươi, đâm vào đôi mắt người đều cảm thấy khó mở.

Hai người chậm rãi tới gần Ngọc Tẩu, không gây ra động tác đột ngột nào, phòng ngừa nữ nhân kia phát điên.

"Ngọc Tẩu." Ký Vân Thư nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

Ký Vân Thư lại tiến gần lên phía trước một bước, hơi khom lưng xuống, duỗi tay chạm vào trên vai Ngọc Tẩu.

Ngay chớp mắt những ngón tay dài mảnh khảnh chạm vào bà vai Ngọc Tẩu, nàng ta đột nhiên quay đầu lại.

Hai mắt tràn ngập tơ máu hung hăng trừng lên nhìn Ký Vân Thư.

Khẩn người nổi da gà.

Cũng ngay một khắc kia, Ký Vân Thư đã bị Cảnh Dung kéo ra phía sau.

Hai người đều bị cặp mắt Ngọc Tẩu khiến cho kinh sợ!

"Ngọc Tẩu?"

"Các người đều là ác nhân, chỉ có hắn, chỉ có hắn đối ta tốt nhất!"

Hà?

Hắn?

Hắn là ai?

Ký Vân Thư có dự cảm xấu, một cục u đang khuấy động ở trong lòng nàng.

Nàng hỏi: "Hắn là ai?"

Ngọc Tẩu lạnh lùng cười, chuyển hai tròng mắt nhìn qua, dừng ở trên người nữ nhi, bắt đầu khóc.

"A Ngừ, thực xin lỗi, là nương không tốt, người tha thứ cho nương, người nhất định phải tha thứ cho nương."

Ký Vân Thư không từ bỏ, nàng đẩy Cảnh Dung ra, trực tiếp ngồi xổm trước mặt Ngọc Tẩu, kéo cánh tay của nàng ta, tiếp tục hỏi: "Có phải người có chuyện gì chưa nói hay không? Người hãy nói với ta, có phải hay không? Hắn trong miệng

ngươi, là ai vậy?"

Ngọc Tầu cười ha hả, vẫn mang bộ dáng điên dại, không để ý tới Kỳ Vân Thư, cúi tay ôm A Ngừ trong lòng càng chặt hơn.

Trong miệng Ngọc Tầu giống như vỡ oà: "A Ngừ, không đau, không đau chút nào, một lát nữa sẽ qua đi. A Ngừ ngoan của ta. Nương thực sự xin lỗi ngươi! Ngươi đừng tức giận, nương sẽ hát đồng giao cho ngươi nghe. Hát xong, ngươi sẽ không còn đau nữa."

"Ngọc Tầu, A Ngừ đã chết, nếu ngươi biết điều gì, nhất định phải nói cho ta. Ngọc Tầu....."

"Không đau, không đau, A Ngừ của ta không đau."

Ngọc Tầu lặp đi lặp lại những lời này.

Kỳ Vân Thư cắn răng một cái, cúi tay ôm lấy A Ngừ, nâng cổ gồng nắm vòng eo gầy nhỏ nhưng rắn chắc, cánh tay dùng thêm một chút lực, kéo về phía mình.

Một lực lớn tác động lên, Ngọc Tầu lập tức cảnh giác.

"Ngươi đang muốn làm gì? Nàng là A Ngừ của ta, đừng cướp A Ngừ của ta, đừng....."

Ngọc Tầu kích động trợn to hai mắt, bộ mặt dữ tợn, ôm chặt A Ngừ, hạ người xuống, nhưng vẫn không buông ra.

Kỳ Vân Thư vẫn âm thầm đoạt lấy hài tử.

Cánh Dung một bên nhìn đến nỗi thất thần!

Tuy nhiên, kết quả vẫn không thể đoạt lấy người.

Cánh Dung cúi tay, vừa kéo nàng đứng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Ngươi đừng như vậy, nàng ta sẽ không nghe ngươi, tránh cho bản thân ngươi bị thương."

Kỳ Vân Thư xoay người một chút, tránh khỏi bàn tay hắn.

Không được, cần phải thử thêm lần nữa.

Cũng không được thì mềm!

Về mặt nàng ngưng trọng, hạ thấp giọng, nói: "Ngọc Tầu, ta không đoạt A Ngừ với ngươi, ta chỉ muốn đưa nàng đi nghỉ. Ngươi xem, nàng đã ngủ rồi, nơi này rất lạnh, nàng sẽ bị cảm lạnh. Ngươi đưa nàng cho ta được không? Ta sẽ đưa nàng đi nghỉ, nàng sẽ không bị lạnh."

"Không..... ta không muốn, A Ngừ là của ta, là của ta....."

"Ngươi xem, A Ngừ thật sự rất lạnh, nàng đang run rẩy, nàng không muốn ở chỗ này. Nếu ngươi muốn tốt cho nàng, hãy giao nàng cho ta, được không?"

Ánh mắt Ngọc Tầu hơi đổi, có chút do dự, tay ôm A Ngừ cũng chậm rãi thả lỏng từng chút một. Ngọc Tầu vuốt ve mặt A Ngừ, đột nhiên giật mình một cái.

"Đúng vậy, A Ngừ của ta thật sự rất lạnh"

"Ngươi để ta ôm nàng được không, chờ khi nàng tỉnh lại, ta sẽ đưa nàng tới tìm ngươi."

"Có thật vậy không?"

Kỳ Vân Thư gật đầu: "Thật. Ta đảm bảo, chờ nàng tỉnh lại, ta sẽ lập tức mang nàng lại đây."

Nhưng A Ngừ, rốt cuộc sẽ không bao giờ tỉnh lại!

Sau khi Ngọc Tầu do dự một lúc, rốt cuộc buông tay.

Một khắc khi Ngọc Tầu buông tay, Kỳ Vân Thư dùng một tay ôm lấy A Ngừ, đứng dậy, lui về phía sau vài bước, chỉ sợ Ngọc Tầu đổi ý, cướp đoạt lại!

Nhưng Ngọc Tầu rất an tĩnh, sau khi buông A Ngừ ra, liền ngồi ngáy ngốc, không làm gì khác, cũng không nói lời nào.

Cực kỳ an tĩnh!

Giống như giờ phút này A Ngừ không tồn tại ở trong thế giới của nàng ta.

Sau khi Kỳ Vân Thư lui lại mấy bước, trực tiếp rời khỏi phòng giam, chờ Cánh Dung cùng ra theo sau, cai ngục lập tức khoá chặt cửa phòng.

Cai ngục bóp mũi, giờ mới ngón tay cái về phía Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, ngài thật lợi hại, chúng ta khuyến nửa giây, cũng không thể đem đứa nhỏ này ra."

Kỳ Vân Thư vẫn ôm A Ngừ giống như một chiếc lông vũ, mặc dù mùi tanh tươi rất nặng, nàng cũng không quan tâm, ngược lại cảm thấy rất đau lòng.

"Đưa cho ta."

Trong khi Cánh Dung nói, lập tức đỡ lấy A Ngừ từ trong tay nàng.

Hắn không hề có cảm giác ghét bỏ.

Cai ngục không biết Cánh Dung, tất nhiên không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại chỉ vào nhà giam, chỗ cai ngục nghỉ ngơi, nói: "Trong phòng đó có miếng vải bố, ôm người qua đó là được, đợi lát nữa sẽ đưa đến nghĩa trang."

Chỉ huy Vương gia? Tiểu tử, ngươi chán sống sao?!

Nhưng Cánh Dung không hề bận mình!

Hắn ôm A Ngừ đi qua, đặt ở trên khối vải bố trắng.

Mặc dù Kỳ Vân Thư kinh ngạc bởi hành động của hắn, nhưng cũng có chút cảm động. Sau khi thấy hắn đặt A Ngừ ở trên vải bố trắng, vốn định nói một tiếng cảm ơn với hắn.

Nhưng vô tình, nàng thoáng nhìn tên bàn tay mở ra của A Ngừ.

Có chút kinh ngạc!

Không nói câu nào, nàng lập tức kéo hai tay A Ngừ ra, mở rộng bàn tay.

Bàn tay trái tương đối thô ráp, có một số vết sẹo, hơn nữa những vết chai trong lòng bàn tay cực kỳ rõ ràng.

Nhưng bàn tay phải lại khác, không hề có nhiều vết chai, và lòng bàn tay lại rất mềm mại!

"A Ngừ là người thuận tay trái!"

Sau khi đưa ra một số kết luận, Kỳ Vân Thư đột nhiên kinh ngạc một giây.

Cánh Dung không hiểu: "Có ý gì?"

"Ngươi còn nhớ vị trí của hơn hai mươi nhát dao trên hài cốt của Giang lão gia không?"

Cẩn thận suy nghĩ lại: "Hầu hết chúng đều ở bên phải của bộ hài cốt." Hắn ngừng lại, nhàn nhây: "Ngươi sẽ không cho rằng....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Nữ nhân không có nhân tính

Edit: Emily Ton.

Trong lòng Cảnh Dung có một sự suy đoán, nhưng không dám khẳng định!

Kỷ Vân Thư nắm hai tay nhỏ của A Ngừ, sắc mặt ngưng trọng.

Xuất phát từ cảm tính lẫn cảm với vụ án, cảm giác này này nói cho nàng biết, sự thật nhất định không hề đơn giản!

Hơn nữa, những lời Giang phu nhân nói lúc trước, thoáng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Sau khi buông tay A Ngừ ra, Kỷ Vân Thư quay đầu phản phó cai ngục: "Hiện tại người lập tức đi tới nhà môn, thông báo cho Lưu đại nhân qua đây, sau đó mang theo con dao nhỏ Ngọc Tẩu dùng để hành hung tôi đây. Còn có, lấy cho ta một lọ mực và một đĩa bột mì tôi đây."

Cai ngục hơi ngốc một chút: "Tiên sinh đang muốn làm gì?"

"Người nhanh chóng đi đi."

"Nhưng..... thì thế này phải làm sao bây giờ? Còn phải đưa tới nghĩa trang!"

Kỷ Vân Thư trừng mắt nhìn hắn: "Bảo người nhanh chóng đi làm việc, còn dài dòng như thế làm gì?"

Ồi trời! Cai ngục bị dọa đến nỗi rùng mình một cái, nhanh chóng cúi người đáp ứng, cất bước rời đi.

Kỷ Vân Thư thờ dài một tiếng, thoáng nhìn qua A Ngừ đã chết, trong lòng nặng trĩu.

Thần sắc của nàng, toàn bộ đều dừng ở trong mắt Cảnh Dung.

Hắn hỏi: "Người cảm thấy A Ngừ chính là hung thủ?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Không dám chắc chắn, thật sự hy vọng mình đã đoán sai."

Cảnh Dung phân tích: "Hai năm trước, nàng ấy chỉ mới sáu tuổi, một nữ hài sáu tuổi, sao có thể giết được một nam nhân hơn 49 tuổi?"

Bản khuôn này, không phải là không thể xảy ra.

Tuy nhiên.....

Kỷ Vân Thư nhủ hai mắt lại: "Chẳng lẽ Vương gia đã quên? Lúc ấy Giang lão gia bị Lý Triệu đẩy ngã, trên mắt cá chân đã bị thương, căn bản không thể đứng lên. Cho dù A Ngừ chỉ mới 6 tuổi, cũng có khả năng khi Giang lão gia không hề có chút phòng bị, giết lão."

Nhưng nói xong, nàng lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Tất cả đều chỉ là suy đoán, có thể đó là một khả năng!"

Cảnh Dung gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm.

Không lâu sau, Huyện thái gia đã tới, trong bộ dáng quan phục mang theo một mối, nhìn thấy Cảnh Dung, vẫn luôn run rẩy hành lễ.

"Vương gia, nơi này chính là nhà giam, Vương gia thân thể quý giá, sợ rằng....."

Cảnh Dung gio tay ngắt lời hắn nói: "Vụ án quan trọng, không cần bận tâm thứ khác."

"Vâng vâng vâng....."

Huyện thái gia chống thân thể thẳng lên, đi đến bên cạnh Kỷ Vân Thư, vẫy vẫy tay, nha dịch phía sau đưa những thứ nàng muốn ra.

"Hay là vụ án có tình tiết mới? Con dao này không phải đã kiểm tra rồi sao?" Huyện thái gia khó hiểu.

Kỷ Vân Thư không phản ứng lại!

Nàng đeo găng tay, cầm con dao nhỏ qua, đặt tay cầm bằng gỗ ở dưới ngọn đèn dầu để đốt.

Nàng phản phó nha dịch một bên: "Cho bột mì vào trong mực, khuấy đều."

"Vâng."

Nha dịch làm theo, chờ sau khi pha trộn xong, lập tức đưa đồ qua cho nàng.

Kỷ Vân Thư nhúng chuôi cầm dao đã đốt nóng vào trong hỗn hợp bột mì và mực, chờ khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ mới lấy ra.

Màu sắc của gỗ trên chuôi dao đã biến đen, nhựa dính với bột mì.

Nàng lại một lần nữa hơ tay cầm ở trên ngọn đèn dầu.

Cả đám người nhìn xem đến nỗi sững sờ!

Kỷ tiên sinh đang làm gì vậy?

Bảy tám đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào con dao trong tay nàng.

Ngay trước mắt bao người, bột mì sền màu đen trên cán dao bắt đầu bong ra dưới ngọn lửa nóng cháy. Cuối cùng, chỉ còn lại một số ấn ký không rõ ràng ở trên chuôi dao.

Người khác nhìn không hiểu, nhưng Kỷ Vân Thư hiểu rất rõ!

Với sự xuất hiện của những ấn ký càng thêm rõ ràng như vậy, trong mắt nàng càng tràn ra cảm xúc khiến người khó nắm bắt.

Huyện thái gia tiến lên, hỏi: "Thế nào rồi? Con dao này..... có gì khác thường sao?"

"Ấn." Nàng gật đầu.

"Có chỗ nào sai?"

"Tất cả đều sai."

Những lời này khiến Huyện thái gia bối rối!

Kỷ Vân Thư dời chuôi dao khỏi ngọn lửa, sau đó đặt tay cầm dao vào trong lòng bàn tay trái của A Ngừ, tiếp đó kéo mu bàn tay A Ngừ lại để nàng ấy cầm lấy chuôi dao, lúc này mới lấy dao ra.

"Hoàn toàn khớp!" Kỷ Vân Thư nói giọng chắc chắn: "Người giết Giang lão gia, là A Ngừ!"

Ồ.....

Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trần trời!

Chi có Cảnh Dung vẫn rất bình tĩnh, hỏi nàng: "Xác định như thế nào?"

Kỷ Vân Thư giờ chuôi dao trong tay, giải thích: "Ấn ký ở trên chuôi dao, thật ra là mấy dấu ngón tay."

"Dấu ngón tay?" Huyện thái gia bước tới phía trước kiểm tra, mở to mắt nhìn, hỏi: "Nhưng, vì sao lại có mấy dấu ngón tay ở đây?"

"Bởi vì khi A Ngừ nắm chuôi dao giết người, đâm từng nhát dao vào trên người nạn nhân. Hơn nữa, con dao này vốn ngắn và nhỏ, vì thế chứng tỏ rằng, toàn bộ lưỡi dao nhất định đều đâm vào trong thân thể Giang lão gia. Khi máu phun ra, nhất định đã lưu lại ở trên tay nàng và trên chuôi dao, nhưng nơi ngón tay cầm chuôi dao, vết máu sẽ rất ít."

Mọi người nhìn nhau, dường như đã hiểu, nhưng lại dường như không thể hiểu hết!

Kỷ Vân Thư tiếp tục giải thích: "Ta dùng bột mì và mực bôi mặt trên chuôi dao, sau đó hơ trên lửa. Như vậy, trên chuôi dao bằng gỗ này, chỉ cần dính một chút máu, bột mì và mực sẽ bị bốc ra. Những nơi không dính máu, bột mì và mực sẽ vẫn lưu lại, và những ấn ký lưu lại này, chính là dấu ngón tay."

"Thì ra là như thế!" Huyện thái gia gật gù đầu, nhưng sau khi suy nghĩ lần nữa, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ: "Nhưng dấu ngón tay này, cũng có thể là của Ngọc Tầu."

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư ném ra một tiếng.

"Vân Thư, ngay cả Giang phu nhân cũng đã từng nói, bà ta tận mắt nhìn thấy Ngọc Tầu giết người, đã thú nhận tội của mình, không sai được."

"Nhưng, Ngọc Tầu không hề thừa nhận."

"Ngọc Tầu điên khùng như vậy, nàng làm thế nào thừa nhận?!" Huyện thái gia buông tay.

Cảnh Dung thật sự không thể nhìn thêm được nữa, mắt lạnh đâm tới Huyện thái gia.

Hắn mắng một tiếng: "Lưu đại nhân, người tốt nhất an tĩnh một chút."

"....." Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, xấu hổ cười, liên tục gật đầu, ngậm miệng lại.

Không thể không nói, Huyện thái gia vẫn phải ăn một chiều này của Cảnh Dung!

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư bắt đầu chậm rãi giải thích: "Tất cả những lập luận của ta, đều có chứng cứ. Mấy dấu ngón tay trên chuôi dao này, hoàn toàn khớp với ngón tay A Ngừ, thậm chí có cùng độ dài. Không chỉ có như thế, dấu tay này là một dấu tay trái. Bởi vì, một người dùng tay trái nắm trên chuôi dao, phương hướng ngón tay cái và bốn ngón tay còn lại nằm ở trên chuôi dao, sẽ kéo dài từ phải sang trái. Ngược lại, nếu dùng tay phải để nắm chuôi dao, phương hướng của ngón tay cái và bốn đầu ngón tay còn lại, là từ trái sang phải. Như vậy, dưới hai loại tình huống này, phương hướng kéo dài của bốn đầu ngón tay đều trái ngược nhau."

"Đối với các vị trí của các ngón tay trên chuôi dao này, cho thấy người nắm nó thuận tay trái." Kỷ Vân Thư nâng tay trái của A Ngừ lên, tiếp tục: "Lòng bàn tay trái của A Ngừ có một lớp chai rất dày, hơn nữa sự thô ráp rất rõ ràng, nhưng tay phải của nàng lại rất mềm mại. Nói cách khác, A Ngừ là một người thuận tay trái, chính nàng đã dùng tay trái nắm chuôi dao này, giết chết Giang lão gia."

Điều này thật sự không thể tin nổi. Hai năm trước, A Ngừ chỉ mới sáu tuổi!

Điều gì đã trải qua với một hài tử mới sáu tuổi, khiến nó phải hạ sát tâm như vậy?

Tất cả mọi người thôn thức không thôi!

Nếu thật sự giống như Kỷ Vân Thư vừa nói, như vậy, chân tướng sự tình rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Kỷ Vân Thư, giờ phút này đột nhiên có một loại suy đoán lớn mật.

Mà loại suy đoán này, thật đáng ghê tởm khiến nàng kinh hãi, đột nhiên run lên!

Cảnh Dung quan sát thấy biểu tình của nàng, hỏi: "Có phải người có ý tưởng gì hay không?"

"Ta muốn gấp lại Ngọc Tầu."

"Nhưng....."

Kỷ Vân Thư ngắt lời hắn nói.

"Ta không cần đi vào trong, ta sẽ ở bên ngoài."

Nàng dường như nhận ra tâm tư lo lắng của Cảnh Dung đối với mình.

Cảnh Dung gật đầu: "Được, ta sẽ đi cùng người."

Kỷ Vân Thư cự tuyệt: "Không cần, các người cứ ở đây, tốt nhất đừng xuất hiện, để ta và nàng đơn độc tán gẫu một chút."

Không đợi Cảnh Dung nói thêm lời nào, Kỷ Vân Thư đã cầm lấy con dao, đi về phía phòng giam Ngọc Tầu.

Mọi người đều đi theo phía sau, nhưng ẩn nấp ở chỗ ngoặt bên cạnh, không hề tới gần.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài phòng giam, cầm con dao trong tay, gõ từng cái trên cọc gỗ của phòng giam.

Tiếng gõ rất buồn tẻ nặng nề, giống như đang gõ vào trong tâm hồn người.

Dường như là có ý!

Một lát sau, Ngọc Tầu vốn đưa lưng về phía nàng, chậm rãi xoay người lại. Cặp mắt kia, tràn đầy âm khí và tơ máu đỏ ngầu, cực kỳ đáng sợ!

Kỷ Vân Thư cười quỷ dị, nói: "Một người thích yên lặng... loại cảm giác này, thật ra rất kích thích. Vì hân, làm bất cứ điều gì đều cảm thấy đáng giá, nhưng với người mình không thích, nên đi tìm chết, đúng không?"

Những lời này, đúng là nàng đang nói Ngọc Tầu.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tầu lại lại lại nàng một câu: "Đừng vậy."

Rất tốt!

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Tuy nhiên, rõ ràng đó là người mình thích, lại bị người khác cướp mất. Cảm giác này, nhất định rất khó chịu, đúng không?"

"Đúng."

"Như vậy, Ngọc Tầu, người thật sự rất hận A Ngừ sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

Ấn?

Hận? Đến từ đâu?

Rất bất ngờ, Ngọc Tầu lại cười, nhìn như điên cuồng, nhưng cười rất rõ ràng. Hai tay vừa nắm lấy đầu tóc rối bù của mình, vừa nói: "Nàng là A Ngừ của ta, ta vì sao phải hận nàng?"

"Bởi vì nàng đã đoạt mất người nam nhân của người."

Hả!

Đồng thời với những lời của Kỷ Vân Thư, Ngọc Tầu đột nhiên đứng lên từ trên mặt đất, thu hồi những tiếng cười điên cuồng, về mặt dữ tợn, phần hận nhìn nàng.

Nàng ta rống lên một tiếng: "Ai cũng không thể cướp hân đi, ai cũng không thể."

Kỷ Vân Thư tiếp tục khiêu khích: "Nhưng hấn cần bản không hề yêu người, hấn yêu A Ngừ, hấn ôm A Ngừ, lần lượt lắng nhục nàng, bởi vì hấn yêu nàng, muốn có được nàng. Hấn không hề yêu người, không muốn có người."

"Câm miệng, người câm miệng cho ta."

Ngọc Tẩu đột nhiên vứt tới, hung hăng đâm người về phía cọc gỗ, hai tay dùng sức đuổi ra ngoài, ý định muốn nắm lấy cổ của Kỷ Vân Thư.

Nhưng thời điểm khi nàng ta xông tới, Kỷ Vân Thư đã lùi về phía sau vài bước!

Hai tay thất bại, điều này khiến Ngọc Tẩu trở nên giận dữ!

Nàng ta giống như nổi điên hét lên: "Ta không cho phép nói, không cho phép người nói. Hấn yêu ta, hấn yêu ta."

Sắc mặt mọi người ảm nấp một bên đều đã thay đổi.

Hấn kia?

Là Giang lão gia?!

Người Ngọc Tẩu yêu, là Giang lão gia!

Đáp án mà Kỷ Vân Thư muốn biết, đã bực ra được từ trong miệng Ngọc Tẩu.

Trái tim nàng sợ hãi tê rần, hốc mắt dần dần ướt át, nhìn nữ nhân không có nhân tính trước mặt này, khẽ lắc đầu.

Giọng nàng mang theo đau đớn nói: "Nàng là nữ nhi của người! Chỉ vì người thích Giang lão gia, cho nên lần lượt chịu đựng mặc hấn tra tấn A Ngừ. Thậm chí bởi vì..... nàng giết Giang lão gia mà người mang lòng oán hận nàng, dùng xích sắt khóa lên người nàng, ném ở trong gian phòng nồng nặc tanh tưởi kia. Người cho nàng ăn phần người, tra tấn nàng đến nỗi người không ra người, quý không ra quý. Người tra tấn nàng cho đến chết! Đây là sự trả thù của người! Người muốn báo thù cho Giang lão gia. Vì thế đã trả thù chính nữ nhi thân sinh của người!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Không phải là vật trong ao

Chấn tướng luôn khiến người thổn thức không thôi!

Giờ này khắc này, Kỷ Vân Thư rốt cuộc không nhìn thấy một chút áy náy từ trong mắt Ngọc Tẩu, mà là tràn ngập ghen ghét và hận ý!

Ghen ghét với nữ nhi của mình, ghen ghét nàng được Giang lão gia "sủng hạnh", bản thân mình lại bị văng về.

Loại tâm lý biến thái này, quả thực khiến người không bao giờ hiểu được.

Ngọc Tẩu nghe những lời Kỷ Vân Thư nói, cất tiếng cười to, lộ ra từng chiếc răng nanh giống như sài lang.

Nàng ta di chuyển hai tay mình, nắm lấy cọc gỗ trước mặt, móng tay thật dài đâm vào trong cọc gỗ, đẩy vào da thịt nàng ta, nháy mắt tràn ngập máu tươi!

"Hắn thật sự yêu ta, hấn nên yêu ta. Tất cả mọi người đều xem thường hấn là người âm dương, chỉ có ta không chê hấn. Ta đối với hấn tốt như vậy, vì sao hấn cười người khác? Hơn nữa vì sao lại thích A Ngừ mà không thích ta? Vì sao, vì sao....."

Đồng thời với sự phản kích, Ngọc Tẩu cười trong đau khổ!

Giờ khắc này, Kỷ Vân Thư thật sự hy vọng nữ nhân này chết đi, hơn nữa, chết một trăm lần, chết một vạn lần cũng đều không đủ.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tẩu nói tiếp: "Không chỉ có Giang lão gia như thế, ngay cả trượng phu của ta cũng giống như vậy. Hấn rõ ràng từng nói yêu ta, nhưng sau lưng, hấn lại vụng trộm yêu đương nữ nhân khác. Vì thế hấn cũng đáng chết, hấn nên bị ngũ mã phanh thây."

Ồ!

Kỷ Vân Thư lập tức nghĩ đến giấc mộng kia của mình, cột sống sau lưng chợt lạnh, run rẩy hỏi: "Vị thế, người đã giết trượng phu người?"

"Hấn đáng chết, hấn cũng giống như A Ngừ, đáng chết! Vì thế ta đã dùng dao giết hấn, cắt thành từng miếng trước mặt A Ngừ. Ta thậm chí còn móc mắt hấn ra, đưa cho A Ngừ ăn. A Ngừ nói, ăn rất ngon! Ta cũng ăn! Đừng vậy, ăn nó thật sự rất ngon!"

"Người thật sự rất tàn nhẫn."

"Tàn nhẫn như những nam nhân đó sao?" Nàng ta rống lên: "Ta cho rằng lão gia thật tình với ta. Ta nghĩ hấn thích A Ngừ, vì vậy ta đã để hấn ôm A Ngừ đi. Ta nhìn thấy A Ngừ của ta không ngừng kêu khóc ở dưới chân lão gia, thật ra ta rất khổ sở. Ta khổ sở vì sao lão gia không cần ta. Ta đối với hấn tốt như vậy, vì sao....."

Nói xong, Ngọc Tẩu liền điên cuồng đập vào cọc gỗ!

Ngọc Tẩu như vậy, không chỉ là một kẻ biến thái.

Mà là một kẻ không có linh hồn, không có tư tưởng, không có cảm xúc!

Kỷ Vân Thư cật lực đấu tranh để bản thân mình có thể duy trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn đỏ lên và ướt át, cổ nén cảm xúc.

Hỏi nàng ta: "Người thật sự, không có một chút hối tiếc nào sao?"

Ngọc Tẩu cười cười, lùi lại phía sau mấy bước, cho đến khi lưng chạm vào bức tường đá lạnh lẽo. Nàng ta cười ngây ngô vài tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, máu chảy đầm đìa nơi móng tay, bí mật mang theo gỗ vụn, điên cuồng gãi trên mặt mình.

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Kỷ Vân Thư lùi lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhón nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám người Huyền thái gia đi ra. Tất cả mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyền thái gia liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, thờ dài một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình người hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hấn.

Nhưng không ngờ, bị hấn nắm lấy cổ tay.

Cảnh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thò ơ mồm miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngừ.

Cánh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngữ, Kỳ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chưa xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngữ. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cánh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn luôn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nội tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con người, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến người thương tiếc, cũng khiến người không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

Phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cánh Dung nói: "Chân tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngữ yên nghỉ đi thôi."

"Àn."

Nàng gạt gạt đầu, lấy một tấm vải bố bên cạnh, chậm rãi phủ lên trên thi thể A Ngữ.

Sau đó, nàng nháu mày lại, nói với Cánh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Người đang nói về Giang phu nhân?"

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cánh Dung trầm giọng nói: "Nếu người muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Kỳ Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cánh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tẩu. Kỳ Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này nào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ!

Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư và Cánh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thêm ngừng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cánh Dung môi lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhàn nhã, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tản ra một mùi tanh tươi, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tày trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thì không báo, thậm chí còn dấu diếm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cánh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hắn, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỳ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỳ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta.

"Ngày hôm qua, vì sao người không nói gì?"

"Vi sao?" Giang phu nhân nhấc ấm trà lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ dĩ không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ"

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy người nói Ngọc Tẩu là hung thủ, người biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỳ Vân Thư nói tiếp lời của bất ta: "Người sợ dĩ vui mừng, là bởi vì người thương hại A Ngữ, nó đã chết, người không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hôm nữa người muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế người luôn giữ im lặng, đúng không?"

Đúng rồi, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhấc chén trà đã đổ đầy lên, rồi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngữ, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta tro mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn trợn to của hắn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hắn chút nào, cảm thấy hắn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỳ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, nói: "Kỳ tiên sinh, ta biết người muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho người, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời người nói hay sao?"

"Người hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói dối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỳ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỳ tiên sinh, người là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỳ Vân Thư bất ngờ, hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỳ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với người."

Kỳ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cánh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù người không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thi cũng không hề nhỏ. Người có thể hỏi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lắm sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cánh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỳ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nhỏ này một chút nào. Nếu Vương gia mến tài, nên lưu hắn bên người, thu nạp để mình dùng, cũng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cánh Dung rất hài lòng.

Cánh Dung liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, khẽ miệng câu lên: "Không cần người nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỳ tiên sinh. Hy vọng hắn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hồi kinh cùng ta."

Kỳ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy Giang phu nhân ngươì tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh tươi ở trong phòng giam."

Nói xong, Ký Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại

"Ký tiên sinh, mặc dù Cẩm Giang là một hồ sen trong vát, có hoa sen làm bạn, thanh nhàn tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng ngươì, ngươì không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tốt cùng đã cho ngươì bao nhiêu chỗ tốt, để ngươì phải xúi giục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Ký Vân Thư cất bước rời đi.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Ký Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhi!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cảnh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, ngươì rất hôi!"

Khuôn mặt Cảnh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngữ, có thể không hôi hay sao?

Hải tử, ngươì nói cũng đúng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93-2: Không phải là vật trong ao 2

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Ký Vân Thư lui lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhón nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám ngươì Huyện thái gia đi ra. Tất cả mọi ngươì đều mang sắc mặt nặng trĩu, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Ký Vân Thư, thờ dãi một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình ngươì hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Ký Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hắn.

Nhưng không ngờ, bị hắn nắm lấy cổ tay.

Cảnh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thờ ơ mở miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngữ.

Cảnh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngữ, Ký Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chưa xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngữ. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn luôn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nội tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con ngươì, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến ngươì thương tiếc, cũng khiến ngươì không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

P phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cảnh Dung nói: "Chấn tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngữ yên nghỉ đi thôi."

"Ân."

Nàng gạt đầu, lấy một tấm vải bỏ bên cạnh, chạm rai phủ lên trên thi thể A Ngữ.

Sau đó, nàng nháu mày lại, nói với Cảnh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Ngươì đang nói về Giang phu nhân?."

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cảnh Dung trầm giọng nói: "Nếu ngươì muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Ký Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cảnh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tẩu. Ký Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này nào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ!

Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí, còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Ký Vân Thư và Cảnh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cảnh Dung nổi lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhân nhả, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tán ra một mùi tanh tươi, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tày trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thì không báo, thậm chí còn dấu điểm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cảnh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hắn, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỳ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỳ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta.

"Ngày hôm qua, vì sao người không nói gì?"

"Vi sao?" Giang phu nhân nhấc âm trầm lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ đi không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ"

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy người nói Ngọc Tẩu là hung thủ, người biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỳ Vân Thư nối tiếp lời của bà ta: "Người sợ đi vui mừng, là bởi vì người thương hại A Ngũ, nó đã chết, người không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hơn nữa người muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế người luôn giữ im lặng, đúng không?"

Dứt lời, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhấc chén trà đã đổ đầy lên, rồi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngũ, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta tro mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn tròn to của hắn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hắn chút nào, cảm thấy hắn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỳ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, nói: "Kỳ tiên sinh, ta biết người muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho người, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời người nói hay sao?"

"Người hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói dối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỳ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỳ tiên sinh, người là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỳ Vân Thư bắt ngờ, hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỳ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với người."

Kỳ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cảnh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù người không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thì cũng không hề nhỏ. Người có thể hỏi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lần sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỳ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nhọ này một chút nào. Nếu Vương gia mến tài, nên lưu hắn bên người, thu nạp để mình dùng, cũng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cảnh Dung rất hài lòng.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, khẽ miệng câu lên: "Không cần người nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỳ tiên sinh. Hy vọng hắn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hồi kinh cùng ta."

Kỳ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy Giang phu nhân người tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh tươi ở trong phòng giam."

Nói xong, Kỳ Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại

"Kỳ tiên sinh, mặc dù Cẩm Giang là một hồ sen trong vát, có hoa sen làm bạn, thanh nhân tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng người, người không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tốt cùng đã cho người bao nhiêu chỗ tốt, để người phải xúi giục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Kỳ Vân Thư cất bước rời đi.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhi!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cảnh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, người rất hôi!"

Khuôn mặt Cảnh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngũ, có thể không hôi hay sao?

Hài tử, người nói cũng đúng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Kim tước trong lòng, không chết cũng bị thương

Người mới hỏi, cả nhà người đều hỏi!

Sắc mặt Cảnh Dung không vui, nhưng vẫn nhún xuống, ném một ánh mắt lạnh về phía Lang Bạc.

Hỏi: "Mới vừa rồi không phải nói người chiếu cố tôi hân hay sao? Sao lại để hân ngồi xồm nơi góc tường? Người đánh hân?"

Oan uống quá!

Lang Bạc mang về mặt khăn trương, giải thích: "Vương gia, thuộc hạ thật sự không đánh Vệ công tử. Là Vệ công tử tự nói..... nói muốn ngồi xồm ở góc tường giả làm cù cái, chờ Ký tiên sinh ra ngoài."

Giả làm cù cái?

Não Cảnh Dung không đủ dung lượng, khỏe miệng co giật.

Thế giới của người tử, không ai có thể hiểu được.

Vệ Dịch cũng nhanh chóng xua tay: "Ca ca, hân không đánh ta, hân chỉ nhìn chăm chăm vào ta, không cho ta đi đâu."

"Ta chỉ lo lắng người chạy lạc." Lang Bạc cãi lại.

"Ta sẽ không lạc, ta đã đáp ứng Thư nhi chờ nàng ở bên ngoài, ta sẽ không chạy lạc. Người mới có thể lạc."

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, tranh luận đến vô cùng vui vẻ!

Ký Vân Thư liếc mắt nhìn tuyết rơi, xem ra tuyết rơi cũng không lớn lắm.

Nàng nghiêng người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, vụ án này hiện giờ đã chấm dứt, tiểu nhân sẽ mang Vệ Dịch trở về trước. Chúng ta ra ngoài đã khá lâu."

Cảnh Dung nhu mày: "Bổn vương sẽ hộ tống người."

"Không cần, trên người Vương gia có mùi, trên người tiểu nhân cũng có, vẫn đứng nên đi cùng."

Như vậy mùi sẽ càng nặng hơn!

Nhưng tính tình của Cảnh Dung thật sự kỳ quái.

Hắn nói: "Ở trong nhà giam đã lâu, bổn vương vừa vận muốn đi tản bộ hóng gió một chút, nhân tiện, có vài lời muốn nói với Ký tiên sinh."

"Nói gì?" Nàng cảnh giác vài phần.

"Vừa đi vừa nói."

Lại nổi lên tính tình trêu chọc.

Nàng không thể lay chuyển được hắn, bắt đầu đi đánh phái chấp nhận bốn người cùng đi!

Vệ Dịch rất thích tuyết, luôn nhảy nhót đi ở phía trước. Lang Bạc ôm bộ bút mực đi ở phía sau Vệ Dịch, nghe theo phản phó, chăm chăm nhìn hắn trông chừng.

Trong khi, Ký Vân Thư đi song song với Cảnh Dung ở phía sau.

Bước chân nàng hơi nhanh một bước, hắn cũng nhanh một bước, tuyết không bỏ rơi nàng.

Sau khi đi được một đoạn đường, hai người vẫn không mở miệng nói chuyện.

Ký Vân Thư mắt nhìn thẳng, biểu tình cũng giống như thời tiết lúc này, lạnh như muốn đóng băng.

Nhưng Cảnh Dung bên cạnh, ánh mắt vẫn thường xuyên đánh giá nàng.

Cuối cùng hắn mở miệng hỏi: "Người còn đang suy nghĩ về vụ án vừa rồi?"

"Vụ án đã kết thúc, ta sẽ không nghĩ về nó nữa." Nàng trả lời chắc chắn.

"Thật ra những lời Giang phu nhân đã nói, bổn vương cảm thấy nói rất hay." Lời nói có chứa thâm ý.

Ký Vân Thư im lặng, nàng cũng đoán được hắn đang muốn nói gì, vì thế bước chân nhanh hơn, muốn kéo ra khoảng cách với hắn, tự mình đi lên phía trước hai bước, nhưng Cảnh Dung bước một bước đã đuổi kịp nàng.

"Cầm Giang không thích hợp với người."

Những lời chậm rãi tràn ra từ trong miệng hắn, mang theo sự phán đoán hết sức chắc chắn.

Ký Vân Thư mặt mới, không muốn nghe hết!

Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng không phải là nơi thích hợp cho chú chim hoàng yến nhỏ nhỏ như nàng!

Nàng dừng bước chân lại, hai tay nắm chặt áo choàng trước người.

Nghĩ đến mắt lạnh nhìn hắn: "Vương gia, tiểu nhân hiểu rõ ngài quan tâm tới(Lâm Kinh Ân), cũng biết sự phức tạp và tầm quan trọng của vụ án. Vương gia đã rời kinh nửa năm, chỉ vì bốn ba cho vụ án này. Chỉ sợ trong toàn bộ kinh thành, đã có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm vào vụ án này. Tuy nhiên, tiểu nhân tình nguyện bán vào trong ao, làm bạn cùng với hoa sen, ngâm thơ trong tuyết, hát trong sương mù. Kinh thành quý quyết, rộng hồ đầu nhau, thậm chí đoạt tính mạng người. Kim tước trong lồng, không chết cũng bị thương. Vương gia lo lắng về vụ án, có phải cũng nên lo lắng cho tiểu nhân một chút hay không? Huống chi, cư sĩ tài ba trong thiên hạ, không chỗ nào không có."

Những lời này không hề mang theo một chút do dự, từng câu từng chữ, nói rất rành mạch.

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn luôn bình thản, sau khi nghe những lời nàng nói thì hơi nhàu nhĩ chút!

Hắn nhìn đôi mắt nghiêm túc của Ký Vân Thư, đáy lòng cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Từ khi nào, hắn trở thành người bức ép người khác như thế?!

"Vân Thư." Hắn nhẹ giọng gọi: "Người tự xem mình là chim hoàng yến, nhưng bổn vương không muốn làm lồng chim, giam cầm người ở trong đó. Ta sẽ không hề gây đôi cánh của người. Được rồi, bổn vương sẽ không bức người."

Từng lời nói ra rất chân thành!

Trái tim Ký Vân Thư cũng được giãn ra, nàng cảm thấy yên tâm hơn, trả lời: "Tạ vương gia."

Cảnh Dung im lặng không nói!

Giờ phút này, Vệ Dịch hưng phấn chạy tới, lôi kéo cánh tay Ký Vân Thư.

Chỉ vào cách đó không xa: "Thư nhi, người nhìn xem."

Nhìn xem? Nhìn cái gì?

Ký Vân Thư ngược mắt, đồng thời cùng với Cảnh Dung, nhìn về phương hướng Vệ Dịch chỉ.

Trên con đường rộng lớn cách đó không xa, treo đầy đèn lồng màu đỏ. Trước cửa nhà, cửa hiệu, tất cả đều đang bận rộn treo đèn lồng dưới mái nhà trên các góc phố.

Trước cửa cũng trang trí giấy đỏ, những chiếc bàn bày đầy đồ trang sức, vật phẩm.

Toàn bộ con đường trong Cẩm Giang thành, người đến người đi, đều đang chuẩn bị cho hội hoa đăng đêm nay.

Người bán hàng rong bận rộn vì kẻ sinh nhai!

Thương gia bận rộn kiếm tiền!

Trong khi phụ nữ và tiểu hài tử, giàu hay nghèo, đều sốt ruột chờ đợi náo nhiệt.

"Thư nhi, hôm nay là lễ hội hoa đăng, buổi tối chúng ta ra ngoài được không? Cùng nhau đi xem đèn được không?" Vệ Dịch mang vẻ mặt chờ đợi nhìn nàng.

Lễ hội hoa đăng, được tổ chức mỗi năm một lần, vào cuối tháng giêng.

Không đợi Kỳ Vân Thư trả lời, mặt lạnh Cảnh Dung vốn đang trầm lại, kín đáo gọi lên một chủ ý.

Hắn cười: "Lễ hội hoa đăng, thật sự không thể bỏ qua." Sau đó nói tiếp với Kỳ Vân Thư: "Đêm nay bản vương muốn mời tiên sinh tới Sương Cự các, ăn một bữa, xem lời cảm tạ tiên sinh những ngày gần đây tra án vất vả. Hôn nữ cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp. Một công đôi việc."

Không đợi Kỳ Vân Thư đáp lại, Vệ Dịch thật sự nóng nảy.

"Ta thì sao? Ca ca, ngại vì sao không mời ta vậy?" Có chút tỳ khuất.

Ngươi tới làm gì?

Cảnh Dung vốn định từ chối từ Vệ Dịch, nhưng ngẫm lại, không thể nhỏ mọn như vậy. Đến lúc đó, cho hắn ta ăn nhiều một chút, chắc hẳn sẽ không ảnh hưởng tới hắn và Vân Thư.

Đơn giản.....

"Được, ngươi cũng cùng tối."

"Ca ca thật tốt!" Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ, lại lôi kéo Kỳ Vân Thư: "Thư nhi, chúng ta cũng làm đèn lồng được không? Buổi tối chúng ta cùng đi thả đèn, được không?"

Đầu của Kỳ Vân Thư lại bắt đầu cảm thấy đau, đánh phải gậy đầu.

Đồng ý: "Được."

Lúc này, tuyết rơi xuống càng ngày càng lớn, bốn người cất bước nhanh hơn, đi tới cửa Vệ phủ.

Cảnh Dung tiếp nhận bộ bút mực từ trong tay Lang Bạc, sau đó nhét vào trong tay Kỳ Vân Thư.

"Bản vương tặng cho ngươi, chính là của ngươi. Ngươi muốn ném đi cũng được, hoặc muốn bán đi cũng thế, tùy ngươi."

"....."

"Đêm nay, tại Sương Cự các. Không gặp không về."

"....."

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, xoay người tiêu sái rời đi, thân ảnh hùng vĩ, dần dần biến mất ở trong bão tuyết!

Kỳ Vân Thư ôm bút mực trong tay, vẫn còn có chút ngốc lảng.

Sau một khắc, Vệ Dịch liền ôm lấy bộ bút mực trong tay nàng, nói: "Cái này rất nặng, Thư nhi, ta ôm giúp ngươi."

Sau đó chạy vào Vệ phủ, một đường đưa đồ tới trong viện Kỳ Vân Thư, lúc này mới buông xuống!

Àn, hôm nay mình đã làm một chuyện tốt!

Loan Nhi nhìn thấy hai người trở về, còn ôm một hộp bút mực lớn, tiến nhận lấy.

Nàng cực kỳ ngạc nhiên: "Tiểu thư, đây không phải là bộ bút quý giá ở Mặc Bảo Trai kia sao?"

"Àn," Kỳ Vân Thư gật đầu.

Bất chợt, Loan Nhi khịt mũi một cái, ngửi được mùi gì đó, nhủ mảy: "Tiểu thư, ngài có ngửi thấy mùi gì không?"

Đương nhiên ngửi thấy được! Là mùi hôi trên người của mình!

Nhưng Vệ Dịch đã mở miệng nói: "Là ca ca vừa rồi kia, trên người hắn hôi, khiến trên người ta và Thư nhi cũng bị hôi."

Vâng, Cảnh Dung đầu đen, ngại hầy cố chịu đựng điều đáng tiếc sau lưng này một chút.

Kỳ Vân Thư khẽ nháp mũi, nhẹ nhàng mỉm cười về phía Vệ Dịch, vận mũi.

Sau đó nói: "Vệ Dịch, ngại tự mình đi ra ngoài chơi đi, tìm người chơi chơi để cũng được, hoặc làm đèn lồng cũng tốt."

"Thư nhi không làm đèn lồng cùng ta sao?"

Nàng gió lòng bàn tay phải và trái: "Ngươi xem, ta như vậy làm sao đi chơi hội hoa đăng?"

Vệ Dịch đi chuyển đôi mắt, hiểu rõ: "Ồ, Thư nhi muốn tắm rửa."

"....."

Kỳ Vân Thư cười mà không nói gì.

Vệ Dịch lại vò đầu: "Nhưng nếu Thư nhi tắm rửa, ta vì sao không thể ở chỗ này? Khi A Mễ tắm rửa, ta vẫn luôn giúp nó tắm."

Ai ai ai! Đó là chó, ta là người.

Kỳ Vân Thư bực bội, chụm đầu ngón tay lại, gõ một gõ thật mạnh trên trán hắn.

"Tiểu tử thú! Ngươi đang nói bậy gì đó?!"

Hắn không nói bậy, sai ở chỗ nào?

Vệ Dịch xoa đầu, hỏi: "Ta không hề nói bậy. Khi A Mễ tắm rửa, ta đều ở bên cạnh. Vì sao khi Thư nhi tắm rửa, ta không thể ở bên cạnh?"

Điều này.....

Nàng không biết giải thích như thế nào!

Chẳng lẽ nói linh tính gì đó như tiểu Vệ Dịch hay sao?

Thôi thôi.

Nàng nghiêm túc nói: "Vệ Dịch, nếu buổi tối ngươi muốn đi chơi hội hoa đăng, vậy hãy nhanh chóng đi ra ngoài, bằng không, ta sẽ không đi."

Vừa nghe xong, Vệ Dịch nhanh chóng gật đầu: "Nga nga nga, hiện tại ta sẽ đi ra ngoài."

Hắn hoang mang, nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ để lại một luồng gió mạnh.

Loan Nhi một bên tròn mắt nhìn xem xét, vội hỏi tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, ngài đã đi đâu vậy? Vì sao cả người....."

Chỉ "hồi thổ" không dám nói ra!

Kỷ Vân Thư không thêm để ý tới lời nàng nói, phản phó: "Nhanh chóng đi nấu nước đi, thêm chút quýt vào trong nước, có thể loại bỏ mùi thi thể."

"Vâng."

Loan Nhi đáp ứng, nhanh chóng đi nấu nước.

Kỷ Vân Thư tự mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó sai Loan Nhi đốt bộ quần áo bốc mùi thi thể kia đi.

Trước gương đồng, một thân tơ lụa màu xanh nhạt, vài áo choàng màu trắng trải dài rơi xuống giống như thác nước. Trâm trên đầu được đính ngọc trai rạng rỡ.

Trên gương mặt, tô chút son và trang điểm chút phấn nhẹ.

Rất thanh nhã!

Trên mặt đẹp, dường như mang theo một nỗi ưu sầu có sẵn.

Sự nhu nhược động lòng người, khơi dậy sự thương cảm của trái tim người!

Khác này, Vệ Dịch mang theo hai cái đèn lồng đi vào sân, hắn vẫn đứng ở trong viện không dám đi vào phòng.

Lớn giọng hô: "Thư nhi, ta làm xong đèn lồng rồi."

Nghe thấy giọng nói của hắn, Kỷ Vân Thư đi chuyển, báo Loan Nhi gọi hắn vào.

Vệ Dịch mang theo đèn lồng chạy vào, trong tay là hai ngọn đèn lồng tinh xảo, đặt chúng trước mặt Kỷ Vân Thư.

"Thư nhi, người xem, đèn lồng này là do ta làm. Người một cái, ta một cái."

Kỷ Vân Thư tiếp nhận và nhìn xem. Đó là hai cái đèn lồng hình bát giác, được nối với nhau bằng gỗ dò, mặc dù dấu vết hồ dán dính khắp nơi, nhưng những nút thắt bằng sợi chỉ đỏ treo xuống rất đẹp!

Nàng cũng không biết, tay nghề Vệ Dịch lại tốt như vậy.

"Đây thật sự là do người làm?" Nàng nhướn mày hỏi hắn.

Nàng lại đối diện với một ánh mắt si ngốc của Vệ Dịch.

Hả?

"Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhi, người thật xinh đẹp." Hắn nói một câu phát ra từ trái tim mình.

Loan Nhi nghe thấy, cười cười, tiếp nhận những lời của Vệ Dịch nói: "Vệ công tử, không nghĩ tới người cũng biết phân biệt xấu đẹp. Tiểu thư nhà chúng ta, chính là thiên tiên hạ phàm, đương nhiên rất đẹp!"

Hắn là ngốc tử, nhưng không vụng về, đương nhiên có thể phân biệt xấu đẹp!

Tuy nhiên, những lời Loan Nhi nói, lại khiến Kỷ Vân Thư hơi khó chịu, liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thiên tiên hạ phàm cái gì! Nói hươu nói vượn."

"Nô tỳ nói thật, tiểu thư vốn dĩ rất đẹp."

"Đứng đứng đứng, Thư nhi của ta rất đẹp." Vệ Dịch phụ họa.

Chờ đã, ai là Thư nhi của người?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Hoa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Dồn vào chân tường*?

(*)Bích Đông (壁咚/Kabe-don): Là từ mượn của tiếng Nhật dùng để miêu tả tư thế dồn đối phương vào chân tường. 壁/Kabe: bức tường, ドン/don: âm thanh khi lấy tay đập vào tường.

Kỷ Vân Thư nheo mắt hạnh nhân, hơi khó chịu vì những lời Vệ Dịch vừa nói.

Nhưng nghĩ lại, tiểu tử này ít nhất đã làm hai cái đèn lồng.

Vì vậy, nàng quyết định không đáng so đo!

Ngược lại, nàng nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, người đi tìm chút hồ, giấy và một ít dụng cụ vẽ tranh lại đây."

"Vâng, nô tỳ sẽ lập tức đi tìm."

Loan Nhi vội vàng đi ra ngoài một chuyến, tìm tất cả những vật nàng cần đưa tới.

Vệ Dịch kéo quai hàm, hỏi Kỷ Vân Thư: "Thư nhi, người tìm những thứ này để làm gì?"

Nàng vừa trải thẳng giấy ra, vừa cầm mấy chiếc bút tính xảo, nhúng chút nước, bắt đầu tính tế vẽ lên trên giấy.

Vệ Dịch ngạc nhiên, yên lặng quan sát.

Ngồi bư kia ở trên tờ giấy trắng, những đường nét nhẹ cong, từng nét từng nét, đều thấp phần tinh tế.

Không lâu sau, trên giấy đã hiện ra một bông hoa mai, cánh hoa tinh tế mảnh mai, nhụy hoa kéo dài, thanh tú thoát tục.

Chấm bút vào mực đỏ, chạm rai tạo hình, dần dần thành hình!

Trên tờ giấy trắng, hiện ra một bông hoa mai nở rộ, sinh động như thật!

Trong không khí, dường như mang theo một làn gió nhẹ, chạm rai thổi trên những cánh hoa mai, tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt.

Hương thơm tản ra bốn phía!

Như một bàn tay tuyệt vời, xứng đáng với danh của nàng.

Cuối cùng, Kỷ Vân Thư phất động ống tay áo, đặt bút xuống, nhẹ nhàng phẩy phẩy, nét mực khô lại.

"Thư nhi, người vẽ thật đẹp mắt."

Vệ Dịch kinh hô, nhướn người về phía trước, gương mặt sạch sẽ phảng phất như muốn dán lên trên mặt giấy.

Kỷ Vân Thư đưa bức họa cho hắn: "Người và Loan nhi cắt bức họa này thành tám khối đều nhau, sau đó dán vào tám mặt ở trên đèn lồng."

"Vì sao phải cắt chúng?"

"Như vậy mới đẹp."

Đẹp sao?

Hắn không hiểu, một bức họa đẹp như vậy, vì sao phải cắt thành tám khối?

Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn đi theo Loan nhi cắt dán.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư lại vẽ thêm một bức họa mai khác, cũng cắt thành tám khối, dán vào trên tám mặt của đèn lồng thứ hai.

Hai cái đèn lồng, lúc này càng trở nên tinh xảo.

Tám mặt đều có hoa, khi quay chung quanh, vẫn có hình dáng hoa mai nở rộ.

Lúc này, trời đã dần dần đen lại.

Dưới sự náo nức ồn ào của Vệ Dịch, Kỷ Vân Thư lúc này mới mang theo Loan nhi và hắn, ra khỏi Vệ phủ.

Dẫn theo hai chiếc đèn lồng, ánh sáng màu đỏ từ ngọn nến nhấp nháy, làm nổi bật vẻ đẹp của những bông hoa mai cực kỳ sinh động trên giấy.

Trên đường lớn, đêm tối như mực, đèn đỏ như sao!

Những chiếc đèn lồng có hình dạng và màu sắc khác nhau, được treo ở trên một sợi dây thừng mảnh mai, kéo dài thành hàng, chạy dọc theo toàn bộ con phố.

Cực kỳ náo nhiệt, giống như ngày lễ Giáng Sinh!

Trong khi đó, những gì mắt người có thể nhìn thấy được, chính là một rừng đầu người!

Nhìn không thấy điểm cuối!

Đám người đi dạo, mỗi người đều có một chiếc đèn trong tay, từng đôi ăn mặc rất đẹp.

Nói đây là ngày hội hoa đăng, không bằng nói đây là ngày hội tương thân mỗi năm một lần!

Ba người Kỷ Vân Thư, tản bộ ở trong đám người, đi về hướng Suồng Cũ các.

"Thư nhi, người xem."

Dọc theo đường đi, Vệ Dịch đều rất hưng phấn, đi đến trước một cái sạp, lấy một cái mặt nạ hát kịch, đeo vào trên mặt, bắt đầu bắt chước cách diễn viên di chuyển trên sân khấu.

"Thích sao?"

Kỷ Vân Thư bị hắn trêu chọc, cười hỏi hắn một câu.

"Thích." Hắn gật đầu.

Vì thế, nàng móc bạc ra, mua chiếc mặt nạ kia, đưa cho hắn.

Nhưng sự phiền toái này, không hề ngừng nghỉ một khắc, hắn chạy tán loạn khắp nơi, rất nhiều lần Kỷ Vân Thư gần như lạc mất hắn.

Chạy tới chạy lui, tất nhiên đã mua không ít đồ. Đồ chơi, đồ ăn, đồ mặc, đã mua rất nhiều.

Đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng tới được Suồng Cũ các.

Trên phòng riêng lầu hai, cặp mắt nhanh nhẹn của Cảnh Dung, sớm đã tìm được Kỷ Vân Thư ở trong đám người.

Trong đám người, nàng giống như chiếc đèn lồng ở trong tay nàng, xuất sắc đến nỗi cực kỳ bắt mắt.

Nữ tử như vậy, không có cảm y hoa phục, không có vòng bạc trăm ngọc quý giá, khuôn mặt cũng không cần ẩn dưới lớp trang điểm.

Nhưng, nó đã cướp đi tất cả sự hăng hái ẩn dấu dưới ánh mắt như băng của hắn.

Và hết thấy quanh mình, tất cả đều bị lu mờ. Trong ánh mắt của hắn, cũng chỉ có một mình Kỷ Vân Thư.

Dần dần, khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười, thâm thì.

"Trang nữ mộng, bản thạch như kiến." (Tất cả đều giống như một giấc mơ thoáng qua)

Giờ phút này, Kỷ Vân Thư đã đi vào Suồng Cũ các, theo chỉ dẫn của tiểu nhị, lên phòng trên lầu hai.

Vừa bước vào, lập tức đón nhận ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung, đến nỗi nàng bất ngờ run lên.

Vệ Dịch thật ra rất thoải mái, ném một đồng đồ trong tay tới trên người Lang Bạc.

Không quên dặn dò Lang Bạc: "Ồm chúng cẩn thận, đừng làm hỏng, nếu không người phải đền."

"Điều này....." Lang Bạc ôm một đồng đồ kỳ quái vào trong lòng ngực, một đầu dây xích tuyến. Hắn quay đầu nhìn Vương gia nhà mình, ánh mắt mang theo cầu xin: "Vương gia, cái này....."

Cảnh Dung thích thú: "Nếu Vệ công tử bảo người ôm, người hãy ôm cẩn thận."

Hắn cần phải làm điều này sao?!

Lang Bạc trầm nghĩ, đành phải tuân mệnh ôm giữ đồng đồ.

Cảnh Dung nhìn Kỷ Vân Thư, chỉ về vị trí bên cạnh: "Kỷ cô nương, mời ngồi"

"Ta cũng muốn ngồi." Cùng với giọng nói Vệ Dịch roi xuống, hắn đã đặt mộng ngồi xuống vị trí mà Cảnh Dung vừa chỉ, nhìn món ngon đầy bàn, hỏi Cảnh Dung: "Ca ca, ta có thể ăn sao?"

Sắc mặt Cảnh Dung khó coi, mở miệng: "Ăn đi."

Ăn hết sức đi, no căng chết người!

Vị trí vốn để lại cho Kỷ Vân Thư, đã bị gia hỏa này chiếm đóng.

Bóng đèn này, vẫn còn rất sáng sủa!

Kỷ Vân Thư cúi đầu cười, yên lặng ngồi xuống đối diện với Cảnh Dung.

Trong khi Vệ Dịch đã bắt đầu ăn!

"Thức ăn rất ngon, ngon hơn đồ ăn trong phủ." Vệ Dịch vừa ăn vừa nói.

"Nếu người thích ăn, lần sau bốn vương sẽ mời một mình người tới đây ăn, được không?" Cảnh Dung lấy chiếc đĩa, gấp một cái chân gà, đặt vào trong bát hắn: "Người ăn từ từ, có rất nhiều chân gà. Người muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Tuy

nhien, không thể tranh đoạt quả tim với bốn vương."

Đây là đang ngấm ngấm hại người!

Vệ Dịch nghe không hiểu, nhưng Kỳ Vân Thư vừa nghe đã hiểu.

Nàng lập tức cố gắng thay đổi chủ đề, cũng lấy một đối đầu, chỉ vào thức ăn đầy bàn: "Đồ ăn nhiều như vậy, Vương gia thật là hào phóng, chỉ sợ chúng ta ăn không hết, sẽ lãng phí."

Nói xong, quay đầu nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, người cũng ngồi xuống đi, tin rằng Vương gia sẽ không để ý."

"Điều này....." Loan Nhi khiếp đảm. Nếu nàng sớm biết rằng tới đây sẽ gặp Dung Vương, nàng không nên đi theo ra cửa.

Cánh Dung gật đầu thân thiện với Loan Nhi: "Thì ra người chính là Loan Nhi."

Loan Nhi kinh ngạc, Vương gia có khi nào cũng biết tới nàng?

Nàng gật đầu: "Vâng, nô tỳ gọi là Loan Nhi."

"Vậy cùng ngồi xuống đi, không cần giữ lễ." Sau đó nói với Lang Bạc: "Người để đồ trong tay qua một bên đi, cũng ngồi xuống đây."

Vì thế, một bàn, ngồi năm người!

Như thế này, nào giống với an bài lúc ban đầu đâu?!

Thất sách, thất sách!

Một bữa cơm, Cánh Dung ăn chính là đảm, Kỳ Vân Thư ăn chính là xấu hổ!

Vệ Dịch thật ra ăn rất no.

Trong khi Loan Nhi và Lang Bạc, vừa ăn vừa run sợ trong lòng.

Cuối cùng tiểu nhị cũng mang điểm tâm lên, có bánh hương hoa mai, bánh hoa hồng, bánh điểm tâm màu cầu vồng, bánh như ý, quả cát tường.....

Cánh Dung gấp một miếng bánh như ý vào trong bát của Kỳ Vân Thư.

"Ném thử xem, bánh như ý của Sương Cự các rất ngon." Trong giọng nói, mang theo hương vị sùng nich.

"Tạ vương gia."

Kỳ Vân Thư gấp miếng bánh như ý lên, thả vào trong bát Vệ Dịch, giọng điệu nhẹ nhàng: "Người ăn nhiều một chút."

"Được."

Vệ Dịch không kén ăn, lập tức kẹp lên đưa vào trong miệng.

Ăn cực kỳ ngon miệng.

Cánh Dung không cam lòng, kẹp một quả tường lên, đang chuẩn bị đưa cho Kỳ Vân Thư, nhưng được nửa đường, đã bị Vệ Dịch đoạt lấy!

"Cảm ơn ca ca."

Vệ Dịch kẹp lấy nó, một ngụm nuốt xuống.

Ài, đó không phải cho người, bóng đèn ngàn năm!

Kỳ Vân Thư âm thầm cười cười, giờ phút này nàng thật sự hoài nghi Vệ Dịch có phải đang cố ý hay không.

Khuôn mặt Cánh Dung, đã xanh đến mức tận cùng, nặng nề không vui, mãi cho đến khi rời khỏi Sương Cự các.

Lúc này trên đường lớn Cẩm Giang, từng đám người chen chúc, chiếm đóng khắp nơi.

Cánh Dung nhăn mặt, nhìn Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch, một người cầm một đèn giống nhau như đúc, khiến cho tâm tình hẩn, quả thực khó chịu cực điểm.

"Thư Nhi, người nghỉ xem, chờ lát nữa chúng ta nên treo đèn lồng ở nơi nào đây? Nương ta từng nói, treo càng cao càng tốt."

Vệ Dịch lời kéo Kỳ Vân Thư, cực kỳ vui vẻ.

Kỳ Vân Thư cười cười: "Nơi nào cũng được."

"Được, ta sẽ nhìn xem." Vệ Dịch nâng đầu, bắt đầu tìm kiếm nơi thích hợp để treo đèn lồng lên.

Lúc này, bảy tám tiểu hài từ vọt ra từ trong đám người, dẫn đèn đèn lồng đủ loại hình dạng và màu sắc, tách toàn bộ đám người đang chen chúc ra thành hai nửa, sau đó lại chậm rãi khép lại lần nữa.

Đúng là bởi vì đám tiểu hài từ chạy loạn đó, Vệ Dịch vốn đang hưng phấn đi về phía trước, trong khoảng thời gian ngắn đã bị tách ra.

"Vệ công tử....."

Loan Nhi thấy thế, lập tức chui vào trong đám người, bắt đầu đuổi theo.

Trong khi Cánh Dung hí hai mắt hẹp dài lại, gọi Lang Bạc một tiếng: "Theo sau, đừng mất dấu Vệ Dịch."

"Vâng."

Vì thế, thân mình cường tráng của Lang Bạc, nhanh chóng chìm vào trong đám người.

Kỳ Vân Thư cũng đang chuẩn bị lách tới đám người để đi tìm Vệ Dịch, nhưng cánh tay đã bị Cánh Dung lập tức giữ chặt.

"Yên tâm, có Loan Nhi và Lang Bạc đi theo, hẩn sẽ không bị lạc."

Lạc mắt càng tốt! Hẩn nghĩ.

"Nhưng ta lo....."

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư tràn đầy lo lắng, nhưng lời còn chưa nói xong, bà vai đột nhiên bị người va vào.

Thân thể nhỏ xinh, đột nhiên bị đâm vào trong lòng ngực Cánh Dung.

Nàng vừa định đẩy ra, đã bị Cánh Dung dùng hai tay ôm chặt vào trong ngực, bảo vệ chắc chắn.

"Ở đây quá nhiều người, chúng ta vẫn nên đi về phía bên kia trước."

"Vệ Dịch, hẩn....."

"Ta đã nói, không cần phải lo lắng cho hẩn, Lang Bạc sẽ tự đưa hẩn trở về."

Giọng nói của hẩn hơi trầm xuống, không cho phép phản bác.

Bởi vì chung quanh quá nhiều người, Kỳ Vân Thư gần như dán ở trước ngực hẩn, không thể di chuyển nửa bước.

Và bàn tay ôm trên vai nàng, càng thêm dùng sức, càng khiến nàng không thể dùng sức thoát ra.

Nàng bước chân cùng với hắn, từng chút một di chuyển ra bên ngoài đám người. Trong lúc lơ đãng, nàng vừa nhấc mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đẹp của Cảnh Dung. Cặp mắt kia giống như được chạm khắc bằng đá cẩm thạch, rõ ràng ngấm một sự sắc bén lung lung không thể diễn tả.

Cảnh Dung che chở nàng đi ra từ trong đám người, cuối cùng nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, cánh tay dùng chút sức, đẩy hắn ra khỏi người hai bước.

Nàng cúi đầu: "Tạ vương gia."

"Người có cần phải đẩy bốn vương xa như thế hay không?" Cảnh Dung không vui hỏi.

"Ngài là Vương gia, nhưng ta chỉ là....."

Cảnh Dung không nói gì, lập tức nắm lấy hai tay nàng, áp cả người nàng về phía bức tường đá lạnh lẽo phía sau.

Có lẽ vì quá dùng sức, chiếc đèn hoa mai trong tay nàng, thoát khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Gờ phút này, phía sau lưng nàng đã kề sát với một tường loang lổ. Cảnh Dung chế trụ hai tay nàng ở trên bức tường. Khoảng cách giữa hai người hiện tại chỉ bằng một đầu ngón tay.

Điều này.....

Dồn vào chân tường?

Nàng cau mày, hồi phục lại tinh thần từ cảm giác đau đớn phía sau lưng, lập tức va chạm với cặp mắt lạnh lùng của Cảnh Dung.

Trong mắt, một ngọn lửa giận dữ đã được thắp!

Dường như muốn đốt cháy nàng thì mới bỏ qua.

"Vương gia, ngài đây là....."

"Kỷ Văn Thư, bốn vương đối đãi với người như thế nào, người thật sự không biết?"

Đúng vậy, hắn có chút nóng nảy, có chút giận dữ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Nụ hôn khiến trái tim hỗn loạn

Chung quanh quá âm ỉ, dường như nhấn chìm tất cả những lời nói của Cảnh Dung.

Nhưng Kỷ Văn Thư vẫn nghe rất rõ ràng!

Đối đãi với người như thế nào? Người thật sự không biết?

Hai câu này, giống như vạc dầu nóng bỏng rót xuống, đổ về phía nàng.

Nàng ánh mắt mờ hồ run rẩy, nhưng cũng có chút kinh hoàng!

Đành phải im lặng!

Sự giận dữ mờ đi trong mắt Cảnh Dung, thay vào đó là sự thâm tình.

Hắn nói: "Người có biết, lần đầu tiên khi bốn vương nhìn thấy người, đã đoán người là nữ tử? Ta ba lần bốn lượt trêu đùa với người, nhưng cuối cùng lại trêu đùa tới trái tim bốn vương, như sợi chỉ quấn quanh mê hoặc, quấy nhiễu ta ngay cả trong giấc mơ. Đêm không thể ngủ, ăn không ngon miệng. Thậm chí có vài lần, ta còn muốn gỡ khuy cài mũ trên đầu người xuống, để chứng minh suy đoán của bốn vương. Nhưng người cũng biết, sau khi chứng thực được suy đoán của bốn vương, tâm tư kia của ta thực sự hỗn loạn, thật sự ngứa ngáy. Cũng chỉ có người, mới có thể khiến ta như vậy!"

Điều này, Kỷ Văn Thư nghe hiểu rất rõ.

Thằng nhãi này, đang tỏ lộ với mình sao?!

Ai ai ai, Vương gia, người tỉnh lại đi, chúng ta không có khả năng!

"Vương gia, ta..... ta không biết người đang nói gì, người buông ta ra." Nàng giãy giụa cánh tay, thân mình càng thêm dùng sức trốn thoát.

Nhưng Cảnh Dung đã chặn nàng kín mít.

Hắn lại lần nữa cường điệu: "Người nghe không hiểu sao? Được, bốn vương nói lại lần nữa, niềm vui của hai con cá không chỉ là đuổi nhau từ trong xoáy nước, một chú vịt đơn độc không thể bay xa. Và người... người không chỉ là một giấc mộng thoáng qua."

Bùm—

Đồng thời với giọng nói rơi xuống, pháo hoa ầm ầm nổ tung đầy trời.

Trong trời đêm, những tia lửa dần dần mờ nhạt trên bầu trời, thắp đến nỗi mắt người sáng lên!

Chung quanh, đám người bắt đầu hoan hô từng đợt!

Nhưng cặp mắt Kỷ Văn Thư nhìn Cảnh Dung vẫn không hề dao động, không hề nhúc nhích chút nào.

Bốn mắt nhìn nhau, không thể rời đi!

Nàng mím môi, nủ mị.

Giọng điệu mang theo oán giận, nói: "Vương gia, niềm vui của hai con cá, gặp hạn hán sẽ chết, đôi vịt dù quấn quít nhau, gặp bão cũng sẽ tách ra. Tình cảm của Vương gia, không hợp với ta."

Tiếng pháo hoa nổ tung trên trời, chạm rãi ắt đi giọng nói mềm mại của nàng.

Nhưng Cảnh Dung, vẫn có thể nghe được.

Hắn nhủ lòng mày lại, gần với hai mắt thon dài, chạm rãi chìm xuống, hai tay đang nắm cánh tay Kỷ Văn Thư, cũng giống như sợi chỉ trên cúc áo, bị cắt rời ra.

Thất vọng!

Vẫn là thất vọng!

"Được, bốn vương đã hiểu!"

Sau khi thoát khỏi giam cầm, Kỷ Văn Thư ôm cánh tay, thần sắc hơi hoảng, mang theo một loại cảm xúc khó có thể nắm bắt. Nàng tránh ra hai bước, rời khỏi vòng tay Cảnh Dung.

Hai người đưa lưng về phía sau, một người tâm tư mắt mắt giống như hạt bụi đang dần dần lắng xuống, một người khăn trương đến nỗi hai tay đỏ đầy mồ hôi.

Nhưng đúng ngay lúc này, Kỳ Vân Thư vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Kỳ Mộ Thanh.

Nàng ta một thân quần áo màu đỏ tươi, trên vai khoác một chiếc áo choàng xanh trắng. Mái tóc dài được búi trên đầu, kim thoa bạc vòng vàng, có rất nhiều thứ. Trong tay mang theo một cái đèn lồng tứ giác, được dùng rất nhiều sợi dây kim tuyến màu vàng. Khung đèn lồng, chính là gỗ hồng trắc thượng đẳng. Một chuỗi hạt ngọc trai màu bạc, được luồn vào giữa và treo từ chân đế lên trên.

Phía sau, còn đi theo bốn tiểu nha đầu!

Trang phục thế này, có thể so sánh với nương nương nào đó đang đi ra ngoài!

Mất thấy rằng ta muốn đi về hướng bên này, Kỳ Vân Thư rồi rầm không biết nên đi thẳng "đám" tới nàng ta? Hay là nên tránh đi?

Vừa vặn, ánh mắt Kỳ Mộ Thanh cũng nhìn về hướng nàng.

Nhưng trong nháy mắt, cả người Kỳ Vân Thư đã bị một đôi bàn tay to dùng sức xoay lại.

Đề lại cho Kỳ Mộ Thanh nói xa, chỉ còn một bóng dáng hoa lệ xoay người!

Cũng ngay khoảnh khắc nàng xoay người lại, Kỳ Vân Thư một lần nữa bị đè ở trên tường, hàm dưới nhón nhọn tinh tế bị đầu ngón tay thon dài của Cảnh Dung dùng sức nắm, nhẹ nhàng nâng lên.

Thân mình nhỏ nhỏ, được bao phủ bởi thân mình to lớn.

Đồng thời khi cảm bị nâng lên, nàng cũng buộc phải đối mặt với ánh mắt khát máu, mang theo sự không cam lòng, mang theo một chút phẫn nộ của Cảnh Dung!

"Thỉnh Vương gia buông ta ra."

"Vân Thư."

Hắn nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

Trong khoảng khắc, lần cúi đầu của người, một lần nữa nhắc hàm dưới Kỳ Vân Thư lên chút nữa, một bàn tay chế trụ eo nàng, lòng bàn tay dùng sức ép nàng gần hơn, đôi môi lạnh lùng, tiếp cận với đôi môi đỏ tía xinh xắn của Kỳ Vân Thư.

Đôi môi chạm vào nhau, đầy trời pháo hoa sáng lạn!

Thật sự là một cảnh rất đẹp.

Kỳ Vân Thư bất thành linh bị hôn, gạt mình đến nỗi toàn thân cứng lại, hai mắt trừng lớn, ngay cả hô hấp đều dần dần ngừng lại.

Thậm chí ngay cả Kỳ Bùi, đều chưa từng quá thân cận với nàng như thế!

Một khắc kia, thật sự khiến trái tim Kỳ Vân Thư trở nên hỗn loạn!

Nàng hỗn loạn đến nỗi không biết nên như thế nào cho phải, hỗn loạn đến nỗi nàng đã quên phản kháng.

Nhưng khi thể hồn của Cảnh Dung vẫn bốc lên hùng hục.

Đôi môi nhỏ của Kỳ Vân Thư giống như hương thơm mùa xuân không rõ ràng, thâm nhập sâu vào cổ họng hắn khiến cơ thể hắn rung mình với niềm thích thú. Hắn tiếp tục thưởng thức nụ hôn đầy tham vọng hơn bao giờ hết, nhưng cuối cùng Kỳ Vân Thư đã lấy lại được giác quan, dùng hai tay đẩy vào ngực hắn, khiến hắn phải thả nàng ra.

Kỳ Vân Thư nâng một ngón tay thật nhẹ nhàng lên, dán nó ở trên môi mình, xoa nhẹ một cái, đỏ mặt, không thể tin nổi nhìn Cảnh Dung.

Sau một khắc ánh mắt ngơ ngẩn, nàng xoay người, cuống quýt bỏ chạy.

"Vân Thư....."

Đồng thời khi Cảnh Dung gọi nàng, thậm chí không kịp kéo nàng lại, nàng đã vọt vào trong đám người.

Trong nháy mắt thân ảnh nàng biến mất trong đám người, Cảnh Dung cũng liều mạng đâm vào trong đó, cực lực tìm kiếm thân ảnh kia.

Nhưng Kỳ Vân Thư giống như đã biến mất tung tích, không thể tìm thấy.

Nhóc con, chạy còn rất nhanh!

Hắn đứng lại tại chỗ, nặc kệ đám người va chạm vào bả vai mình.

Sau đó, cậu môi cười, đầu ngón tay lạnh lẽo động chạm trên đôi môi của mình.

Hương vị ngọt ngào kia dường như vẫn còn ở đó!

Và hắn, thật sự có chút tham lam!

.....Edit: Emily Ton.....

Sau khi Kỳ Vân Thư thoát ra khỏi Cảnh Dung, giống như người mất hồn, chạy một đường về tới Vệ phủ.

Nàng vừa mới vào sân của mình, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch mang theo đèn lồng hoa mai đã tắt, ngồi ở trên thềm đá ngoài phòng, buông xuống đầu, bộ dáng cực kỳ mất mát.

Nghe thấy động tĩnh, hắn vừa nhắc đầu, nhìn thấy Kỳ Vân Thư trở về, lập tức nhanh chân chạy vội qua.

"Thư nhi."

"Người tự mình trở về sao?" Nàng hỏi hắn.

Hắn lắc đầu: "Không phải, là Loan Nhi tỷ tỷ cùng với Hắc ca ca mang ta trở về."

Hắc ca ca, chính là Lang Bạc đi.

Nàng gật gật đầu, im lặng.

Vệ Dịch thấy sắc mặt nàng bất thường, nghiêng đầu, hỏi: "Thư nhi, người không vui sao?"

Nàng không vui, rõ ràng như vậy sao?

Nàng don gần giọng cười, lắc đầu: "Không phải ta không vui. Vệ Dịch, hiện tại đêm đã khuya, người sớm đi nghỉ một chút đi."

"Nhưng....."

"Có chuyện gì vậy?"

Hắn nhắc đèn lồng trong tay: "Thư nhi, đèn lồng của ta vẫn chưa treo lên."

Hội hoa đăng, vốn là treo đèn lồng càng cao, càng có nhiều điều tốt lành tới.

Nhìn ánh mắt tức giận của Vệ Dịch, Kỳ Vân Thư vẫn không đành lòng, nhưng chiếc đèn của mình, đã bị hắn dán Cảnh Dung làm rớt.

Nàng thực sự không muốn làm Vệ Dịch mất vui, phá mất sự hứng thú của hắn.

Vì thế nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên đôi mắt sáng ngời.

Kỷ Vân Thư câu môi nói: "Vệ Dịch, chúng ta đừng treo đèn lồng này nữa, chúng ta thả đèn Khổng Minh được không?"

"Đèn Khổng Minh?"

"Đúng vậy, chính là đèn Khổng Minh."

"Được, thả đèn Khổng Minh, thả đèn Khổng Minh."

Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ.

Sau đó, Kỷ Vân Thư gọi Loan Nhi tới, để nàng ấy đi trong phủ tìm hai ngọn đèn Khổng Minh.

Kỷ Vân Thư mang một ít bút mực tới, đặt đèn Khổng Minh ở trên bàn nhỏ.

Cầm bút, nói với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, đây là đèn Khổng Minh, thật sự có thể bay rất cao, rất nhiều người đều dùng nó để ước nguyện, người có nguyện vọng gì muốn nói, có thể viết ở mặt trên."

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên, vậy thì, người có nguyện vọng gì?"

Vệ Dịch nghĩ nghĩ, cầm lấy bút, bắt đầu viết lên ở trên chiếc đèn Khổng Minh của mình.

Kỷ Vân Thư không biết hẳn đang viết gì, đơn giản, tự mình cũng bắt đầu động bút viết.

Trên chiếc đèn Khổng Minh, rất nhanh đều đã viết xong một dòng thư pháp tinh tế.

Mong rằng trái tim không nhiễm bụi trần, phần còn lại hãy chết trong mồ của chúng.

Ước nguyện của Kỷ Vân Thư, luôn có chút bất thường!

Loan Nhi nhìn thoáng qua, không hiểu, hỏi: "Tiểu thư, người bình thường không phải đều luôn muốn thân thể khỏe mạnh hay sao? Sao ngài lại viết thế này?"

Nàng buông bút, giải thích: "Sống mà không có tính toán, khi chết có thể an nhàn, đây mới là thứ đẹp đẽ nhất giữa sự sống và cái chết, cũng là sự lãnh mạnh trong tâm hồn."

"Àn? Nga." Loan Nhi dường như không hoàn toàn hiểu hết.

Lúc này, Vệ Dịch cũng đã viết xong, cầm bút cười nói: "Thư nhi, nhìn xem! Ta viết xong rồi."

Chờ nàng tới gần nhìn xem, lập tức nhìn thấy trên đèn Khổng Minh của Vệ Dịch, mấy thân hình nho nhỏ méo mó.

Có cao có thấp, có béo có gầy, tổng cộng có bốn người.

Vệ Dịch chỉ vào một hình ảnh cao cao: "Đây là ta."

Hắn chỉ vào một hình ảnh mập mạp: "Đây là cha."

Và chỉ vào một hình ảnh hơi béo: "Đây là nương."

Sau đó, chỉ vào một hình ảnh nhỏ nhỏ gầy gầy: "Đây là Thư nhi."

Trên gương mặt sạch sẽ của Vệ Dịch, cảm giác nồng đậm hạnh phúc, cực kỳ tươi sáng!

Kỷ Vân Thư cảm động trong lòng, nhưng mang theo một chút áy náy. Cảm giác kia, bỗng nảy lên trong lòng, khiến nàng ướn nước mắt, gần như tràn ra khỏi mi.

Đóng lại tâm tình của mình, nàng dịu dàng nói: "Được rồi Vệ Dịch. Chúng ta hãy thả sáng đèn Khổng Minh và thả chúng lên."

"Được."

Hai ngọn đèn Khổng Minh, có chút ánh lửa, chậm rãi bay lên trời.....

Dưới bầu trời đêm đen như mực, thấp thoáng ẩn hiện màu đỏ cam bắt mắt, càng ngày càng xa, càng ngày càng cao.....

Vệ Dịch nháy nhót, ngửa đầu, tiếp tục nói chuyện với Kỷ Vân Thư.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại không thể nghe lọt một câu, đôi mắt nàng trầm ngâm nhìn hai ngọn đèn Khổng Minh, tâm sự nặng nề!

Đó chính là nụ hôn đầu tiên của nàng!

Trở lại với cuộc sống, bị một người nam nhân đùa giỡn không biết bao nhiêu lần.

Kỷ Vân Thư có cảm giác trái tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực giống như một cái trống, đến nỗi hiện tại nàng vẫn còn run sợ.

.....

Lúc này, tại Quảng Cừ viện.

Cảnh Dung đứng ở dưới mái hiên, hai tay chấp ở sau người, một cơn gió lạnh thổi qua, trường bào màu đen chậm rãi nhấc lên.

Hắn nâng đầu, nhìn trên bầu trời xa xa và nhìn thấy hai ngọn đèn Khổng Minh, khoe môi dần dần nổi lên một nụ cười nhợt nhạt.

Trong đầu, hiện ra hình ảnh mình hôn môi Kỷ Vân Thư.

Thật sự cảm thấy hơi ấm của nó chạm tới đáy lòng của hắn.

Lúc này, Lang Bạc từ nơi xa đi tới, bước chân vội vàng.

Đi đến bên cạnh Cảnh Dung, nói: "Vương gia, kinh thành giờ thư."

Nói xong, hắn trình bức thư lên.

Cảnh Dung cũng lập tức thu hồi nụ cười kia, thần sắc trở nên ngưng trọng, nhận thư và mở nó ra.

Xem qua nội dung trong thư một lần, tay hắn lập tức bóp nát lá thư kia thành một quả bóng, nắm chặt trong tay.

Đôi mắt đột nhiên loé lên: "Xem ra nước cờ này của Cảnh Diệc, có vẻ sớm đã lên kế hoạch."

Cảnh Diệc, Tam hoàng tử Đại Lâm, cũng được phong Vương!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Vụ án mới bắt đầu

Editor: Emily Ton.

Bức thư này, đã xác định những sự nghi ngờ trong lòng Cảnh Dung.

Cảnh Diệc a Cảnh Diệc, người thật sự vì tranh đoạt ngai vàng, ngay cả tình cảm anh em cũng không buông tha!

Lang Bạc nói: "Không ngờ Diệc vương cũng có tâm hạ sát thủ, ngăn cản Vương gia ngai hồi kinh."

Phản tích thật ra không tệ!

Nhưng Cảnh Dung chỉ hít mắt lại, nhìn chăm chăm những bọt nước ở trên mái hiên.

Tĩnh vì nói: "Mười bốn năm trước, vụ án Ngự Quốc Công phủ, chính là Tần đại nhân thượng tấu muốn lật lại bản án, đã đưa ra ba điểm đáng ngờ. Hơn nữa, hần đã quý ba ngày ba đêm ở trước cổng Nam Trập, mới được phụ hoàng hạ lệnh điều tra kỹ lại vụ án. Nhưng phụ hoàng lại giao vụ án này cho ta. Mặc dù địa vị Thái Tử là của Cảnh Hoa, nhưng Cảnh Diệc muốn tranh dành vị trí Thái Tử cũng không phải là một sớm một chiều. Nếu bốn vương tra ra chân tướng vụ án này, tất sẽ công cao được thưởng. Sau này, một khi Thái Tử rơi đài, vậy thì, Cảnh Diệc muốn ngồi lên vị trí Thái Tử, bốn vương chính là cây đinh trong mắt mà hần muốn nhổ."

"Nhưng hiện tại Diệc Vương không chỉ muốn giết ngai, ngay cả Kỳ cô nương cũng không buông tha. Điều tốt nhất bây giờ, chỉ có mau chóng mang theo Kỳ cô nương hồi kinh. Rốt cuộc, trong kinh thành, Diệc vương sẽ không dám lỗ mãng. Vương gia ngai cũng có thể bảo hộ Kỳ cô nương bên người."

Nói tới đây, Cảnh Dung nhăn mày lại.

"Cảnh Diệc nhất định là lo lắng bốn vương sẽ mang theo Văn Thư hồi kinh, mượn tay rằng điều tra rõ vụ án này. Vì thế nhỏ cô tận gốc, luôn luôn đều là phong phạm hành sự của Cảnh Diệc."

Lang Bạc suy nghĩ sâu xa một lát, hiên kể nói: "Vương gia, Diệc vương ba lần bốn lượt đều muốn ngăn cản ngai hồi kinh, hơn nữa muốn ngăn cản ngai tra rõ vụ án Ngự Quốc Công phủ, không bằng báo cáo cho Hoàng thượng, để Diệc vương ném thư vị ngọt."

"Nói cho phụ hoàng?" Cảnh Dung nâng cục giấy trong tay lên, nói: "Chỉ dựa vào cái này?"

"Vương gia, trong thư Lộ Giảng đã nói rất rõ ràng, Diệc Vương đích thực đã âm thầm phái một đám sĩ tử rời kinh, hơn nữa cây bắc câu từ dùng để chế ra thạch ban độc, được trồng bởi một người tên là Nghiêm Duy Di, người này cũng âm thầm cầu kết với Diệc Vương. Những chứng cứ đó, chẳng lẽ vẫn không đủ sao?"

Đủ?

Cảnh Dung cười lạnh.

"Phụ hoàng vốn tính đa nghi, nếu như bốn vương không có chứng cứ chắc chắn đã đi trạng cáo Diệc vương, đến lúc đó, phụ hoàng chắc chắn cho rằng ta đang đặt điều vu khống, cố ý muốn tranh đoạt vị trí Thái Tử."

Kỳ Trinh để tính tình đa nghi, chỉ một chút gió thổi cỏ lay đều sẽ khiến ông ta cảnh giác!

Thà giết lầm cũng không buông tha, đây cũng là bệnh chung của các đế vương xưa nay!

Điểm này, ở trong đa số các hoàng tử, nói chung Tam hoàng tử Cảnh Diệc là giống ông ta nhất.

Đêm khuya trời trở lạnh, sương mù dần dần dày đặc.

Tối nay, dường như đặc biệt lạnh bất thường, ngay cả trái tim người, cũng mỗi người mỗi về.

.....Edit: Emily Ton....

Ngày hôm sau.

Vệ lão gia và Vệ phu nhân hỏi phủ.

Sáng sớm Vệ Dịch đã đi ra cửa ngênh đón, Kỳ Văn Thư cũng sớm đi tới thình an.

Trong đại sảnh.

Kỳ Văn Thư vừa mới chuẩn bị hành lễ, đã bị Vệ phu nhân đỡ lấy, lời kéo nàng ngồi xuống bên người mình.

Vỗ nhẹ trên tay nàng vài cái, nói: "Văn Thư, thân mình người thế nào rồi? Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Tạ Vệ bá mẫu quan tâm, ta đã tốt hơn rất nhiều."

"Vậy là tốt rồi. Ta và Vệ bá phụ người dọc đường đi đều luôn lo lắng cho người, hiện tại nhìn thấy người tốt hơn rất nhiều, cũng an tâm rồi."

Kỳ Văn Thư chỉ cười đáp lại.

Quan tâm như vậy, thực sự khiến trong lòng nàng cực kỳ cảm động.

Trong khi đó, Vệ lão gia chuyển hướng về phía Vệ Dịch, hỏi hần: "Dịch nhi, hai ngày nay, người có gây chuyện gì không?"

Vệ Dịch quay đầu xua tay: "Cha, ta không gây ra chuyện gì, ta nghe lời cha nói, chăm sóc tốt Thư nhi."

"Người nghe lời thì tốt, tương lai người phải đối xử với Văn Thư tốt hơn, hiểu không?"

"Cha, Thư nhi sau này chính là nương tử của ta sao?"

Vệ Dịch ngáy thơ hỏi.

Điều này khiến Vệ lão gia và Vệ phu nhân có vẻ xấu hổ đôi chút.

Kỳ Văn Thư dờ khóc dờ cười, bắt đầu suy nghĩ sâu xa hơn.

Xem ra, cần phải nhanh chóng tìm một cơ hội, ngai bãi.

Vệ phu nhân giống như đột nhiên nghĩ đến sự tình gì, nói với Kỳ Văn Thư: "Đứng rồi, đêm nay, chúng ta sẽ mở tiệc ở Vệ phủ. Ta đã phái người đi tới Kỳ phủ, mời cha người và lão phu nhân bọn họ tới đây. Lần trước đã đưa người tới nơi này, ta và Vệ bá phụ người sau khi suy nghĩ kỹ, cảm thấy thực sự không được thỏa đáng lắm. Rốt cuộc, về sau chúng ta đều là người một nhà, vẫn nên hoà hợp một chút. Vì thế đêm nay, hãy xem như là gia yến."

Gia yến? (Tiệc đoàn viên gia đình)

Kỳ Văn Thư nhanh chóng nói: "Vệ bá mẫu, thật ra không cần như vậy, hơn nữa....."

"Việc đã được quyết định, cũng đã phái người đi tới Kỳ phủ, đêm nay người cứ an tâm ngồi vào vị trí. Ta thấy, cha người và tổ mẫu người, nhiều ngày qua nhất định cũng đang nghĩ làm thế nào để đón người hồi phủ, nhưng vì ngại mặt mũi nên mới không tới. Hôm nay, coi như cho bọn họ một cái bậc thang, người hãy theo chân bọn họ trở về."

Vệ phu nhân, thật ra là một người thông minh!

Kỳ Văn Thư cũng đánh phải đồng ý.

Sau khi Kỳ Văn Thư rời khỏi, tâm sự nặng nề.

Vệ Dịch không biết xông ra từ nơi nào, bỗng nhiên đã nhảy tới trước mắt nàng rồi.

"Văn Thư, hôm nay người phải trở về sao? Có thể không quay về được không?"

Tay Vệ Dịch thật cẩn thận lời kéo ống tay áo của nàng.

Kỳ Văn Thư suy nghĩ một lúc, sau đó đẩy tay hần ra.

Nàng nghiêm túc nói: "Vệ Dịch, ta thành thật nói với ngươi, ta sẽ không gả cho ngươi, ta cũng không phải là nương tử của ngươi."

"Thư nhi, ngươi..... ngươi nói gì vậy?"

"Ngươi nhất định nghe hiểu đúng không? Vệ Dịch, ta biết ngươi đối với ta rất tốt, cha ngươi và nương ngươi cũng đối với ta rất tốt, nhưng ta không thể ích kỷ như vậy. Ta không muốn lừa gạt ngươi, ta không có khả năng sẽ gả cho ngươi."

Nghe những lời như vậy, sắc mặt Vệ Dịch dần dần trầm xuống, sốt ruột hỏi: "Vì sao? Vì sao Thư nhi không thể gả cho ta? Nương nói, ngươi là nương tử của ta."

"Ta không phải" Kỳ Vân Thư nhấn mạnh.

"Thư nhi....."

Kỳ Vân Thư nắm lấy cánh tay hắn, nói với hắn: "Vệ Dịch, ta đối với ngươi, giống như đệ đệ của mình, ngươi hiểu không?"

Nàng cố gắng nói cho hắn biết, hy vọng hắn có thể hiểu ý của nàng trong đó.

Nhưng Vệ Dịch cực kỳ khổ sở, trong đôi mắt đẹp, dần dần tràn ra nước mắt.

Hắn cúi đầu, nhấp môi, một lúc lâu sau, hỏi: "Thư nhi có phải cảm thấy..... ta là ngọc từ hay không?"

Ách!

Trái tim Kỳ Vân Thư nháy mắt run rẩy, giống như đã bị người mở ra.

Nàng lắc đầu: "Không phải! Vệ Dịch, không phải như thế."

Vệ Dịch tiếp tục nhỏ giọng nức nở, đẩy nàng ra, sau đó lùi ra sau hai bước: "Ta đã biết, Thư như ghét bỏ ta bởi vì ta ngọc."

Nói xong, hắn đã nhanh chân chạy mất.

"Vệ Dịch."

Nàng gọi hắn vài tiếng, đuổi theo vài bước, nhưng trên chân Vệ Dịch giống như có gió, chỉ một lúc đã chạy xa, biến mất.

Giờ phút này, nàng không nhận được đó mắt lên, cắn môi, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

.....

Khi màn đêm buông xuống, người Kỳ gia, ngoại trừ Kỳ Linh Chi ra, tất cả đều đã tới.

Trong yến hội, Vệ Dịch không hề xuất hiện, Vệ lão gia sai người đi tìm một chuyến, nói rằng Vệ Dịch ngồi một mình nơi hậu viện, không chịu qua đây, gọi vài lần cũng không quan tâm, đơn giản là sẽ không tới.

Ngay một khắc khi Kỳ Vân Thư ngồi vào vị trí, nàng lập tức giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, tâm tư hoàn toàn không ở trên mặt.

Kỳ Uyển Hân ngồi xuống ở bên cạnh nàng, cúi thân mình xuống, nhỏ giọng nói với nàng: "Vân Thư, hai ngày nay ngươi ở Vệ gia tốt chứ?"

Nàng gật đầu: "Khá tốt."

"Chuyện Mục Thanh rơi xuống nước, cha đã phạt nha đầu Linh Chi quỳ cả đêm, còn phạt nàng ấy sao chép kinh thư. Việc này, cũng coi như đã qua. Đêm nay ngươi hãy về nhà đi. Ngươi không biết, cha và tổ mẫu hai ngày nay vẫn luôn tức giận."

Tức giận cũng tốt, thật sự nên tức chết mới đúng!

Kỳ Vân Thư nhẹ giọng nói: "Nhị tỷ yên tâm, đêm nay, ta sẽ trở về."

"Vậy thì tốt rồi, chung quy là người một nhà, sao có thể hận thù mãi!"

"Đại tỷ nói rất đúng." Kỳ Vân Thư đồng ý, tâm tư đều không ở trên mặt, có chút hoảng hốt.

Thật ra nàng quá lười để tranh luận.

Hơn nữa, tâm tính của Kỳ Uyển Hân, đôi khi khiến Kỳ Vân Thư không thể nắm bắt.

Nữ nhân này, nhìn giống như nhu nhược yếu đuối mong manh, nhưng nàng lại cảm giác, luôn có chút hương vị nào đó không hề đơn giản.

Trong khi hai người "ghế tai chụm đầu", tất cả đều bị Kỳ Mục Thanh ngồi đối diện nhìn kỹ.

"Hừ, vật hợp theo loài." Nàng ta hừ một tiếng, trên gương mặt trang điểm tinh xảo đều là ghét bỏ.

Lúc này, bọn hạ nhân sớm đã đưa đồ ăn tới, tất cả đồ ăn đều rất phong phú.

Kỳ Nguyên Chức lúc này cũng ngồi xuống, bụng rượu lên uống, không quên liếc mắt nhìn qua Kỳ Vân Thư một cái.

Từ mười mười mình yêu quý nhất bị oan, hơn nữa lại bị Kỳ Vân Thư oan uổng, thậm chí còn bị nàng tát một cái, hẳn làm ca, trong lòng tự nhiên cũng cực kỳ tức giận.

Đối với Kỳ Vân Thư, càng nuôi dưỡng một sự thù địch.

Yến hội bắt đầu, Vệ lão gia giờ chén rượu lên, hướng về phía Kỳ Thư Hân.

"Kỳ lão gia, sự tình lần trước, là ta không tha đáng, hy vọng ngươi có thể thứ lỗi."

Kỳ Thư Hân ngoài cười nhưng trong không cười: "Tất nhiên là không, ngược lại đã làm phiền các người chiêu cố Vân Thư giúp ta."

Người hai nhà hàn huyên vài câu, bỏ rơi đề tài Kỳ Mục Thanh rơi xuống nước, bắt đầu nói tới chuyện hôn sự.

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư đầu tới cuối, vẫn chưa nói một câu.

Sau khi yến hội kết thúc, Kỳ Vân Thư vốn nên hỏi phù cùng với người Kỳ gia, nhưng nàng nói có việc, sẽ hỏi phù sau.

Kỳ Thư Hân và Kỳ lão phu nhân xanh mặt, nhưng cũng không tiện túm lấy nàng, đành phải đáp ứng.

Chờ người Kỳ gia lên xe ngựa rồi đi, Kỳ Vân Thư lập tức lôi kéo Vệ lão gia và Vệ phu nhân tới căn phòng kẻ bên.

Sau khi vào phòng, nàng rót ra hai ly trà, kính Vệ lão gia và Vệ phu nhân.

Đây là con dâu đáng trả sao?

Hai vị lão nhân gia lập tức vui sướng uống hết.

Không ngờ, Kỳ Vân Thư đột nhiên quỳ xuống.

Điều này khiến Vệ phu nhân bị dọa sợ.

"Vân Thư, ngươi làm gì vậy?"

"Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, thực xin lỗi."

Nàng vâng nói, lập tức khiến trái tim Vệ lão gia và Vệ phu nhân căng thẳng, nhìn lẫn nhau một cái, ngược lại hỏi nàng: "Vân Thư, ngươi nói chuyện này làm gì?"

Khuôn mặt nàng nghiêm túc, nói: "Không đối gạt nhị vị, mặc dù nói rằng hôn sự nữ nhi, vốn là lệnh của cha mẹ, không hy vọng nhiều lời. Vân Thư là thứ nữ, càng không có tư cách bắt bẻ, nhưng Vân Thư không muốn gât nhị vị. Thật ra, trong lòng

Vân Thư, vẫn luôn có một người, hai năm qua, ta vẫn luôn đợi hân. Trong lòng, sớm đã không chứa được người khác."

"....."

Vệ lão gia và Vệ phu nhân kinh hãi.

Kỷ Vân Thư cúi người dập đầu một cái, ánh mắt càng thêm quyết tâm: "Thực xin lỗi, Vân Thư không thể đi ngược với tâm ý của mình. Hai vị đối với ta rất tốt, ta cũng ghi tạc trong lòng. Nhưng ta, thật sự không thể gả cho Vệ Dịch."

Vệ phu nhân mang vẻ mặt khổ sở thất vọng: "Người thật sự..... không muốn gả cho Dịch nhỉ?"

"Vâng."

Vệ lão gia thở dài, hỏi nằng: "Nếu Dịch nhi không ngốc thì sao?"

Kỷ Vân Thư lập tức nói: "Vệ bá phụ, ta không cảm thấy có ý ghét bỏ, chỉ là trong lòng đã có người, thật sự không có cách nào cắt chứa người khác. Vệ Dịch rất tốt, ta cũng không muốn lừa hân. Ta tin tưởng, nhất định sẽ có một người chân chính yêu hân xuất hiện."

"Người....."

Phốc ——

Vệ phu nhân còn chưa nói dứt lời, đột nhiên lấy tay che ngực lại, phun ra một búng máu.

"Vệ bá mẫu?" Kỷ Vân Thư kinh ngạc.

Một khắc sau đó, Vệ lão gia cũng phun ra máu, từ ghế trên đột nhiên té xuống đất, nắm chặt áo trước ngực, sắc mặt biến xanh, tròng lớn hai mắt, mờ mờ, nói không nên lời.

Đồng dạng, Vệ phu nhân cũng ngã xuống trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Có ta ở đây, đừng sợ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Emily Ton.

Hai vị lão nhân cùng nhau ngã xuống đất, sắc mặt xanh mét, không ngừng học ra máu.

Kỷ Vân Thư bị dọa sợ, thậm chí đóng băng trong nháy mắt, sau đó nhanh chóng đứng dậy, quỳ xuống giữa hai vị lão nhân già.

"Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu? Hai người....."

Nàng nâng Vệ phu nhân dậy từ trên mặt đất, dựa vào trên người mình, theo bản năng duỗi tay đỡ hăm dưới Vệ phu nhân, dùng ống tay áo chùi máu chảy ra từ trong miệng.

Nhưng không biết làm gì hơn!

Khuôn mặt Vệ phu nhân đã xanh mét, hai tay run rẩy duỗi về phía Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nắm lấy, gọi một tiếng, "Vệ bá mẫu."

"Dịch..... Dịch nhi, giúp..... giúp ta, chăm sóc..... hân." Vệ phu nhân khó khăn mở miệng nói, cặp mắt kia bí mật mang theo nước mắt cùng với cầu xin.

"Vệ bá mẫu?"

"Đáp..... ứng ta."

Kỷ Vân Thư đỏ mắt, nước mắt lã chã rơi xuống, liều mạng gạt đầu, "Được, ta đáp ứng người, ta đáp ứng người, Vệ bá mẫu, các người sẽ không sao."

Vệ phu nhân dùng sức nắm lấy tay nàng, ánh mắt nôn nóng, nói, "Còn..... có, Vân Thư, Dịch nhi hân..... không..... phải....."

"Ngài đang nói gì vậy?"

"Dịch nhi, không phải..... của ta....."

Cái gì?

Kỷ Vân Thư chết lặng.

Và khi còn nói chưa xong, thân mình Vệ phu nhân co giật, đột nhiên cứng đờ, hai chân mất hết sức lực, đột nhiên ngừng thở.

Hai mắt đầm máu, tròng lớn.

Chết không nhắm mắt!

"Vệ bá mẫu, Vệ bá mẫu."

Kỷ Vân Thư không thể tin nổi, nhẹ nhàng lay động thân thể Vệ phu nhân, nhưng không có một chút phản ứng.

Nàng quay đầu nhìn xem Vệ lão gia, lão cũng quỳ rạp trên mặt đất không còn hơi thở, đồng dạng, cũng tròng lớn hai mắt.

Kinh ngạc qua đi, Kỷ Vân Thư hô to về phía bên ngoài, "Người tới, người tới....."

Nàng vừa kêu lên, Loan Nhi bên ngoài là người đầu tiên nghe thấy, lập tức chạy đến nơi cửa, nhìn thấy một màn như vậy, sợ tới mức cả người run lên, dùng hai tay che miệng lại, hét to một tiếng.

"Mau đi thỉnh đại phu! Mau!" Kỷ Vân Thư hô to.

Loan Nhi phục hồi lại tinh thần, lúc này mới nhanh chóng gạt đầu, hai chân run rẩy vài cái, vội vàng đi thỉnh đại phu.

Lúc này, bọn hạ nhân Vệ phủ cũng đều chạy tới, nhìn thấy hai vị chủ tử ngã xuống dưới đất, cũng sợ tới mức mất hồn, lúc này mới nhanh chóng vọt vào.

Có người duỗi tay ở trên lỗ mũi Vệ lão gia và Vệ phu nhân kiểm tra hơi thở, đột nhiên ngã ngồi xuống mặt đất.

Bị dọa sợ nói, "Lão gia và phu nhân..... đã chết!"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người đều kinh hoàng thất thần.

Sau đó mới có phản ứng lại, đoàn người lúc này mới hồ lớn "Lão gia" và "Phu nhân".

Khóc đến nổi trời đất tối tăm

Kỷ Vân Thư giờ phút này vẫn nắm chặt tay Vệ phu nhân, đôi mắt nàng đỏ đến nỗi đau rất, trái tim đau đớn nóng cháy như bị lửa đốt.

Nàng ngốc lẳng!

Không thể tin được, thật sự không thể tin được!

Lúc này, có người bỗng chú ý tới cửa, đau lòng hô một tiếng, "Công tử."

Chỉ thấy, Vệ Dịch đứng ở ngoài cửa, hai tay treo ở hai bên sườn, cặp mắt đẹp mắt lạnh, nhìn chăm chăm vào hai thi thể đang nằm trên mặt đất.

Vệ Dịch như vậy, dường như có chút không chân thật!

Kỷ Vân Thư ngừng đầu, nhìn về phía hắn, thân thể thẳng tắp, cứng đờ đứng tại chỗ. Một lúc thật lâu sau, hắn mới chậm rãi run rẩy bước hai chân, từng bước một khép khễnh dịch vào phía trong, đi tới bên cạnh thân sinh của mình. Phía dưới hai chân, dẫm lên một vùng máu nhỏ.

Hắn ngồi xổm thân mình xuống, một bàn tay nắm lấy tay nương mình, một bàn tay nắm lấy tay cha mình, nhưng hắn không khóc, nói giọng khiến người đau đớn kịch liệt: "Cha, nương! Dịch nhi rất biết nghe lời. Hai người nhanh lên, nhanh đứng lên, được không?"

"Công tử, lão gia và phu nhân..... đã chết."

"Không, cha và nương sẽ không chết." Hắn lắc đầu, vòng tay ôm thân thể cha và nương mình, khóc thành tiếng, ngoài miệng vẫn lẩm bẩm, "Dịch nhi rất ngoan, Dịch nhi không bao giờ gây rắc rối. Cha, nương, các người đừng ngủ nữa, đứng lên được không? Đứng vút bỏ Dịch nhi."

Vệ Dịch nói với giọng tắc nghẹn.

Kỷ Vân Thư nhìn hắn như vậy, trái tim nàng cũng giống như bị xé mở.

Đau!

Mặc kệ người Vệ gia nói gì, hắn đều nghe không vào, cũng không chịu buông tay.

Hắn chỉ lặp đi lặp lại nói mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời!

Không bao lâu sau, Loan Nhi đã mang theo đại phu tới.

Sau khi chẩn bệnh, Vệ lão gia và Vệ phu nhân đích thực đã chết.

Sau đó lại xác minh thêm, đại phu nói, "Vệ lão gia và Vệ phu nhân, bị trúng Trầm độc."

Trầm độc?*

Đây là độc gì?

(*) Trầm độc (鸩毒): Là độc của một loài chim rất độc hay còn gọi là chim Pitohui. (Search google để biết thêm) {Edit: Emily Ton}

Mọi người không biết, nhưng Kỷ Vân Thư lại biết.

Nàng nhìn đại phu, hỏi một câu: "Đại phu, người xác định là Trầm độc sao?"

"Không sai, chính là Trầm độc"

Đại phu nói xong, đột nhiên chú ý tới hai chén trà được đặt ở trên bàn, cúi tay cầm lấy một chén, để ở trên chóp mũi ngửi ngửi, sau đó lấy bột phấn ra từ trong hòm thuốc mang theo bên mình, hoà tan một chút ở trong chén trà.

Chén trà vốn có màu hồng phách nhẹ, nháy mắt biến thành màu đen.

"Trong trà này cũng có Trầm độc." Đại phu nói, sau đó lại rải thêm một chút bột phấn trong ấm trà, nhưng không có gì bất thường. Vì thế đưa ra kết luận, "Chắc hẳn có người khi châm trà đã hạ độc."

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư phản bác, "Trong hai chén trà này không có khả năng có độc, bởi vì..... hai chén trà này do ta rót ra."

Nàng với mới nói xong, không biết là ai đã kéo nàng ra khỏi người Vệ phu nhân, hung hăng đẩy nàng một cái. Chân nàng loạng choạng, thân thể lập tức đập mạnh vào trên cánh cửa.

"Là người hạ độc, là người đã độc chết lão gia và phu nhân, là người." Có người chỉ vào nàng.

Kỷ Vân Thư rung mình, hai tay đầy máu, bắt lặc rừ xuống bên người.

Nói một cách yếu ớt, "Không phải ta, không phải ta....."

Vệ Dịch đang khóc, vừa nghe câu nói đó, ngừng đầu lên nhìn về phía nàng, trong ánh mắt đỏ đậm, mang theo sự hoài nghi.

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt kia, "Vệ Dịch, không phải ta."

"Thư nhi....."

"Tin tưởng ta." Nàng cực kỳ nghiêm túc.

Vệ Dịch thút hắt mũi, khóc lóc không nói gì.

"Chính người đã hạ độc, chính người đã giết người. Báo quan, báo quan."

Cũng không biết ai đã hô to một câu, một phòng người đều bắt đầu kích động.

Khóc khóc, la hét.

Loan Nhi kéo tay Kỷ Vân Thư, cũng bắt đầu khóc vì sợ hãi, nhưng cũng không quên hô chú, "Tiểu thư không giết người, Vệ lão gia và Vệ phu nhân không phải do tiểu thư giết, không phải."

Người Vệ gia cũng không quan tâm nhiều như vậy, chạy đi báo quan.

Không lâu sau, Huyện thái gia đã mang theo nha dịch hấp tấp chạy tới.

Vệ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, hai mạng người, sao Huyện thái gia có thể duy trì bình tĩnh.

Hắn bị dọa đến nỗi nhảy dựng, hỏi, "Điều này..... sao lại thế này?"

Tất cả mọi người Vệ gia đều đồng thời chỉ vào Kỷ Vân Thư, "Là nàng đã hạ độc hại chết lão gia và phu nhân, chứng cứ vô cùng xác thực. Nàng chính là hung thủ!"

Tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng về phía Kỷ Vân Thư.

Huyện thái gia đương nhiên không tin, thật cẩn thận hỏi Kỷ Vân Thư, "Vân Thư..... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng không nói chuyện, ánh mắt, vẫn đặt ở trên người Vệ Dịch đang run rẩy khóc.

Thấy rằng không nói gì, nhưng Huyện thái gia tất nhiên vẫn cố gắng báo vệ sự im lặng giúp nàng. Nói với người Vệ gia, "Có phải có hiểu lầm gì hay không? Hai mạng người, không thể xử qua loa, cần phải điều tra rõ ràng mới được."

Một vị cao tuổi trong Vệ gia có chút kích động, "Đại nhân, chính nàng cũng thừa nhận chén trà có độc là do nàng rót, tất nhiên nàng chính là người hạ độc. Lão gia và phu nhân chúng ta chết thảm như vậy, chẳng lẽ mặc kệ hung thủ ung dung bên ngoài, không bị trừng phạt hay sao?"

"Báo quan không có ý này, nhưng....."

"Giết người, sẽ phải đền mạng, thỉnh đại nhân làm chủ, làm chủ giúp lão gia và phu nhân chúng ta!"

Toàn bộ người Vệ phủ ở trong phòng, dường như đều do mắt muốn "giết", mắng gằn nhìn Kỷ Vân Thư, muốn chắc chắn rằng nàng sẽ phải đền mạng!

Huyện thái gia thở dài một tiếng, dịch từng bước nhỏ tới bên người Kỳ Vân Thư, cực kỳ khó xử, "Vân Thư, điều này....."

Nàng ngắt lời hắn nói, "Ngài không cần khó xử, ta hiểu."

Nhưng điều này khiến Huyện thái gia u sầu muốn chết, hắn tuyệt đối tin tưởng Kỳ Vân Thư không giết người, nhưng hiện tại không thể tìm thấy chứng cứ chứng minh sự trong sạch của nàng.

Cũng chỉ có thể.....

"Người tới, áp người tới đại lao, đợi điều tra rõ việc này, sẽ phán định sau."

Mấy nha dịch nhìn thoáng qua lẫn nhau, lập tức chuẩn bị đi lên áp Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên Loan Nhi đã che ở phía trước, nước mắt lưng tròng, "Đừng bắt tiểu thư nhà ta. Lư đại nhân, ngài biết tiểu thư nhà ta tuyệt đối sẽ không giết người. Ngài đều biết."

"Bản quan tất nhiên biết, nhưng điều này....." Huyện thái gia lưỡng lự.

"Lư đại nhân, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu thư, nàng không giết người."

Kỳ Vân Thư đứng lúc gọi Loan Nhi một tiếng, nói, "Loan Nhi, hiện tại người nói gì cũng đều vô dụng."

"Tiểu thư....."

Nàng không hề để ý tới Loan Nhi, bước từng bước về phía Vệ Dịch, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nhìn gương mặt hắn khóc đến nỗi không thể nhận ra.

Duỗi tay sờ sờ đầu hắn.

Nhẹ giọng an ủi, "Vệ Dịch, đừng sợ."

Hắn nâng con người tràn ngập tơ máu nhìn nàng, cố gắng kéo giọng gọi nàng, "Thư nhi....."

"Người yên tâm. Có ta ở đây, đừng sợ."

Hắn dùng sức gạt đầu, ôm thân thể cha và nương mình, tiếp tục khóc.

Kỳ Vân Thư cố giữ nước mắt, chịu đựng đau đớn, đứng dậy, đi đến bên người Huyện thái gia, "Lư đại nhân, những vật trong phòng này, hy vọng ngài có thể niệm phong chúng, đừng cho người động."

"Được, bản quan đã biết."

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư lại nhìn thoáng qua Vệ Dịch lần nữa, sau đó đi theo nha dịch rồi đi.

P phía sau, trong phòng được tỏa sáng bởi ngọn đèn dầu, người Vệ gia quý rập ở bên thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân, kêu khóc vang vọng trong đêm.

Giống như muốn phá tan sự tĩnh lặng của đêm đen mới có thể bỏ qua.

.....

Kỳ Vân Thư bị đưa tới nhà giam, ở trong một gian phòng tương đối sạch sẽ.

Mặc dù không "xa hoa" giống như phòng giam Giang phu nhân, nhưng cũng không đến mức nồng nặc tanh tưởi.

Trái tim Huyện thái gia run rẩy. Sau khi nhốt nàng lại, đập lòng bàn tay một cái.

"Chuyện đó xảy ra như thế nào? Vệ lão gia và Vệ phu nhân vì sao đang êm đang đẹp lại chết?"

Kỳ Vân Thư ngồi xuống ở trên chiếc chiếu sạch sẽ, ôm đầu gối mình, buông đầu xuống, không nói một câu.

"Vân Thư, hiện tại người Vệ phủ đều nói người là hung thủ. Mặc dù bản quan tin người, nhưng người cũng phải nói gì đó mới được."

Nàng vẫn không nói gì!

Huyện thái gia thở dài một tiếng.

Sau đó hắn gọi một cai ngục tới, phân phó nói, "Các người chăm sóc nàng cho tốt, đi lấy chăn và lò sưởi lại đây, nơi này rất lạnh, đừng khiến nàng đông lạnh."

"Vâng."

Cai ngục lập tức làm theo!

Kỳ Vân Thư vẫn không nói gì, cứ ngốc ngốc ngồi như vậy, Huyện thái gia hỏi bất cứ điều gì, nàng cũng không trả lời.

Huyện thái gia không còn cách nào khác, đành phải tạm thời rời đi.

Toàn bộ buổi tối hôm đó, Kỳ Vân Thư ngồi ở trong phòng giam, cánh tay mảnh khảnh cuộn tròn ôm đầu gối.

Cho dù bên cạnh có một cái lò sưởi, nhưng quanh mình âm khí lạnh lẽo, cắn vào dưới lớp da, đi vào trong máu!

Nhưng nàng lại không cảm giác được một chút lạnh lẽo, cặp mắt trắm xuông, vẫn luôn nhìn vào váy áo dính máu của mình.

Những vết máu đó, hiện ra màu đỏ sẫm, thậm chí còn có màu đen.

Máu máu trúng độc, cũng chính xác là như thế.

Đột nhiên, nàng duỗi tay cảm chỗ váy có vết máu trên đó, nhẹ nhàng chà xát.

Sau đó chìm vào trong suy nghĩ!

Note: Chim Pitohui (Xem hình)

鸚鳥

鸚鳥_锤子蛇_猫奴叶_妖虎-游戏屋

鸚鳥

图片可能受版权保护。了解详情

相关图片

查看更多结果

鸚鳥 "鸚鳥" 鸚鳥...
alrighttoday.net

Eastern yellow-bellied...
focus.it

Rusty pitohui (Pitohui ferruginea) ...
flickr.com

Rusty Pitohui (Pitohui ferruginea) Br...
gettyimages.com

鸚鳥...
jordan.com

鸚鳥...
jordan.com

鸚鳥...
nature.org.cn

pitohui bird

PITOHUI: A Poisonous Bird - YouTube
youtube.com

Hooded pitohui, one of the world's onl...
australiangeographic.com.au

Interesting Facts About Hooded Pitoh...
haydensanimalfacts.com

Hooded pitohui - Wikipedia
en.wikipedia.org

The Poison Bird - Hooded Pitohui | Th...
creaturefacts.wordpress.com

Hooded Pitohui
aquariumofpacific.org

Hooded Pitohui: The Poisonous Songbird
theethogram.com

Pitohui | Beauty of Birds
beautyofbirds.com

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99: Ta muốn khám nghiệm tử thi

Edit: Emily Ton.

Thảm án Vệ giá, rất nhanh đã được truyền ra toàn bộ Cẩm Giang thành, tất cả mọi người đều biết.

Chuyện Kỳ Vân Thư bị bắt giam, đương nhiên cũng được lan truyền.

Sau khi Kỳ Thư Hàn và Kỳ lão phu nhân biết chuyện, thiếu chút nữa đã bị ngất xỉu.

Kỳ gia có một hung thủ giết người, đó chính là vô cùng nhục nhã!

Cảnh Dung đương nhiên cũng biết tới việc này.

Trời vừa mới bắt đầu hừng sáng, hần đã vội vã tiến đến nhà giam.

Hai cái ngục canh cửa không biết hần, tất nhiên lập tức ngăn cản hần lại.

Một khắc sau, Lang Bạc lấy ra một tấm lệnh bài, lên tiếng mắng: "Dung Vương tại đây, ai dám làm cản?"

Hai cái ngục sau khi nhìn thấy lệnh bài, bị dọa choáng váng, nhanh chóng quỳ xuống trên mặt đất.

"Tham..... kiến Dung Vương, tiểu nhân không biết là Dung Vương, tội đáng chết vạn lần."

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung, khiến người không rét mà run: "Mang bốn vương đi gặp Kỳ Vân Thư."

"Vâng....."

Cái ngục cuống quít đứng lên từ trên mặt đất, cong lưng, cúi đầu, nhanh chóng dẫn đường.

Cảnh Dung đi vào trong nhà giam âm u ẩm ướt, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, tâm tình cũng theo mùi vị càng ngày càng nồng đậm tanh tưởi, khiến lòng dạ càng thêm phiền muộn!

Tôi bên ngoài phòng giam Kỳ Vân Thư, nhìn thấy bên trong cũng xem như sạch sẽ, bộ dáng gọn đĩnh hung tợn của hần mới dần dần được thu liễm lại.

Mắng một tiếng: "Mở cửa."

Cái ngục ngoan ngoãn mở cửa ra, đứng sang một bên!

Cảnh Dung nhanh chóng bước vào, nhìn thấy thân mình nhỏ nhoi đang ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu gối cuộn tròn, chôn đầu, thân mình dường như đang nhẹ nhẽo run rẩy.

Lò sưởi bên cạnh đã hết than, chỉ còn nổi lên vài làn khói trắng!

"Vân Thư....."

Hần nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

Kỳ Vân Thư co chân mình lại, sau một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt, là một đôi ủng ngọc chi bực kim điêu, cùng đôi áo bào sa tanh. Nàng chậm rãi hướng lên trên, lập tức đối diện với ánh mắt thâm trầm đau lòng của Cảnh Dung!

Mới qua một ngày không gặp, trên khuôn mặt tinh xảo của Kỳ Vân Thư, giờ phút này sự hồng hào đã dần dần biến mất, giống như một trang giấy trắng sạch sẽ.

Cảnh Dung ngồi xồm xuống, những ngón tay thon dài chạm vào giữa trán lạnh lẽo của Kỳ Vân Thư, cẩn thận vén những lọn tóc nàng qua bên tai.

Thuận đà trượt tay xuống, nắm chặt bàn tay nhợt nhạt lạnh băng của nàng.

Kỳ Vân Thư cũng không né tránh, cặp mắt chìm đắm nhìn hần, giọng điệu mõi mệt, hỏi: "Vệ Dịch đâu? Hần thế nào rồi?"

Cảnh Dung nhẹ nhàng lắc đầu: "Hần sẽ không sao, bốn vương cam đoan với người."

"Hần không nên nhận lấy hết thảy này."

Giọng nói của Kỳ Vân Thư tỉnh tê mà đau lòng, quanh quẩn trong phòng giam nhỏ hẹp này, càng thêm lạnh lẽo!

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Người yên tâm, bốn vương sẽ không để người xảy ra chuyện gì, cho dù toàn bộ chứng cứ đều chỉ hướng về phía người, mọi người không tin người, nhưng ta tin người."

Hần nói cực kỳ nghiêm túc, hai tay nắm chặt đôi tay của Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư vẫn không động đậy, dường như lắng nghe dường như không, suy nghĩ xoáy trong tâm trí khiến nàng phân tâm.

Đúng lúc này, hai tên nha dịch đi tới, nhìn thấy Cảnh Dung đàn ở trong phòng giam, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức tiến lên trước.

"Vương gia, chúng tiểu nhân phụng lệnh Lưu đại nhân, muốn đưa Kỳ cô nương tới công đường."

Bọn họ thật cẩn thận nói, sợ nói ra một câu sẽ đắc tội với tôn Phật này!

Cảnh Dung liếc mắt thoáng nhìn, hai nha dịch sợ tới mức lui ra sau hai bước.

Hần chuyển ánh mắt, nói với Kỳ Vân Thư: "Bốn vương sẽ đi cùng người."

Kỳ Vân Thư vẫn không nói gì.

Vì thế, Cảnh Dung đi cùng nàng, cùng nhau đi tới công đường nha môn.

.....

Trong công đường, Huyện thái gia ngồi ở ghế trên cao đường, phía dưới, có vài người đang quỳ.

Quý gối phía trước, là Vệ Phó, quản gia Vệ phủ.

Phía sau, có hai hạ nhân Vệ phủ đang quỳ cùng với đại phu ngày hôm qua.

Khi Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư cùng nhau tiến vào, Huyện thái gia đang định đi xuống hành lễ, đã bị Cảnh Dung giữ tay ngăn lại.

"Thăm án đi." Giọng điệu lạnh lùng.

Huyện thái gia kéo kéo khoe miệng, "Vâng vâng vâng," cong eo, duỗi tay về phía ghế dựa bên cạnh: "Vương gia, mời ngồi!"

Cảnh Dung lo lắng liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, sau đó mới ngồi sang bên cạnh.

Dưới sự áp chế của nha dịch, Kỳ Vân Thư quỳ xuống bên người Vệ Phó.

Lúc này, Huyện thái gia đập Kinh Đường Mộc một cái.

Hắn giọng nói: "Ăn mạng Vệ phủ, những người dưới đường muốn trạng cáo Kỳ Vân Thư, có chứng cứ xác thực hay không?"

Vệ Phó phía dưới lập tức gấp đến độ mắt, thoáng nhìn qua Kỳ Vân Thư bên cạnh, sau đó cúi người về phía Huyện thái gia lần nữa.

"Đại nhân, lão gia và phu nhân nhà ta, đã bị nàng độc chết."

Vệ Phó nói trong khi chỉ vào Kỳ Vân Thư!

Kỳ Vân Thư vẫn quý thẳng lưng, cũng không bác bỏ.

Huyện thái gia nuốt một ngụm nước miếng, hỏi: "Vậy, người có chứng cứ gì?"

"Ngày hôm qua, trong phủ lão gia chúng ta vốn có một tiệc. Sau khi buổi tiệc kết thúc, Kỳ cô nương không hề hỏi phủ, mà kéo lão gia và phu nhân chúng ta đi tới phòng cạnh đó, rót hai chén trà, và độc đã nằm trong hai chén trà kia."

"Độc từ đâu tới?"

Đại phu quý gồi phía sau liền nói: "Hồi đại nhân, tiểu nhân nghiệm ra độc ở trong hai chén trà kia là Trầm độc, nhưng ở trong ấm trà lại không có. Vì vậy nên mới phán đoán, chắc hẳn là bị người hạ độc trong lúc chăm trà."

Huyện thái gia nhủ mảy: "Nhưng..... điều này cũng không được xem là chứng cứ!"

Quan gia Vệ Phó lập tức tiếp lời, nói: "Tiểu nhân còn tìm được lông chim Trầm trong viện nơi Kỳ cô nương từng ở."

Nói xong, hai nha đầu phía sau lập tức trình lên mấy chiếc lông chim Trầm được bọc trong vải bố trắng.

Mọi người đều biết, lông của chim Trầm rất độc, chỉ cần chúng ngấm mình ở trong nước, ngay cả súc vật cũng không dám đụng vào nước đó.

Vệ Phó nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Đại nhân, nhất định là Kỳ cô nương đã dùng lông chim Trầm ngấm ở trong nước, khi chăm trà, đã thêm nước đó vào trong nước trà, lúc này mới độc chết lão gia và phu nhân chúng ta. Đại nhân mình giám, nhất định phải làm chủ giúp lão gia và phu nhân chúng ta!"

Hai tay gờ lên quả đầu, toàn bộ thân thể quý phục xuống trên mặt đất.

Huyện thái gia vỗ vỗ trán trong sự thất vọng!

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Kỳ Văn Thư một cái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nàng vẫn rất thản nhiên.

Thử hỏi: "Kỳ Văn Thư, ngươi..... không muốn biện minh hay sao?"

Nhất định phải biện minh cho mình!

Bản quan không muốn định tội người!

Càng không muốn giết người!

Mặc dù Kỳ Văn Thư quý thẳng thân mình, nhưng ánh mắt vẫn luôn buông xuống, giống như đang suy nghĩ điều gì!

Cảnh Dung một bên lại luôn sốt ruột lo lắng cho nàng. Mặc dù hẳn là Vương gia, nhưng cũng không thể xem thường pháp kỷ!

Trong khoảnh khắc, hần đứng dậy, tư thái uy phong lẫm lẫm, bước chân giống như dẫm trên mũi băng, từng bước lạnh lùng, đi đến bên cạnh Kỳ Văn Thư. Hần cúi đầu nhìn nàng một cái, sau đó chuyển ánh mắt đến trên người Huyện thái gia.

Nói những lời rất nghiêm túc: "Luu đại nhân, vụ việc này bốn vương cũng từng nghe nói qua. Chỉ vì trong trà có độc, lập tức đưa ra kết luận Kỳ cô nương giết người. Điều này là quá xa vời!"

"Đứng đúng đứng, quá xa vời, quá xa vời....."

Huyện thái gia hết lòng đồng ý với hần.

Vệ Phó nhìn thấy Vương gia đã mở miệng, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ lão gia và phu nhân nhà mình chết thảm, lập tức kêu khóc.

"Vương gia, đại nhân, lông chim Trầm này chính là chứng cứ vô cùng xác thực! Thật sự đã lục soát được từ trong phòng Kỳ cô nương đã ở lúc trước. Hơn nửa lúc ấy, bên người lão gia và phu nhân chỉ có một mình nàng. Trà kia, cũng do nàng rót. Không sai! Lão gia và phu nhân chúng ta chết oan như vậy, cầu Vương gia và đại nhân nhất định phải làm sáng tỏ vụ này!"

Cảnh Dung suy nghĩ sâu xa, nói: "Lông chim Trầm không đủ để chứng minh chính Kỳ cô nương là người đã hạ độc. Nếu như muốn vu oan hãm hại, thả mấy cái lông chim ở trong phòng nàng, có gì kỳ lạ? Còn nữa, cũng không có người nhìn thấy nàng ra tay hạ độc, cứ như thế đã nhận định nàng là hung thủ, không phải là quá vội vàng hay sao?!"

Hần phát tay áo một cái, mang theo gió mạnh!

Huyện thái gia cực kỳ tán đồng!

Nói với Vệ Phó: "Vệ Phó, những lời Vương gia vừa nói, hoàn toàn đúng!"

Vệ Phó nâng đầu nhìn Cảnh Dung, vẻ mặt đưa đám: "Vương gia, những lời tiểu nhân nói đều là sự thật. Kỳ cô nương giết người, chúng ta sẽ không oan uổng nàng."

"Vậy được, bốn vương hỏi người, vì sao nàng phải giết người?"

Ách!

Lý do giết người!

Vậy lý do là gì?

Vệ Phó hạ mắt xuống, thu nước mắt lại, không biết phải trả lời như thế nào, áp ứng: "Điều này..... lão gia và phu nhân lúc còn sống, đối xử với Kỳ cô nương rất tốt. Đối với việc vì sao Kỳ cô nương phải giết người, ta..... cũng không rõ ràng lắm."

Nắm lấy điểm yếu này, Cảnh Dung lập tức rên rỉ khi nó còn nóng.

"Nếu không ai chính mắt nhìn thấy nàng hạ độc, và lông chim Trầm cũng chỉ được tìm thấy sau khi Kỳ cô nương đã bị bắt giam, không phải là hành động vô nghĩa khi lên án nàng hay sao? Hơn nữa, không xác định được động cơ, hiện tại đã định tội người, không phải quá hoang đường hay sao?"

Vệ Phó nghẹn lời, không biết nên nói lại như thế nào!

Vì thế Huyện thái gia nhanh chóng nói: "Vụ án này còn nhiều điều rất đáng ngờ, cần phải điều tra kỹ. Bản quan tuyệt đối sẽ không oan ức người vô tội, cũng sẽ không bỏ qua hung thủ. Vệ Phó, những lời người nói, bản quan đã ghi nhớ, sẽ làm tức nhanh chóng tra ra chân tướng, trả lại sự công bằng cho Vệ lão gia và vệ phu nhân."

Vệ Phó không còn lời nào để nói, chỉ có thể dập đầu: "Tạ đại nhân."

Huyện thái gia tiếp tục nói: "Nghị phạm Kỳ Văn Thư tạm thời giam giữ trong nhà lao, chờ cho đến khi tra ra manh mối của vụ án này."

Nha dịch lập tức tiến lên, thật cẩn thận nâng Kỳ Văn Thư đứng lên.

Trong khi đó, nàng từ đầu đến cuối, không hề nói một câu.

Khi nha dịch đang chuẩn bị mang nàng rời đi, Cảnh Dung đột nhiên giữ chặt lấy nàng, khuôn mặt có chút nóng, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng.

"Ta biết trong lòng người rất khó xử, cũng biết việc này là đại kích rất lớn đối với người. Mạng người quan trọng, bốn vương sẽ cố gắng giúp người tìm ra chứng cứ chứng minh người vô tội. Nhưng người hãy nghe cho kỹ, người cần phải tỉnh lại, bởi vì chỉ có người là người hiểu rõ nhất, lúc ấy đã xảy ra sự tình gì."

Lông mày Kỳ Văn Thư di chuyển, dường như đã nghe thấy những gì hần nói!

Thật ra bắt đầu từ đêm qua, nàng vẫn luôn suy nghĩ toàn bộ quá trình của vụ án.

Nhưng nàng làm thế nào cũng không thể hiểu rõ, độc kia, rốt cuộc đã hạ vào trong chén trà như thế nào?

Hiện giờ lại xuất hiện lông chim Trầm gì đó, quá thực là quá buồn cười.

Hay là, thật sự có người muốn hãm hại mình?

Nhưng..... người họ làm sao có thể biết được, lúc ấy nàng sẽ đi chăm trà?

Đúng vậy, đây là điểm đáng ngờ!

Nàng đã suy nghĩ cả đêm, trong lòng vẫn luôn nghĩ về nó, giờ phút này dần dần có chút manh mối!

Đôi mắt vừa nhấc, nằng ghé vào bên tai Cảnh Dung, nhẹ giọng nói một câu: "Vương gia, ta muốn khám nghiệm tử thi."

Khám nghiệm tử thi?

Người Vệ phủ xem nàng là hung thủ giết người, sao có thể sẽ để nàng khám nghiệm Vệ lão gia và Vệ phu nhân?

Cảnh Dung nhũm mày lại, hạ quyết tâm.

Gật gật đầu: "Được, bốn vương sẽ có biện pháp."

Ký Văn Thư ném một ánh mắt cảm tạ cho hắn, không nói thêm gì nữa, theo nha dịch rời đi.

Một khắc sau, Cảnh Dung lập tức đi tới Vệ phủ.

Trong một đêm, từ đại môn cho đến trong viện Vệ phủ, đều treo vải sa tanh trắng, vải đỏ trên đèn lồng cũng đều đổi thành màu trắng.

Sau khi Cảnh Dung mang theo Lang Bạc tiến vào, lập tức đi tới lĩnh đường nơi hậu viện. Hai chiếc quan tài đặt song song bên trong, vẫn chưa được đẩy nắp lại. Phía trước được bày bài vị cùng với mấy ngọn nến.

Vệ Dịch mặc bộ đồ tang màu trắng, quỳ gối phía trước, ánh mắt nhìn chăm chăm trên hai cái bài vị, vẫn không nhúc nhích.

Bởi vì đã khóc quá lâu, cặp mắt sưng đỏ vẫn chưa tan đi, vẫn còn đang chảy nước mắt.

Cực kỳ đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Trộm xác?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Emily Ton.

Bên ngoài lĩnh đường, có người chú ý tới Cảnh Dung.

Người Vệ phủ tiến lên hỏi: "Người là ai?"

"Bạn cũ."

Chỉ vài từ, trả lời qua loa lấy lệ.

Bạn cũ tới thương tiếc, hợp tình hợp lý!

Cảnh Dung bước vào lĩnh đường, ở trước bài vị cúi chào một cái, sau đó vuốt tay chạm chạm vào Vệ Dịch ngây ngốc.

Vệ Dịch nâng đầu lên nhìn hắn, cả khuôn mặt đều rất đau buồn, mang theo tiếng khóc nức nở: "Ca ca, cha ta và nương ta đã chết."

"Ta biết."

"Bọn họ vì sao lại chết?"

"....."

Vệ Dịch nhấp môi thành một đường thẳng, cổ nện nước mắt, run lên vài cái, nói: "Nương nói với ta, nếu như có một ngày nương phải rời xa ta, bảo ta ngăn vạn lần đừng khóc, nhưng ta không thể làm được. Ta khóc đã rất lâu, người có nghĩ rằng nương ta tức giận, không còn muốn ta nữa hay không?"

Vệ Dịch như vậy, thật khiến người đau lòng thương tâm.

Hắn vốn nên sống trong một căn nhà ấm áp, lớn lên vô tư và không cần phải lo lắng gì mới đúng.

Giống như hắn từng nói có cha, có nương, có Thư nhi!

Cảnh Dung cũng không phải một người dễ dàng có được thiện cảm, nhưng giờ phút này, bức tường phòng hộ cứng rắn của hắn, cũng bị tiểu tử ngốc này đánh sập.

Hắn cúi người và hạ một đầu gối xuống, san bằng tâm mặt của hắn với Vệ Dịch. Ánh mắt bình tĩnh, hỏi hắn: "Vệ Dịch, người biết hoàn điều* hay không?"

(*鶼鶼): Hoàn điều; *Ad không biết đây là chim gì luôn. Search một hồi ra tên tiếng anh là Guan bird; không có ý tưởng tên Việt là chim gì.*

Hắn lắc đầu.

"Mỗi một con hoàn điều non, trước khi trưởng thành hoàn toàn, vẫn luôn phát triển ở dưới đôi cánh của hoàn điều đã trưởng thành. Cho đến khi chúng nó có thể rời tổ và bay về phía trời xanh. Lúc đó, hoàn điều nhỏ đã trưởng thành cần phải rời đi. Bởi vì, chỉ có ở dưới tình huống không có sự che chở, chúng mới có thể trưởng thành tốt hơn, bay càng ngày càng cao, tầm nhìn càng ngày càng xa!"

Vệ Dịch cứ như vậy nhìn hắn, sự khó chịu nhăn nhoe trên mặt cũng dần dần "nới lỏng".

Hắn đột nhiên hỏi một câu: "Có phải ta sẽ không còn được gặp lại cha và nương ta hay không?"

Mặc dù Cảnh Dung không đánh lòng, nhưng không muốn nói dối, vì thế gật đầu.

"Nhưng ta không muốn rời khỏi cha nương ta, ta muốn tiếp tục làm hoàn điều nhỏ, ta muốn bồi ở bên người cha và nương." Vệ Dịch khó chịu.

Cảnh Dung vốn không phải là người giỏi an ủi.

Đáy thực sự là thứ vượt quá khả năng của hắn!

Hắn vẫn chưa nghĩ ra được câu an ủi tiếp theo đó nữa, Vệ Dịch đã vội kéo ống tay áo của hắn: "Ca ca, bọn họ đều nói, Thư nhi đã độc chết cha nương ta. Điều đó không đúng, phải không? Thư nhi sẽ không làm điều như vậy. Ca ca, người nói cho ta biết, Thư nhi sẽ không làm điều đó, đúng không?"

Vệ Dịch có chút lo lắng!

"Nàng đương nhiên sẽ không." Cảnh Dung vội hỏi: "Người tin Văn Thư không?"

Vệ Dịch gật đầu, lau khô nước mắt!

Cảnh Dung cầm cánh tay hắn, thấp giọng: "Vệ Dịch, người có muốn cứu Văn Thư không?"

"Muốn."

"Ta muốn mang đi thể cha nương người đi tới nghĩa trang."

Vệ Dịch hít một hơi, nhìn chăm chăm vào Cảnh Dung, không hiểu.

Cảnh Dung tiếp tục: "Đợi lát nữa, người hãy đuổi hết người trong phủ ra ngoài, sau đó ta sẽ có biện pháp."

Vệ Dịch hỏi: "Thật sự có thể cứu Thu nhi sao?"

Cánh Dung gật đầu.

Vệ Dịch nhìn bài vị cha nương mình, nghẹn ngào, đồng ý.

Chờ sau khi trời tối, Vệ Dịch dựa theo lời Cánh Dung, nói với mọi người trong viện: "Các người hãy đi ra ngoài hết đi, ta không cần các người ở chỗ này."

Có một gia đình Vệ phủ hỏi: "Công tử, chúng ta vẫn nên lưu lại bồi ngài."

"Không cần, các người đi ra ngoài hết đi, ta muốn ở lại đây với hai ca ca này."

Vệ Dịch chỉ vào Cánh Dung và Lang Bạc.

Người Vệ phủ nhìn lẫn nhau vài lần, dù sao cũng là lệnh chủ tử, vì thế, hết thấy bọn họ đánh phải rồi khỏi sân.

Ngay sau khi mọi người rời đi, đột nhiên, trên xà nhà nhảy xuống năm sáu người.

Vệ Dịch hoảng sợ, co rụt về phía sau Cánh Dung.

Vài người vừa nhảy xuống, lập tức chấp tay trước mặt Cánh Dung.

"Vương gia."

Cánh Dung nói giọng nghiêm túc: "Làm việc."

"Vâng!"

Vì thế, mấy người kia vội vàng lao đến bên cạnh hai cái quan tài, nâng thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân ra khỏi quan tài, động tác cực kỳ nhanh nhẹn!

Ôi trời, đây chính là trộm xác!

Ngay trước mặt Vệ Dịch, mấy người kia khiêng hai cỗ thi thể, nhảy lên xà nhà rồi đi!

Đây đã không phải là trộm xác, mà là trắng trợn tào bạo cướp xác!

Sau khi nhìn thấy thi thể đã bị mang đi, Vệ Dịch sốt ruột đuổi theo vài bước.

Cánh Dung kéo hẳn lại, nói: "Vệ Dịch, người ở chỗ này canh chừng, đừng cho người nào tiến vào, chờ đến khi ta mang cha nương người về đây, biết không?"

"Ca ca, ta không muốn rời khỏi cha nương ta, ta có thể đi cùng hay không?" Hắn bắt đầu nghẹn ngào.

"Vệ Dịch, người cần phải ở chỗ này."

Hốc mắt Vệ Dịch đỏ lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh Dung ý bảo Lang Bạc: "Người lưu lại này, phòng ngừa phát sinh sự ngoài ý muốn."

"Vâng."

Tiếp theo, Cánh Dung cũng phi thân rời đi.

.....*Edit: Emily Ton...*

Dưới sự an bài của Cánh Dung, sau khi Kỳ Vân Thư một lần nữa bị đưa vào phòng giam, lập tức thay đổi một thân quần áo cai ngục, được người lẳng lẽ mang ra ngoài, đi tới chõ ở nghĩa trang!

Phúc bá nhìn thấy năng một thân quần áo cai ngục, cũng không hỏi gì, chỉ dựa theo thói quen năng thưởng lui tới, nấu một nồi dung dịch giám tráng!

Kỳ Vân Thư đang lo lắng rất cuộc Cánh Dung có thể mang hai cỗ thi thể kia tới đây hay không, đúng lúc này, công nghĩa trang đã bị người đẩy ra.

Vài người vội vã chạy vào, khiêng thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân vào trong phòng, buông xuống!

Trong khi đó Cánh Dung cũng đi theo phía sau, vội vã tiến vào.

Kỳ Vân Thư giữ chặt hẳn lại: "Người làm thể nào mang tới đây được?"

"Nhờ tiểu Vệ Dịch của người hỗ trợ!"

"Cái gì?"

"Đồng tri hoãn thời gian nữa, nhanh chóng nghiệm thi."

Hắn quay người lại, kéo tay Kỳ Vân Thư, vào phòng.

Đúng vậy, thời gian không nhiều lắm, cũng không phải là lúc năng suy nghĩ những thứ tầm thường. Nếu năng biết được Cánh Dung trộm xác, phòng chừng sẽ dờ khóc dờ cười!

Nhìn hai cỗ thi thể lạnh băng nằm trên tấm ván đã biến thành màu đen, Kỳ Vân Thư không thể nhịn được, bắt đầu đỏ mắt.

Năng hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh tâm trí mình, mang bao tay bên cạnh lên, đi đến trước thi thể Vệ phu nhân.

Hai tay nắm chặt trước ngực, nghẹn ngào, nói: "Vệ bá mẫu, nếu ngài trên trời có linh thiêng, thỉnh ngài nhất định phải nói cho ta biết... nói cho ta biết người giết hại ngài là ai."

Cánh Dung đứng bên cạnh nhìn, giữ im lặng!

Kỳ Vân Thư đuổi tay, ấn vài cái nơi cổ họng của Vệ phu nhân.

"Thật sự là trúng độc!"

Khi lời nói rơi xuống, năng lập tức lấy một con dao găm, cắt đứt cổ họng của Vệ phu nhân!

Kỳ Vân Thư vừa cắt vừa nói: "Trạm độc thật ra chính là độc được tìm thấy trên lông chim Trạm. Loại độc từ lông chim này dính vào trên tay, mặc dù không lấy mạng người, nhưng một khi tiếp xúc với nước, khi không cẩn thận bị người uống vào, hiệu lực chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!"

Mấy tên thuộc hạ của Cánh Dung đứng ở cửa, cả người bất động! Không hề quấy rầy! Chỉ giương lỗ tai lên nghe.

Cánh Dung đứng ở một bên, hỏi: "Vậy hiện tại người cắt đứt cổ họng, là muốn nghiệm chứng điều gì?"

Lực độ trên tay năng dần dần nhanh hơn, nhấn máy, nói: "Nghiệm chứng xem bọn họ rốt cuộc đã trúng độc sau khi uống chén trà kia, hay là trước khi uống chúng."

"Điều này cũng có thể tra được?"

"Vậy phải xem Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu..... có muốn nói cho ta biết hung thủ là ai hay không."

Lời này, nghe qua thực sự có chút quý dị!

Dao nhỏ dần dần thâm nhập sâu hơn vào trong cổ họng, những khối máu đen đã bị đông lại, giống như hồ nhão chảy ra từng chút một, dính sền sệt!

Thâm nhập sâu hơn! Lại sâu hơn nữa!

Cuối cùng, cắt xuyên qua, cho đến khi vết mổ đủ rộng để nhìn thấy cổ họng màu đen của Vệ phu nhân.

Phúc bá bùng một chậu dấm nóng tiến vào, hỏi: "Văn Thư, đêm nay có cần dùng cái này hay không?"

Nàng rút dao ra, đặt ở một bên, gật đầu: "Đương nhiên cần."

Nói xong, nàng cầm một miếng vải, thấm nó trong dung dịch dấm nóng, lau sạch cổ họng của Vệ phu nhân.

Dần dần, máu đen từ nơi cổ họng hiện ra xương trắng, hơn nữa càng ngày càng trắng.

Cánh Dung tiến lại gần hơn, nhàn nhây: "Điều này có nghĩa gì?"

Giống như một học sinh đang cố học tập!

Biểu tình Kỳ Văn Thư ngưng trọng, trong miệng chậm rãi phun ra hai chữ: "Quả nhiên!"

Quả nhiên cái gì?

"Thông thường, nếu Trầm độc được pha với trà hoặc ở trong nước uống xuống cổ họng, khi gặp phải dấm nóng, xương cổ họng dù bị trúng độc cũng sẽ không đổi thành màu trắng. Nếu như xương cổ họng biến thành màu trắng, chỉ có một khả năng, chính là Trầm độc đã được uống với rượu, như vậy màu đen của xương cổ họng mới có thể biến thành màu trắng khi bị dấm quét qua."

Cánh Dung dường như đã hiểu, nhẹ nhàng nói: "Vĩ thể, trước khi uống trà, hai người bọn họ cũng đã trúng độc."

"Đúng vậy." Kỳ Văn Thư chắc chắn gật đầu.

"Vậy vì sao trong chén trà kia lại có độc?"

"Trầm độc vốn rất mạnh, sau khi vào miệng, trên môi nhất định sẽ bị dính lên, vì thế thời điểm Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu uống trà, sẽ dính vào trong nước trà là điều bình thường." Nàng suy nghĩ một lúc: "Tôi hôm qua Vệ phủ mở tiệc, Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu đều có uống rượu. Vì thế, bọn họ chắc hẳn đã bị trúng độc lúc đó."

Lông mày Cánh Dung giãn ra: "Vậy vụ án này, không liên quan đến người."

Không liên quan?

Nàng lắc đầu cười khổ: "Chẳng lẽ Vương gia đã quên, hôm nay người Vệ phủ đã tìm thấy lông chim Trầm trong viện ta từng ở lúc trước rồi sao? Bọn họ đã nhận định ta là hung thủ, căn bản sẽ không quan tâm đã bị hạ độc khi nào."

Nói tới đây, nàng lấy kim chỉ từ bên cạnh lên, bắt đầu khâu lại cổ họng mình đã cắt của Vệ phu nhân.

Cánh Dung trầm mặt, nhìn nàng, nói: "Cho dù thế nào, bốn vương tuyệt đối sẽ không để người xảy ra chuyện gì."

Động tác trên tay nàng hơi dừng lại, ánh mắt hơi động.

"Đa tạ Vương gia."

"Không phải vì ta muốn người cảm tạ ta." Hắn tiến đến gần nàng một bước, tiếp tục nói: "Bởi vì ta tin người."

Lời nói như vậy, khiến trong lòng Kỳ Văn Thư có chút hoảng loạn. Nàng đánh phải nhanh tay hơn, khâu lại cổ họng Vệ phu nhân, sau đó lấy vải bố trắng lau khô một ít dịch nhầy tràn ra bên cạnh, lúc này mới vứt bỏ bao tay.

Sau đó nói: "Còn muốn làm phiền Vương gia, đưa trả hai cỗ thi thể này về Vệ phủ."

Đúng vậy, Kỳ Văn Thư quả thật không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn.

Cánh Dung gật gù, biết lúc này không phải là thời điểm nói chuyện thâm tình. Nhưng có đôi khi, hắn vẫn không thể không chế được chính mình. Hắn giơ tay búng tay một cái, vài người ngoài cửa lập tức tiến vào.

"Có thể trả lại thi thể."

"Vâng."

Mấy người kia lại khiêng hai cỗ thi thể lên, bước nhanh rời đi.

Kỳ Văn Thư cũng không quên nói thêm một câu: "Thật ra, Vương gia chỉ cần mang một khối thi thể tới là được."

Không phải mang!

Là trộm!

Hắn nào biết đâu rằng chỉ cần kiểm nghiệm một khối. Tóm lại, có thể mang đi thì không cần lãng phí thời gian!

Cánh Dung cười cười: "Đúng vậy. Lần sau, sẽ chỉ mang tới một khối."

Còn có lần sau?

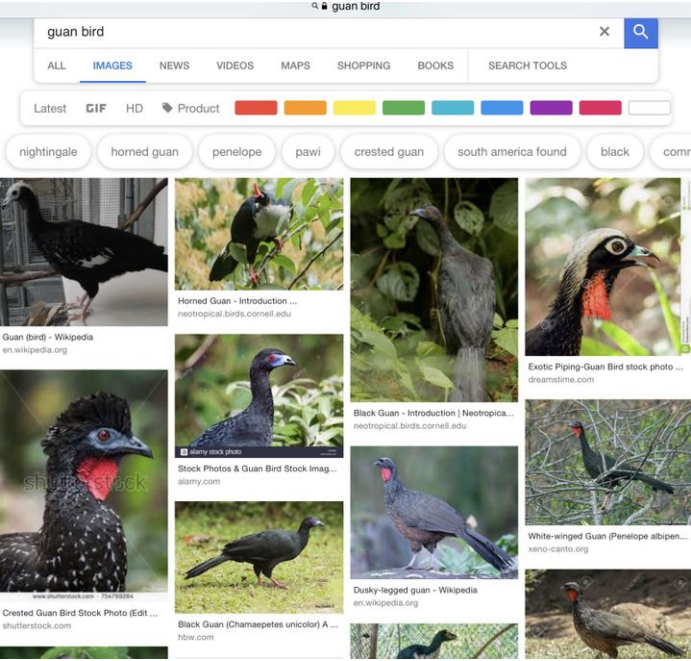
"Bốn vương cũng phải đi tới Vệ phủ một chuyến, Vệ Dịch vẫn đang chờ ta."

"Vương gia." Thần sắc của nàng lo lắng, nhìn Cánh Dung, nói: "Vệ Dịch là người vô tội, hắn đã không còn cha nương, ta không hy vọng chuyện này sẽ mang tới cho hắn thêm nhiều tổn thương."

Cánh Dung tò vè hiểu rõ: "Người yên tâm, bốn vương đảm bảo hắn sẽ không tham gia vào bất cứ chuyện gì, để hắn an tâm đưa tang cho cha nương hắn."

Không thể không nói, Cánh Dung dường như rất hiểu những gì nàng nghĩ trong lòng.

Phảng phất như trái tim nàng hoàn toàn đã bị hắn đảo lộn, nhìn thấu tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Vụn gỗ nhỏ nhỏ

Edit: Emily Ton.

Hai thi thể được nâng ra khỏi nghĩa trang. Kỳ Vân Thư cũng quay trở lại nhà giam.

Rất nhanh, Cảnh Dung đã đưa thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân về linh đường Vệ phủ.

Những thi thể đó sau khi đặt thi thể xuống ở trong quan tài, lập tức ẩn phía trên xà nhà, thần không biết quỷ không hay.

Giống như hết thảy này, chưa từng phát sinh.

Vệ Dịch ghé vào bên cạnh quan tài, bắt đầu nhỏ giọng khóc, lần lượt dùng tay áo lau nước mắt, không muốn để nước mắt mình rơi xuống.

Cảnh Dung nhìn hân như vậy, thật sự đau lòng.

Quay đầu nói với Lang Bạc, "Người truyền mệnh lệnh bốn vương, báo cho hạ nhân trong Vệ phủ, đặc biệt là quân gia Vệ Phó của Vệ phủ. Không được ở trước mặt Vệ Dịch, nhắc tới chuyện cha nương hân bị độc chết, càng không thể nhắc tới bất luận sự tình gì của Kỳ cổ nương, để hân thanh thần yên ổn, đưa tang cho cha nương hân. Trong khoảng thời gian này, người cũng không cần đi theo bên người bốn vương, hãy chiều cổ tổi Vệ Dịch là được."

Lang Bạc cúi đầu, "Vâng, thuộc hạ tuân lệnh."

Cảnh Dung một lần nữa đặt ánh mắt ở trên người Vệ Dịch, đi qua, nói, "Vệ Dịch, không phải người đã nói, nương người không muốn nhìn thấy người khóc sao? Vì thế, người không thể tiếp tục khóc, để bọn họ thanh thần yên ổn rồi đi đi."

Vệ Dịch khóc đến nỗi run rẩy vài cái, hít hít mũi, chuyển mắt nhìn Cảnh Dung, "Ca ca, không phải người nói, có thể cứu Thư nhi sao?"

"Nàng đã không sao, người không cần phải lo lắng cho nàng."

"Thư nhi thật sự không sao chứ?" Vệ Dịch trợn đôi mắt.

Cảnh Dung gật đầu, "Đúng vậy, vì thế những ngày này, người phải lưu tại trong phủ, làm tang sự cho cha nương người."

Hân dùng sức gật đầu, ngay sau đó, nâng đồ tang trên người lên, quý xuống ở trước linh đường.

Hân lau sạch nước mắt, nhìn hai chiếc quan tài, nói, "Cha, nương, Dịch nhi không khóc. Dịch nhi hứa với các người, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Các người không cần lo lắng cho ta, ta cũng sẽ tự chăm sóc mình."

Ánh nền từ nấy cây nến, ở trong gió nhẹ, hơi nhấp nháy!

Cảnh Dung một bên dường như nghĩ tới điều gì, lệnh cho Lang Bạc lưu lại linh đường, chính mình lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Hân đi thẳng tới căn nhà kia.

Rốt cuộc nơi này là nơi mà Vệ lão gia và Vệ phu nhân đã xảy ra chuyện, hơn nữa Huyện thái gia đã hạ lệnh niêm phong nơi này, vì thế người Vệ phủ, không ai có thể tiến vào.

Đẩy cửa ra, Cảnh Dung đi vào.

Xông vào mũi, là một mùi máu tươi nồng đậm!

Hân thấp một ngọn nến, tỉ mỉ quan sát toàn bộ căn phòng.

Hai chiếc ghế dựa và bàn nằm ngả ngốn ngang, hân là thời điểm nâng thi thể ra ngoài, người Vệ gia đã làm ngã chúng. Trên mặt đất, vết máu đã khô chưa được rửa sạch, cực kỳ rõ ràng.

Trên bàn, có đặt một cái ấm trà, cùng với hai ly trà!

Nước trà bên trong bôi vì từng bị kiểm tra, do đó có màu đen!

Từ đầu chỉ cuối, chưa có người động tới!

Hân đưa ánh nền đến gần hai chén trà, tình tế nhìn một hồi.

Thăm nghĩ, dựa theo những lời Kỳ Vân Thư đã nói sau khi nghiệm thi, độc trong chén trà này, hân là dính vào từ trên môi hai người.

Độc kia, chắc hân là thời điểm mở tiệc tối hôm qua, có người đã hạ ở trong rượu.

Hân đang nghĩ muốn rời khỏi đây, đi tìm người Vệ phủ hỏi xem, đến tột cùng rượu tối hôm qua, có người nào động tay động chân qua hay không.

Hắn định đi chuyển cây nến, ánh mắt bỗng chốc thoáng nhìn thấy trong một chén trà, có một vụn gỗ nhỏ nhô dần vào trên vành của tách trà.

Nếu như không tỉ mỉ nhìn xem, căn bản sẽ không chú ý tới.

Chung quy là trong khoảng thời gian này, Cảnh Dung luôn quan sát Kỳ Vân Thư xử lý án kiện, vì thế nên hắn cũng có chút miễn cảm.

Hắn lấy ra một chiếc khăn tay từ bên hông, bọc ở trên ngón tay trỏ của mình, vói vào trong miệng chén trà, lấy cái vụn gỗ nhỏ nhô ra, sau đó cẩn thận bọc lại, cất đi.

Cuối cùng, hắn thổi tắt nến, rời khỏi căn phòng!

Tiếp đó, hắn lập tức đi tới phòng bếp Vệ phủ một chuyến.

Trong phòng bếp vẫn là một mớ hỗn độn. Chắc là sau buổi tiệc tối hôm qua, Vệ lão gia và Vệ phu nhân vừa chết, mấy thứ này cũng chưa kịp thu dọn.

Mấy hạ nhân bận rộn bên trong, vừa nhìn thấy có một gương mặt mới tiến vào, lập tức hỏi, "Người là vị nào?"

"Bạn cũ của Vệ lão gia."

Vẫn là một câu bạn cũ!

Nhưng vẫn có hiệu quả như trước, khiến mấy hạ nhân kia qua loa lấy lệ, quay trở lại với công việc của bọn họ.

May mắn không có Vệ Phó ở đây. Rốt cuộc, hôm nay ở trên cổng đường, hắn ta đã biết Cảnh Dung là Vương gia.

"Những thứ này, chính là chén bát tối hôm qua gia chủ các người đã dùng để mở tiệc sao?" Cảnh Dung hỏi.

Một hạ nhân trả lời, "Đúng vậy, vẫn chưa kịp thu dọn."

Hắn ngừng nói, nhìn nhìn một đồng chén bát trước mắt, suy nghĩ sâu xa một lát, tiếp tục hỏi, "Hôm qua ai là người phụ trách mở rượu? Những rượu đó được lấy từ đâu tới?"

"Điều này....., những rượu đó đều là rượu trong phủ, sau khi rót ra từng bình, sẽ được đưa trở lại."

"Vậy chén bát hôm qua lão gia và phu nhân các người đã dùng ở đâu?"

Một hạ nhân trong đó chỉ một lỏng tay, "Ồ bên này."

Cảnh Dung nhìn qua, 10 bộ chén bát được sắp xếp gọn gàng, nhưng đã được rửa sạch sẽ!

Hạ nhân kia giải thích, "Trước đó lão gia có giao phó, khách tới dự tiệc đều là khách quý, vì thế chén bát đều phải chuẩn bị thật tốt." Trong khi nói, hạ nhân kia chỉ vào một bộ trong đó, "Bộ này là của lão gia và phu nhân."

Bộ đồ ăn gồm có hai đôi đĩa, một bầu rượu và hai cái chén, ngoài ra còn có hai cặp bát đĩa tinh xảo.

Bộ đồ ăn của những hộ gia đình giàu có, vốn là như vậy!

Hắn nhỏ giọng lẩm bầm một tiếng, "Đều đã rửa sạch sẽ, sao có thể kiểm tra được nữa?"

Mặc kệ, Cảnh Dung vừa cầm lấy bầu rượu kia, cùng với hai chén rượu, vừa nói, "Mượn một chút."

Trước khi bọn hạ nhân có thể nhận ra điều gì đang diễn ra, hắn đã "bỏ trốn mất dạng".

Lúc đầu, hắn định đưa mấy thứ này tới nhà giam cho Kỳ Vân Thư ngay trong đêm, nhưng sau khi suy nghĩ lại, hiện tại đã quá trễ, vẫn nên để nàng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tới.

Thật sự hy vọng những thứ hắn tìm được, sẽ hữu dụng đối với Kỳ Vân Thư!

.....

Trong lúc đó, trong nhà giam

Cũng không biết có phải Cảnh Dung đã trộm hối lộ bạc hay không, Kỳ Vân Thư được thay đổi phòng giam. Trong phòng, không khác gì với phòng giam của Giang phu nhân: có giường, có chăn, có bàn ghế.

Thậm chí còn có thêm hai cái lò sưởi!

Không lâu sau khi nàng vừa mới đi vào, lập tức nghe thấy bên ngoài truyền đến động tĩnh, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền từ xa đến gần, sau đó dừng ở bên ngoài phòng giam của nàng!

Loan Nhi mang theo một hộp đồ ăn hình vuông đơn giản, ôm một bộ áo choàng màu xanh. Khi nhìn thấy bố trí trong phòng giam tạm thời khá ổn, trái tim lo lắng của nàng mới lắng xuống một chút!

Nhưng nước mắt lưng tròng vẫn trào ra khi nhìn tiểu thư nhà mình.

Chờ ngực tốt mở cửa phòng ra, Loan Nhi lập tức nhanh chóng chui vào.

Đặt hết đồ lên bàn, nàng lôi kéo Kỳ Vân Thư, đau lòng nói, "Tiểu thư, ngài đã chịu khổ rồi."

Giọng nói nghẹn ngào!

"Loan Nhi? Sao người lại tới đây?"

"Nô tỳ vẫn luôn cầu xin lão gia cứu tiểu thư ở trong phủ, hiện tại lão gia đã đi tới nhà môn tìm Lưu đại nhân. Tiểu thư, ngài nhất định sẽ không sao."

Loan Nhi nói giọng nặng nề, cũng cố gắng khiến những lời này của mình có thể tin tưởng được!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư cười lạnh: "Loan Nhi, đừng ngu ngốc. Lúc này, cha và tổ mẫu sẽ không có khả năng cứu ta ra."

"Không thể nào! Lão gia nhất định sẽ cứu được tiểu thư. Tiểu thư, ngài không giết người, nhất định sẽ không sao."

Nhìn khuôn mặt lấp đầy nước mắt, Kỳ Vân Thư cũng không đành lòng phá tan hy vọng không thực tế trong lòng nàng.

Đơn giản.....

"Được rồi được rồi, người không cần lo lắng về ta. Ta sẽ tự mình chăm sóc mình."

"Àn." Loan Nhi mím môi, hăng hái gạt đầu!

Ngay sau đó, lấy áo choàng mình mang đến, phủ thêm trên người Kỳ Vân Thư, sau đó mở hộp đồ ăn hình vuông ra, bên trong có vài đĩa điểm tâm.

Đều là những món Kỳ Vân Thư thích ăn!

"Tiểu thư, nơi này lạnh như vậy, thân mình ngài khẳng định không thể chịu nổi, còn có, nô tỳ làm cho ngài mấy món ngày thường ngài thích ăn. Ngài ăn nhiều một chút."

"Được rồi, người hãy bình tĩnh đi. Ta sẽ tự chăm sóc mình, người đừng lo lắng."

Kỳ Vân Thư nắm lấy bàn tay đang bận rộn của Loan Nhi.

Vội nói, "Người không cần ở lại đây, nếu ta xảy ra chuyện gì, ta không muốn liên lụy đến người."

"Tiểu thư....."

"Ta không phải đang dọa người. Nói thật, ta cũng không nắm chắc. Huống chi, hiện tại ta đang ở trong lao, đối với một số sự tình cũng có chút bất tiện. Loan Nhi, người nghe ta nói, nếu ta thật sự xảy ra điều gì bất hạnh, người hãy mang theo bạc ta để lại cho người, rời khỏi Kỳ gia, hiểu không?"

Nàng nói từng lời, đều nhìn thẳng vào đôi mắt Loan Nhi.

Sợ nhà đầu này sẽ không nghe lời!

Loan Nhi kín đáo mừng theo nước mắt, lắc đầu, vẻ mặt sống chết đều quyết kháng cự!

Kỷ Vân Thư càng thêm dùng sức nắm chặt tay nàng.

Nói, "Những gì ta nói, người nhất định phải nghe."

"Tiểu thư, Loan Nhi không muốn rời khỏi ngài, lão già và lão phu nhân nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu ngài."

"Loan Nhi, tóm lại những gì ta nói, người nhất định phải nghe."

"Tiểu thư, ngài nhất định sẽ không có việc gì."

Nhà đầu gối này thật sự ngại thối, thật sự hiếm thấy!

Kỷ Vân Thư vuốt tay lau nước mắt của nàng, sau một khắc, lại nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức đẩy.

Về mặt kiến quyết: "Người nhanh chóng trở về đi. Đáp ứng ta, chuyện này, không được nhúng tay vào."

"Tiểu thư, hãy để nô tỳ giúp ngài làm chút chuyện đi."

Loan Nhi bước từng bước nhỏ đi chuyển tới trước mặt nàng, nhưng Kỷ Vân Thư đều lui về phía sau từng bước nhỏ.

"Có phải, người ngay cả lời ta nói đều không nghe hay không?" Kỷ Vân Thư tức hỏi.

"Không phải." Loan Nhi nhanh chóng lắc đầu. "Loan Nhi đáp ứng tiểu thư là được. Loan Nhi nghe lời tiểu thư."

"Vậy người hãy nhanh chóng rời đi."

Loan Nhi cực kỳ miễn cưỡng rời khỏi Kỷ Vân Thư, bắt chập về mặt đau khổ, gật gật đầu.

Nàng cắn cắn môi, đi lại vài bước, nhìn thấy thái độ tiểu thư nhà mình kiên quyết như thế, nàng đành phải lưu luyến rồi đi từng bước.

Chờ sau khi Loan Nhi rời đi, bộ dáng kiên quyết của Kỷ Vân Thư mới dần dần thả lỏng, nhưng đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

Nếu như nàng thật sự xảy ra chuyện gì, nàng thực sự không muốn liên lụy tới Loan Nhi!

Không tàn nhẫn một chút, nhà đầu kia, sẽ không nghe theo lời nàng!

Nàng thở dài một hơi, ánh mắt chuyển đến điểm tâm trên bàn.

Những ngón tay mảnh khảnh nhặt lên một cái bánh nếp, bỏ vào trong miệng cắn một miếng nhỏ, vị ngọt đi vào đầu lưỡi, như rửa sạch sự cay đắng ở trong lòng nàng!

Giống như cánh bướm nhẹ nhàng, khoe mỗi nàng dần dần tràn ra một độ cong!

.....

Nhà môn, căn phòng phía sau.

Biểu tình của Huyện thái gia ngưng trọng, nhìn một chén trà lạnh trên bàn trước mặt, phát ngốc!

Bàn tay cũng nắm chặt thành nắm tay.

Nhà dịch tiến vào thông báo, "Đại nhân, Kỷ lão gia tới."

Kỷ Thư Hàn tới!

Cũng đúng, nữ nhi mình đã bị giam vào đại lao, hẳn là kẻ làm cha, sao có thể không tới một chuyến?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 102: Hồi lộ

Huyện thái gia đứng lên, cánh cửa cửa vừa mới mở ra, Kỷ Thư Hàn lập tức bước vào.

Chỉ thấy sắc mặt hần lạnh lùng, cau mày, trong lỗ mũi mơ hồ có thể loáng thoáng nhìn thấy một luồng khí trắng, một tay đặt phía trước, một tay đặt phía sau lưng.

Cả người hần nhìn qua giống như đã ngưng tụ thành một ngọn lửa.

Điều này khiến cho Huyện thái gia cũng mơ hồ có chút sợ hãi.

"Kỷ lão gia, đã muộn thế này, sao người lại đến đây?" Huyện thái gia lập tức đi lên đón.

Kỷ Thư Hàn khịt mũi một hơi, ngồi xuống.

Hần đương nhiên phải đến buổi tối!

Kỷ Vân Thư trở thành hung thủ bị bắt vào đại lao, thể diện Kỷ gia hẳn đều bị mất hết, ban ngày ban mặt không có mặt mũi tới đây.

"Luu đại nhân, người hẳn là biết vì sao ta đến, đúng không?"

"Biết biết." Huyện thái gia thờ dãi một tiếng, cũng ngồi xuống một bên, nắm chặt tay lại, nhẹ nhàng dấm trên đôi mình một cái, nói, "Việc này liên quan tới hai mạng người, người Vệ phủ đều chi ra và xác nhận rằng nàng đã giết người, bản quan không có lựa chọn nào khác, đành phải giam giữ Văn Thư để thị chúng trước."

Kỷ Thư Hàn trừng mắt, lông mày căng đến mức gần như biến mất dưới chiếc mũ quan.

Hần hừ một tiếng, nói: "Luu đại nhân, nói vậy người hẳn đã biết, Kỷ gia ta chính là danh môn, hiện tại người hạ lệnh bắt nữ nhi của ta, căn bản chính là đánh vào mặt ta."

"Kỷ lão gia, bản quan tuyệt đối không có ý này!"

"Ta mặc kệ người có ý gì, tóm lại, người cần phải thả người ra." Kỷ Thư Hàn hách dịch nói.

Tư thế dường như có chút hùng hổ dọa người!

Huyện thái gia bối rối khó xử, bắt đầu đi nói, "Kỷ lão gia, bản quan cũng không muốn giam giữ Văn Thư, nhưng bản quan đã nhận chức huyện lệnh nhà môn, quả quyết không thể chống lại pháp kỷ. Người Vệ phủ, đã nộp cả chứng cứ, cho dù Văn Thư vô tội, cũng cần phải chờ sau khi chân tướng sự tình sáng tỏ mới có thể thả người. Trong khoảng thời gian này, chỉ có thể ủy khuất nàng ở trong nhà lao."

Nói xong, Kỷ Thư Hàn gục tay, dùng sức đập bàn, hung hăng trừng mắt nhìn Huyện thái gia.

Hần tức giận nói, "Người có biết, nữ nhi của ta vốn đã định thân với Vệ gia? Hơn nữa, Vệ lão gia và Vệ phu nhân vừa chết, hôn nhân này cũng thất bại theo. Hiện tại, nữ nhi của ta lại thành nghi phạm, người nói Kỷ gia ta sau này làm thế nào đứng

chân ở Cẩm Giang?"

Nói tới nói lui, vẫn không thể thoát khỏi hai chữ "thê diện"!

Nói là muốn Huyện thái gia thả Kỳ Vân Thư, nhưng trong thâm tâm hẳn, chung quy là có động cơ của riêng mình!

Huyện thái gia run rẩy khoe miệng, nhiều lời muốn nói nhưng không dám nói ra.

Kỳ Thư Hân lại tạo áp lực lần nữa, "Hai nhĩ tử của ta ở kinh thành đều có chức quan. Lư đại nhân, người không có khả năng không biết rõ, đúng không? Dù thế nào, ta cũng nhậm chức lễ bộ thị lang, cũng có một sổ bằng hữu cũ. Ta tin tưởng, điều này đủ để kiến cho Lư đại nhân người nê mặt ta chứ?"

Hiện giờ, tất cả đều dọn ra tới!

Huyện thái gia thật sự khản trương, trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Không biết phải làm sao!

Ngay cả Cảnh Dung cũng không tạo áp lực bất hấn thả người, hiểu được lấy pháp kỷ làm trọng!

Nhưng Kỳ Thư Hân, thật sự là quá tham vọng.

Sau một hồi do dự, sắc mặt Huyện thái gia dần trở nên tồi tệ.

Nhưng vẫn nói, "Ngài dừng nên gây khó dễ với ta, bản quan thật sự không thể thả Vân Thư! Tuy nhiên, chi cần có chứng cứ chứng minh Vân Thư vô tội, bản quan nhất định sẽ lập tức thả người. Đối với hiện tại, thực sự khó giải quyết, thực khó giải quyết!"

Huyện thái gia có hàng ngàn lý do để thoái thác, dường như bảo mồn sự kiện nhân của Kỳ Thư Hân.

Kỳ Thư Hân rút ra mấy tờ ngân phiếu từ trong ống tay áo, đặt ở trên bàn, đẩy đến trước mặt Huyện thái gia.

Nháy mắt nhìn thấy mấy tấm ngân phiếu, Huyện thái gia cả kinh khiến cảm gần như rơi xuống đất!

Một vạn lượng!

Số tiền này có thể bằng số tiền hẳn làm cả đời!

"Điều này..... Kỳ lão gia, người đây là?" Giọng điệu run rẩy!

Kỳ Thư Hân hơi nghiêng người về trước mặt Lư đại nhân, hạ giọng, "Lư đại nhân, nếu làm quan, người cần phải minh bạch, cái gì gọi là cho người khác cơ hội một lần, cũng chính là chứa một lỗi thoát cho mình."

"Hử?"

"Việc này liên quan tới danh dự Kỳ gia ta, Lư đại nhân người là người thông minh, có một số việc, không cần quá nghiêm túc. Người phải biết rằng, toàn bộ Cẩm Giang thành, chi cần người vung tay một cái, cho dù từ tội, cũng có thể đặc xá! Hoàng đế đáng kính ở rất xa, người là người hiểu rõ hơn ai hết!"

Những lời nói này, thực sự khiến Huyện thái gia cả kinh trừng lớn hai mắt.

Cả người thất thần.

Kỳ Thư Hân không quên nói thêm, "Mặc dù Vệ lão gia và Vệ phu nhân là trướng độc chết, nhưng chi cần người nói một câu, ăn làm thực phẩm ngộ độc, sau đó thả nữ nhi ta ra, làm sáng tỏ mọi điều, bảo vệ thanh danh Kỳ gia ta. Và Lư đại nhân người, cũng có được tập ngân phiếu một vạn lượng này, đẹp cả đôi đường, có sao không làm?"

Không thể không nói, những lời nói này của Kỳ Thư Hân, đích thực rất có lực hấp dẫn.

Huyện thái gia cũng hơi chút có chút dao động, một đôi mắt nhìn chăm chăm mấy tờ ngân phiếu, trong lòng lại giống như có một sợi chỉ đang lôi kéo.

Do dự!

Rốt cuộc, hẳn đích thực cũng hy vọng Kỳ Vân Thư sẽ không có việc gì.

Phát hiện ra sự do dự trên mặt Huyện thái gia, Kỳ Thư Hân đẩy đẩy mấy tấm ngân phiếu về phía trước mặt hẳn.

"Lư đại nhân, người cần phải cân nhắc rõ ràng."

Huyện thái gia rung lên, dường như bỗng bùng tỉnh lại. Hẳn vừa nhắc đầu, nhìn chăm chăm Kỳ Thư Hân, đặt ngón trỏ và ngón giữa của mình lên tập ngân phiếu, sau đó, đẩy lại cho Kỳ Thư Hân.

Hon nữa, hẳn mang về mặt nghiêm túc nói, "Kỳ lão gia, bản quan không công nên không thể hưởng. Bản quan chỉ có một câu đề nói... một vạn lượng này, còn thỉnh người nhận lại."

Kỳ Thư Hân cả kinh, "Người thật sự không nhận?"

Không thể tin nổi.

"Bản quan tuyệt đối sẽ không nhận." Nói tiếp, "Vân Thư là nữ nhi người, người nên tin tưởng nàng sẽ không hạ độc giết người. Hon nữa, bản quan cũng nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, đưa ra công lý giúp nàng. Đối với Kỳ lão gia người, chi vì thanh danh Kỳ gia, người dám xúi giục bản quan kết án qua loa, coi thường pháp kỷ. Kỳ lão gia người cũng từng làm quan, nhưng dám chống lại pháp kỷ, dùng tiền tài mua bản quan đổi trắng thay đen, nếu như buộc bản quan phải luận tội, chẳng phải là tội thêm nặng hay sao?"

Oa!

Huyện thái gia từ khi nào thì tài ăn nói lại tốt như vậy?

Những lời này, cũng thực sự khiến Kỳ Thư Hân choáng váng.

Từ thế bức người lúc đầu cũng bị tiêu tán, đầu tiên là bức dọc, sau đó là hoảng hốt, cuối cùng chính là tức giận.

Kỳ Thư Hân cắt tập ngân phiếu, phẫn nộ đứng lên, đôi mắt bốc lửa không cam lòng, nói một tiếng, "Nếu Lư đại nhân kiên quyết như thế, quyết định làm một vị quan tốt, ta cũng không thể nói gì hơn."

Phẩy tay áo một cái, tức giận bỏ đi!

Huyện thái gia thờ dài một hơi nhẹ nhõm, đầu đầy mồ hôi, hai tay ấn ở trên ngực mình, bộ dáng dường như kinh hồn chưa định.

Hắn cũng không nghĩ tới, những lời nói vừa rồi, là xuất từ chính miệng mình.

Trái tim thật sự treo lơ lửng, thấp thỏm bất an!

.....Edit: Emily Ton...

Kỳ Thư Hân từ nha môn trở lại Kỳ phủ, ném chén, đập bàn!

Toàn bộ đại sảnh Kỳ gia đều "vỗ cùng náo nhiệt!"

Kỳ lão phu nhân trầm mặt ngồi một bên, Kỳ Mộ Thanh, Kỳ Uyển Hân và Kỳ Nguyên Chức ngồi ở hai bên sườn.

Chờ Kỳ Thư Hân trút giận xong, Kỳ lão phu nhân mới hỏi, "Rốt cuộc như thế nào? Người vừa trở về đã ném đồ đạc. Lư đại nhân rốt cuộc đã nói gì?"

Kỳ Thư Hân không nhận được, lại đập bàn một cái.

"Tặng đá cứng đầu đó, dầu muối căn bản đều không ăn."

"Sao lại như vậy?"

Hắn hừ một tiếng, lắc đầu, "Không biết, hắn còn xách cả pháp kỷ Đại Lâm ra nói."

Kỷ Nguyên Chức cực kỳ nón nóng xen vào một câu, "Cha, chẳng lẽ một vạn lượng vẫn còn chưa đủ?"

Kỷ Thư Hàn không đáp, con giận càng tăng.

"Không bằng chúng ta cho hắn hai vạn lượng, xem hắn có buông lỏng tay không." Kỷ Nguyên Chức nói.

"Vấn đề không phải là tiền."

"Vấn đề vẫn đề là gì? Chẳng lẽ nhiều tiền như vậy, Lưu đại nhân hắn cũng không mềm lòng? Nhưng đó không phải chỉ thay đổi vụ án một chút thôi sao? Chỉ cần nói Vệ lão gia và Vệ phu nhân tự mình ăn làm thực phẩm độc. Một câu như vậy, không phải rất đơn giản hay sao?" Kỷ Nguyên Chức vô cùng kích động.

Kỷ Thư Hàn lắc đầu thờ dãi, không biết phải nói gì.

Kỷ Mộ Thanh một bên hừ một tiếng, bĩu môi dò nhỏ nhỏ, nói, "Theo ta thấy, người chắc chắn là nằng độc chết, không muốn mình phải gả cho ngốc tử kia."

"Mộ Thanh, Văn Thư sẽ không làm như vậy, nằng ấy có tâm địa thiện lương, tuyệt đối sẽ không độc chết người. Hơn nữa, người Vệ gia đối xử với nằng tốt như vậy, sao nằng có thể nhẫn tâm?"

Kỷ Uyển Hân nhăn mày lo lắng, cãi lại.

"Kỷ Uyển Hân, ta biết người và nằng có quan hệ rất tốt. Nhưng, người có phải nên rửa mắt nhìn xem cho rõ ràng hay không? Lúc trước chuyện nằng đẩy Linh Chi, sau đó, ta bị rớt vào trong nước, nói không chừng, cũng là nằng đẩy, sau đó ăn vạ trên đầu Linh Chi. Những chuyện này nằng đều làm được, còn có chuyện gì nằng không thể làm?"

"Không có khả năng. Tóm lại, ta tin tưởng Văn Thư sẽ không làm điều đó. Việc nào ra việc đó, người đừng nhầm lẫn với thứ khác."

"Ta nhầm lẫn với thứ khác khi nào? Kỷ Văn Thư chính là tàn nhẫn như vậy! Nếu nói nằng hạ độc, ta nhất định tin, nằng nên bị trăm mối đúng."

Bang—

Đồng thời với một chữ cuối cùng của Kỷ Uyển Hân rơi xuống, Kỷ Thư Hàn dùng sức đập bàn một lần nữa.

Một ngọn lửa giận bùng lên trong đôi mắt hắn, nhìn Kỷ Mộ Thanh, "Người có biết hay không, nếu Kỷ gia chúng ta thật sự có một hung thủ giết người, đó là sỉ nhục lớn bao nhiêu. Sau này ta làm sao có chỗ đứng chân, con đường làm quan của Đại ca và Nhị ca người ở kinh thành cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn."

Kỷ Mộ Thanh có chút ủy khuất, cúi đầu, "Cha, ta....."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Kỷ Thư Hàn ngắt lời, "Còn có người, người ngừng lại xem, nếu như Văn Thư thật sự giết người, người còn có thể trở thành thành Thái tử phi sao?"

"Hà!"

Những lời này khiến Kỷ Mộ Thanh sợ hãi!

"Nếu như Kỷ gia ta có một tội phạm giết người, truyền tới bên tai Hoàng thượng và Hoàng hậu, người cũng đừng nghĩ tới trở thành Thái tử phi. Con đường cha đã lót cho người đều bị huỷ hoại." Từng câu từng câu của Kỷ Thư Hàn đều chọc trúng chỗ yếu.

Sắc mặt Kỷ Mộ Thanh biến xanh. Từ nhỏ đến lớn, nằng ta đều được bồi dưỡng theo hướng để trở thành Thái tử phi.

Mất thấy không lâu sau, sẽ phải vào kinh để dự tuyển Thái tử phi, hiện tại vào thời điểm mấu chốt này nếu như xảy ra chuyện gì, vậy thì không phải nằng ta đâm một đầu vào tường mà chết hay sao?!

Kỷ Mộ Thanh hoảng sợ, đỏ mặt, nhanh chóng nói, "Cha, nữ nhi nhất định trở thành Thái tử phi, tương lai cho Thái Tử làm hoàng đế, nữ nhi chính là Hoàng hậu, ngàn vạn lần không thể xảy ra sự cố được. Hay là, chúng ta đưa Lưu đại nhân nhiều bạc hơn một chút, chỉ mua một câu nói của hắn mà thôi, chắc hẳn là không khó."

Kỷ lão phu nhân cũng nói, "Đúng vậy, hãy cho hắn thêm một vạn lượng. Dù sao, Kỷ gia chúng ta cũng không thiếu chút tiền này, chỉ cần áp chuyện này xuống, làm thế nào đều được."

"Ta đã nói, vấn đề không phải là tiền." Kỷ Thư Hàn thực bất đắc dĩ, liên tục lắc đầu. Hắn thật sự không có chủ ý, nói, "Lưu đại nhân dường như rất quyết tâm, căn bản không nghe những gì ta nói, cho dù cho hắn thêm nhiều tiền cũng đều vô dụng."

"Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

Kỷ lão phu nhân cũng rất sốt ruột!

Kỷ Uyển Hân đã mở miệng, "Tổ mẫu, cha! Văn Thư nhất định không có khả năng hạ độc giết người. Sự tình nhất định sẽ được làm sáng tỏ, đến lúc đó sẽ chứng minh được sự trong sạch của nằng. Hết thảy không phải sẽ không có việc gì sao?"

"Người thì biết gì!" Kỷ lão phu nhân vội nói, "Kỷ gia chúng ta, chưa khi nào có người vào ngục. Dù nói thế nào, đều là không may mắn. Nếu như bị truyền tới kinh thành, sẽ có ảnh hưởng tới Kỷ gia chúng ta."

"Được rồi được rồi!" Kỷ Thư Hàn giọng tay, thờ dãi, "Hiện tại, cũng chỉ có thể hy vọng Văn Thư không phải là hung thủ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Đây là lần cuối cùng người đánh ta

Edit: Emily Ton.

Kỷ Văn Thư một đêm không ngủ, ngồi ở trên giường, hai tay ôm đầu gối, nằng đầu, nhìn chăm chăm vào cửa sổ nhỏ trước mặt.

Trời dần dần sáng lên!

Cho đến ngày hôm sau!

Cả một đêm, trái tim nằng vẫn luôn đập thồm băt an không thể giải thích.

Thậm chí có dự cảm không tốt!

Cũng không biết đã qua bao lâu, cửa phòng giam đột nhiên bị người mở ra, có người đi đến.

Bước chân rất nhẹ, dường như sợ phiền đến nằng.

Thật cẩn thận!

Huyện thái gia đứng phía sau nằng, trông mắt ép sát dưới mí mắt, thờ dãi một hơi.

Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Văn Thư....."

Giọng điệu kia, rõ ràng pha trộn với sự tức hận!

Đôi mắt Kỷ Văn Thư khẽ nhúc nhích, dường như bị loá sáng bởi ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ nhỏ.

Môi tím tái nhợt nhạt hơi nhấp, nhưng không có ý định đáp lại.

Huyện thái gia thờ dãi một tiếng, về mặt bối rối, xoa hai tay ở trong áo quan, mở miệng nói một cách dứt khoát. "Sáng sớm hôm nay, bản quan nhận được..... nhận được tin báo án, nói rằng... đã tìm ra hung thủ."

Cái gì?

Kỷ Vân Thư mơ hồ cảm giác được sự bất an trong giọng nói của Huyện thái gia, muốn nói lại thôi!

Nàng tiếp tục chờ hần nói tiếp.

"Loan Nhi, nàng ấy..... nàng ấy đã chết! Sự tội tự sát, thất cô chết."

"....."

Bỗng dưng, đôi mắt Kỷ Vân Thư vốn không có bất luận gợn sóng nào, dâng lên một sự ngạc nhiên.

Nàng nghiêng mắt hỏi: "Ngài vừa nói gì?"

"Loan Nhi nàng ấy..... nàng ấy đã thất cô chết."

Thân mình nàng bắt đầu run lên dữ dội, cánh tay ôm hai đầu gối căng thẳng, nắm chặt lòng bàn tay.

Cả một đêm bất an, giờ phút này từ ngực nảy lên chớp mũi, hốc mắt, bắt đầu ửng đỏ!

Đau!

Thật lâu sau.....

"Khi nào?" Giọng nói run rẩy, nghẹn ngào!

"Tối hôm qua, giờ Tý."

"Ở đâu?"

"Trong phòng phía Tây của Kỳ phủ."

Trong khoảnh khắc, nước mắt ở trong hốc mắt, theo hai tròng mắt khép hờ của nàng, tràn mĩ!

Nàng cố nén cơn đau nghiền nát trong lồng ngực, cắn chặt răng, móng tay sắc nhọn chìm vào da thịt, mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong sự kinh hoàng như vậy, nhưng Kỷ Vân Thư, nhìn giống như vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng trong thâm tâm nàng, vỡ nát!

Nàng nên nghĩ đến, hần là nên sớm nghĩ đến!

Huyện thái gia phía sau vẫn tiếp tục mở miệng, mặc dù không đánh lòng, nhưng hần vẫn nói.

"Ngỗ tác đã kiểm nghiệm qua, nàng ấy thật sự là tự sát, hơn nữa ở bên cạnh, còn tìm thấy một tờ giấy do Loan Nhi lưu lại. Nàng ấy đã giải bày tất cả hành vi phạm tội. Vân Thư, người sẽ không sao."

Đúng vậy, Loan Nhi nhận tội, nàng sẽ không sao!

Nàng được tự do!

Trong lúc nói, Huyện thái gia lấy ra tờ giấy kia và đưa tới trước mặt nàng.

Kỷ Vân Thư đôi mắt nhìn thoáng qua, tiếp nhận nó. Trên giấy, những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, thật sự là bút tích của Loan Nhi.

"Nàng ấy đã thừa nhận, là nàng ấy đã độc, mục đích, là vì không muốn người gả tới Vệ phủ, trở thành thuê của người tử, vì thế nên khi mở tiệc đêm hôm đó, nàng ấy đã hạ độc ở trong rượu."

Huyện thái gia giải bày nội dung trên lá thư kia.

Chữ viết trên đó không nhiều lắm, nhưng đủ để ôm hết tất cả trách nhiệm vào mình.

Móng tay Kỷ Vân Thư dính một chút thịt, nhẹ nhàng vuốt ở trên mặt giấy.

Chữ của Loan Nhi, là chính nàng dạy nàng ấy viết.

Cảm giác đau lòng, cũng giống như những dòng chữ dày đặc. Từng nét bút, giống như dao nhỏ đâm vào trong ngực nàng!

Khi đầu ngón tay lướt tới một chữ cuối cùng.

Đột nhiên dừng lại!

Dưới nét chữ màu đen, mơ hồ có một dấu tay!

Biểu tình của nàng ngưng trọng, đầu ngón tay to rộng này, tuyệt đối không phải là của Loan Nhi.

Hơn nữa dấu tay nằm ở dưới mặt chữ, tất nhiên là đã được ấn ở trên phong thư trước khi chữ được viết lên.

Nàng cẩn thận đưa vị trí kia sát vào chớp mũi người ngồi, ngoại trừ mùi mực ra, vẫn còn lưu lại một mùi hương quýt!

Điều này có nghĩa gì?

Vừa ngẩng đầu, nàng lập tức hiểu ra.

Mang theo một sự kinh ngạc!

Trong miệng Kỷ Vân Thư nhẹ giọng lầm bầm một câu: "Loan Nhi không phải tự sát."

Sau khi Huyện thái gia nghe xong những lời này, cũng kinh ngạc không kém: "Không phải tự sát? Chẳng lẽ là bị người giết? Nhưng Ngỗ tác nói, nàng ấy thật sự tự sát!"

Hay là Ngỗ tác đã nghiệm sai rồi?

Kỷ Vân Thư di chuyển hai đầu gối, xuống khỏi giường, khuôn mặt mang đầy nước mắt, ngưng trọng hỏi.

"Thì thế Loan Nhi ở đâu?"

"Đã để người Kỳ phủ đưa tới nghĩa trang"

Nàng cất tờ giấy kia, không nói lời nào, nhanh chóng bước ra khỏi phòng giam.

Huyện thái gia đuổi theo vài bước mới dừng lại, gãi đầu không hiểu!

Cũng may, hung thủ đã thừa nhận, Kỷ Vân Thư cũng không có việc gì.

Bên ngoài nhà giam, người Kỳ phủ đã được phái tới đón nàng.

Là một lão ma ma bên người Kỳ lão phu nhân.

Thấy Kỷ Vân Thư đi ra, bà ta tiến lên: "Tam tiểu thư, ta phụng mệnh lão phu nhân, tới đây đón ngài hồi phủ."

Nàng lạnh mặt, vòng qua lão ma ma, đi về phía trước.

"Tam tiểu thư, ngài đây là muốn đi đâu?"

Lão ma ma đuổi theo gần cận nàng.

"Tránh ra."

"Hiện tại, mọi người trong phủ đều đang chờ ngài, ngài vẫn nên về phủ với ta trước đi."

Giống như đang ra lệnh cho nàng.

Ký Vân Thư lạnh lùng liếc mắt xét nét nhìn bà ta một cái, khiến cho thân thể lão ma ma run lên.

Ánh mắt kia, phảng phất như muốn giết người.

Ký Vân Thư lạnh nhạt nói: "Người quay về nói cho cha và tổ mẫu ta, nếu có bất cứ điều gì đáng ngờ về cái chết của Loan Nhi, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào. Kẻ giết người, cần phải dùng mạng để đổi mạng!"

"Ồ!"

Lão ma ma bị nàng dọa đến nổi xanh mặt.

Tam tiểu thư dạ dàng, từ khi nào lại có con người hung ác như thế?

Từ khi nào lời nói lại giống như con dao nhỏ như thế?!

Trong khi bà ta còn ngốc lảng tại chỗ, Ký Vân Thư đã vội vã rời đi.

Không lâu sau, nàng đã một mình đi tới nghĩa trang.

Lúc này, Phúc bá vừa lúc lấy một khối vải bó trắng đắp lên thi thể Loan Nhi, nhìn thấy nàng tới, lão rất tự giác kéo vải bó trắng ra.

Yên lặng đứng qua một bên.

Ký Vân Thư đứng ở cửa, hai mắt đỏ ngầu, đi từng bước một đến bên thi thể Loan Nhi.

Loan Nhi nằm ở trên tấm ván gỗ lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch, cặp mắt kia luôn chảy nước mắt đã bị đóng chặt.

"Loan Nhi....."

Ký Vân Thư vuốt tay, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt lạnh lẽo của Loan Nhi, bất chợt run rẩy một cái, đầu ngón tay lại thụt về trong ống tay áo.

Nước mắt lăn dài trên má, nhớ tới 5 năm qua, cùng với Loan Nhi sống nương tựa lẫn nhau, nàng sớm đã xem nàng ấy là người thân của mình.

Nàng thậm chí nghĩ tới, chờ khi mình tiết kiệm đủ bạc, sẽ dùng làm của hồi môn cho Loan Nhi, gả nàng ấy cho một người phù hợp.

Không cầu phú quý, không cầu son hải hải vị!

Chỉ mong bọn họ, một trời một đất đi làm! Một trời lặn quay về!

Nhưng không nghĩ tới, nàng chưa hưởng được thú vui của cuộc sống, đã rời đi như vậy!

"Ta không phải đã nói, người phải nghe ta nói, đừng nhúng tay việc này sao? Vì sao người không nghe? Hiện giờ, ta làm sao có thể thoái mái?"

Khó chịu cực điểm!

Phúc bá thở dài một tiếng, tiến lưng lại gần hơn.

Nói: "Mỗi người đều sẽ chết. Có những cái chết bình yên, cũng có những cái chết oan ức, còn có những cái chết có ý nghĩa. Người, bất quá chỉ là một cái vỏ trống rỗng, chân chính tồn tại là linh hồn. Một số người đã chết, nhưng vẫn sống mãi trong lòng chúng ta. Một người còn sống, nhưng không bằng đã chết. Sống hay chết, cần gì phải để ý tới?"

Ký Vân Thư hít một hơi thật sâu, thu nước mắt trở về, nhìn về phía Phúc bá bên cạnh.

Hỏi hần: "Phúc bá, nếu là người, người sẽ làm thế nào?"

Phúc bá nhẹ nhàng cười: "Vân Thư, 5 năm qua, người họa cốt nghiệm thi, không phải là giúp người giải oan hay sao? Hiện giờ, người cũng đừng nên xử trí theo cảm tính. Hãy làm những gì cần làm, cần phải tìm ra câu trả lời người đang tìm kiếm."

Nói xong, Phúc bá xoay người, hai tay chắp ở sau người, cong lưng, ngoài miệng nói: "Xem ra lần này, không cần nước và giấy trắng."

Giọng nói xa dần.....

Ký Vân Thư cắn đôi môi tái nhợt, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Sau đó, mang bao tay vào, bắt đầu nghiệm thi Loan Nhi.

Thân thể Loan Nhi đã hơi cứng lại, tay chân trắng tái, ở chỗ bụng đã bắt đầu xuất hiện những đốm thối rữa. Những vết bầm tím xung quang cổ, chạy từ cổ họng cho đến phần sau tai.

Nàng bè miệng ra, đầu lưỡi cũng hơi cong lên.

Quả nhiên, thật sự đã thất cổ chết.

Nàng cũng không có gì ngạc nhiên!

Ký Vân Thư cời găng tay ra, lẳng lặng nhìn Loan Nhi, nói: "Loan Nhi, một mạng đền một mạng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đã bức người tự sát."

Nàng kéo tấm vải bó trắng lên, chạm rai phủ ở trên người Loan Nhi.

Sau khi đi ra từ bên trong, Ký Vân Thư nhìn thấy Phúc bá đang thấp hương bên ngoài, không nói câu nào, lập tức rời đi.

Từ nghĩa trang đi tới Ký phủ, đã là sự tĩnh sau khi nàng rời nhà giam một canh giờ (2h).

Lần này, nàng không đi vào từ cửa hông phía Tây, mà là đi vào từ cửa chính.

Đường đường chính chính đi vào!

Năm năm qua, đây cũng là từ sau khi hồn nàng xuyên qua, lần đầu tiên bước đi vào bằng cửa chính!

Mưa nhỏ tinh tế, đã rắc lên một tầng sương mỏng trên mái tóc dài và đen như mực của nàng!

Hai tròng mắt linh động chớp chớp, dưới hàng lông mi hơi ướt đút khoát mờ to, theo bước chân, chạm rai kéo dài tới đại sảnh Vệ phủ.

Người Ký gia đang ngồi ở trong đại sảnh, từng đôi ánh mắt sắc bén đặt ở trên người nàng, quả thực giống như muốn lột sống da nàng.

Ký Vân Thư không do dự đón nhận những ánh mắt đó.

Những hạt nước từ trên búi tóc bắt đầu thấm vào trên đầu vai của áo nàng, dần vào trong làn da nàng. Sự lạnh lẽo kia, dường như khiến trong mắt nàng càng lạnh thêm vài phần!

Khiến mọi người Ký gia, cả người đột nhiên rùng mình không kịp phòng bị!

Nàng nâng chân bước vào đại sảnh, thẳng thắn thân mình, sắc mặt lạnh lùng, tràn đầy nhiệt huyết.

Ký Thư Hàn tức giận, lớn tiếng mắng: "Ta không phải sai người đi đón người sao? Hiện tại người đã không sao, còn muốn nháo cái gì? Mất mặt chưa đủ hay sao?"

Nháo? Nàng đang nháo sao?

Mất mặt? Mặt nào mất đi?

Loan Nhi đã chết, đối với những người này mà nói, chẳng lẽ chỉ là một khối thi thể lạnh băng hay sao?

Nàng nhấp môi mỉm cười lạnh, nhìn phụ thân mình, hỏi: "Mạng người, không bằng có rác hay sao?"

"Người....."

Ký Thư Hàn hơi sốc.

Ký lão phu nhân thấp giọng nói: "Vân Thư, người đã chết, nha đầu kia giết người, sợ tội tự sát. Mặc dù người là chủ tử của nàng, cũng không cần phải xử trí theo cảm tính. Giết người, chính là giết người, chính nàng....."

Lời còn chưa dứt, Ký Vân Thư đã ngắt lời Ký lão phu nhân.

"Loan Nhi không giết người."

Giọng nói kia, cứng rắn giống như khối băng, chạm tới màng tai của mỗi người xung quanh!

Tất cả mọi người, hai mắt nhìn nhau.

Bang——

Ký Thư Hàn đập bàn đứng dậy.

Tức giận nói: "Việc này đã chấm dứt, không được đề cập tới nữa!"

Không được đề cập tới?

Nàng cố tình muốn đề cập tới.....

"Loan Nhi không hạ độc giết người, nàng ấy đã bị người bức tử."

"Cảm niệm!" Ký Thư Hàn rống giận: "Ta mặc kệ nàng chết như thế nào. Tóm lại, vì tương lai Ký gia ta, không thể tiếp tục phát sinh bất luận sự tình gì. Người đã bình yên vô sự ra ngoài. Nếu Loan Nhi chết vì lợi ích của người, như vậy cũng xứng đáng nàng."

"Ta sẽ không từ bỏ như vậy, ta nhất định sẽ tìm ra hung phạm, lấy lại công đạo cho Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, còn có Loan Nhi!"

Đồng thời với giọng nói rơi xuống!

Bốp——

Một cái tát nặng nề rơi xuống trên gương mặt vốn nhợt nhạt của nàng.

Ký Vân Thư nghiêng người, trên khuôn mặt đỏ đậm, chậm rãi chuyển ánh mắt, nhìn nam nhân ngoan độc trước mặt.

Đôi mắt lạnh lùng trầm xuống, lộ ra con giận dữ dội khiến người hít thở không thông!

"Ta đảm bảo, đây là lần cuối cùng người đánh ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Dấu tay bị thiếu

Ánh mắt như vật, thực xa lạ!

Xa lạ đến nỗi Ký Thư Hàn gần như không thể nhận ra, trước mặt chính là nữ nhi mình.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút khiếp sợ.

Hai chân bắt gặp dịch ra phía sau một bước nhỏ.

Ký Vân Thư mắt lạnh như băng, mang theo một sự quyết tâm.

Nàng mở miệng lần nữa: "Loan Nhi là thân nhân duy nhất trên đời này của ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng uống mạng. Không chỉ ta muốn điều tra, mà còn sẽ tỉ mỉ điều tra!"

"....."

Toàn bộ trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ!

Loan Nhi là thân nhân duy nhất của nàng? Vậy bọn họ tính là gì?

Và người đầu tiên lên tiếng phản ứng lại, chính là Ký Nguyên Chức.

Hắn tiến lên, có ý phản đối mắng: "Người đừng nói hươu nói vượn ở đây, cái gì mà Loan Nhi là bị người bức tử, đều không có chứng cứ. Chẳng lẽ người còn ngại sự tình nháo chưa đủ lớn hay sao? Tệ ti kia rõ ràng sợ tội tự sát, nàng đã giúp người tẩy rửa tội danh. Nếu không, người cho rằng người có thể đứng ở chỗ này sao?"

Từ ngữ rất vang dội!

Ngay cả Ký Mục Thanh cũng gia nhập vào, bước tới gần và nhủ thầm nói.

"Tam đệ nói rất đúng, không có chứng cứ đã nói Loan Nhi không hạ độc giết người, còn nói nàng ấy đã bị người bức tử. Trừ phi, người vẫn muốn trở lại nhà giam, ôm theo tội danh hạ độc giết người ở trên đầu mình, phải không?"

"Đừng khiến cho Ký gia chúng ta mất mặt thêm nữa!" Ký Nguyên Chức hừ một tiếng.

Kẻ xướng người hoạ, thật sự giống như hai con khỉ đang diễn múa!

Phối hợp rất tuyệt vời!

Ký Uyển Hàn khụ khụ vài tiếng, cố gắng nổi lên là người hoà giải.

Nàng yếu nhược mở miệng nói: "Đại tỷ, Tam đệ, các người đừng nói như vậy, Vân Thư không phải có ý đó."

"Người cảm miệng cho ta." Ký Mục Thanh trừng mắt nhìn nàng: "Người có phải họ Ký hay không? Tại sao lại giúp người ngoài?"

Giúp người ngoài?

Quả nhiên, căn bản chưa từng xem Ký Vân Thư là người một nhà!

Nghe những lời nói này, môi mỉm Ký Vân Thư bỗng chốc cau lên, mang theo một sự chăm chăm.

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư lại cảm thấy bọn họ có vài phần đáng thương.

Kỳ Nguyên Chức chú ý tới nụ cười nơi khóe miệng Kỳ Vân Thư, chất vấn.

"Người cười cái gì?"

Kỳ Vân Thư mất lạnh liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: "Ta cười các người thật đáng thương, sống thật đáng thương. Bất quá chỉ là một cái xác, ngay cả người chết cũng đều kém xa!"

"Người dám nói chúng ta không phải là người?"

Kỳ Mộc Thanh nổi giận, đương tay chuẩn bị đánh Kỳ Vân Thư, nhưng khoảnh khắc tay hắn rơi xuống, đã bị Kỳ Vân Thư nắm lấy cổ tay nâng ta.

Đồng thời, giơ tay mình lên.

Bóp ——

Đánh thật mạnh vào má trái trên khuôn mặt tô son trát phấn quá độ của Kỳ Mộc Thanh!

Tất cả mọi người kinh ngạc!

Kỳ Nguyên Chức là người đầu tiên đi từ kinh ngạc biến thành giận dữ, không ngờ Kỳ Vân Thư cũng dám đánh người!

Vì thế, hắn dùng một tay kéo Kỳ Mộc Thanh còn chưa kịp phản ứng ra phía sau mình, nâng bàn tay kia lên.

Mắt thấy muốn đánh vào trên mặt Kỳ Vân Thư.

Sau một khắc, không ngờ đã bị một bàn tay to hữu lực nắm lấy, và dùng thêm chút lực, gần như bẻ gãy cổ tay của hắn!

"A ——"

Khi đau đớn trên cổ tay không ngừng tăng lên, Kỳ Nguyên Chức uốn gối quỳ xuống, đau đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi.

Cặp con ngươi của Cảnh Dung lạnh lùng khát máu, giống như mang theo nọc độc, nhìn chằm chằm vào Kỳ Nguyên Chức.

"Đồ hỗn trướng, người của bốn vương, người cũng dám động!"

Ngón tay hắn dùng sức, dường như muốn bóp nát xương tay Kỳ Nguyên Chức!

Kỳ Thư Hàn nhìn thấy Cảnh Dung, cả kinh, lập tức quỳ xuống, nằm bẹp ở trên mặt đất.

"Tham..... tham kiến Dung Vương."

Nháy mắt tiếp theo, trong đại sảnh ngoại trừ Kỳ Vân Thư, tất cả đều quỳ gối trên mặt đất.

Mắt dài hẹp của Cảnh Dung nhìn lướt qua, không cho bọn họ đứng lên.

Quý! Tốt tốt, cứ quý đi!

Kỳ Nguyên Chức vận vẹo khuôn mặt đau đớn, quỳ một gối trên mặt đất, cổ tay vẫn bị Cảnh Dung nắm chặt để trên đỉnh đầu, đã thay đổi hình dạng.

Bởi vì quá đau, hắn ngay cả lời nói cầu xin tha thứ đều nói không nên!

Mắt thấy nhì từ mình sắp bị vận đứt tay, sắc mặt Kỳ Thư Hàn nóng.

Nhanh chóng cầu xin: "Vương gia, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, va chạm phải ngài, còn thỉnh ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho đứa trẻ."

"Hắn không phải va chạm tới bốn vương, nhưng đã va chạm tới Vân Thư."

Làm trò trước mặt mọi người gọi nàng là "Vân Thư", mang theo một loại tư vị "hàng là của ta" thật là bá đạo.

Sắc mặt Kỳ Thư Hàn biến xanh.

"Vương gia, bọn trẻ chỉ..... chỉ....."

"Thôi!"

Cảnh Dung ngắt lời.

Cánh tay vung ra, các khớp ngón tay cũng buông ra.

Kỳ Nguyên Chức ôm tay gần như bị vận đứt quỳ trên mặt đất, trán chạm tới mặt đất, đau đến nỗi sắc mặt đều tái nhợt.

Chỉ thiếu gào khóc!

Ký lão phu nhân đau lòng tôn từ mình, nhanh chóng chạy tới xem xét thương thế của hắn.

Cảnh Dung vỗ tay, vẫn không cho bọn họ đứng lên.

Mất lạnh của hắn lại đảo qua lần nữa: "Gần đây trong phủ Kỳ đại nhân thật là náo nhiệt."

Kỳ Thư Hàn hốt hoảng nói: "Vương gia, chỉ là trong nhà hạ quan có một số việc vặt, khiến..... khiến Vương gia lo lắng."

"Việc vặt? Ngay cả mạng người cũng là việc vặt hay sao?" Cảnh Dung hơi cao giọng.

Mang theo cảm giác uy hiếp khiến người sợ hãi!

Kỳ Thư Hàn không nói gì, tầm mắt có ý trốn tránh.

Cảnh Dung cười lạnh một tiếng, lúc này mới nghiêng ánh mắt, nhìn Kỳ Vân Thư bên cạnh.

Hắn nghiêm túc nói: "Không phải người muốn tra Loan Nhi đã bị ai bức từ hay sao? Tốt thôi, bốn vương sẽ tra cùng người, nếu có người dám ngăn cản, bốn vương sẽ làm thật hắn."

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, đều kinh hãi!

Kỳ Vân Thư vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng, cứng cỏi không hề dao động, bước nhỏ bước lên phía trước, nhìn mọi người ở trên mặt đất.

"Cho dù là ai đã bức từ Loan Nhi, Kỳ Vân Thư ta thề, tuyệt đối sẽ không nương tay, cho dù là đại nghĩa diệt thân, cũng không tiếc."

Khí thế lời nói mang theo một tia tàn nhẫn!

Ồ!

Lời này, giống như kết luận về cái chết của Loan Nhi, dường như có liên quan tới một người trong này!

Cũng đúng, những người này vì thanh danh Kỳ gia, có gì không làm được.

Nàng không ở lại lâu và nhiều lời nữa, xoay người, rời khỏi đại sảnh, đi về căn phòng phía Tây của mình.

Cánh Dung nhìn nàng như vậy, trái tim đột nhiên tê rần.

Hắn bước từng bước nhỏ đuổi theo, trước sau vẫn không mở miệng nói lời nào.

Đợi sau khi Cánh Dung rời đi, mọi người mới bắt đầu đứng dậy.

Kỷ Nguyên Chức vẫn ôm tay mình "ai nha" kêu đau, Kỷ lão phu nhún một bên đầu lòng không thôi!

Kỷ Mục Thanh lấy tay che bên má bị đánh của mình, nước mắt ứa ra.

Lớn như vậy, đây vẫn là đầu tiên bị người tát một cái!

Đối với Kỷ Thư Hân, sau khi khó khăn đứng lên từ trên mặt đất, thở dài một tiếng, tức giận, nhưng lại bất đắc dĩ!

Tuy nhiên, trong đó có một ánh mắt, mang theo cảm xúc khiến người khó có thể nắm bắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng Cánh Dung dần dần biến mất.

Đó là Kỷ Uyển Hân!

Trên gương mặt ồm yếu, trở nên tái nhợt, dường như mơ hồ có một luồng âm kinh.

Nàng không hiểu, vì sao, bản thân mình không thể hấp dẫn được ánh mắt hắn?

.....Edit: Emily Ton.....

Trên đường đi về căn phòng phía Tây, Kỷ Vân Thư không nói lời nào, Cánh Dung bước ngay bên cạnh nàng.

Thật lâu sau, Cánh Dung mới an ủi nói: "Loan Nhi đã chết, người không cần quá khổ sở."

Nàng không đáp, tiếp tục bước đi.

Cánh Dung đột nhiên tiến lên hai bước, che kín đường đi của nàng.

Đuôi lông mày thoáng hiện đau lòng, cúi đầu nhìn nàng: "Nếu trong lòng người khó chịu, không cần che giấu. Bồn vương đã nói sẽ không làm chiếc lồng giam vấy người, nhưng không nói rằng sẽ không trở thành nóc nhà của người. Cho dù mưa rền gió dữ, tuyết lớn dày đặc, chỉ cần bồn vương có ngời, sẽ giúp người che gió che mưa."

Những lời hắn nói, luôn mang theo khí khái nam nhi bên trong dịu dàng.

Thực sự khiến người cảm thấy ấm áp!

Nàng tránh khỏi ánh mắt kia, đỏ mặt.

Nhẹ giọng nói: "Tạ vương gia liên tiếp ra tay tương trợ, ta sẽ tự ghi tạc trong lòng. Nhưng hiện giờ, ta chỉ muốn lập tức tìm ra hung phạm."

"Bắt đầu tra từ đâu?"

"Nói Loan Nhi tự sát."

Nàng cúi đầu, đã vòng qua Cánh Dung, nhanh chóng đi về phía trước.

Cánh Dung đuổi kịp.

Tới sân phía Tây, nàng đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt, là một dải lụa trắng treo ở trên xà nhà, chạy thẳng xuống phía dưới ghế.

Sau khi Loan Nhi bị nâng tới nghĩa trang, căn bản không ai động qua nơi nàng ở.

Cũng tốt, hy vọng chứng cứ nàng muốn, vẫn còn đó!

Cánh Dung đứng một bên, không có ý định quấy rầy nàng.

Kỷ Vân Thư đi đến bên giá để quần áo, nhìn thấy ở đó có một chậu nước.

Nàng nhúng ngón tay giữa vào trong chậu, dính chút nước, đưa tới chớp mũi người người.

Quả nhiên, là có mùi hương quýt.

Ngay sau đó, nàng lấy ra tờ giấy Loan Nhi đã lưu lại, nhìn nhìn dấu tay ở mặt trên, trong lòng suy nghĩ một lát, lập tức mở hộp gỗ đàn hương của mình đặt ở trong phòng.

Lấy ra một chiếc bút, nháp mực, tính tế vẽ lên trên giấy.

Rất nhanh, dấu tay càng ngày càng xuất hiện rõ ràng trên giấy.

Cánh Dung đi qua, kỳ quái hỏi nàng.

"Đây là dấu ngón tay?"

Nàng nhìn vào dấu vân tay, cực kỳ chắc chắn nói: "Đây là người bức từ Loan Nhi đã lưu lại."

"Người chắc chắn chứ?"

"Dấu tay này, đã in ở phía dưới chữ viết, đủ để chứng minh, khi Loan Nhi viết tờ giấy này, đã có người đưa tờ giấy này tới trước mặt nàng ấy. Lúc đó mới để lại dấu tay tương đối rõ ràng này, tương đương với dấu tay nam nhân." Kỷ Vân Thư phân tích.

Cánh Dung suy nghĩ: "Vậy có thể có khả năng, trước đó thật lâu đã có người chạm qua tờ giấy này, lưu dấu tay lại hay không?!"

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư giọng điệu càng thêm chắc chắn, tiếp tục nói: "Dấu ngón tay này, có một mùi hương quýt. Nói chung trên đời này, cũng chỉ trong phòng ta mới có thể có nước quýt, bởi vì nước quýt có thể xua đuổi mùi thi thể, vì thế mỗi lần Loan Nhi đổi nước, đều sẽ dựa theo yêu cầu của ta, thêm một chút quýt ở trong nước. Vì thế người kia, nhất định sau khi đã rửa sạch tay ở chậu nước trong phòng, sau đó lấy tờ giấy này ra cho Loan Nhi. Chính vì thế nên mới để lại dấu tay này. Hơn nữa, dấu ấn dính nước quýt, sẽ chỉ tồn tại trong sáu canh giờ (12h). Sau sáu canh giờ, nước quýt bay hơi, dấu tay này cũng sẽ biến mất. Vì thế căn cứ vào thời gian mà tính, tuyệt đối không sai."

Nghe những lời giải thích này, Cánh Dung gật gù đầu: "Vậy thì, có thể thấy được dấu tay này là của ai sao?"

Kỷ Vân Thư cầm tờ giấy kia: "Chung quy là trời cao cũng muốn giúp ta."

Trong khi nói, đưa bức họa mình vẽ mới họa xong tới trước mặt Cánh Dung, hỏi: "Vương gia nhìn xem, dấu tay này có gì khác?"

Cánh Dung tỉnh tã nhìn vào, ngoài miệng nói, "Người thường nếu dấu tay in ở trên giấy, chắc hẳn phần giữa của ngón tay sẽ tương đối đậm, tương đối rõ ràng. Tuy nhiên, dấu tay này thiếu một phần ở giữa, chỉ dấu tay ở bên ngoài tương đối mỏng".

Đúng vậy, trong hình, thật sự là một dấu tay, nhưng phần giữa dấu tay, lại bị thiếu, thậm chí không có một chút vân tay.

Chẳng lẽ giữa ngón tay của người kia thiếu mất một miếng thịt sao?

Kỷ Vân Thư gật gù đầu: "Đây là dấu tay của một ngón tay cái. Người kia bức từ Loan Nhi, giữa ngón tay cái không có vân tay, hoặc là vị trí ở giữa ngón tay của người này đã bị thâm lõm, hoặc là, vị trí ở giữa ngón tay của người này đã từng bị thương, kết vậy, cho nên vân tay ở giữa sẽ không in lên ở mặt trên."

"Từ từ....." Thân sắc Cánh Dung đột nhiên ngưng trọng, trong đầu dường như nghĩ đến điều gì.

Đôi mắt hắn đột nhiên sáng ngời, nói: "Nếu như bồn vương vừa rồi không nhìn lầm mà nói....."

"Vương gia biết là ai?" Kỷ Vân Thư có chút kích động.

Cánh Dung trong miệng chậm rãi phun ra ba chữ: "Kỷ Nguyên Chức!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Nhất thời hồ đồ?

Kỷ Nguyên Chức?

"Vì sao lại là hắn?"

"Vừa rồi bốn vương nhìn thấy trên ngón tay phải của hắn, đích xác có một cái vảy." Cánh Dung khẳng định.

Ngay sau khi kết luận này được đưa ra.

Sự hận thù quả quyết tràn ra trên gương mặt tinh xảo của Kỷ Vân Thư, cùng lúc tức cầm lấy bức họa đầu tay và một cái nghiên mực, chạy ra khỏi cửa phòng.

Phía sau, Cánh Dung nhanh chóng đuổi theo!

Bước chân hai người không ngừng tăng tốc, một lần nữa đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh Kỷ gia vẫn đầy người, dường như còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ vừa rồi.

Hạ nhân đang tra được lên cổ tay Kỷ Nguyên Chức, trong khi hắn mang về mặt bực tức không cam lòng.

Trong khi Kỷ Mộ Thanh, tay vẫn che lại khuôn mặt đã bị đánh đỏ, giận dữ lau nước mắt.

Cục kỷ tức giận!

Lúc này, nhìn thấy Cánh Dung và Kỷ Vân Thư quay lại lần nữa, trái tim của mọi người Kỷ gia lập tức trở nên căng thẳng.

Kỷ Thư Hàn nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế hoa lê, sợ tôn Phật này lại giương mây kiếm lên, khai đao với bọn họ.

Bên ngoài, mưa phùn vẫn tiếp tục rơi, Kỷ Vân Thư và Cánh Dung đều bị bao phủ bởi một lớp "sương giá" trắng.

Hai người một trước một sau tiến vào.

Kỷ Thư Hàn không hiểu, hơi cong người xuống, trông mắt vừa chuyển.

"Vương gia đây là?"

Cánh Dung không phản ứng lại với hắn, nghiêng người liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, nhìn thấy ánh mắt nàng, giống băng đao hung hăng đâm về phía Kỷ Nguyên Chức.

Hắn ngẫm hiểu!

Vì thế sau một khắc, hắn lấy giấy vẽ và nghiên mực từ trong tay Kỷ Vân Thư, đi về phía Kỷ Nguyên Chức.

Khi Kỷ Nguyên Chức nhìn thấy Cánh Dung đi về phía mình, vẻ mặt kinh sợ, đôi tay đã bị nắn đến nổi biến dạng, càng run rẩy dữ dội.

Cánh Dung không đợi hắn né tránh, nắm lấy một bàn tay của hắn và đưa về phía nghiên mực, đốt ngón tay thon dài của Cánh Dung giữ chặt ngón tay cái bên phải của Kỷ Nguyên Chức, dùng lực và nhấn một cái vào trong nghiên mực.

Sau khi dính mực, Cánh Dung nhấc toàn bộ cánh tay của hắn lên.

A ——

Đi kèm với một tiếng hét thảm của Kỷ Nguyên Chức!

"Vương..... Vương gia, tay của ta....."

"Tay người, sớm nên bị phế đi." Cánh Dung lạnh lùng mắng.

Ngay sau khi lời nói rơi xuống, Cánh Dung đã dùng sức ấn ngón tay cái của hắn lên trên mặt giấy!

Một dấu vân tay, được in chắc chắn ở mặt trên tờ giấy.

Kỷ Vân Thư lập tức đi tới, tiếp nhận tờ giấy kia.

Nhìn dấu tay ở mặt trên hai tờ giấy, gần như giống nhau như đúc, lại nhìn thoáng qua ngón tay cái của Kỷ Nguyên Chức đang bị Cánh Dung nắm giữ.

Quả nhiên, giữa đầu ngón tay, có một cái vảy.

Trong khoảnh khắc, mắt nàng trở nên đỏ đậm, cảm tức nhìn Kỷ Nguyên Chức.

"Là người, chính người đã bức từ Loan Nhi. Là người đã giết nàng."

Giọng nói kia, giống như muốn chấn diều lỗ tai mỗi người!

Kết luận được đưa ra, ngoại trừ Cánh Dung, gần như tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Kỷ Nguyên Chức nhăn mặt đau đớn, nhìn vào tay mình đang bị Cánh Dung nắm lấy, thống khổ lắc đầu.

"Không phải ta, người..... người nói vậy? Ta không bức từ tiện tì kia."

Nghe thấy hai chữ "tiện tì", Cánh Dung đang nắm ngón tay cái của hắn, dùng sức bẻ ra sau.

"Vương gia..... Vương gia tha mạng."

Kỷ Nguyên Chức ngã xuống từ trên ghế, lại quỳ một gối xuống đất, đau đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi!

Ánh mắt Cánh Dung tàn nhẫn trừng hắn, lên tiếng mắng: "Ngay cả một nữ tử tay trái gả không chặt người cũng bức tử, xem ra bốn vương không thể không làm thật người."

"Không phải ta, không phải ta....."

Lúc này, Kỷ lão phu nhân đã bắt đầu đỏ mắt, tiến lên. Trên khuôn mặt cao quý và duyên dáng nhuộm một ít nước mắt, nói với Cánh Dung.

"Vương gia, Nguyên Chức hắn sẽ không làm ra loại chuyện này. Nhà đầu kia tự mình thất cổ tự sát, tội trạng cũng đã viết rành mạch, quả quyết không sai."

Dứt lời, một đôi ánh mắt hung ác của bà nhìn về phía Kỷ Vân Thư, tức giận.

"Một chuyện người bị bắt giam đã nháo đến nỗi mọi người đều biết. Mặt mũi Kỷ gia ta, người còn ngại vớt đi chưa đủ hay sao? Người có biết, nếu nhà đầu Loan Nhi không thừa nhận tội trạng, hiện tại, người vẫn còn đang bị giam hay không?"

Ồi trời, ta đây có phải phải đa tạ cả nhà các người hay không?

Kỷ Nguyên Chức a, Kỷ Nguyên Chức!

Người có một tổ mẫu tốt như vậy, thật sự là phúc khí ba đời của người.

Bà ấy có thể vì người, đổi trắng thay đen, không gì không làm được!

Nếu người có thể giữ được mạng, nhất định phải báo đáp cho đúng!

Ký Vân Thư cười lạnh, hơi giờ tờ giấy trong tay lên.

"Dầu vân tay này, cùng với dầu vân tay lưu lại trên tờ giấy Loan Nhi để lại, giống nhau như đúc, ngay cả dấu trống giữa vân tay. Bởi vì trên ngón tay cái có một cái vảy, vì thế dầu vân tay mới không được đầy đủ. Hơn nữa, dầu vân tay sau khi dính nước quýt, sẽ chỉ xuất hiện ở trên giấy sáu canh giờ."

Nói xong, nàng lấy tờ giấy Loan Nhi lưu lại ra, dầu vân tay in ở mặt trên hiện tại đã không thể nhìn thấy được nữa.

Vì thế, nàng càng thêm khẳng định, chuyển ánh mắt, nhìn về phía Ký Nguyên Chức đang quỳ trên mặt đất.

"Sáu canh giờ vừa mới trôi qua, vì thế dầu tay in ở trên tờ giấy hiện tại cũng không có, nhưng mùi hương nước quýt vẫn còn đó. Căn cứ vào thời gian để tính, thời điểm Loan Nhi chết là giờ Tý tối hôm qua và người đã ở bên người nàng. Người đã rửa tay trong chậu nước quýt trong phòng của ta, sau đó đưa tờ giấy cho Loan Nhi, báo nàng viết xuống chứng cứ giả, bức nàng tự sát."

Tất cả chứng cứ đều được liệt kê ra.

"Ta..... ta không....." Ánh mắt Ký Nguyên Chức né tránh, vẫn liều mạng phủ nhận như cũ.

Giờ phút này, Cảnh Dung vùng cánh tay lên, ném tay Ký Nguyên Chức, khiến tay hắn đánh thật mạnh vào chỗ góc bàn.

Phịch một tiếng!

Đau đến nổi mắt hắn tràn ra nước mắt.

Ký Vân Thư tiếp tục nhìn chăm chăm Ký Nguyên Chức, chất vấn hắn: "Người vì sao phải bức tử Loan Nhi? Vì sao? Đó là một mạng người, sao người có thể tàn nhẫn như thế, phải bức tử nàng mới bỏ qua."

"Ta....."

"Người nhìn nàng thất cổ chết ở trước mặt người. Người làm như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ ác mộng quẩn thân sao?"

Đồng tử Ký Nguyên Chức chợt phóng đại, tràn ngập hoảng sợ.

Khoé môi run rẩy: "Ta không muốn bức tử nàng, ta chỉ là..... hồ đồ. Ta chỉ nhất thời hồ đồ. Vì thanh danh Ký gia, ta mới làm như vậy. Nhưng, ta thật sự không hề muốn bức tử nàng!"

Thừa nhận!

Thừa nhận là tốt!

Ký Vân Thư cố nén nước mắt, cảm giác đau lòng xuyên tim!

"Đây không phải là sự thật." Ký lão phu nhân bỏ nhào vào bên người Ký Nguyên Chức, bắt đầu khóc lóc: "Nguyên Chức, sao người lại làm ra loại chuyện này?!"

Ký Mộ Thanh cũng ngốc lẳng, dường như đã quên một cái tát vừa rồi trên mặt.

Nàng ta kinh ngạc, nói: "Tam đệ, người....."

"Ta không có ý đó, ta chỉ là nhất thời hồ đồ nên mới làm như vậy, ta thật sự không có ý đó." Ký Nguyên Chức bắt đầu kích động.

Cảnh Dung mất lạnh theo dõi mọi thứ, không chịu đựng thêm nữa.

"Người tới!"

Hắn gọi một tiếng.

Trên xà nhà, đột nhiên nhảy xuống năm sáu tên thị vệ, đứng ở bên ngoài đại sảnh, chấp hai tay.

"Những lời vừa rồi, các người đều nghe thấy chứ?"

"Hồi Vương gia, nghe thấy."

"Tốt, mang Ký Nguyên Chức tới nha môn, báo Lưu đại nhân, hãy thẩm vấn hắn cho tốt."

"Vâng."

Mấy tên thị vệ tiến vào, nâng Ký Nguyên Chức trên mặt đất lên và kéo ra bên ngoài!

"Cha, tổ mẫu, cứu ta." Ký Nguyên Chức hô to, giọng hét run rẩy sợ hãi.

"Nguyên Chức." Ký lão phu nhân duỗi tay nắm hắn, nhưng lại nắm vào trong không khí.

Rốt cuộc, Ký Thư Hàn hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lập tức quỳ xuống.

Xin tha: "Cầu Vương gia thủ hạ lưu tình, trẻ nhỏ cho dù phạm phải sai lầm, cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu Vương gia giơ cao đánh khẽ, tha cho hắn."

"Nhất thời hồ đồ? Tha cho hắn?" Cảnh Dung lặp lại lời nói của hắn, sắc mặt nghiêm túc: "Mạng người vô giá, không ngờ người vẫn luôn mồm nói hai chữ hồ đồ."

Hoang đường!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Người đủ thân, máu loãng

Edit: Emily Ton.

Ký Thư Hàn chưa từ bỏ ý định.

"Vương gia, cầu xin ngài hãy nể tại hạ đã làm quan nhiều năm, khai ân một lần."

"Ký Thư Hàn a Ký Thư Hàn, bốn vương thật sự xem thường người, ngay cả những lời này người cũng nói ra được. Xem ra nề nếp Ký gia các người, nên để bốn vương sửa trị."

Hắn hơi dừng lại, quay về phía thuộc hạ của mình: "Còn không mang người đi tới nha môn."

Thị vệ kéo Ký Nguyên Chức không ngừng gầy gù, bất chấp mưa phùn, mang người đi tới nha môn.

Ký gia lúc này là một mảnh hỗn loạn.

Người khóc!

Người quý!

Người kinh ngạc, người kinh hãi!

Kỷ Thư Hàn tức giận đầm xuống mặt đất!

Hắn bực vì bản thân mình sinh ra một nhĩ tử như vậy, cũng bực vì Vương gia không lưu tình! Nhĩ nhi vô tình!

Rốt cuộc, Kỷ Mộ Thanh không nhịn được nữa, rung rung hai hàng nước mắt, thút thút mũi, khẽ nâng đầu.

Nghen ngào trừng mắt nhìn Kỷ Vân Thư, nói: "Loan Nhi bất quá chỉ là một tiện tì, người chết cũng đã chết. Nàng ấy vốn đã bán mình cho Kỷ phủ chúng ta, muốn nàng sống hay chết, cũng do chúng ta làm chủ. Mặc dù Tam đệ không hiểu chuyện, nhưng cũng không tự mình giết nàng ấy, chính nàng ấy đã thất cố tự sát, không liên quan gì đến hắn."

Có một loại người, không có việc gì liền đi tìm việc, tìm cảm giác cho sự tồn tại của mình, hơn nữa còn cho rằng biểu hiện của mình rất tốt đẹp.

Nhưng tất cả mọi người lại cực kỳ chán ghét loại người này.

Và người này, chính là Kỷ Mộ Thanh.

Giờ phút này nàng ta cực kỳ giống một vai hề đang nhảy nhót, không thể nhảy nhót một vòng, dường như tâm ngứa khó nhịn.

Nhưng những lời nói này, chỉ đổi lấy một ánh mắt kinh bi của Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nói: "Tự cầm dao nhỏ giết người, mới được xem là kẻ sát nhân hay sao?"

"Nhưng hắn làm như vậy cũng là vì người, nếu như không phải như vậy, hiện tại người vẫn là hung phạm giết người."

"Hắn không phải vì ta, mà là vì các người, vì thanh danh Kỷ gia, cũng vì người có thể an ổn trở thành Thái tử phi."

"....."

Kỷ Mộ Thanh không có lời gì để nói!

Ngay sau đó, Kỷ Uyển Hàn nhẹ nhàng kéo nàng ta một cái, từ trong môi nhỏ tràn ra một câu.

"Đại tỷ, việc này, thật sự là Tam đệ sai."

"..... Người!"

Kỷ Mộ Thanh tức giận, nghiêng người, giờ tay chuẩn bị đánh Kỷ Uyển Hàn.

Tay vừa mới giờ lên, đã bị Cảnh Dung một bên bắt lấy, dùng sức vung ra, đẩy nàng ta về phía ghế hoa lê bên cạnh.

"Đại tỷ."

Sắc mặt Kỷ Uyển Hàn lo lắng, tiến lên quan tâm, nhưng tay vừa mới đụng tới ống tay áo Kỷ Mộ Thanh, đã bị nàng ta vung tay áo đảo qua, lên tiếng mắng: "Tránh ra."

Có lẽ do thân mình Kỷ Uyển Hàn vốn đã suy yếu, vì thế khi bị vung tay, chân mềm nhũn lui ra sau, đâm sầm vào trong lồng ngực Cảnh Dung.

Được hắn bảo vệ!

Vừa nhắc đầu, lập tức đối diện với ánh mắt lạnh băng của Cảnh Dung.

Nàng cắn môi, khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng!

Đại đến khi nhận ra hai bàn tay to phía sau lưng đang chậm rãi dùng sức đẩy nàng ra, nàng mới bật người ra, hạ mi xuống.

Không nói câu nào!

Một chi tiết nhỏ này, dường như không ai để ý tới.

Ngon lửa gần dừ trong lòng Kỷ Vân Thư, sau khi Kỷ Nguyên Chức đã bị đưa đi tới nhà môn, cuối cùng cũng cháy lên.

Bùng cháy dữ dội.

Loan Nhi, ta sẽ lấy lại công đạo cho người.

Lúc này, tổ mẫu đầm ngực và khóc.

Luôn mồm kêu lên với Kỷ Vân Thư: "Nguyên Chức là Tam ca người, sao người có thể nhẫn tâm như vậy?"

Nhẫn tâm?

Vì sao nàng phải nhẫn tâm như thế?

Cặp mắt khổ sở đảo qua, đôi môi nhợt nhạt khẽ mở: "Khi ta nhìn thấy thi thể Loan Nhi, ta còn muốn thống khổ hơn nhiều so với các người lúc này. Năm năm trước, ta đã chết vì đói ở sân phía Tây, không người hỏi đến, không người biết tới. Sau khi ta tỉnh lại, bên cạnh ta chỉ có Loan Nhi. Lúc đó nàng ấy bất quá chỉ mới mười một tuổi. Trời mùa đông khắc nghiệt, trên người nàng ấy chỉ mặc một bộ quần áo đơn sơ, nhưng lại lấy hết tất cả đồ để sưởi ấm cho ta. Mấy năm nay, cũng chỉ có Loan Nhi và ta sống nương tựa lẫn nhau, ta sớm đã xem nàng ấy là thân muội muội của ta. Trong khi đó, trên người ta cũng chảy cùng dòng máu với các người, nhưng các người lại xem ta là con hoang, mặc ta tự sinh tự diệt. Đây là những thân tình các người đã ban cho ta. Quả thực lành khốc hơn cả một đêm đông giá rét!"

Từng câu từng chữ, đều được nhúng thật sâu ở trong lồng ngực người Kỷ gia.

Cảnh Dung càng thêm một trận đau lòng!

Hắn cũng không biết, quá khứ của Kỷ Vân Thư, lại gian khổ như thế!

Kỷ Thư Hàn lắc đầu trong thất vọng bực tức: "Thì ra trong lòng người vẫn luôn có hận."

"Đúng vậy, ta ghi hận tất cả những gì các người đã từng làm với ta."

Nàng không cần che giấu!

Nhìn phụ thân của mình, lồng mày nàng đột nhiên sắc bén giống như đao nhọn.

Nàng hỏi Kỷ Thư Hàn: "Năm đó, Kỷ Bồi bị người đánh ba mươi roi, người vẫn còn nhớ rõ? Lúc ấy hắn ngã vào trong vũng máu, người còn nhớ những gì hắn nói?"

Cả người Kỷ Thư Hàn ngơ ngẩn, và khi những lời này vừa nói ra, mọi người cũng nháy mắt dừng lại.

Tên này là điều cấm kỵ trong hai năm qua!

Không thể nhắc tới, không dám nhắc tới!

"Im miệng! Không được nói!" Kỷ Thư Hàn mắng một tiếng.

Trong miệng Kỷ Vân Thư chậm rãi phun ra mấy chữ: "Hắn đã nói, người đủ thân, mòng là máu, hôm nay là cha, sau này là nó."

"Im miệng!" Lần này, chính là Kỷ lão phu nhân lớn tiếng quát mắng: "Hắn đã chết, đã chết."

Một đôi tay, dùng sức đập bàn!

Đã chết?

Đúng vậy! Đêm đó, Kỳ Bù đã chết.

Thì thế đã bị nắng ra khỏi Kỳ phủ trước mắt nàng. Là nắng tro mắt nhìn hấn chết!

Bị đánh ba mươi roi, đến nỗi thương tích đầy mình!

Nàng mở môi cười, mang theo một sự chua xót: "Hắn chưa chết, hấn nhất định chưa chết, ta đã ở bãi tha ma, tìm kiếm thì thế hấn khắp nơi, cũng không thể tìm được hấn. Hấn đã từng nói, bảo ta chờ hấn hai năm, hấn nhất định sẽ trở về."

Giọng điện cực kỳ chắc chắn, sự kiên định kia, khiến cho tất cả mọi người đều khó có thể tin.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư chậm rãi khôi phục lại sự lạnh lùng.

Xoay người, không hề quay đầu lại nhìn một cái, bước chân từng bước một rời đi.

Thân ảnh gầy ốm, rơi vào trong mưa phùn với một quyết tâm bất thường!

Lần này, nàng vẫn đi ra từ đại môn Kỳ phủ.

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã đuổi theo bước chân nàng, cũng không biết khi nào trong tay có thêm một cây dù, yên lặng che ở trên đỉnh đầu nàng, yên lặng bởi nàng, không nói cũng không hỏi.

Mặc kệ trong lòng hấn cực kỳ tò mò, Kỳ Bù? Kỳ Bù là ai?

Kỳ Vân Thư đi tới nghĩa trang.

Phúc bá kết thúc việc đi thì thế Loan Nhi vào trong một cái quan tài cũ nát, nói rằng đã tìm được một chỗ có phong thủy tốt, chuẩn bị chôn nàng.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư có chút thất thần, gắt gât đầu, nói một tiếng đa tạ!

Nàng lấy một cây trâm trên đầu mình xuống, bỏ vào trong quan tài.

"Loan Nhi, ngươi hãy yên nghỉ đi. Kiếp sau sẽ hạnh phúc hơn, không cần tiếp tục chịu khổ."

Cuối cùng, quan tài được phủ lại, nàng đốt một nén nhang, xem như tiễn Loan Nhi đi!

Đứng ở dưới mái hiên ngoài cửa nghĩa trang, nàng hoi nắng đầu, nhìn nước mưa rơi xuống mái hiên, giống như cát chảy xuống trong chiếc đồng hồ cát.

Cảnh Dung yên lặng bởi ở bên người nàng, nhìn lông mày nàng dần dần giãn ra, lo lắng trong lòng hấn dường như cũng nhẹ nhõm hơn.

Nhưng giờ phút này, hấn thật sự không muốn quấy rầy nàng.

Kỳ Vân Thư như vậy, an tĩnh giống như một bức họa, giống như nước mưa trong sạch còn chưa rơi xuống mặt đất.

Thậm chí có một khắc hấn hy vọng, mình không phải là đế vương gia, mà được sinh ra trong một gia đình bá tánh bình thường.

Không cần tham dự phân tranh vương quyền, không cần thân nhập trong vòng âm mưu.

Cùng với người mình thích, cùng nhau ngắm mặt trời mọc! Cùng chiêm ngưỡng cảnh hoàng hôn!

Thật lâu sau, ánh mắt Kỳ Vân Thư chuyển từ chỗ gác mái tới trong mưa phùn mệnh mỏng nơi xa.

Mang theo giọng điệu buồn bực hơi trầm, nói: "Hắn gọi là Kỳ Bù. Năm năm trước, là cô nhi mà Nhị ca ta đã mang về từ trên chiến trường!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Nghiệm độc

Edit: Emily Ton.

Đây là lời đầu tiên phát ra từ đôi môi nhợt nhạt.

Tâm trí Cảnh Dung chấn động, dứt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu, mang theo ánh mắt tò mò nhìn nàng, có ý định tiếp tục lắng nghe!

Kỳ Vân Thư nắm chặt nắm tay trong ống tay áo, giọng điệu nhẹ nhàng, bắt đầu hỏi tuông lại.

"Ta nhớ rõ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Kỳ Bù, hấn đứng ở phía sau Nhị ca ta, mặc một thân áo choàng màu xám được giặt tẩy đến nỗi trắng bạch. Hấn cúi đầu, không dám nhìn ai. Hấn không thể nhớ bất cứ điều gì, vì thế Nhị ca đặt cho hấn một cái tên: Kỳ Bù. Đó là cách hấn trở thành thế hệ thứ ba của Kỳ gia, cũng trở thành nghĩa tử Kỳ phủ."

Trong khi nói, nơi khóe môi của nàng, dường như hơi nhếch lên.

"Không biết vì sao, hấn luôn thích đi theo bên người ta, và ta, cũng từ từ quen với sự tồn tại của hấn. Hấn rất thông minh, dường như cái gì cũng biết. Hấn dạy ta làm thơ, dạy ta viết chữ, hơn nữa chỉ cần ta muốn, hấn đều sẽ liều mạng mang tới cho ta. Ba năm trôi qua, ta vĩnh viễn sẽ không thể quên năm ấy, hấn đứng ở dưới tầng cây hoa mai, nhặt một bông hoa mai từ cành mai, dùng cặp mắt đẹp nhìn ta, dịu dàng cười. Kỳ Bù như vậy, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái, sẽ tan biến đi. Hấn nói, chờ hấn áo giáp trở về, sẽ lấy ta làm vợ."

Mấy năm nay, nàng chưa từng nói với ai về Kỳ Bù.

Nam nhân kia, dường như vẫn đang sống ở trong trái tim nàng.

Và nàng dường như cũng giống như người Kỳ gia.

Tên này, nàng không thể nhắc tới! Cũng không dám nhắc tới!

Biểu tình của Cảnh Dung hơi biến đổi, dường như theo độ cong trên khóe môi nàng càng ngày càng mãnh liệt, hấn càng cảm thấy mất mát hơn.

Giờ phút này, ánh mắt Kỳ Vân Thư đã được thu hồi từ trong mưa phùn, một lần nữa dừng ở trên mái hiên.

Trong mắt dâng lên một sự hận ý, "Nhưng buổi tối hôm đó, cha ta, đã dùng chiếc roi ngựa ban gia, không hề thương tiếc đánh Kỳ Bù ba mươi roi. Nói rằng hấn bại hoại nề nếp gia đình, còn muốn cưới muội muội mình làm vợ. Ba mươi roi kia, không rơi ròi không rơi ở trên lưng hấn. Hấn ngã vào trong vũng máu, dùng cặp mắt che kín to máu nhìn ta, tràn ngập áy náy. Hấn sợ lời hứa của mình không thể thực hiện được, hấn sợ mất ta. Cho đến một khắc khi hấn nhắm mắt lại, ta cũng chỉ có thể tro mắt nhìn hấn bị nắng đi ra ngoài. Ta liều mạng gầy gù, nhưng bị vô số đôi tay vững chắc kéo lại."

"Ngày hôm sau, ta đi tới bãi tha ma, mở tất cả các thi thể ra, chung quy vẫn không thể tìm được Kỳ Bù. Ta tin tưởng vững chắc, hấn nhất định vẫn còn sống, hấn sẽ thực hiện lời hấn đã hứa với ta, nhất định sẽ áo giáp trở về, lấy ta làm vợ."

Ở trong mắt người Kỳ gia, kỳ Bù đã chết.

Nhưng Kỳ Vân Thư không tin, nàng tin tưởng vững chắc hấn sẽ trở về. Hẹn ước hai năm, nàng sẽ không từ bỏ cho đến một khắc cuối cùng, quyết không bỏ qua!

Cảnh Dung không nói, vẫn nhìn nàng như cũ.

Nhìn hai mắt nàng dần dần đỏ bừng, kéo có lại, cắn chặt môi, sau đó quay đầu lại, nhìn Loan Nhi đang nằm ở trong quan tài cũ nát.

Nói với giọng áy náy, "Là ta đã hại chết Loan Nhi, nếu như ta không khăng khăng cố giữ ước định kia, ta đã mang theo Loan Nhi rời khỏi Kỳ phủ. Hiện tại, nàng cũng sẽ không nằm ở trong chiếc quan tài lạnh băng này."

Nước mắt tràn ra từ trong hốc mắt, thương tâm tự trách.

"Đó không phải là lỗi của người." Cảnh Dung mở miệng.

Hắn bước hai bước đến gần nàng, vươn hai tay ra, ôm thân mình đang run rẩy của nàng vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng gầy nhưng rắn chắc của nàng.

Nàng không đẩy hắn ra, hơi ấm trong lòng ngực hắn, dường như đủ để đẩy lùi băng lạnh đang thẩm nhập vào người nàng.

"Vạn sự, nếu như có thể đoán trước, sao còn có đau khổ khi phải chia ly?"

Những lời của Cảnh Dung, chạm rãi quanh quẩn ở bên tai nàng.

Người nam nhân này, khi đứng đắn, những lời hắn nói, đều mang theo hương vị triết học!

Thật lâu sau.....

Kỷ Vân Thư thu nước mắt trở về, rời khỏi lồng ngực Cảnh Dung, buông đầu xuống, gần lông mày mang theo một sự quyết tâm.

Hít sâu một hơi, "Hiện giờ quan trọng nhất, là tra ra hung phạm độc chết Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu."

Cảnh Dung gật đầu, "Nếu Loan Nhi trong sạch, như vậy, người vẫn là nghi phạm. Vụ án này, đích xác phải điều tra nhanh một chút mới được."

Những lời nói này, không thể nghi ngờ là một hồi chuông cảnh báo!

Sắc mặt Kỷ Vân Thư ngưng trọng, "Hiện tại ta muốn lập tức đi một chuyến tới Vệ phủ. Có lẽ, có thể tìm được chút manh mối gì. Nhưng ta lo lắng, người Vệ phủ căn bản sẽ không cho ta đi vào."

Cảnh Dung hạ thấp hai hàng lông mày.

Vội nói, "Bổn vương đã tới đó, vật người có khả năng cần tới, ta đã tìm được giúp người."

"Cái gì?"

"Người tới đây với ta."

Hắn kéo tay nàng lên, bước nhanh rời khỏi nghĩa trang, mang nàng đi tới Quảng Cừ viện.

Sau đó lấy ra một khối khăn tay, một cái bầu rượu và hai cái chén!

Bắt đầu giải thích, "Trong khăn tay là một cái vụn gỗ rất nhỏ, đã được tìm thấy ở trong chén trà có độc. Đây là cái ấm trà và hai cái chén còn lại sau buổi tiệc đêm đó, nhị vị Vệ gia đã dùng, nhưng đã được rửa sạch sẽ, không biết có thể dùng được hay không?"

Kỷ Vân Thư mở khăn tay ra, bên trong, là một cái vụn gỗ rất nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thể nhìn ra.

"Người có lân phần?" Nàng hỏi.

Cảnh Dung lập tức gọi một tiếng về phía ngoài cửa, thị vệ tiến vào, hắn phản phò, "Lập tức đi lấy một chút lân phần tới đây."

Thị vệ tuân lệnh, chỉ một lát sau, đã mang đồ tới.

Kỷ Vân Thư dùng đầu ngón tay nhúm một chút lân phần, rải phía trên vụn gỗ.

Ngay lập tức, vụn gỗ biến thành màu đen.

"Vụn gỗ này có độc." Nàng đưa ra kết luận, tiếp tục suy nghĩ sâu xa, "Nhưng vụn gỗ này, là thứ gì?"

Nàng nâng khăn tay lên, đưa về phía chớp mũi, ngửi ngửi mùi vị. Vụn gỗ tuy nhỏ, nhưng Kỷ Vân Thư vẫn có thể ngửi thấy được, từ trên vụn gỗ phát ra một mùi rượu nhàn nhạt.

Cảnh Dung hỏi nàng, "Như thế nào?"

Nàng buông khăn tay xuống, nhàu chặt mày, nói, "Trên vụn gỗ này không chỉ có Trầm độc, còn có mùi rượu, nhưng..... đây là thứ gì?"

Nghĩ không ra?

Ngược lại, nàng cầm lấy bầu rượu trong tay, chuẩn bị rải lân phần vào trong.

Cảnh Dung hỏi nàng, "Thứ này đều đã sạch sẽ, có thể nghiệm ra được gì sao?"

"Chỉ cần là nơi từng dính qua rượu độc, nếu như không dùng nước đường trắng rửa sạch, chung quy sẽ không thể rửa sạch."

Trong khi nói chuyện, lân phần đã được rải ở trong bầu rượu, cũng không thấy điều gì bất thường.

Trong cùng một cách, nàng lại rải lân phần ở trong hai chén rượu, bên trong chén, không ngờ biến đen.

Điều này, hoàn toàn khiến Kỷ Vân Thư trở nên hồ đồ.

Trong miệng nàng nói nhỏ, "Sao sẽ như vậy?"

Cảnh Dung cũng cảm thấy kỳ lạ, "Trong bầu rượu không có độc, nhưng trong hai chén rượu lại có độc, chẳng lẽ, đã có người lúc rót rượu, đã hạ độc ở trong chén?"

Phân tích này không phải không có khả năng!

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, tính tế cần nhắc, "Vậy thì lúc ấy, người đã rót rượu cho hai người bọn họ, là ai?"

"Muốn biết, hiện tại hãy đi tới Vệ phủ."

"Hiện tại?"

Người Vệ gia, sẽ để nàng đi vào sao?

Cảnh Dung dường như đã biết bản khoán của Kỷ Vân Thư, nói thẳng, "Người đừng lo lắng, người đi cùng ta có thể thoát mái hào phóng đi vào, tất nhiên sẽ không có người nào dám cản người."

Đúng vậy, hắn là Vương gia!

Là một tôn Phật!

Vẫn là một tôn Phật thượng đẳng.

Chỉ một mệnh lệnh, người chết đều có thể cứu sống hắn, một cái Vệ phủ, hắn hoàn toàn có thể đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Edit: Emily Ton.

Hai người đi tới Vệ phủ, vừa vận gấp Vệ Phó ở cửa.

Vừa nhìn thấy Vương gia đến, hẳn đang chuẩn bị quý xuống hành lễ, đã bị Cảnh Dung ngăn lại.

"Bổn vương tới để phá án. Vệ Phó, hiện tại người lập tức tập hợp toàn bộ người trong phủ tới trong đại sảnh."

Một chút mệnh lệnh, Vệ Phó không dám nói không, nhưng vẫn cố ý vô tình dùng ánh mắt tàn nhẫn thoáng nhìn qua Kỳ Vân Thư, sau đó nhanh chóng gọi người đi tới đại sảnh.

Kỳ Vân Thư nhìn vài trắng treo đầy Vệ phủ, tâm tình cũng theo đó bắt đầu sầu não.

Luồng cảm xúc kia bị nâng chôn vùi nơi sâu thẳm trái tim!

Nghiêng mắt nhìn Cảnh Dung hỏi, "Vệ Dịch thế nào rồi?"

Cảnh Dung chỉ nói, "Hắn không sao, Lang Bạc vẫn luôn bên hắn. Sự tình khác, bổn vương cũng phần phó hạ nhân trong Vệ phủ, không được nhắc tới ở trước mặt Vệ Dịch, chờ ngày mai hẳn an tâm đưa tang cho cha nương hắn xong!"

Cần nhắc, thật ra còn muốn chu toàn hơn so với người khác.

Nàng gật đầu, không tiếp tục hỏi, nhằm tránh tác động tới thần kinh mẫn cảm trong lòng mình, sẽ đó mất.

Lúc này, Vệ Phó đã gọi hết gia đình trong phủ đi vào đại sảnh.

Đoàn người lúc này mới biết người đến là Vương gia, còn có mấy người nhỏ giọng bắt đầu cẩn thận bàn tán. Mấy người kia, chính là những người làm việc trong phòng bếp.

"Hắn là Vương gia? Đêm đó ta thực sự đã nói chuyện với hắn." Có người còn chứa một chút hương vị khoe khoang.

Một vài nam nhân trắng hân bên cạnh, liếc mắt khinh miệt nói, "Ta cũng từng nói chuyện vài ba câu với Vương gia."

"Phì."

"Người mới phì."

"Đồ thú nhà người không biết xấu hổ."

"Người mới là đồ thú không biết xấu hổ!"

Hai người người một câu ta một lời, cúi đầu, nhỏ giọng tranh luận, bà vai đã đụng tới nhau, chỉ thiếu phải đánh nhau một trận thì mới bỏ qua.

Vệ Phó đi phía trước nghe được lời nói, đi xuống, gõ nhẹ trên đầu hai người một cái.

"Vương gia ở đây, sao các người có thể làm càn như vậy."

Hai người nhanh chóng cúi người, "Vâng vâng vâng....."

Sắc mặt xấu hổ!

Vệ Phó hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, lúc này mới tiến lên, chấp tay, "Vương gia, hạ nhân trong phủ đều đã ở đây."

Cảnh Dung "Ân" một tiếng, chuyển ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư.

Giống như Kỳ Vân Thư mới là chủ tử!

Theo ánh mắt Cảnh Dung, Vệ Phó nhìn về phía Kỳ Vân Thư, đáy lòng đương nhiên không hề thoải mái.

Phải biết rằng, hắn chính là người đã từng nhận định Kỳ Vân Thư là hung thủ, không ngờ một nha đầu đã chết, ôm hết tội.

Và điều này, một chuyện Loan Nhi bị buộc phải chết, vẫn chưa truyền tới Vệ phủ, nếu không, Vệ Phó khẳng định sẽ phải quý trên mặt đất, kêu trời khóc đất cầu Lưu đại nhân và Vương gia làm chủ.

Tuy nhiên, hắn đã nghĩ sai rồi.

Huyện thái gia và Cảnh Dung, đều đang đứng về bên phía Kỳ Vân Thư!

Kỳ Vân Thư không muốn lãng phí thời gian, quét ánh mắt nhìn quanh một vòng.

Hỏi, "Đêm hôm đó mở tiệc, là ai đã ở bên cạnh rót rượu cho lão gia và phu nhân các người?"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người nhìn nhau.

Trong đám người, có một người lúc này mới chậm rãi đi ra, hai tay đan chặt trước người, cúi đầu.

Nhỏ giọng trả lời, "Là nô tỳ! Đêm đó, là nô tỳ đã rót rượu cho lão gia và phu nhân."

Đồng thời với khi cô nương kia nói chuyện, Kỳ Vân Thư đã đánh giá trên dưới nàng ấy một phen, bộ dáng bắt quạ chỉ mới 17-18 tuổi.

Kỳ Vân Thư hỏi, "Ngày đó, thời điểm người rót rượu, có điều gì bất thường hay không?"

Cô nương nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không có."

"Thật sự không có?"

"Chắc chắn là không có."

"Người thử nghĩ lại xem."

Có thể vì giọng điệu của Kỳ Vân Thư hơi có chút tăng cao, tay cô nương kia vẫn luôn run rẩy.

Nàng ấy lại suy nghĩ một lúc, cuối cùng, vẫn lắc đầu, "Thật sự không có."

"Nhưng trong chén rượu có độc." Kỳ Vân Thư nói.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người trong đại sảnh đều bắt đầu xao động.

Cô nương kia cũng không phải ngốc, Kỳ Vân Thư vừa nói như vậy, nàng ấy tất nhiên hiểu rõ.

Lập tức quý xuống, hoảng loạn kinh hãi nói, "Không phải nô tỳ, nô tỳ không có khả năng hạ độc hại chết lão gia và phu nhân. Lão gia và phu nhân đối đãi với nô tỳ rất tốt, nô tỳ không có khả năng hạ độc."

Sau đó bắt đầu khóc nức nở!

Không phải là Loan nhi hạ độc sao?

Vì sao lại thành Nguyệt nhi?

Vệ Phó lúc này cũng phản ứng lại, trừng mắt về phía nha đầu kia, lớn tiếng mắng hỏi, "Nguyệt nhi, chẳng lẽ là người hạ độc?"

"Thật sự không phải nô tỳ, thật sự không phải."

"Không phải là nàng ấy." Kỳ Vân Thư lên tiếng, tiến lên, đỡ Nguyệt nhi dậy, "Ta chưa nói do người hạ độc, người không cần hoảng loạn như vậy."

Nhưng điều này lại khiến mọi người trở nên khó khăn hơn.

Cánh Dung không hiểu, "Chắc chắn như vậy sao?"

Nàng gật đầu, vừa nâng tay trái của Nguyệt nhi lên, vừa nói, "Bởi vì năm ngón tay trái của nàng ấy bị thương, chắc hẳn là..... không thể di chuyển chúng, đúng không?"

"Ký cô nương..... sao người biết?" Nguyệt nhi kinh ngạc.

Nàng nghiêng cứu xương cốt, đương nhiên biết!

Nhìn một cái là biết!

"Người không cần quan tâm làm sao ta biết được. Tóm lại, chỉ dùng một bàn tay rót rượu, còn muốn hạ độc là điều nguy hiểm rất lớn. Hơn nữa, người cần bản không có khả năng."

Vệ Phò nghe xong, hỏi Nguyệt nhi, "Tay người..... không thể cử động?"

Nguyệt nhi thu nước mắt lại, gật gật đầu, "Đúng vậy, phu nhân thấy ta đáng thương, mới mang ta vào trong phủ, nô tỳ cũng vẫn luôn chăm sóc phu nhân. Phu nhân chưa từng nói chuyện tay ta có tật ra ngoài."

Không thể không nói, Vệ phu nhân thật sự rất tốt.

Ký Vân Thư không nói thêm gì với nàng ấy nữa, quay qua nói với Vệ Phò, "Vệ quân gia, phiền người mang bọn họ rời đi đi."

Vệ Phò gật đầu, lại dẫn người rời đi.

Nếu không phải là Nguyệt nhi, vậy thì độc kia đã được hạ như thế nào?

Ký Vân Thư dường như không muốn tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn về vấn đề này, thoáng nhìn qua Cánh Dung.

Nói, "Ta muốn đi xem Vệ Dịch."

"Được."

Hắn không ngăn cản.

Vì thế, Ký Vân Thư lập tức đi tới lĩnh đường nơi hậu viện.

Nàng vừa đi vào, liền nhìn thấy Vệ Dịch đang quỳ gối bên trong.

Đã mấy ngày trôi qua, Vệ Dịch vẫn luôn quỳ như thế. Từ những gì Ký Vân Thư nghe được khi đi từ trước viện tới đây, hẳn đã không ăn gì trong hai ngày nay.

Nàng nhớ rõ, Vệ Dịch luôn ghét nhất là nhìn đói.

Một bàn đầy đồ ăn, hẳn cũng có thể ăn hết sạch sẽ.

Bước chân nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, đi đến bên người Vệ Dịch, quỳ xuống, hướng về phía bài vị trước quan tài, vái ba vái!

Đôi mắt Vệ Dịch mờ mờ vô thần hơi nghiêng, nhìn thấy Ký Vân Thư thì chớp mắt một cái, lập tức đỏ mắt.

Nghẹn ngào gọi một tiếng, "Thư nhi....."

Ký Vân Thư đối diện với cặp thâm lõm, trái tim đột nhiên tê rần.

Hai ngày này, Vệ Dịch đến tột cùng đã vượt qua như thế nào?

"Thư nhi....." Vệ Dịch gọi nàng từng tiếng.

Ký Vân Thư vươn tay từ trong ống tay áo, vuốt gương mặt lạnh băng của hắn. Cảm giác lạnh lẽo, dường như đang nổi điên lên lời vào từng hoa văn ở trên lòng bàn tay nàng.

Thâm nhập vào dưới làn da của nàng, biến thành từng cây băng bên nhọt, đâm về phía trái tim nàng.

Đau đớn đến nỗi nàng phải nhủ chặt lòng mình.

Vệ Dịch cầm tay nàng, nhào vào trong lòng ngực nàng, bắt đầu gào khóc.

Giống như một đứa trẻ con!

Hai tay mảnh khảnh của Ký Vân Thư ôm chặt hắn, bắt đầu vuốt ve trên đầu hắn.

"Vệ Dịch, không phải ta đã nói, có ta ở đây, không cần phải sợ."

Lời nói này quanh quẩn ở bên tai Vệ Dịch, hắn càng khóc lớn, nói, "Nhưng Thư nhi đã biến mất, Thư nhi cũng không cần ta."

"Đồ ngốc, sao ta lại không cần người? Ta sẽ luôn chăm sóc người, sẽ không rời khỏi người."

Thân thể hắn bắt đầu run rẩy dữ dội, và thân thể nhỏ nhỏ của Ký Vân Thư, cũng bị hắn lắc lư theo.

Hắn khóc nức nở khó chịu, "Thư nhi thật sự sẽ không rời khỏi ta sao? Thật vậy chăng?"

"Đúng vậy, ta hứa với người, sẽ không rời khỏi người. Ta sẽ luôn ở bên cạnh người, chăm sóc người."

"Thư nhi....."

Vệ Dịch ôm nàng càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chiếc đĩa này không phải của phủ chúng ta

Edit: Emily Ton.

Bên trong lĩnh đường, Vệ Dịch ôm Ký Vân Thư không muốn buông tay!

Bên ngoài lĩnh đường, khuôn mặt Cánh Dung không có biểu tình, khiến người không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Lăng Bạc đứng ở bên cạnh, ánh mắt cũng nhìn vào Ký Vân Thư và Vệ Dịch bên trong.

Hai ngày nay, hắn phụng mệnh để ý Vệ Dịch, mắt không nháy nhìn chăm chăm Vệ Dịch, bên hốc mắt đều đen một vòng, có thể nói rằng một tác cũng không rời.

Tất nhiên, Vệ Dịch không ăn cơm, hắn cũng bụng không hai ngày.

Hắn thở dài một tiếng, tự nói với mình: "Ký cô nương gặp phải nhiều sự tình như vậy, trong lòng còn nhớ thương Vệ công tử."

Trong lời này, còn mang theo vài phần hăm dọa!

Cánh Dung mất lạnh một cái, lập tức khiến da thịt hân đông lạnh đến nổi cứng đờ.

Đành phải cúi thấp đầu, cảm miệng!

Trong lòng Lang Bạc thật sự rất buồn bực, Vương gia nhà mình không những không ăn giấm, mà còn bình tĩnh đến nỗi có chút kỳ cục.

Rất bất thường, quá bất thường!

Nhưng hẳn nào biết đâu rằng, trái tim Cánh Dung sớm đã bị xé toạc ra đau đớn, giống như cành cây khô những ngày mùa đông.

Trong lòng Kỳ Vân Thư có Kỳ Bồi. Người kia, phảng phất như cây gai trát ở trong lòng nàng, dù hẳn dùng hết toàn lực, đều không thể nhổ ra.

Chưa kể, cô khả năng Kỳ Bồi thật sự đã chết.

Trong khi hẳn, ngay cả một người chết cũng bị thua kém!

Nghĩ đến đây, mới mong Cánh Dung nhẹ cong, nở nụ cười chua xót.

Lúc này, Kỳ Vân Thư đã nhẹ nhàng đẩy Vệ Dịch ra, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt hẳn.

"Bọn họ nói, đã hai ngày nay người không ăn gì, như thế làm sao có thể tiếp tục được?" Nàng có chút đau lòng.

"Nhưng..... ta ăn không vào."

"Ăn không được cũng phải ăn, nếu thân thể người dôi là, ngày mai người làm sao còn sức để đưa tang cha nương người?"

Nhắc tới việc này, Vệ Dịch ép chặt đôi môi khô khốc của mình, không lời phản bác.

Bọn hạ nhân Vệ phủ cũng lập tức đi tới phòng bếp bung đồ ăn lên, Vệ Dịch cố nức nở vài tiếng, dùng sức nuốt vào mấy miếng, bắt đầu nhồi nhét trong miệng.

Hắn khịt mũi, thần mình run lên, vô tình làm rơi chiếc đĩa trong tay xuống bàn.

Loảng xoảng loảng xoảng ——

Vài tiếng!

Kỳ Vân Thư cảm chiếc đĩa lên, đang chuẩn bị nhét lại vào trong tay hẳn, đột nhiên tay nàng dừng lại, cau mày.

Hử?

Đang lúc khi Vệ Dịch chuẩn bị cầm chiếc đĩa để gấp thức ăn, Kỳ Vân Thư đã lấy hai chiếc đĩa đưa tới trước mặt mình, tỉnh tể nhìn một lúc.

"Thư nhi, người cầm lấy đĩa, ta làm thế nào ăn cơm?" Hẳn hỏi khi đang nhai một miếng đầy cơm.

Thần sắc Kỳ Vân Thư căng thẳng, đầu ngón tay chạm vào trên hai chiếc đĩa, trong lòng dường như có một sự phán đoán đại khái.

"Thư nhi....."

Vệ Dịch dùng sức nuốt cơm trong miệng xuống, gọi nàng một tiếng!

Kỳ Vân Thư phục hồi lại tinh thần, hơi mỉm cười, đưa chiếc đĩa cho hẳn, đứng dậy.

Nói: "Người cứ ăn cơm đi, ta đi ra ngoài một lát."

"Người muốn đi đâu? Thư nhi, người đừng ném ta đi."

Vệ Dịch lời kéo áo nàng, không cho nàng rời đi.

Kỳ Vân Thư cúi tay sờ sờ đầu của hẳn, ánh mắt mang theo khẳng định: "Vệ Dịch, ta đã nói, ta sẽ không rời khỏi người, người ngoan ngoãn ăn cơm, chờ người ăn xong rồi, ta sẽ trở về, được không?"

"Ồ!"

Hẳn gật đầu, bày tỏ sự đồng ý!

Vừa đi ra ngoài, Kỳ Vân Thư đã đụng phải Cánh Dung.

Nhìn thấy sắc mặt nàng nôn nóng, Cánh Dung lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Ta nghĩ ta đã biết vụn gỗ kia là thứ gì."

"Là thứ gì?"

"Chiếc đĩa!"

Khi đưa ra kết luận, Kỳ Vân Thư đã đi về phía phòng bếp Vệ phủ.

Cánh Dung không do dự, để lại Lang Bạc, bước nhanh đuổi theo.

Hai người đi tới phòng bếp, thoáng thoáng ngửi thấy được một mùi dấm!

Bên trong, bọn hạ nhân và nha đầu cũng đang bận rộn, nhưng ngay khi nhìn thấy bọn họ, tất cả đều buông hết những gì trong tay.

Kỳ Vân Thư hỏi một tiểu nha đầu: "Đêm đó mở tiệc, chén bát lão gia và phu nhân các người đã dùng còn ở đây không?"

Tiểu nha đầu lúc đầu còn lắp bắp một chút, sau đó mới liên tục gật đầu: "Còn."

"Đưa tới đây cho ta."

"Vâng."

Tiểu nha đầu vội vã cầm bộ chén bát tới.

Ngoại trừ đã bị Cánh Dung "đoạt" mất bầu rượu và hai cái chén, hiện tại, còn lại ở trong khay, có hai cái bát sứ nước hoa văn tinh xảo, hai muỗng sứ trắng, cùng với hai đôi đĩa gỗ đặt ở trên cái giá ngà voi.

Chén bát vừa mới được buông xuống, Kỳ Vân Thư đã cầm lấy một chiếc đĩa trong đó lên, tỉnh tể xem xét.

Lắc đầu: "Không phải!"

Cầm lấy một chiếc khác, lắc đầu: "Không phải!"

Lại cầm lấy một chiếc nữa, đột nhiên cá kinh: "Đúng vậy, chính là chiếc đĩa này."

Mọi người nhìn Kỳ Vân Thư, thấy nàng dường như đang diễn một vai kịch, không ai hiểu được.

Cánh Dung không chút hoang mang, dường như biết được ý của nàng, lên tiếng phản phó một tên gia đinh: "Lấy một chút lần phần lại đây."

Không ngờ gia hỏa này đã trở nên thông minh như vậy!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư không có thời gian để khen hấn.

Chỉ khi gia đình kia lấy lần phần tới, nằng liền nhặt một ít, rải vào trên chiếc đĩa, ngay trong nháy mắt, nguyên cả một chiếc đĩa đều biến đen!

"Có độc." Giọng điệu hơi nhẹ, không thể không có chút kinh ngạc.

Cùng dùng một cách đó, nằng rải lần phần lên ba chiếc đĩa còn lại, trong đó có một cây, cũng bị biến đen.

Tiểu nha đầu đứng gần nhất, hoang mang khi nhìn thấy hiện tượng này: "Kỳ cô nương, đây là..... là chuyện gì đang xảy ra? Trên chiếc đĩa này, sao lại có độc?"

Nàng cũng đang muốn biết điều đó!

Nàng cẩn nhắc trong lòng thật lâu, nhìn về phía Cảnh Dung, mở miệng nói: "Từ đầu tới cuối, chúng ta đều đi theo hướng sai rồi, căn bản không phải trong rượu có độc, mà là đôi đĩa này có độc. Đôi đĩa đi vào miệng, và khi bọn họ uống rượu, lúc này mới bị trúng độc. Miếng vụn gỗ lưu lại trong chén trà, chính là đã bị dính từ hai chiếc đĩa gỗ này vào trong miệng, sau đó khi uống trà, mới lưu lại ở trong chén trà."

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người dường như đã hiểu.

Nhưng Cảnh Dung lại dường như nghi hoặc: "Nếu chỉ có một đôi đĩa có độc, làm thế nào hai người đều trúng độc?"

"Ta nghĩ, chắc hẳn Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, mỗi người đều dùng một chiếc đĩa có độc."

Họp tình họp lý!

Cảnh Dung nghiêm mặt, hướng về phía mọi người trong phòng bếp, hỏi: "Đêm đó mờ tiệp, ai là người an bài chén bát?"

Giọng điệu của hấn giống như đốt lên một ngọn lửa, nhưng lại khiến người đột nhiên phát lạnh.

Hai tiểu nha đầu nói xa liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau đi tới, cực kỳ kinh hoảng.

"Là..... là hai người nô tỳ."

"Trên chiếc đĩa, vì sao lại có độc? Các người giải thích thế nào?" Cảnh Dung chất vấn.

Hai nha đầu sợ tới mức liên tục lắc đầu: "Vương gia, chúng ta không hề hạ độc, những chiếc đĩa của chủ nhân, ngày thường vẫn luôn sử dụng, đều không có vấn đề gì, hai người nô tỳ tuyệt đối không có tâm hãm hại lão gia và phu nhân, cầu Vương gia tra rõ."

Bọn họ dường như không giống như đang nói dối!

"Đêm đó mờ tiệp, có người nào từng chạm vào chiếc đĩa này không?"

Lắc đầu: "Không có, những chén bát này đều do hai người chúng ta tự mình bày biện. Chén bát của lão gia và phu nhân, trước đây cũng do chúng ta tự mình chuẩn bị, người khác không hề chạm tới."

Nói như chém đinh chặt sắt, không có một chút dấu vết dễ nghi ngờ!

Cảnh Dung không có gì khác để hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt Kỳ Vân Thư, một lần nữa lại đặt ở trên đôi đĩa có độc, hỏi một câu: "Đôi đĩa này..... là của trong phủ các người sao?"

Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau nhắc đầu, mờ to hai mắt nhìn lên trên đôi đĩa.

Kinh hô: "Không phải, đĩa này không phải của phủ chúng ta."

Để chứng minh lời mình nói, một nha đầu trong đó, chỉ vào một đầu trên chiếc đĩa, vội nói:

"Đĩa trong phủ chúng ta, ở trên đỉnh đầu sẽ dùng dao nhỏ cạo đi một góc nhỏ nhỏ, nhưng đôi đĩa này, không hề bị cạo đi, nhất định không phải của trong phủ chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 110: Đáng chết, nên hấn là ta

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thông thường, những nhà giàu đều có một thói quen, chính là khắc dấu hiệu của phủ ở trên chén bát. Thường sẽ dùng họ của dòng họ, hoặc tên của niên đại, cũng có thể dùng mười hai cung hoàng đạo.

Và những chén sứ hay chén rượu của Vệ phủ, dưới đáy đều sẽ khắc một chữ "Vệ".

Đôi với đĩa làm bằng gỗ quý thế này, vì chúng tương đối mỏng manh, nếu như khắc chữ ở phía trên, sẽ dễ dàng bị gãy. Đơn giản, chỉ gọt bỏ đi một góc ở trên chiếc đĩa, xem như làm dấu hiệu!

Tuy nhiên, những chiếc đĩa có độc, không có dấu hiệu như vậy.

"Đêm đó, các người đều xác định, không có người nào từng vào phòng bếp?" Kỳ Vân Thư hướng về phía mọi người và hỏi.

Đám người hai mắt nhìn nhau, cùng nhất trí lắc đầu.

"Chắc chắn sao?"

Ngay lập tức, một tiểu nha đầu trong đó, tiếp lời, nói: "Trong phòng bếp, chính xác không có ai vào, nhưng, thời điểm nô tỳ bưng chén bát đi ra ngoài, vừa lúc đụng phải Kỳ Tam công tử."

Kỳ Tam công tử?

Kỳ Nguyên Chức?

"Hấn vì sao lại tới bên ngoài phòng bếp?"

"Điều này nô tỳ cũng không biết, lúc ấy Kỳ Tam công tử hấn....."

"Hấn thế nào?" Kỳ Vân Thư truy vấn.

Khuôn mặt tiểu nha đầu bắt đầu hơi ửng đỏ, cắn môi, cúi đầu, sau đó duỗi tay ra, gỡ một cây Trâm cài trên đầu mình xuống.

Lấp bắp nói với giọng run rẩy: "Đây là lúc ấy, Kỳ Tam công tử đưa cho nô tỳ, nô tỳ nhìn thấy cây trâm khá đẹp, nên đã nhận lấy."

Thật sự là loại đa tình rẻ mạt!

Ngay cả một nha đầu cũng không buông tha.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trầm xuống: "Vậy lúc ấy, chén bát trong tay người là đưa cho ai?"

"Là đưa cho Kỳ cô nương."

Trả lời một cách chắc chắn!

Nói cách khác, Kỳ Nguyên Chức cũng chưa từng chạm vào chén bát của Vệ lão gia và Vệ phu nhân.

Manh mối, dường như cũng bị chặt đứt ở chỗ này!

Kỳ Vân Thư trầm mặc liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, giống như có chút bất đắc dĩ.

Cảnh Dung lập tức an ủi nàng: "Nếu đã biết chiếc đĩa có độc, vậy nhất định có thể tra ra."

Hắn tin vào nàng.

Kỳ Vân Thư gật đầu: "Ân" một tiếng!

Trong lúc vô tình, Kỳ Vân Thư vung ống tay áo lên, vừa lúc chiếc đĩa độc bị quét tới trên mặt đất.

Nàng lấy khăn tay ra khom lưng nhặt lên, nhưng vừa lúc nhìn tới nó, chỗ dính có độc của chiếc đĩa màu đen đã biến thành màu đỏ sẫm, đó là một khối nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó nhìn thấy.

Thần sắc lập tức căng thẳng, nhìn mặt đất ướt đẫm dề, nhăn mũi lại.

Hỏi: "Trên mặt đất này, có dấm hay sao?"

"Vâng, ngày thường, chúng ta đều dùng dấm hoà vào trong nước, dùng để rửa sạch mặt đất." Nha đầu trả lời.

"Thì ra là thế!"

Đúng vậy, sương mù trong lòng nàng dường như dần dần tan đi!

Nàng quay đầu, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, khả năng cần ngài giúp ta một chút!"

Cảnh Dung nhũm mày.....

"Người nói."

Kỳ Vân Thư gói chiếc đĩa bằng khăn tay của mình, sau đó kéo Cảnh Dung ra khỏi phòng bếp.

Sắc mặt nàng ngưng trọng, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Ta cần Vương gia phái người đi tới nhà giam một chuyến....."

.....

Nói xong, Cảnh Dung lập tức phản phó thủ hạ đi làm việc!

.....*Edit: Emily Ton*.....

Lúc này, tại nhà giam.

Kỳ Nguyên Chức vẫn luôn la hét, cuộc đời của hắn, đầu chịu nỗi loại tội trạng này.

Trong phòng giam âm u ẩm ướt, thời gian trôi qua rất nhanh chóng, chỉ mới trải qua một nén nhang nhưng phảng phất giống như đã rất lâu.

"Người tới, các người thả ta ra ngoài, các người có biết đại ca ta là ai hay không? Hắn chính là Tư Đồãn cánh tà lâm quân, các người đắc tội với ta, chính là đắc tội với hắn, mau thả ta ra ngoài."

Hai tay đập từng cái vào trên cọc gỗ, cổ họng kêu gào đến nỗi có chút khàn khàn.

Rốt cuộc cũng nổi lên tác dụng!

Vài người vội vàng đi tới, nhưng không phải là cai ngục.

Tất cả đều mang sắc mặt vô cảm, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Mở cửa lao ra, lấy ra một cái chén và một cây dao.

"Các người định làm gì?" Kỳ Nguyên Chức kinh hô.

Những người đó cũng mặc kệ, đi lên kiểm chế hắn, áp hắn xuống mặt đất, mạnh mẽ bẻ bàn tay hắn ra.

"Các người là ai? Muốn làm gì ta? Buông ta ra."

A ——

Hắn hét thảm một tiếng.

Bàn tay của hắn, bị dao nhỏ chọc một lỗ hồng, máu tươi chảy vào trong chén.

Kỳ Nguyên Chức đau đến nỗi kỳ "ê a" kêu to!

Sắc mặt tái nhợt!

Cho đến khi máu chảy được nửa chén, lúc này bọn họ mới buông hắn ra, ném cho một lọ thuốc mỡ và một tập băng vải.

Sau đó rời đi!

Từ đầu tới cuối, sạch sẽ lưu loát, không hề nói nửa câu.

Kỳ Nguyên Chức ngồi dậy từ trên mặt đất, nhìn bàn tay của mình vô duyên vô cớ bị cắt một dao, quả thực là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa.

Hắn không có cách nào khác ngoài việc tự mình tra được và băng bó, cắn chặt răng!

Trong khi đó, nửa chén máu kia, thời gian chưa đến nửa nén hương, đã được đưa tới trước mặt Cảnh Dung, sau đó chuyển giao cho Kỳ Vân Thư.

Nàng thật sự đỡ khóc dở cười!

"Ta không bảo người lấy nhiều máu của hắn như vậy."

"Càng nhiều càng tốt!" Không chút để ý nói.

Càng nhiều càng tốt?

Ai ai ai, đây là máu, không phải là nước!

Kỳ Vân Thư trừng hắn một cái, không để ý thêm nhiều.

Nàng rót một chút nước long não cùng với gấm trắng vào trong chén máu, sau đó cắt phần đã biến thành màu đỏ sẫm ở trên chiếc đĩa ra, bỏ vào trong chén.

Sau một lúc, nàng lại vớt mảnh đĩa nhỏ kia ra, và màu đỏ sẫm phía trên, đã bị rút đi, dung hoà với màu sắc ở trong chén máu.

Ấn, đáp án, đã sáng tỏ.

"Hai chiếc đĩa có độc, là do Kỳ Nguyên Chức mang đến, máu trên chiếc đĩa này chính là của hắn, xem ra cái vảy trên ngón tay cái của hắn, chắc hẳn là do bị chiếc đĩa cắt phải nên đã lưu lại."

Khi đưa ra kết luận này, thật ra Kỳ Vân Thư cũng bị dọa sợ.

Và Cảnh Dung, vẫn luôn là một người rất tò mò.

Hắn tung ra nghi vấn: "Vậy vì sao hần lại độc chết nhị vị Vệ gia. Còn cô, hần cũng không hề tiếp cận chén bát bọn họ, làm thế nào có thể trộm long tráo phượng?"

"Đừng vậy, hai chiếc đĩa này có độc, hần đã làm thế nào để thay chúng? Hơn nữa, vì sao hần muốn độc chết Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu?"

Nàng hoài nghi trong lòng!

Nhưng lại thực sự khiếp sợ!

.....*Edit: Emily Ton*.....

Kỷ Vân Thư quay lại lĩnh đường.

Vệ Dịch đã ăn cơm xong, buông chiếc đĩa xuống, ngồi thẳng đứng chờ Kỷ Vân Thư trở về.

Nàng đi đến bên cạnh hần, ngồi xuống.

"Thư nhi, sao ngươi đi lâu như vậy?"

"Ta đây không phải đã trở lại sao?"

Hần găt đầu thật mạnh, quẹo đầu, dường như nhớ tới điều gì, sau đó móc móc ở trên người mình, lấy ra một dây tua rua*.

Đưa cho nàng: "Thư nhi, cái này là của Nguyên Chức ca ca, ngươi giúp ta đưa lại cho hần được không?"

Vừa tiếp nhận và nhìn xem, thật đúng là của Kỷ Nguyên Chức.

"Sao ngươi lại có cái này?"

"Buổi tối hôm đó, ta không cẩn đã thận đụng phải hần, còn đụng vào hai tý ty bụng măm, sau đó hần mắng ta vài câu rồi lập tức rời đi, thứ này đã bị rơi xuống đất."

Vệ Dịch nói rất nghiêm túc!

Và hần không hề chú ý tới.

Sau khi Kỷ Vân Thư nghe thấy những lời nói này, cả khuôn mặt hoàn toàn trầm xuống.

Nàng có cảm giác, bên trong có một cỗ máy đang đập thình thịch, nghiền nát tất cả ngũ tạng của nàng!

Để tránh Vệ Dịch nhìn thấy, nàng cố nuốt hết nước mắt vào trong.

Hơi mỉm cười: "Được, ta sẽ giúp ngươi giao cho hần."

"Cảm ơn Thư nhi!"

Vệ Dịch đứng dậy, nâng áo tang lên, quỳ xuống ở trước quan tài, vãi đầu thật mạnh trên sàn vài lần.

Ngoài miệng vẫn luôn thốt ra những lời của cha mẹ hần!

Kỷ Vân Thư không có tâm trạng lắng nghe.

Nàng đứng ở phía sau hần, cúi đầu nhìn trong bàn tay mình, nắm chặt dây tua rua giống như đang bóp cổ ai đó, cuối cùng vẫn không nhịn được bắt đầu rơi nước mắt.

Vệ Dịch, thực xin lỗi!

Thật sự rất xin lỗi!

Đáng chết, nên hần là ta!

Note: *dây tua rua (一个挂穗)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Mưu phản?

Vào tháng hai, mưa phùn dày đặc khắp nơi, tí tách tí tách.

Ban đêm, khi nhiệt độ giảm xuống, mưa đã biến thành tuyết nặng, từng bông tuyết rơi xuống, chồng chất lên nhau thành từng tầng. Không mất nhiều thời gian, trên đỉnh ngôi hay mặt đường, đã bị phủ trắng xóa.

Dưới mái hiên, trong một gian phòng được chiếu sáng bởi những chiếc đèn lồng màu trắng, bốn góc đều được phủ bằng vải sa tanh trắng toát, rung động tung bay bốn phía khi bị gió thổi qua, ánh sáng cũng chập chờm lấp lánh, lúc sáng lúc tối!

Bởi vì tương ứng cùng với tuyết trắng, có vẻ phá lệ thể lương.

Một đêm như vậy, Vệ Dịch đều quý gối ở linh đường, thân thể kia, vẫn thẳng tắp như cũ, trong tay cầm xấp tiền giấy, thỉnh thoảng rơi vào trong chậu than.

Sau hai ngày khóc như vậy, nước mắt cũng đã cạn khô.

Hạ nhân Vệ phủ, phần lớn đều quý gối bên ngoài, khoác lên người đồ tang, đầu choàng lên vải bố trắng, cúi đầu, khóc lóc ai oán.

Khi những tia sáng đầu tiên báo hiệu một ngày mới bắt đầu, đội ngũ đưa ma Vệ phủ cũng bắt đầu xuất phát.

Trong tay Vệ Dịch ôm hai tấm bài vị, đi ở phía trước đội ngũ, tuyết rơi trắng xóa, dừng ở trên đỉnh đầu hán, tan chảy xuống hàng lông mi nồng đậm của hán, giống như những viên ngọc nước rơi xuống.

Trên má, cũng không thể phân biệt rõ là nước, hay là nước mắt!

Phía sau hán, chính là hai chiếc quan tài được bao phủ bằng vải bố trắng.

Tám người nâng một quan tài, song hành cùng nhau!

Trước sau và hai bên đều có người, mang theo những chiếc cờ màu trắng trước lúc động quan, rải tiền giấy, cùng với tiếng tụng kinh siêu độ của hòa thượng, một đường đi tới nơi an táng phong thủy.

Một đường này, Kỳ Văn Thư đưa đến được nửa đường thì dừng lại.

Nàng chỉ nhìn theo đội ngũ đưa ma lên núi.

Cảnh Dung vẫn lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng.

Theo tầm mắt nàng nhìn lại, Cảnh Dung dò hỏi: "Thật sự không muốn nói cho hán biết sao? Rất cuộc, đó là cha nương hán."

Nàng lắc đầu: "Không cần thiết."

Nói đến cùng, nàng hy vọng bản thân mình có thể bảo vệ Vệ Dịch, giữ lại cho hán trái tim thuần khiết và trong sáng kia.

Khi hai người bọn họ đang lộn trở lại, Lang Bạc mang theo mấy tên thị vệ bước nhanh tiến đến, biểu tình hơi khẩn trương.

"Vương gia, không tốt, Kỳ lão gia mang theo người, đi tới nha môn náo loạn, muốn gây áp lực buộc Lưu đại nhân thả Kỳ Nguyên Chức ra. Hiện tại, đoán chừng đã đi tới nhà giám."

Con cáo già này, thật sự quá kín mật!

Cảnh Dung gặng dūr: "Nếu hán dám mang người đi, bốn vương sẽ cắt gân tay gân chân của hán."

Người tử nhỏ đã ăn quả cầu lửa lớn lên sao?

Hung ác như vậy!

Kỳ Văn Thư bước lên phía trước: "Không thể để cha ta mang hán ra ngoài."

Kỳ Nguyên Chức đã bị kết luận là hung thủ, nếu như hán được cứu ra ngoài, không chừng người cha giáo hoạt như sải lang của nàng sẽ giấu hán tới chỗ nào đó. Đến lúc đó, vụ án này không phải sẽ trở thành án treo?

Vì thế bước chân tăng tốc, đoàn người nhanh chóng chạy tới nhà giám.

.....Edit: Emily Ton.....

Giờ phút này, tại cửa nhà giám, Kỳ Thư Hán đã mang theo Kỳ Nguyên Chức ra ngoài!

Huyện thái gia cùng với mấy tên cai ngục cố gắng ngăn cản, nhưng thật sự không thể ngăn được!

Bởi vì Kỳ Thư Hân đi ở phía trước, mặc dù cai ngục đã rút dao ra, nhưng lại không dám chém.

Bọn họ không dám động thủ, Cảnh Dung hấn dậm.

Khoảng cách tới cửa nhà giam còn bốn mươi mét, Cảnh Dung trò tay rút kiếm trong tay Lang Bạc, nhắm ngay mục tiêu, hết sức "hém" đi.

Chuôi kiếm rời tay, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, như một luồng ánh sáng lạnh lẽo, xuyên qua bức màn tuyết trắng, cực kỳ chuẩn xác đâm vào đầu vai của Kỳ Nguyên Chức.

Toàn lực của kiếm phong, đồng thời khi xé rách áo hần, cũng kéo cả người hần theo quán tính ra sau vài bước.

Sau đó, bị thanh kiếm đóng đinh vào trên cánh cửa gỗ của nhà giam.

Nếu như Cảnh Dung trật hướng một chút, thứ này, đã đi đời nhà ma!

Tất cả mọi người bị một kiếm đột nhiên đâm tới, chấn đến nỗi phát ngốc.

"Cướp ngục, cướp ngục, có người cướp ngục!"

Huyền thái gia hô to, thân thể hướng về phía mấy cai ngục phía sau và hét.

Thật sự là quá đáng sợ!

Cai ngục rút dao ra, toàn bộ đều đâm mũi kiếm về phương hướng thanh kiếm của Cảnh Dung đâm tới.

Cho đến khi nhìn thấy đầu sỏ gây nên tội chính là Cảnh Dung, lập tức héo rũ!

Về mặt Huyền thái gia càng thêm xấu hổ, giật giật khoé môi.

Chỉ khi mọi người đến gần, hần đi lên tiếp đón, chấp tay: "Thì ra là Vương gia, hạ quan còn tưởng....."

Cảnh Dung đã giờ ngón trò và ngón giữa lên, ngắt lời Huyền thái gia đang nói.

Sắc mặt Cảnh Dung lạnh lùng, nhìn đối mặt sợ hãi của Kỳ Thư Hân.

Nói: "Xem ra Kỳ đại nhân, thật sự không để bốn vương vào trong mắt. Bốn vương vừa đưa Kỳ Nguyên Chức tới nha môn một ngày, người đã tới cửa dẫn người đi, quả thật bốn vương đã đánh giá thấp lá gan của người."

Mặc dù lời này không nặng nề mấy, nhưng rõ ràng bưng Vương gia lên kệ, lại ám thầm tạo ra áp lực.

Kỳ Thư Hân vội nói: "Vương gia, hạ quan không dám, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng nhi tử ta cần bản là không hề giết người, là nha đầu kia tự mình thắt cổ chết. Tội danh này, tuyệt đối không thể dùng ở trên đầu hần. Vương gia anh minh, cầu xin hãy điều tra rõ việc này."

Cảnh Dung cười lạnh: "Bức người đến chết, mặc dù không cần đến mạng, nhưng tội sống khó tha."

"Đúng vậy, chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chống chế." Huyền thái gia tiếp lời.

Lúc này, hần rất đủ tự tin.

Rốt cuộc, Cảnh Dung chính là cộng rơm cứu mạng của hần!

Lúc trước có Giang phu nhân, hiện tại lại có Kỳ lão gia. Chức quan này của hần, thật là xui xẻo!

Về mặt Kỳ Thư Hân vẫn rất kiên quyết. Nhi tử của mình, hôm nay nhất thiết phải mang đi.

Trong khi đó, Kỳ Nguyên Chức bị đóng đinh ở trên cửa, lộ ra vẻ mặt đầy mờ hồ.

Ánh mắt cầu cứu nhìn phụ thân mình: "Cha, cha nhất định phải cứu ta ra!"

Nghe thấy nhi tử cầu cứu, Kỳ Thư Hân lúc này mới nâng đuôi lông mày lên, ngẩng đầu đối diện với Cảnh Dung.

Mang theo giọng điệu hơi bức người, nói: "Vương gia, ngài chắc hẳn cũng biết, hai nhi tử của hạ quan đều là trọng thần của triều đình. Một người là Tư Đồãn cánh tả lâm quân, một người là Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Bọn họ đều được triều đình coi trọng, ngay cả khi Vương gia không bận tâm tới việc này, có phải cũng nên suy xét một chút về xã tắc triều chính hay không....."

"Làm cần!"

Tiếng nặng như sấm rền, rót nhập vào trong tai khiến người khiếp sợ.

Khuôn mặt Cảnh Dung bắt đầu trở nên tối tăm, cặp mắt lạnh lùng, dần dần thấp lên ngọn lửa, giống như muốn lột sống da người!

Cho tới bây giờ, còn chưa bao giờ có người dám uy hiếp hần như vậy.

Huống chi, còn dám lấy xã tắc và triều chính ra uy hiếp hần!

Đây là muốn làm phản, không phải sao?

Ngay cả Kỳ Văn Thư đang đứng phía sau hần, cũng cảm giác được sự tức giận của hần.

Kỳ Thư Hân kín đáo gạt mình, cũng ý thức được lời nói của mình không ổn.

"Vương gia thứ tội, hạ quan chỉ nói những lời thật lòng, không có tâm chọc giận Vương gia." Giọng nói hơi run rẩy.

"Kỳ Thư Hân, người có biết rằng, họa là từ miệng mà ra? Người nói năng lỗ mãng, ngay cả bốn vương người cũng muốn uy hiếp. Ngay cả khi nhân tài Kỳ gia người xuất hiện ló lóp, cũng tốt, người muốn một tay che trời hay sao? Hay người muốn mang tội mưu phản trên đầu?"

Muru phản?

Cái mũi cao như vậy, Kỳ Thư Hân hần tuyệt đối không dám đối.

"Hạ quan..... hạ quan tuyệt đối không có ý này, Vương gia minh giám! Hạ quan chỉ là lo lắng cho nhi tử mình, hần không giết người. Cho dù khi nha đầu kia chết, hần ở bên cạnh, cũng không nên buộc tội hần."

"Vậy còn ý định mưu sát thì sao?"

Một câu mơ hồ, tràn ra từ trong miệng Kỳ Văn Thư.

Nàng nâng chân bước lên, ánh mắt lãnh đạm, đối diện với tầm mắt kinh ngạc của Kỳ Thư Hân.

"Cha."

"....."

Nàng gọi hần một tiếng, nhưng lại lạnh băng băng.

Ánh mắt lạnh lẽo buồn tẻ, dần dần tối sầm lại, khóe miệng hơi nhu lên: "Ta biết rõ, thân thể và làn da, là được cha nương ban cho, ta vốn nên ân nhân lần nữa, phụng dưỡng người đến già, nhưng ta đã sai."

Bốn từ cuối cùng, cực kỳ lạnh lùng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Vụ án (kết thúc) 1

Edit: Emily Ton.

Sự thù địch trong đôi mắt của Kỳ Vân Thư, khiến Kỳ Thư Hân không hề phòng run lên vài cái.

Nàng đã sai rồi?

Sai ở chỗ nào?

Kỳ Vân Thư cong môi: "Cho dù ta chịu đựng hết lần này đến lần khác, cũng không thể khiến người giám sát sợ hãi tâm, đúng là bởi vì như thế, người mới đường ra được một nhí từ đây khát máu."

"Người đang nói gì vậy?" Kỳ Thư Hân nhàu mày lại.

Kỳ Vân Thư mặt lạnh nhìn thoáng qua Kỳ Nguyên Chức vẫn bị đóng đinh ở trên cửa, ngay sau đó ánh mắt chuyển về phía Huyện thái gia.

"Luu đại nhân, thỉnh người khai đường, thăm về một vụ..... án mạng Vệ phủ"

Án mạng Vệ phủ?

Không phải vụ Loan Nhi tự tử hay sao?

.....

Công đường nha môn.

Kỳ Nguyên Chức quý gối giữa công đường, hai tay đều bị khoá xích sắt, trong đó có một bàn tay được băng bó thô sơ, quần áo rời rạc, trên đầu vai còn bị rách một mảng lớn, tóc tai rối tung.

Cả người, có vẻ rất chật vật.

Cảnh Dung đứng ở một bên, con người chìm ung hơi mờ.

Kỳ Thư Hân hoang mang đứng ở bên kia, trong lòng bồn chồn. Đang êm đang đẹp, sao lại nhắc lên vụ án mạng Vệ gia? Trong lòng hân, bắt đầu loáng thoáng có chút bất an.

Đối với Kỳ Vân Thư, nàng đứng thẳng thân mình bên trái Kỳ Nguyên Chức.

Trong trang phục bình thường của nàng, thiếu vài phần nam trang, ngạo cốt của Kỳ tiên sinh, nhưng có thêm vài phần nhu tình mà nữ tử vốn nên có.

Tuy nhiên, trong hai tròng mắt đều rất lạnh lẽo, quét hết thần sắc buồn bực vốn có của nàng.

Nhiều thêm một phần thì quá âm lãnh, thiếu đi một phần thì quá ôn nhu!

Huyện thái gia giờ tay xoa xoa đôi mắt, theo thói quen lập tức mò lấy kính đường mộc và cầm trong tay.

Hắn nâng lên đang chuẩn bị đập xuống, lập tức nghe thấy Cảnh Dung "khụ khụ" vài tiếng.

Giống như bưng tỉnh từ trong giấc mộng, hắn lập tức buông kính đường mộc xuống, hắng giọng, liếc mắt xem xét Kỳ Nguyên Chức một cái, sau đó dịu dàng nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

"Vân Thư, án mạng Vệ phủ có liên quan với bản án Loan Nhi tự tử hay sao?"

Kỳ Vân Thư không đáp lại lời của Huyện thái gia, buông mày xuống, nhìn Kỳ Nguyên Chức.

Tiểu tử kia, ánh mắt rõ ràng có chút trốn tránh, tay bị khoá xích sắt, nắm chặt thành nắm tay.

Nàng hỏi hắn: "Người thật sự, rất hận ta sao?"

Vì sao lại không ẩn theo lẽ thường?

Kỳ Nguyên Chức ngốc nghếch một chút, lúc này mới cười khinh thường, ngẩng đầu: "Đúng vậy."

"Hận đến mức muốn giết ta, đúng không?"

"....."

Hai hàng lông mày của Kỳ Nguyên Chức cau lên, dường như hiểu dụng ý của nàng, không đáp.

"Vi sao?" Kỳ Vân Thư tiếp tục hỏi hắn.

Kỳ Nguyên Chức vẫn im lặng.

Người khác nghe thấy không hiểu.

Huyện thái gia rất hiểu kì, vì thế hỏi: "Vân Thư, lời này, có liên quan tới bản án hay sao?"

"Đương nhiên là có liên quan."

"Có liên quan gì?"

Mất lạnh của Kỳ Vân Thư, vẫn nhìn Kỳ Nguyên Chức. Nàng di chuyển bước chân, vòng ra phía sau hắn, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Sau đó nói: "Đêm đó, sau khi bữa tiệc bắt đầu, người mới ngồi vào vị trí, đúng không?"

Không cho Kỳ Nguyên Chức cơ hội làm gián đoạn mình, nàng tiếp tục nói: "Bởi vì trước đó, người đã đi một chuyến tới phòng bếp nơi hậu viện, người đã đứng lại ở bên ngoài rất lâu, nghĩ nên làm thế nào để vào trong đó? Nhưng cuối cùng, người vẫn không có cơ hội để vào trong đó."

"Người nói bây giờ vậy? Ta..... ta vì sao lại muốn đi vào? Ta cũng không đi tới phòng bếp." Kỳ Nguyên Chức phản bác.

"Người không cần phải phủ nhận vội, khả năng có một số việc, ngay cả chính bản thân người cũng rất hoang mang. Hoang mang vì sao..... người chết chính là Vệ lão gia và Vệ phu nhân, thậm chí hoang mang, vì sao ta lại không có việc gì."

"A!"

Giọng điệu của Kỳ Vân Thư rất bình tĩnh, nhưng trong lúc vô ý, lại chọc trúng yếu điểm của Kỳ Nguyên Chức.

Hắn mở to hai mắt ra nhìn, biểu tình kinh sợ, tiếng hít thở cũng trở nên càng ngày càng dồn dập hơn.

Loại chốt dạ và hoảng loạn này, thật sự có thể nhìn thấy không sót tý nào!

Đồng thời khi mọi người đều không hiểu rõ, Kỳ Vân Thư đã lấy ra chiếc tua rua từ bên hông, dùng ngón trỏ giữ lấy sợi dây móc, nhẹ nhàng quơ quơ.

"Thứ này, chắc hẳn người nhận ra được, đúng không? Vệ Dịch nói, là do người làm rơi vào xuống đất. Ngày hôm qua, hắn còn nhớ ra và bảo ta đưa trả cái này cho người."

Vệ Dịch như vậy, xác thực rất thiện lương!

Kỷ Văn Thư cau ngón tay một cái, đốt ngón tay thả dây tua rua, rơi xuống trên quần áo dơ bẩn của Kỷ Nguyên Chức.

Phát ra một tiếng thịch!

Trong khi đó, dây tua rua kia lại giống như một củ khoai lang nóng bỏng, khiến Kỷ Nguyên Chức dùng sức run lên, ném dây tua rua thật xa ra ngoài.

"Cái này không phải của ta."

"Ngà? Hay là mắt ta bị mù, ngay cả chữ ở mặt trên cũng nhận không ra?"

Chữ? Có chữ viết sao?

Huyền thái gia tò mò đứng thẳng người đi tới, nhìn về phía dây tua rua, sau đó chỉ vào Kỷ Nguyên Chức: "Là của ngươi! Cái này là của ngươi! Ở mặt trên, có thêu tên của ngươi."

"Ta....." Kỷ Nguyên Chức nghẹn họng, ánh mắt đã không có tiêu điểm.

Kỷ Thư Hàn cuối cùng không nhận được nữa, hướng về phía Kỷ Văn Thư, hừ một tiếng nói: "Văn Thư, ngươi rốt cuộc đang muốn làm gì? Ngươi lúc đầu thì nói rằng Nguyên Chức bức tử Loan Nhi, hiện giờ lại tùy tiện nói vài câu, cầm một cái dây tua rua và liên kết Nguyên Chức và án mạng Vệ phủ thành một khối. Hẳn là Tam ca ngươi, không phải ngươi nhất định phải hại chết hẳn hay sao?"

Tam ca?

Có khi nào hẳn từng xem ta là muội muội?

Kỷ Văn Thư vẫn giữ bình tĩnh, nhưng sự oán hận lại loé lên trong mắt: "Không phải ta muốn hại chết hẳn, mà là hẳn muốn hại chết ta."

"Ngươi nói vậy ư?" Kỷ Thư Hàn rống giận.

Môi đỏ của nàng nhếch lên, chuyển mắt, nhìn Kỷ Nguyên Chức giờ phút này đang xụi lơ ở trên mặt đất.

"Sự hoang mang trong lòng ngươi, để ta nói cho ngươi biết."

Nàng hít một hơi thật sâu, chiến đấu chống lại những giọt nước mắt trong hốc mắt, nói: "Ngày hôm đó, trước khi tới Vệ phủ, ngươi đã chuẩn bị một đôi đĩa giống hệt như những chiếc đĩa của chủ nhân ở trong Vệ phủ, ngấm vào trong Nhậm độc khoảng một canh giờ. Đêm đó, ngươi đi tới phòng bếp Vệ phủ, đợi một hồi lâu, lập tức nhìn thấy một nha đầu đi ra. Ngươi biết chén bát nàng ấy bụng trong tay là chuẩn bị cho ta, vì thế, ngươi đã mượn cơ hội tặng một cây trầm cho nàng ấy, tận dụng trong nháy mắt khi nàng ấy cắm cây trầm lên trên đầu, ngươi đã đổi một đôi đĩa có độc cho ta."

Nói đến đây, chung quanh an tĩnh dị thường, dường như là thất thần, kinh sợ.

Cũng có chút không thể tin nổi!

Ngay cả Kỷ Nguyên Chức, cũng không hề phản bác.

Nàng tiếp tục nói: "Và ngươi trăm triệu không nghĩ tới chính là, ngay khi ngươi chuẩn bị rời đi, Vệ Dịch không cẩn thận, đã đụng phải ngươi một chút. Nhưng đúng vào lúc này, một nha đầu khác cũng bụng chén bát cho Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu đi tới. Sự va chạm này, khiến cho chén bát trong tay cả hai nha đầu đều lần về một khối. Ba đôi đĩa, lần đến cùng nhau. Bởi vì chiếc đĩa nhìn qua rất giống nhau, vì thế hai nha đầu kia cũng không phân biệt rõ, đánh phải vội vàng tách chúng ra một cách ngẫu nhiên."

"Và đôi đĩa ngươi vốn đã đổi cho ta đã bị chia ra, một chiếc cho Vệ bá phụ, một chiếc cho Vệ bá mẫu."

"Không phải..... Không phải! Đừng nói nữa!"

Kỷ Nguyên Chức đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, nâng hai tay lên, chuẩn bị đánh về phía Kỷ Văn Thư.

Sau một khắc, Cảnh Dung giống như một luồng gió, nhanh chóng kéo Kỷ Văn Thư ra phía sau người mình, nâng chân lên, tung một cú đá thật mạnh vào trước ngực của Kỷ Nguyên Chức.

Một cú đá này, khiến cho khoe miệng Kỷ Nguyên Chức nhiễm máu.

Kỷ Thư Hàn khẩn trương đến nỗi muốn đi tới đỡ nhĩ tử của mình, nhưng bị Lang Bạc và một tên thị vệ, ngăn hẳn lại.

"Nếu ngươi dám đá thương nàng, bốn vương giờ phút này sẽ lấy mạng của ngươi!" Cảnh Dung gầm nhẹ với Kỷ Nguyên Chức.

Kỷ Nguyên Chức nằm ở trên mặt đất, một đôi ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Kỷ Văn Thư ở phía sau lưng Cảnh Dung.

Trong một sự nỗ lực cuối cùng, nói: "Ngươi oan uổng ta, ta không có, không có."

"Ngươi có khả năng không biết, thật ra chứng cứ, là ngươi đã để lại cho ta."

"....."

Kỷ Văn Thư lấy ra chiếc khăn tay có bọc những chiếc đĩa có độc từ trong ống tay áo, nén nó xuống mặt đất.

Tiếp tục nói: "Ngươi hãy nhìn kỹ lại ngón tay cái của ngươi xem."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Vụ án (kết thúc) 2

Edit: Emily Ton.

Kỷ Nguyên Chức nâng tay phải của mình lên, vươn ngón tay cái ra, giữa đầu ngón tay có vảy, giờ phút này vẫn còn ở đó!

Sau một khắc, hẳn theo bản năng rút tay này ra phía sau, lại nhìn đến chiếc đĩa ở trên mặt đất, cả người đều ứa ra mồ hôi.

"Ta....." Hẳn dừng lại.

Kỷ Văn Thư nói tiếp lời của hẳn: "Có phải ngươi muốn hỏi, vì sao ta biết được đôi đĩa có độc là do ngươi mang tới hay không?"

"....."

"Kỷ Nguyên Chức, ngươi thật sự là thông minh bị thông minh phản. Ngươi trăm triệu không nghĩ tới, đĩa của Vệ phủ, đều sẽ gọt bỏ một góc ở trên đỉnh đĩa, nhưng đôi đĩa có độc lại không có. Hơn nữa, khi ngươi đổi đôi đĩa kia, một nhánh trúc trên đó đã đâm vào ngón tay cái của ngươi, vừa lúc máu dính ở trên chiếc đĩa. Ta đã kiểm nghiệm qua, máu trên đó, chính là của ngươi. Vì thế, ngươi cũng không cần phải thanh minh."

"Không! Không có khả năng! Không có khả năng!" Kỷ Nguyên Chức nói nhỏ, trong giọng nói, chính là không thể tin nổi!

"Khi ngươi biết người chết chính là Vệ lão gia và Vệ phu nhân, và ta trở thành thủ phạm giết người, ngươi liền bí mật tới trong viện ta từng sống, thả lỏng chim Trăm vào đó. Ngươi cho rằng như vậy, có thể khiến cho mọi người nghĩ lầm ta chính là hung thủ, và ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Tuy nhiên, ở trên công đường ngày đó, ta không bị định tội ngay lập tức, cho nên ngươi đã bắt đầu sợ hãi, bởi vì ngươi sợ ta có cơ hội tự mình lật lại bản án, sớm hay muộn cũng sẽ tra tới trên đầu ngươi."

"Ngươi đã dứt khoát bức tử Loan Nhi, để nàng làm kẻ chết thay cho ngươi. Ngươi cho rằng vụ án chấm dứt, ngươi liền có thể bình yên vô sự. Nhưng ngươi không nghĩ tới, ngón tay có vảy của ngươi đã trở thành chứng cứ, lời hết toàn bộ tội lỗi của ngươi ra."

Không có sai lầm trong những lời giải thích, từng chữ như châu như ngọc!

Mọi người trong công đường nghẹn họng nhìn trân trối!

Kỷ Nguyên Chức này, thật sự là thị huyết như ma (khát máu).

Chân tướng sáng tỏ, có chứng cứ đầy đủ không thể chối cãi. Máu của ba mạng người, đều đã nhuộm đầm bàn tay của Kỷ Nguyên Chức.

Kỷ Nguyên Chức cảm thấy mình giống như bị mắc kẹt trong một vùng lầy.

Rõ ràng kế hoạch hoàn toàn kín kẽ, rõ ràng dê đã chết thể tội!

Kỷ Thu Hân cũng giống như bị sét đánh, hai chân thối lui ra sau, thiếu chút nữa đã ngã xuống mặt đất.

Khóe miệng hần run rẩy, nói ra những lời từ trong tâm trí: "Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?"

Con của hần sao sẽ giết người đấy?

Huyền thái gia trợn tròn mắt, sừng sốt một hồi, rốt cuộc không nhận được nên cầm lấy kinh đường mộc, dùng sức đập xuống một cái.

Bang ——

Quanh quẩn ở trong công đường, chấn động giống như đòi mạng, chấn đến nỗi sắc mặt Kỷ Nguyên Chức trở nên tái nhợt.

Huyền thái gia chất vấn: "Kỷ Nguyên Chức, hiện giờ có chứng cứ rõ ràng, người có ý định hạ độc giết chết Văn Thư, nhưng cuối cùng lại độc chết Vệ lão gia và Vệ phu nhân, sau đó lại bức tử Loan Nhi vì muốn nàng gánh tội thay người, người còn có gì lời muốn nói?"

Khi được hỏi về điều này, Kỷ Nguyên Chức như lét ra khỏi bùn lầy, đột nhiên bật lên tiếng cười lạnh lùng.

Hận ý trong hai tròng mắt hiện lên rõ ràng khi trừng mắt nhìn về phía Kỷ Văn Thư.

Khóe môi mờ ra, giống như cái đuôi cá, nghiền răng nghiền lợi quát: "Kỷ Văn Thư, người vì sao không chết? Người chết vì sao không phải là người, vì sao?"

"Người hận ta như vậy sao?" Kỷ Văn Thư hỏi hần.

"Đúng, ta thật sự hận không thể khiến người chết đi. Nếu không phải vì người, nương ta sao sẽ chết!"

Hả?

Tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, những lời này từ đâu mà đến?

Nhưng Kỷ Thu Hân lại biết.

Bộ dáng choáng váng vừa rồi của hần, đột nhiên thay thế bằng vẻ mặt đau đớn kịch liệt.

Hần vỗ đùi mình, điên cuồng gào thét vài tiếng: "Tạo nghiệt, tạo nghiệt a!"

Nước mắt rơi như mưa!

Thần sắc Kỷ Văn Thư dần dần trở nên lạnh lùng hơn, nhưng có thêm một chút áy náy, môi nhợt nhạt của nàng khẽ mở: "Không ai mong muốn phát sinh sự tình như vậy."

"Là người đã hại chết nương ta. Nếu không phải người rơi xuống nước, nương ta cũng sẽ không cứu người, hại nương ta bị nhiễm bệnh nên mới qua đời. Là người đã hại chết nương ta."

Từng tiếng trách cứ, nếu không phải hai tay bị vướng xích sắt, hần thật sự muốn bóp chết Kỷ Văn Thư.

Thật ra, Kỷ Văn Thư cũng biết đến việc này. Thân thể nguyên chủ này, lúc mười tuổi không may bị rơi xuống nước. Vừa vặn chỉ có Chu nương, mẫu thân của Kỷ Nguyên Chức biết bơi, lúc đó đã nhảy xuống nước cứu nàng lên, nhưng không may bị nhiễm phong hàn, không bao lâu thì qua đời.

Từ đó, Kỷ Nguyên Chức quả thực hận chết Kỷ Văn Thư!

Và cái nỗi này, tự nhiên cũng rơi tới trên lưng của Kỷ Văn Thư nàng đây!

Thật khó để nói rằng nàng bị oan uổng.

Rốt cuộc, thân thể này, thật sự là Kỷ Văn Thư.

Kỷ Nguyên Chức tức giận đỏ mắt, tiếp tục rống: "Người đáng chết! Người đáng chết! Người nên chôn cùng với nương ta. Ta đã nhìn người từ rất lâu rồi, nếu không phải lần này người hãm hại Linh Chi và đẩy Mục Thanh rơi xuống nước, ta cũng sẽ không nhẫn tâm muốn hạ độc giết người."

Bộ dáng kia, thật sự rất khả ố!

Kỷ Văn Thư cũng không biết, thì ra Tam ca này của nàng, sớm đã muốn giết mình!

Khóe mắt nàng loé lên ánh sáng lấp lánh, đối diện với cặp mắt kia, sao nàng có thể không hận?

"Nhưng người có biết hay không, người hại chết, chính là ba mạng người."

"Tất cả bọn họ đều vì người mà chết, là chết thay người, cho dù biến thành lệ quỷ, người bọn họ muốn tìm, cũng chính là người."

Những lời này, không ngờ lại đẩy lên cơn giận của Kỷ Văn Thư!

Kỷ Nguyên Chức nắm chặt nắm tay, đầm một quyền về phía mặt đất, "Ta thật sự hối hận vì sao không trực tiếp giết người, báo thù cho nương ta!"

Dưới vỏ bọc trà thù cho nương mình, giết chết ba mạng người, nam nhân như vậy, khác gì sát nhân cuồng ma?

Cặp mắt hạnh nhân của Kỷ Văn Thư vầng vàng, hỏi hần: "Người hãy tự hỏi mình, thời điểm người đối chiếu đưa độc cho ta, có từng có một chút suy nghĩ không đành lòng hay không?"

"Không có!"

Hần trả lời dứt khoát lưu loát, mở miệng cười to: "Người có bản lĩnh thì cứ giết ta, giết ta a! Bằng không, ta nhất định cũng sẽ giết người."

Giống như một cơn mưa từ điển cuồng.

Thật sự không thể tiếp tục nhìn, khi Huyền thái gia đang chuẩn bị hạ lệnh, Cảnh Dung đã giành trước một bước.

Hần híp con người lại, mang theo uy lực không dung phản bác.

Nói: "Giết người thì phải đền mạng, luật lệ Đại Lâm, lập tức trăm không tha. Kỷ Nguyên Chức, người chết chắc rồi."

"Vương gia....."

Cùng với tiếng thét của Kỷ Thu Hân!

Hần đã vọt lên: "bùm!" một tiếng, quỳ gối ở trên mặt đất.

Cả người run rẩy, cầu xin: "Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng!"

Khuôn mặt Cảnh Dung vẫn vô cảm, giọng điệu càng cứng hơn nữa: "Tha mạng? Kỷ Nguyên Chức giết ba mạng người, cho dù ngũ mã phanh thây cũng quá có lợi cho hần."

"Cầu Vương gia khai ân, hãy xem xét mấy thể hệ Kỷ gia ta đều thể sống chết công hiến vì triều đình, tha cho Nguyên Chức một mạng!"

Kỷ Thu Hân, cuối cùng héo rũ, ngọn lửa giận dữ lúc trước đã biến mất từ lâu.

Quý trên mặt đất, liễu mạng xin tha.

Cánh Dung hừ một tiếng, căn bản không để ý tới, nhìn thoáng qua Huyện thái gia.

Huyện thái gia ngẫm hiểu, gắt gỏng: "Người tới, giam giữ Kỳ Nguyên Chức vào trong lao, đợi công văn Hình Bộ đưa xuống, chọn ngày xử trảm."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn lấy ra một khối lệnh tiễn từ ống trúc trên bàn, vung tay, ném xuống mặt đất!

Bang ——

Âm thanh cực kỳ sắc nét!

Lần này, Kỳ Thư Hàn thoáng văng trảng mắt, thân thể cứng đờ, cuối cùng không thể chịu thêm được nữa, té xù trên mặt đất.

Hai tên thị vệ của Cánh Dung nâng hắn lên.

Kỳ Nguyên Chức vẫn mang theo nụ cười, bị nha dịch kéo lên từ trên mặt đất, chuẩn bị áp đi về phía nhà giam.

Kỳ Nguyên Chức vừa bị kéo, vừa kêu lên: "Kỳ Văn Thư, người đáng chết, người đáng chết!"

Tiếng la hét dần dần đi xa, biến mất ở trong công đường.

Cánh Dung nhìn thoáng qua Kỳ Thư Hàn té xù, vung tay lên: "Đưa đi."

"Vâng."

Thị vệ lĩnh mệnh, nâng Kỳ Thư Hàn đi về Kỳ phủ.

Trong công đường, giờ phút này lại an tĩnh một cách bất thường.

Vụ án rõ ràng đã chấm dứt, nhưng tâm trí mỗi người, lại không có một chút cảm giác thoải mái, ngược lại càng ngày càng trầm xuống, giống như trảm vào trong một cái vực sâu, có chút hít thở không thông!

Huyện thái gia vác quan phục đi xuống, đến bên cạnh Cánh Dung, mang theo giọng điệu nghe theo chỉ thị, gọi một tiếng: "Vương gia?"

Cánh Dung gợn tay, ý bảo Huyện thái gia cảm niệm.

Trong khi đó, ánh mắt hắn, gắt gao nhìn Kỳ Văn Thư.

Nữ nhân này, quá an tĩnh. Sự an tĩnh này, có chút kỳ lạ!

Rất lâu sau đó, Kỳ Văn Thư mở miệng.

"Ta muốn đi tới nhà giam, trước khi hắn chết, muốn hỏi hắn một chuyện."

Hả?

Chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Người đã chết

Edit: Emily Ton.

Sau thời gian nửa nén hương, Kỳ Nguyên Chức bị áp vào trong nhà giam!

Cánh Dung cũng bởi Kỳ Văn Thư đi tới nhà giam một chuyện.

Khi tới nơi, nàng không cho Cánh Dung đi theo.

Nơi Kỳ Nguyên Chức bị giam, không chỉ tàn ra một mùi vị tanh tươi khó ngửi, còn có một mùi máu tươi.

Đó là vì ngày hôm qua, thời điểm Cánh Dung phái người tới lấy máu của hắn, đã lưu lại!

Kỳ Nguyên Chức ngồi dưới đất, bộ dáng chật vật cười hì hì, cặp mắt rất dữ tợn. Ngay một khắc khi Kỳ Văn Thư xuất hiện, lập tức đập vào tầm mắt chăm chú của hắn.

Thật lâu sau, Kỳ Văn Thư mới nói với cai ngục: "Mở cửa ra."

"Điều này....."

"Mở ra."

Giọng điệu lạnh băng khiến cai ngục sợ hãi!

Cai ngục run rẩy một chút, lúc này mới mở cửa ra.

Cùng với âm thanh của xích sắt, cửa phòng giam cũng "kéo kẹt" một tiếng mở ra.

Kỳ Văn Thư bước chân đi vào, đứng ở trước người Kỳ Nguyên Chức.

Và người nam nhân này, hào phóng nâng đầu đối diện với nàng, khóe miệng dần dần chuyển sang tà ác, hỏi: "Như thế nào? Người muốn báo thù cho Loan Nhi? Muốn tự mình giết ta sao?"

"Ta tới, chỉ muốn trước khi người chết, hỏi người một việc."

Giọng nàng giống như đã bị tắc nghẹn trong cổ họng rất lâu, lúc này mới chậm rãi chảy ra.

Kỳ Nguyên Chức hừ một tiếng, cúi thấp đầu xuống, ánh mắt dừng ở trên đôi ủng da hổ thượng đẳng của mình.

Sau một khắc, Kỳ Văn Thư chậm rãi ngồi xổm thân mình xuống, hỏi hắn.

"Ngày đó, chính người đã mang theo người nâng Kỳ Bồi đi tới bãi tha ma, nhưng ở nơi đó, ta không thể nào tìm được thi thể hắn. Ta muốn hỏi người, hắn rốt cuộc đang ở đâu?"

Vấn đề vừa được hỏi ra, Kỳ Nguyên Chức giống như bắt được điểm yếu của Kỳ Văn Thư, ánh mắt sáng lên mang theo đắc ý nồng đậm.

"Người muốn biết sao?" Giọng của hắn cực kỳ quý dị.

"Hắn rốt cuộc đang ở đâu?"

"Hắn đã chết. Kỳ Văn Thư, Kỳ Bồi đã chết! Hắn đã chết ở trước mặt người."

Giọng điệu của hắn trở nên nặng nề, còn mang theo nụ cười châm chọc.

Kỷ Vân Thư không tin, hốt mất đồ lên: "Người nói dối, hần căn bản chưa chết, đúng không?"

Nhưng đáp lại nàng, chính là một trận cười to. Giờ này, Kỷ Nguyên Chức đang ngửa đầu, nhìn trên trần nhà giam, sau đó chậm rãi đối diện với ánh mắt của Kỷ Vân Thư.

"Kỷ Vân Thư, ta thật sự không hiểu, Kỷ Bùi rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Sao người cứ một mực khẳng định như vậy? Ta nói cho người biết, hần thật sự đã chết. Chính xác ta không sai người mang hần đi tới bãi tha ma, mà đã vứt xác hần tới nơi hoang dã. Ta đã tro mắt nhìn những sai lầm hồ báo đó, cần xé hần đến nỗi huyết nhục mờ hồ."

"Không có khả năng..... Không có khả năng....."

"Không chỉ có như thế, sau khi những sức sinh đó cắn hết da thịt trên người hần xong và rồi đi hết, trên thân thể đã nát bấy của hần, ta còn rải một tầng tiêu thi phấn, sau khi nhìn xương cốt hần tiêu tan, ta mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi."

Nói xong, hần lại cười to một trận.

Phảng phất như khi nhìn thấy cặp mắt đầy tuyệt vọng của Kỷ Vân Thư, hần cảm thấy mình dường như đã thắng được cả thế giới!

Kỷ Vân Thư chống thân thể đứng dậy, hai chân không còn sức lực, thân mình chấn động run rẩy, liên tục rút lui vài bước.

Sự tuyệt vọng thế này, giống như tảng đá xõng vào trong trái tim nàng, cũng giống như bị lửa đốt, nhưng bên ngoài thân thể nàng, lại lạnh đến nổi phát run!

Cho dù lúc ấy nàng tro mắt nhìn Kỷ Bùi ngã vào trong vũng máu, cũng chưa bao giờ từng có cảm giác như thế.

Không phải là đau!

Mà là choáng ngợp chưa bao giờ từng có!

Đến nỗi cả người nàng rét run.

Kỷ Nguyên Chức không dừng ở đó, đứng lên từ mặt đất, tiếp tục nói: "Không phải người rất yêu hần sao? Không phải người vẫn luôn dục hần sao? Nếu ta là người, ta tuyệt đối sẽ không sống tiếp nữa, mà sẽ theo hần cùng chết. Nói không chừng, trời cao sẽ cảm động bởi chút tình cảm này của người, kiếp sau, sẽ cho các người làm một đôi súc sinh, vĩnh viễn ở bên nhau."

Bốp ——

Một cái tát nặng nề, từ lòng bàn tay của Kỷ Vân Thư hạ xuống trên khuôn mặt hần.

Bàn tay nàng tê rần, dường như kéo nàng ra khỏi sự thương cảm tuyệt vọng. Giờ phút này, khuôn mặt nàng đã được bao phủ bởi nước mắt, giống như thủy ngân đang chảy.

Mang theo tàn nhẫn và sát ý chưa bao giờ từng có!

Nàng cắn chặt răng, khi Kỷ Nguyên Chức còn chưa kịp phản ứng lại với một cái tát này, ngón tay trắng nõn thon dài, đã giống như mấy cây độc châm, nắm lấy hần hai gò má của hần.

Cực kỳ bá đạo!

Ép buộc Kỷ Nguyên Chức phải nghiêng ánh mắt đối diện với nàng.

Khi Kỷ Nguyên Chức nhìn thấy ánh mắt nàng, trên mặt đau đớn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, cả người đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Không rét mà run!

Khuôn mặt Kỷ Vân Thư hiện lên vẻ sát khí, hung hăng nói.

"Người yên tâm, ta sẽ kính người một chén rượu, để khi người đến hoàng tuyền, có thể sống yên ổn!"

Trong khi nói, dùng sức vung cổ tay lên, cũng không biết sức lực đến từ nơi nào, khiến cho Kỷ Nguyên Chức ngã ra phía sau, sau lưng hần đụng phải mặt tường lạnh băng.

Nàng cảm thấy cổ họng như bị cọ lại khi cổ nén nước mắt tràn ra, đứng thẳng thân mình, bả vai nhỏ gầy run lên dữ dội, xoay người, nặng nề bước chân, từng bước một đi chuyển tới bên ngoài phòng giam.

"Kỷ Vân Thư."

Sau lưng, Kỷ Nguyên Chức đột nhiên gọi nàng lại.

Bước chân nàng dừng lại.

"Người có muốn biết, lúc trước, là ai đã nói với cha những lời các người đã nói ở dưới tàng cây hoa mai hay không?"

Nàng ngăn người ra!

Sau đó, bỗng chốc xoay người lại, đồng tử của nàng giãn ra, chăm chú vào trên người hần.

Thật ra, nàng đã từng hoài nghi rất nhiều lần, những lời lúc ấy Kỷ Bùi nói với nàng, vì sao Kỷ Thư Hân có thể biết được?

"Là ai?"

"Được, ta sẽ nói cho người biết." Kỷ Nguyên Chức tiến đến gần nàng hai bước, con người vững vàng, chậm rãi phản chiếu một loại ánh sáng khiến người sợ hãi.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ cách khoảng vài nắm tay, cũng dưới tình huống Kỷ Vân Thư không hề phòng bị, một ánh sáng màu trắng kim loại đột nhiên loé lên từ trong tay Kỷ Nguyên Chức, trong chớp lát cắt qua gương mặt nàng.

Nàng thậm chí không kịp né tránh, khuôn mặt bên trái, trong nháy mắt, đã bị cắt sâu một đường từ xương gò má đến phía dưới cằm.

Máu tươi tràn ra, khiến cho khuôn mặt đẹp tính xảo của nàng, biến thành một con sông nhỏ đầm máu.

"Kỷ cô nương."

Cái ngực bên ngoài vọt vào, đang muốn kéo Kỷ Nguyên Chức ra.

Nào ngờ, đồng thời ngay khi Kỷ Nguyên Chức thu hồi cây trăm bạc trong tay, đã hướng về phía cổ của mình, cảm mạnh xuống.

Thẳng phập vào tận trong xương!

Hần tiếp tục dùng lực rút nó ra.

Máu tươi tuôn trào, lập tức nhuộm đỏ quần áo Kỷ Nguyên Chức, cũng bắn tới cả trên người Kỷ Vân Thư.

Máu trào ra từ trong miệng Kỷ Nguyên Chức, cười cười, nhìn Kỷ Vân Thư: "Người vĩnh viễn..... sẽ không thể biết đó là ai!"

Thân thể vô hồn rơi xuống!

Kỷ Vân Thư cứ đứng như vậy không hề nhúc nhích, cảm giác đau đớn trên mặt dường như đã bị tiêu tán theo ánh mắt.

Trên mặt đất, Kỷ Nguyên Chức trũng lún hai mắt, trên cổ đầm máu.

"Đã chết, người đã chết!" Ngục tốt kinh hô một tiếng!

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư lại có vẻ bình tĩnh bất thường, cả người, hoàn toàn lâm vào trong trạng thái mất hồn.

Nàng ngốc nghếch xoay người, ra khỏi nhà giam, ánh mắt không có tiêu cự, bước chân đi từng bước một về phía bên ngoài nhà giam.

Trước mắt cũng bắt đầu mờ dần, hai chân không có sức lực, cho đến khi ánh sáng bên ngoài nhà giam chiếu vào, đâm mạnh vào trên đôi mắt mờ hồ của nàng, rốt cuộc nàng không thể nào chống đỡ thêm được nữa.

Và một thân ảnh cũng chạy vội về phía nàng ngay khi thân thể của nàng trụ xuống.

Một đôi tay to rắn chắc tiếp được, kéo nàng vào trong lòng ngực.

"Vân Thư....."

Máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương ở trên mặt nàng!

Thâm nhập vào da!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hủy dung

"Thư nhi....."

Nàng chậm rãi mở to đôi mắt, nhìn thấy một gương mặt nam tử xuất sắc, chỉ cách mình một thước. Thiếu gia kia, đứng ở dưới tàng cây hoa mai, khẽ mỉm cười với nàng.

"Kỷ Bửi?"

Không dám tin vào mắt mình!

Nàng nhấc bước chân chạy về phía trước, nhưng khoảng cách giữa nàng và Kỷ Bửi càng ngày càng xa.

"Thư nhi, Thư nhi....."

Kỷ Bửi gọi nàng từng tiếng, nụ cười trên mặt, càng ngày càng rực rỡ hơn.

Trong khi đó, khoảng cách giữa hai người bọn họ càng ngày càng xa. Kỷ Vân Thư vươn tay muốn tóm lấy hắn, nhưng đáp lại nàng, chỉ có không khí lạnh băng.

Sau một khắc, thân thể cũng bỗng chốc rơi vào một cái vực sâu, trước mắt, chìm vào trong bóng tối!

"Ly An? Ly An?" (Tên kiếp trước của Vân Thư)

Nàng đã bị giọng nói hùng hậu của một người nam nhân đánh thức.

Mở mắt ra, ánh sáng từ chiếc đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu muốn đắm mù hai mắt đang mở to của nàng. Mắt nàng chậm rãi thích ứng với ánh sáng chói lòa.

Ánh vào mí mắt, là năm sáu người mặc trang phục giải phẫu, mang khẩu trang, đang vây quanh ở bên người nàng. Từng đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, và trên đỉnh đầu, còn có một chiếc đèn lớn hình tròn.

Lúc này nàng mới hiểu được, thì ra bản thân mình, đang ở trong phòng phẫu thuật!

"Ly An."

Một người nam nhân nhẹ nhàng chạm vào vai nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt quen thuộc, lông mày nhăn lại, ánh mắt mang theo tràn đầy lo lắng, thê lương nhìn nàng.

"Ba?"

Cổ họng khô cạn của nàng phát ra tiếng nói hơi nhỏ.

Đây là đang nằm mơ sao? Nàng đã trở lại?

"Ly An! Ly An!"

Nam nhân kia không ngừng gọi tên nàng.

Nàng muốn duỗi tay ra và chạm vào khuôn mặt ông ấy, nhưng toàn thân đều không có sức lực.

Tâm mắt cũng dần dần mờ hồ từ giữa từng tiếng gọi "Ly An".

"Ba..... Ba....."

Miệng nàng không ngừng gọi, nhưng hết thấy trước mắt, đều trở nên càng ngày càng hư ảo, dần dần bóng dáng biến thành một mảnh trong suốt.

Giờ khắc này, nàng cực kỳ sợ hãi, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

"Ba! Ba!"

Nàng lớn tiếng kêu lên, thân thể giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, đột nhiên ngồi bật dậy từ trên giường.

Trên trán đầy mồ hôi, một đôi ánh mắt sợ hãi mở to, thờ hồn hèn.

Và tầm mắt, cũng từ trong trắng xóa trở nên rõ ràng hơn.

Đây là một gian phòng xa lạ, rộng rãi sáng sủa, được bố trí gọn gàng với đồ nội thất bằng gỗ đỏ, giường gỗ khắc hoa tứ giác, màn lụa màu sáng được treo xung quanh, nhẹ nhàng rung lên.

Thì ra là một giấc mộng!

"Thư nhi?"

Giọng nói của Vệ Dịch vang lên ở bên cạnh người nàng.

Hắn dường như có chút bị dọa sợ, thân thể cũng trong nháy mắt Kỷ Vân Thư bỗng nhiên ngồi dậy, rụt rụt ra phía sau.

Sắc mặt Kỷ Vân Thư tái nhợt, đôi môi tiêu xáo khô cạn cũng trở nên nứt nẻ, chậm rãi nghiêng đầu, lúc này mới nhìn thấy Vệ Dịch.

"Vệ Dịch?"

"Thư nhi, người cảm thấy thế nào? Người gặp ác mộng sao?"

"Đây là chỗ nào?" Giọng nói của nàng suy yếu.

"Đây là chỗ ở của ca ca, Quảng Cừ viện."

Đôi môi đã đổi màu của nàng nhẹ nhàng di chuyển: "Sao ta lại ở đây? Ta..... ta đã ngủ bao lâu?"

"Ba ngày."

"Ba ngày?"

"Àn."

Một hỏi một đáp!

Kỷ Vân Thư giờ tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới suy ngẫm lại, lập tức hỏi hân: "Vậy sao người lại ở chỗ này? Sự tình của cha nương người....."

Nàng còn nói chưa xong, Vệ Dịch đã đoạt lời đáp lại.

Sắc mặt có chút khổ sở, cổ nèn nước mắt trong hốc mắt: "Cha nương ta đã hạ táng xong, Phó thúc nói, những sự tình phía sau hân sẽ tự lo, ta nghĩ muốn tới tìm Thư nhi, ca ca đã mang ta lại đây. Thư nhi, người có phải đã bị ốm hay không?"

"Ta....."

"Người đừng bị ốm. Thư nhi, người không thể bị ốm." Vệ Dịch mang về mặt khăn trương

Kỷ Vân Thư cúi tay cảm hai tay run rẩy của hân, lắc đầu "Ta không bị ốm. Vệ Dịch, người đừng sợ."

"Àn." Hân gạt đầu, nhắm mũi lại, chưa xót.

Kỷ Vân Thư sờ đầu hân, xúc chấn lên, kéo thân mình nặng nề có chút mỏi mệt xuống giường.

Bước chân giống như bị dính nhựa cao su, chậm rãi đi tới bàn trang điểm, cho đến khi trong gương phản chiếu thân mình gầy nhỏ của bản thân, nàng mới dừng lại.

Một thân tơ lụa màu trắng, chiếc áo choàng với hai tay áo bám vào bên cạnh người, làn váy dừng ở mắt cá chân, nổi bật đáng người tình tế của nàng trong mọi khía cạnh.

Trong gương đồng màu vàng, vẫn hiện lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, cùng với bên trái khuôn mặt, đó là một vết sẹo dài màu đỏ sẫm.

Vết sẹo kéo dài từ xương gò má đến cằm, rõ ràng có thể thấy được, cho dù làn da xung quanh không bị tróc ra, không có sự dữ tợn đáng ghét, nhưng vẫn khiến gương mặt vốn tinh xảo này có thêm vài phần xấu xí.

Thoi giờ ba ngày, vết sẹo này, đã được tra được, không còn đau chút nào, chỉ kết nên một tầng vải màu đỏ sẫm.

Và phản ứng của nàng, dường như không khổ sở như trong tưởng tượng của nàng. Hủy dung, đối nàng mà nói, nàng bình tĩnh chấp nhận nó.

Nàng nâng tay xuống, nhẹ nhàng vuốt vết sẹo trên mặt, khóe miệng dặt theo một nụ cười.

Không có Kỷ Bồi, tướng mạo đối nàng mà nói, được xem là gì?

Trái tim của nàng, mới là chân chính đã chết.

Thật lâu sau đó, nàng xoay người, chỉ vào vết sẹo trên mặt mình.

"Người sợ sao?"

Vệ Dịch lắc đầu: "Không sợ, Thư nhi cũng không cần sợ. Ca ca nói, hân sẽ dùng hết thảy biện pháp để chữa khỏi cho người."

"Trị không hết."

"Nhất định sẽ trị khỏi." Vệ Dịch lo lắng, tiến lên: "Ngay cả khi vết sẹo trên mặt Thư nhi không thể trị khỏi, ta cũng sẽ không ghét bỏ Thư nhi."

"Cảm ơn người, Vệ Dịch."

Hân chớp đôi mắt, rất nghiêm túc nói: "Thư nhi không cần cảm ơn ta, ta chỉ thích Thư nhi, muốn đối tốt với người."

Nói vậy, là những lời nói chân thành!

Thật sự may mắn cỡ nào, mới có thể có được một người lương thiện trong sáng như vậy bên người.

Kỷ Vân Thư cười cười, với vết sẹo xấu xí này, khuôn mặt nàng đã tăng thêm vài phần nhợt nhạt.

Nàng đột nhiên hỏi hân: "Vệ Dịch, người muốn đi tới kinh thành hay không?"

"Kinh thành? Đó là nơi nào?"

Nơi nào?

"Ta cũng không biết." Nàng nhẹ nhàng nói mấy câu yếu ớt.

Nhưng nàng biết rõ, đó là một cái hang hổ, chỗ quỷ quyết, không có sự yên bình như Cẩm Giang, không có nhân gia nhà nghèo cơm canh đạm bạc.

Nhưng nói đến cùng, Cẩm Giang thành nhỏ nhoi yên bình, mặc dù an nhàn, nhưng cũng muốn tính mạng người, so với kinh thành, có gì khác nhau?

Rốt cuộc, nhân tâm không phải nằm ở chỗ ở!

Nhưng đạo lý này, nàng có vẻ hiểu ra có chút hơi muộn.

Vệ Dịch nhấp môi, sốt ruột mở miệng: "Thư nhi đi tới chỗ nào, ta sẽ đi tới chỗ đó, ta không muốn tách ra khỏi Thư nhi. Người đi tới kinh thành, ta cũng phải đi, được không?"

Ánh mắt mang theo khát vọng!

Trước khi Vệ phu nhân chết, nàng đã đồng ý với bà ấy, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch.

Bất chấp nàng đã bị tàn phá như thế nào, Kỷ Bồi đã chết, trái tim nàng cũng như tro tàn.

Nhưng nàng không thể vứt bỏ Vệ Dịch, không thể bỏ qua lời mình đã hứa với Vệ phu nhân.

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, "Ta đáp ứng người, cho dù tương lai ta đi đâu, đều nhất định sẽ mang người theo."

"Thư nhi là tốt nhất."

Cặp mắt Vệ Dịch hơi sưng, nhưng vẫn an tĩnh nhìn nàng, khóe miệng cong lên, cũng lộ ra được một nụ cười khó có.

Phảng phất như ở trong mắt lòng, căn bản Kỷ Vân Thư xấu đẹp dường như không quan trọng. Hoặc là có lẽ, ở trong mắt hân, mặc kệ tướng mạo Kỷ Vân Thư như thế nào, nàng đều là nữ tử đẹp nhất trong lòng hân.

Là nương tử mà hân nhận định!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Mĩ mạo dưới da, tâm địa rắn rết

Edit: Emily Ton.

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã đứng ở bên ngoài cửa.

Ánh mắt mang theo đau lòng, vẫn luôn đặt ở trên người Kỷ Vân Thư.

Bên cạnh, Lang Bạc nhẹ giọng hỏi, "Vương gia, không đi vào sao?"

"Không cần."

Hắn thu hồi ánh mắt, yên lặng xoay người rời đi.

Cùng ngày, Kỳ Vân Thư biết được, ba ngày trước sau khi Kỳ Nguyên Chức chết ở nhà giam, Kỳ Thư Hàn đã lập tức viết một phong thư, sai người cấp tốc đưa tới kinh thành, truyền tin tức cho hai nhi tử khác của hắn.

Đối với Kỳ Lão phu nhân, sau khi ngất xỉu tại chỗ, vẫn đang nằm trên giường suốt ba ngày qua.

Kỳ gia hiện giờ, cũng treo vài sa tanh trắng khắp các mái hiên, toàn bộ đèn lồng cũng đều là màu trắng.

Kỳ Nguyên Chức vốn sẽ được hạ táng hôm nay, nhưng do Kỳ Lão phu nhân không đồng ý, nói dù sao cũng cần phải chờ hai tôn tử khác trở về.

Thứ nhất, là chờ bọn họ trở về cùng nhau đưa ma cho Kỳ Nguyên Chức!

Thứ hai, còn phải đợi Kỳ Vân Thư quay lại Kỳ gia, quý xuống dập đầu trước mặt mọi người!

Vì thế trong ba ngày này, người Kỳ phủ đã tới Quảng Cừ viện rất nhiều lần, hết thấy đều bị Cảnh Dung đuổi trở về!

Vào lúc ban đêm, khi Kỳ Vân Thư uống thuốc, mấy tỷ nữ liền đi đến bên bếp lò để thêm than.

"Kỳ cô nương, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút?"

"Các người đều đi ra ngoài, không cần hầu hạ ta."

"Điều này....."

Nàng nghiêng mắt thờ ơ nói một câu, "Đi ra ngoài."

"Vâng."

Hai tỷ nữ đành phải hành lễ, cùng nhau lui ra ngoài.

Chờ đến khi cửa phòng đóng lại, nàng đi đến trước gương đồng, cúi người ngồi xuống.

Nhìn chăm chăm vết sẹo dài trên khuôn mặt mình, ánh mắt vẫn rất đạm nhiên. Nàng vuốt tay ra, lấy một tấm vải mỏng màu xanh bên cạnh, một tay khác, tìm một chiếc kim thoa màu vàng từ trong chiếc hộp cầm tú.

Sau một hồi vật lộn, nàng đã uốn chiếc kim thoa thành một cái trâm cài đầu, móc khối vải mỏng màu xanh sa xuống.

Sau đó cài nó lên đầu, che đi vết sẹo trên mặt.

Tiếp đó, nàng tìm một chiếc trâm gỗ, đơn giản bôi mái tóc đen đang xoã xuống thành một cái bánh lên trên đỉnh đầu!

Cuối cùng, phủ thêm một chiếc áo choàng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Ngay khi nàng vừa mở cửa ra, người ngoài cửa, đột nhiên đứng ở trước mắt nàng, chặn đường đi của nàng.

Cảnh Dung nhìn thấy tấm vải lụa mỏng che trên khuôn mặt Kỳ Vân Thư, chỉ lộ ra cặp mắt đẹp, dưới ánh sáng đèn lồng màu đỏ phá lệ rực rỡ, nhưng lại khiến người có cảm giác thương xót đau lòng.

Hắn đột nhiên vươn ngón tay thon dài của mình về phía bên tai của Kỳ Vân Thư, định mở chiếc khăn che mặt trên chiếc kim thoa đã bị sửa đổi.

"Vương gia?" Kỳ Vân Thư nghiêng mặt đi, muốn né tránh động tác của hắn.

"....."

"Hiện giờ tướng mạo của ta rất xấu xí, Vương gia không nên nhìn."

Hai ngày này khi nàng hôn mê, có thể nói hắn đã tận tình chăm sóc nàng không rời một tấc. Cái gọi là tướng mạo xấu xí, hắn đã nhìn chăm chăm trong suốt hai ngày qua.

Hôm nay bắt quá tránh ra một lúc, đã bị Vệ Dịch tranh mất!

Khiến cho người đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại, không phải là hắn.

Hai tròng mắt Cảnh Dung mang theo thâm tình và quyết tâm, nói, "Mạo nữ dưới da, cũng có tâm địa rất rét. Bốn vương đệ ý tôi, chính là tâm của người."

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, phảng phất như thổi vào bên tai Kỳ Vân Thư.

Cũng khiến thân mình Kỳ Vân Thư khẽ run lên, cúi đầu, vừa lúc tránh đi ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung.

Khi đầu ngón tay của hắn gần như chạm vào chiến trâm vàng lạnh lẽo, Cảnh Dung dừng tay lại, siết chặt nắm tay, buông xuống.

Nhanh chóng chuyển đề tài!

Hỏi, "Muốn đi tới Kỳ phủ?"

Hắn đoán cực kỳ chính xác động cơ của nàng.

Nàng gật đầu, thân mình dịch về phía một bên, đề phòng hắn lại muốn tới xúc khăn che mặt của mình lên.

"Còn thỉnh Vương gia tránh ra."

"Người rõ ràng biết Kỳ Nguyên Chức đã chết, người Kỳ phủ, hiện giờ hận không thể khiến người chôn cùng."

"Ta biết, nhưng ta cần phải đi."

Cảnh Dung nhú mày, "Vì sao?"

Nàng lạnh nhạt nói, "Không đi không được."

Giọng điệu giống như bị gió lạnh thổi bay, mang theo lạnh lẽo.

Cảnh Dung biết tính nàng, nữ nhân này, thật sự là quá cố chấp.

Đành phải nói một câu, "Ta đi cùng người."

"Không cần."

Nàng bước chân dồn dập, cất bước đi về phía trước, lướt qua bên người Cảnh Dung, nhưng vẫn bị hắn kéo lại.

Hắn chuyển qua nhượng bộ, nói, "Ta ở ngoài cửa Kỳ phủ chờ người."

Dường như hắn biết nàng sẽ không lưu lại Kỳ gia.

Lần này, Kỳ Vân Thư không từ chối nữa.

Hai người cùng đi tới Kỳ phủ, Lang Bạc mang theo vài tên thị vệ, đi theo từ rất xa.

Kỳ Vân Thư một mình vào cửa. Khi người Kỳ phủ vừa nhìn thấy quý, tất cả đều không dám tiến lên, ngược lại đều trốn tránh rất xa.

Điều khiến nàng kinh ngạc chính là, quan tài Kỷ Nguyên Chức, không phải đặt ở linh đường trong hậu viện, mà là thoải mái hào phóng đặt ở trong đại sảnh Kỳ gia.

Ngoại trừ nàng ra, tất cả mọi người đều đang mặc đồ tang.

Trong đại sảnh, từng đôi từng đôi mắt, phần hận đến cực điểm nhìn nàng mang khăn che mặt tiến vào.

Bang ——

Kỷ Thu Hân đập bàn một cái!

"Người tới, trời nghịch nữ này lại cho ta."

Hiện tại, hẳn thật sự hận không thể ngủ mà phanh thấy Kỷ Vân Thu.

Mấy tên gia đình tiến lên, cầm dây thừng trên tay.

"Các người dám?"

Kỷ Vân Thu dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua, giọng điệu uy hiếp.

Mấy tên gia đình kia đột nhiên do dự, thật sự không dám tiến lên.

Bọn họ bỗng run rẩy khi nhìn thấy cặp mắt kia của nàng, khiến cho toàn thân từ trong ra ngoài đều cảm thấy rét lạnh.

Trong mắt Kỷ Thu Hân đỏ ngầu, nỗi đau mắt đi nhĩ tử, cùng với sự phản nộ đối Kỷ Vân Thu, đều đan chéo nhau viết ở trên mặt.

Hắn chỉ vào quan tài Kỷ Nguyên Chức, lạnh giọng trách cứ "Người nhìn xem, là người hại chết Nguyên Chức."

Thật sự là đối trắng thay đen!

Đôi môi Kỷ Vân Thu dưới khăn che mặt, cười lạnh lùng, mắt đẹp cong lên.

"Cho dù hắn chết một nghìn lần, một vạn lần, cũng là báo ứng xứng đáng."

"Người....."

"Hôm nay ta tới, không phải tới quý xuống dập đầu với hắn, cũng không phải tới đưa ma cho hắn."

Đồng thời khi nói chuyện, nàng đã đi tới bên chiếc quan tài. Trên quan tài phủ một tấm vải đen, phía trên, có một ngọn nến nhỏ, còn có một khối huyết ngọc thượng đẳng dè lên trên tấm vải.

"Người muốn làm gì?"

Đồng thời với tiếng Kỷ Thu Hân vừa rơi xuống!

Kỷ Vân Thu đã nắm một góc của tấm vải đen, ra sức kéo!

Ngọn nến phía trên cùng với huyết ngọc rơi xuống sàn nhà, nặng nề tấm vải đen trong tay trượt xuống, vừa lúc bao lại ngọn nến chưa kịp tắt.

Tấm vải đen lập tức bén lửa và bốc cháy!

Ngọn lửa bùng lên.

Đột nhiên một con gió thổi qua, ngọn lửa lan rộng và đốt cháy tất cả những mảnh vải sa tanh màu trắng xung quanh. Ngọn lửa bắt đầu bốc lên tận xà nhà.

A ——

Tiếng thét chói tai, đúng là của Kỳ Mộ Thanh, bởi vì nàng ta chỉ đứng ngay trước những khối vải sa tanh màu trắng, bước chân lao đảo vài bước, cả người mạnh mẽ té ngã xuống sàn nhà.

Ngọn lửa bao trùm toàn bộ xà nhà, có dấu hiệu thoát ra khỏi tầm tay.

Toàn bộ trong đại sảnh, ngay lập tức loạn hết cả lên.

"Mau! Mau nâng quan tài ra ngoài, nâng ra ngoài....."

Kỷ lão phu nhân điên cuồng gào thét, vừa đứng lên, tức giận đến nổi ngất đi, được hai nha đầu đỡ lấy, kéo ra phía bên ngoài đại sảnh.

Trong khi đó, bọn gia đình vừa vội vàng tiến lên dập lửa, vừa vội vàng muốn nâng quan tài ra.

Quá là rất "háo nhiệt".

Kỷ Vân Thu, tươi cười sáng lạn.

Đồng thời khi đám người đang trong hoảng loạn, nàng đã ra khỏi đại sảnh, đi về hướng sân phía Tây.

Và nàng không hề biết rằng, Kỳ Uyển Hân đã theo sát ở phía sau nàng, cũng đi tới sân phía Tây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 117: Ngài là Vương gia, ta là thứ dân

Edit: Emily Ton.

Kỷ Vân Thu lấy ra hai hộp gỗ đàn hương của mình từ sân phía Tây.

Một hộp đựng bút lông và thuốc màu.

Một hộp đựng các loại dao nhỏ dùng để khám nghiệm tử thi.

Đây là bảo bối kiếm com ăn những năm gần đây của nàng, quả quyết không thể ném chúng lại.

Đương nhiên, còn có ngọc bội màu ngọc bích mà Vệ Dịch từng đưa cho nàng.

Nàng cất ngọc bội vào bên hông, một tay ôm hai hộp gỗ đàn hương, một tay cầm một cái giá cầm nến đã được thấp sáng.

Khi nàng vừa ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Uyển Hân đi vào trong viện.

Một thân đồ tang màu trắng, khiến cho mỹ nhân ốm yếu càng thêm động lòng người, ánh sáng bên ngoài chiếu từ sau lưng nàng, khuôn mặt tinh xảo như họa mơ hồ ở dưới mũ tang, chỉ có một nốt ruồi đỏ giữa trán là có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Nàng mang theo nỗi buồn khó tả, đặc biệt là cặp mắt khi đối diện với ánh mắt của Kỷ Vân Thu, tràn đầy nước mắt, thật sự có thể hoà tan trái tim người.

"Không thể không như vậy hay sao?"

Kỷ Uyển Hân đến gần bên cạnh Kỷ Vân Thu, giọng nói mềm mại không có lực, mang theo sự thương cảm.

"Kỷ Bù đã chết!" Bốn chữ, nhẹ nhàng vỡ ra từ trong miệng Kỷ Văn Thư.

Nghe thấy tin này, Kỷ Uyển Hân nhủ thật sâu, nháy mắt nước mắt tràn ra, vơm tay, chạm chạm bàn tay lạnh băng của Kỷ Văn Thư.

Đau lòng nói: "Người đã đợi hai năm, không phải đã tính tới điều tội tệ nhất sao?"

"Không, mấy năm nay, ta vẫn luôn tin rằng hân vẫn còn sống

"Văn Thư....."

"Kỷ Bù không còn nữa, trả tim ta cũng đã chết, người không cần tới đây khuyên ta. Người cũng biết, ta không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa."

Kỷ Văn Thư rất quyết tâm, cặp mắt lạnh như băng, vô cảm, tay cầm giá cầm nến cũng hơi có chút run rẩy.

Giọng nói của Kỷ Uyển Hân vẫn nghẹn trong cổ họng, thờ dài một tiếng, cuối cùng khuyên Kỷ Văn Thư một câu.

"Cho dù hiện tại người rời khỏi Kỷ phủ, cũng không cần khiến tình huống trở nên tồi tệ như vậy. Tam đệ vừa mới chết, cha và tổ mẫu đã thương tâm muốn chết. Người vừa rời nhào một trận, sẽ bị mọi người gán cho danh hiệu bất công và ích kỷ. Những ngày sau này của người, chắc sẽ khó khăn hơn."

"Người muốn gõ chuông cảnh báo ta sao?"

"Văn Thư, ta chỉ muốn tốt cho người."

"Không cần." Kỷ Văn Thư nhẹ nhàng nói, sau một khắc, cời tấm khăn che mặt trên mặt mình xuống.

Dưới ánh nến, vết sẹo thon dài màu đỏ sẫm, ánh vào trong mắt Kỷ Uyển Hân.

Nàng biết Kỷ Văn Thư đã bị hủy dung, nhưng không ngờ, vết sẹo thật sự rất khủng khiếp, xé rách gương mặt tinh xảo, có vẻ xấu xí.

"Đây là....."

Nước mắt của Kỷ Uyển Hân tiếp tục tuôn trào, về mặt đau lòng.

Nhưng Kỷ Văn Thư lạnh lùng cười: "Vết sẹo này, là ta thay nguyên chủ của thân thể này, trả hết toàn bộ công dưỡng dục cho Kỷ gia trong nhiều năm qua. Từ nay về sau, Kỷ Văn Thư trước kia người biết, hoàn toàn đã chết."

Không, Kỷ Văn Thư kia thật sự đã chết lâu rồi!

Nàng chỉ thay nàng ấy sống 5 năm, giống như một con rối sống suốt 5 năm qua.

Hiện tại, nàng đã mệt mỏi. Kỷ Văn Thư vốn gọi ân nhân kia, một khắc khi biết được tin Kỷ Bù đã chết, cũng chân chính biến mất.

Kỷ Uyển Hân còn đang cân nhắc ý của những lời Kỷ Văn Thư vừa nói.

Chủ nhân của thân thể là gì?

Cái gì đã chết?

Nàng nghe xong cảm thấy mơ màng bối rối.

Kỷ Văn Thư mang khăn che mặt lại một lần nữa, vòng qua bên cạnh nàng, khi đi ra phía sau nàng, bước chân đột nhiên dừng lại.

Đưa lưng về phía nàng, Kỷ Văn Thư hỏi: "Người có biết, năm đó, ai là người đã để lộ ra những lời ta và Kỷ Bù nói ở dưới tàng cây hoa mai?"

Thân mình Kỷ Uyển Hân mơ hồ run lên, chậm rãi phun ra mấy chữ.

"Ta không biết."

"Người không lừa gạt ta?"

"Ta không!"

Có được lời đáp trả, Kỷ Văn Thư không tiếp tục hỏi thêm, cất bước rời khỏi viện.

Đợi khi Kỷ Uyển Hân xoay người lại, nàng nhìn thấy, chỉ là bóng dáng Kỷ Văn Thư khoác áo choàng, trong tay vẫn giữ giá cầm nến, càng lúc càng xa.

Nàng cảm rằng, trong lòng khó chịu, mới vừa rồi khi sự đau lòng trong mắt trôi qua, ánh ở trong ánh mắt, chính là nồng đậm khó hiểu cùng với ghen ghét.

Hiện tại nàng vẫn không hiểu nổi, vì sao Cảnh Dung có thể vì Kỷ Văn Thư, đốt cây roi do Hoàng thượng ngự ban cho phụ thân mình, vì Kỷ Văn Thư, tổng giám Kỳ Nguyên Chức. Mặc dù hiện giờ Kỷ Văn Thư đã bị hủy dung, nam nhân kia, vẫn không hề không bỏ.

Dựa vào cái gì?

Luận về thân thể, luận về tướng mạo, có điểm nào nàng không bằng Kỷ Văn Thư!

Thậm chí, người gặp được Cảnh Dung trước, cũng là nàng!

Ngay hôm đó, trong phủ mở tiệc khoản đãi khách quý tới từ kinh thành, ngay một khắc khi nhìn thấy Cảnh Dung tiến vào, trái tim nàng, cũng đã mơ hồ chạm tới trên người hân.

Hiện giờ, rút không được, đẩy không xong!

"Vì sao, vì sao người luôn cướp mất người ta thích?"

Giọng điệu trở nên âm ngoan, cực kỳ quyết.....

.....Edit: Emily Ton.....

Tiền viện, toàn bộ trong phòng, đã bị lửa lớn vây hết chung quanh, trên dưới Kỷ gia không ngừng vội vàng dùng nước để dập tắt lửa.

Chiếc quan tài đã được chuyển ra bên ngoài đại sảnh, nhưng do lửa lan rộng, quan tài lại được dịch ra bên ngoài một chút, rất nhanh đã đến gần sát cổng lớn.

Kỷ Văn Thư trở lại tiền viện, tất cả mọi người đang vội vàng chiến đấu với ngọn lửa, dường như đã hoàn toàn quên mất đầu sỏ gây tội là nàng.

Kỷ Văn Thư lạnh nhạt nhìn xem lửa lớn bùng vây trong phòng, tầm mắt chuyển dời đến chiếc quan tài của Kỳ Nguyên Chức.

Sau đó, nàng có sức kéo xuống một tấm vải bố trắng gần mình xuống, ném ở trên quan tài, đồng thời vút giá cầm nến đang cầm trong tay lên đó.

Vải bố trắng nháy mắt bắt lửa cháy!

Chờ khi mọi người có phản ứng lại, chiếc quan tài kia, đã bị bao bọc bên trong lửa lớn!

Và Kỷ Văn Thư, đứng thẳng thân mình, đang từng bước một rời khỏi đại môn Kỳ phủ.

Sau lưng, là lửa cháy hùng hực, nàng giống như phượng hoàng trọng sinh vào Niết Bàn*, bỏ qua tất cả trái tim hiền lành từ tế, ước gì có thể dùng lửa lớn, đốt cháy hết thấy mọi thứ thành hư vô!

Toàn bộ Kỳ phủ, tiếng la, tiếng khóc, nổ tung một mảnh!

Lang Bạc ở trên xà nhà bên cạnh, kín đáo nhìn xem rõ ràng hết thấy, nhảy xuống xà nhà.

Hắn nhanh chóng chạy đến chỗ tối cách Kỳ phủ không xa, bấm báo: "Lửa là do Kỳ cô nương đốt, còn đốt cháy cả quan tài Kỳ Nguyên Chức!"

Không ngờ nữ tử nhỏ bé, lại tàn nhẫn như vậy!

Cảnh Dung khoanh hai tay phía sau lưng, trong mắt dâng lên một sự tàn nhẫn, khẽ môi câu lên: "Nếu đã cháy, sẽ không sợ thế lửa lớn hơn chút nữa."

"Vâng, thuộc hạ minh bạch."

Vì thế, Lang Bạc mang theo vài người, kín đáo thâm nhập vào hậu viện Kỳ phủ, ba viện Đông Nam Bắc, điểm thêm ba đóm lửa!

Toàn bộ Kỳ phủ, bị nhấn chìm vào trong một hồi lửa không lồ!

Kỳ Vân Thư ra khỏi phủ, chưa đi được bao xa, đã nhìn thấy Cảnh Dung đang chờ mình từ rất xa.

Hắn đứng bên một chiếc đèn lồng cũ nát, trên người, phản chiếu bóng những ngọn cây xung quanh, mơ hồ lay động, phảng phất khiến hắn có chút hư ảo, không chân thật.

Cảnh Dung như vậy, đã không còn ánh mắt ngà ngời phủ phàm, chỉ một cái chớp mắt, hắn thực sự rất hấp dẫn người.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư dường như có chút không bị ảnh hưởng!

Đợi nắng đến gần, Cảnh Dung hỏi nàng: "Đã đưa ra quyết định sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy, người có gì muốn làm hay không?"

"Đưa Vệ Dịch đi cùng."

"Được, bốn vương đáp ứng người, còn có điều gì nữa?"

"Ngài là Vương gia, ta là thứ dân!"

Ngài là Vương gia, ta là thứ dân!

Không thể nghi ngờ, chính là nàng đang muốn đưa ra một lời nhắc nhở. Nhắc nhở hắn, cho dù Kỳ Bối đã chết, trong trái tim nàng, vẫn không thể để hắn bước vào.

Loại cảm giác giống như bị người xé mở trái tim, rất cuộc hắn cũng trải qua.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn hơi cau mày.

"Được, bốn vương nhớ kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Trên đường hồi kinh

Hôm sau.

Lửa lớn Kỳ phủ đã bị dập tắt, tiền viện đại sảnh cùng với sân phía Đông đều bị cháy sạch.

Và thi thể Kỳ Nguyên Chức, cùng với quan tài, đều bị cháy không còn sót lại gì!

Sáng nay, lại truyền đến một tin tức!

Kỳ Bào phu nhân vì thương tâm quá độ, hơn nữa còn bị nhiễm phong hàn, đã qua đời!

Ngay sau đó, một đoạn tuyệt thư, được Kỳ phủ đưa tới Quảng Cừ viện, giao tới tận tay Kỳ Vân Thư.

"Gia tộc Kỳ thị, nhi nữ Kỳ Vân Thư, là hậu bối nhưng lời nói việc làm bại hoại, trên không niệm thân tình, dưới không có đạo đức nhân tính. Nay, trục xuất khỏi gia môn, vĩnh viễn không được nhập lại vào gia phả Kỳ thị....."

Giấy trắng mực đen, ấn phủ Kỳ gia đình xuống!

Cầm tờ giấy này, nàng cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập ý cười, bốn phía vỡ ra.

Duỗi tay, ném tờ giấy kia vào trong bếp lò, tro mắt nhìn nó bị đốt thành tro tàn.

Nàng biết, hiện tại trên dưới Kỳ gia, chắc chắn hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả, ném vào núi rừng hoang dã, để sài lang hổ báo cắn nàng đến nổi hồn tiêu phách tán!

Kỳ Nguyên Chức đã chết, Kỳ Bào phu nhân cũng đã chết.

Hiện tại, trách ai?

Trách nàng sao?

Cái nỗi này, nàng không đội, gánh nặng này, nàng không chọn!

Cảnh Dung phản phó xuống, chuẩn bị nhích người hồi kinh, xe ngựa dừng ở bên ngoài, có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Kỳ Vân Thư đi tới Vệ phủ một chuyến, nàng gào phỏ mọi sự Vệ gia cho Vệ Phó. Hơn nữa còn can dặn hắn, nếu như thật sự không trụ được nữa, hãy phân tán hết toàn bộ người trong phủ.

Rốt cuộc, chờ 《Lâm Kinh Án》xong xuôi, đoán chừng cũng là chuyện của một năm sau đó.

Đến lúc đó, có trở về hay không, nàng cũng không nói trước được. Có lẽ, rất có khả năng nàng sẽ mang theo Vệ Dịch, tới một huyện thành nào đó, làm một Ngổ tác nhỏ nhỏ.

Vệ Dịch thu xếp hồi lâu, mang theo vài bao lớn nhỏ bé bé.

"Lúc nương ta còn sống, nói rằng khi ra khỏi cửa phải mang theo đầy đủ mọi thứ."

Hắn chỉ vào một cái tay nải màu vàng: "Đây là quần áo."

Lại chỉ vào một tay nải màu xanh: "Đây là giày."

Sau đó chỉ vào một cái cái rương nhỏ nhỏ: "Đây là những thứ cha và nương mua cho ta, có điều, có vòng, còn có....."

"Vệ Dịch." Kỳ Vân Thư ngắt lời hắn.

"Thư nhi, người gọi ta sao?"

Đúng vậy, ta gọi người, nếu không, người sẽ quên mất còn có ta ở đây!

Kỳ Vân Thư lấy ra hai bức họa mang theo bên người, vừa đưa cho hắn, vừa nói: "Người hãy mang theo hai bức họa này, những thứ còn lại, chỉ cần vài bộ quần áo dùng để tắm rửa là được."

Vệ Dịch nhìn bức họa trong tay, không hiểu.

Ngày sau đó mở cả hai bức ra, cực kỳ vui sướng.

"Đây là cha và nương!"

Hai bức họa, một bức là Vệ lão gia, một bức là Vệ phu nhân.

Kỷ Vân Thư đã họa chúng suốt đêm.

Vệ Dịch ôm hai bức họa kia, như thế nào cũng không chịu buông tay, những tay nài lớn bé bé, đều bị hấn quên mất sau đầu.

Trên đường từ Vệ phủ tới Quảng Cừ viện, mọi người gần như đều đang đàm luận về sự tình Kỷ phủ.

Có người nói, lần này là do Tam tiểu thư Kỷ gia đốt, cũng là nàng đã giết chết Kỷ lão phu nhân. Nghe nói, bởi vì nàng đã bị điên, còn tự rạch mặt mình.

Nàng chỉ thừa nhận mình đã đốt lửa, còn lại, đều là lời đồn. Đều là lời đồn!

May mắn thời cô không có mạng xã hội, nếu không, chẳng phải nàng đã "vinh quang" trở thành phiên bản thu nhỏ vì đại nghĩa diệt thân hay sao?

Chỉ sợ trước khi có thể ra khỏi Cẩm Giang thành, nàng đã bị chết đuối bởi trong vô số ngôi sao nước bọt.

.....Edit: Emily Ton.....

Bên ngoài Quảng Cừ viện.

Cảnh Dung đã lên ngựa, kéo dây cương, cặp ủng được trang trí bằng họa tiết vàng, nhẹ nhàng chống bụng ngựa. Nếu như thay một thân trường bào vàng, đổi thành là áo giáp bạc, hiện tại, hẳn thật sự có thể tự hào như một vị tướng chuẩn bị xuất trận, phong thái cực kỳ ngạo nghễ.

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch đã tới, cặp mắt dài hẹp của hắn, nhẹ nhàng đảo qua, gắt gât đầu với Lang Bạc.

Lang Bạc kéo xe ngựa qua, nói với Kỷ Vân Thư: "Kỷ cô nương, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, ngài và Vệ công tử có thể lên xe ngựa."

"Được, chúng ta sẽ lên xe ngựa."

Vệ Dịch không nói câu nào, ôm hai bức họa, không chần chừ nhảy lên xe ngựa.

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua Cảnh Dung đang đưa lưng về phía mình, nhỏ giọng hỏi Lang Bạc một câu: "Vương gia nhà người không vào xe ngựa sao?"

"Vương gia nói, hắn không ngồi chung với thứ dân."

Ai nha!

Xem ra lời mình nói, hắn thật sự đã nhớ tới tận tâm khảm.

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người bước lên xe ngựa.

Mảnh xe vừa mới buông, nàng còn chưa ngồi yên ổn, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới từ bên ngoài.

"Vân Thư, bản quan tới đưa tiễn người."

Ngón tay nhợt nhạt xóc búa mình lên, Kỷ Vân Thư lập tức nhìn thấy khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của Huyện thái gia.

"Lưu đại nhân?"

Hắn mang vẻ mặt luyến tiếc, đau khổ nói: "Vân Thư, người nói xem, người cứ như vậy rồi đi, sau này sự tình trong nha môn, ta làm sao lo liệu hết việc?"

"Người đang giữ ta lại sao?"

"Điều này....." Huyện thái gia khép mắt nhìn thoáng qua về phía Cảnh Dung, run rẩy nói: "Người Dung Vương muốn, bản quan không dám đoạt."

Kỷ Vân Thư suy nghĩ trong giây lát: "Lưu đại nhân, người đi một chuyến tới thôn Lý gia, tìm một Ngổ tác gọi là Lý Hải, để hắn nhậm chức thay ta ở nha môn đi."

"Lý Hải?"

"Vụ án vứt xác một năm trước, hắn cũng từng tham gia. Người này, chắc chắn sẽ giúp ích cho người."

"Được, ta nhất định sẽ đi tìm hắn." Lưu đại nhân liên tục đáp, tiếp tục thở dài một tiếng: "Kỷ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, người rồi đi, thật ra cũng tốt. Tuy nhiên, nếu như có một ngày người quay trở lại, nhất định phải nói cho bản quan biết."

Mặc dù Kỷ Vân Thư không ưa thích Huyện thái gia hồ đồ, đặc biệt là trải qua các vụ án trong 5 năm qua. Nhưng không thể không nói, hắn vẫn rất tử tế với nàng.

Không có tiền, hẳn cho thêm tiền, tâm tình không tốt, hẳn cũng cho thêm tiền.

Chỉ cần nàng mở miệng, hết thấy hắn đều đồng ý!

Không biết vụ 《Lâm Kinh Án》, Cảnh Dung sẽ cho thêm nàng bao nhiêu tiền?

Nàng lắc đầu, không muốn lạc lời thêm vào trong đó!

Cong môi, liếc mắt nhìn Huyện thái một cái.

"Tạm biệt, trứng hồ đồ."

Nàng rụt đầu lại vào trong xe ngựa, ngay một khắc khi đầu ngón tay thu hồi lại, khoe môi cong lên một nụ cười nhẹ. Trong nụ cười, mang theo sự thất vọng của quả trứng hồ đồ Lưu đại nhân.

"Thư nhi, ai là trứng hồ đồ?" Vệ Dịch tròn mắt hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, không trả lời!

Lúc này, xe ngựa bắt đầu tăng tốc.

Qua một hồi, đã ra khỏi Cẩm Giang thành.

Nơi này, ngoại trừ khu rừng hoa mai, cùng với thiếu niên dưới tàng cây hoa mai ra, hết thấy đều không đáng để nàng nhớ tới.

Một hàng đội ngũ, từ trên đường nhỏ Cẩm Giang, bắt đầu chạy vào trong núi.

Khi màn đêm buông xuống, mưa xuân cứng bắt chợt tới, tí tách tí tách, vỗ nhẹ ở trên tóc xe ngựa. Gió lạnh thổi qua tấm màn hình và thâm nhập vào trong xe, kèm theo vài giọt mưa bụi tiến vào, rồi xuống tấm khăn che mặt của Kỷ Vân Thư, thấm vào trên làn da, lạnh cảm cảm.

Nàng chớp mắt một hồi, lúc mở mắt ra, liền nhìn thấy Vệ Dịch vẫn ôm hai bức họa, đang ngủ ngon lành.

Bởi vì không phải là đường cái, vì thế rất nhấp nhô, rung lắc một đường.

Nàng cúi tay xóc mình xe lên, lúc này xe ngựa đang ở trong núi, quanh mình, đều là những lùm cây rừng. Nàng thoáng nhìn về phía trước, thấy một số thị vệ đang giong đuốc dẫn đường phía trước, chiếu sáng toàn bộ con đường.

Ánh mắt, cuối cùng dừng lại ở trên người Cảnh Dung.

Mưa phùn dày đặc, khiến cho trên đầu Cảnh Dung, cùng với áo choàng gấm vóc thượng đẳng ẩm ướt, nhưng hắn cười ở trên lưng ngựa, dường như không hề có chút ảnh hưởng nào.

"Vương gia, phía trước có một gian miếu cũ."

Có người hô lên một tiếng.

Kỷ Vân Thư cũng lập tức lùi đầu về bên trong xe, bất chợt có chút chột dạ!

Rất nhanh, đội ngũ đã dừng lại ở bên ngoài ngôi miếu cũ nát, Kỷ Vân Thư thức tỉnh Vệ Dịch, kéo hắn đi vào ngôi miếu.

Thị vệ Cảnh Dung tìm kiếm một ít củi khô và đốt lên hai đồng lửa.

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, bốn người ngồi quanh một đồng lửa.

Hon mười tên thị vệ ngồi quanh một đồng lửa khác!

Vừa mới đặt mông ngồi xuống, ngoài cửa ngôi miếu cũ nát lại ủa vào một đoàn người.

Chỉ thấy năm sáu người đang nâng một cái quan tài cồng kềnh, tiến vào cổng lớn của ngôi miếu cũ nát, cả người đều hoàn toàn ướt đầm!

"Mau mau mau, nhanh chóng nâng vào, ngàn vạn đừng để đi thể phu nhân bị ướt."

Một người nam nhân vừa chống ô che ở trên đỉnh đầu nam chủ nhà mình, vừa ra lệnh cho mấy gã sai vặt nâng quan tài vào trong ngôi miếu cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Người hồ p

Edit: Emily Ton.

Sự yên tĩnh của ngọn núi được bao phủ bởi tiếng mưa rơi tí tách, nhưng bị phá vỡ bởi từng đợt âm thanh cổ sức nâng quan tài, cùng với tiếng nam nhân nôn nóng hô to như muốn nổ tung.

Có thể do quan tài tương đối nặng, những người đó chỉ nâng từ cổng lớn vào trong viện cũng mất một thời gian khá lâu.

Có hai người chạy vào ngôi miếu trước những người khác, nhanh chóng dọn dẹp một chỗ đất trống.

Bọn họ không hề chú ý tới đám người Cảnh Dung và Kỷ Vân Thư bên kia.

Vệ Dịch vốn đang buồn ngủ, động tĩnh bên ngoài lập tức quét con buồn ngủ của hắn không còn một mảnh, cặp đôi mắt tò mò giống như bị dính vào nhạ cao su, vẫn luôn nhìn những người bên ngoài ở trong mưa gió.

Hắn kéo ống tay áo của Kỷ Vân Thư, ngoài miệng còn thường xuyên dò hỏi.

Nói: "Thư nhi, vì sao bọn họ lại nâng quan tài đó?"

Kỷ Vân Thư không trả lời hắn.

"Phó thúc nói, quan tài là phải chôn xuống đất, vì sao bọn họ không chôn?"

"....."

"Thư nhi....."

"Được rồi, Vệ Dịch, đừng nói nữa."

Kỷ Vân Thư ngắt lời hắn nói.

Tiểu tử này, bất kể lúc nào cũng nói đặc biệt nhiều.

Vệ Dịch nín thở, không nói nữa, chỉ nhìn nhìn.

Kỷ Vân Thư cũng nhìn về phía đám người ở bên ngoài miếu, thấy những người nâng quan tài gần như đã kiệt sức, phải tốn rất nhiều thời gian mới nâng được quan tài vào miếu.

Sau một khắc, nâng thoáng nhìn qua Cảnh Dung, tên kia cầm một cây gậy trong tay, không chút để ý chọc về phía đồng lửa, hắn căn bản không thèm liếc mắt ngoáy bên ngoài một cái.

Một bộ dáng hoàn toàn không liên quan đến mình!

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, nói với hắn: "Mưa lớn như vậy, mặc dù quan tài kia được làm bằng gỗ bạch đàn, nhưng nếu ngâm trong mưa gió lâu như vậy. Không bằng Vương gia hãy giúp đỡ....."

Lời còn chưa nói xong, Cảnh Dung cắt ngang lời năng mà không thèm ngẩng đầu nhìn lên.

"Người biết bọn họ là người nào sao? Còn muốn bốn vương giúp đỡ?"

Hả?

Người nào?

Câu hỏi này có chút không đầu vào đầu.

Kỷ Vân Thư nhìn về phía bên ngoài một hồi lâu lần nữa, lúc này mới bừng tỉnh ——

Những người đó, đều đội mũ giống như một chiếc sừng dê, áo choàng có kiểu dáng mở, cổ áo phía trước được bắt chéo qua bên phải, tay áo rất hẹp và được thắt chặt bằng một chiếc thắt lưng ở eo. Bên dưới áo choàng là một cái áo ngắn, quần dài và ủng da.

Bên hông mỗi người đều được quần một khối da để đẹp tình xạo, trên cổ, còn đeo một chuỗi vòng mã não.

Cách ăn mặc này, căn bản là không phải là người Trung Nguyên!

"Bọn họ là người Hồ Ấp?"

Kỷ Vân Thư đưa ra kết luận.

Lúc này Cảnh Dung mới chậm rãi giương mắt: "Vậy người thử đoán xem, bọn họ là người thể nào ở Hồ Ấp?"

Hắn giống như vị giám khảo đang chất vấn năng.

Kỷ Vân Thư cũng có vài phần hứng thú, tiếp tục nhìn kỹ, ánh mắt dừng lại ở trên người nam chủ nhân.

Mặc dù kiểu dáng áo khoác mở phía trước, nhưng trên vai áo khoác của người này, lại thêu năm đuôi chim không tước.

"Người Hồ Ấp vốn là dân du mục ở biên cảnh Đại Lâm, cho đến một trăm năm trước thì tự lập phong vương. Đột nhiên được mọc lên từ mặt đất, bọn họ vẫn luôn thờ phụng tất cả những sinh vật có lông chim, cho rằng đó là thánh vật trời cao ban cho. Vì thế sau này, phong không tước làm linh điều, cũng căn cứ vào số lượng lông chim không tước, dùng nó để phong theo địa vị cao thấp. Áo khoác của Hồ Ấp vương, được thêu bảy cái đuôi chim không tước, sáu cái là những người được phong hầu, năm cái, chính là quý tộc. Như vậy, quý tộc Hồ Ấp, đều là thân tín của vương thất. Vì thế người này, chắc hẳn là thân huynh nào đó của Hồ Ấp vương!"

(*Một số từ Hán được dùng ở trên: không tước = chim công; linh điều = chim thiêng; thân huynh = anh ruột)

Cánh Dung nghiêm túc lắng nghe rằng phân tích, khóe miệng thường xuyên nhếch lên phía trên một chút.

Tò vè tán đồng!

"Những điều này, người làm sao biết được?"

"Trong sách!"

Thật vậy, Huyền thái gia nơi đó, có rất nhiều sách không tốt, phần lớn đều là công văn do triều đình phát xuống. Sau khi Huyền thái gia xem xong, thường đưa cho nàng nhìn xem một cái.

Ngày thường không có việc gì, nàng đều xem những công văn đó như những cuốn tiểu thuyết, đọc qua một lần.

Hầu hết những điều trong đó, đều ghi tạc ở trong đầu nàng.

Cánh Dung cười: "Nếu như người có thể nói chuẩn như vậy, vậy thì cũng nên biết rằng, Đại Lâm và người Hồ Ấp đã từng đánh nhau qua vài thập niên, mấy năm gần đây mới ngừng chiến được, nhưng quan hệ vẫn luôn căng thẳng. Bỏn vương thân là hoàng tử Đại Lâm, người cảm thấy bốn vương nên giúp? Hay là không nên giúp?"

Theo lý thuyết, đương nhiên là không nên!

"Ngoan cố!" Kỳ Vân Thư trừng hấn một cái, ngược lại nhìn về phía Lang Bạc: "Người là một đại nam nhân, Vương gia nhà người là hoàng tử, có thể không giúp. Chẳng lẽ, người cũng không thể duỗi tay ra?"

Lang Bạc gật gật đầu: "Kỳ cô nương nói đúng."

Vì thế, Lang Bạc nhắc mông lên, chuẩn bị thét gọi mấy tên thị vệ đi qua hỗ trợ.

Trong khoảnh khắc.....

"Người rất nhân hay sao?" Hai trông mắt chim ưng của Cánh Dung, lạnh lùng thiêu đốt hấn.

Toàn thân Lang Bạc đột nhiên đóng băng lại, nuốt nuốt nước miếng, khó xử nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư.

Cánh Dung là chủ tử của hấn, vẫn nên nghe lời chủ tử.

Vì thế lại chuẩn bị ngồi xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cánh Dung lại lên tiếng.

"Đi thôi!"

Khóe miệng Lang Bạc co giật, rốt cuộc là đi? Hay là không đi?

"Vương gia? Giúp? Hay là không giúp?"

Cánh Dung trừng hấn: "Còn do dự gì vậy? Còn không đi mau!"

"Vâng."

Lang Bạc lĩnh lệnh, gọi thêm mấy tên thị vệ đi tới hỗ trợ.

Kỳ Vân Thư nhìn Cánh Dung đối diện, người này, chính là vị chết nhưng cái mỏ vẫn còn cứng*!

(* ý nói mình đã làm sai nhưng vẫn khẳng khái cho mình là đúng) {Note: Có một số bạn không thích đọc lẫn trung-anh-việt nên từ giờ ad edit ko chèn vào nữa, xem như từ giờ edit cho các bạn đọc là chính, ko còn cho bản thân đọc là chính như ngày xưa nữa}

Bịch ——

Tiếng của một cục gỗ rơi xuống đất, đột nhiên vang lên ở bên ngoài.

Vệ Dịch bị dọa sợ nên rụt vệt về phía bên người Kỳ Vân Thư, Kỳ Vân Thư cũng theo bản năng vồ về phía sau lưng hấn.

Hành động này, đều bị Cánh Dung nhìn vào trong mắt. Hấn thật sự hận không thể tách hai người kia ra, ngồi vào giữa!

Nhưng, sự tình phát sinh bên ngoài đã đánh mất ý niệm của hấn.

Lang Bạc mang theo người, còn chưa ra khỏi ngói miếu, chiếc quan tài kia đã rơi khỏi dây chằng, đập mạnh xuống mặt đất!

Lúc này mới phát ra một tiếng "bịch" kia.

Quan tài rơi xuống và nghiêng qua một bên, nắp quan tài cũng bị mở ra. Một khối thi thể bên trong lập tức lăn ra ngoài, còn có một số vật dùng để bồi táng.

Vàng bạc châu báu!

Chén bát bằng vàng!

Thậm chí, còn có một số gương đồng và những vật dụng khác.

Chẳng trách dây chằng không chịu được sức nặng như vậy. Những vật dùng để bồi táng, cũng đủ xa hoa. Nếu vậy, tương lai khi đại táng, ngôi mộ tuyệt đối cũng không hề keo kiệt!

"Là một thai phụ?"

Khi Kỳ Vân Thư nhìn thấy thi thể lăn ra, kinh ngạc thốt lên một câu.

Ánh mắt của nàng, cũng chăm chú nhìn vào trên bụng thai phụ kia, ấn đường không thể không nhũn lại.

Trong khi những người khác, dường như không chú ý tới biểu tình đang suy tư của nàng.

"Phu nhân." Nam chủ nhân hồ một tiếng, đám mưa vọt lên, tiếng khóc thút thít.

"Các người đang làm gì vậy? Còn không nhanh chóng nâng di thể phu nhân vào trong, một đám vô dụng." Tuy từng của nam chủ nhân, dùng chân điên cuồng đá mấy đá vào mông những gã sai vặt.

Lang Bạc nhanh chóng mang theo mấy tên thị vệ tiến lên hỗ trợ, bất chấp mưa to, một lần nữa nâng thi thể đặt vào trong quan tài, đẩy nắp quan tài lại.

May mắn quan tài lật nghiêng, bên trong không bị nước vào, xem như trong bất hạnh còn có vạn hạnh.

Sau một lúc, quan tài được nâng vào trong miếu.

Mấy gã sai vặt còn thu dọn một số vật bồi táng rơi đầy rơi ở bên ngoài!

Lúc này, Kỳ Vân Thư đã mở hộp gỗ đàn hương của mình ra, trong đó, nàng chọn một con dao nhỏ hẹp, đặt ở trên ngọn lửa, chậm rãi xoay trái xoay phải nung lên.

Sau đó, đưa con dao cho Vệ Dịch.

Phản phó nói: "Cầm nó và đặt ở trên lửa nung một hồi."

Vệ Dịch hơi sợ một chút, nưn rầy tiếp nhận con dao, nhỏ giọng hỏi một câu: "Thư nhi, người muốn giết ta sao?"

Phốc ——

Hài tử, người có bị chứng hoang tưởng hay không?

Ký Vân Thư lắc đầu: "Không phải, đợi lát nữa chúng ta sẽ có thịt ăn!"

"Được, có thịt ăn."

Vì thế, Vệ Dịch chú ý đến nhiệm vụ của mình, bắt đầu nướng con dao trên lửa.

Nghĩ tới sẽ có thịt ăn, nước dãi đều chảy rớt đầy đất.

Mà Ký Vân Thư, từ trong hộp lấy ra một cây kim dài và một sợi chỉ, cẩn thận khâu chỉ vào kim.

Cánh Dung mang về mặt hoang mang, muốn ăn thịt, sao cần phải dùng kim chỉ?

Hắn lập tức thuận miệng hỏi một câu: "Người muốn làm gì?"

"Mổ bụng lấy con!" Nàng nói với giọng không mặn không nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Mổ bụng lấy con

Mổ bụng lấy con?

Cây gậy trong tay Cánh Dung "rắc rắc" một tiếng, bị gãy một đường ở giữa!

Hắn xác định chính mình không hề nghe lầm, nhũu mày căng thẳng, nói: "Người trong quan tài kia, đã chết."

Giống như đang nhắc nhở nàng.

Ký Vân Thư gạt đầu, tò vò hiểu rõ.

Cánh Dung dừng lại, dường như đoán được tâm ý nàng, hỏi: "Vây..... người muốn bốn vương giúp người làm gì?"

Nàng vội vàng xoay kim chỉ trên ngón tay mình, nhìn thoáng qua phía bên kia, quan tài đã được bố trí xong, đối phương cũng đang nói lời cảm tạ với Lang Bạc.

Sau đó đối diện với ánh mắt của Cánh Dung, nói: "Ta muốn biết, phụ nhân kia đã chết lúc nào."

Cánh Dung hiểu ý của nàng, vì thế xoắn áo bảo đứng lên, đi về phía bên kia.

Lang Bạc cũng nhanh chóng giới thiệu người: "Đây là công tử nhà ta."

Người nọ ca người ướt đầm, cảm kích vơn phắn gắt gắt đầu: "Đa tạ công tử đã ra tay trợ giúp, nếu không đi thể phu nhân ta chỉ sợ sẽ bị hư hại. Không biết công tử họ gì?"

"Tại hạ họ Dung."

"Ta họ Khắc, vốn tới Trung Nguyên để trao đổi buôn bán, nhưng không ngờ phu nhân ta đột nhiên nhiễm bệnh qua đời, vốn phải lên đường suốt đêm, chạy về quê nhà, không ngờ gặp phải mưa to."

Trong khi nói chuyện, thở ngắn than dài!

Trao đổi buôn bán?

Người là kẻ lừa đảo!

Năm đuôi khổng tước đã bại lộ thân phận của người, còn giả bộ.

Thôi, Cánh Dung không muốn vạch trần hắn, rốt cuộc hắn cũng đang dấu thân phận bản thân.

Hắn nói: "Khắc lão gia, phu nhân người qua đời khi nào?"

"Sáng nay."

"Qua đời sáng nay? Thật sự lấy làm tiếc."

Cánh Dung tăng giọng cao thêm một chút, cố ý để Ký Vân Thư có thể nghe được.

Khắc Sát lại không nhận được thờ dài một tiếng.

Nghe được những lời nói vừa rồi của Cánh Dung, biết được thời gian từ vong, trong lòng Ký Vân Thư càng thêm nắm chắc.

Vì thế, nàng đứng dậy đi tới, dáng người mảnh khảnh, quần áo đơn giản, búi tóc thanh nhã. Mặc dù mang khăn che mặt, nhưng vẫn khó che đầy khuôn mặt xinh đẹp, giống như được bao phủ trong một đám sương mù, đầy hư ảo.

Trong ngôi miếu đồ nát này, tạo nên một "cảnh tượng" cảnh đẹp ý vui.

Nàng đi đến trước mặt Khắc Sát, đôi môi ẩn dưới khăn che mặt màu xanh khê mờ: "Khắc lão gia, không biết có bất tiện hay không, để ta nhìn xem đi thể phu nhân người một chút?"

Khắc Sát mang vè mặt không hiểu.

"Người là?"

"Ta....."

Nàng còn chưa dứt lời, Cánh Dung đã giành trước một bước.

"Đây là phu nhân của ta."

Ký Vân Thư trừng hắn một cái, không muốn so đo với hắn.

Khắc Sát khách khí gạt đầu, kỳ quái hỏi: "Cô nương vì sao muốn xem đi thể phu nhân ta?"

Nàng hỏi: "Lệnh phu nhân đã mang thai được tám tháng, đúng không?"

"Vâng."

"Khắc lão gia, ta nghĩ, hài tử của người vẫn còn sống."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đột nhiên hoảng hốt.

Còn sống?

"Điều này..... sao có thể? Hài tử của ta còn sống? Điều này....."

Nàng giải thích: "Thai nhi nhận được chất dinh dưỡng cần thiết thông qua dây rốn từ trong cơ thể mẹ. Hơn nữa, cũng thông qua dây rốn có thể mang máu và nuôi dưỡng thai nhi. Mặc dù lệnh phu nhân đã qua đời, nhưng thai nhi sẽ không lập tức từ vong."

"....."

Những từ như dây rốn, chỉ được sử dụng trong y học hiện đại, rõ ràng với ở thời đại này đương nhiên nghe sẽ không hiểu.

"Nếu như Khắc lão gia tin ta, ta sẽ lấy thai nhi an toàn ra khỏi bụng phụ nhân."

Kỷ Vân Thư nói với giọng chắc chắn.

Khắc Sát kinh ngạc: "Người, thật sự chắc chắn hài tử của ta còn sống?"

Nàng gật đầu, nói tiếp: "Nếu hài tử còn tiếp tục ở trong bụng lâu hơn, khả năng sống sót sẽ càng ít. Khắc lão gia, còn thỉnh người tự mình làm chủ."

Khắc Sát xoa xoa hai tay, do dự một hồi, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn cắn răng đưa ra quyết định.

"Được, chỉ cần hài tử ta còn sống, người có thể làm bất cứ điều gì."

Quay đầu, phân phó cho những người đi theo: "Các người, mở quan tài ra, nâng phụ nhân tới đây."

"Vâng."

Khắc Sát muốn đánh bạc một phen.

Mấy gã sai vặt không ngừng vội vàng làm theo, đặt thi thể ở trên nắp quan tài.

"Vệ Dịch, đưa dao cho ta." Kỷ Vân Thư gọi một tiếng.

Giờ này khắc này, Vệ Dịch còn tưởng rằng sẽ có thịt ăn, vui vẻ đưa dao tới.

Hắn còn không quên hỏi: "Thư nhi, có phải có thể ăn thịt hay không?"

Lông tơ cả đám người đều dựng thẳng đứng!

Kỷ Vân Thư thề, sau này loại chuyện thể này, tuyệt đối sẽ không lừa Vệ Dịch nữa.

Khuôn mặt dưới khăn che mặt xấu hổ, duỗi tay sờ sờ đầu Vệ Dịch: "Người ngoan ngoãn qua bên kia ngồi, không cần lên tiếng, cũng không cần nhìn xem bên này, biết không?"

"Vì sao?"

"Không có vì sao, người ngoan ngoãn nghe lời là được. Nếu không, chờ đến khi tới kinh thành, ta sẽ không cho người ăn thịt."

Không được ăn thịt? Vậy thì không được. Vệ Dịch che miệng, liên tục gật đầu, ngoan ngoãn quay lại chỗ cũ ngồi xuống, đưa lưng về phía bên này. Hắn cảm lấy cây gậy Cảnh Dung ném qua một bên, bắt đầu vô thức chọc chọc trên đồng lửa.

Kỷ Vân Thư quét mắt liếc nhìn mọi người xung quanh một cái, nói: "Các người đều quay người đi, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Mọi người rất nghe lời, tránh ánh mắt đi, đưa lưng về phía quan tài, tạo thành một vòng tròn.

Chỉ có Khắc Sát đứng ở bên quan tài, khẩn trương nhìn phụ nhân đã chết của mình, trong mắt tràn ngập nước mắt.

Cũng may, người Hồ Ấp mặc áo ngắn, không rườm rà khó khăn khi cởi quần áo.

Kỷ Vân Thư vén quần áo của phụ nhân lên, lộ ra một cái bụng lớn đã hơi có màu xanh tím.

Hình dạng phồng lên của bụng, cũng không hề mịn màng, ngược lại có chút gập ghềnh.

"Cô nương, hài tử, thật sự còn sống?" Khắc Sát vẫn còn có chút hoài nghi.

Kỷ Vân Thư gật đầu, nhũu chặt đuôi lông mày.

Nàng đã dùng một bàn tay ấn ở trên cái bụng phồng lên, một bàn tay khác, cầm con dao nhỏ đã được nung qua lửa một thời gian, nghiêng một góc 45 độ, tìm đúng vị trí, nhấn xuống. Mũi dao từ từ cắt sâu vào trong da thịt!

Cổ tay thoáng dùng sức, nắm chuôi dao, cắt theo chiều ngang, tạo thành một lỗ hổng trên cái bụng vốn hoàn hảo không tổn hao gì.

Máu chậm rãi tràn ra, có chút sền sệt, lập tức dính ướt mười ngón tay nhợt nhạt của nàng.

Nàng buông xuống đầu, cực kỳ chuyên chú, nhưng khăn che mặt lại bị gió thổi bay, đứng đưa ở trong tầm mắt của nàng, thực sự có chút chướng mắt.

Nàng khẽ nhủu mày, lập tức kéo khăn che mặt xuống, ném ở trên mặt đất.

Trên chiếc khăn che mặt màu xanh nhạt, dính máu trên năm ngón tay, tạo nên hương vị có vài phần giống như dẹt hoa trên gấm.

Đương nhiên, vết sẹo bên phía mặt trái, cũng bị hiện ra.

Khắc Sát nhìn thấy vết sẹo chạy dài trên khuôn mặt Kỷ Vân Thư, ánh mắt không thể không run rẩy, hình như có chút muối tức.

Lúc này hắn cũng không rảnh lo nữ tử trước mắt xấu hay đẹp, chỉ là mắt không hề nháy nhìn xem nàng đang rạch bụng phụ nhân của mình.

Sau khi đã mở rộng vết cắt, Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua cái bụng, ếch đầu, vẫn chưa đủ, vì thế nàng lại cầm dao nhỏ, mở rộng ra thêm chút nữa, lúc này mới bỏ qua.

Sau một khoảnh khắc, một đôi tay thon dài vói vào trong bụng, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, đảo ở bên trong một hồi, sờ trái, sờ phải, xác định tay mình đã đụng chính xác vào đứa trẻ ở trong bụng. lúc này mới chậm rãi dùng sức, ôm ra một đứa trẻ chưa đủ tháng ra ngoài từ trong bụng đầy máu.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy thân mình nhỏ nhỏ nhiễm đầy máu, nằm ở trong tay mình, trái tim căng thẳng, càng thêm cẩn thận!

Khắc Sát há to miệng, hai mắt tràn ngập nước mắt nhìn đồng "thịt" nhỏ nhỏ, đôi môi run run.

"Hài tử..... hài tử của ta?"

Kỷ Vân Thư là một chuyên gia khám nghiệm tử thi, từ trước tới nay chưa từng đỡ đẻ hài tử, nhưng đây là lần đầu tiên "đỡ đẻ", dường như cũng có chút tương đồng.

Nàng dùng dao cắt cuống rốn, giữ hai chân đứa trẻ, chống ngược nó xuống, nhẹ nhàng vỗ vào mông nó.

Một lần, hai lần.....

"Oa ——"

Hơi thở của hài tử thực sự rất yếu, tiếng khóc cũng khá yếu ớt, nhưng ít ra, đứa nhỏ này vẫn còn sống.

Mọi người nghe thấy tiếng khóc, đều quay đầu lại nhìn xem, lập tức nhìn thấy Kỷ Vân Thư đang xách tiểu hài tử trong tay, giống như đang xách một con gà nhỏ.

Và khi nhìn thấy những gì ở trên tấm ván gỗ, vết mổ ở trên bụng phụ nhân, sắc mặt vài người lập tức biến đổi, che miệng, muốn phun ra.

Khắc Sát vội vàng lấy một miếng vải khô, quấn quanh hài tử và ôm vào trong ngực.

Nước mắt tràn mi, khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đặt tên là A Mạt

Edit: Emily Ton.

Giờ phút này trong miếu đồ nát, quanh quần tiếng khóc của hài tử, nhưng không cảm thấy âm ỉ, ngược lại có thêm một chút sức sống.

Nhưng có người kinh ngạc không thôi!

Kinh ngạc đứa nhỏ này còn sống, kinh ngạc là Kỳ Vân Thư có thể mở được hài tử ra từ trong bụng mẹ.

Quả thực rất thần kỳ!

Tuỳ từng bên cạnh Khắc Sát vui mừng thốt lên một tiếng: "Là một nhi tử! Lão gia, là công tử! Phu nhân sinh hạ công tử."

"Đúng vậy, là nhi tử của ta, ta đã có nhi tử, ta đã có nhi tử."

Khắc Sát kích động khiến toàn bộ thân thể đều run rẩy, nhanh chóng phản phó: "Đi lấy chút sữa dê tới đây, mau."

"Vâng vâng vâng....."

Tuỳ từng kia gọi sai vật tới, nhanh chóng chạy ra xe ngựa bên ngoài lấy chút sữa dê, sau khi dùng lửa đun lên thì cho hài tử uống.

Trong khi những người khác đều vội vàng nghênh đón sinh mệnh nhỏ, Kỳ Vân Thư lại vô cùng bận rộn.

Đôi tay nàng dính đầy máu để ở trước ngực, quần sợi chỉ quanh ngón tay, bắt đầu khâu lại bụng của thi thể đã bị mổ ra.

Nàng cúi đầu chuyên chú, cực kỳ cẩn thận.

Quả thật, rất giống như bậc thầy đang thêu thùa!

Ước chừng thời gian qua nửa nén hương, động tác trên tay nàng mới kết thúc.

Tự mình cắt ra, sau đó lại khâu lại với nhau, chỉ nhìn thấy một dấu vết nhỏ hẹp. Thi thể không hề bị hư tổn.

Nàng vận vẹo cổ đau, phản phó với mấy gã sai vật.

"Nhanh chóng nâng đi thể phu nhân các người vào trong quan tài đi, tránh cho di thể bị ẩm, hư thối sẽ càng nhanh hơn."

"Vâng."

Nàng dịch ra sau vài bước, tránh chỗ cho bọn họ.

Mấy gã sai vật nhanh chóng chạy tới giúp đỡ, đầu tiên bọn họ nhìn thoáng qua vết sẹo trên mặt Kỳ Vân Thư, ngấy ra một lúc.

Đáng tiếc! Thật đáng tiếc!

Vốn là một gương mặt mỹ nhân tính xạo, nhưng lại bị vết sẹo kia làm hỏng!

Mấy người hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng nâng thi thể vào trong quan tài.

Cùng với động tác lên xuống, mùi máu tươi khó ngửi cùng với mùi thịt nát nhảy vào chớp mũi, thực sự khiến người buồn nôn khó chịu.

Chịu đựng mùi vị kia, cuối cùng bọn họ vẫn an bài xong thi thể, đẩy nắp quan tài lên!

Lúc này, Kỳ Vân Thư mới nhất khăn che mặt bị mình kéo xuống thả trên mặt đất, yên lặng ra khỏi ngôi miếu hoang.

Nàng đứng ở bên ngoài phía dưới mái hiên, duỗi bàn tay vào trong mưa, máu kia sền sệt, chậm rãi được rửa sạch từ những ngón tay thon dài tinh tế. Nàng cũng không quên rửa sạch tấm khăn che mặt dính máu.

Một chiếc khăn lụa màu xanh nho nhỏ, cảm giác khi xoa nó ở trong tay, cực kỳ thoải mái.

Nhìn nước mưa giống như vòi hoa sen, tạo nên từng tiếng "kêu" trên tay, khoe miệng nàng bắt đầu dạt theo một nụ cười tươi.

Giống như hải đồng đang chơi trong nước!

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã chạy tới bên cạnh nàng, cặp ánh mắt thâm tình xen lẫn u sầu mất mát, luôn đặt ở vết sẹo trên gương mặt nàng.

Xấu nơi nào?

Rõ ràng không hề xấu một chút nào cả!

Cho dù trên má nàng có khắc lên vết sẹo thon dài, nhưng khi chất kia, dù thế nào cũng không thể che dấu được.

Đặc biệt là giờ phút này, đôi môi hơi cong, phát ra nụ cười yếu ớt, quả thực khiến người đam mê đến nỗi thần hồn điên đảo!

"Chơi vui sao?"

Cảnh Dung hỏi một câu.

Kỳ Vân Thư dừng tay lại, nghiêng mắt nhìn hần một cái, nhẹ nhàng nói: "Chơi vui."

"Không lạnh sao?"

"Không lạnh!"

"Ta chưa bao giờ biết, thi ra người có thể làm những việc như vậy. Trước kia....."

Hắn còn chưa nói dứt lời, Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng quyết định ngắt lời hắn.

"Trước kia ta chưa từng làm. Đây là lần đầu tiên ta giúp người sinh nó. Không, lần đầu tiên giúp người mở lấy thai!"

"Mở lấy thai?" Cảnh Dung nhủ mảy.

Nàng nghiêng đầu, cân nhắc ở trong lòng một chút, giải thích nói: "Chính là có một số thai phụ, khi không thể sinh bình thường được, cần phải rạch một lỗ trên bụng, lấy hài tử ra, sau đó sẽ khâu bụng lại, chờ thêm mấy ngày cho vết thương đóng lại, lúc ấy có cắt chỉ đã khâu."

Nàng trả lời thật sự rất rõ ràng!

Thật khó giải thích được sự kiên nhẫn.

Trán Cảnh Dung cháy đầy hắc tuyến. Trước đó, hắn chưa từng biết rằng, có thể lấy hài tử ra từ trong bụng mẹ.

Không thể trách giải thích của Kỳ Vân Thư khiến hắn giống như lọt vào trong sương mù. Rốt cuộc, trước đó, thật đúng là chưa từng có người trải qua như vậy.

Đa số thai phụ thời cổ đại đều chết khi khó sinh, đây là vì không có phương pháp sinh mổ!

"Thì ra là như thế!"

Cánh Dung, nghĩ ta không biết người già vô hiểu hay sao!

Quên đi, không muốn vạch trần người.

Kỷ Vân Thư thu hồi đôi tay từ trong mưa, đang muốn buông xuống, tay trái đã bị cánh tay Cánh Dung nắm lấy, nâng ở giữa không trung!

Cùng với nước mưa rơi xuống mái hiên, hai người bốn mắt đan chéo.

Hắn cao hơn nàng một cái đầu, nàng không thể không ngửa đầu nhìn hắn.

Trái tim đột nhiên căng thẳng!

Nàng cảm thấy mình gần như bị điện!

Năm ngón tay bị quấn chặt trong bàn tay to của Cánh Dung, hơi ấm truyền qua làn da, chạy vào máu trong thân thể nàng, khiến toàn thân nàng đều trở nên ấm áp.

Nàng giật mình một cái, cổ gồng rút tay về.

Nhưng Cánh Dung không buông!

"Buông tay!"

Giọng nói mang theo mệnh lệnh, không phải là thỉnh cầu.

"Ta chỉ muốn người nói thành thật một câu, trong lòng người, thật sự không một vị trí nhỏ nào cho ta hay sao?"

"....."

"Trả lời ta."

Cổ tay Cánh Dung hơi dùng một chút lực, kéo nàng tới trước mặt mình.

Sắc mặt Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống, lưu luyến, nói không nên lời.

Từ sau khi nàng nói ra câu "Ngài là Vương gia, ta là thứ dân" kia, vị vương gia này, từ Cẩm Giang đến nơi đây, một đường đều không rên một tiếng.

Ngay cả khi dùng lại nghi ngại, cũng tránh rất xa, đôi mắt đều không nhìn xem nàng một cái.

Đọc theo đường đi, nàng cũng từng nói qua với hắn vài câu, nhưng hắn đều yên lặng không đáp, giống như đang trút giận!

Đêm nay, sự hờn dỗi này sợ là đã không càng được nữa, hiện tại giống như có mùi thuốc súng và sẵn sàng "nổ tung"!

Kỷ Vân Thư cũng không bận tâm lập lại lần nữa, ánh mắt vững vàng nhìn hắn.

Nói: "Lòng ta....."

Lời còn chưa nói xong!

"Hai vị?" Giọng nói của Khắc Sát vang lên.

Trong một cái chớp mắt, Cánh Dung buông lỏng tay mình, Kỷ Vân Thư lập tức rút tay về.

Hành động nhỏ nhoi vừa rồi, dường như chưa từng tồn tại.

Khắc Sát ôm hài tử trong tay, giờ phút này, mắt còn đang ứa lệ, cực kỳ cảm kích nhìn Kỷ Vân Thư.

Khắc Sát đến gần nói: "Cô nương, nếu không gặp được người, chỉ sợ hài nhi của ta không thể giữ nổi. Người là ân nhân của ta, cũng là ân nhân của hài nhi ta."

"Khắc lão gia, người đừng nói như vậy, làm việc thiện mỗi ngày, chính là đang tích đức. Hơn nữa, chắc chắn lệnh phu nhân ở trên trời linh thiêng, phù hộ cho đứa nhỏ này bình an không có việc gì."

"Cho dù nói như thế nào, người chính là ân nhân của Khắc tử ta."

Nếu không phải đang ôm hài tử trong tay, Khắc Sát thật sự muốn quỳ xuống khấu đầu với nàng mới chịu bỏ qua.

Nhìn tiểu nhân nhi kia, Kỷ Vân Thư hơi mỉm cười, không thể không hỏi: "Ta có thể ôm nó một cái hay không?"

"Đương nhiên có thể."

Trong khi nói, Khắc Sát đã cẩn thận trao đứa bé đang ôm trong tay qua cho nàng.

Kỷ Vân Thư ôm hài tử, trái tim căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng rất cẩn thận, khi nhìn hài nhi trong tà lót, mắt nàng bắt đầu hơi đỏ.

"Cô nương nếu như không ngại, có thể đặt nữ danh* cho hài nhi của ta hay không?" Khắc Sát hỏi.

(*Tên đặt lúc mới sinh)

Đặt tên?

Việc này nàng chưa từng trải qua.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng rung lắc tiểu nhân nhi trong tay, suy tư một lúc, nói: "Đứa nhỏ này có thể may mắn sống sót, cũng là một kỳ tích. Trở lại từ cánh cửa thần chết được coi là một điềm lành. Hay là, hãy gọi là A Mạt đi. Hy vọng tương lai, hắn có thể kiên cường vượt qua tất cả mọi khó khăn, mãi mãi cho tới cuối cùng."

"A Mạt?" Khắc Sát nhẹ giọng gọi tên, gần như vui vẻ nói: "Tốt, hãy gọi là A Mạt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Kỷ - Vân - Thư

Edit: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư trả A Mạt lại cho Khắc Sát.

"Chúng ta nên vào trong thôi, hài tử yếu nhược, không nên để trúng gió."

Khắc Sát gật đầu, tiếp nhận hài tử, sau đó đột nhiên lấy ra một vật từ bên hông mình, đưa cho Kỷ Vân Thư.

Đó là một khối ngọc bài nhỏ tinh xảo, xung quanh nam vàng, có một sợi chỉ bạc được quấn quanh nó. Ở giữa ngọc bài, mặt trên có khắc một con khổng tước sinh động như thật. Trên đôi mắt khổng tước, có nam một viên ngọc bích thượng đẳng. Mặt sau của ngọc bài, khắc một chữ "Nam!" ("南")

"Hiện tại, ta không có gì hồi báo, ngọc bài này, còn thỉnh cô nương nhận lấy. Nếu như có một ngày, cô nương đi tới Hồ Ấp, dùng ngọc bài này sẽ tìm được ta, ta sẽ thăm tạ."

"Điều này....."

"Cô nương nhận lấy đi, cũng để trong lòng Khắc mỗ cảm thấy dễ chịu một chút."

Sau đó, trực tiếp nhét ngọc bài vào trong tay Ký Vân Thư.

Kết cấu của tấm ngọc bài nhỏ nhỏ khá ấn tượng, cảm xúc thật ra rất tốt, xoa ở trên đầu ngón tay, cảm giác lạnh như băng, rất thoải mái.

Ký Vân Thư không tiện từ chối.

Đơn giản liền nhận lấy!

Nàng nghĩ, nàng chắc sẽ không đi tới Hồ Ấp, nếu muốn chối từ, nàng sẽ cần phải tốn thêm một phen miệng lưỡi!

"Một khi đã như vậy, ta sẽ nhận lấy."

Trong lòng Khắc Sát lúc này mới dễ chịu một chút, ôm A Mạt đi vào.

Ký Vân Thư nhắc chân cũng chuẩn bị đi vào, dường như đoán được Cảnh Dung sẽ kéo cánh tay mình, nàng trực tiếp khoanh hai tay ở trước ngực, lúc này mới đi một đường thẳng vào trong.

Tay Cảnh Dung bắt vào trong không khí!

Tiểu nữ tử, vẫn rất lợi hại.

Sau khi vào trong, Ký Vân Thư ngồi xuống, Cảnh Dung cũng ngồi xuống, một đôi mắt yên lặng nhìn nàng chăm chăm.

Giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

Ký Vân Thư hong khô khăn che mặt trong tay trên lửa, sau đó mang nó lại ở trên mặt mình.

Vệ Dịch chớp đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, miệng phồng lên.

Hành động nho nhỏ của hân, vừa lúc bị Ký Vân Thư nhìn thấy, nàng hỏi hân: "Có chuyện gì với người vậy? Không vui sao?"

"Không phải." Vệ Dịch lắc đầu.

"Vậy người bị sao vậy?"

Vệ Dịch do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Thư nhi, có phải người sợ người khác chê cười hay không?"

"Àn?"

Vệ Dịch nhấp môi, ngồi tới gần nàng một chút, đưa miệng tới bên lỗ tai của nàng, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, người đừng sợ, thật ra, người không xấu chút nào, người vẫn là Thư nhi tốt của ta."

Hơi thở ấm áp, dần dần lan rộng ở bên tai nàng.

Phải nói rằng, những lời Vệ Dịch nói, giống một khối vải mỏng trong suốt, cù ở bên tai nàng, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Khóe môi Ký Vân Thư cong lên, hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Nàng nhìn hân, nói: "Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Cha nương ta không còn nữa, ta chỉ còn có người. Thư Nhi, ta đảm bảo, ta nhất định sẽ trở thành nam tử hán. Tương lai, ta nhất định sẽ bảo hộ người. Tuyệt đối sẽ không để người khi dễ người. Nếu như có người dám khi dễ người, ta nhất định sẽ giúp người báo thù."

Giọng điệu cực kỳ kiên quyết!

Ký Vân Thư cười: "Được, ta sẽ chờ tới ngày đó, khi Vệ Dịch có thể bảo hộ ta."

"Àn." Hân gật đầu thật mạnh.

Hai người không hề chú ý tới, khuôn mặt Cảnh Dung đang bốc mùi ngói dối điện.

Trong lòng hân thật sự không cam lòng!

Hân không nhận được, quăng ra một câu với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, người không đủ khả năng gánh trách nhiệm bảo hộ nàng, nàng là yêu tinh gây họa, chỉ có ta mới có thể đảm đương được."

A phi!

Người mới là yêu tinh gây họa!

Ký Vân Thư hung hăng trừng hân một cái.

Vệ Dịch gãi gãi đầu, bấu môi quay về phía Cảnh Dung: "Người mới là yêu tinh gây họa."

"Người....."

"Thư nhi nói, người là một kẻ chuyên đi bắt nạt, sấm đánh không chuyên, mưa xối không tan, khuôn mặt lúc nào cũng nham hiểm, đen hơn than, hơn nữa..... Ngộ!"

Ký Vân Thư đứng lúc bụng kín miệng hân.

Dọc theo đường đi, Ký Vân Thư cũng có nói một đôi câu với Vệ Dịch, phần lớn đều là thuận miệng nói ra, không ngờ tới, tiểu tử thú kia đều nhớ kỹ tất cả.

Ghi nhớ thì cứ việc ghi nhớ, không ngờ hân còn nói ra miệng.

Cho dù muốn nói ra, cần gì phải làm trò nói trước mặt Cảnh Dung.

Ngay cả khi làm trò trước mặt Cảnh Dung, vì sao còn để tên nàng vào đó?!

Lần này, nàng thật sự ước gì trên mặt đất có một lỗ hổng để nhanh chóng chui vào.

Nàng vừa che miệng Vệ Dịch lại, vừa nhìn về phía Cảnh Dung, khuôn mặt hân đen như than, bùng lên một ngọn lửa, con người lạnh băng tức giận, cũng đang hung hăng chờ nàng.

"Ký — Vân — Thư!" Cảnh Dung nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên nàng.

Nàng chưa bao giờ biết, tên của mình lại khó nghe như vậy!

Khóe môi dưới khăn che mặt của Ký Vân Thư, không ngừng run rẩy.

Nàng lập tức giải thích với hân: "Ta..... chỉ thuận miệng nói nói."

"Thuận miệng? Nói mà không suy nghĩ."

"Ta chỉ....."

"Đủ rồi!"

Cánh Dung hít một tiếng, đứng dậy, đi đến một đồng lúa khác, ngồi xuống bên một tên thị vệ, đưa lưng về phía Kỳ Vân Thư, để lại cho nàng một cái lưng đầy phẫn nộ phía sau.

Lúc này, tay Kỳ Vân Thư che ở trên miệng Vệ Dịch cũng được thả xuống.

Vệ Dịch giống như bị nghẹn, thở một hơi thật dài, sau đó vừa hôn lên bờ môi nàng, vừa hỏi: "Thư nhi, người..... sao người..... sao người không cho ta nói?"

"Nếu người còn nói tiếp, ta sẽ gấp rắc rối"

"Vì sao? Ta đã..... nói sai rồi sao?"

"....."

Kỳ Vân Thư giờ phút này, cảm thấy đầu đau dữ dội.

Một đường đi tới kinh thành, nếu như giả hóa kia vẫn luôn bực bội, chỉ sợ cả một đường nàng cũng phải chịu khổ cho tới kinh thành!

Nhưng ai biết, Lang Bạc đối diện lại đang cúi đầu cười.

Vừa lúc bị Kỳ Vân Thư nhìn thấy.

"Người đang cười gì vậy?"

Lang Bạc nhìn thoáng qua Vương giả nhà mình một cái, quay đầu nhẹ giọng nói với Kỳ Vân Thư: "Kỳ cô nương, nếu như đối thành người khác nói về Vương gia như vậy, chỉ sợ lúc này, đã bị ném ra bên ngoài. Xem ra Vương gia đối với ngài, thật sự rất tốt."

Ai ai ai!

Sao lại vòng đến mặt này lần nữa!

Kỳ Vân Thư hạ thấp lông mày, liếc mắt nhìn qua bên kia.

Quên đi, vẫn nên để hân bình tĩnh qua một đêm đi.

Một đêm trong ngôi miếu, Vệ Dịch vẫn ôm hai bức họa, ngủ dựa vào trên vai Lang Bạc.

Cánh Dung cũng dựa vào vách tường bên kia cách xa mọi người, để lại cho mọi người một cái lưng đầy ánh lửa.

Kỳ Vân Thư không thể nào ngủ được, nhìn chăm chăm đồng lúa trước mặt, từ lúc bùng cháy đến lúc suy yếu rồi đến khi dập tắt mới thôi!

Sáng sớm hôm sau.

Bên ngoài ngôi miếu, hai đám người ngựa lập tức phân ra, chuẩn bị rời đi!

Khắc Sát trước khi rời đi, còn nói vài lời cảm tạ với Kỳ Vân Thư, hy vọng nàng có cơ hội sẽ tới Hồ Ấp.

Lúc này từng người bắt đầu lên xe ngựa, rồi đi theo hai hướng ngược nhau.

Kỳ Vân Thư vẫn ngồi trong xe ngựa cùng với Vệ Dịch, Cánh Dung cười ngựa bên ngoài.

Dọc theo đường đi, sau khi qua hai ba canh giờ, cuối cùng rời khỏi con đường nhỏ đường trên núi và đi trên con đường chính.

Không còn có núi xóc này, ngồi ở trên xe ngựa, cuối cùng thoải mái hơn một chút.

Kỳ Vân Thư nhìn nhìn Vệ Dịch, thấy hân vén rèm liều mạng nhìn ra bên ngoài.

"Người đang nhìn gì vậy?"

Vệ Dịch không quay đầu lại, nói: "Bên ngoài thật sự rất đẹp."

Đẹp?

Kỳ Vân Thư tiến tới gần hơn, cũng nhìn ra bên ngoài một cái. Mặc dù vừa rời khỏi con đường nhỏ trên núi, nhưng chung quanh vẫn đều là các dãy núi cùng với cây cối, không cảm thấy thật sự đẹp để nhìn xem.

Có lẽ, chỉ vì Vệ Dịch chưa bao giờ xa nhà, nhìn thấy những thứ này, tất nhiên sẽ thấy mới lạ!

"Hì ——"

Cùng với tiếng ngựa hí, xe ngựa bỗng chốc ngừng lại, dường như đã đụng phải thứ gì đó.

Kỳ Vân Thư sau khi ngồi yên ổn, lúc này mới xốc mình trước xe ngựa lên, chỉ lộ ra một đôi mày đẹp, nhìn về phía trước.

Phía trước xe ngựa, trực diện gặp phải một đám người đang cười ngựa!

Khi nhìn thấy rõ ràng gương mặt hai người bên phía đối phương, Kỳ Vân Thư nhanh chóng buông mình xuống, rụt người trở về.

"Thư nhi, có chuyện gì vậy?" Vệ Dịch hỏi nàng.

Nàng lắc đầu!

Vệ Dịch tò mò, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lập tức bị nàng kéo lại.

"Đừng đi ra ngoài!"

Vệ Dịch bị giọng điệu khẩn trương của nàng dọa sợ, không nói câu nào, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Quân là quân, thần là thần

Dịch: Emily Ton.

Nàng sống nên nghĩ đến, là thư kia của Kỳ Thư Hân, từ Cẩm Giang đã được đưa tới kinh thành, chắc chắn nàng sẽ gặp phải hai vị ca ca kia đầu đó trong cuộc hành trình của mình!

Nhưng hiện nay, nếu như để bọn họ biết được, chính nàng đã đốt Kỳ phủ, còn khiến tổ mẫu tức giận đến nỗi đi dời nhà mà, chỉ sợ ngay khi thấy đầu nàng thò ra từ bên trong xe ngựa, thanh Hiến Xích kiếm trong tay Nhị ca mình, sẽ lập tức rống đến nổi xương cốt đều không thừa.

Thật ra, không phải nàng sợ chết, sợ đau, nhưng nàng không muốn chết ở trên tay người Kỳ gia.

Nếu không, nàng thật sự là quá đáng tội!

Nàng không muốn điều đó!

Phía trước xe ngựa.

Cánh Dung vẫn ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt trong nháy mắt phát ra ánh sáng lạnh, mang theo cảm giác bí ẩn khiến người khó hiểu.

Đám người Kỳ Lê và Kỳ Hoàn lần lượt xuống ngựa, một đầu gối chạm xuống mặt đất, khoanh hai tay trước mặt.

"Tham kiến Dung Vương!"

Những người hành quân đánh giấc không giống như người thường, tiếng nói đều đặc biệt vang dội.

Cánh Dung hạ thấp mí mắt của mình.

"起来吧。"

"Đứng lên đi."

"Tạ Dung Vương."

Hai kẻ như Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, Cánh Dung cũng không tiếp xúc nhiều khi ở kinh thành.

Phần lớn đều ngẫu nhiên gặp phải vài lần trong khi nghị sự với phụ hoàng mình.

Trong hai người, bạo đại Kỳ Lê, chính là Tư Đồãn làm quân cánh tả (trái), nửa vẫn nửa võ, trong tay nắm năm vạn đại quân. Hon nữa, hắn là người tàn nhẫn độc ác, dễ đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.

Ngay cả Định Bắc Hầu đương triều cai quản người này cũng gọi hắn là "sói hủ", ám chỉ hắn ăn thịt người không cần nhà xương!

Lão nhị Kỳ Hoàn là Trường Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Hắn thật sự là một võ tướng, tính khí tất nhiên cũng lớn như những chiến tích hiển hách của hắn.

Thô bạo! Thô bạo! Vẫn là thô bạo!

Cũng may, hắn làm người không tệ, là kẻ thẳng tính, gặp cứng hắn sẽ cứng, gặp mềm hắn có thể mềm.

"Nhị vị tướng quân đang vội đi đâu vậy?" Cánh Dung đã biết rõ còn có ý hỏi.

Khuôn mặt Kỳ Lê âm trầm, mặc dù thân hình không cao lớn, nhưng cặp mắt nhỏ hẹp lại cực kỳ sắc nét, khiến người không rét mà run.

Hon nữa mang theo sự khôn ngoan!

Hắn cúi thấp đầu, nói: "Trong nhà mặt tướng bắt ngờ có tang, vì thế mới ra roi thúc ngựa chạy về, không ngờ trên đường gặp được Vương gia. Nếu có gì xúc phạm, còn mong được lượng thứ."

"Nếu đã như thế, vậy không chậm trễ hai vị tướng quân trở về đưa ma, bốn vương cũng muốn nhanh chóng về kinh."

Đưa ma?

Thì thế, ngay cả quan tài đều đã bị đốt sạch sẽ, người thật sự rất biết nói giỡn.

Kỳ Lê trời sinh tính nhạy bén, cố gắng ngẩng đầu hết sức, nhìn về phía xe ngựa ở phía sau Cánh Dung, con người âm trầm, mang theo giọng điệu quý quyết, nói

"Vương gia, gần đây vùng này thường có loạn phi lui tới, thỉnh Vương gia trên đường hồi kinh hãy cẩn thận một chút."

"Loạn phi?" Cánh Dung nghe ra ý trong lời nói của hắn, liếc mắt nhìn về phía sau xe ngựa một cái, lúc này khỏe mới mới hơi nhếch lên: "Đa tạ tướng quân Kỳ Lê nhắc nhở, bốn vương sẽ tự mình chú ý nhiều hơn."

"Không biết..... bên trong xe ngựa là người phương nào?"

"Khách quý của bốn vương." Cánh Dung trả lời không cần suy nghĩ.

Hai mắt Kỳ Lê nhu lại, rất có tâm tư.

Trong khi thân sắc của hắn, đều bị Kỳ Hoàn một bên nhìn thấu hoàn toàn, hắn ta tiến lên vài bước, mang theo tiếng nói thô lỗ đầy bạo lực: "Không biết bên trong xe ngựa là người phương nào, nếu không ngại có thể vén rèm lên để ta nhìn xem cho rõ, tránh nhầm lẫn khiến loạn phi tác quái."

Sắc mặt Cánh Dung trở nên nghiêm túc, giọng điệu lạnh lùng mắng: "Tướng quân Kỳ Hoàn có ý hoài nghi trong xe ngựa của bốn vương có dấu loạn phi?"

"Mặt tướng chỉ là suy đoán, không bằng, hãy để mặt tướng giúp Vương gia điều tra rõ ràng!"

Đứt lời, hắn rút ra Hiên Xích kiếm từ bên hông, mạnh mẽ đâm tới người bên trong xe ngựa.

Mặc dù ở bên trong xe ngựa, Kỳ Vân Thư cũng cảm giác được rõ ràng, Hiên Xích kiếm mang theo sát khí đang tới gần mình, giống như muốn đâm thủng chiếc màn chắn trước mặt, thẳng tắp đâm vào trái tim nàng mới xong.

Hai tay nàng không thể không nắm lên làn váy của mình, ngừng hô hấp lại.

Hai mắt như mực, cũng chợt phóng đại!

"Thư nhi....."

Sau một khắc, Vệ Dịch nhào vào trong lòng ngực nàng, ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, đầu dựa vào trên cổ nàng.

Kỳ Vân Thư nhìn thân ảnh bên ngoài xe ngựa càng ngày càng gần, bóng dáng tiếp tới gần chiếc màn chắn hơn một chút.

Gờ khắc này, nàng thần nghĩ, mình chắc chắn sẽ chết.

Bỗng chốc, chiếc màn chắn bị một luồng gió xốc lên!

Nàng nhìn thấy Kỳ Hoàn đang cầm thanh Hiên Xích kiếm đâm tới.

Bốn mắt vội vàng giao nhau!

Kỳ Hoàn cũng nhìn thấy nữ tử bên trong xe ngựa, khuôn mặt bị phù bởi khăn che mặt, ăn mặc đơn giản, làn váy bị gió thổi bay, tóc dài như mực xoã trên vai, chỉ dùng một cây trâm gỗ cuốn thành một đùm, kẹp ở lên đỉnh đầu.

Trong lòng ngực, còn ôm một người nam nhân!

Chỉ bằng vào cặp mắt kia, hắn rõ ràng không thể nhận ra.

Hướng chỉ nữ tử như vậy, sao sẽ là Tam muội đáng chết ngàn đao kia của mình?!

Gió ngừng lại, tấm màn rơi xuống!

Kiểm phong trong tay Kỳ Hoàn đột nhiên bị một trường kiếm đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng lại, một thanh kiếm đã được đặt trên cổ.

Người nào mà tốc độ kinh người như vậy?

"Làm càn!"

Tiếng mắng của Cánh Dung vang lên.

Mang theo phần nộ!

Kiểm trong tay hắn, cắt đứt một lỗ trên cổ Kỳ Hoàn, nếu như dùng thêm một chút lực, chiếc cổ thô dày này, chỉ sợ sẽ bị một kiếm của hắn đâm thủng.

"Thật to gan, ngay cả khách quý của bốn vương người cũng dám rút kiếm chĩa vào, trong mắt còn có bốn vương hay không!"

Ánh mắt Kỳ Hoàn không hề dao động, nhiều năm hành quân đánh giặc, đã tôi luyện hần thành một thân ngao cốt bất khuất.

Hắn bình tĩnh, trả lời: "Mặt tướng cho rằng bên trong xe ngựa có loạn phi ẩn nấp, vì thế mới rút kiếm ra. Vừa rồi đã nhìn thấy rõ người bên trong, là do mặt tướng lỗ mũi, mong rằng Vương gia thứ tội."

"Thứ tội?"

Thanh kiếm trong tay Cảnh Dung nhếch lên trên một cái, để ở ngay chỗ cầm Kỳ Hoàn.

Cười lạnh một tiếng: "Người có biết, hiện tại bốn vương có thể từ hình người ngay tại chỗ?"

Vừa nghe những lời này, Kỳ Lê cách đó mấy mét nhanh chóng quỳ xuống đất.

Thình cẩu: "Thình Vương gia thù hà lưu tình, Kỳ Hoàn xúc phạm tới Vương gia, cũng bởi vì suy nghĩ cho sự an nguy của Vương gia, cầu xin Vương gia xem xét điều này, khai ân một lần."

"Kỳ gia các người thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, mỗi một lần, đều khiến bốn vương phải mờ rộng mắt ra để nhìn." Cảnh Dung nheo mắt lại, khí thế cực kỳ tức giận, chìa thẳng thanh kiếm trên tay vào người Kỳ Hoàn, nói: "Trên dưới Đại Lâm còn chưa bao giờ có thần tử nào, dám rút kiếm trước mặt bốn vương. Kỳ Hoàn, bốn vương biết người không sợ chết, nhưng người đừng quên, quân là quân, thần là thần. Cho dù người có thành tích vĩ đại, chung quy vẫn là thần." (Quân: vua; Thần: hạ thần/bề tôi)

Trong đó mang theo lời nhắc nhở!

Mặc dù Kỳ Hoàn là một kẻ vũ phu, nhưng cũng hiểu được đạo lý quân quân thần thần.

Hắn đánh phải mềm xuống: "Vâng, mặt tướng mình bạch."

Sau khoảnh khắc, Cảnh Dung thu hồi kiếm từ trên cổ hắn, ném cho Lang Bạc.

Nhìn thoáng qua Kỳ Lê quỳ trên mặt đất, Cảnh Dung lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi, các người tốt xấu gì thì một kẻ cũng là Tư Doãn cánh tả, một kẻ là Trường Lâm tướng quân, bốn vương sẽ không thật sự muốn mạng của các người. Tuy nhiên, chuyện xảy ra vừa rồi, bốn vương hy vọng là một lần cuối cùng. Nếu như phát sinh sự kiện tương tự, vậy đừng trách bốn vương lấy tội mưu nghịch tru sát."

"Đa tạ Vương gia!"

Cảnh Dung nhảy lên ngựa, không thèm liếc mắt nhìn hai anh em Kỳ gia, hai chân nhẹ nhàng đặt trên bụng ngựa.

"Đi!"

Kỳ Lê và Kỳ Hoàn thối lui qua hai bên sườn, hành lễ!

Xe ngựa bắt đầu di chuyển về phía trước, Kỳ Văn Thư cố gắng hết sức để duy trì bình tĩnh, vừa rồi sợ bóng sợ gió vẫn còn quanh quẩn ở trước ngực, chậm rãi không tan.

Vệ Dịch vẫn ôm nàng không chịu buông tay, có lẽ cũng bị dọa sợ.

Nàng đánh phải nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng hắn, nhỏ giọng an ủi.

Nhưng, ngay khi xe ngựa lướt qua bên người Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, không biết xui xẻo làm sao, bức màn một lần nữa bị gió thổi bay.

Và chiếc khăn che mặt của nàng, cũng nhẹ nhàng bị gió quét lên.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 124: Đây là Đại Lâm, không phải Khúc Khương

Khuôn mặt ẩn ẩn hiện hiện, hổ hoảng ở phía trong bức màn, vừa lúc bị Kỳ Lê và Kỳ Hoàn nhìn thấy được. Mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng thanh kiếm trong tay Kỳ Hoàn, lại muốn tiến lên.

Trong lòng hắn dường như vẫn còn hoài nghi, muốn lời người phía trong xe ngựa ra ngoài, xác khăn che mặt lên, nhìn thật kỹ một cái, xem có phải là Kỳ Văn Thư hay không.

Bước chân vừa mới di chuyển một bước, lập tức đã bị Kỳ Lê giữ chặt.

Hắn nhỏ giọng nhắc nhở: "Dung Vương đang ở đây, người và ta không thể xằng bậy."

Kỳ Hoàn thực sự không cam lòng, đợi xe ngựa đi xa, ném tay Kỳ Lê ra.

Kỳ Hoàn phát tiết lửa giận trong lòng: "Người bên trong xe ngựa, nhất định là Văn Thư. Người và ta cứ để nàng chạy như thế, làm sao báo thù được cho Tam đệ?"

So với hắn, Kỳ Lê lại bình tĩnh hơn rất nhiều, xụ mặt, nói: "Cho dù có phải hay không, người vừa mới nháo một hồi như vậy, người và ta cũng coi như đã kết thù cùng với Dung Vương. Ngày sau hành sự, tất nhiên sẽ rất bất tiện. Thà rằng thêm một bằng hữu, cũng không cần kết thêm một địch nhân."

Kỳ Lê là Tả Tư Doãn, vừa giỏi văn vừa giỏi võ, được xem như một quân sư, đầu óc tất nhiên xoay chuyển nhanh hơn kẻ lỗ mãng như Kỳ Hoàn.

Kỳ Hoàn đánh miễn cưỡng từ bỏ, nhưng trong lỗ mũi dường như đều phun ra khí trắng!

Cả hai lập tức chạy về đưa ma cho Kỳ Nguyên Chức.

Nhưng, nếu như chờ hai người về tới phủ, phát hiện ra Kỳ phủ đã bị đốt gần như cháy hết, tổ mẫu của mình đã chết, chỉ sợ sẽ hối hận hiện tại không đuổi theo xe, chém chiếc xe ngựa kia thành hai nửa!

.....Edit: Emily Ton.....

Bên trong xe ngựa, Vệ Dịch cuối cùng đã bình tĩnh lại, tiếp tục ôm hai bức họa kia.

"Thư nhi, những người vừa rồi là ai, hắn muốn giết chúng ta hay sao? Vì sao hắn lại muốn giết chúng ta?"

"Không sao, bọn họ không phải muốn giết chúng ta, chỉ là một sự hiểu lầm."

"Thật vậy chăng?"

Kỳ Văn Thư gật đầu: "Đúng vậy."

Vệ Dịch xê dịch gần tới bên người nàng, không nói gì nữa.

Tâm tư của Kỳ Văn Thư trầm xuống, vừa rồi nếu không phải Cảnh Dung ngăn lại, nàng chắc chắn đã chết.

Đuối tay vén màn lên, nhìn về phía trước mặt, vừa lúc cũng nhìn thấy Cảnh Dung quay đầu lại nhìn mình.

Trong ánh mắt hắn, mang theo một tia lo lắng. Kỳ Văn Thư gật gật đầu, ý bảo cảm tạ, cũng tỏ vẻ mình không sao.

Lúc này nàng mới rụt đầu trở về.

Dọc theo đường đi, Cảnh Dung càng đi cao cảnh giác, ra lệnh cho mấy tên thị vệ, bảo vệ phía sau xe ngựa, kẹp xe ngựa ở chính giữa, phòng ngừa vạn nhất.

Sau khi đã đi được một đoạn đường dài, sắc trời cũng bắt đầu tối, cũng may trên đường tương đối bình an. Khi bọn họ đi trong đêm đen thêm một đoạn đường nữa, liền nhìn thấy một khách điểm phía trước.

Mặc dù khách điểm nằm tại vùng ngoại ô, nhưng nó cũng rất lớn, chung quanh, cũng có những thương nhân lui tới nghỉ ngơi ở trọ.

Xuống xe ngựa, hai chân Kỳ Vân Thư chồm lên mặt đất, lúc này mới cảm thấy bản thân mình còn sống.

Sau khi Cảnh Dung sai người dắt ngựa đi ăn, lập tức mang theo người đi vào khách điểm.

Đoàn người, nam tuần lĩnh khố, trong tay đều mang theo trường kiếm, nữ ăn mặc trang nhã bất phàm, còn mang theo mạng che mặt.

Vùng ngoại ô này, mặc dù đa số là thương nhân và kiếm khách cũng chẳng có gì lạ, nhưng trang phục của đoàn người vẫn hấp dẫn không ít người chú mục.

Vài nam nhân, thậm chí công khai dừng ánh mắt ở trên người Kỳ Vân Thư.

垂涎三尺！Thèm muốn!

Tiểu nhị nhiệt tình cong eo, nhanh chóng chạy lên đón: "Có bao nhiêu vị muốn ở trọ?"

Cảnh Dung không có biểu tình gì!

Điều này khiến cho tiểu nhị giống như bị ăn một miếng đá lạnh.

Lang Bạc tiến lên, móc ra một thỏi bạc, đặt vào trong tay tiểu nhị, phân phó: "Giúp chúng ta chuẩn bị mấy gian thượng phòng."

Nắm bạc trong tay, đôi mắt tiểu nhị đều tỏa ra ánh sáng, kéo khăn trên vai xuống, đi về phía trước.

"Hân hạnh, thỉnh các vị khách quan trên lầu."

Hắn mang theo đám người đi lên trên lầu.

Kỳ Vân Thư vừa mới đi lên được mấy bậc thang, trên lầu lập tức có người chạy xuống, bước chân giống như có gió, đột nhiên đụng vào bả vai nàng một chút.

Bước chân nặng lao đao, thân mình Kỳ Vân Thư bị đâm ngã về phía sau.

May mắn thay, phía sau được bàn tay Cảnh Dung nắm giữ ngang eo, giữ vững thân mình lại.

Người đâm vào nàng, là một nam nhân ước chừng ba mươi tuổi, hần cúi đầu, hình như có chút kinh hoàng.

Nhanh chóng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi....."

Sau đó lao xuống dưới lầu.

"Không sao chứ?" Cảnh Dung hỏi bên tai nàng.

Nàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ vì trong lòng vẫn còn sợ hãi? Người yên tâm, có bốn vương ở đây, sẽ không để người Kỳ gia đặt một ngón tay lên người của người."

Dường như hắn luôn có thể nhìn thấu tâm tư nàng!

"Đa tạ Vương gia." Nàng nâng làn váy lên, tiếp tục lên lầu.

Tiểu nhị đẩy một cánh cửa ra: "Cô nương, người ở gian này đi, nó rất rộng rãi."

"Cảm ơn."

Nàng vừa mới đi vào, Vệ Dịch sau lưng cũng chuẩn bị đi theo vào, nhưng đã bị Cảnh Dung nắm lấy cổ áo phía sau.

"Người ở bên này."

Nói xong, kéo Vệ Dịch đi về một gian phòng khác.

Kỳ Vân Thư vốn định nói gì đó, ngừng lại vẫn nên thôi. Vạn nhất Vệ Dịch thật sự dính với nàng, muốn ngủ cùng nàng một chỗ, vậy chẳng phải nàng sẽ hết đường thoát rồi sao.

Vì thế, Cảnh Dung vừa kéo hắn đi, trong lòng nàng vẫn rất cảm kích.

Bị kéo tới một căn phòng khác, Vệ Dịch cực kỳ không vui.

Hắn trừng mắt nhìn Cảnh Dung: "Người vì sao không cho ta đi theo Thư nhi."

"Nam nữ khác nhau, người không biết sao?"

"Biết, nhưng ta từng nói qua."

Cảnh Dung nhàu mày: "Vậy người còn theo vào làm gì?"

Vệ Dịch nói rất có bài bản: "Nhưng Thư nhi là nương tử của ta! Nương ta từng nói, ta có thể ngủ cùng nương tử của ta."

"....."

Có một khoảnh khắc như thế, Cảnh Dung thật sự hoài nghi, Vệ Dịch rốt cuộc có phải đang cố ý hay không?

Cảnh Dung gất gỏng, phân phó một tiếng với Lang Bạc: "Đêm nay người ngủ cùng phòng với hắn, trông chừng hắn cẩn thận, đừng để cho hắn chạy loạn."

"Vâng!"

Nghe thấy phải ngủ cùng phòng với Lang Bạc, Vệ Dịch lập tức bâu môi, nghệt mũi, nhanh chóng lắc đầu: "Ta không muốn ngủ cùng với hắn, ta muốn ngủ cùng Thư nhi."

"Người không thể!" Cảnh Dung quăng ra một câu, rồi đi.

Vệ Dịch muốn đuổi theo, nhưng đã bị Lang Bạc ngăn cản.

Lang Bạc là hán tử thô thiển, không nhiều lời lắm, hai tay ôm ngực, ngăn giữ nơi cửa.

"Người tránh ra, ta không muốn ngủ cùng người."

"Tối hôm qua đã ngủ cùng nhau, hôm nay vì sao không được?" Lang Bạc phản bác lại hắn.

Đúng vậy, tối hôm qua, người còn dựa vào trên vai ta và ngủ một đêm, đêm nay sao lại không được?!

Lang Bạc không hiểu, người hắn cũng không hỏi.

Dựa vào cái gì không chịu ngủ cùng hắn!

Thật khó chịu!

Vệ Dịch rống lên với Lang Bạc: "Không giống nhau."

Vệ Dịch tức giận, đặt mông ngồi xuống trên ghế, hai tay siết thành nắm tay, dầm nhẹ lên bàn một chút, giống như đang trút giận.

Lang Bạc nhận lệnh, tất nhiên sẽ phải lĩnh mệnh, đành phải nhìn chằm chằm hắn, không cho hắn đi tìm Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên, từ một khắc khi đoàn người tiến vào khách điểm, một đôi mắt mang theo tò mò nghiền ngẫm, vẫn luôn theo sát bọn họ.

Lý Thời Ngón ngồi ở trong phòng nhỏ trên lầu hai, vừa lúc có thể thấy rõ cửa khách điểm và toàn bộ cánh trên lầu hai.

Hắn đặt một chân ở trên ghế, bàn tay nắm lấy đầu phộng (hạt lạc), ném lên phía trên, rơi vào trong miệng.

Khóe miệng mang theo nghiêng ngảm "Thú vị!"

Tuỳ tùng bên cạnh, tiếp cận gần hắn, hỏi: "Tiểu thế tử, ngài thật sự cảm thấy hứng thú với nàng kia sao?"

"Như thế nào? Không thế sao?"

"Nâng ấy mang khăn che mặt, là đẹp hay xấu không thể biết được. Hơn nữa, ngài xem những người đó bên người nàng, tất cả đều mang kiếm, chúng ta vẫn đứng nên náo loạn. Nếu như đề hầu gia biết ngài gặp rắc rối, nhất định sẽ không tha cho ngài."

Lý Thời Ngón từ từ đứng dậy, gõ một cái trên đầu tuỳ tùng của mình.

"Tiểu Lộ Tử, không phải ta đã nói với người rất nhiều lần rồi sao, ở bên ngoài không thể đề cập tới hầu gia. Đây là Đại Lâm, không phải là Khúc Khương!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Bà lão sói giáo hoạt

Dịch: Emily Ton.

Tiểu Lộ Tử cảm thấy đau đầu.

"Tiểu nhân biết, nhưng..... trong lúc nhất thời thật sự rất khó sửa, tiểu thế..... công tử, sẽ không có lần sau."

Lý Thời Ngón trừng mắt nhìn một cái, sau đó vuốt cằm mình và bắt đầu cân nhắc.

Mọi người đều nói Đại Lâm rất nhiều mỹ nhân, hắn thật vất vả tìm tới một chuyện, không nắm bắt lấy cơ hội, vậy là chẳng phải lãng phí hay sao.

Lúc này, trong phòng Vệ Dịch.

Lang Bạc giữ cửa đến nỗi kín mít, Vệ Dịch căn bản không thể ra ngoài được, đơn giản nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Lang Bạc.

"Vệ công tử, người không đói bụng sao?" Lang Bạc hỏi hắn.

Vệ Dịch không thèm để ý tới, còn hừ một tiếng.

Xem ra Vệ Dịch thật sự tức giận, muốn hắn ngủ cùng với một đại nam nhân, hắn thật sự không thích, hơn nữa cực kỳ không vui!

Qua một hồi lâu, Lang Bạc thấy Vệ Dịch hình như đã thật sự ngủ rồi, còn nhẹ giọng kêu hai tiếng "Vệ công tử", nhưng không có lời đáp lại.

Đơn giản lặng lẽ lui ra ngoài, Vệ Dịch giận dữ không ăn cơm, nhưng hắn đói bụng!

Sau khi ra khỏi phòng liền đóng cửa lại.

Vệ Dịch vốn nằm ngủ ở trên giường, đột nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Sờ sờ bụng, thật ra hắn sớm đã rất đói bụng.

Thừa dịp Lang Bạc không có ở đây, hắn phải đi tìm Thư nhi cùng nhau ăn cơm mới được!

Vệ Dịch đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, nhưng không nhớ rõ phương hướng.

Trong miệng luôn lầm nhảm "Thư nhi đang ở chỗ nào?"

Lầu hai của khách điểm được bao quanh bởi một vòng lan can lớn, mỗi gian phòng đều xen kẽ nhau, hơn nữa giống nhau như đúc, chỉ có phía trên mỗi cánh cửa được đánh một số con số kỷ lạ.

Vệ Dịch gãi đầu, bắt đầu đi bộ trên lầu hai. Hắn vừa mới đi đến một gian phòng mở rộng cửa, lập tức bị một bàn tay đột nhiên kéo vào.

"Cứu....."

Từ "Mạng" còn chưa được hô lên, đã bị người che miệng lại.

"Đừng kêu."

Lý Thời Ngón kéo hắn ngồi xuống, nhếch miệng cười về phía hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn: "Yên tâm, ta không hại người."

Vệ Dịch còn có chút kinh hồn chưa định, một đôi ánh mắt cảnh giác sợ hãi nhìn Lý Thời Ngón.

Hỏi: "Người là ai?"

"Ta?" Lý Thời Ngón dùng ngón trỏ chỉ chính mình, giống như đại ca ca cười cười, mang theo mười phần giáo hoạt, nói: "Ta gọi là Lý Thời Ngón, người thì sao?"

"Vệ Dịch."

"Các người là người nào? Muốn đi đâu vậy?"

Vệ Dịch cúi đầu, ôm cánh tay mình, rụt rụt về phía một bên, nhấp miệng không nói lời nào.

Dáng vẻ này, khiến Lý Thời Ngón cảm thấy kỳ quái, đại nam nhân này vì sao cảm giác trông giống như một tiểu hài tử!

Tuy nhiên, Tiểu Lộ Tử bên cạnh đã tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng một câu: "Công tử, hắn có phải là một tên ngốc tử hay không?"

"Ngốc tử?" Lý Thời Ngón nhu hai mắt lại.

Àn!

Thật sự có chút giống.

Hắn ngả người về phía trước, mang theo giọng điệu thử hỏi: "Vệ huynh, chúng ta cùng nhau ở chung một khách điểm cũng xem như có duyên, nếu đã cùng đường, vậy chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau, đúng không?"

"....."

"Vệ huynh?"

Vệ Dịch vừa đứng dậy, vừa nói: "Ta không quen biết các người, nương nói, không thể nói chuyện với người xa lạ."

Vệ Dịch đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng đã bị Lý Thời Ngón kéo lại, sự giáo hoạt càng thêm rõ ràng trên khuôn mặt tươi cười.

Xem ra, người này thật sự là một ngốc tử.

Vệ Dịch lại bị áp ngồi xuống lần nữa, càng thêm khẩn trương: "Các người muốn làm gì? Đừng giết ta!"

"Ai muốn giết ngươi!" Lý Thời Ngôn dờ khóc dờ cười, khẽ nhủ mày.

Hắn quả thực chính là một người tốt!

Ngấy thường ngay cả giết gà, hắn cũng không dám giết.

Đương nhiên, là nhi tử duy nhất của Khang Định hầu Khúc Khương, cũng không tới phiên hắn phải đi giết gà!

"Vệ Dịch, ta là người tốt, sao sẽ giết ngươi!" Trong khi nói, Lý Thời Ngôn dịch một đĩa điểm tâm tới trước mặt Vệ Dịch, nói: "Ngươi nhất định đã đói bụng rồi, đúng không? Tới, ăn một chút, chúng ta cùng nhau trò chuyện một lúc, thế nào?"

Một bộ giống như bà lão trong bộ dạng sói.

Không, là bọn buôn người!

Vệ Dịch sớm đã rất đói bụng, nhìn thấy điểm tâm, thèm ăn, tất nhiên không thể nịn được, cầm lấy một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, còn ngoan ngoãn gặm gặm đầu.

Sau khi đã chứa một miệng điểm tâm, hắn hăm hăm hồ hồ hỏi: "Ngươi muốn nói chuyện gì? Nói trong bao lâu?"

Chỉ cần nói trong thời gian một bữa điểm tâm!

Lý Thời Ngôn ý báo Tiểu Lộ Tử đóng cửa lại, lúc này mới hỏi Vệ Dịch: "Ta hỏi ngươi, ngươi đang muốn đi đâu vậy?"

"Kính thành!"

"Tới kính thành làm gì?"

"Ăn thịt, Thụ nhi nói, chờ tới kính thành rồi, sẽ mang ta đi ăn thịt."

"Ai là Thụ nhi?"

"Nương tử của ta!"

Lý Thời Ngôn ngăn người, hỏi tiếp: "Ngươi nói Thụ nhi, chính là nữ tử vừa rồi mang khăn che mặt màu xanh kia sao?"

Vệ Dịch vừa ăn, vừa điên cuồng gặm đầu.

A —

Cầm Lý Thời Ngôn đều mau rơi xuống, khuôn mặt co gập.

Xong rồi! Xong rồi!

Nhân gia đều đã già cho người, việc thọc gậy bánh xe này, hắn sẽ không làm!

Nhưng hắn lại nghĩ ngược lại, Vệ Dịch chính là một ngốc tử, vì sao lại có người sẽ nguyện ý già cho hắn?

Chưa từ bỏ ý định, Lý Thời Ngôn lại hỏi: "Nàng thật sự là nương tử người? Các người đã bãi đường thành thân?"

Bãi đường thành thân là gì?

Vệ Dịch lắc đầu, tiếp tục cầm một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, phồng hai quai hàm lên nhai.

Nói: "Là nương ta nói... nói Thụ nhi sớm muộn gì cũng sẽ là nương tử của ta, tương lai sẽ có rất nhiều rất nhiều tiểu Vệ Dịch, tuy nhiên hiện tại cha và nương đều đã chết, ta chỉ có mỗi Thụ nhi."

"Vì thế, các người vẫn chưa thành thân?"

Vệ Dịch không hiểu, chỉ lắc đầu, tiếp tục ăn!

Điều này, lại khiến Lý Thời Ngôn nhắc lên hứng thú, người yếu điệu thực nữ, cũng là người hắn người yếu mến nhất.

Lý Thời Ngôn hơi nheo mắt lại, dịch tiếp một đĩa bánh hoa quế tới trước mặt Vệ Dịch, hỏi: "Ta muốn hỏi ngươi, nam nhân đi theo bên người các người là ai?"

Vệ Dịch nghĩ nghĩ, trả lời: "Thụ nhi nói, hắn là cái túi trút giận."

"Túi trút giận?" Lý Thời Ngôn cảm thấy kỳ lạ: "Vậy bọn họ là người nào? Vì sao lại mang theo kiếm?"

"Không biết."

Vệ Dịch trả lời rất thành khẩn!

Hài tử, cha mẹ ngươi nếu như có linh thiêng luôn dõi theo ngươi, không thể không bị ngươi tức chết, trước mặt ngươi chính là "bọn buôn người", chỉ một đĩa bánh hoa quế, ngươi cứ thế nói ra toàn bộ.

Đòi lại, ngươi có phải đã giúp nhân gia kiếm tiền còn phải đếm tiền giúp hay không?

Vệ Dịch, ngươi nên học cách cẩn thận hơn!

Sau một lúc, Lý Thời Ngôn lại nghĩ đến một vấn đề khác, lôi kéo tay Vệ Dịch, rất mong chờ hỏi.

"Vậy, Thụ nhi có đẹp hay không?"

"Đẹp! Thụ nhi đẹp nhất!" Giọng nói cực kỳ vang dội.

Ồ trong mắt Vệ Dịch, đẹp nhất thế gian, chính là Kỳ Vân Thụ.

Và trong lòng hắn, cũng chỉ có một mình Kỳ Vân Thụ!

Lý Thời Ngôn chính là một hoa công tử, cặp mắt đào hoa kia, phảng phất như muốn tràn ra nước.

Những điều muốn biết, Lý Thời Ngôn đều đã biết. Hắn lập tức lấy hai đĩa điểm tâm trước mặt Vệ Dịch.

"Ta còn chưa ăn no."

"Đừng ăn nữa!" Lý Thời Ngôn quay sang phía Tiểu Lộ Tử nói nhỏ: "Mang hắn đi ra ngoài."

Tiểu Lộ Tử tiến tới, kéo Vệ Dịch lên, đẩy ra ngoài cửa: "Vệ công tử, không tiễn."

Rầm —

Cửa đã bị đóng lại!

Sau khi rời khỏi phòng, Vệ Dịch xoa xoa khóe miệng còn dính chút điểm tâm.

Đầu óc hắn bắt đầu rối loạn.

Đừng nói là tìm phòng Kỳ Vân Thụ, ngay cả phòng mình, hắn đều không thể nhớ rõ.

Mắt nhìn thấy một gian phòng hơi có chút quen thuộc, hẳn dùng sức gạt đầu một cái: "Àn, đây nhất định là phòng của ta."

Vì thế đẩy cửa đi vào.

Trong phút chốc cửa vừa được mở ra!

"A —"

Vệ Dịch bị dọa sợ đến nỗi ngồi xổm xuống trên mặt đất, hai tay chống ở trên mặt đất, hai chân không ngừng lùi ra bên ngoài.

Một đôi mắt đầy hoảng sợ, nhìn một màn thảm người ở trong phòng kia!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126: Chọn son phấn?

Edit: Emily Ton.

Bên trong căn phòng rộng mở.

Một người nam nhân, đã thất cổ chết!

Đồng tử trũng lớn, sắc mặt tái nhợt, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Đương nhiên, tiếng kêu chói tai của Vệ Dịch, đã khiến cho mọi người chú ý.

Người đầu tiên chạy tới, chính là tiểu nhị khách điểm.

"Công tử, sao ngài....." Lời còn chưa nói xong, tiểu nhị vừa nhìn thấy người thất cổ trong phòng, cũng sợ tới mức run rẩy, ẩm trà trong tay "choang" một tiếng.

Rơi xuống sàn vỡ tan!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ khách điểm nổ tung nổi!

Ký Vân Thư vừa mới dọn dẹp xong đồ của mình, ngồi xuống uống một ngụm trà, lập tức nghe thấy động tĩnh truyền đến từ bên ngoài.

Nàng cúi tay mang khăn che mặt lên một lần nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lập tức nhìn thấy hành lang bên trái đang vây đầy người, đoàn người đều chỉ vào bên trong, đang ồn ào nói gì đó.

Cảnh Dung cũng bị động tĩnh này quấy nhiễu nên đi ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy Ký Vân Thư đang định đi tới đó. Hắn bước nhanh tiến lên, ngăn nàng lại.

Cẩn thận dặn dò: "Đi vào bên trong đợi, ở đây nhiều người."

"Ta....."

"Đi vào!"

Không phải là yêu cầu mà là mệnh lệnh.

Ký Vân Thư vốn định nói một câu bất mãn, nhưng nói đến cùng, Cảnh Dung cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng.

Đơn giản gạt gạt đầu, đang chuẩn đi vào, nhưng bỗng nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi dưới đất bên trong đám người.

"Vệ Dịch? Sao hắn lại ở bên kia?" Giọng điện khẩn trương bất thường.

Cảnh Dung cũng nhìn thấy được, vừa lúc Lang Bạc mang theo mấy tên thị vệ đi tới.

"Vương gia, có chuyện gì vậy?"

"Không phải ta đã bảo người trông chừng Vệ Dịch, đừng để hắn chạy loạn sao?"

"Điều này....."

Lang Bạc theo tầm mắt Cảnh Dung nhìn lại, thấy Vệ Dịch ở trong đám người, ngăn người, nhanh chóng chạy qua.

Vệ Dịch vẫn đang ngồi dưới đất, vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt cũng sợ tới mức tái nhợt.

Cho đến khi Lang Bạc vạch đám người ra, nâng hắn dậy từ trên mặt đất, đồng thời cũng nhìn thoáng qua trong phòng khách điểm.

Thì ra là có người thất cổ!

Hắn không kinh ngạc hay khủng hoảng nhiều, nhanh chóng mang theo Vệ Dịch rời đi.

Trở lại phòng, Lang Bạc đỡ Vệ Dịch tới trên giường.

Ký Vân Thư cũng nhanh chóng chạy vào phòng, Vệ Dịch vừa nhìn thấy nàng, lập tức ồa khóc.

"Thư nhi....."

Ôm nàng không buông tay.

"Vệ Dịch, có chuyện gì với ngài vậy?"

"Ta nhìn thấy....." Những lời của hắn bị tắc nghẽn nơi cổ họng, nói không nên lời.

Khi Cảnh Dung tiến vào, lập tức nhìn thấy hai người "ôm" nhau một khối ở trên giường.

Hắn quay đầu hỏi Lang Bạc: "Phát sinh chuyện gì?"

"Trong trong kia có người thất cổ tự sát."

"Tự sát? Người nào?"

"Không rõ ràng lắm."

Ký Vân Thư nghe thấy bọn họ đối thoại, trái tim bỏ lỡ một nhịp, không biết vì sao, nghe thấy nơi nào có người chết, nơi nào có xác chết cũng thế, tâm tình của nàng, luôn sẽ bị tác động không thể giải thích được.

Nói chung, có thể là do bệnh nghề nghiệp.

Nếu như khách điểm xảy ra sự tình như vậy và bị truyền ra ngoài, kinh doanh của khách điểm tất nhiên sẽ suy giảm rất lớn.

Sắc mặt chương quấy lúc này, cực kỳ khó coi, vô dui, triệu hồi mấy tên tiểu nhị.

"Mau mau mau, nhanh chóng mang người xuống dưới."

Mấy tên tiểu nhị ngăn người, lúc này mới đi lên giúp đỡ, phải rất vất vả mới đưa được người xuống dưới, thả xuống mặt đất.

"Tránh ra tránh ra!"

Một giọng nói cao vút vang lên từ bên ngoài đám người, sau đó là mấy nam nhân đeo đao đi đến.

Dẫn đầu là một nam nhân tầm bốn mươi tuổi, đầy râu, thân người cũng tương đối khỏe mạnh, vừa tiến đến lập tức đưa thẻ bài ra.

"Nha môn Du Châu."

Vùng này, chính xác là thuộc về vùng Du Châu.

Chương quỳ nhận ra được người này, nhanh chóng lộ ra vẻ mặt u sầu, cong eo, giải thích: "Trương bộ đầu, việc này tuyệt đối không liên quan gì tới chúng ta."

Trương bộ đầu chỉ nheo mắt liếc hần một cái, không đáp lại, đôi mắt cực kỳ lãnh khốc, đảo qua, vài người phía sau lập tức tiến lên xem xét người chết.

Chương quỳ co gật khoe miệng, nhanh chóng giải thích với mọi người đang vây xem: "Thật xin lỗi với các vị khách quan, mọi người không cần phải hoảng sợ."

"Đều đã xảy ra mạng người, khách điểm này của các người quả là quá đen đủi."

"Không không không! Các vị khách quan, khách điểm chúng ta chính là khách điểm lâu đời, người này thất cổ ở khách điểm chúng ta, điều này..... Đây chỉ là sự tình ngoài ý muốn. Các vị khách quan, không bằng như vậy, tất cả mọi chi phí hôm nay, đều được miễn phí. Tuy nhiên, cần phải phiên toái các vị lưu tình ngoài miệng. Việc này nếu như truyền ra ngoài, thật sự không tốt cho chúng ta!"

Chương quỳ xem như bằng bất cứ giá nào cũng muốn ngăn chặn sự tình truyền ra ngoài!

Dù mất mát bao nhiêu, nhưng không còn biện pháp nào khác, danh tiếng khách điểm lâu đời trăm năm, vẫn cần phải giữ bằng được!

Ngay khi nghe nói có thể được miễn trà tiền, đoàn người vẫn rất vui mừng, tất cả đều tan đi.

Chương quỳ toát ra một đầu mồ hôi lạnh, nâng tay áo lên xoa xoa.

Một bộ khoái nhỏ sau khi xem xét thì thở, nói với Trương bộ đầu: "Trên cổ người này có hai dấu bầm tím, một cái song song với cổ, còn có một cái nằm ở phần trên và được kéo dài đến sau tai, chắc hẳn đã bị người thất cổ chết sau đó tạo ra dấu hiệu thất cổ già."

Trương bộ đầu "Ừ" một tiếng, kéo chương quỳ tới trước mặt mình, nghiêm túc hỏi: "Ai là người đầu tiên nhìn thấy người chết?"

"Là....." Chương quỳ suy nghĩ một lúc, sau đó gọi một tên tiểu nhị tới: "Ai là người nhìn thấy trước tiên?"

Tiểu nhị này vẫn còn đang run rẩy, nuốt nước miếng nơi cổ họng, ngón tay chỉ về một hướng: "Là một vị công tử ở trọ vừa rồi."

"Mang ta đi tìm hân." Trương bộ đầu nói.

"Vâng vâng vâng, sẽ lập tức mang các người đi qua."

Hai người tiểu nhị và chương quỳ đi ở phía trước, trương bộ đầu mang theo mấy bộ khoái theo ở phía sau.

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, Vệ Dịch vẫn chưa ổn định sau sự kinh hãi, ngồi co ro ở trên giường, ôm Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng vỗ sau lưng hân, nhỏ giọng an ủi.

"Vệ Dịch, không sao, đừng sợ."

"Thư nhi, người kia..... có phải..... đã chết hay không?"

Nàng không trả lời hân, ánh mắt trầm xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái.

Tên kia cũng vừa lúc đang nhìn về phía nàng, hiếm khi không nhìn thấy được sự ghen ghét trong ánh mắt của hân!

"Trương bộ đầu đang ở đây."

Ngoài cửa truyền tới tiếng của tiểu nhị.

Trương bộ đầu vẫn bước thẳng đi tới, nhưng bước chân còn chưa bước qua ngưỡng cửa, đã bị Lang Bạc ngăn lại.

"Người nào?"

"Nha môn Du Châu tới phủ án." Trương bộ đầu dùng danh hiệu chính thức của mình.

Thông thường, khi nghe thấy nha môn tới làm việc, tất nhiên đều phải phối hợp, nhưng trên mặt Lang Bạc vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tránh ra.

"Công tử nhà ta ở bên trong, không dùng bất luận kẻ nào quấy rầy."

"Người dám ngăn trở nha môn làm việc! Tránh ra."

Hai người tức giận lườm mắt nhau.

Ai cũng mang bộ dáng không muốn nhượng bộ!

Cảnh Dung đi ra từ bên trong, tuần mắt nhu lại.

Khi nhìn thấy Cảnh Dung, Trương bộ đầu dường như bị kinh ngạc một chút bởi luồng không khí ngột ngạt của Cảnh Dung.

Trực giác nói cho hân biết, người này không hề bình thường.

Lang Bạc tránh ra, cung kính đứng ở bên cạnh Cảnh Dung.

"Du Châu? Là nơi do Lương đại nhân quản hạt, không nghĩ tới, lão gia hỏa kia vẫn còn làm quan!" Cảnh Dung khẽ nhếch khoe miệng.

Lão gia hỏa?

Sắc mặt Trương bộ đầu hơi biến đổi, quay đầu về phía tiểu nhị hỏi: "Là hân sao?"

Tiểu nhị lắc đầu!

Trương bộ đầu lúc này mới nói với Cảnh Dung: "Vị công tử này, ta không quan tâm người có giao tình gì cùng với đại nhân chúng ta hay không. Hiện tại khách điểm đã xảy ra một vụ án mạng. Tiểu nhị khách điểm nói, có một vị công tử phát hiện ra trước, không biết có phải hân đang ở bên trong hay không? Còn muốn mời hân ra đây! Hiện tại ta cần phải hỏi hân một số vấn đề."

"Không thuận tiện." Cảnh Dung quăng ra ba chữ với hân.

"Đây chính là mạng người. Tóm lại, người, ta nhất định phải mang đi, sự tình, ta cũng nhất định phải hỏi. Hay là... là vị công tử bên trong kia đã giết người?"

Cảnh Dung cười lạnh một tiếng.

"Ta đã nói bất tiện, người muốn hỏi gì, sáng sớm ngày mai hãy quay lại hỏi!"

Hiện tại lúc này, Vệ Dịch đều đã bị dọa thành như vậy, hỏi cái gì mà hỏi!

Mặc dù Trương bộ đầu là người bình tĩnh, nhưng bộ khoai phía sau hẳn có thể không còn bình tĩnh nữa.

"Xoạt xoạt xoạt" toàn thể rút đao ra.

Người của Cảnh Dung tất nhiên không phải là kẻ ăn chay, cũng đều rút kiếm ra, hai đám người giằng co ở cửa.

"Có thể để ta nhìn xem người chết kia không?"

Giọng nữ nhí tỉnh tể truyền ra!

Ký Vân Thư chậm rãi đi ra, khăn che mặt được che trên mặt, nhưng vẫn nhìn ra được, biểu tình hơi buống binh của nàng.

Trương bộ đầu nhìn về phía nàng, đánh giá trên dưới một phen, dường như có chút khinh thường.

"Cô nương, đây là một vụ án mạng, không phải nơi để chọn son phấn. Người chết, không có gì đẹp để xem."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Án mạng tại khách điểm (1)

Son phấn?

Ký Vân Thư ra vẻ rằng, nàng không biết nên chọn như thế nào!

Ở thời hiện đại, nàng dành rất nhiều thời gian cho công việc, cũng dành rất nhiều thời gian đọc sách ở trong thư viện, cả ngày đều để mặt mộc, ngay cả lông mày đều lười vẽ một chút. Tới nơi này rồi, cho dù sau này có bạc, Loan Nhi đã mua một số đồ trang điểm cho nàng, mặc dù có bôi vẽ trên mặt, nhưng nàng chưa bao giờ quên tới thương hiệu của chúng là gì!

Đôi mắt dưới khăn che mặt khẽ mờ: "Son phấn này, ta sẽ không chọn. Người chết, thật ra ta sẽ chọn xem sao."

Hả?

Trương bộ đầu rất khinh thường nữ tử, huống chi là Ký Vân Thư với dáng người nhỏ gầy nhưng rắn chắc trước mặt này.

Hắn đi thẳng vào vấn đề: "Cô nương, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, không cần nhúng tay vào việc này."

Ký Vân Thư xem như rõ ràng, người này, chính là một đại nam tử rất bảo thủ.

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, Cảnh Dung quả thực là quá tốt.

Lười tiếp tục khua môi múa mép, nàng đi đến bên cạnh Cảnh Dung, nhỏ giọng hỏi: "Có ngăn lại được không?"

"Yên tâm, đi thôi."

"Àn!"

Ký Vân Thư vượt cửa ra ngoài, đi tới gian phòng đã xảy ra chuyện.

Trương bộ đầu nhìn thấy nàng đang muốn đi vào, bước nhanh tiến tới ngăn trở.

Sau một khắc, Cảnh Dung lên tiếng mệnh lệnh: "Ngăn người lại cho ta, không được cho ai làm ảnh hưởng tới Ký cô nương nghiệm thi."

"Vâng!"

Người của Cảnh Dung đều là cao thủ, mấy tên bộ khoái kia, lập tức liền héo rũ.

Nhưng đối Trương bộ đầu, công phu cũng không tệ lắm, có thể chống cự lại Lang Bạc.

"Ta khuyên người đừng đối nghịch với công tử nhà ta, hơn nữa nếu người muốn phá án, không thể không dựa vào Ký cô nương!"

"Các người rốt cuộc là người nào?"

Lang Bạc không nhanh không chậm móc ra một cái lệnh bài bên hông, giơ ở trước mặt hắn.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ chữ tên tấm lệnh bài, gương mặt nghiêm túc của Trương bộ đầu, đột nhiên kinh ngạc sững sờ, sau đó nhìn thoáng qua Cảnh Dung, đang chuẩn bị cúi người.

Cảnh Dung nhấc tay lên, câu môi nói: "Không cần để lộ ra, các người thôi lui là được."

Đây chính là Vương giả!

So với tri phủ Du Châu còn muốn lớn hơn. Trương bộ đầu tự nhiên nghe lệnh, vì thế mang toàn bộ người của mình thối lui qua một bên.

Trong khi đó, Cảnh Dung đã đi theo phía sau Ký Vân Thư!

Hiện tại, Trương bộ đầu vẫn còn hoài nghi, một nữ tử, có thể tra ra được vụ án mạng?

Vì thế hắn hỏi Lang Bạc một câu: "Người vừa mới nói, vị Ký cô nương kia có thể nghiệm thi, nàng là Ngổ tác?"

Điều này.....

Lang Bạc không tìm được câu trả lời chính xác. Rốt cuộc, lúc trước từng nghe Ký Vân Thư nói, Ngổ tác nghiệm thi chính là tìm gan thận phổi, nàng chỉ là một người họa sư!

Lang Bạc suy nghĩ một lúc, trả lời: "Không phải!"

Ngay sau đó, Lang Bạc lập tức phản phô hai người canh giữ ở cửa, trông chừng Vệ Dịch, bản thân mình cũng đi theo vào.

Trương bộ đầu không thể hiểu rõ, nếu không phải là Ngổ tác, vậy vì sao còn nói muốn nghiệm thi?

Hắn hất hất đầu, cũng nhanh chóng bước qua.

Trong phòng xảy ra chuyện, Ký Vân Thư trước tiên nhìn một lần xung quanh bốn phía, đồ đạc đều rất gọn gàng ngăn nắp, không có dấu vết đánh nhau.

Sau đó, hai trông mắt quay lại nhìn về phía thi thể nằm trên mặt đất.

Nàng cúi xuống gần đó, lấy ra một chiếc khăn tay từ bên hông mình, quần quanh ngón trỏ và ngón giữa, quay đầu người chết qua một bên, lộ ra hai vết lằn trên cổ.

Một vết lằn, thật sự song song với đường quai hàm, thậm chí có chút hướng xuống dưới, vết lằn khác, chính là hướng lên trên và kéo dài đến bên tai.

Hai chân của người chết, vẫn chưa cứng lại.

Nàng lại nâng hai tay người chết lên, trong móng tay, có một ít vụn vải nhỏ và da người.

Và trên ngón tay cái người chết, có một dấu ấn màu trắng rõ ràng bao quanh, chắc hẳn là vị trí quanh năm đeo nhẫn. Tuy nhiên, bốn phía đều không nhìn thấy chiếc nhẫn ở đâu.

Hay là, giết người cướp của?

Tâm tư Kỳ Vân Thư đi theo phát hiện mới, sau đó chú ý tới hai cổ tay người chết, dường như có dính một ít vật gì đó bóng loáng.

Nàng dùng đầu ngón tay lau một chút, đặt ở trên chóp mũi và ngửi, là dầu!

Nàng đứng dậy, đặt khăn tay ở một bên, hỏi chương quỳ: "Xin hỏi, người này đến đây khi nào?"

Chương quỳ cũng không biết từ nơi nào nhảy ra một cỗ nương, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời.

"Khoảng thời điểm giữa trưa."

"Một mình?"

"Đúng vậy, một mình."

"Người chết đã chết khoảng nửa canh giờ (30ph), trước đó, có người nào tiến vào đây không? Hoặc là, có truyền ra tiếng đánh nhau nào đó hay không?"

Những câu hỏi này khiến chương quỳ chết lặng, hẳn chỉ mãi lo kiếm tiền!

Quay đầu, thấy một tiểu nhị của khách điếm đi lên, chỉ vào hần: "Người hỏi hần đi."

Tiểu nhị nhăn mặt vào cái, thấp cúi đầu: "Cỗ nương, điều này..... Khách điếm đặc biệt nhiều người, ta cũng không chú ý nhiều. Tuy nhiên, người này từ khi tiến vào liền không ra khỏi phòng. Những thứ khác, ta thật sự không biết."

Tiểu nhị nói ra những lời rất chân thành!

Cảnh Dung cất bước tiến vào, đi đến nàng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Có tra ra được chút gì không?"

Đoài lông mày và đầu mũi nhăn lên khi nàng nhu mày, nhìn về phía hần: "Người còn nhớ rõ, lúc trước khi chúng ta lên lầu, ta đâm phải người kia?"

"Nhớ rõ!"

"Chỗ cổ tay người chết, có một lớp dầu, mà mùi dầu này, là mùi của hạt mè (vừng). Ở trên người kia, ta cũng từng ngửi thấy nó."

Cảnh Dung dường như hiểu rõ ý nàng, gật gật đầu, thần thê vừa chuyển, nâng cằm, nói với chương quỳ: "Khách điếm các người, có dùng dầu mè không?"

"Vâng."

Đột nhiên vùng tay áo: "Đi, gọi tất cả những người làm việc trong phòng bếp của khách điếm lên hết trên này."

"A?"

Chương quỳ tròn tròn mắt, vì sao đang êm đang đẹp gọi người ở phòng bếp lên đây? Hần quay đầu nhìn thoáng qua Trương bộ đầu, giống như còn phải đợi chỉ thị của Trương bộ đầu.

Thấy Trương bộ đầu gật gật đầu, lúc này hần mới gọi tất cả mọi người trong phòng bếp đi lên.

Toàn bộ người phòng bếp, kể cả những người rửa bát và bưng thức ăn, cũng chỉ có mười người.

Kỳ Vân Thư liếc mắt một cái liền nhận ra được người kia đã đâm mình. Nhìn thấy ánh mắt hần hoảng loạn, né tránh, hai tay còn cố ý giấu ở phía sau.

Hành vi đáng ngờ.

Kỳ Vân Thư đi đến trước mặt hần, hỏi: "Nửa canh giờ trước, ta thấy người vội vội vàng vàng đi xuống từ trên lầu. Lúc đó, người đã tiến vào nơi này?"

Người nọ vừa nghe thấy, sợ tới mức run rẩy, lên tục lắc đầu: "Ta..... ta chưa từng vào đây!"

"Người rõ ràng chính là có tội giết mình."

"Không có, ta thật sự không có!"

"Trên cổ tay người chết có dấu mè, hơn nữa trong móng tay, còn có một ít da người, người có dám đưa tay người ra đây hay không, để ta nhìn xem có dấu vết bị trầy xước hay không?"

"....."

Hai tay người nọ giữ chặt ở sau người, chung quy vì là gan vốn là của tiểu nhân, lại bị giọng điệu mắng mỏ của Kỳ Vân Thư, cả người đều hoảng sợ, thần thê run lên, cất bước chuẩn bị lao ra khỏi đám người.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, lập tức đã bị mấy tên bộ khoái bắt được.

Trương bộ đầu là người có tính nóng nảy, cũng là một người dễ nổi giận, lập tức vén ống tay áo người nọ lên, quả nhiên, trên mu bàn tay có dấu vết bị cào xước.

Trong khoảnh khắc, hần lập tức cầm chuỗi dao, đột nhiên đập mạnh vào trên bụng người nọ.

"Giết người muốn chạy? Còn không khai ra sự thật, người đã giết người như thế nào?"

Người nọ cong eo, về mặt đau đớn, khổ sở cầu xin: "Ta không giết người, ta thật sự không giết người, xin hãy thả ta đi."

"Thả người? Nếu người không giết người, sao người phải chạy?"

"Ta....."

"Mang người về nha môn, xem người còn mạnh mẽ nữa không." Khuôn mặt Trương bộ đầu đầy lửa giận, phán phó với hai gã bộ khoái: "Mang hần về, cẩn thận thẩm vấn."

"Chờ đã!"

Kỳ Vân Thư đứng lúc lên tiếng ngăn lại.

Trương bộ đầu quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đầy nghi hoặc: "Cỗ nương, trên mu bàn tay của hần đích thật có dấu vết cào xước, chứng cứ vô cùng xác thực."

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư thực sự có chút đau đầu!

Không phải nói, người cổ đại có tính cách rất thụ động hay sao? Vì sao mỗi người trong số họ đều thiếu kiên nhẫn đến vậy?

Nàng khẽ lắc đầu.

"Ta khi nào thì nói rằng, hần là hung thủ giết người?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Án mạng tại khách điếm (2)

Edit: Emily Ton.

Nàng xác định, bản thân mình tuyệt đối chưa từng nói như thế!

Đuôi lông mày của Trương bộ đầu dường như muốn vọt lên tận trên tóc, miệng trở nên khô khốc và hơi co giật.

Hay là, chính hắn đã quá sốt ruột?

Trong khi tiểu bộ khoái bắt người kia, đang dùng ánh mắt đáng thương vô tội nhìn hắn.

Vô tội sao?

Không, nhìn người không hề vô tội chút nào!

Khi Kỳ Vân Thư đi tới, miệng của Trương bộ đầu giống như bị dính nhựa cao su cuối cùng cũng mờ ra: "Cô nương, người chết từng tiếp xúc qua với hắn khi vẫn còn sống, trên mu bàn tay còn bị cào xước, nhất định là hắn và người chết đã từng xảy ra tranh đấu, sau đó hắn đã giết chết nạn nhân."

"Trong huyện Du Châu, từng xảy ra án oan sao?"

Mắt hạnh của nàng nhìn về phía Trương bộ đầu.

Điều này khiến tâm trí mọi người đều run!

Vì sao đột nhiên lại hỏi một câu như vậy?

Trương bộ đầu không hiểu: "Điều này....."

"Nếu như Huyện thái gia Du Châu cũng xúc động hồ đồ giống như người như vậy, toàn bộ trên dưới Du Châu, chẳng phải tất cả các vụ án đều là án oan hay sao?"

"....."

Lần đầu tiên, Trương bộ đầu bị một tiểu nha đầu làm cho nghẹn họng đến nỗi nói không nên lời.

Ai bảo người xem thường nữ tử!

Ai bảo người xem thường ta!

Đây chỉ là giáo huấn nhỏ bằng lời, nếu thật sự xảy ra án oan, giết sai người, ngay cả khi người có mấy cái đầu cũng không đủ để bồi!

Chương quẩy tiến lên, dùng sức gõ trên đầu người nọ một cái: "Tiểu Triệu, nếu người thật sự là do người giết, ta sẽ là người đầu tiên làm thịt người. Danh tiếng của khách điểm lâu đời trăm năm của ta, đều bị người phá hỏng."

Vừa nghe những lời này, Tiểu Triệu bắt đầu kêu khổ: "Chương quẩy, ta đã làm công 10 năm qua trong tiệm của người, sao người lại không tin ta?"

"Cảm miệng, nếu người không phải có tật giết mình, vì sao phải chạy?" Chương quẩy nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Ta....."

"Hắn đích thực là không giết người!" Kỳ Vân Thư ngắt lời bọn họ nói, nhìn Tiểu Triệu: "Hắn chỉ vào phòng trộm đồ."

"Trộm đồ?" Chương quẩy hơi kinh ngạc.

Tiểu Triệu cúi thấp đầu, ngoài miệng run rẩy nói: "Ta không....."

"Người không cần phải giải thích." Kỳ Vân Thư lập tức phủ nhận lời của hắn: "Tuy nói rằng người không giết người, nhưng trong móng tay người chết, đích thực có da người. Chỉ cần nghiệm chứng, lập tức sẽ biết được có ăn khớp với vết thương trên mu bàn tay của người hay không. Điều này đủ để chứng minh rằng, người là người đã từng tiếp xúc với người chết. Bởi vì người đã lấy trộm chiếc nhẫn trên ngón tay cái của người chết. Lúc ấy người chết tất nhiên đã vật lộn và cào cấu khiến tay người bị thương. Và cũng vào lúc ấy, dấu lưu ở trên tay người đã lưu lại ở trên cổ tay người chết. Ta nghĩ chiếc nhẫn kia, chắc hắn vẫn còn ở trên người người, đúng không? Chỉ cần lục soát một cái là có thể lục soát ra."

Lời nói vừa rơi xuống, tiểu bộ khoái nhanh nhẹn bắt đầu lục soát trên người Tiểu Triệu, quả nhiên, thật sự đã tìm thấy một chiếc nhẫn ngọc!

Tiếp theo, tiểu bộ khoái vội vàng cầm chiếc nhẫn ngọc và đặt lên ngón tay cái người chết, sau đó hưng phấn quay về phía Trương bộ đầu, nói: "Bộ đầu, không sai, chiếc nhẫn này, là của người chết."

Trương bộ đầu nhanh chóng xoay chuỗi đao trên tay, trong khoảnh khắc, đặt ở trên cổ Tiểu Triệu, ép hỏi: "Còn không mau nói, người đã giết hắn như thế nào?"

"Oan uổng quá, ta..... ta thật sự chỉ trộm đồ, ta không hề giết người!"

"Rõ ràng trong lúc người trộm đồ, đã bị người chết phát hiện, lúc này mới giết chết hắn."

"Không, ta thật sự không giết!" Tiểu Triệu sợ tới mức hai chân run rẩy, hốc mắt rung rung.

Cảnh Dung cuối cùng không thể tiếp tục nhìn, tiến lên, mang theo giọng điệu lạnh như băng: "Trương bộ đầu? Kỳ cô nương vừa mới nói, hắn không phải là hung thủ, vậy thì hắn nhất định không phải."

Ai dà, tiểu tử thú! xem ra người cùng ta phá nhiều vụ án, cũng hiểu rõ kịch bản của ta!

Trương bộ đầu trầm nghĩ, chẳng lẽ hắn lại bốc đồng nữa sao?

Khoé mắt hắn co giật, lúc này mới thu hồi lại thanh kiếm đặt ở trên cổ Tiểu Triệu, đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía nữ tử mang khăn che mặt.

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, xoay người, đi đến bên thì thê và ngồi xổm xuống.

Nàng nói một cách thoải mái: "Trong móng tay người chết, mặc dù có một ít da người. Tuy nhiên, còn có một số mảnh vụn nhỏ. Những mảnh vụn nhỏ này, không phải là vụn thô, mà là tơ lụa. Ta đã xem qua toàn bộ căn phòng, không hề có vật nào làm bằng tơ lụa. Hơn nữa, vật quý trọng như thế, tuyệt đối không phải Tiểu Triệu có thể có. Khi nhìn vào dấu vết bị thắt trên cổ người chết, đó không phải là vết thắt do dây thừng gây ra, mà chắc hẳn chính là do tơ lụa. Bởi vì khi bị vải dệt thắt chặt và dấu vết hiện ra, sẽ có tình trạng rời rạc, không đồng đều. Có lẽ, vải trong móng tay người chết, là thời điểm khi hung thủ dùng một khối vải dệt bằng tơ lụa thắt cổ hắn, hai tay của hắn đã liều mạng gây gục, lúc này mới bị lưu lại."

"Hơn nữa, dấu ấn này hơi nghiêng xuống, mà người chết chỉ cao khoảng 1,65m. Như vậy, hung thủ tất nhiên sẽ không cao quá 1,65m, vì thế mới khiến cho dây chằng nghiêng xuống. Nhưng Tiểu Triệu, lại cao 1,70m."

"Căn cứ vào phán đoán về vải dệt và chiều cao thân người, Tiểu Triệu hoàn toàn không phù hợp!"

Đôi mắt sáng ngời, trong trẻo mang theo cơ trí, trong cơ trí, lại mang theo sự tự tin!

Mọi người nghe xong những lời nói này, tất cả đều trở nên cực kỳ an tĩnh!

Không thể tin nhìn nàng chăm chăm.

Nữ tử này tới từ nơi nào?

Tiểu Triệu vừa gầy gù hai tay, ngoài miệng vừa kêu lên: "Buông ta ra, ta đã nói ta không giết người!"

"Yên lặng một chút!" Tính tình của tiểu bộ khoái cũng không hề tốt.

Kỳ Vân Thư đang định đứng dậy, nhưng bỗng phát hiện trên khoé miệng người chết dường như có thứ gì, lập tức cầm lấy chiếc khăn tay mình đã ném qua một bên, dùng nó để bẻ miệng người chết ra, sau đó lấy vật kia ra.

Là một sợi tóc!

"Hung thủ, là nữ tử?" Nàng lăm lăm một tiếng.

Nhưng người khác vẫn có thể nghe thấy.

Trương bộ đầu lập tức hỏi: "Nữ tử? Sao có thể? Người chết dù sao cũng là một nam nhân, sao sẽ bị một nữ nhân thấp hơn mình giết chết? Còn bị treo lên?"

"Không phải là không có lý."

Ký Vân Thư đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Triệu.

Nghiêm mật hỏi hân: "Người hãy thành thật trả lời ta, thời điểm người vào đây trộm đồ, rốt cuộc đã làm cái gì? Và đã nhìn thấy gì? Tình trạng người chết lúc ấy như thế nào?"

"Ách!"

Bốp —

Trương bộ đầu cầm chuôi dao đánh trúng vào trên bụng Tiểu Triệu một cái, lên giọng mắng: "Còn không mau nói!"

"Ta nói, ta nói." Tiểu Triệu ăn đau, đầu óc bắt đầu vữa suy nghĩ lại, vừa nói: "Lúc ấy ta tiến vào đưa cơm, ban đầu ta không nhìn thấy hân. Nhưng nào biết đầu rằng, thì ra hân đang nằm ở trên sàn nhà. Ta kiểm tra hơi thở của hân, thấy hân vẫn còn sống, ta cho rằng..... cho rằng hân chỉ bị té xỉu. Lúc ấy ta nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc ở trên tay hân, trong khoảng thời gian ngắn đã nổi lên lông tham. Vì thế, ta đã tháo chiếc nhẫn của hân ra, nào biết đầu rằng, hân đột nhiên tỉnh lại, nắm lấy tay của ta không buông. Lúc ấy ta thực sự rất sợ hãi, lập tức liều mạng đẩy hân ra, sau đó hân lại lăm vào hôn mê, ta lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài. Đó là sự thật! Thật sự, đó là những gì đã xảy ra. Ngoài ra, ta không làm gì khác!"

"Người chắc chắn, lúc ấy ở trong phòng, chỉ có một mình hân?"

"Chắc hân..... đúng là như vậy."

"Không đúng, trước khi người tiến vào, hoặc là thời điểm khi người đã đi vào, trong căn phòng này, bao gồm cả người chết, chắc hân phải có ba người mới đúng." Ký Vân Thư nói.

Trương bộ đầu kinh ngạc: "Ba người?"

Nàng chỉ vào trên bàn: "Trên bàn này, đặt ba chén trà. Lúc Trương bộ đầu tiến vào, chẳng lẽ không chú ý tới hay sao? Một người, vì sao phải rót ra ba chén trà?"

Vừa nhìn liền thấy, thật đúng là như vậy!

Điểm này, ngoại trừ Ký Vân Thư ra, gần như không ai chú ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Bích Đông

Edit: Emily Ton.

Nàng từ từ cúi đầu, ánh mắt hơi rũ xuống, tinh tế cân nhắc, đột nhiên bước đi đến phía sau giường.

Giường thời cổ đại, thường sẽ không dán sát vào tường, phía sau là một cái bình phong, tạo ra không gian dùng để thay và treo quần áo.

Đôi mắt nàng giống như kính lúp, đạo qua một vòng, vừa lúc nhìn thấy những mảnh vỡ của thứ gì đó trên sàn, ngay chỗ chân giường.

Nàng nhặt nó lên bằng đầu ngón tay, sau đó để trên mũi người ngồi.

Là hương liệu!

Vì thế, nàng bước ra từ phía sau giường, hỏi chương quấy: "Trong vài ngày nay, khách điểm có người nào tới bán hương liệu hay không?"

Chương quấy nghĩ lại, gật đầu thật mạnh: "Có! Là đoàn người buôn bán hương liệu của vùng Mãn Nam, tới hơn 10 người, nhưng nửa canh giờ trước, bọn họ đã rời đi."

Sắc mặt Ký Vân Thư biến đổi, nhanh chóng nói với Trương bộ đầu: "Trương bộ đầu, hiện tại đã muộn, tin rằng những người đó chưa đi xa được, nếu như là hương liệu của vùng Mãn Nam, tất nhiên sẽ không đi về hướng Nam, hướng Đông Tây, không phải là nơi dễ đám người tụ tập. Nếu muốn lăm ăn buôn bán, chung quy là sẽ đi về hướng Bắc. Người lập tức mang theo người đuổi theo hướng Bắc, chắc hân có thể đuổi kịp bọn họ trước khi bọn họ kịp ra khỏi Du Châu."

"Nếu như trong đó có một nữ tử cao không quá 1,65m, trên người có khoác tơ lụa, người hãy mang nàng ta về nhà môn. Dựa theo như lời ta vừa mới nói, hãy tiến hành thẩm vấn, tất nhiên có thể hỏi ra được. Nếu nàng ta vẫn cố gắng phủ nhận, người hãy lấy những mảnh vụn hương liệu và sợi tóc này làm chứng cứ. Ngoài ra, hãy tìm dấu vết trầy xước trên quần áo tơ lụa của nàng ta. Hung thủ, nhất định chính là nàng ta."

Ký Vân Thư đưa cho hân tóc và hương liệu được bọc ở trong khăn tay.

Trương bộ đầu ngáy người một chút, lúc này mới bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, nhận lấy đồ vật, ngay sau đó lớn tiếng, phân phó tiểu bộ khoái: "Mấy người các người nâng thi thể đi tới nghĩa trang, những người khác, đi theo ta."

Sau đó, cùng với một con gió lạnh, Trương bộ đầu mang theo mấy bộ khoái, lập tức xông ra ngoài.

Ai ai ai!

Người còn chưa nói lời cảm ơn Ký cô nương!

Sau khi vụ án đã hoàn thành, trong lòng Ký Vân Thư cũng cảm thấy thoải mái đôi chút, nghiêng mắt nhìn về phía Cảnh Dung.

Đáp lại nàng, là nụ cười nhẹ nhàng của Cảnh Dung, không phân rõ "hương vị" của nó.

Khi hân bước đến gần nàng hai bước, nàng lập tức lui ra sau một bước, rủ mị: "Vệ Dịch còn đang chờ ta."

Giọng nói rơi xuống, lập tức cất bước đi ra cửa.

Cảnh Dung hơi sững sốt một chút, hân đáng sợ như vậy hay sao?

Trong lòng có chút không thoải mái, trần ngập ghen tuông, không thể ngăn được.

Đôi tay chấp sau lưng, đi theo nàng.

Toàn bộ quá trình, đều bị Lý Thời Ngôn nhìn xem rất rõ ràng.

Từ nhỏ hân đều cho rằng, mỹ nhân thiên hạ, đều là những bông hoa đẹp ở trong bình hoa, ngay cả tính tình, cũng đều sẽ dịu dàng, nho nhã nhất gan.

Hân chưa bao giờ gặp qua nữ tử giống như Ký Vân Thư như vậy, dám sờ thi thể không nói, còn thông minh cơ trí như thế?

Rốt cuộc, nàng là một kỳ nữ như thế nào?

Cho dù nàng mang khăn che mặt, nhưng khí chất toát ra từ trên người, lại giống như một gốc cây đồng lan thoát tục, đứng thẳng ở trong nước, chỉ có thể ngửi thấy mùi hoa, nhưng không thể đoán được hình dạng của nó.

Càng khiến trái tim nhói lên như bị sợi dây tơ quấn lấy, không thể nào nhúc nhích, mang đến cảm giác ngứa ngáy, muốn chạm vào khuôn mặt dưới tấm khăn che mặt của nàng.

Quả thực chính là vô đầu bút tai!

Lý Thời Ngôn câu môi cười tò mò: "Nữ tử này, bản công tử đã định rồi!"

Tiểu Lộ Từ bên cạnh hất cho hân một bát nước lạnh: "Công tử, người nhìn xem, bên người cô nương kia đều là cao thủ, chúng ta không thể tới gần."

"Ai nói vậy? Không phải bọn họ muốn đi tới kinh thành hay sao? Tốt, vậy chúng ta cũng cùng đi tới kinh thành."

Đôi mắt nhỏ giương lên sự đắc ý tự tin, xoay người quay về phòng mình.

Giờ phút này, Ký Vân Thư trở lại trong phòng Vệ Dịch, Vệ Dịch đã ngủ, co ro ở trên giường, xóc chân lên cả trên đỉnh đầu.

Nàng kéo chân xuống, khỏe miệng không thể không cong lên cười nhẹ nhàng một chút.

"Tiểu tử ngốc, không sợ sẽ sinh bệnh vì nóng!"

Sau đó nàng lại kê góc chân cho hần lần nữa, lúc này mới đi ra cửa, phản phó hai thị vệ giữ cửa: "Các người trông chừng hần, ngàn vạn đừng để hần chạy loạn."

"Ký cô nương yên tâm, chúng ta sẽ trông chừng hần."

Nàng gật đầu thể hiện lòng biết ơn!

Trong khoảng khắc, cổ tay nàng bị một sức lực nắm lấy, thân thể cũng không chịu sự khống chế bị lực lượng kia kéo vào một gian phòng.

Lực trên tay Cảnh Dung có chút mạnh, Ký Vân Thư đau đến nổi đuôi lông mày đều nhán.

"Người làm gì vậy?"

Rầm—

Sau khi tiến vào, cửa lập tức bị đóng lại.

Phía sau lưng nàng, cũng ngay nháy mắt cửa bị đóng lại, bị Cảnh Dung đẩy mạnh dán vào trên cửa, đó là một kiểu "bích đông". (Xem giải thích trong chương 95)

Ký Vân Thư nhìn vào khuôn mặt tuần tử nhìn như bình tĩnh nhưng trộn lẫn với nóng cháy, ngay trước mặt nàng chỉ cách khoảng một cái nắm tay, nàng có thể nhìn thấy được hoa văn tinh tế ở trên mặt hần, những lỗ chân lông nhỏ, gần như muốn nổ tung.

Nàng đã làm gì vậy? Khiến cho thứ này đột nhiên nổi trận lôi đình?

Nàng nhẹ nhàng nghiêng mặt, tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Dung, hỏi một câu: "Vương gia, người rốt cuộc đang muốn làm gì?"

"Người nói đi?"

"Thỉnh Vương gia hãy tự trọng."

"Vấn đề tối hôm qua, người vẫn chưa trả lời ta."

"Àn?"

Ký Vân Thư hơi ngăn người, đầu óc hồi tưởng lại.

Ồ! Hần hỏi nàng, trong lòng có hần hay không, nàng còn chưa kịp trả lời, đã bị Khắc Sát gián đoạn.

"Hiện tại sẽ không có ai quấy rầy chúng ta, bỗn vương muốn người nói thật một câu, thành thật trả lời, cho dù chỉ một chút cũng tốt, không cần phải che giấu."

Đúng vậy, cho dù chỉ là một chút, hần cũng có cơ hội, đúng không?

Hai trông mắt chăm lên hy vọng cháy bỏng, chăm chú vào chân mày nghiêng qua một bên của Ký Vân Thư.

Ký Vân Thư nắm chặt hai tay, hô hấp chậm lại, yết hầu vừa mới hơi động, trên khuôn mặt, lập tức dâng lên sự kiên định.

Con người nàng đón nhận tầm mắt Cảnh Dung, chắc chắn nói: "Lòng ta từ trước tới nay, chưa..... Ngộ!"

Lời còn nói chưa dứt, môi mòng cách khăn che mặt, đã đôi môi cực nóng của Cảnh Dung, lấp kín!

Đây đã không phải là lần đầu tiên Cảnh Dung làm như vậy.

Nhưng, Ký Vân Thư vẫn rất kính sợ.

Những đường dây nhỏ lạnh băng trên trán khăn che mặt, dường như dần dần tan chảy thành những nếp nhăn trên môi nhỏ của nàng, vì thế rõ ràng chính xác dán lên môi mòng của Cảnh Dung.

Cảm giác bắt đầu ấm lên từ nụ hôn không dứt!

Cách một lần vài mòng, không hề có tác dụng!

Chờ đến khi nàng có phản ứng lại, cổ hết sức đẩy hần ra, Cảnh Dung mới rời khỏi đôi môi của nàng.

Ánh mắt hần tối lại, hiện ra một chút u buồn.

Chậm rãi nói: "Thôi, vấn đề này, sau này hãy đáp."

"....."

"Kính ngạc như vậy làm gì? Cũng không phải là lần đầu tiên." Hần nói không chút để ý, đột gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Ngoài cửa, Lang Bạc lên tiếng: "Có."

"Mang đồ ăn vào."

"Vâng."

Cảnh Dung buông Ký Vân Thư ra, đoàn chính ngồi xuống bên cạnh bàn, đốt ngón tay rõ ràng gọi lên, nhẹ nhàng gõ gỗ trên bàn, nói: "Đi rửa tay, nhanh chóng qua đây ăn cơm"

Ừy uy uy! Sao người có thể giống như chưa từng xảy ra chuyện gì như vậy?

Trái tim Ký Vân Thư hoảng loạn, không thể ăn nói.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi mình, nói: "Không cần."

Nói xong, xoay người mở cửa, chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hoảng loạn kia, trong lòng Cảnh Dung lại bốc cháy lên một chút hy vọng.

Tuy nhiên, trong lòng hần cũng không vui, bởi vì mặc dù Ký Vân Thư chưa nói xong, nhưng hần dường như cũng hiểu ra toàn bộ.

Trong lòng nàng, không có hần, đây là một sự thật không thể chối cãi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Để người sánh vai cùng dải Ngân Hà

Trở lại trong phòng, trong đầu Ký Vân Thư tất cả đều là một màn mờ vừa rồi, sự ấm áp trên môi, vẫn còn dai dẳng lưu lại trên đó.

Trái tim nàng, giờ phút này cũng mơ hồ run rẩy.

Loại cảm giác này, có chút vi diệu, không thể tả được, không thể nói rõ.

Trong lòng nàng biết rằng, mình đối Cảnh Dung, tuyệt đối không hề có tình yêu nam nữ, nếu có, cũng chỉ có sự cảm kích. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian này, Cảnh Dung đích thực đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Nếu không phải có sự giúp đỡ của hắn, chỉ sợ nàng đã chết vài lần.

Nhưng ngoại trừ sự cảm kích, những thứ khác, nàng không muốn nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến!

Đợi sau khi tâm tình từ từ bình phục lại, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Trời vừa mới sáng, Trương bộ đầu đã vội vã đuổi tới, còn mang đến một tin tức.

Tại lâu một, Cảnh Dung và Lang Bạc đang ngồi ăn cơm một bàn, trong khi Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch ngồi ăn tại một bàn khác, ở giữa còn cách một cái bàn, không khí giống như nước với lửa.

Trương bộ đầu, đứng ngay ở bên cạnh Cảnh Dung, bắt đầu "hội báo".

Hay nói đúng hơn, là nhắc tới vụ án mạng kia!

Bởi vì Kỳ Vân Thư đã ăn sáng ở trong phòng mình, lúc này vừa gấp đồ ăn vào trong bát của Vệ Dịch, vừa giương tai lên nghe.

Chung quy, nàng nghe cũng hiểu.

Thì ra, người chết họ Dương, cũng là một người buôn hương liệu, vẫn luôn lui tới buôn bán hương liệu với vùng Mãn Nam. Và hung thủ, đúng là lão nương và tướng công của nàng, chủ buôn hương liệu Mãn Nam. Bọn họ đã từng đụng độ với nhau, hai bên sớm đã ngầm thù địch lẫn nhau. Chỉ vì người chết đã nợ bọn họ một khoản tiền lớn, thậm chí còn dùng vũ lực uy hiếp nhóm người buôn bán hương liệu vùng Mãn Nam, ngăn không cho bọn họ bán hàng ở phía Bắc, vì thế dẫn đến tranh cãi.

Ngày hôm qua, mấy người vừa lúc đụng nhau ở khách điểm. Vốn tưởng rằng ngồi xuống nói chuyện về việc này, xem xét mỗi người có thể lui một bước hay không. Kết quả, một cuộc tranh cãi nổ ra, dưới sự giật dử, hung thủ đã dùng chiếc khăn to lụa của mình thắt cổ người kia đến chết. Sau đó, cùng với trưởng phu của nàng, tạo ra hiện trường giả là người chết thất cổ tự tử.

Cuối cùng, bỏ trốn mất dạng!

Và lúc ấy, khi Tiểu Triệu vào phòng, bọn họ đích thực đã tránh ở phía sau giường, một số hương liệu vụn trên người đã bị rơi xuống đất, và sợi tóc kia, cũng là thời điểm khi hung thủ thắt cổ người kia đến chết lưu lại.

Bên kia, Trương bộ đầu nói thật sự sinh động như thật.

Bên này, Vệ Dịch vẫn hăng hái ăn ngon, hẳn dường như quên hết toàn bộ những sự tình đã xảy ra ngày hôm qua!

Kỳ Vân Thư bận rộn không ngừng gấp đồ ăn cho hắn, không hề chú ý tới ánh mắt của Trương bộ đầu đã chuyển hướng về phía nàng.

Trương bộ đầu hăng giọng nói: "Ngày hôm qua thật sự đa tạ Kỳ cô nương đã giúp đỡ. Nếu không có Kỳ cô nương, vụ án mạng này sẽ không thể phá nhanh như vậy."

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười: "Trương bộ đầu, sau này nếu như tiếp tục phát sinh án mạng lần nữa, người tốt nhất nên mời Ngổ tác qua kiểm nghiệm trước, đừng nôn nóng tự mình xử lý vụ án. Nếu không, oan án có thể sẽ xảy ra hết vụ này tới vụ khác."

"Cô nương giáo huấn rất đúng. Ta đây, ngày thường cũng là một kẻ quê mùa, làm việc đều dựa thể cật mệnh, hơn nữa dễ dàng xúc động. Sau này, ta nhất định sẽ sửa."

Thật sự rất ngoan ngoãn!

Đây vẫn là Trương bộ đầu tính tình nôn nóng hôm qua hay sao?

Kỳ Vân Thư gật đầu, không hề đáp lại.

Trương bộ đầu chuyển hướng tới Cảnh Dung, chấp hai tay: "Vương..... công tử, ta sẽ không trì hoãn các ngài, ta phải nhanh chóng chạy về nhà môm làm việc. Cáo từ."

Cảnh Dung xua xua tay.

Một đám người nha môn, lại vội vàng rời khỏi khách điểm!

Xem ra, Trương bộ đầu đã có tình qua đây một chuyến, cũng thật vất vả.

Lúc này, Vệ Dịch đã ăn no, vỗ bụng, hít một hơi, nhìn Kỳ Vân Thư, nói: "Thư nhi, ta ăn no quá, có phải chúng ta có thể đi rồi hay không, ta không thích nơi này."

Không đợi Kỳ Vân Thư mở miệng, Cảnh Dung đã đoạt lời nàng nói.

"Ta cũng không thích."

Sau đó mang về mặt lạnh nhặt đứng lên, phản phó Lang Bạc: "Xếp xếp lại đồ, chuẩn bị lên đường."

"Vâng."

Cảnh Dung mang về mặt hờn dỗi, hất ống tay áo chuẩn bị ra khỏi khách điểm.

Vệ Dịch đột nhiên lên tiếng: "Thư nhi, ca ca thật sự là một cái tài trút giận."

Hắn tức giận sao?

Có sao?

Lời này truyền đến lỗ tai Cảnh Dung, khiến hắn không thể không nắm chặt nắm tay, thật sự muốn dùng hết sức dấm trên đầu Vệ Dịch một cái. Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng nhịn xuống, đi ra ngoài.

Kỳ Vân Thư tất nhiên nhìn thấy hành động nho nhỏ kia của Cảnh Dung, trong lòng lần lần thờ dài một tiếng không thể giải thích.

Nàng lắc lắc đầu, đứng dậy: "Vệ Dịch, chúng ta cần phải lên đường, đi thôi."

"Àn."

Vệ Dịch ôm hai bức họa, tung tăng đi theo phía sau Kỳ Vân Thư.

Nhưng còn chưa ra khỏi cửa, một người nào đó đã đụng vào sau lưng Kỳ Vân Thư.

"Ai nha, thì ra là cô nương!"

Lý Thời Ngôn già vờ kinh ngạc, cổ lộ ra một bộ biểu tình rất quen biết, gấp lại quạt xếp trong tay.

Kỳ Vân Thư neho mắt liếc nhìn hắn một cái, thật ra cũng là một nam tử tuấn tú, nhưng ngày mùa đông, lại vung vẩy quạt xếp trong tay.

Có bệnh, đúng không?!

"Người là?"

Hắn lễ phép chấp hai tay chào: "Tại hạ là Lý Thời Ngôn, ngày hôm qua nhìn thấy cô nương xử án, quả thực khiến người kính nể. Hơn nữa....."

"Ta nhận ra người." Vệ Dịch đột nhiên chỉ vào Lý Thời Ngôn.

Lý Thời Ngôn mỉm cười, cũng không phủ nhận, đón nhận ánh mắt Vệ Dịch, gật gật đầu: "Đúng vậy, là ta, thì ra Vệ huynh vẫn nhớ rõ ta!"

Đương nhiên nhớ rõ, Vệ Dịch đã sợ người tới mức, thiếu chút nữa cho rằng người muốn giết hấn.

Đồ vẫn chưa ăn xong, đã đẩy hấn ra ngoài cửa phòng, sao sẽ không nhớ rõ người?

"Nhớ rõ, người còn hỏi ta....."

Lời còn chưa kịp nói hết, quạt xếp trong tay Lý Thời Ngôn lại mở ra, cổ tình ngắt lời Vệ Dịch nói.

Ngược lại, vẻ mặt tươi cười nói với Kỳ Vân Thư: "Ta nghe Vệ huynh nói, các người sẽ đi tới kinh thành? Thật là trùng hợp, tại hạ cũng đi tới kinh thành. Chắc chắn là cùng đường, đúng không? Mặt khác, tại hạ rất ấn tượng đối thủ pháp xử án của cô nương. Hơn nữa, tại hạ từng có nghiên cứu về vấn đề này. Nếu như đã đồng hành, trên đường đi, có thể thỉnh giáo một vài điều với nhau."

"Lý công tử, người hiểu lầm rồi. Ta bất quá là mèo mù dưng phải chuột chết, đánh bậy đánh bạ mà thôi."

Lý Thời Ngôn nhìn lên khuôn mặt phấp phỏng dưới khăn che mặt của nàng, đôi tay phát ngứa, thật sự muốn xốc lên nhìn một cái. Trong lúc nhất thời, đành phải nhịn xuống.

Ý cười càng đậm, nói: "Cô nương thật khiêm tốn, tại hạ thật sự đánh giá cao về cô nương. Nếu như có cơ hội, thật sự muốn cùng cô nương uống rượu ngắm trăng, tâm tình một phen."

Bộ đáng kìa, đúng là một bộ đáng giống như khi Lý Bạch uống say!

Kỳ Vân Thư co giật khỏe miệng. Người này mặc quần áo hoa phục, nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ, bên hông có treo hai cái túi thơm thêu hoa, nhất định do hai nữ nhân tặng cho. Mặc dù quần áo kiểu tóc đều giống như người Trung Nguyên, nhưng trên búi tóc lại dùng kẹp bạc, có hình dạng giống như một con thú. Hơn nữa, đôi giày có mũi hướng lên trên, đế giày hơi mỏng, nhìn như thể nào, đều không giống như người Trung Nguyên.

Ngoài ra, người này rõ ràng mang ánh mắt đào hoa, cử chỉ ngả nghiêng, giọng điệu giả dối, miệng còn có tình phun ra vần vè, thật sự là quá đủ.

Tin hay không, hiện tại ta có thể đá người một chân lên tận trời cao, để người sánh vai cùng với dải Ngân Hà!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư là một người văn nhả.

Nàng rũ mi, hơi mỉm cười: "Tạ công tử thường thức. Tuy nhiên, lúc này ta còn muốn lên đường, không thuận tiện hàn huyên nhiều, tạm biệt."

"Không....."

Lý Thời Ngôn còn chưa kịp nói gì, Kỳ Vân Thư đã kéo Vệ Dịch đi ra ngoài.

Tại cửa khách điểm, Lang Bạc đã sai người chuẩn bị xong xe ngựa, sau khi hai người lên xe ngựa, đoàn người lập tức xuất phát.

Nếu như Cảnh Dung biết được, vừa rồi Kỳ Vân Thư bị Lý Thời Ngôn quấy rầy, lúc này thế nào hấn cũng phải xuống ngựa, quát xác hấn ta mới chịu bó quai!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Tháng ba kinh thành còn lạnh

Nhìn đám người vừa mới rời đi, Lý Thời Ngôn đứng ở cửa, dùng sức đập chiếc quạt xếp vào trong lòng bàn tay một cái, thở dài một tiếng tiếc nuối.

"Nếu sớm biết như vậy, nên hỏi một số điều quan trọng hơn, thất sách thất sách!"

Tiểu Lộ Tử bên cạnh che miệng cười trộm, nhìn thoáng qua về hướng xe ngựa, nói: "Công tử, ta thấy cô nương kia căn bản không có hứng thú đối với ngài. Ngài có nhìn thấy không, người cười ngựa phía trước, vừa nhìn đã thấy không phải người thường, nói không chừng, người cô nương kia thích, chính là hấn."

Bóp —

Quả nhiên, trên đầu Tiểu Lộ Tử bị hấn đập một quạt.

Thật sự rất đau.

"Người nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Còn không mau kéo xe ngựa tới, tới tới lui lui, sẽ không thể theo kịp bọn họ."

"Văng vẳng văng, tiểu nhân sẽ đi ngay lập tức, ngài gấp làm gì?"

Tiểu Lộ Tử vừa ôm đầu, vừa đi kéo xe ngựa tới.

Đọc theo đường đi, đội ngũ của Cảnh Dung đi ở phía trước, đội ngũ Lý Thời Ngôn theo sát ở phía sau.

Không bao lâu, Cảnh Dung lập tức chú ý tới.

Hắn mắt lạnh hỏi Lang Bạc: "Phía sau, là người nào?"

Lang Bạc ỉc đầu: "Không rõ ràng lắm, bất quá chỉ có hai người, ngày hôm qua bọn họ cũng ở tại khách điểm."

"Trông chừng Kỳ cô nương và Vệ Dịch, đừng để bọn họ xảy ra điều gì."

"Thuộc hạ minh bạch."

Vì thế, Lang Bạc lại an bài mấy tên thị vệ cưỡi ngựa đi theo phía sau xe ngựa, phòng ngừa vạn nhất.

Hiện tại đã cách kinh thành Du Châu không xa, nếu tiếp tục đi theo hành trình như vậy, đại khái còn khoảng vài ngày nữa là có thể tới kinh thành!

Từ sau khi rời khỏi khách điểm, Kỳ Vân Thư vẫn luôn ngồi ở bên trong xe ngựa, xương cốt gần như không thể chịu nổi nữa.

Nếu không phải đọc theo đường đi Vệ Dịch không ngừng nói chuyện với nàng, nàng thật sự sẽ buồn muốn chết.

"Có một lần, Phò thúc nặn cho ta hai cái tượng đất, một cái rất béo, một cái rất gầy. Sau đó khi đến giờ học, ta đã hỏi tiên sinh, tượng béo là ai, tiên sinh nói đó là cha ta, ta lại hỏi tượng gầy là ai, tiên sinh nói đó là nương ta. Sau đó ta cười tiên sinh, nói hấn đã nói sai rồi. Tượng đất béo kìa, thật ra chính là tiên sinh, bởi vì ta cha không lùn như vậy, tượng gầy, chính là sư mẫu, bởi vì nương ta không cao như vậy. Kết quả, tiên sinh đã đánh ta vài roi. Lúc ấy, bàn tay của ta đều bị đánh đỏ, ngày hôm sau tiên sinh không còn tới nữa."

Đáng đời!

Ai bảo người cười tiên sinh lùn, cười thề từ hấn cao.

Kỳ Vân Thư cũng không ngắt lời hấn, mặc hấn tiếp tục nói tiếp.

"Còn có một lần, nương đưa ta cùng đi tới chùa miếu dâng hương, nương nói phải cầu nhân duyên cho ta, sau đó có một lão bà giải đoán thể bài đó nói....." Hấn xoay chuyển đầu, trông mắt hướng lên phía trên, cố gắng nhớ lại: "Nói rằng ta có một cuộc sống đào hoa, tài lộc ngàn dặm, trên có Lang, dưới có Quân, sau khi nói xong, nương ta đã nằng cho lão bà kia một hồi, còn hất cả bàn của lão, nương ta rất tức giận, lúc ấy ta thực sự rất sợ."

Kỳ Vân Thư nhịn không được nở nụ cười, hỏi hấn: "Vệ Dịch, người có biết cuộc sống đào hoa, tài lộc ngàn dặm, trên có lang, dưới có quân, bốn câu này là hình dung gì sao?"

Lắc đầu!

"Bốn câu kia, được dùng để hình dung nữ tử."

Vệ Dịch a Vệ Dịch, lúc đó, có lẽ người rất thanh tú!

Vệ Dịch dường như hiểu rõ, nhưng dường như cũng không hiểu, nhếch miệng cười, lại tiếp tục bắt đầu nói.

Trời Nam đất Bắc, xa ra một đồng lớn.

Ký Vân Thư vừa nghe, vừa vận vẹo cổ, vén rèm lên.

Bên ngoài, thật là một ngày đẹp trời hiếm thấy!

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau xe ngựa có thêm vài tên thị vệ, phía sau không xa, còn theo sát một chiếc xe ngựa.

Nhìn bên ngoài xe ngựa của người nọ, không phải chính là gã sai vặt bên người Lý Thời Ngôn hay sao?

Còn trùng theo đuôi, thật sự cùng đường đi tới kinh thành?

"Hãy dừng lại ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc." Phía trước, truyền đến giọng nói của Cảnh Dung.

Đội ngũ dừng lại ở một dòng suối nhỏ bên đường, bên cạnh có một vạt cỏ, vừa vận có thể ngồi trên đó.

Ký Vân Thư kéo Vệ Dịch ngồi xuống bên cạnh dòng suối nhỏ, vừa mới lấy vỏ nước ra uống một ngụm, đã bị Cảnh Dung đoạt lấy.

Hắn không quay đầu lại ném ra một câu: "Ta không còn nước nữa."

Ai ai ai!

Thật không biết xấu hổ!

Người không còn nước nữa, vì sao phải đoạt của ta?

Lúc trước thì ăn đồ thừa của ta, hiện tại lại uống nước ta đã uống qua, có thể có chút mặt mũi hay không?

Ký Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hắn vài lần, nhưng đáp lại nàng, lại là một cái lưng thẳng thắn đắc ý phía sau.

Thấy thế, Vệ Dịch đưa vỏ nước của mình cho nàng, cười hề hề nói: "Thư nhi, người uống nước của ta đi."

"Không cần, ta không khát."

"Ồ."

Vệ Dịch rút tay lại, chạy đến bên dòng suối nhỏ bắt đầu chơi nước, cảm hòn đá nhỏ không ngừng phóng ở phía trên mặt nước.

Thật sự giống như một hải tử!

Cảnh Dung đứng ở cách đó không xa, trộm liếc mắt nhìn Ký Vân Thư một cái, thấy trên mặt nàng tràn đầy ý cười, ánh mắt sùng nịch chăm chăm nhìn Vệ Dịch đang chơi nước, cảm giác như thể tắm trong một thùng dấm chua.

Lang Bạc chú ý tới, thật cẩn thận tiến lên: "Vương gia?"

"Lên đường."

Cục ký phản nộ!

Hắn ném mạnh vỏ nước đoạt lấy từ trong tay Ký Vân Thư vào trong ngực Lang Bạc, chân vừa giẫm, lên ngựa.

Lúc này vừa mới ngồi xuống, sao đã lập tức đi rồi?

Thị vệ thét to một tiếng. Ký Vân Thư kéo Vệ Dịch ra khỏi dòng suối và đưa giấy hắn đã cời khi xuống nước, nhanh chóng chạy lên xe ngựa.

Trên xe ngựa phía sau, Tiểu Lộ Từ cũng vọt vào trong xe ngựa hô một tiếng: "Công tử, bọn họ đi rồi."

Bên trong xe ngựa vưon ra một bàn chân, đá sau lưng Tiểu Lộ Từ một cái.

"Vậy người còn không nhanh chóng đuổi theo!"

"Vâng, công tử."

Tiểu Lộ Từ kéo dây cương, vung một roi trên lưng ngựa, tiếp tục đi theo.

Dọc theo đường đi, bình dấm chua Cảnh Dung giống, không hề bị đảo lộn, chỉ có buồn bực không vui hai ngày.

Rốt cuộc, đã tới cổng kinh thành.

Ngay khoảnh khắc Cảnh Dung còn chưa vào cổng thành, tin tức đã được truyền tới trong Vương phủ.

Trong phòng, Cảnh Diệc ngồi xếp bằng ở trong yến tiệc, từ từ rót trà vào trong chén, nhàn nhã nhắm nháp uống.

Trên khuôn mặt, có vài nét tương tự giống như Cảnh Dung.

Búi tóc thẳng tắp được kẹp ở trên đầu, mặc một chiếc áo choàng màu xanh dương, hai ống tay áo như gió, có thể nói rất duyên dáng, thanh lịch tuấn lãng, lộ ra một chút nho nhã, nhưng giữa hàng lông mày trên mặt, lại rõ ràng hiện ra một sự tàn nhẫn.

Đấu Tuyền, tâm phúc của hắn ở bên cạnh cúi người, nói.

"Vương gia, hiện giờ Dung Vương đã hồi kinh, chỉ sợ vụ án Ngự Quốc Công....."

Cảnh Diệc chỉ tĩnh tế phẩm trà, không vội vàng hay kích động.

"Cô nương kia, cũng tới?"

"Vâng."

Cảnh Diệc mỉm cười: "Cảnh Dung cho rằng, tra ra vụ án Ngự Quốc Công phủ nắm đó, có thể sẽ nhận được sự ủng hộ của phụ hoàng, quả thực chính là mơ mộng hão huyền."

Hắn bóp chặt chén trà giữa những đốt ngón tay thon dài.

Đấu Tuyền cúi đầu: "Vương gia, hay là thuộc hạ....."

Ngay lập tức, Cảnh Diệc giơ tay lên ngắt lời hắn nói, buông chén trà ra, chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng chạy ra ngoài hành lang.

Năm mới vừa trôi qua, tháng ba kinh thành vẫn còn lạnh.

Một lồng chim được treo giữa hành lang, bên trong là một con chim hoàng yến đang đập cánh, sợ hãi.

Bị gió lạnh thổi trúng, run bần bật.

Hắn mở lồng sắt ra, chim hoàng yến nhanh chóng bay ra ngoài, một lúc đã không nhìn thấy bóng dáng đầu nữa.

"Vương gia, đây chính là Hoàng thượng ban thưởng cho ngài, vì sao ngài thả nó ra?" Đấu Tuyền không hiểu.

Cảnh Diệc môi lạnh câu lên: "Kim tước trong lồng giam, không chết cũng sẽ bị thương."

Kim tước trong lồng giam, không chết cũng sẽ bị thương.

Kỷ Văn Thư cũng từng nói những lời giống hệt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Vào thành

Xe ngựa tới kinh thành, trước tiên dừng lại ở cửa thành một lúc.

Kỷ Văn Thư ngồi ở bên trong xe ngựa, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng người, dùng ngón tay khẽ vén màn lên, nhìn thoáng qua bên ngoài.

Bởi vì đội ngũ chỉ dừng lại ngay bên ngoài cửa thành, vì thế có thể nhìn thấy bá tánh ra vào thành đặc biệt nhiều.

Có những người bán hàng rong gánh những gánh nặng vào thành, cũng có những thương gia và khách qua đường, có không ít hiệp sĩ kiếm khách, đương nhiên, cũng có một vài đệ tử cầm y hoa phục con nhà quyền quý.

Cửa kinh thành, tất nhiên cũng rất đồ sộ, thành rất cao và rất có khí thế.

Cổng được chia thành ba lối vào, lối vào ở giữa được quân lính trông coi, cửa hai bên phải trái, đều bị đóng chặt, trừ phi kinh thành phát sinh binh biến, hoặc là sự kiện trọng đại, mới có thể mở ra theo lệnh của thành Doãn.

Ngày thường, mọi người ra vào cửa thành đều sẽ không quá khất khe, nhưng hôm nay, đoàn người Cảnh Dung lại bị ngăn cản.

Kỷ Văn Thư mơ hồ cảm giác được điều gì, ánh mắt hướng về phía trước.

Lúc này lính canh cửa thành, quý một đầu gối xuống đất.

Chấp tay: "Tham kiến Dung Vương."

Cảnh Dung không xuống ngựa, nhàn nhai lại, mới nửa năm không trở lại kinh thành, vì sao ngay cửa thành đã nhiều binh lính như vậy?

Thần kinh vẫn cảm vừa động, mắt lạnh đảo qua: "Những ngày gần đây, trong kinh thành đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi Vương gia, bởi vì hai tháng nay, trong kinh thành có mười mấy tiểu thư nhà giàu vô cớ mất tích, vì thế trong ngoài thành đều được tăng cường tuần tra và thủ vệ, bắt lượn ra khỏi thành hay đi vào thành, đều dựa theo quy củ, tất cả đều phải kiểm tra."

"Mất tích? Đã tìm ra được nguyên nhân chưa?"

"Vẫn chưa."

Vẫn chưa?

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống, phần nộ trách mắng: "Đã hai tháng, Kinh Triệu Doãn đang làm gì?"

Binh lính canh giữ cửa thành bị giọng điệu của hắn dọa sợ, thân thể cong xuống càng thấp, nhanh chóng nói: "Việc này thực sự không có đầu mối. Trong hai tháng này, Kinh Triệu Doãn và Đại Lý Tự Khanh đều....."

"Thôi!" Cảnh Dung xua xua tay, sắc mặt không tốt lắm "Nhanh chóng tránh ra."

"Vâng."

Binh lính canh giữ cổng thành ngay lập tức lui qua một bên, bọn họ đều biết tính tình tôn Phật này có tiếng là không tốt ở trong kinh thành.

Vạn nhất đắc tội với hắn, vậy thì ăn không hết sẽ phải gói đem đi!

Hừ!

Đều là lời đồn, đều là lời đồn, Cảnh Dung hẳn tuyệt đối không thừa nhận.

Hắn bắt quả chỉ hơi nặng giọng, ánh mắt hơi sắc bén, thủ đoạn làm việc có chút cực đoan! Cư xử với người khác hơi quá quyết một chút.

Ngoại trừ những điều này, rõ ràng chính là một người rất hoàn mỹ!

Đoàn người vào thành, lập tức đi về hướng Dung Vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Kỷ Văn Thư đều nghe hết những lời Cảnh Dung với lính canh cửa thành, ngoài miệng nhẹ giọng nói một câu: "Vụ án mất tích? Hai tháng vẫn không có đầu mối?"

Mây đẹp hơi nhàu, bắt đầu suy nghĩ.

Vì sao hai tháng trôi qua mà không thể điều tra rõ?

Kinh Triệu Doãn và Đại Lý Tự đang làm gì, thời gian đã kéo quá dài, có vẻ còn kém hơn cả Lưu Thanh Bình.

Tuy nhiên, giờ phút này, ánh mắt và tâm tư của nàng, đều bị sự phồn hoa trên đường phố kinh thành hấp dẫn.

Mọi người đều nói kinh thành rất phồn hoa, có thể nói là mười dặm trái thảm đỏ, thật sự không sai chút nào.

Những tiểu lâu có kiến trúc cổ bên đường, được lợp bằng gạch ngói đỏ, cực kỳ tinh xảo bắt mắt.

Toàn bộ trên đường lớn rộng mở, ước chừng có thể hình dung ra ba bốn chiếc xe ngựa cùng nhau dân thành hàng ngang.

Người ở kinh thành, ăn mặc tất nhiên cũng đẹp hơn so với bá tánh Cẩm Giang, nhưng phong cách khá đơn giản, tuyệt đối không đi theo tuyến đường "không chính thống".

Không giống như Kỷ Mộ Thanh một thân trang phục, không có ánh vàng ánh bạc lấp lánh rực rỡ, không quần mình trong cẩm vàng túi bạc, gần như rất bình dị. Hơn nữa, chỉ cần nàng ở đây, ngay cả khi đứng giữa đám người đông đúc này, nhất định sẽ giống như một viên dạ minh châu giá rẻ, nhất định có thể khiến người liếc mắt nhìn một cái.

Bởi vì quá khác biệt!

Một loại khiến thị giác người một mới!

Đương nhiên, những con đường trong kinh thành, tất nhiên đều là người đến người đi, hơn nữa còn đặc biệt nhiều người, bước chân bọn họ đều rất vội vàng.

Rộn ràng như vậy, rất có hương vị của Bắc Kinh và Hồng Kông của thời hiện đại!

Và Cẩm Giang, dường như có thể hình dung với Tô Châu ngày nay.

Bên đường lớn, cũng có người bán hàng rong gánh cỗ lên thét to, bày đủ loại đồ vật hiếm lạ kỳ quái. Kỷ Văn Thư có thể nhận ra được một số, nhưng cũng có một số không nhận biết được, đa số đều không biết tên, nhất thời thần người ra, khỏe miệng cũng dần dần nổi lên một nụ cười.

Nhìn bề ngoài, kinh thành vẫn là một nơi khá thú vị!

Vệ Dịch lúc này đã tỉnh ngủ, vừa nhìn thấy bên ngoài, lập tức đuổi đầu ra, toàn bộ thân thể cũng dường như muốn lao ra ngoài.

"Thư nhi, người xem, đó là cái gì? Còn có cái kia? Cái kia là mặt nạ, đó là tượng đất, Thư nhi người mau xem....."

"Vệ Dịch, người nhanh chóng lui vào. Thật sự rất nhiều nguy hiểm"

Kỷ Văn Thư kéo nửa thân mình đang vươn ra của hẳn lại.

Hắn vẫn còn đặt đầu ở bên ngoài, kêu kêu quất quất, rất vui vẻ.

Mảnh xe ngựa đột nhiên bị người đẩy ra, hai xâu hồ lô đường được đưa lên.

Thị vệ giá ngựa nói: "Vương gia nói Vệ công tử sẽ thích nó."

Vừa nhìn thấy hồ lô đường, đôi mắt Vệ Dịch đều đột nhiên sáng lên, lập tức cầm lấy, điên cuồng gật đầu cười: "Ta thích, ta thích, ca ca thật tốt."

Trong lúc nói, cũng không quên vuốt tay đưa cho Kỷ Văn Thư một xâu.

Nàng lắc đầu: "Ngươi ăn, ngươi ăn, ăn nhiều một chút."

"Thư nhi, ngươi thật sự không ăn sao? Cái này ăn rất ngon. Khi nương ta còn sống, không cho ta ăn, nhưng ta vẫn từng trộm ăn một xâu, thật sự ăn rất ngon."

Nàng vẫn lắc đầu, "Ta thật sự không ăn, ngươi cứ ăn đi."

"Được rồi, ta sẽ ăn ngay. Ca ca thật tốt, không ngờ cũng biết ta thích ăn hồ lô đường."

Hai xâu hồ lô đường, Cảnh Dung lập tức trở thành ca ca tốt ở trong lòng ngươi?

Vệ Dịch, nên suy nghĩ lâu hơn một chút.

Rất nhanh, xuyên qua đường cái, lại quanh qua mấy con phố, đã tới Dung Vương phủ.

Một bảng hiệu lớn có ba chữ "Dung Vương phủ" rất bắt mắt, được dùng sơn vàng quét lên, tạo hình rất cẩn thận, nét khắc tinh tế treo ở trên lối vào.

Bên ngoài cổng lớn rộng mở, sớm đã có người đứng chờ, khi nhìn thấy, không ngờ đều là thị vệ trong Dung Vương phủ.

Nghe thị vệ bên người Dung Vương nói, bọn họ đều từng là tướng sĩ xuất sắc trong quân doanh, hiện giờ đã quy thuận dưới trướng Cảnh Dung.

"Nhân duyên" thật tốt!

Giữa một đám thị vệ, có một đại nam nhân lớn tuổi, râu rìa không thêm cạo, khuôn mặt có vẻ hiền hậu, nhìn qua thật ra có vài phần phong phạm trưởng giả.

Người này gọi là Lộ Giang, có thể nói là mưu sĩ bên cạnh Cảnh Dung.

Chuyện Cảnh Dịch phái người ám sát, chính hắn đã âm thầm điều tra ra được tin tức từ kinh thành, sau đó gửi một phong thư đưa tới Cẩm Giang.

Cảnh Dung xuống ngựa, mọi người đồng loạt hô một tiếng "Dung Vương".

Vệ Dịch sợ tới mức cả người đều hơi run rẩy bên trong xe ngựa, lập tức nắm lấy tay áo Kỷ Văn Thư, thân thể cũng dần sát lại.

"Đừng sợ, chúng ta đi xuống."

"Án." Hắn chất phác gật gật đầu.

Hai người xuống xe ngựa, lập tức thu hút ánh mắt của Lộ Giang, mang theo một chút ngạc nhiên.

Trong tin Vương gia nhà mình rõ ràng nói, chỉ mang theo Kỷ cô nương hồi kinh, nhưng giờ phút này, rõ ràng là hai nam tử cùng nhau xuống xe ngựa.

Một người trong bộ dạng tuấn lãng, nhưng mặt mày hơi khiếp sợ, một người khoác áo khác oái hương màu tím nhạt, thật ra là một nam tử thanh khiết, nhưng hai tay lại đang dùng sức nắm lấy ống tay áo của "nam tử" bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tiêu Phi

Edit: Emily Ton.

Chính xác, giờ phút này Kỷ Văn Thư đúng là một thần nam trang!

Chiếc áo choàng màu nâu nhạt, nổi bật lên thân mình trắng đứng tinh tế của nàng, khi gió thổi qua, dáng người mảnh khảnh không hề thua kém bất luận một nam tử nào.

Và nơi bắt mắt nhất, lại là chiếc mặt nạ trên nửa gương mặt nàng, mặt ngọc nạm vàng, vừa đơn giản lại cực kỳ tinh xảo.

Mặc dù che mất nửa khuôn mặt, nhưng cặp mắt đẹp mát lạnh, giống như mang theo một hồ nước, nhu nhược động lòng người, ở hơn nửa còn lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo trắng nõn. Nếu hình dung ra nam nhi thanh tú, lại không có bất kỳ nam tính nổi bật nào.

Thật ra nàng mặc nam trang, mang mặt nạ, thực sự chỉ bởi vì Kỷ Văn Thư cảm thấy như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Chung quy khi tới kinh thành phủ án, thân là nữ tử, rốt cuộc có chút bất tiện. Hơn nữa, trên mặt mình có vết sẹo, mang khăn che mặt sẽ không thuận tiện khi ăn.

Hiện giờ trang điểm một thân nam trang, nhẹ nhàng hơn nhiều!

Lộ Giang giờ tay lên vuốt bộ râu của mình, hơi híp mắt lại.

Người này chắc hẳn chính là Kỷ cô nương phá án lợi hại kia, đúng không?

Cảnh Dung chuyển mắt nhìn về phía Kỷ Văn Thư, nói: "Kỷ tiên sinh, sau này ngươi và Vệ công tử, hãy ở trong phủ bốn vương. Tất cả những việc khác, sẽ có hạ nhân chuẩn bị."

Nàng gật gật đầu, xem như lời đáp lại.

Lộ Giang đến gần, cúi người chào, giọng điệu dịu dàng: "Vương gia đã nhiều lần đề cập tới Kỷ tiên sinh. Kỷ tiên sinh thông minh hơn người, kiến người kính nể."

Kỷ Văn Thư cũng chấp tay: "Lão tiên sinh cất nhắc, tại hạ chỉ gặp may đôi chút, phá được mấy vụ án mà thôi."

"Người Vương gia nhìn trúng, tất nhiên không thể khinh thường."

"Khách khí."

Hai người lịch sự qua lại vài câu, Cảnh Dung ho nhẹ một tiếng: "Đi cả một đoạn đường dài, tất cả đều đã mệt nhọc. Lộ Giang, ngươi an bài để Kỷ tiên sinh và Vệ công tử nghỉ ngơi trước. Những sự tình này, ngày mai lại nói."

Lộ Giang đáp lời: "Vâng."

Cảnh Dung bước tới bên Kỷ Văn Thư, nhẹ giọng nói vào lỗ tai nàng: "Bốn vương cần phải lập tức tiến cung một chuyến, sẽ qua tìm ngươi sau. Về chuyện vụ án, chờ ngươi nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta sẽ bàn bạc sau."

Nàng gật gật đầu.

Hoàng tử hồi kinh, đứng thật đầu tiên phải tiến cung một chuyến, đi "báo cáo" tin tức của mình.

Để phòng ngừa Kỷ Trình để đa nghi, lại dọn ra công văn giấy tờ, luận tội hắn.

Cảnh Dung không chậm trễ thời gian, cũng không vào phủ thay đổi trang phục, trực tiếp lên ngựa, mang theo mấy tên thị vệ, đi về hướng cửa cung.

Không thể không nói, hần rất khôn khéo, mặc thường phục tiến cung, thứ nhất, thể hiện sự phục tùng của hần đối uy quyền của hoàng đế, thứ hai, cũng coi như cho hoàng đế ăn một viên thuốc an thần, muốn nói cho hoàng đế biết, bản thân mình nửa năm qua, thật sự là đang tra (Lâm Kinh An), tuyệt đối không hề nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ ngày nào đó tạo phan!

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch, được đưa tới sân phía Đông, an bài trong một viện rộng rãi.

Bên trong trồng đầy hoa mai, giữa sân còn có một toà núi giả, phía trước núi giả là một con lăn nước xoay tròn, nước trong sạch chậm rãi theo đó trút xuống những thùng gỗ, cực kỳ đẹp.

Sự bố trí trong toà viện này thật sự rất tinh xảo!

Lúc này Vệ Dịch vừa mới vào phòng, lập tức kêu lên: "Thư nhi, không phải người nói, tới kinh thành rồi sẽ mang ta đi ăn thịt hay sao?"

"Hiện tại đã muốn ăn sao?" Kỳ Vân Thư hỏi hần.

Hần lắc đầu: "Không phải."

Hần xấu hổ cười, chỉ là trong lòng hần luôn nhớ tới mà thôi.

Lộ Giang một bên nghe thấy hai người đối thoại, có chút giống như lọt vào trong sương mù.

Tới kinh thành ăn thịt? Đây là trò đùa gì vậy?!

Hần cười cười, nói với Vệ Dịch: "Chắc là Vệ công tử đã đói bụng rồi, ta đây sẽ sai người chuẩn bị đồ ăn. Hai vị cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Lời nói vừa dứt, bọn họ đã cảm thấy thật sự đúng là đang đói bụng.

Kỳ Vân Thư gật đầu: "Vậy làm phiền tiên sinh."

"Ta họ Lộ, Kỳ tiên sinh nếu như không ngại, có thể gọi ta là Lộ thúc."

Không đợi Kỳ Vân Thư nói chuyện, Vệ Dịch đã tự quen thuộc, toét miệng, cực kỳ thân thiết gọi Lộ Giang một tiếng: "Lộ thúc."

Những lời này mang tới niềm vui trong trái tim Lộ Giang, vì thế hần nhanh chóng sai người chuẩn bị đồ ăn mang tới, sau đó chọn thêm mấy nha đầu hiểu chuyện qua đây tiếp đón.

Không chỉ như thế, Lộ Giang còn chuẩn bị sẵn mấy bộ quần áo sạch sẽ.

An bài, cực kỳ chu đáo.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong khi đó, bên kia, trên đường lớn kinh thành.

Lý Thời Ngôn đang vô cùng vui vẻ dạo phố, nhiều hàng hoá tại Trung Nguyên, hần đều chưa từng gặp qua, tất nhiên cũng rất tò mò.

Và trong lúc đi dạo, hần đã quên một chuyện quan trọng.

Nhưng Tiểu Lộ Tử bên cạnh đã nhắc nhở hần một câu: "Công tử, chúng ta..... chúng ta đã mất!"

"Mất gì?" Hần cảm mặt nạ Quan Công, mang lên trên mặt mình.

"Chính là cô nương Thư nhi, chúng ta đã mất dấu, không nhìn thấy xe ngựa bọn họ đâu nữa. "

Ồ!

Lý Thời Ngôn đột nhiên có phản ứng lại, đồng tử chợt phóng đại, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, quả nhiên, toàn bộ trên đường lớn, căn bản không nhìn thấy bóng dáng đoàn người Cảnh Dung.

Hần gần sôi máu, dùng sức đập một cái trên đầu Tiểu Lộ Tử.

Lên tiếng mắng: "Sao người hiện tại mới nhắc ta! Đồ vô dụng. "

Tiểu Lộ Tử oan uổng muốn chết, che đầu mình lại: "Tiểu nhân..... tiểu nhân chỉ vừa rồi mới nhớ tới. Hôn nữa, nếu công tử không nhìn khắp nơi nơi, chúng ta sẽ không bị mất dấu."

"Người còn dám đổ lỗi cho bản công tử?"

"Không dám, không dám!"

Lý Thời Ngôn thở hắt lên, tuy nhiên, hần cũng được xem như là một người lạc quan, nặng nề thở một hơi, phát phát tay: "Thôi, quên đi, nhanh chóng tìm khách điểm để ở đi, dù sao người ở kinh thành, không thể chạy được."

Nói xong, ánh mắt lộ ra một nụ cười đắc ý tự tin!

.....

So với sự náo nhiệt trên đường lớn kinh thành, lúc này trong hoàng cung, lại có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chương Chất điện.

Trong hoa viên, vào đông mùa, toàn bộ sân tràn ngập hoa tươi đẹp mắt.

Mấy cung nữ cung kính đứng ở một bên, hơi cúi đầu, mặc dù sắc mặt lạnh lùng, nhưng vẫn nhìn thấy trong ánh mắt có vài phần khiếp sợ cùng với sự thận trọng.

Ở trong hoàng cung, đây cũng là điều tất nhiên!

Nếu hành sự không cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi đầu.

Tiểu Phi đứng ở trước một chậu hoa hồng ngọc, tóc dài đến eo, trên đỉnh đầu kẹp trăm bạc, phản chiếu một mặt dây chuyền ngọc bích, có vài phản tương xứng với viên đá lục ngọc bảo rủ xuống bên tai.

Mặc dù trang trí trên búi tóc không quá xa hoa, nhưng ăn mặc lại khiến người cả kinh!

Chiếc áo choàng phía trước có màu tím, nhưng khi đi chuyển về phía tay áo, lại chuyển sang màu đỏ sẫm, phía trên lại thêm lan trúc màu xanh đậm. Ngay trước ngực, là mấy cành liễu đan xen, kéo dài đến tận eo. Đuôi áo choàng được tách ra, giống như cánh hoa của nụ hoa nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ông tay áo rộng tăn ra hai bên, mỗi bên có vãn hoa giống như một con phượng hoàng, mờ hồ ẩn hiện. Nếu nói là phượng hoàng, nhưng lại chỉ có lông đuôi, nếu nói không phải là phượng hoàng.

Có thể thấy được, Tiểu Phi này thật sự rất lớn mật!

Tuy nhiên, dưới sự lớn mật, cũng ẩn dấu sự cẩn trọng!

Móng tay nhỏ dài, được sơn màu đỏ tươi, khắc ở trong trăm hoa, thấp phản loá mắt.

Nàng nhặt một cái kéo lên, bắt đầu cắt tỉa những bụi cây và những bông hoa trong vườn, cực kỳ thích ý.

Môi đỏ của nàng hơi nhẹ dương, hỏi: "Những ngày gần đây, vì sao Diệc nhi vẫn chưa tiến cung?"

Cung nữ tùy thân một bên hồi báo: "Sinh thần của Nương nương đã sắp tới rồi, Diệc Vương chắc hẳn đang chuẩn bị hậu lễ cho nương nương."

"Đứa nhỏ này, vẫn luôn hiểu thuận như vậy."

Mỗi lần nói về nhi tử mình, trên mặt Tiểu Phi luôn mang theo tươi cười ngọt ngào.

Tiêu Phi ngược lại hỏi tiếp: "Trong kinh thành những ngày gần đây, có sự tình gì thú vị?"

Cung nữ cúi thấp người, trả lời: "Nghe nói trong hai tháng này, kinh thành có không ít tiểu thư danh môn mất tích, đến nay vẫn chưa có tin tức gì."

"Ồ? Đó đúng thật là một sự tình thú vị!"

Kéo trong tay nằng, nhẹ nhàng dừng lại trên một đóa hoa, một kéo cắt xuống, đóa hoa đang êm đẹp, lập tức rớt xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Hoa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Quân đen, quân trắng

Mặc dù Tiêu Phi ở trong thâm cung, nhưng những việc trong ngoài cung, nàng cũng biết rất nhiều.

Đôi khi, Cảnh Diệc sẽ tiến cung nói cho nàng biết, đôi khi, cung nữ bên người sẽ nói với nàng.

Một nữ nhân như vậy, nhìn giống như mỏng manh yếu đuối, dịu dàng, nhưng trong ánh mắt, lại mang theo bản chất u ám của nữ nhân hậu cung.

Nàng tươi cười: "Trong kinh thành có người mất tích, hiện giờ vẫn chưa tra ra được tin tức gì, Kinh Triệu Doãn thật đúng là nhận tiền mà không làm được việc."

Giọng nói rơi xuống, lập tức nắm lấy kéo trong tay, hung hăng ném về phía chậu hoa, làm hồng vài nhánh hoa.

Sau đó tiếp nhận khăn tay do cung nữ đưa qua, lau chùi tay mình.

Lúc này, một tiểu thái giám cúi đầu bước nhanh tiến vào, đứng ở một bên, hai tay để hai bên, nói: "Nương nương, Dung Vương tiến cung."

Vừa nghe hai chữ "Dung Vương", cặp mắt vốn đẹp dịu dàng của Tiêu Phi, hơi nhíu lại, ần lờng mày xuống.

Nàng liếc mắt nhìn tiểu thái giám một cái, lạnh giọng hỏi: "Vừa mới hỏi kinh?"

"Vâng, mặc thường phục tiến cung, chính là chạy đến Phụ Dương điện, Hoàng thượng và Thái tử đang nghị sự ở bên trong, đoán chừng lúc này Dung Vương chắc hẳn đã tới nơi rồi."

"Thậm chí triều phục đều không mặc đã lập tức tiến cung? Rất thú vị." Tiêu Phi cười cười, thần sắc trên mặt lại rất quý quyết.

Mọi người đều nói Dung Vương rất khôn khéo, một tính toán nhỏ cũng rất thông minh, một hành vi nhỏ như vậy, cũng đủ mang lại tâm tình tốt cho hoàng đế.

Tiêu Phi nắm chặt một cuống hoa, nhẹ nhàng dùng sức, cuống hoa bị gãy làm đôi!

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, Phụ Dương điện.

Khi tiểu thái giám bên ngoài nhìn thấy Cảnh Dung tới, lập tức đi vào thông báo, nhưng đã không trở ra trong một khoảng thời gian dài.

Cảnh Dung đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, thân thể thẳng thắn vẫn không nhúc nhích, mắt nhìn thẳng, rất có chỉ cốt nam nhi.

Không biết từ khi nào, trời đã bắt đầu mưa, những hạt mưa rơi trên mái hiên, rơi xuống mặt đất, bắn lên trên quần áo Cảnh Dung, rất nhanh đã ướt một mảnh.

Thời gian một nén nhang trôi qua!

Kết —

Đại môn khắc hoa trước mặt đột nhiên được hai tên thái giám kéo ra từ bên trong, thái giám vừa mới đi vào thông báo đứng ở giữa cửa.

Cúi đầu nói: "Dung Vương, Hoàng thượng tuyên ngài tiến vào điện."

Cảnh Dung mang theo khuôn mặt lạnh lùng nhưng rất nghiêm túc, nằng bạo phục, vượt cửa đi vào.

Sau khi đi vào, theo thái giám dẫn đường, đi tới thiên điện.

Lúc này, trong thiên điện, Hoàng đế và Thái tử đang nhàn nhã chơi cờ.

Kỷ Trinh Đế đã 60 tuổi, trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn, bộ râu hoa râm tăng thêm vài phần đáng yêu. Nhưng, nếu như nhìn kỹ, giữa khuôn mặt ông, rõ ràng tản ra một lực đạo uy hiếp, thậm chí, còn mang theo dục vọng uy quyền thống trị thiên hạ!

Trên long bào vàng có thêu chín con rồng, giữa chúng là những đám mây ngũ sắc. Có hai con rồng phía trước sau, năm con vây quanh đầu gối, hai con còn lại nằm ở trên hai ống tay áo.

Phía dưới vạt áo của long bào, được thêu rất nhiều sóng nước uốn lượn quay cuồng, phía trên sóng nước, còn có những vách đá gồ gề, nhìn giống như đang mô tả một biển ngầm.

Thái Tử đối diện với bàn cờ, trên người mặc một bộ phục màu xanh, trên áo bào có thêu năm con rồng, cùng với năm họa tiết trên áo, bốn họa tiết ở dưới thân áo.

Cảnh Dung đứng ở giữa thiên điện, chấp hai tay lại, gọi một tiếng: "Phụ hoàng!"

Tuy nhiên, Kỷ Trinh Đế ngoảnh mặt làm ngơ!

Hắn vẫn vẽ một quân cờ trắng giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó đặt quân cờ ở phía trên bàn cờ.

Rất có khi phách đặt xuống tách một tiếng!

Quân cờ đen trong tay Thái tử Cảnh Hoa không thể nào rơi xuống, cuối cùng, thả lại vào trong chung cò.

"Nhi thần cờ nghệ không tinh, lại thua nữa rồi."

Kỷ Trinh Đế trầm giọng, nói: "Cảnh Hoa, vẫn còn quá sớm để quyết định thắng hay thua. Bàn cờ này, cũng giống như khắp thiên hạ, không đến một bước cuối cùng, ai thua ai thắng còn chưa biết được."

Thốt ra lời này xong, Kỷ Trinh Đế liền cầm lấy quân cờ đen trong chung cò của Thái tử, ném một cái lên trên bàn cờ.

Quân đen vốn bị quân trắng vây quanh, lại nhìn thấy ánh sáng lần nữa!

Thế cờ vừa chuyển, đảo thành quân cờ đen của Thái Tử đang kiểm soát bàn cờ.

Cảnh Hoa nhìn vào bàn cờ, bất giác bình tĩnh, gật đầu: "Phụ hoàng nói rất đúng, nhi thần còn non nớt, vẫn phải học hỏi nhiều."

"Ồ trên bàn cờ, mỗi một bước khi di chuyển, đều phải cân nhắc cẩn thận, sai một bước, sẽ thua toàn bộ thiên hạ."

"Vâng, nhi thần tạ phụ hoàng chỉ giáo. Nhi thần sẽ ghi nhớ kỹ."

Đây không phải là lần đầu tiên Cảnh Hoa vỗ mông ngựa hoàng đế!

Nhưng, Kỷ Trinh Đế giống như bị trúng độc, chỉ tiếp nhận "giải độc" giống như mứt hoa quả của Cảnh Hoa!

Bàn cờ vừa thu lại, lúc này hai người mới đưa mắt nhìn về phía Cảnh Dung vẫn luôn đứng ở trong điện.

Cánh Hoa đứng dậy, lui qua một bên, ánh mắt nhìn trên dưới Cảnh Dung một lần nữa.

Nửa năm không gặp, sự lạnh lùng trên người tiểu tử này vẫn không hề giảm đi chút nào.

Kỳ Trinh đế bùng tách trà nóng trên bàn nhỏ, nhấp một ngụm, cặp mắt cứng cỏi nhìn về phía Cảnh Dung.

Lên tiếng hỏi: "Vì sao không thay triều phục đã vội tiến cung?"

"Nhị thần vừa mới hồi kinh, vẫn chưa vào phủ, lập tức tiến cung tâu yết kiến phụ hoàng trước, trình báo về vụ 《Lâm Kinh Án》. Vụ án này....."

Cảnh Dung còn chưa nói dứt lời, Kỳ Trinh đế đã nâng tay lên, ngắt lời hần nói.

Kỳ Trinh đế buông chén trà trong tay, ho nhẹ một tiếng: "Mặc dù đó là vụ án Ngự Quốc Công, nhưng vụ này trầm trọng đã giao cho người tìm hiểu, người và Tần ái khanh cùng nhau bàn bạc tỉ mỉ về tình hình cụ thể là được, không cần phải vội tiến cung trình báo với trẫm như thế."

"Vâng."

Vụ án Ngự Quốc Công, nói đến cùng, chung quy là được mở lại theo yêu cầu của Tần đại nhân, Tần Sĩ Dư. Tần Sĩ Dư đã quý ba ngày ba đêm ở ngoài cửa Nam, mới được Kỳ Trinh đế hạ lệnh cho điều tra rõ.

Tuy nhiên, Ngự Quốc Công dù sao cũng là bảo huynh của Kỳ Trinh đế, muốn tra rõ vụ án của hoàng tộc, đương nhiên không thể là điều tra nhỏ, chưa kể đó là một thâm án diệt môn mười bốn năm trước.

Hon nữa, năm đó còn do Kỳ Trinh đế tự mình kết án, hiện tại Tần Sĩ Dư được dư luận ủng hộ, buộc hần phải lật lại vụ án do mình kết án, điều tra rõ ràng một lần nữa. Sao có thể khiến trong lòng hần không có khúc mắc!

Kỳ Trinh đế ngược mắt lên, liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, nói một tiếng: "Tuy nhiên, người vội vàng tiến cung tâu gấp trẫm, cũng khiến trẫm rất vui. Nửa năm nay ở bên ngoài, thật sự vất vả người. Vụ án Ngự Quốc Công không hề đơn giản, người chắc sẽ phải tốn nhiều tâm tư."

Cảnh Dung ở trước mặt hần, trước sau vẫn mang một bộ dáng không mặn không nhạt. Với người ngoài xem ra, chỉ là sự kính trọng của nhi tử đối với phụ thân. Nhưng, chỉ có bản thân Kỳ Trinh đế mới biết được, ở trong lòng Cảnh Dung, chỉ có đạo quân thần, không có tình phụ tử.

Cảnh Dung rũ mi gật đầu, nói "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần tiếp nhận vụ án này, tất nhiên sẽ điều tra rõ ràng."

"Vụ án này người đã tra xét nửa năm, có tiến triển gì không?"

"Nhị thần đã đi qua rất nhiều địa phương, cũng không có nhiều tiến triển. Tuy nhiên, nhi thần mang về một người. Người này, nhất định có thể trợ giúp nhi thần điều tra rõ vụ án này."

Hả?

Điều này đã gọi lên hứng thú của Kỳ Trinh đế.

Và Cảnh Hoa một bên cũng mang theo thần sắc tò mò, bước về phía trước hai bước, dường như mang theo vài phần không tin, hỏi: "Người nào mà lợi hại như vậy? Ngay cả Đại Lý Tự đều chịu không nổi vụ này, người nọ có thể phá?"

Hiển nhiên, Cảnh Hoa căn bản không tin. Vụ án này đã lâu như vậy, Cảnh Dung phá không được, Đại Lý Tự phá không được, chẳng lẽ có một kỳ nhân có thể phá?

Không tin, nói gì cũng không tin.

Trên mặt Cảnh Hoa lộ ra sự khinh thường không thể nghi ngờ trong khi nói!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Bao cổ Cảnh Hoa

Nhưng Cảnh Dung lại cố ý phớt lờ Cảnh Hoa.

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Nếu ta mang người này về kinh thành, nằng nhất định có chỗ hơn người." Quay người về phía Kỳ Trinh đế: "Nhị thần tin tưởng nằng, vụ án Ngự Quốc Công tất nhiên có thể phá."

Kỳ Trinh đế gật gật đầu, một lần nữa nâng chung trà lên uống một ngụm: "Nếu như Cảnh Dung người tin tưởng người nọ như vậy, trẫm thật ra có chút tò mò." Kỳ Trinh đế tỉnh tể căn nhắc: "Vừa lúc vài ngày sau chính là sinh thần Tiêu Phi, trong cung sẽ mở tiệc. Ngày ấy lúc người tiến cung, hãy mang nằng đến. Trẫm thật ra muốn nhìn xem, người nào mà có thể khiến Cảnh Dung người tin nhiệm như thế."

Khi nghĩ tới những điều này, thật ra Cảnh Dung có chút do dự.

Mặc dù hần nghĩ mang theo Kỳ Vân Thư hồi kinh, nhất định sẽ phải đưa nằng tiến cung, nhưng không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy!

Không thể nào từ chối, Cảnh Dung chỉ có thể đồng ý.

"Vâng, nhi thần tuân lệnh."

Kỳ Trinh đế "Àn" một tiếng, vung tay lên: "Người về phủ trước đi thôi, vừa mới hồi kinh, cũng nên nghỉ ngơi nhiều. Người có một lòng trung hiếu, trong lòng trẫm tự nhiên hiểu rõ."

"Vâng."

Từ đầu tới cuối, một chữ mà Cảnh Dung nói nhiều nhất, chung quy chính là "Vâng".

Hần vừa mới ra khỏi Phụ Dương điện, sau lưng, Cảnh Hoa đã đuổi theo kịp.

"Cảnh Dung!" Cảnh Hoa gọi hần một tiếng.

Cảnh Dung dừng bước chân lại, đứng ở dưới mái hiên, xoay người, nhìn về mặt tươi cười của Cảnh Hoa.

"Thái tử, có chuyện gì không?"

"Gọi ta là Cảnh Hoa, người và ta cũng là thân huynh đệ, hà tất xa lạ như thế?"

"Người là trử quân*, ta là thần, tất nhiên có sự khác biệt trong đó." (*người thừa kế ngai vàng)

Cảnh Hoa rất thích khi Cảnh Dung nói ra một câu "trử quân".

Cảnh Hoa nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Cảnh Dung, nói: "Phụ hoàng nói không sai, người là một người trung hiếu, trong rất nhiều huynh đệ, cũng chỉ có người không tranh không đoạt. Một ngày nào đó, nếu như ta trở thành hoàng đế, hy vọng Cảnh Dung người, có thể trở thành thần tử đắc lực nhất của ta."

Hoàng đế còn chưa chết, người đã nghĩ tới muốn làm vua?

Ngu ngốc!

Cảnh Dung nghĩ thầm, lời này nói ở trước mặt ta thì được, đừng nói bấy khắp nơi, miễn cho bản thân mình chết như thế nào cũng không biết được.

Đặc biệt đừng nói ở trước mặt Cảnh Diệc, mặc dù hiện tại hần ta không lật đổ người, nhưng sau này khó đảm bảo sẽ không nắm lấy những sai lầm của người, khiến người thất bại.

Cảnh Dung mỉm cười yếu ớt, nói: "Thái tử, nếu một ngày có thể lên tới đỉnh cao, ta tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực phụ trợ người."

"Không hổ là người được bốn Thái tử coi trọng."

"....."

Cảnh Hoa lại vỗ vai hấn lần nữa: "Được rồi, ta cần phải hỏi Đông Cung nghiên cứu công vấn, những ngày gần đây phụ hoàng sai người chuyển rất nhiều tấu chương tới Đông Cung."

Đã biết đã biết!

Không phải người đang muốn nói, Hoàng thượng rất coi trọng người sao!

Cái rắm!

Kỳ Trinh để ghét bỏ người đều được viết ở trong đầu, muốn lấp đầy bộ não người một chút mà thôi.

Cảnh Hoa chấp hai tay sau lưng, cực kỳ đắc ý rồi đi, sáu tên thái giám bên người đi theo phía sau.

Cảnh Dung phía sau, không nhận được cười lạnh một tiếng: "Bao cò!" (Đồ ngốc!)

Cảnh Hoa này, từ nhỏ đã lớn lên ở bên người hoàng đế, mặc dù nói hấn là kẻ ngốc, không đủ năng lực để xử lý việc gì, nhưng khi nói chuyện lại rất khéo đưa đẩy.

Nhưng nói đến cùng, chung quy vẫn chỉ là bao cò, may mắn được sinh ra một nơi rất tốt, có lão tử yêu thương hấn, lúc này mới có được danh hiệu Thái tử.

Nếu như là thường nhân, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

Trong lòng Cảnh Dung, vẫn luôn xem Cảnh Hoa là loại ngu xuẩn, cho rằng bản thân mình là trứ quân, tương lai nhất định sẽ yên ổn ngồi trên long ý, không nghĩ tới, chỉ cần những hoàng tử khác hơi dùng chút kế sách, lập tức có thể kéo cái bao cò này xuống đài.

Lý do duy nhất mà Cảnh Diệc chưa đối phó với bao cò trứ quân này, là vì lực uy hiếp và sức chiến đấu của hấn quá nhỏ, thậm chí không có, vì thế chỉ cần chờ xử lý xong mấy hoàng tử khác, sau đó mới diệt trừ Cảnh Hoa, lúc đó Cảnh Diệc tất nhiên có thể yên ổn ngồi lên vị trí Thái tử.

Âm mưu trong hoàng thất, ngay cả khi mơ ước đạt được như ý, thực sự cũng phải đấu một cuộc chiến rất lớn!

Ngược lại, Cảnh Dung không có ý định tiến vào trận tranh đấu này, nhưng có một số việc, thật sự không xảy ra như mình mong muốn.

Sau khi trở về từ hoàng cung, Cảnh Dung thay đổi một thân quần áo màu xanh đậm, cũng chưa kịp ăn gì, lập tức nhanh chóng đi tới Đông Uyển.

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, tại Đông Uyển.

Vệ Dịch sớm đã đi nghỉ, trằm chán, chìm sâu vào trong giấc ngủ!

Ngồi trong xe ngựa lâu như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư cũng rất mệt mỏi, nhưng giấc ngủ lại không dễ dàng tới.

Nàng đứng ở dưới mái hiên, ngửa đầu, nhìn nước rơi xuống từ trên mái hiên, đôi mắt trong suốt, mang theo một chút cảm giác ưu thương.

Trong tay, nắm chặt một chiếc tua rua, có một hạt ngọc trai sáng mịn, dưới ánh sáng đèn lồng, cực kỳ rực rỡ.

Gón tay nàng nhẹ nhàng kéo sợi tua, để nó lủng lẳng ở trước mặt, khi gió lạnh thổi qua nhẹ nhàng lay động.

Cảnh Dung bước vào trong viện, vừa lúc nhìn thấy nàng, cho dù nàng ăn mặc nam trang, mang nửa chiếc mặt nạ, vẫn khiến trái tim hấn khẽ run lên.

Nữ tử này, ở trong nước bùn vẫn không hề bị nhiễm, khiến người không thể khoác lên hai chữ "thế tục" lên trên người nàng.

Nàng nên thuộc về vùng sông nước Giang Nam yên tĩnh, lớn lên ở bên cạnh đình nước, an tĩnh vô ưu sống hết một đời mới đúng.

Giờ khắc này, Cảnh Dung thật sự hoài nghi, bản thân mình mang nàng hồi kinh, rốt cuộc là đúng, hay là đã sai?

Trong lòng hấn trầm xuống, nhẹ nhàng bước tới.

"Đây tua rua này thật đẹp!" Hấn nói một tiếng.

Nghe tiếng nhìn lại, Kỳ Vân Thư chuyển dây rua từ ngón tay giữa vào trong lòng bàn tay, khóe miệng cũng chậm rãi kéo ra một độ cong.

"Đây là vật Kỳ Bù đã tặng cho ta. Hấn nói, đây là vật hấn luôn mang theo bên người sau khi hấn mất trí nhớ."

Nhắc tới người kia, khóe miệng Kỳ Vân Thư giống như sợi tơ, mang theo nỗi đau.

Cảnh Dung biết, Kỳ Bù ở trong lòng nàng, không người nào có thể thay thế.

"Người thật sự cảm thấy hấn đã chết?" Cảnh Dung đột nhiên hỏi nàng.

Câu hỏi này vừa ra, khuấy động trái tim Kỳ Vân Thư, con người mang theo kinh ngạc, hỏi hấn: "Vương gia vì sao lại hỏi như vậy?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến vấn đề này."

Nàng lắc đầu: "Ta đã không dám cầu nhiều hơn, nói chung là không dám ôm hy vọng nữa. Mấy năm nay, ta không lúc nào là không hy vọng Kỳ Bù còn sống. Nhưng hy vọng lớn bao nhiêu, cảm giác thất vọng cũng sẽ lớn bấy nhiêu, thật sự sẽ xói mòn tâm trí người."

Nói tới đây, nàng cười chua xót!

Cảnh Dung vẫn luôn nhìn nàng, khi nhìn thấy nàng nhắc tới Kỳ Bù, thần sắc trên mặt có hơi biến hóa.

"Vân Thư." Hấn đột nhiên gọi nàng một tiếng.

"Àn?"

"Đừng bận tâm." Hấn nhẹ nhàng lắc đầu trước khi chuyển chủ đề: "Vài ngày sau, người cần tiến cung với ta một chuyến."

Nàng xác định bản thân mình không hề nghe lầm, tiến cung?

"Không phải tới đây để tra vụ 《Lâm Kinh Ân》 hay sao? Vì sao muốn ta vào cung?"

Cảnh Dung giải thích: "Người cũng biết, Ngự Quốc Công là người hoàng thất, vụ án này quan trọng thế nào chắc hẳn người đã biết. Người yên tâm, ngày sinh thần của Tiểu Phi nương nương, trong cung mở tiệc, người chỉ cần lộ mặt. Sau khi ta đề cử người với phụ hoàng, nếu người muốn ra khỏi cung, ta sẽ lập tức sai người đưa người rời khỏi cung."

"Không thể không đi?"

"Ta đã đồng ý."

Ai ai ai, ta mới là đương sự, dù thế nào cũng phải do ta đồng ý chứ?

Nhưng Kỳ Vân Thư suy nghĩ lại, nếu như hoàng thượng hạ ý chỉ, Cảnh Dung không thể cự tuyệt.

Cảnh Dung nhanh chóng nói: "Nếu người muốn mang theo Vệ Dịch tiến cung, cũng có thể."

"Không cần." Nàng nhanh chóng phủ nhận, "Hiện giờ, đã mang theo hấn vào kinh thành, không cần khiến hấn liên quan tới hoàng cung."

"Người yên tâm, ngày đó tiến cung, ta sẽ sai người trông chừng hấn cẩn thận. Không phải hấn thích ăn thịt sao? Ta sẽ sai người dẫn hấn đi ăn thịt ngon nhất kinh thành."

Lời hứa này, Kỳ Vân Thư không hề thấy cảm động chút nào.

Nếu như Vệ Dịch đang ngủ nửa tỉnh, lúc này khẳng định sẽ lập tức bò dậy, ôm chặt lấy hân một cái!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tàn Sĩ Dư

Cảnh Dung nhắc tới chuyện Vệ Dịch thích ăn thịt, Kỳ Vân Thư chỉ mỉm cười một cách yếu ớt.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Cảnh Dung đối với Vệ Dịch, dường như tốt hơn một chút!

Không, phải nói là lấy lòng!

Việc liên quan tới vụ (Lâm Kinh Ân), trong lòng Kỳ Vân Thư lúc này đã có một số nghi ngờ, nàng cắt dây tua rua vào trong ống tay áo, ngược mắt hỏi Cảnh Dung.

"Muốn điều tra(Lâm Kinh Ân), chắc chắn sẽ phải mở quan tài, 72 khối hài cốt, mỗi một khối đều cần phải họa chân dung lúc còn sống, mới có thể xác định được một người mất tích rốt cuộc là ai. Nhưng....."

Nàng còn chưa nói xong bản khoản của mình, Cảnh Dung đã nói tiếp lời nàng nói.

"Người muốn nói, vụ án này không phải là vụ án nhỏ, Ngự Quốc Công chính là gia tộc hoàng thất, mở quan tài họa cốt, nhất định sẽ liên quan rất rộng. Vì vậy, người lo lắng chuyện này căn bản không thể thực hiện được."

Toàn bộ trong lòng nàng, đều bị hân nói ra.

Nàng gật gật đầu, cong đôi môi khổ cạn, nói: "Nếu chỉ mở một chiếc quan tài thì có thể thương lượng được, nhưng 72 khối thi thể, Vương gia có nắm chắc không? Hoàng thượng sẽ đồng ý hạ chỉ khai quan sao?"

"Bốn vương không thể nắm chắc." Hân trả lời thật sự nhanh nhẹn, nhấm mày lại: "Hon nữa, không phải mở 72 quan tài, chỉ cần mở 67 quan tài là được."

"Án?"

"Trong đó có năm thi thể, là thể tử và nhi tử của Ngự Quốc Công, đã được đưa vào lăng mộ, căn bản không có khả năng khai quan. Vì thế, người mất tích kia, chỉ là hạ nhân làm việc trong phủ, chỉ cần xin phụ hoàng hạ chỉ khai quan 67 chiếc quan tài khác là được."

"Thì ra là thế!"

"Hon nữa ngày từ đầu khi tra án này, không ai nghĩ tới có một ngày sẽ cần phải khai quan. Rốt cuộc, trước khi chưa gặp được người, bốn vương cũng hoàn toàn không biết, thì ra trên đời này, còn có người có thể họa ra được chân dung lúc còn sống từ một đồng xương cốt."

Đây xem như đang khen nàng sao?

Nhưng không thể nghi ngờ là hân đang ném cho nàng một vấn đề nan giải, nếu như hoàng đế không hạ chỉ khai quan, cho dù nàng là họa công lợi hại thế nào, cũng chỉ có thể là một chiếc bút rồng!

"Vậy, bước tiếp theo của Vương gia, có tính toán gì không? Chuyện khai quan tốt xấu thế nào, tuyệt đối không phải là một trò đùa."

Cảnh Dung nhún mày: "Hôm nay không nói chuyện này nữa, ngày mai, ta đi gặp Tàn đại nhân một lần, thương thảo cùng với hân một chút, sau đó hãy đưa ra quyết định. Tóm lại, quan tài, nhất định phải mở."

Cực kỳ kiên quyết!

Hân đã phí nhiều công phu như thế, mang Kỳ Vân Thư từ Cẩm Giang đến đây, cho dù phải đao ba thước đất, cũng muốn đào hết 67 chiếc quan tài đó lên.

.....Edit: Emily Ton.....

Hôm sau.

Cảnh Dung đi một chuyến tới Tàn phủ.

Tàn Sĩ Dư khoảng 50 tuổi, thời trẻ, cũng là một viên Đại tướng, hiện giờ, nhậm chức Tư Đồãn trong quân binh, từ quan võ chuyển thành quan văn.

Hân là bạn thân của Ngự Quốc Công, ngay sau ngày một nhà Ngự Quốc Công bị diệt môn, mười bốn năm qua, hân vẫn luôn điều tra rõ việc này. Mãi tới nửa năm trước, cuối cùng hân đã tìm ra ba điểm đáng ngờ, cho phép hân kháng án và lật lại bản án.

Thượng tâu có ba điểm đáng ngờ như sau:

1: Lừa lớn ngày đó tại Ngự Quốc Công phủ, quân binh trong phủ nhận được mệnh lệnh của Ngự Quốc Công, toàn bộ đều bị điều đến Bình Lệ Tư. Theo đạo lý, chủ nhân muốn hạ lệnh điều binh trong phủ đến Bình Lệ Tư, chỉ có hai nguyên nhân: 1, Kinh thành phát sinh tình huống bất thường; 2, Do Hoàng thượng hạ lệnh. Nhưng cả hai trường hợp, đều không hề xảy ra. Vì vậy, nếu đó là do Ngự Quốc Công hạ lệnh chắc chắn có điều kỳ lạ.

2: Tướng quân nắm đó cầm lệnh bài Ngự Quốc Công, điều quân binh tới Bình Lệ Tư xong, không bao lâu sau thì đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, khẳng định sự có kỳ lạ.

3: Ngự Quốc Công phủ có 73 người, nhưng lại thiếu một khối thi thể. Căn cứ vào những gì Ngổ tác nghiệm thi có thể biết được, sau đó tra lại danh sách những hạ nhân trong Ngự Quốc Công phủ, cũng có thể biết được thiếu một khối thi thể. Có thể là một gã sai vật trong phủ đã chạy thoát được ra ngoài. Nếu như có thể tìm được người nọ mất tích, có lẽ có thể biết được chân tướng sự tình năm đó!

Đu loại nguyên nhân, sau nỗ lực kiên trì kháng án của Tàn Sĩ Dư, hoàng đế rốt cuộc đồng ý hạ lệnh điều tra rõ.

Lúc này, Cảnh Dung vừa mới đến cửa Tàn phủ, Tàn Sĩ Dư đã đón hân đi vào.

"Dung Vương hà tất phải tự mình qua đây một chuyến, chỉ cần sai người thông báo một tiếng, hạ quan sẽ đi tới Dung Vương phủ là được."

"Không đáng ngại, hon nữa Tàn đại nhân đi chuyện không tiện."

Trong một lần xuất chinh, chân của Tàn Sĩ Dư đã bị thương, đi chuyện có chút không thuận tiện. Hon nữa, trước đây từng quý ba ngày ba đêm ở cửa Nam Chấp, thương thể trên chân càng thêm nghiêm trọng, nếu đứng trong một thời gian dài, sẽ đau không chịu được.

Hai người khoanh chân ngồi xuống, gã sai vật một bên dâng lên hai tách trà nóng.

"Dung Vương, theo như lời người nói trong tin, có mang về một người. Người này, thật sự có thể phá vụ án này sao?" Tàn Sĩ Dư hỏi.

Cảnh Dung thờ dài một tiếng, nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nho nhỏ.

Thấy hân như thế, Tàn Sĩ Dư không hiểu, thử tính hỏi một câu: "Tâm tư Dung Vương hơi trầm xuống, chẳng lẽ vụ án này, có biến cố khác?"

"Không đối gât Tàn đại nhân, thời gian nửa năm qua, bốn vương căn cứ theo danh sách đăng ký thành viên Hộ Bộ của Ngự Quốc Công phủ, thăm viếng không ít địa phương, đơn giản là vì muốn tìm bằng được một người sống sót, nhưng giống như mò kim đáy biển, không thể nào tra được."

"Vì thế, ý của Vương gia là gì?"

"Năm đó, lửa lớn đốt cháy Ngự Quốc Công phủ một ngày một đêm, 72 cỗ thi thể đều bị đốt thành tro, không thể nào phân rõ. Căn cứ vào một số vật trang sức đưa ra phán đoán, thật ra có thể phân rõ ra được thi thể năm người nhà của Ngự Quốc Công, an táng bọn họ tới lăng mộ. Còn lại 67 người, toàn bộ đều được vùi lấp ở trên núi. Nếu chúng ta muốn biết một người mất tích là ai? Chỉ có một biện pháp, chính là khai quan."

"Khai quan?"

"Bốn vương mang kỳ nhân này đến, có thể họa cốt, bắt lợn là hủ thi, hay là một đồng xương trắng, đều có thể họa ra chân dung người đó lúc sinh thời. Chỉ có khai quan, họa hết chân dung tất cả bọn họ, tất nhiên có thể biết được một người mất tích rốt cuộc là ai?"

Mỗi lời Cảnh Dung nói đều rất có khí phách!

Khi Tần đại nhân nghe được hai chữ "Khai quan", thần sắc trở nên cứng đờ, hơi có chút kinh ngạc!

Thần minh cong về phía trước, giọng điệu nhẹ nhàng: "Vương gia hẳn đã biết, việc này quan hệ trọng đại, nếu như không được Hoàng thượng cho phép, chuyện khai quan, căn bản không có khả năng."

Đúng vậy, sao có thể?

Muốn Kỳ Trinh Đế lật lại bản án do mình kết án, đã khiến hần không hài lòng rồi, hiện giờ còn muốn khai quan họa cốt?

Chẳng phải là muốn cho người trong thiên hạ đều biết tội hay sao?

Quả thực chính là khiến hần tự đánh vào mặt mình, một cái tát không đủ, còn phải tát tới hai cái!

Đạo lý trong đó, Cảnh Dung tất nhiên hiểu rất rõ!

Hần nói: "Đúng là bởi vì như thế, bốn vương mới đến đây thương thảo cùng với Tần đại nhân ngoài."

"Điều này....." Tần Sĩ Dư thực sự bối rối.

Hay là, tự mình lại đi tới ngoài cửa Nam Chấp quỹ ba ngày ba đêm lần nữa?

Ý tưởng này vừa mới bắt đầu sinh ra, Cảnh Dung đã giết chết nó từ trong vào thai!

Nói: "Phụ hoàng từ trước đến nay kiêng kỵ người Huyền Quyền (dùng sức mạnh của dư luận áp bức người nào đó làm việc)*. Vụ án Ngự Quốc Công phủ, Tần đại nhân ngoài đã là người đầu tiên giúp mở lại vụ án. Chuyện thỉnh cầu phụ hoàng khai quan, người không cần tiếp tục ra mặt."

{(*) những câu trong ngoặc là của bản gốc 父皇向来忌讳悬权(以舆论之力压迫某人做某事)之人}

"Vậy Dung Vương có chắc chắn hay không?"

Hần lắc đầu: "Tạm thời, cần phải chờ sau ngày sinh thần của Tiểu Phi nương nương, sau đó chúng ta lại bàn luận tiếp."

Tần Sĩ Dư vừa nghe về sinh thần của Tiểu Phi nương nương, lập tức lặc giọng hỏi: "Chẳng lẽ là ý của Hoàng thượng? Muốn gặp vị kỳ nhân kia?"

Không thể không nói, Tần Sĩ Dư là một người thông minh.

Cảnh Dung chỉ bóp khớp xương tay của mình, nhẹ nhàng hạ xuống trên bàn, trong ánh mắt, không ai có thể suy đoán được tâm tư của hắn.

Hắn chậm rãi nói: "Rốt cuộc cũng liên quan tới hoàng thất, phụ hoàng muốn gặp người đó, cũng là điều tất nhiên."

Tần Sĩ Dư vuốt râu mình, trên mặt lộ ra suy nghĩ tò mò.

"Thật ra hạ quan cũng có vài phần tò mò, thiên hạ này, thật sự có kỳ nhân như vậy? Có thể họa ra chân dung lúc sinh thời từ một đồng xương trắng?"

Nếu như hắn biết Kỳ Văn Thư là nhà khảo cổ học, tới từ năm ngàn năm trong tương lai, có thể hú chết hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Vụ án Lý gia mất tích

Hai người tiếp tục nói chuyện gần một canh giờ trong phòng, ngay cả khi trà nguội lạnh, cũng không có gã sai vặt nào đi vào thay trà.

Sau khi kết thúc, Cảnh Dung một mình ra ngoài, sắc mặt nặng nề, cả người tản ra một luồng khí lạnh, khiến người không dám tới gần.

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi tí tách tí tách, thời tiết cũng rất âm u, trong không khí, còn mang theo một luồng gió lạnh.

Toàn bộ kinh thành, dường như đều bao phủ ở trong một đám sương mù quý dị.

Khiến nhân tâm cảm thấy rầu rĩ, ngột ngạt khó thở!

Cảnh Dung trở lại trong phủ, quần áo và trên búi tóc đã ướt đầm vì mưa.

Giống như bị bao phủ bởi một tầng "sương"!

Hắn trực tiếp chạy tới Đông Uyển, nhưng vừa mới bước vào cửa, đã được mấy nha đầu báo lại, Kỳ Văn Thư đã ra khỏi cửa.

"Mang theo Vệ công tử?" Giọng điệu của hắn lạnh băng.

Nha đầu rụt rụt bước chân, lắc đầu: "Không có, Vệ công tử ở trong phòng. Kỳ tiên sinh đi ra ngoài một mình."

"Đi đâu?"

"Nô tỳ không biết!"

"Các người làm việc thế nào vậy?" Cảnh Dung mắng một tiếng.

Mấy nha đầu sợ tới mức cúi thấp đầu, không dám đối diện với hắn, há miệng thờ dõc, nhanh chóng nói: "Vương gia vừa ra khỏi phủ không lâu, lập tức có người đưa một thư tới cho Kỳ tiên sinh, sau đó, Kỳ tiên sinh cũng vội vàng đi ra ngoài, chỉ giao phó, trông chừng Vệ công tử cẩn thận. Ngoài ra không nói gì khác, bọn nô tỳ không thể ngăn được."

Ngay lúc này, trái tim Cảnh Dung như bị thứ gì thắt chặt lại!

Kỳ Văn Thư vừa tới kinh thành, trời xa đất lạ, đi ra ngoài gặp ai? Người Kỳ gia, không có khả năng. Lúc này, Kỳ gia đoán chừng tang sự còn làm chưa xong!

Vậy thì là ai?

Hắn dùng sức vung tay áo lên, triệu tập Lang Bạc, sắc mặt tràn đầy lo lắng, cao giọng mệnh lệnh: "Lập tức dẫn người lục soát toàn bộ kinh thành, đào ba thước đất, cũng phải tìm bằng được Kỳ Văn Thư cho bốn vương. Bốn vương không cho phép rằng có chút thương tổn nào."

"Tuân mệnh!"

Lang Bạc cũng rất sốt ruột, nhanh chóng mang theo thị vệ Dung Vương phủ đi tìm Kỳ Văn Thư.

Lúc này, Vệ Dịch nghe thấy tiếng đi ra, trong tay còn cầm một chiếc bánh hoa quế, trong miệng cũng nhét đầy bánh.

Hắn hăm hồ nhìn về phía Cảnh Dung hỏi: "Ca ca, người là mắng gì vậy? Thư nhi nói rằng khi ăn không thể nói chuyện, ngoài vì sao lại la rầy ta?"

"....."

Thấy hắn không đáp lời, Vệ Dịch đi tới, hơi nâng cằm, tiếp tục hỏi: "Có phải người đói bụng hay không?"

"Không đói bụng!"

"Vậy người là mắng gì vậy?"

Cực kỳ ngắn tho!

Trên trán Cảnh Dung xuất hiện vài đường hắc tuyến, hiện tại hắn đang vội muốn chết, tiểu tử ngược này còn thay đổi cách "trêu chọc" trong khi tươi cười với hắn, có thể nghiêm túc chút được không?

Xoay người, hắn phản phó với mấy nha đầu: "Trông chừng Vệ công tử cẩn thận, nếu lại xảy ra sự cố gì nữa, bản vương sẽ khiến các ngươi hối hận."

"Vâng!" Bọn nha đầu đồng thanh đáp lại.

Ngay sau đó, Cảnh Dung bước nhanh rời đi, lao ra khỏi phủ, đi tìm Kỳ Vân Thư.

Sau lưng, Vệ Dịch nói thầm một câu: "Ca ca đã nổi điên rồi sao?"

Bọn nha đầu nhìn thấy Cảnh Dung đã đi rồi, trái tim buồn xuống, nhưng vẫn hai mặt nhìn nhau, hơi run rẩy vì sợ hãi.

Vệ Dịch đi đến trước mặt mấy nha đầu kia, mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Tỷ tỷ, các ngươi không cần phải sợ ca ca. Mặc dù ca ca là cái túi trút giận, nhưng hắn là một người rất tốt, các ngươi không phải sợ hắn, cũng không cần tức giận với hắn."

"Vệ công tử, chúng ta....."

"Đừng sợ đừng sợ, ca ca sợ nhất, chính là Thư nhi. Nếu như hắn khi dễ các ngươi, ta sẽ nói lại với Thư nhi." Một bộ dáng rất kiêu ngạo.

Trong lòng bọn nha đầu vẫn luôn bồn chồn, rõ ràng Kỳ tiên sinh là nam nhi, sao Vệ công tử gọi hắn là Thư nhi? Cách xưng hô này, không phải quá thân thiết hay sao? Hơn nữa, còn có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, bọn nha đầu đều không ai thốt ra lời nào, tất cả đều gật đầu.

Phải biết rằng, Vệ Dịch chính là một cao thủ "hỏi", mặc dù bọn họ mới tiếp xúc một ngày, nhưng "ưu điểm" này trên người Vệ Dịch lại hiện ra rất rõ ràng.

Nếu các nàng không gật đầu đồng ý, chỉ sợ Vệ Dịch sẽ kéo các nàng nói tới mấy canh giờ hắn mới bỏ qua.

Vệ Dịch cười ha ha, nhai xong điểm tâm trong miệng, sau đó quét sạch trong tay mình, lúc này mới cảm thấy mỡ mỡ vào phòng, tiếp tục ăn!

.....Edit: Emily Ton.....

Bên kia.

Sau khi Kỳ Vân Thư thông dong rời khỏi vương phủ, đi tới một túp lều.

Vừa mới đi vào, đã được một tiểu nhị đưa lên phòng riêng trên lầu hai.

Đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy một người đang ngồi rất đoan chính, hiện lên tư thái ung dung hoa quý, sắc mặt tuy mang theo chút bức dọc, nhưng sự khiêu căng trong ánh mắt kia, vẫn chưa từng bị giảm chút nào.

Cánh cửa phía sau đã bị đóng sập lại!

Kỳ Vân Thư không hề ngạc nhiên, nắm chặt phong thư ngắn gọn trong tay, vỗ vỗ nước mưa trên đầu vai mình, đi tới, khẽ miệng hơi hướng lên trên.

Nàng nói: "Không nghĩ tới, Giang phu nhân biết ta đã tới kinh thành nhanh như vậy?"

Ngồi ở trước mặt nàng, đúng là vị Giang phu nhân đường hoàng ương ngạnh.

Lúc trước, khi Kỳ Vân Thư bỏ tù, nàng cũng biết được Giang phu nhân và Lý triệu sớm sẽ được thả ra. Hơn nữa, Lý lão tướng quân còn xin được một công văn do hoàng thượng phê duyệt, sai người đưa đến nha môn. Huyện thái gia chỉ có nghe theo lệnh, thả hai người ra.

Mặt mũi Lý gia, thật đúng là rất lớn!

Giang phu nhân ngược mặt mỉm cười, càng kinh ngạc cảm thán, đôi tay phát ghé dựa bên cạnh một cái: "Kỳ tiên sinh mời ngồi, ta đã sai người chuẩn bị món ngon, đổi gió cho tiên sinh ngài."

Kỳ Vân Thư không khách khí, nhẹ nhàng quần áo ngồi xuống.

Trước mặt, rất nhiều món ăn đặc trưng của túp lều, mỗi một món đều cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ.

Nàng khách khí cười: "Giang phu nhân không cần phải lo lắng phí như thế."

"Sao có thể nói là lãng phí! Ta đã nói rồi, Kỳ tiên sinh ngài không phải là vật trong ao, hiện giờ ngài cuối cùng đã tới kinh thành, ta tất nhiên muốn uống ba chén rượu với tiên sinh mới được. Mớ tiệc như thế, thật sự có chút chậm trễ."

Kẻ có tiền quá là không giống nhau!

Nàng chuyển mắt đối diện với tầm mắt của Giang phu nhân, nghiêm túc: "Vi đây không phải là lần đầu tiên ta và Giang phu nhân gặp nhau, nếu như Giang phu nhân có việc, không ngại cứ nói thẳng, mỷ vị món ngon, không phải là thứ tại hạ yêu thích."

Giang phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tiên sinh thật thông minh, không thể gạt được ngài điều gì. Nếu tiên sinh đã đoán được dụng ý của ta, vậy ta sẽ nói thẳng."

Nha!

Thật sự là có chuyện!

Cũng đúng, ở Cẩm Giang nàng đã bóc "vết sẹo" của bà ta ra, trong lòng bất ta hẳn là hận chết mình mới đúng, sao có thể thật sự sẽ ăn món ngon uống ba chén rượu đến say cùng nàng!

Giang phu nhân thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Không đối gạt tiên sinh, trong phủ ta có một vị muội muội vừa mới cặp kè không lâu, tên gọi là Thủy Tinh. Tuy nhiên, cách đây không lâu, trước một ngày là ta hồi kinh từ Cẩm Giang, không ngờ Thủy Tinh vô cớ mất tích. Ta đã phái người hỏi thăm khắp nơi, đều không thể thu được tin tức gì."

Đi thẳng vào vấn đề!

"Vụ án thiếu nữ mất tích?" Kỳ Vân Thư nói nhỏ.

"Không sai, nói vậy khi tiên sinh tiến kinh đã có nghe thấy, đúng không? Trong hai tháng này, kinh thành liên tiếp phát sinh nhiều vụ nữ tử mất tích, tra xét rất lâu cũng không thể tra ra manh mối, thực sự khiến nhân tâm hoảng loạn. Tuy nhiên, không nghĩ tới, bản tay của hung thủ sẽ dẫn tới Lý gia ta."

Nói tới đây, Giang phu nhân nắm chặt hai tay thành nắm đấm!

Ý nghĩa của cuộc gặp này, Kỳ Vân Thư cũng đã hiểu ra, ánh mắt buồn xuống, chỉ hỏi một câu: "Vị thế, Giang phu nhân muốn ta giúp ngươi?"

"Năng lực Kỳ tiên sinh như thế nào, ta đã được biết đến,"

"Giang phu nhân....."

Giang phu nhân lập tức ngắt lời nàng nói.

"Ta biết tiên sinh không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng hiện nay, ta biết chỉ có Kỳ tiên sinh ngài mới có thể điều tra rõ vụ án này."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Cảnh Huyền?

Giang phu nhân có rất nhiều niềm tin vào Kỳ Vân Thư!

Không chỉ có vậy, bà ta dường như còn rất tự tin rằng Kỳ Vân Thư nhất định sẽ giúp bà ta.

Kỳ Vân Thư cầm lá thư trong tay, đặt ở trên bàn, đẩy về phía Giang phu nhân.

Trên mặt giấy, chỉ viết ngắn gọn mấy câu, và địa chỉ của từa lâu này đã chiếm một nửa số lượng từ.

Ánh mắt nàng đặt ở trên bức thư, tiện đà chuyển qua đối diện với tầm mắt của Giang phu nhân, hỏi: "Người rót cuộc biết gì?"

Về mặt Giang phu nhân mang theo tính toán: "Nếu như Kỳ tiên sinh có thể giúp ta tra ra được Thủy Tinh đang ở đâu, phá xong vụ án này, ta sẽ nói cho người biết tất cả những gì ta biết."

"Người đang muốn giao dịch sao?"

"Vậy phải xem người lý giải như thế nào."

Đúng vậy, người tính toán tỉ mỉ giống như Giang phu nhân, tất nhiên sẽ giấu một tay.

Tuy nhiên, nó đúng thật đã khiến cho trái tim Kỳ Vân Thư hơi động.

Thấy nàng hiện lên chút do dự, Giang phu nhân liền tiếp tục nói: "Ta biết Kỳ tiên sinh không thích kinh thành, càng không muốn thâm nhập vào trong lốc xoáy kinh thành, nhưng người là người thông minh như thế, chẳng lẽ không muốn có một số thành tựu với bản thân sao? Thật sự cam tâm, chỉ làm một con cá chép vàng trong ao?"

Cá chép vàng?

Không, nàng chỉ muốn làm gốc sen trong ao mà thôi!

Mùa hạ có sương, mùa đông có tuyết!

Nàng mở môi nhoeo miệng cười, vươn tay ra, mở bầu rượu, rót hai chén rượu, bung một chén trong đó lên, hướng về phía Giang phu nhân.

Hắng giọng: "Tại hạ vẫn nên kính Giang phu nhân một chén."

Lời vừa rơi xuống, uống một hơi cạn sạch, nàng buông chén rượu xuống, đứng dậy, nhẹ nhàng phất phất quần áo mình.

"Cáo từ."

Nàng chuẩn bị rời đi!

Sau một cái chớp mắt, Giang phu nhân đã gọi nàng lại: "Chẳng lẽ tiên sinh thật sự không muốn biết thông tin về《Lâm Kinh Án》?"

Bước chân nàng dừng lại, nghiêng mắt, khẽ quét khõe miệng một cái: "Nếu như người muốn nói, vậy thì nói đi. Nếu người không muốn, tại hạ cũng sẽ không bức người phải nói."

"Người tới kinh thành, vốn là vì muốn giúp Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》, một khi đã như vậy, cũng không nên dè dặt tra thêm một vụ án khác. Chỉ cần người giúp ta tìm được Thủy Tinh, ta sẽ nói cho người hết thảy những gì đã xảy ra 14 năm trước ta nghe và thấy. Ta đảm bảo, sẽ giúp ích rất lớn đối Kỳ tiên sinh khi giải điều tra 《Lâm Kinh Án》."

"Ta dựa vào đâu để tin tưởng người?"

Kỳ Vân Thư xoay người, nhìn chằm chằm vào bà ta.

Tuy nhiên, đôi mắt lạnh lùng của Giang phu nhân chứa đựng sự tự tin và nghiền ngẫm nhân tâm. Bà ta bước tới gần Kỳ Vân Thư, nói: "Nếu như Kỳ tiên sinh không tin, có lẽ sẽ không đến gặp ta sau khi đã nhận được bức thư này."

Lá thư kia, dường như là mồi nhử mà Giang phu nhân tung ra, dùng để câu con cá lớn là Kỳ Vân Thư.

Kết quả rất hiển nhiên, Kỳ Vân Thư đích thực xuất hiện ở nơi này.

Tuy nhiên.....

"Giang phu nhân, người nói có đúng một chút, tại hạ thực sự không thích kinh thành, vụ án mất tích lần này, ta không giúp được người."

Lời này vừa mới nói ra từ trong miệng Kỳ Vân Thư, Giang phu nhân không ngừng vội nói: "Sao ta nhớ rất rõ, Kỳ tiên sinh lúc ở Cẩm Giang, khoanh khặc khi biết được A Ngừ chết đã đỏ mắt lên, cho dù gian nan hiểm trở, cũng dùng hết toàn lực điều tra rõ rằng nàng ấy không phải là hung thủ giết người?"

Chiếc mũ tăng bọc vàng đội này, Kỳ Vân Thư mang lên, dường như quá lớn!

Bản lĩnh bức người của Giang phu nhân, từ cứng rắn, trở nên có chút lờ lình.

Kỳ Vân Thư chỉ cười chưa xột, nói: "Nơi này là kinh thành, không phải Cẩm Giang."

"Kỳ tiên sinh....."

"Ta không quản được mọi sự trong thiên hạ, sự tình trong thiên hạ, cũng không tới phiên ta quản. Tại hạ bất quá là một họa sư xuất thân nho nhỏ. Vụ án này, cũng không tới phiên ta những tay vào."

Đúng vậy, nàng có tư cách gì mà nhúng tay vào?

Ngẫm lại đều không có khả năng!

Trên mặt Giang phu nhân hiện lên chút mất mát, khẽ thở dài một tiếng.

"Nếu Kỳ tiên sinh vẫn mang thái độ kiên quyết như thế, tốt, ta cũng không muốn bức người. Tuy nhiên, những điều ta biết về 《Lâm Kinh Án》, chỉ sợ tiên sinh cũng không thể biết được."

"Tuỳ người."

Hai chữ thờ ơ, chậm rãi tràn ra từ trong đôi môi đỏ.

Kỳ Vân Thư mở cửa ra, bước một chân ra ngoài.

Phía sau.....

"Mặt Kỳ tiên sinh?" Những lời nghi vấn nghẹn ở trong lòng Giang phu nhân, cuối cùng cũng thốt ra thành tiếng.

Kỳ Vân Thư đặt tay ở trên cửa, ánh mắt rơi thẳng về phía trước, khõe miệng nhếch thành một nụ cười thanh thản gần như không phát hiện ra.

Nàng nói: "Mọi người thường nói, trong cuộc sống một khuôn mặt sẽ thay đổi tám lần, mỗi lần đều trở nên khác nhau, tương mạo tại hạ có biến, có gì kỳ lạ?"

Rầm -

Cánh cửa đóng lại!

Trong phòng, Giang phu nhân tức giận đến nổi sắc mặt hơi xanh, không nghĩ tới Kỳ tiên sinh này, thật sự đã thắng thừng từ chối bà ta.

Tay trái siết thành nắm đấm, nhẹ nhàng dằm một quyền ở trên bàn, lúc này mới cảm phong thư kia lên.

Mặt trên, có viết:

Nếu muốn biết về 《Lâm Kinh Án》, hãy tới gặp ta ở từa lâu Hằng Bình. Kỳ tên, Giang phu nhân!

Một mảnh giấy, dưới ngón tay của Giang phu nhân, dần dần biến thành quả bóng, hung hăng ném ở trên mặt đất.

"Ký tiên sinh, ngại vì nên tin ta."

.....

Ký Vân Thư vừa xuống lầu một, đã bị hai người vội vàng đi lên lầu dựng phải.

May mắn nàng nắm được cọc gỗ trong tầm tay, nếu không, thật sự sẽ ngã xuống một cách đáng thương.

"Đi đường như thế nào vậy? Không có mất hay sao?"

Người đâm vào nàng, khí thế thật lớn.

Lý Thời Ngôn mang về mặt tức giận, nhìn "ham nhân" mang mặt nạ che nửa gương mặt trước mắt.

Ký Vân Thư nhìn hấn một cái, thì ra là côn trùng theo đuổi kia.

Nàng lười phản ứng lại, ánh mắt rũ xuống, đang chuẩn bị rời đi, bà vai đột nhiên đã bị Lý Thời Ngôn chụp lấy.

"Người là người cầm sao? Dựng phải người xong lập tức muốn chạy?"

"Buông tay."

"Thì ra không phải là người cầm, buông tay? Bàn công tử bị ngại vì va chạm như vậy, ngay cả một câu xin lỗi đều không có, cứ muốn rời đi như vậy?"

Ấn ạ?

Ký Vân Thư xoay người lại, cặp ánh mắt âm lãnh mang theo lạnh lùng.

"Nếu như tại hạ vừa rồi nhớ không lầm, người đâm, hấn là vị công tử ngại, đúng không?"

"Ta....."

Lý Thời Ngôn ghen hờn, nhìn thấy cặp mắt kia có chút quen thuộc, một bụng lửa giận, trong nháy mắt biến mất.

Ký Vân Thư giờ tay, hất cánh tay của Lý Thời Ngôn trên vai mình xuống, đang chuẩn bị rời đi, Lý Thời Ngôn lại cố gắng tóm lấy nàng bằng móng vuốt của mình.

Tuy nhiên, lần này còn chưa đụng tới bà vai Ký Vân Thư, một cây roi đã được vung lên.

May mắn Lý Thời Ngôn tránh né đúng lúc, nếu không trên cánh tay chắc chắn sẽ bị một roi này quất cho rớm máu.

"Thật đúng là hỗn dân chơi xấu, rõ ràng chính mình đụng vào người khác, còn lôi kéo người khác không bỏ, quả thực chính là hỗn dân."

Chỉ thấy, một người nữ từ mặc áo xanh, trong tay cầm một cây roi màu đỏ.

Tóc đen như mực, một nửa được búi lên trên một nửa được thả xuống ngang lưng, khuôn mặt tiểu xảo cực kỳ thanh tú, xứng với hoa mai tình xảo, càng giống như nụ sen ở trên mặt nước.

Môi nhỏ mũi thẳng, hơn nữa cặp mắt to tràn đầy sức sống, quả thực xứng đôi với khuôn mặt trời sinh.

Là một mỹ nhân rất xinh đẹp!

Tuy nhiên, trong đôi mắt dường như ngấy thơ đó, lại mang theo một chút hương vị ngạo mạn. Nàng ta nhẹ nhàng nâng cằm, cất bước đi tới.

Lý Thời Ngôn tức muốn học máu, dám dùng roi vung lên người hấn, nữ tử này vẫn là người đầu tiên.

"Người là người nào?"

Hấn lên tiếng mắng hỏi.

"Ta?"

Nữ tử chỉ ngón tay thon dài vào chính người mình, khoe miệng ngạo kiều đắc ý mỉm cười. (Ngạo trong ngạo mạn; kiều trong đáng yêu)

Lý Thời Ngôn cũng là một công tử ngạo kiều, lần này đã gặp đúng đối tượng.

Hấn hừ một tiếng và bước hai bước đến gần, nhìn chăm chăm cây roi trong tay nàng ta, Lý Thời Ngôn nói: "Ta đang hỏi người."

Nữ tử quần cây roi trong tay, kiều căng nâng cằm lên.

"Ta sợ sau khi ta nói tên ta ra, người sẽ sợ tới mức quỳ mọp xuống trên mặt đất, gọi ta một tiếng cô nãi nãi!"

"To còi!" Lý Thời Ngôn cực kỳ khinh thường.

Nữ tử có chút khó chịu, chỉ vào hấn: "Người vừa nói gì?"

"Ta nói, người như người, còn có thể khiến ta gọi người một tiếng cô nãi nãi, vậy người biết ta là ai sao?"

"Ta quên người là ai? Dám coi khinh ta? Ta sẽ đánh cho đến khi người khóc."

Nói xong, cây roi trong tay bỗng nhiên vung qua về phía Lý Thời Ngôn.

Lý Thời Ngôn cũng chuẩn bị sẵn sàng tiếp roi của nàng, tuy nhiên không khéo chính là, roi vừa mới vung lên giữa không trung, đã bị một bàn tay tiếp được.

Theo bàn tay nhìn lên, lập tức nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cảnh Dung, mang theo một loại ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép, nhìn nữ tử trước mắt.

Hấn nặng nề mắng: "Cảnh Huyền, không được hồ nháo."

Cảnh Huyền?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 139: Điều kiện đàm phán

Nữ tử được gọi là Cảnh Huyền ngay lập tức bĩu môi, hừ một tiếng, thu roi trở về, không ngăn được cơn giận của mình, dậm dậm chân.

"Hoàng..... ca, sao ca luôn giúp đỡ người khác?"

Ca? Xem ra, nữ tử tên là Cảnh Huyền, chính là công chúa!

Cảnh Dung không rảnh quan tâm tới Cảnh Huyền, hấn nhìn về phía Ký Vân Thư, dưới tay giữ chặt cổ tay nàng.

"Cùng ta trở về."

Trong khi nói, lời Kỳ Vân Thư ra khỏi từ lâu.

Cảnh Huyền ở phía sau người ồn ào vài tiếng, bộ dáng tức muốn học máu, quay đầu nhìn về mặt ngọc gác của Lý Thời Ngôn, còn không quên bày ra khuôn mặt kiêu ngạo chính mình là công chúa.

Nói với hân: "Tiểu tử, ngươi nghe đây, hôm nay ta sẽ buông tha ngươi, lần sau nếu ngươi còn dám chơi nữa, ta sẽ vận tay ngươi tay xuống, có nghe hay không?"

"....."

Sau đó, nhanh chóng chạy ra ngoài đuổi theo Cảnh Dung.

Nàng vừa túm chặt Cảnh Dung, kéo hẳn qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng huynh, người kia là ai vậy? Vì sao lại mang mặt nạ?"

"Muội quản nhiều như vậy làm gì?"

"Muội..... muội chỉ thuận miệng hỏi ca một chút, nửa năm không gặp, sao ca vẫn hung dữ như vậy!"

Cảnh Dung từ trước đến nay vẫn luôn đầu đầu với muội muội này, nhấn máy lại, dè dặt giọng điệu: "Muội nhanh chóng hồi cung đi, lần sau còn dám lên chuẩn ra khỏi cung, ta sẽ nói cho mẫu phi muội."

"Hoàng huynh, muội muốn ra khỏi cung chính là tới gặp ca."

"Ta còn có việc, không có thời gian quản muội, ta sẽ sai người đưa muội hồi cung."

"Muội....."

Không đợi Cảnh Huyền tiếp tục hô nháo, Cảnh Dung đã kéo Kỳ Vân Thư rời đi.

Cảnh Huyền tức giận đến nổi trừng hai con mắt, trong lòng lại rất tò mò, người nọ là ai? Vì sao thấy bộ dáng hoàng huynh nhà mình, giống như rất để ý tới hân.

Vừa rồi còn nói, trở về?

Về đâu?

Trong khi đó, bên trong từ lâu, Lý Thời Ngôn vẫn đang bị sốc, người nọ vừa rồi, còn không phải là nam tử đi theo bên người Thư nhi hay sao?

Vậy người mang mặt nạ kia.....

"Không phải nàng chính là Thư nhi, đúng không?"

Cực kỳ kinh ngạc!

.....

Trở lại Dung Vương phủ, Cảnh Dung không hỏi điều gì, Kỳ Vân Thư cũng không nói bản thân mình đã đi gặp Giang phu nhân.

Hai người đều rất ấn ý, không ai nói gì.

Có lẽ, bởi vì Cảnh Dung đã biết!

"Ngày mai là sinh thần Tiểu Phi, người hãy cẩn thận chuẩn bị một chút." Cảnh Dung nói.

Kỳ Vân Thư ngoan ngoãn gật đầu.

Trong khi đó sắc mặt Cảnh Dung vẫn trầm xuống: "Lần sau ra khỏi phủ, cần phải nói cho ta biết người đi đâu, được chứ? Miễn cho ta phải điều động toàn bộ binh mã trong thành để tìm kiếm ngươi."

Đây là đang bực bội với nàng sao?

Nhưng trong giọng nói, rõ ràng mang theo sự quan tâm.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư chớp đôi mắt, vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

..... Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Kỳ Vân Thư đi theo Cảnh Dung vào cung.

Sinh thần Yến của Tiểu Phi, được diễn ra tại Đồng Trị điện.

Nàng vừa mới bước vào, Cảnh Dung đã bắt đầu giới thiệu từng người ở bên tai nàng.

Nàng vừa nghe, ánh mắt vừa đi theo phương hướng Cảnh Dung chỉ qua.

Có mặt trong yến hội, có Kỳ Trình đế, nhưng không có phi tử nào tiến đến chúc mừng, chỉ có Tiểu Phi ngồi ở bên cạnh Kỳ Trình đế, đoan trang đẹp đẽ quý phái, chiếm hết nổi bật.

Hai bên trái phải là Diệc vương Cảnh Diệc và Thái tử Cảnh Hoa, phía dưới, còn lại là vài vị đại thần cùng với Cảnh Dung.

"Không phải Hoàng đế có bảy nhi tử hay sao?" Kỳ Vân Thư không hiểu.

"Đã chết ba người."

"Thái tử, Dục vương, còn có Dung Vương người, vậy người còn lại đâu?"

"Cảnh Hiền, từ nhỏ thân mình không tốt, hiếm khi xuất hiện, ở trong mắt người ngoài, giống như trong suốt."

Một hồi một đáp!

Kỳ Vân Thư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không tiếp tục hỏi nữa.

Có lẽ bởi vì nàng mang mặt nạ, vì thế khi nàng vừa mới bước vào, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Đặc biệt là Dục vương, dùng cặp ánh mắt kín đáo đánh giá nàng, khóe miệng nhấc lên một nụ cười thần bí.

Lúc này trong Đồng Trị điện.

Có thể nói là ca múa tưng bừng!

Sinh thần Yến của Tiểu Phi, cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ thấy Tiểu Phi ghé vào bên tai Kỳ Trình đế nói gì đó, ánh mắt thường xuyên nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Chờ sau khi ca múa dừng, mọi người liền bùng chén rượu lên, nói một tiếng: "Hoàng thượng vạn tuế, Tiểu Phi phúc thọ an khang."

Đương nhiên, Tiểu Phi cũng nói vài câu khách khí.

Kỳ Trình đế ngoài miệng tươi cười, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, hỏi Cảnh Dung: "Vị này chính là kỳ nhân ngươi từng nói tới?"

Cảnh Dung đứng dậy, cúi đầu: "Vâng, người này họ Kỳ."

"Kỷ tiên sinh?" Kỷ Trinh đế cười cười, nhìn về phía Kỷ Văn Thư, hỏi: "Người có bản lĩnh tới điều tra 《Lâm Kinh Án》?"

Kỷ Văn Thư đứng lên, cúi đầu, "Thảo dân chỉ là một họa sư nho nhỏ, được Dung Vương coi trọng mà thôi, cũng không phải là kỷ nhân nào."

"Nhưng thật ra là một người rất biết nói chuyện."

Lúc này, trông mắt Tiêu Phi đột nhiên vừa chuyển, bắt động thanh sắc, liếc mắt nhìn Kỷ Văn Thư một cái, nhẹ nhàng mở miệng.

"Những ngày gần đây bốn cung nghe nói, trong kinh thành có không ít tiểu thư danh giá mất tích, Kinh Triệu Doãn và cả Đại Lý Tự đã tra xét rất lâu cũng không tra ra được gì. Nếu Dung Vương cực lực đề cử Kỷ tiên sinh tới tra 《Lâm Kinh Án》, nói vậy, chắc cũng có chỗ hơn người. Không bằng, vụ án lần này hãy giao cho Kỷ tiên sinh điều tra xem."

Nói xong, nghiêng người dấn mình vào Kỷ trinh đế bên cạnh và quần quanh cánh tay hắn, giọng nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Hoàng thượng, kiến nghị của thần thiếp, cũng coi như là khảo nghiệm Kỷ tiên sinh. Rốt cuộc, vụ án Ngự Quốc Công liên quan tới hoàng thất, không thể chỉ nghe Dung Vương đề cử một phen, đã lập tức giao vụ án này cho Kỷ tiên sinh, đúng không? Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Phải thừa nhận rằng, Tiêu Phi có thể sống trong hậu cung cho đến bây giờ, không chỉ dựa vào thủ đoạn, chỉ số thông minh cũng chiếm một phần không nhỏ.

Kỷ Trinh đế vừa nghe xong những lời này, suy nghĩ một lúc, gật gật đầu.

Lập tức lên tiếng: "Tiêu Phi nói rất đúng." Sau đó nói với Cảnh Dung: "Cảnh Dung, trầm cảm thấy kiến nghị này không tệ. Hãy để Kỷ tiên sinh điều tra vụ án mất tích lần này, nếu như hắn có thể điều tra được, trầm sẽ tin tưởng năng lực của hắn có thể điều tra ra vụ《Lâm Kinh Án》."

Sắc mặt Cảnh Dung có chút khó xử, nhìn thoáng qua Kỷ Văn Thư. Hắn biết, rằng tới kinh thành với hắn, chỉ để điều tra vụ《Lâm Kinh Án》, hiện tại bảo năng tra vụ án mất tích, chính là nằm ngoài kế hoạch.

Với tính tình cao ngạo của nữ tử này, sợ rằng sẽ không đáp ứng, đúng không?

Tuy nhiên, Kỷ Văn Thư đã vòng qua bản trước mặt, đi đến giữa đại điện, nâng theo áo choàng, quỳ xuống.

Hai tay chấp ở trước ngực, cúi người xuống, ánh mắt tràn đầy quyết tâm mạnh mẽ.

"Nếu như Hoàng thượng và Tiêu Phi nương nung đề thảo dân điều tra vụ án mất tích, thảo dân sẽ tiếp nhận vụ án này. Tuy nhiên, thảo dân muốn thêm vào đó một điều kiện."

Điều kiện?

Mọi người nghẹn họng nhìn trần trời!

Từ xưa đến nay, chưa từng có người nào dám nói điều kiện ở trước mặt hoàng đế.

Xem ra người này không còn muốn sống nữa!

Ý cười trên miệng Cảnh Diệc càng thêm nồng đậm, chén rượu chuyển động trong tay, muốn nhìn thật kỹ cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Trong khi Thái tử ngồi đối diện, lại không dám không phối, thật sự giống như đang nhìn xem một vở hài kịch, khóe miệng mang theo tươi cười cực kỳ khinh bỉ.

Thái tử thầm nghĩ, người này chỉ sợ đã chọc giận phụ hoàng, không thể không chém, tốt nhất, cũng nên chém luôn cả Cảnh Dung.

Ngư ngốc!

Đối với Cảnh Dung lúc này, hắn chỉ cần thận đánh giá thân sắc của phụ hoàng mình.

Đầu tiên, trên gương mặt Kỷ Trinh đế mang theo vài phần u ám, nhưng sau đó giãn ra nụ cười, mang theo vài phần tò mò, hỏi Kỷ Văn Thư: "Người muốn nói điều kiện với trẫm? Thú vị! Người nói xem, đó là điều kiện gì?"

Kỷ Văn Thư ngẩng đầu, thờ ơ nói.

"Nếu như thảo dân có thể tra ra vụ án mất tích trong kinh thành lần này, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, ân chuẩn về vụ án Ngự Quốc Công phủ, cho phép khai quan nghiệm thi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Người huyền quyền

Huyền quyền!

Lại là huyền quyền!

Nếu nói Tần Sĩ Dư là người đầu tiên, như vậy hiện tại, Kỷ Văn Thư chính là người thứ hai.

Đây không nghĩ gì nữa, chính là đang tát một cái tát vang dội lên mặt Kỷ Trinh Đế, làm trò trước mặt nhiều người như vậy nói điều kiện với hắn, còn nói muốn khai quan vụ án Ngự Quốc Công phủ.

Quả thực làm cần!

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là cái hố do Kỷ Trinh Đế tự mình đào ra, giờ phút này nếu như không đáp ứng Kỷ Văn Thư, chẳng phải hắn trở thành đế vương bá quyền hay sao?

Áp vụ án mất tích cho Kỷ tiên sinh, không ăn chuẩn chuyện Kỷ tiên sinh đưa ra về việc khai quan trong vụ Ngự Quốc Công phủ?

Điều này còn không phải chính là Kỷ Trinh đế hấn phóng lửa, không cho Kỷ tiên sinh đốt đèn!

"Người nói rằng, muốn trẫm đáp ứng chuyện khai quan nghiệm thi trong vụ Ngự Quốc Công phủ?" Kỷ Trinh đế hỏi lại lần nữa.

"Vâng."

Sắc mặt Kỷ Trinh đế âm trầm, đôi tay đặt ở trên đùi mình, nhẹ nhàng đập một cái, hắng giọng: "Xem ra, Tần Sĩ Dư đã khởi đầu rất tốt."

Kỷ Văn Thư vẫn không nhìn thẳng vào Kỷ trinh đế ở trên long vị, nhẹ giọng nói: "Nếu Hoàng thượng cảm thấy điều kiện của thảo dân không ổn, vậy hãy xem như thảo dân chưa từng nói ra."

.....

Thú vị!

Rõ ràng chính là lấy tiền làm lãi, Kỷ Trinh đế cũng không phải kẻ ngốc.

Hắn cười khúc khích, nói: "Được, trẫm đáp ứng người, nếu người có thể tra ra vụ án mất tích lần này, trẫm có thể hạ chỉ khai quan. Tuy nhiên, một nhà năm người Ngự Quốc Công, đã mai táng và nhập vào lăng mộ, không thể động thổ, muốn khai quan, cũng chỉ có thể mở lăng mộ trên núi."

Thật sự rất sáng khoái!

"Đa tạ Hoàng thượng." Kỷ Văn Thư cúi đầu khom lưng.

Ngay sau đó, Kỷ Trinh đế xua xua tay: "Được rồi, hôm nay dù sao cũng là sinh thần của Tiêu Phi, vì thế không thảo luận về việc này nữa."

Kỷ Văn Thư đứng dậy và quay về ghế của mình.

Vũ công lên sân khấu, trong đại điện một lần nữa bắt đầu náo nhiệt.

Từ đầu tới cuối, Kỳ Vân Thư vẫn cực kỳ yên tĩnh và xa cách!

Cánh Dung nghiêng về phía nắng, nhẹ giọng: "Người thật sự không sợ hoàng thượng hạ chỉ giết người sao?"

Nàng không ngại thừa nhận: "Sợ!"

"Vậy vừa rồi người....."

"Không mạo hiểm thử một lần, sao biết được có thể hay không? Hơn nữa, nếu như vừa rồi Hoàng thượng thật sự giết ta, danh hiệu hôn quân, tự nhiên cũng đến trên người hần."

Cánh Dung nhũm mày: "Hai chữ này, không được tùy tiện nói ra."

"Hai chữ nào?"

"Hai chữ hôn quân."

Phốc!

Kỳ Vân Thư rù mí cười, khóe môi cong lên, không thể trả lời.

Nhưng khuôn mặt Cánh Dung co giật, từ nhân này, luôn kéo hần vào những tình huống bất ngờ. Hần trắm một hơi, thẳng tắp ngồi lại chỗ cũ.

Cánh Diệc nơi xa, âm thầm cảm thán lắc đầu!

Kỳ Vân Thư?

"Người này, thật thú vị!"

Lúc này, Cánh Huyền từ bên ngoài tiến vào, bất động thanh sắc ngồi xuống bên cạnh Kỳ Vân Thư.

Một gương mặt nhỏ xinh tinh xảo tiến đến trước mặt Kỳ Vân Thư, lôi kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, trong ánh mắt tràn ngập cảm giác tò mò và sùng bái.

Hót: "Ái, người rốt cuộc là ai?"

Kỳ Vân Thư chỉ nheo mắt liếc nàng một cái, nha đầu này, sao lại tới đây?

"Công chúa vẫn nên ngồi xa một chút, rốt cuộc nam nữ có khác."

"Sao người biết ta là công chúa?"

Nếu nàng không biết, vậy chẳng phải là đồ ngốc sao?

Kỳ Vân Thư mỉm môi, đơn giản không nói gì.

Nhưng Cánh Huyền là một người có tính thích quấy rầy người khác, nàng không ngừng kéo ống tay áo của Kỳ Vân Thư, giống như kẹo cao su.

Nàng tiếp tục nói: "Vừa rồi ở bên ngoài ta có nghe được, người thật sự có thể điều tra ra vụ (Lâm Kính Án)? Khi còn nhỏ, ta từng nghe mọi người nói qua vài lần, nhưng đã mười bốn năm trôi qua, người khác đều không thể tra ra, người thật sự có thể hay sao? Hơn nữa, vụ án mắt tích lần này, ta cũng nghe mấy cung nữ bên người bàn tán về nó, đã tra xét rất lâu rồi nhưng vẫn không có manh mối, người không phải là đang khoe ác, đúng không? Hãy cẩn thận kéo phụ hoàng sẽ chém đầu người."

"....."

"Ái, bản công chúa đang nói chuyện với người."

"Thảo dân đang nghe." Kỳ Vân Thư trả lời một cách thờ ơ.

Cánh Huyền cắn cắn môi đỏ, nằng nặc cần tra đánh giá Kỳ Vân Thư, nhìn không được đuôi tay muốn xóc mặt nạ Kỳ Vân Thư lên. Tuy nhiên, tay còn chưa kịp đụng tới, đã bị Cánh Dung ngăn lại.

Cổ tay đúng lúc bị bắt lấy, Cánh Dung mất lạnh nhìn nàng: "Quay lại ghế của muội đi."

"Hoàng huynh."

"Mau đi!"

Khuôn mặt nhỏ trở nên tức giận, tái nhợt nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, lúc này mới không cam lòng tránh ra, quay lại ngồi trên ghế của mình, tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Kỳ Vân Thư.

Mang theo cảm giác cực kỳ tò mò!

Sau khi ca múa xong, mọi người bắt đầu lần lượt hiện lễ.

Lễ vật của Dược vương là quý giá nhất, đó là một gốc cây bất tiên, mất 5 năm để nảy mầm và 5 năm để phát triển. Nghe nói, hần đã hao phí thời gian nửa năm để tìm thấy nó. Lễ vật này, tất nhiên đã khiến Tiêu Phi nương nương thấp phần vui vẻ.

Hoàng Thượng cũng ban thưởng không ít vàng bạc, sinh thần yển của Tiêu Phi, xem như viên mãn.

.....Edit: Emily Ton....

Sau khi rời khỏi cung và trở lại Dung Vương phủ, Cánh Dung kéo tay Kỳ Vân Thư, mở miệng dường như muốn nói gì đó.

Nghiền ngẫm một lúc.....

"Thôi." Nói xong, buông tay nàng ra, nói một tiếng: "Người giúp bốn vương giải quyết một vấn đề khó khăn, bốn vương thiếu nợ người."

"Sự tình liên quan tới (Lâm Kính Án), ta giúp Vương gia giải quyết một vấn đề khó khăn, vậy Vương gia có thể giúp ta giải quyết một vấn đề hay không?"

"Lời người nói, luôn khiến bốn vương khó có thể tiếp tục." Khẽ thở dài một tiếng khì: "Ngày mai, Kinh Triệu Doãn sẽ đưa toàn bộ tư liệu về vụ án mắt tích tới cho người, đêm nay, người hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"Án!"

"Người yên tâm, bốn vương sẽ giúp người."

"Án!"

Cánh Dung nhìn nhìn nàng, ngay sau đó, không hề quay đầu lại rời đi.

Kỳ Vân Thư trở lại trong viện, Vệ Dịch đã ngủ say, nàng cũng rửa mặt và lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Toàn bộ tư liệu về vụ án mắt tích, Kinh Triệu Doãn tự tay mình đưa tới Dung Vương phủ.

Phải biết rằng, hai tháng tra xét đều không tra ra được bất luận manh mối gì, hiện tại củ khoai lang phòng tay này có người tiếp nhận, hần thật sự không thể không cúi người vái lạy ba cái.

Một đồng lõa từ tư liệu đều chống chất ở trên bàn trong phòng Kỳ Vân Thư.

Kinh Triệu Doãn chấp đôi tay của mình, khách khí thi lễ với Kỳ Vân Thư.

"Nghe nói Kỳ tiên sinh là một kỳ nhân, ngay cả Dung Vương cũng kính nể ba phần với người, nhất định có chỗ hơn người. Những việc làm và lời nói của tiên sinh ở trong cung hôm qua, cũng khiến bản quan thấp phần bội phục."

"Kinh Triệu Doãn đã nói quá lời, tại hạ chỉ là một tiểu dân, tăng bốc thể này, thật sự không dám nhận."

"Nhận được nhận được, tiền sinh có thể khiến Dung Vương coi trọng như thế, còn được sự cho phép của Hoàng thượng, khai quan nghiệm thi trong vụ Ngự Quốc Công phủ. Có thể thấy được, Kỳ tiền sinh tất nhiên không phải thuộc tầng lớp tiểu bối, bản quan hiếm khi bội phục người, Kỳ tiền sinh người là người đầu tiên."

"Không dám nhận!"

Nàng thật sự không biết nên từ chối như thế nào!

Chỉ đánh gượng cười.

Nhân tiện, Kỳ Vân Thư nhanh chóng chuyển sang đề tài chính, hỏi: "Vụ án này, có tiến triển gì không?"

Kính Triệu Doãn xấu hổ cười, lắc đầu!

Thôi, Kỳ Vân Thư cũng không hỏi nữa.

Kính Triệu Doãn bận rộn với nhiều vấn đề, cũng không ở lại lâu, nằng theo áo choàng vội vàng rời đi.

Kỳ Vân Thư lướt qua những tư liệu đó, mọi thứ đều được biên soạn kỹ càng tỉ mỉ.

Những hộ có người mất tích, có đầy đủ mọi thông tin, từ tuổi tác và các loại tư liệu liên quan.

Nàng khép tư liệu lại, tiện tay ném qua một bên.

"Mọi thứ đều được viết rất tốt!"

Những lời nàng nói, toàn là mịa mai.

Thực tế là bọn họ đã không làm việc, chỉ viết vắn trên giấy, cũng khiến người đau đầu. Nếu như ở thời hiện đại, gặp phải quan chức chính phủ như vậy, đoán chừng cả nước đều sẽ nổi dậy chống lại ông ta.

Ngay lập tức, nàng có hơi nhớ tới Huyện thái giám, ít nhất, hắn sẽ vì bá tánh mà rầu thái ruột.

Lúc này, Vệ Dịch từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm một cành hoa mai đã bị bẻ gãy.

"Thư nhi."

Tĩnh tế gọi một tiếng.

Kỳ Vân Thư ngồi ở trước bàn, gương mặt nhìn hẳn một cái: "Có chuyện gì vậy?"

"Không phải người đã hứa với ta, muốn mang ta đi ăn thịt hay sao? Nơi này không thể ăn thịt, người dẫn ta đi ra ngoài ăn có được hay không?"

"Hiện tại?"

"Ăn ăn." Hắn gật đầu thật mạnh.

Nàng nhìn thoáng qua bên ngoài, trời không mưa, thời tiết cũng tương đối tốt.

Nàng đã hứa khi tới kinh thành sẽ mang Vệ Dịch đi ăn thịt, không thể nói không giữ lời!

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Tử thi bị lột da mặt

Sau khi Kỳ Vân Thư nhờ Lộ Giang nói một tiếng với Cảnh Dung, lập tức mang theo Vệ Dịch ra khỏi Dung Vương phủ.

Cùng với Vệ Dịch, nàng tìm một tư lều ngon, gọi một bàn toàn món ăn.

Vệ Dịch vô cùng vui sướng, đồ ăn vừa được đưa lên, ngay lập tức muốn ăn, nhìn món ngon, hắn không quên đặt một đôi đũa vào trong tay Kỳ Vân Thư.

Liên tục nhắc: "Thư nhi, người cũng ăn đi."

"Ăn."

Nàng gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, hương vị chậm rãi lan tới đầu lưỡi, ngay lập tức nháu mảy lại, phun miếng thịt ra.

"Hương vị của thịt này..... sao lạ vậy?" Nàng nhẹ giọng lầm bầm.

Nàng nhắc đôi đũa một lần nữa và gấp một miếng thịt, chăm chú quan sát một lúc, cũng không thấy có gì khác thường.

Hay là, thịt đã giữ quá lâu? Đã biến chất?

Vệ Dịch đang muốn kẹp thịt để ăn, ngay lập tức đã bị Kỳ Vân Thư ngăn lại.

"Người ăn món khác đi."

"Thư nhi, đây là thịt!"

"Ta biết là thịt."

"Nhưng....."

Vệ Dịch đáng thương nhìn nàng, tay kéo miếng thịt không chịu buông, trong ánh mắt mang theo khao khát cầu xin.

Thật không may, Kỳ Vân Thư kiên quyết không cho hắn ăn, đẩy món thịt qua một bên, còn gọi tiểu nhị tư lều tới.

Tiểu nhị cho rằng nàng muốn gọi thêm đồ ăn, tung tăng chạy vào, cong eo, hỏi: "Hai vị khách quan còn có gì phân phó?"

Kỳ Vân Thư lấy một chiếc đũa, gõ ở trên món thịt: "Tư lều các người nổi tiếng được bao lâu rồi?"

"A?"

"Tiểu ca, lỗi tại không tốt hay sao?"

Tiểu nhị cười lúng túng, xua xua tay: "Không không không, lỗi tại ta rất tốt, nhưng lời của khách quan là....." Có ý gì?

Kỳ Vân Thư cũng không quan co lòng vòng, ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lùng khiến cả người tiểu nhị run rẩy.

"Món thịt này có tươi không?"

Tiểu nhị liếc mắt nhìn món thịt một cái, trái tim tràn ngập lo lắng, có lẽ đã hiểu điều này có ý gì, nhanh chóng cuống quýt giải thích.

"Đương..... đương nhiên là tươi. Khách quan, từ lâu chúng ta chính là từ lâu lâu đôi có tiếng ở kinh thành, tất cả các món ăn đều được nấu trong ngày, cực kỳ tươi ngon."

"Vậy người ném thử xem"

Dám nói thịt nhà hân không tươi? Rõ ràng là đang cố tìm lỗi.

Tiểu nhị suy nghĩ một lúc, đơn giản liền ném thử một miếng.

Nhưng hân vừa cắn một miếng thịt, ngay lập tức nhăn mặt lại, lo lắng xấu hổ, khoe miệng co giật, ấp úng nói.

"Khách quan, điều này..... tuyệt đối là ngoài ý muốn, như vậy đi, ta sẽ nhanh chóng đổi cho ngài, lập tức đổi cho ngài."

Kỷ Vân Thư cũng không muốn khiến người khó xử.

Vì thế gật gật đầu: "Được rồi, nhanh lên đi."

"Vâng, khách quan chờ một lát, lập tức đổi cho ngài."

Tiểu nhị bưng món thịt kia lên, chuẩn bị ra ngoài, nhưng đã bị Kỷ Vân Thư gọi lại: "Thời, món ăn này không cần mang lên nữa."

"Không đổi?"

"Ừ!"

Nói không chừng toàn bộ thịt đều không tươi, vẫn không nên ăn.

Tiểu nhị cân nhắc một chút, gãi đầu, đi ra ngoài.

May mắn gặp được khách nhân tốt bụng như Kỷ Vân Thư, nếu như đổi thành người khác, chắc chắn sẽ bắt từ lâu phải bồi thường, nếu như càng làm khó dễ khách nhân, chi sợ từ lâu này sẽ gặp rắc rối.

Giống như Lý Thời Ngôn và Cảnh Huyền!

Một đôi mắt tròn trịa của Vệ Dịch nhìn nàng chăm chăm, còn lóng lánh chút nước mắt.

Kỷ Vân Thư tức mắt nhìn hân một cái, hỏi: "Rất muốn ăn thịt sao?"

Hân gật đầu!

"Nếu như không cho người ăn thịt, người sẽ giận ta sao?"

Hân lắc đầu!

"Vậy là tốt rồi, ở đây món ngon đây bàn cũng rất ngon miệng, người ăn nhiều một chút, đừng lãng phí."

Hân lại gật đầu!

Có lẽ bởi vì những đồ ăn khác cũng không tệ lắm, Vệ Dịch không còn tiếp tục nhớ thương món thịt, ăn đến nổi bụng no căng mới bỏ qua.

Sau khi ăn uống no đủ, tính tiền đi xuống lầu, Vệ Dịch vẫn không đi ra ngoài, lôi kéo ống tay áo của Kỷ Vân Thư, ngón tay chỉ về một phương hướng, nhỏ giọng nói: "Thư nhi người xem, bọn họ trông thật đáng thương!"

Theo phương hướng ngón tay Vệ Dịch nhìn qua, trên sân khấu của từ lâu, có một lão già đầu tóc hoa râm đang trên một chiếc ghế và cầm một cây đàn nhị. Đứng bên cạnh là một nữ tử thanh tú, khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, khuôn mặt tươi cười, cực kỳ xinh đẹp.

Một người kéo đàn nhị, một người hát ca khúc.

Chậm rãi hưởng thụ!

Kỷ Vân Thư móc ra một ít bạc, đặt vào trong tay Vệ Dịch.

"Đi cho vị cô nương kia đi, nói với nàng ấy một tiếng, hát bài 《Phân Cờ Điều》."

"Được."

Vệ Dịch cầm bạc đi qua, thân thể cao lớn của hân vừa đứng trước mặt nàng kia, lập tức chặn thân thể mảnh mai của nàng kia lại.

Sau khi xong việc Kỷ Vân Thư giao phó, Vệ Dịch liền trở lại bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: "Thư nhi, ta hỏi tỷ tỷ kia, nàng ấy nói nàng ấy tên là Mỹ Hương Nhi, tên này thật dễ nghe, nhưng Thư nhi vẫn dễ nghe nhất."

Bắt đầu từ khi nào, miệng lưỡi Vệ Dịch cũng bắt đầu trở nên trơn tru hơn?!

Chỉ thấy nàng kia cầm những thỏi bạc vụn trong tay, trong mắt mang theo cảm kích, nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

Nhưng vẫn mang theo một chút thẹn thùng không thể giấu nổi.

Cũng không trách được nàng kia, Kỷ Vân Thư mang một thân nam trang, làn da còn rất mềm mại, ngay cả nha đầu Cảnh Huyền đều kháng cự không nổi, một ca nữ nhỏ nho này sao có thể chống cự được "mị lực" của nàng?

Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch rời khỏi từ lâu, phía sau, vẫn truyền đến tiếng Mỹ Hương Nhi ngâm nga bài 《Phân Cờ Điều》.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch không hỏi Dung Vương phủ ngay lập tức, bắt đầu đi dạo trên phố.

Trong kinh thành, có rất nhiều đồ vật tinh xảo, đa dạng và phức tạp hơn Cẩm Giang thành.

Thậm chí có rất nhiều đồ vật, ngay cả thời điểm khi Kỷ Vân Thư là nhà khảo cổ cũng chưa từng nhìn thấy chúng.

Một đường đi dạo, Vệ Dịch ồn ào một đường, vì thế, bọn họ đã mua một đồng lớn, có ích, vô dụng, chỉ cần Vệ Dịch thích, Kỷ Vân Thư đều mua cho hân.

Kết quả, ôm một đồng lớn đồ vật hiếm lạ có quái trở về Dung Vương phủ.

Đổi lại, chính là ánh mắt cực kỳ ghét bỏ của Cảnh Dung.

Lang Bạc bên cạnh nhanh chóng lui lại mấy bước phía sau, tránh cho tiểu tử kia lại ném một đồng đồ vật có quái vào trong tay mình. Vậy nên, vẫn nên giữ khoảng cách thật xa.

Cảnh Dung kéo Kỷ Vân Thư qua một bên, thần sắc nghiêm túc, hỏi: "Từ liệu về vụ án mắt tích Kinh Triệu Doãn đưa tới, người xem xong rồi?"

"Vẫn chưa!"

"Vậy người còn có thời gian mang tiểu tử kia ra cửa?"

Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt liếc nhìn hân một cái: "Dung Vương phủ là nhà giam hay sao? Còn muốn xiềng xích tay chân ta, không cho ta ra cửa?"

Sắc mặt nghiêm túc của Cảnh Dung lập tức suy sụp: "Người biết ta không phải có ý này, chỉ là vụ án này tương đối khó giải quyết, ta lo lắng....."

Hân còn nói chưa dứt, đã bị Kỷ Vân Thư ngắt lời.

"Nếu ta đã tiếp nhận, sẽ không có sự tình gì khó giải quyết, không phải Vương gia nên tin tưởng ta sao?"

"Đương nhiên, bốn vương tin người!"

Trả lời quá nhanh, không hề do dự.

Điều này khiến Kỳ Vân Thư có chút ngưng ngừng.

Đúng ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên có người tới, thần sắc lo lắng chạy vào, nhìn trên quần áo hần mặc, chắc hẳn là người của Kinh Triệu Doãn.

Hắn thở hổn hển, khom người ở trước mặt Cảnh Dung, nói: "Vương gia, Kinh..... Triệu Doãn nói, tìm được một khối thi thể, nhưng....."

Hắn thở một hơi.

Thi thể?

Sắc mặt Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư lập tức trầm xuống.

"Thi thể của ai?"

"Là..... là một thi thể nữ nhân, trần truồng....., Hon nữa....." Nói tới đây, người nọ bặm miệng lại, nhìn mặt, dường như muốn nôn ra.

Cảnh Dung ghét nhất là người ấp úng, trầm giọng: "Nói nhanh đi, hon nữa cái gì?"

Người nọ cố nén cảm giác buồn nôn, đề thấp giọng nói.

"Hon nữa khối thi thể nữ nhân kia, hai tay đều bị chém đứt, da trên mặt cũng..... bị lột, không thể phân biệt được bộ dáng, cảnh tượng... thật sự rất ghê tởm."

Chỉ cần hình dung một chút, cũng khiến cho cả người dựng đứng lông tơ.

Kỳ Vân Thư cau mày, lột da mặt, chặt đứt hai tay của nữ tử?

Một vụ giết người kỳ lạ như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Đi tới nghĩa trang

Một thi thể trần truồng?

Một thi thể trần truồng bị lột da mặt?

Thi thể trông một chút, da dầy trong người lập tức bắt đầu không ngừng cuộn lên.

Kinh thành tuy lớn, luôn phát sinh vô số sự tình kỳ lạ, nhưng vụ án thế này? Thật sự là từ trước tới nay chưa từng có.

Mặc dù Cảnh Dung có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không rối loạn trận tuyến, việc lớn nào trong đời mà hắn chưa từng thấy qua!

Ánh mắt hắn hơi trầm xuống, mở miệng nói, "Kinh Triệu Doãn sai người qua đây bẩm báo sự tình với chúng ta, chẳng lẽ vụ án này có liên quan tới vụ án mất tích?"

Người nọ liên tục gật đầu, lên tiếng, "Đúng vậy, nhưng trước mắt Kinh Triệu Doãn cũng chỉ hoài nghi, vì thế lệnh cho tiểu nhân tới đây thông báo với Vương gia một tiếng." Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, "Còn nói muốn thông báo với Kỳ tiên sinh một tiếng, nói là Hoàng thượng đã giao toàn quyền tra vụ án này cho Kỳ tiên sinh, để Vương gia và Kỳ tiên sinh đi qua một chuyến."

Dù sao Kinh Triệu Doãn chỉ cảm thấy, củ khoai lang nóng bỏng này nếu có thể ném thì lập tức ném đi thật xa!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư suy nghĩ lại, nếu như thật sự có liên quan với vụ án mất tích, vậy thì nó hơi quá nhanh một chút.

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng một cái, giống như đang dò hỏi ý kiến nàng.

Chỉ thấy nàng gật gật đầu.

Vì thế, Cảnh Dung hỏi người kia, "Hiện tại thi thể đang ở đâu?"

"Hiện tại đã được đưa tới nghĩa trang."

"Àn, người nói cho Kinh Triệu Doãn một tiếng, bốn vương và Kỳ tiên sinh sẽ cùng tới đó."

"Vâng."

Người nọ cong eo, nhanh chân chạy đi.

Có lẽ dạ dày đã nghẹn rất lâu, lúc này, chỉ sợ hắn đang muốn nhanh chóng chạy ra ngoài và nôn một trận.

"Người có phải muốn mang theo thứ gì hay không?" Cảnh Dung hỏi nàng.

Nam nhân này, hiện tại dường như đã nắm được thói quen làm việc của nàng.

Kỳ Vân Thư gật đầu, "Vậy thành Vương gia chờ ta một lát."

"Không sao, người cứ từ từ."

Từ từ? Chẳng lẽ chờ đến khi thi thể hư thối mới đi?

Kỳ Vân Thư ngậm trộm mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới nhìn Vệ Dịch đang ôm một đồ đựng cách đó không xa, kéo hắn đi về Đông Uyển.

Nàng nhanh nhẹn lấy một hộp gỗ đàn hương, một cuộn giấy, nhân tiện, còn cầm thêm một đôi găng tay.

Vệ Dịch đặt hết những thứ đồ kỳ quái trên bàn, nắn eo trong khi đếm chúng, cực kỳ vui vẻ.

"Thư nhi, ta có thể đem những thứ bày về nhà hay không?"

"Vì sao muốn mang về nhà?"

"Bởi vì trong nhà không có những thứ này."

Đúng vậy, những vật kỳ quái này, ở Cẩm Giang không có.

Thấy Kỳ Vân Thư không nói lời nào, Vệ Dịch lại nhanh chóng nói, "Ta muốn mang quà về cho Mẹ Đới, còn có A Hoa, tiểu Đậu, Phó thúc, Nguyệt nhi, và bà vú. Đúng rồi, còn có Thiết Trụ, tiểu Đan, A Bao và các ca ca trong phòng bếp, bọn họ đối xử với ta rất tốt. Ta đã hứa với bọn họ, sau khi tới kinh thành, sẽ mang quà về cho bọn họ. Nương từng nói, không thể nói mà không giữ lời. Thư nhi, ta mang những thứ này về, được không?"

Thật ra, trong lòng Kỳ Vân Thư cũng biết, Cẩm Giang nơi đó, có lẽ chính là hồi ức của Vệ Dịch.

Hắn có cha, có nương.

Còn nàng thì sao?

Cái gì cũng đều không có!

Nàng hít sâu một hơi, phất tán những đám mây mù dày đặc bao phủ tâm trí của mình, thoát ra khỏi những suy nghĩ đen tối.

"Vệ Dịch, chúng ta có khả năng sẽ không quay....." lại.

Lời này còn chưa nói xong, Vệ Dịch đã lập tức ngắt lời nàng.

"Đúng rồi, ta cũng có một thứ cho Thư nhi."

Trong khi nói, hắn rất vui vẻ móc ra một cái hộp từ trong túi ống tay áo của mình.

Hắn cầm nó bằng cả hai tay, đưa cho Kỳ Vân Thư.

Miệng hắn cuộn tròn thành một nụ cười cực kỳ thuần khiết.

"Trong này là cái gì?"

"Là....."

"Vệ Dịch, hiện tại ta lập tức muốn đi ra ngoài một chuyến, ngươi hãy chờ ta ở chỗ này, ta sẽ xem nó khi ta quay lại, được không?"

Vệ Dịch vừa nghe những lời này, hai tay bụng hộp lập tức hạ xuống, có một chút thất vọng, ngoài miệng nhẹ giọng lầm bầm, "Chẳng lẽ Thư nhi không thích quà của ta sao?"

"Đương nhiên không phải, dù ngươi đưa ta cái gì, ta đều thích, nhưng, ta sẽ xem nó khi ta trở lại."

Vệ Dịch nhanh chóng giữ nàng lại.

"Thư nhi, ngươi muốn đi đâu? Đừng ném ta ở đây."

"Ta sẽ không ném ngươi."

"Nhưng ngày hôm qua ngươi và ca ca đi ra ngoài, đều không quan tâm tới ta, ta đã đợi ngươi rất lâu, cuối cùng thật sự không chờ được nữa nên mới đi ngủ, hiện tại ngươi nhất định nhất định không thể ném ta đi. Ngươi dẫn ta đi cùng, được không?"

Vệ Dịch dùng sức nắm cánh tay Kỳ Vân Thư!

Nhưng nàng không phải đi chơi, nàng phải đi kiểm tra thi thể kia, tất nhiên không thể mang theo Vệ Dịch đi cùng.

Vì thế, nàng nghiêm sắc mặt lại, "Vệ Dịch, ngươi có thể nghe ta không?"

Hắn gật đầu!

"Vậy được, hiện tại ngươi hãy đợi ta ở đây, chờ ta trở lại."

Hắn lắc đầu!

"Vệ Dịch!" Nàng nghiêm túc gọi hắn một tiếng.

Hắn cúi thấp đầu, dường như biết Kỳ Vân Thư đang tức giận. Dần dần hai tay buông cánh tay nàng ra, sau đó lui ra sau một bước.

Hắn nói với giọng trầm thấp, "Vậy được rồi, nhưng Thư nhi phải hứa với ta, không được ném ta đi."

Nàng duỗi tay sờ sờ đầu hắn, khoe miệng mỉm cười, chắc chắn gật đầu một cái.

Sau khi rời khỏi Đông Uyển, Cảnh Dung đã ở bên ngoài chuẩn bị xe ngựa chờ nàng.

Nghĩa trang ở tại thành nam, từ nơi này tới đó, chính xác hơi xa một chút, Cảnh Dung biết nàng sẽ không thoải mái khi hắn ngồi cùng trong xe ngựa, vì thế hắn đã chọn cưỡi ngựa để "chiều cổ" nàng.

Cảnh Dung đã cười trên lưng ngựa, nhìn thoáng qua về phía Lang Bạc, Lang Bạc lập tức kéo mình lên.

"Ký tiên sinh, hãy lên xe ngựa."

Trước kia khi nàng còn ở Cẩm Giang, nàng vẫn luôn đi bộ tới nghĩa trang, hiện tại có xe ngựa để đi, có phải có chút quá khoa trương hay không?

Vì thế nàng quyết tâm quay đầu, chuyển ánh mắt về phía Cảnh Dung.

Ai ai ai, chúng ta không phải đi tuần, ngươi dân thể trận như thế, thật sự tốt sao?

Cảnh Dung nhận ra suy nghĩ trong lòng nàng, đá đá ngựa đi vài bước tới.

Hắn nói, "Kính thành còn muốn lớn gấp trăm lần so với Cẩm Giang, nếu ngươi muốn chạy bộ tới đó, bốn vương cũng không ngại."

"Ta khi nào muốn chạy tới đó."

"Vậy còn không lên xe."

"Ta....."

Được thôi, nàng nhận thua.

Kỳ Vân Thư rũ mắt, bước lên xe ngựa.

Nhưng vẫn không quên trừng mắt nhìn Cảnh Dung một cái, lúc này nàng mới buông mình xuống, Cảnh Dung vẫn không hiểu nổi ý nàng.

Xe ngựa này, hơi có chút quá mức hoa lệ.

Nàng thật sự không quen loại đài ngộ thể này, người không biết, còn tưởng rằng nàng là Dung Vương phi.

Cũng không biết có phải Cảnh Dung cố ý hay không?

Hon nữa, phương hướng xe ngựa xa hoa này đi, vẫn là nghĩa trang tại thành nam.

Nàng lắc đầu, thôi, không nghĩ nữa.

Ngay khi xe ngựa sắp sửa lăn bánh, mình đột nhiên bị người xô lên, một người nhanh chóng chui vào, không đợi Kỳ Vân Thư có phản ứng lại, người nọ đã ngồi ở ngay bên cạnh nàng.

"Ta đi cùng với các ngươi!"

Giọng nói bén nhọn tinh tế!

Cảnh Huyền nâng cằm, đôi mắt dường như còn mang theo ý cười, khi đối diện với Kỳ Vân Thư, hơi có một chút bá đạo nho nhỏ.

"Công chúa? Sao ngươi lại tới đây?"

"Vi sao ta không thể tới đây? Ta ..... tới để tìm hoàng huynh, không phải tới tìm ngươi. Nhưng nghe nói, các ngươi đang muốn đi điều tra vụ án mất tích, ta sẽ đi cùng với các ngươi"

Kỳ Vân Thư thờ ơ nói, "Văn thành công chúa xuống đi, tra án không phải vui chơi."

Khi nghe những lời này, Cảnh Huyền cực kỳ không vui.

Nàng ta phản bác nói, "Ai nói vui chơi?" Đối thành về mặt nghiêm túc, "Ta cũng rất coi trọng vụ án mắt tích lần này, muốn biết chân tướng. Hơn nữa, việc này nói như thế nào cũng do mẫu phi ta kiến nghị với phụ hoàng, coi như ta..... thay mẫu phi nhìn chăm chăm người, nhìn xem người có phải thật sự có bản lĩnh, điều tra vụ án hay không."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Công chúa khó chơi

Edit: Emily Ton.

Bất tự của Tiểu Phi thật tốt, sinh ra được một nữ tử kiều ngạo và giỏi thu hút trái tim người, còn sinh ra được một nữ nhi có tài ăn nói tốt như vậy, bản thân mình còn được Hoàng thượng sủng ái.

Có lẽ là đời trước, bà ta đã cứu vớt toàn bộ hệ Ngân Hà!

Cảnh Huyền dù sao cũng là công chúa, muốn đi theo, Kỳ Văn Thư không thể cự tuyệt, đành phải ngồi ngay ngắn, không nói không đáp.

Trong xe ngựa đột nhiên tiến vào một người, lại còn là công chúa, Cảnh Dung bên ngoài tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng ta.

Quả nhiên, mình bị kéo ra, bàn tay Cảnh Dung tiến vào, bắt được cánh tay Cảnh Huyền.

"Đi xuống!"

Giọng nói khiến người cảm thấy có chút khủng bố.

Cảnh Huyền bị túm và đồng thời bị kéo ra bên ngoài, theo bản năng nắm lấy Kỳ Văn Thư, khiến cho thân mình Kỳ Văn Thư cũng bị kéo nghiêng về hướng bên ngoài xe ngựa.

Thấy thế, lực trên tay Cảnh Dung giảm xuống một chút.

"Hoàng huynh, muội sẽ không gây thêm phiền toái cho huynh, muội cam đoan." Rất chân thành.

"Ta đếm ba tiếng, nếu như muội vẫn không xuống, ta sẽ đánh gãy chân muội, ném ra ngoài."

"Huynh lại như vậy!"

Trong mắt Cảnh Huyền ngấn nước, theo bản năng rụt rụt hai chân ra sau, cả người cũng hết sức dịch sát ra sau.

Thật ra việc này không phải là lần đầu tiên. Năm trước, Cảnh Huyền mới mười tuổi, bởi vì lên kút vào Dung Vương phủ, quần lấy Cảnh Dung không bỏ, Cảnh Dung đã đẩy nàng đi cả một buổi sáng cũng không thể đuổi được con sen này ra ngoài.

Vì thế cuối cùng, thật sự không thể nhịn được nữa, Cảnh Dung đã cầm một thanh kiếm dùng để trang trí phòng trong, dùng chuôi kiếm đánh mạnh vào chân nàng.

Kết quả rất rõ ràng, Cảnh Huyền phải nằm ở trên giường suốt một tháng, Tiểu Phi đã khóc trước mặt Hoàng thượng hai ngày, cuối cùng Hoàng thượng thật sự không thắng nổi mỹ nhân khóc, hơn nữa lúc đó, cũng vừa lúc trùng với lễ tang của Hoàng hậu, Hoàng thượng lập tức phạt Cảnh Dung đi tới lăng mộ, thủ một năm.

"Hoàng huynh, muội sẽ không gây phiền toái cho mọi người, muội đảm bảo còn không được sao? Muộn chi đứng yên bên cạnh, không nói lời nào, thật sự."

"Một, hai....."

Một số ba cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng hân, Kỳ Văn Thư đã mở miệng nói, "Thời gian không còn sớm nữa, nên nhanh chóng đi đi."

Ý ngoài lời, chính là đồng ý lưu lại Cảnh Huyền.

Cảnh Huyền nghe ra được ý trong đó, đương nhiên vô cùng vui vẻ, nở một nụ cười đầy cảm kích về phía Kỳ Văn Thư.

Cảnh Dung ngấm lại, chăm chú một chút, cuối cùng thu hồi bàn tay đang kéo tay Cảnh Huyền.

Hân hừ một tiếng, buông mình, lên ngựa, hạ lệnh xuất phát.

Bên trong xe ngựa, Cảnh Huyền vận vạt cánh tay của mình bị nắm đến nỗi đau nhức, trong miệng bắt đầu oán giận, "Hoàng huynh này, động một chút là tức giận với ta. Huynh ấy đã ở bên ngoài nửa năm, vốn cho rằng tính tình kia có thể sửa rồi, không ngờ vẫn thô lỗ táo bạo như thế."

"Người đã từng đắc tội với hân?" Kỳ Văn Thư hỏi.

"Nào có nào có?" Nàng vội vàng phủ nhận, "Trong số tất cả các huynh đệ tỷ muội, ta thích nhất là hoàng huynh Cảnh Dung. Huynh ấy nhìn qua thì lạnh như băng, nhưng ta biết, thật ra huynh ấy đối xử với ta rất tốt."

Đối xử với người rất tốt?

Vậy còn muốn đánh gãy chân người?

Chẳng lẽ, đây là câu mà mọi người thường nói, không làm sẽ không chết?

Ngay khi trong lòng Kỳ Văn Thư đang nghi hoặc, hai tròng mắt Cảnh Huyền đã nâng lên, về mặt cảm động bắt đầu nhớ lại.

Nàng nói, "Năm trước, khi đó ta mới mười tuổi. Người Viễn tộc tới, nói là muốn liên hôn cùng với hoàng thất, phụ hoàng đã thương thảo với mẫu phi, chờ sau khi ta cập kê, sẽ đề ta đi hòa thân, mẫu phi cũng đã đồng ý. Sau khi ta biết được, nản nĩ mẫu phi rất lâu, nhưng mẫu phi căn bản không để ý tới cảm xúc của ta. Vì thế, ta liền lên ra khỏi cung, đi tìm hoàng huynh, nhờ huynh ấy ra chủ ý giúp ta. Nhưng hoàng huynh không hề có phản ứng gì, ta tiếp tục quấy rầy huynh ấy một thời gian, cuối cùng, huynh ấy tức giận đến nỗi đánh gãy chân ta."

Lời nói của nàng dừng lại ở đây, bất ngờ nở một nụ cười tươi rói.

Sau đó tiếp tục, "Đúng là bởi vì hoàng huynh đánh gãy chân ta, khi đám người Viễn tộc biết được, lập tức muốn hủy bỏ hôn sự với phụ hoàng, ngược lại đã đổi thành Bát tỷ tỷ đi hòa thân. Mặc dù bên ngoài là hoàng huynh đánh gãy chân ta, nhưng ta biết, huynh ấy là đang giúp ta. Tuy nhiên, điều đó đã hại huynh ấy phải đi thủ lăng mộ một năm."

Cảm giác áy náy trong lòng nàng dâng lên!

Tóm lại, mặc dù phương pháp của Cảnh Dung quá bất chính, thủ đoạn cũng quá kích, nhưng không thể không nói, rất có hiệu quả.

Trong lòng Kỳ Văn Thư đối với hân, thực sự có thêm một ấn tượng khác.

Đôi mắt Kỳ Văn Thư hơi rũ xuống, tâm tư có chút dao động.

Cảnh Huyền quơ quơ hai tay trước mắt Kỳ Văn Thư.

"Người đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

"Sao người giống Tam hoàng huynh của ta như thế, đều thích phát ngôn. Nhưng ta không thích huynh ấy, ta thích người."

Xương sống Kỳ Văn Thư chợt lạnh, khòe miệng co giật.

Sau một khắc, thân mình Cảnh Huyền đột nhiên dịch tới gần Kỳ Văn Thư, đôi mắt đẹp cong lên, cắn cắn môi, mang theo giọng điệu âm dương quái khí nói, "Ta thấy da tiên sinh rất mịn, ta thật sự rất thích."

"Công chúa, thỉnh tự trọng."

"Vi sao ta phải tự trọng? Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Hôm qua ngươi quý gởi trong đại điện, buộc phụ hoàng hứa cho ngươi khai quan. Ngươi có biết, trước đây, nếu như có người dám vượt quyền bức bách phụ hoàng, người kia, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng khí phách này của ngươi, ngay cả phụ hoàng cũng thua, ta cũng chưa từng thấy ở bất kỳ trên người triều thần nào. Vì thế bản công chúa đối với ngươi....."

Trong khi nói, nàng còn muốn vươn ngón trỏ ra, nhẹ nhàng nhắc cằm Kỳ Vân Thư lên.

"Vừa gặp đã thương!"

Hà!

Tim gan Kỳ Vân Thư, run rẩy dữ dội.

Kỳ Vân Thư đầu tiên là thất thần, ngay lập tức nắm tay Cảnh Huyền, lấy ra khỏi cầm mình.

Kỳ Vân Thư nhắc lại lần nữa, "Công chúa, thỉnh tự trọng!"

"Ta càng không, không chỉ có như thế, ta còn muốn nhìn một chút, gương mặt dưới lớp mặt nạ này của ngươi, rốt cuộc có bộ dáng thế nào?"

Nàng duỗi tay muốn nắm lấy mặt nạ Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư nghiêng người, sắc mặt lạnh lùng. "Nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, ta sẽ cho xe ngựa dừng lại, để Vương gia ném ngươi xuống."

Tay Cảnh Huyền dừng lại, lập tức an phận, nhấp môi, ngoan ngoãn ngồi yên.

"Ta chỉ nói giỡn với ngươi một chút, sao phải xem đó là sự thật?"

"Vui đùa cũng được, sự thật cũng thế, nếu công chúa thật sự muốn biết chân tướng vụ án mất tích, hãy an phận một chút, đừng kiêu chiến với sự kiên nhẫn của người khác."

"Đã biết đã biết, cưng lắm thì ta sẽ không ăm ĩ với ngươi."

Nàng quay đầu, xúc xúc mảnh lên.

Hiện tại đã tới thành nam, dọc theo đường đi đều có rất ít người, nàng nhìn qua vài lần, cảm thấy không có gì thú vị, lập tức lại ngồi ngay ngắn, thỉnh thoảng đánh giá Kỳ Vân Thư.

Và Kỳ Vân Thư, tất nhiên là "sợ" nàng ta, dịch hơi xa một chút, buộc mặt nạ trên mặt càng chặt hơn một chút.

Khi đã tới nghĩa trang, hai người trước sau bước xuống xe ngựa!

Bên ngoài nghĩa trang, đều là người của Kinh Triệu Doãn. Khi bọn họ vừa nhìn thấy Cảnh Dung, tất cả lần lượt hành lễ, hoàn toàn không nhìn thấy Cảnh Huyền đang an phận đi xuống.

Kỳ Vân Thư đi theo phía sau Cảnh Dung đi vào, trong viện đã đứng đầy người, sắc mặt mỗi người đều rất không tốt.

Một số che miệng lại, mặt đỏ lên.

Một số thậm chí nhắm mắt lại, quay lưng về phía căn phòng!

Có thể thấy được thi thể kia, ghê tởm cỡ nào!

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn những người này một cái, xem thường bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Nghiệm thi (1)

Edit & Dịch: Emily Ton

Đương nhiên! Điều này cũng không thể trách bọn họ.

Những vụ giết người giết gần như vậy rất hiếm khi xảy ra tại kinh thành.

Kinh Triệu Doãn xoa xoa tay vào nhau và đi về phía Cảnh Dung, mặt mày đều nhăn, nuốt nuốt nước miếng.

Kinh Triệu Doãn đang định hành lễ, lập tức bị Cảnh Dung ngăn lại.

"Không cần, tra án quan trọng."

Kinh Triệu Doãn gật gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua trong phòng, vẫn có bộ dáng buồn nôn như cũ.

Hắn nói một cách chắc chắn, "Vương gia, đã thỉnh Ngổ tác tới xem, nói rằng bị người chém đứt đôi tay, chết do bị mất máu quá nhiều."

"À!"

"Da mặt người chết cũng bị bóc ra, thi thể đang ở bên trong." Ngón tay hắn chỉ về phía trong phòng!

Cảnh Dung nhìn xem biểu tình của Kinh Triệu Doãn, đáy lòng than nhẹ một tiếng. Quả nhiên, thuế của triều đình, đều dùng để nuôi mấy người vô dụng.

Kỳ Vân Thư đi lên, liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, sau đó nhìn về phía Kinh Triệu Doãn.

"Ta có thể vào xem thi thể hay không?"

"Kỳ tiên sinh, nhưng thi thể kia....."

Lời còn nói chưa xong, Kỳ Vân Thư đã kẹp hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, bình tĩnh đi vào.

Kinh Triệu Doãn vốn định ngăn cản lại, nhưng tốc độ của tay không đủ nhanh, Kỳ Vân Thư đã đi vào.

Thi thể rất kinh khủng, Kỳ Vân Thư vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên đi về phía bên trong, người này, chẳng lẽ không có dạ dày hay sao?

Thật sự không phun ra sao?

Biểu tình của Cảnh Dung cũng rất dạm nhiên, bước chân đi theo Kỳ Vân Thư đi vào.

Mọi người bên ngoài đều mang vẻ mặt kinh ngạc, ruột gan cũng bắt đầu run rẩy, bởi vì Cảnh Dung là chủ tử, hắn đã đi vào, đoàn người tự nhiên cũng phải đi theo đi vào!

Nhưng.....

Một vài người đưa mắt nhìn nhau, bước chân đi chuyển dần ra phía bên ngoài sân, sợ đi vào rồi và nhìn thấy thi thể kia, lo lắng bản thân mình sẽ ăn không ngon.

Tuy nhiên, Kinh Triệu Doãn thì trốn không thoát, chỉ có thể đi theo vào trong. Hắn nâng tay áo rộng lên, lau mồ hôi một trận, sau đó nhắc chân bước vào.

Cảnh Huyền ngay khi đến đã để ý đánh giá thần sắc của mọi người một lượt, vừa nghe được Kinh Triệu Doãn mô tả về thảm trạng tử thi, đáy lòng càng thêm tò mò.

Tò mò hại chết miêu. Đứa nhỏ này, thật sự đã bị kẹt đầu vào cánh cửa!

Sau lưng, cũng đi theo vào.

Bên trong, Ngổ tác vừa lúc đang dùng vải bó trắng che thi thể lại, thậm chí nhấn mũi, cực kỳ ghét bỏ, nắm khối vải bó trắng chỉ bằng những đầu ngón tay.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy hán như vậy, ngẩng thờ dài một hơi, người này có thể làm Ngổ tác? Chẳng trách mọi người đều nói, kinh thành toàn nuôi dưỡng những kẻ ranh rỏi, danh xứng với thực!

"Người này đã nghiệm xong rồi?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Ngổ tác liếc mắt đánh giá trên dưới nàng một cái, dáng người gầy nhưng rắn chắc, làn da trắng nõn, căn bản là một tiểu thư sinh.

Vì thế hán hiện ra bộ mặt cực kỳ khinh bỉ.

"Đương nhiên, đều nghiệm xong rồi. Như thế nào, người có ý kiến?"

"Àn!" Nàng trả lời cực kỳ thành thật.

Khuôn mặt Ngổ tác cứng đờ, lại liếc mắt trên dưới xem xét nàng lần nữa, "Người thì biết gì? Nhanh chóng đi thôi."

"Ta không biết?" Kỷ Vân Thư nhẹ giọng hỏi một câu, khóe miệng hơi căng một chút, "Vậy được, ta hỏi người, người đã chết bao lâu?"

"Một ngày!"

"Chết như thế nào?"

"Mất máu quá nhiều!"

"Trước khi chết, trên người nàng phát sinh chuyện gì?"

"Bà người cường hiếp, đây không phải rất rõ ràng sao?" Ngổ tác có chút không kiên nhẫn. Hắn đã làm Ngổ tác hai mươi mấy năm nay, vẫn là lần đầu tiên có người thăm vấn hán như vậy.

Vì sao kỳ lạ như thế?

Kỷ Vân Thư vẫn thờ ơ, đặt hộp gỗ đàn hương qua một bên, duỗi tay, xóc khối vải bó trắng lên, dường như còn vấy theo một ít thịt vụn.

Da mặt trên thi thể đã bị lột sạch sẽ, còn lại thịt đỏ và cơ bắp gần giống như bị lửa lớn đốt cháy, rõ ràng còn lẫn với một ít tơ máu. Trên mặt, thậm chí còn dính một ít mảnh cỏ và tóc của người chết.

Nếu như chỉ nhìn vào mặt, thật sự giống như một xác ướp!

Bởi vì thân thể người chết trần trụi, vì thế đã được người phủ một miếng vải đơn giản che lên.

Nhưng đôi tay đã bị chém đứt, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cực kỳ dữ tợn đáng sợ!

Nhìn khối thi thể như vậy, Kỷ Vân Thư nhấp mũi, trong ánh mắt, mang theo một tia đau lòng.

Mặc dù da mặt đã bị lột, nhưng nàng biết, tướng mạo của nữ tử này rất xinh đẹp!

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư vẫn không nói gì, bởi vì trên bụng người chết, không ngờ đã bị mổ ra, và nó chỉ được khâu lại một cách cực kỳ thô ráp.

"Thật ra....." Kỷ Vân Thư nhìn Ngổ tác liếc mắt một cái, "Có một số thi thể, chưa chắc đã cần phải mổ bụng."

Ngổ tác cười lạnh, "Không mổ bụng thì tra như thế nào?"

"Không trách được người. Xét cho cùng, kỹ thuật có hạn."

Ngổ tác vẫn không có phản ứng gì. Nhưng khi nghe những lời này, sao hắn cảm thấy có chút kỳ lạ?

Lúc này, phía sau Kỷ Vân Thư, ngay trong nháy mắt thi thể bị xóc lên, Kinh Triệu Doãn lập tức cúi đầu, che miệng mình lại.

Và Cảnh Huyền, đôi mắt trừng lớn hết cỡ, miệng cũng đột nhiên mở ra, sau khoảnh khắc kinh ngạc, đột nhiên che miệng, nhấn mặt trước khi biến xanh.

Nàng nồn khan vài cái, chạy như điên ra ngoài!

Không lâu sau, mọi người còn mơ hồ nghe được tiếng Cảnh Huyền phun ra, từng trận từng trận một, cực kỳ có tiết tấu.

Không phải muốn biết chân tướng sao? Không phải muốn đi theo vào đây sao?

Một chút ý chí này cũng đều không có!

Đương nhiên, Kỷ Vân Thư cũng không quản được nhiều như vậy.

Nàng nhanh nhẹn mang bao tay lên, mặc dù người chết đã bị rút da, nhưng ngũ quan vẫn còn đó.

Nàng bê đôi mắt người chết ra, tròng mắt không có hiện tượng vẩn đục, hơn nữa trước ngực người chết xuất hiện một số thi đốm (Thi đốm: dấu lốm đốm, vằn... trên thi thể)

"Cẩn cứ vào độ vẩn đục của tròng mắt và thi đốm, thời gian tử vong, không phải là một ngày, mà là chưa tới ba canh giờ (6h)." Kỷ Vân Thư nói.

Sắc mặt Ngổ tác trở nên không tốt, duỗi đầu dài nhìn nhìn, giống như muốn nói điều gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không lên tiếng.

Sao đó, Kỷ Vân Thư nâng cánh tay người chết đã bị chặt đứt lên, nhìn nhìn.

Nàng nói, "Nơi cánh tay bị chặt đứt rất bằng phẳng, chắc hẳn đã bị một con dao cực kỳ sắc nhọn chặt bỏ. Hơn nữa, các cạnh vết thương tương đối trơn bóng, có thể thấy được con dao này, tất nhiên cũng rất bằng phẳng."

Nói xong, tay nàng quẹt ở trên miệng vết thương người chết một chút, đưa tới chớp mũi người.

Nàng nhấn mấy lần, tiếp tục nói, "Thịt trên miệng vết thương đã bị hư thối, hơn nữa mùi thối tàn ra rất gay mũi, máu trên miệng vết thương cũng hiện ra màu tím đen, có đọng lại không tan. Có thể thấy được, đôi tay người chết đã bị chặt bỏ khoảng ba ngày trước, và thật ra, nàng ấy cũng không phải chết do mất máu quá nhiều."

"Người đang nói bậy gì vậy? Sao có thể không phải chết do mất máu quá nhiều?" Ngổ tác phản bác.

Hai tay rõ ràng đã bị người chém đứt, da mặt cũng bị người bóc ra, sao có thể nói không phải chết do mất máu quá nhiều?

Kỷ Vân Thư không vội vàng giải thích, tiếp tục cẩn thận xem xét ở trên thi thể.

Đầu tiên, nàng xem xét phần đầu, vừa vén tóc ra nhìn, sắc mặt nàng lập tức ngẩn ra!

Ngay sau đó, nàng đi tới chỗ bộ chân của thi thể, xóc phần vải bó trắng còn sót lại trên thi thể lần nữa.

Lộ ra một đôi chân nhỏ như ngọc!

Trên chân, còn dính một số mảnh cỏ.

Nàng lại nhéo nhéo chỗ chân nhỏ của người chết, mặc dù thân thể đã có độ cứng nhất định, nhưng trên chân nhỏ.....

Nàng nhấn mặt lại, càng xem xét càng thận hơn.

Một sự phỏng đoán về sự tình đã xảy ra được hình thành trong tâm trí nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Nghiệm thi (2)

"Dưới lòng bàn chân người chết rất bẩn, có bùn và cỏ, nhìn xem độ khô của bùn, kết hợp với cơ bắp trên chân còn cứng hơn thân thể người chết. Đây là những dấu hiệu cho thấy, người chết trước khi chết, đã liều mạng chạy. Lúc ấy, nàng nhất định đã bị truy đuổi, hoặc là..... nàng đã cố gắng hết sức trốn thoát khỏi chỗ nào đó."

"Thật không may, lúc ấy mặt đường nhất định rất trơn, bởi vì nàng chi lo chạy trốn, không cẩn thận, vấp phải thứ gì đó trên mặt đất, toàn bộ thân thể bị mất thăng bằng ngã xuống. Phần đầu, bị đánh vào trên một tảng đá bén nhọn, mất mạng tại chỗ."

Kỷ Vân Thư không hề kéo dài, nói từng câu từng chữ, rất rõ ràng!

Mặc dù Kinh Triệu Doãn nghe xong lời nàng nói, nhưng vẫn không muốn mở miệng nói chuyện, bởi vì lo lắng mình sẽ phun ra.

Trong khi Cảnh Dung vẫn đứng thẳng người, đối với những lời nàng nói, không có hề có chút hoài nghi. Hơn nữa, hắn thậm chí còn muốn nghe tiếp.

Nhưng, Ngổ tác lại cảm thấy nàng chỉ đang thuận miệng nói bừa, hơn nữa, hắn càng hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Mang theo giọng điệu hoài nghi nói, "Vị tiên sinh này, người là Ngổ tác sao? Nếu không phải thi đừng nói bậy, những điều đó đều do người tự mình suy đoán. Ta đã làm Ngổ tác mười mấy năm, sẽ không sai, sẽ không sai."

"Ngạ? Được, ta đây sẽ khiến người tâm phục khẩu phục." Ánh mắt Kỷ Vân Thư rất kiên quyết, chỉ vào bộ chân người chết, nghiêm túc nói, "Đầu tiên, mặc dù lòng bàn chân người chết có bùn, tuy nhiên, có thể nhìn thấy dấu vết bị vật hình tròn in ở trên đó. Từ đó có thể kết luận, lúc ấy nàng nhất định đâm phải cọc gỗ hoặc gốc cây rồi ngã xuống."

Đồng thời trong khi nói chuyện, nàng đã đi tới chỗ phần đầu người chết, chạm rãi xóc mở đầu tóc lộn xộn ở trên đầu lên.

Lộ ra một miếng vết thương do bị vũ khí sắc bén đâm thủng, miếng vết thương rất sâu, thẳng vào trong hộp sọ, có thể thấy được, thật sự đã bị mất mạng tại chỗ.

"Hiện giờ, người còn có điều gì để nói?" Kỷ Vân Thư hỏi Ngổ tác kia.

Sắc mặt Ngổ tác biến xanh, hai tay xoa thành một khối, cúi đầu. Mặc dù đây là bị người và mặt, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, run rẩy thân mình, xoay người rồi đi, trộm liếc nhìn Kỷ Vân Thư vài lần.

Hoàn toàn một bộ dáng có tật gặt mình!

Kỷ Vân Thư nghiêm sắc mặt với hắn, lên tiếng mắng, "Người căn bản đã không cẩn thận kiểm nghiệm, người chỉ muốn làm qua loa mà thôi. Đây là một vụ án mạng, không phải trò đùa! Công việc của người chính là tìm ra chứng cứ mà nạn nhân lưu lại, xoá bỏ bất bình cho nàng. Thân là Ngổ tác, nếu chỉ muốn lười biếng để giảm bớt công việc, ta khuyên người, nên sớm chuyển sang làm nghề khác, để tránh có thêm những oan hồn nơi địa phủ."

Hả?!

Ngổ tác không dự đoán được, Kỷ Vân Thư sẽ nói những lời khốc liệt như thế.

Cho dù da mặt hắn dày tới đâu, giờ phút này vẫn hơi đỏ lên!

Bộ dáng vốn không cam lòng, có chút né tránh, xấu hổ.

Hắn ấp úng, "Ta..... sẽ không!"

"Hy vọng thế."

Đương nhiên, giáo huấn xong Ngổ tác, Kỷ Vân Thư không quên Kinh Triệu Doãn phía sau, xoay người hỏi hắn, "Kinh Triệu Doãn, vào thời điểm phát hiện thi thể, chung quanh vị trí đó không có vật gì khả nghi hay sao? Hoặc là tảng đá bén nhọn khiến người chết tử vong tại chỗ, có thể mang tới hay không?"

Kinh Triệu Doãn suy nghĩ một lúc, lắc đầu!

"Vậy, ai là người phát hiện ra thi thể?"

"Một tiểu phu, khi lên núi đón củi thì phát hiện ra. Ngay khi nhận được tin, ta lập tức mang theo người, đưa thi thể về đây."

"Vậy, tiểu phu kia đâu?"

"Có lẽ đã quay về rồi."

Trả lời thật sự nhanh nhẹn!

Sắc mặt Kỷ Vân Thư nháy mắt trầm xuống.

Cảnh Dung nhìn thấy rất rõ ràng, lập tức mắt lạnh ném tới Kinh Triệu Doãn, "Còn không nhanh chóng sai người, mang vị tiểu phu kia tới?"

Kinh Triệu Doãn vội vàng quay đầu, hoặc có lẽ, thời điểm nhìn thấy thi thể này đã ghé tòm đến mức đầu óc hồ đồ, hiện tại Cảnh Dung vừa nói như vậy, hắn thật sự mới nghĩ tới điều đó.

Hắn nhanh chóng cúi người, đi về phía bên ngoài hô một tiếng, "Mấy người các người, nhanh chóng mang vị tiểu phu lại đây, mau mau mau."

"Vâng!" Trả lời thật sự vang dội!

Trong lúc này, Kỷ Vân Thư cúi đôi găng tay xuống, mở hộp gỗ đàn hương của mình ra, ngay sau đó, mở cuộn giấy mà mình mang đến, trải ra ở trên bàn.

Hành động này khiến cho Kinh Triệu Doãn và Ngổ tác kia cảm thấy mắt mình chói sáng.

Hắn đang muốn làm gì?

Chỉ thấy Kỷ Vân Thư cầm bút, nhúng vào trong nước, lại dính vào thuốc màu, bắt đầu vẽ lên giấy.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, trên giấy vẽ màu trắng, xuất hiện một bức họa nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Thật sự rất rất xinh đẹp, khiến cho Ngổ tác một bên đều nhìn xem đến nỗi tròn tròn hai mắt.

Hỏi một câu, "Tiên sinh, đây..... là gì?"

"Một bức chân dung!"

Đây đương nhiên là một bức chân dung, nhưng ý của hắn không phải như thế!

Khóe miệng hắn co gập!

Kỷ Vân Thư chờ sau khi nước mực khô, cuộn lại và đưa cho Kinh Triệu Doãn.

Đồng thời nói, "Đây là bức chân dung người chết, người lấy nó và đi ra ngoài tìm hiểu xung quanh một chút, xem thử có ai nhận biết hay không."

Kinh Triệu Doãn cực kỳ kinh ngạc, vừa tiếp nhận bức họa, vừa hỏi, "Đây thật sự là người chết? Người đều thành bộ dáng như vậy, tiên sinh có thể họa ra bức chân dung người chết? Quả nhiên là một kỳ nhân! Nếu không tận mắt nhìn thấy một lần, thật sự sẽ không thể nào tin được."

Kinh Triệu Doãn bắt đầu sùng bái nàng. Hai ngày nay, hắn thật ra vẫn luôn nghe nói vị kỳ nhân này có bản lĩnh, nhưng đều chỉ là nghe thấy, chưa từng gặp qua.

Giờ phút này, thật sự mới gọi là mở rộng tầm mắt!

"Nhanh chóng đi thôi!"

"Được."

Vì thế, Kinh Triệu Doãn lập tức cảm bức về chân dung, sai người đi từng nhà tra hỏi, sau đó lại sai họa sư nhanh chóng vẽ thêm một bức, dán ở bên ngoài.

Sau khi dọn dẹp, Kỳ Vân Thư đã lấy vải bố trắng che lại thi thể lần nữa, ra khỏi phòng.

Cảnh Dung đứng ở bên cạnh nằg, nhỏ giọng nói một câu, "Nhìn thấy thi thể như vậy, thật sự không cảm thấy có việc gì sao?"

"Đương nhiên là không!" Nàng trả lời hần rất chắc chắn, nghiêng mắt, "Nói thật, đây tuyệt đối là thi thể tệ nhất mà ta từng thấy, tuy nhiên, chỉ cần trong lòng người nghĩ rằng, phải giải oan giúp người chết. Như vậy khi nhìn tới nó, tự nhiên sẽ không còn cảm thấy có bất luận phản ứng ghê tởm gì nữa."

"Người thật sự mạng tới cho bốn vương rất nhiều bất ngờ."

"Thật ra, Vương gia cũng cho ta rất nhiều bất ngờ."

Vừa nói như vậy, Cảnh Dung lại bắt đầu tỏ mò, khóe miệng đột nhiên cong lên, "Vây, người nói ta biết, bốn vương đã cho người bất ngờ gì?"

"Công chúa nói, năm đó nàng vốn phải đi hòa thân, nếu không phải Vương gia đánh gãy chân nàng, nói không chừng, nàng đã bị gả đi. Mặc dù ngoài miệng Vương gia không nói gì, nhưng biện pháp cũng có chút kinh người. Tuy nhiên, chung quy vẫn tốt."

Cảm giác giống như được người khen thưởng một viên kẹo ngọt, Cảnh Dung nhếch miệng nở nụ cười.

Điều này..... đây là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư khen ngợi mình sao?

Hần hạnh phúc như đóa hoa nở rộ.

Đúng ngay lúc này, Cảnh Huyền đã phun xong đột nhiên chạy tới, sắc mặt vẫn còn có chút khó coi.

Lôi kéo Cảnh Dung, nói, "Hoàng huynh, ta hối hận, ta muốn đi về."

Cảnh Dung liếc mắt nhìn nàng một cái, "Không phải người dù đánh chết cũng muốn đi theo hay sao? Hiện tại muốn đi về, không có khả năng. Tuy nhiên, nếu người vẫn kháng kháng đòi về, hãy tự về đi."

Tự quay trở về?

Nàng là công chúa, đi từ nơi này trở về, xác định không phải đang đùa nàng sao?

Khi Cảnh Huyền đang định mở miệng phản bác, tại cửa nghĩa trang, đột nhiên có vài người vọt vào.

Vừa nhìn, không ngờ chính là Giang phu nhân, bà ta được mấy nha đầu nàng đỡ đi đến.

Bên cạnh, còn đứng Lý Triệu.

Khoảnh khắc kia, Kỳ Vân Thư đột nhiên đã hiểu.

Người chết không phải ai khác, chính là Thủy Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Bốn vương thay người chấn

Ai cũng đều không nghĩ đến, người chết, không ngờ sẽ là người Lý gia!

Thủy Tinh, cũng thực đáng thương.

Tuy nhiên, có lẽ là vì Giang phu nhân tự mình tạo nghiệt, vì thế báo ứng đã báo danh trên đầu muội muội bà ta.

Kỳ Vân Thư yên lặng không nói một lời, liếc mắt nhìn Cảnh Dung, sau đó duỗi tay tóm lấy ống tay áo của hắn, kéo hắn qua một bên, nhường chỗ nơi cánh cửa, để đám người Giang phu nhân đi vào.

Chỉ thấy Giang phu nhân than nhẹ từng tiếng và khóc thút thít, hai má ướt đầm nước mắt, đôi môi nhợt nhạt.

Hoàn toàn là bộ dáng thương tâm muốn chết!

Từ cửa đến trong phòng, bất quá chỉ cách mười bước chân, nhưng đôi chân của bà ta lại nặng trĩu giống như được làm bằng đá.

Thân mình vốn thẳng thân kiều căng, giờ phút này cũng cằn hai tiểu nha đầu bên cạnh nâng đi, lao đảo như sắp ngã tiến về phía bên trong.

Lý Triệu vốn định đi theo vào, nhưng bước chân bỗng dừng ở cửa, một đôi ánh mắt cực hận nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Hần tần nhẫn nói: "Chỉ cần có người, sẽ luôn không có chuyện tốt. Ở Cẩm Giang đã như thế, tới kinh thành rồi cũng vẫn như vậy. Có phải Lý gia chúng ta đời trước đã giết cả nhà người hay không?"

Hần hận không thể dùng đôi tay trần và bóp chặt chiếc cổ tinh tế của Kỳ Vân Thư, bóp đến khi nàng chết mới thôi!

Kỳ Vân Thư im lặng!

Tuy nhiên, Cảnh Dung nổi giận.

Nữ nhân của mình, có thể để người mắng như vậy?

Ánh mắt vốn sắc như ưng, càng giống như ngọn đuốc ném về phía Lý Triệu, hai chân bước về phía trước.

Bất chợt nói bằng một giọng lạnh lùng sắc sảo: "Nếu như người cảm thấy nhà giam Cẩm Giang không đủ để người ngồi, bốn vương kiến nghị người nên đi tới đại lao Hình Bộ."

Lý Triệu vốn là người nhất gan, đôi mắt hạ thấp xuống, không thể không nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy một lúc, sau đó nhanh chóng đi vào.

Ngay lập tức, Cảnh Dung cũng xoay người đối diện với Kỳ Vân Thư, nữ mắt nhìn vào đỉnh đầu của nàng.

"Khí thể đốt cháy Kỳ phủ, đã chạy đi đâu?"

"....."

"Cần đảm khi phá án, đã chạy đi đâu?"

"....."

"Người đứng xem ta giống như không khí. Người hãy nhớ kỹ, có bốn vương ở đây, không người nào có thể khi dễ người. Bốn vương, chính là chỗ dựa lớn nhất của người. Ta không ngã xuống, đảm bảo sẽ luôn bảo vệ người lâu dài."

Cảnh Dung nói những lời này, cực kỳ chắc chắn!

Hắn đầu lòng Kỳ Vân Thư, đó là sự thật không thể chối cãi. Nữ nhân này, hẳn thật sự "nuôi dưỡng" giống như Dung Vương phi của mình.

Kỳ Vân Thư vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, thờ nhẹ một hơi, đối diện với hai tròng mắt của hắn, nói: "Người Lý gia đã chết, trong lòng Lý Triệu tức giận, muốn trút ra ngoài cũng là sự tình có thể tha thứ. Nếu như mỗi lần gặp loại người này, chúng ta đều phải cãi nhau một trận, chẳng phải sẽ mệt chết ta sao?"

Giọng điệu của nàng có chút mệt mỏi!

Tranh cãi về tiểu tử Lý Triệu kia, chính là lãng phí miệng lưỡi nàng.

Cảnh Dung dường như hiểu ý của nàng, chẳng lẽ là hắn tính toán quá mức chi lý?

Đương nhiên không phải.

"Thôi, sau này loại người thế này, bốn vương thay người chán."

Liếc mắt đưa tình!

Trái tim Kỳ Vân Thư run lên, lập tức tránh khỏi ánh mắt của hắn, nhìn vào trong phòng.

Cảnh Huyền một bên mặt đầy hoang mang. Hoàng huynh, từ khi nào đối tốt với người như vậy?

Nàng cúi tay gãi gãi đầu, phỏng miệng lên, vốn muốn hỏi gì đó, nghĩ nghĩ, lại nuốt lời nói trở vào.

Trong phòng, Giang phu nhân ghé vào bên khối thi thể, ngoài miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, khóc đến nỗi tê tâm liệt phế, thân thể yếu đuối đến nỗi gần như mềm xuống trên sàn nhà, may mắn nha đầu đã nâng bà ta lên.

Tuy nhiên, hai nha đầu vừa vận động thời quay đầu đi, căn bản không dám nhìn thi thể kia, nhàu chặt lông mày, kiềm chế sự thúc đẩy muốn rời đi.

Lý Triệu chỉ đứng từ xa, căn bản không dám tới gần, tay đặt ở trên chóp mũi, rõ ràng là có cảm giác ghê tởm.

Qua một hồi lâu, bên ngoài truyền đến giọng của Kinh Triệu Doãn.

"Ký tiên sinh, đã mang tiểu phu tới đây? Người muốn hỏi gì?"

Kỳ Vân Thư nghe tiếng đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy tiểu phu đang cong lưng ở trong sân, đối mặt cũng không dám nâng.

Một tiểu phu trung thực, sao có thể gặp qua tình cảnh như thế?

Kỳ Vân Thư liếc mắt đánh giá trên dưới hắn một cái, sau đó hỏi: "Người là người phát hiện ra thi thể?"

"Vâng."

"Phát hiện ở đâu?"

"Trên núi Lương Sơn, ta đi đốn củi, nhưng ta không giết người. Nếu như ta giết người, ta sớm đã chạy, sao sẽ đi báo quan? Các người cũng không thể oan uổng ta!"

Tiểu phu cực kỳ lo lắng, sợ bị cáo buộc mình là hung thủ.

Kỳ Vân Thư liền nói: "Ta chưa nói người giết người." Giọng vừa rơi xuống, nàng nói tiếp: "Ta hỏi người, lúc ấy khi người phát hiện ra thi thể? Chung quanh, có nhìn thấy người nào không?"

Lúc này tiểu phu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong đầu suy nghĩ lần nữa, lắc đầu: "Không thấy người nào, ta chỉ nhìn thấy một khối thi thể, rất thảm, da mặt đều bị người lột, hai tay còn bị chém đứt."

Tiểu phu thở dài một tiếng!

Nếu vậy, tiểu phu này khi nhìn thấy khối thi thể kia, cũng đã phun ra một trận.

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một lúc, đi đến trước người Kinh Triệu Doãn.

"Phiên Kinh Triệu Doãn mang theo người, theo vị tiểu phu này đi một chuyến tới nơi xảy ra án mạng, lục soát chung quanh một lần, lục soát thật tỉ mỉ, đặc biệt nếu có dấu vết xe ngựa, hoặc dấu chân, tất cả đều phải xem xét rõ ràng. Người chết trước khi chết, thân thể nhất định đã rất suy yếu, nàng không có khả năng chạy xa được. Vì thế, có khả năng nàng đã chạy trốn khỏi một chỗ nào đó gần hiện trường. Người nhất định phải mở rộng phạm vi điều tra một lần nữa. Hơn nữa, còn thỉnh Kinh Triệu Doãn đi hỏi một chút, những tiểu phu thường xuyên đốn củi ở trên núi Lương Sơn, hỏi xem bọn họ có nhìn thấy người nào khả nghi, hoặc là phát sinh qua sự tình khả nghi nào không. Ta tin rằng, chút việc này Kinh Triệu Doãn hẳn là có năng lực, đúng không?"

Nàng nói rất rõ ràng, Kinh Triệu Doãn cũng nghe rất hiểu.

Lúc này, hắn đầu tiên là gật đầu, thừa nhận năng lực làm việc của mình không tồi, sau đó trong lòng có sự hoài nghi, đột nhiên mà xui quýt khiến hỏi một câu: "Ký tiên sinh đã từng làm quan địa phương?"

"Vì sao người hỏi như vậy?"

"Phương thức tiền sinh tra án, khiến bản quan bội phục, các chi tiết đều cân nhắc tỉ mỉ tinh tế, cho nên bản quan đoán rằng, tiền sinh chắc đã từng nhậm chức ở huyện nha?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu: "Kinh Triệu Doãn suy nghĩ nhiều, tại hạ chỉ đọc nhiều sách một chút mà thôi."

Kinh Triệu Doãn bán tín bán nghi, đáy lòng đối người này, càng thêm tràn ngập tò mò.

Người Dung Vương tìm tới, tuyệt đối không phải là người bình thường!

Không trì hoãn thêm thời gian, Kinh Triệu Doãn lập tức cử người của mình đi làm sự tình Kỳ Vân Thư giao phó.

Lúc này, Giang phu nhân trong phòng cuối cùng đã khóc mệt mỏi, bàn tay run rẩy chậm rãi đắp tấm vải bó trắng lên, siết chặt khăn tay, lau nước mắt trên mặt.

Bà ta hất tay hai nha đầu bên cạnh, đi về phía Kỳ Vân Thư.

Giọng điệu nghẹn ngào, nhẹ giọng nói với nàng: "Ta không ngờ, Thủy Tinh sẽ kết thúc với thảm trạng như vậy, nếu tiên sinh đã giúp, nếu tiên sinh đã tìm được Thủy Tinh, ta tất nhiên cũng sẽ không nuốt lời. Đợi sau khi lo xong tang sự của Thủy Tinh, ta sẽ nói hết toàn bộ những gì ta biết cho tiên sinh."

Đôi mắt bà ta đỏ ngầu, đầy tơ máu.

Kỳ Vân Thư không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Một vài giọt nước mắt của Giang phu nhân rơi ra khi bà ta hít thở một hơi thật sâu.

"Còn thỉnh tiền sinh, nhất định phải tìm ra được hung phạm, ta muốn khiến hung thủ, ngũ mã phanh thây, mới có thể dập tắt được sự tức giận của Lý gia ta."

"Không cần Giang phu nhân phải nói, tại hạ đã tiếp nhận vụ án này, tất nhiên sẽ điều tra mọi thứ rõ ràng."

"Tài năng của tiền sinh, ta tin phục."

Thân mình Giang phu nhân không thể đứng vững, suýt nữa lại ngã xuống, hai nha đầu nhanh chóng nâng bà ta lên, sau đó đỡ bà ta rời đi.

Lý Triệu cũng nhanh chóng rời đi, tay còn bịt miệng lại, có vẻ như hắn cũng đang muốn phun ra.

Cuối cùng, Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư và Cảnh Huyền cũng rời khỏi nghĩa trang.

Tốc độ Cảnh Huyền chui vào trong xe ngựa, cực kỳ nhanh.

Nàng hồi hận, thế sẽ không bao giờ tới nghĩa trang lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Canh nắm tuyết

Lúc này trong cung.

Hoàng thượng đang ngồi với Tiêu Phi trong điện, nhìn thấy thời gian đã đến lúc, lập tức đi về phòng nghỉ.

Tiêu Phi tự mình nấu một bát canh nắm tuyết cho Hoàng thượng, nhưng nó vẫn không hề di chuyển, đang êm đẹp nằm ở trên bàn.

Đáng tiếc!

Sắc mặt Tiêu Phi cực kỳ khó coi, hừ nhẹ một tiếng, nâng tay lên, phát phía trên bàn một cái, bát canh nắm tuyết, bị hất từ trên bàn xuống dưới mặt đất vỡ tan.

Choang —

Một tiếng giòn vang!

Hai cung nữ bên mình run rẩy một chút, lần lượt cúi đầu thấp hơn.

Tiêu Phi luôn dịu dàng mềm mại khi ở trước mặt hoàng thượng, nhưng đối với bọn nô tài, lại vô cùng tàn nhẫn.

Toàn bộ cung nữ thái giám trong Chương Chất điện, trên cơ bản đều từng bị "giáo huấn" qua.

Tiêu Phi nhuróng mày: "Dọn sạch tất cả đi."

"Vâng."

Mấy cung nữ nhanh chóng tiến lên, dọn tất cả mọi thứ trên bàn.

Cung nữ một bên tên là Tang Lan, nhìn tâm tình chủ tử nhà mình không tốt, không nhận được nên nói một tiếng: "Nương nương đã dụng tâm nấu cánh nắm tuyết cho Hoàng thượng, nhưng mỗi lần Hoàng thượng đều không uống."

Tang Lan là tâm phúc của Tiêu Phi, có thể nói những lời này trong cung với Tiêu Phi, cũng chỉ có nàng.

Và sau khi những lời này được thốt ra, cặp mắt lạnh của Tiêu Phi quay qua nàng: "Người nói gì?"

"Nô tỳ nói....."

"Quý xuống!"

Tang Lan thất sách, cuống quýt quý xuống, nhanh chóng xin tha: "Nô tỳ đáng chết, khiến cho nương nương không vui. Là nô tỳ sai, nô tỳ chỉ..... cảm thấy không đáng giá với nương nương mà thôi."

Sắc mặt Tiêu Phi âm trầm, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng phất ở trên búi tóc của mình, sờ sờ viên ngọc Hải Nam cấm ở trên đầu.

Viên ngọc lạnh lẽo, thắm ở trên đầu ngón tay của nàng, càng giống như đang chạm vào băng.

"Không đáng giá? Tang Lan, vậy người hãy nói xem, có gì không đáng giá?"

"Mỗi lần hoàng thượng tới, nương nương đều sẽ tự mình nấu một bát canh nắm tuyết, nhưng mỗi lần hoàng thượng đều không uống, nô tỳ cảm thấy đau lòng thay nương nương."

"Vậy người biết, vì sao hoàng thượng không uống cánh nắm tuyết của bốn cung?"

Tang Lan nghe giọng điệu bức tức của Tiêu Phi đã hơi giảm xuống, lập tức ngừng đầu, lắc lắc hai lần.

Tiêu Phi cười một tiếng, nhưng lại mang theo vài phần chua xót.

Ánh mắt nhìn xa xa ngoài điện, bắt đầu nói: "Đều nói hoàng hậu Tuyên Xu có một đôi tay khéo léo, chọn kim khâu chỉ, thêu được trăm chim hướng về phượng hoàng. Nếu nàng xuống bếp, làm được đủ món ngon và điểm tâm thơm ngọt ngon miệng. Cho dù Hoàng thượng kén ăn, nhưng vẫn thích canh nắm tuyết mà hoàng hậu Tuyên Xu làm nhất. Mặc dù Hoàng hậu Tuyên Xu đã mất nhiều năm, nhưng không có người nào có thể lập được vị trí nàng ấy trong lòng Hoàng thượng. Cho dù bốn cung mỗi ngày đều nấu một bát canh nắm tuyết, chung quy cũng không phải là một bát canh mà Hoàng thượng muốn."

Trong khi nói chuyện, hốc mắt Tiêu Phi đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn âm trầm, không thể nhìn ra chút khổ sở nào. Có, cũng chỉ có không cam lòng và ghen ghét!

Hoàng thượng sủng ái hoàng hậu Tuyên Xu, là nguồn gốc của mọi vấn đề của tất cả các vị nương nương trong hậu cung.

Hơn nữa hoàng hậu Tuyên Xu vừa chết, Hoàng thượng cũng chưa từng nghĩ tới việc lập hậu lần nữa. Tiêu Phi ở bên gối "thờ ơ" để cập tới việc lập hậu vài lần, Hoàng thượng chỉ thuận miệng nói qua cho có lệ mà thôi.

Đương nhiên, vị trí thái tử của Cảnh Hoa, có lẽ may mắn vì đích mẹ đẻ chính là hoàng hậu Tuyên Xu nên mới được cưng cồ. Bao có giống như hần, nếu không phải là nhi tử của hoàng hậu Tuyên Xu, Hoàng thượng căn bản không có khả năng liếc mắt nhìn hần một cái. Thực tế, Cảnh Hoa trở thành Thái tử, càng chứng tỏ thêm rằng, Hoàng thượng vẫn không thể quên được hoàng hậu Tuyên Xu.

Có lẽ, đây chính là yêu ai yêu cả đường đi! (爱屋及乌)

Về chuyện lập Thái tử, Tiêu Phi cũng hận ngứa răng. Bao có Cảnh Hoa, sao có thể so sánh được chút nào với nhi tử Cảnh Diệc của mình?

Lúc trước, khi Hoàng thượng mới có tâm muốn lập Thái tử, Tiêu Phi cũng đã tính kế với nhà mẹ đẻ của mình, ngầm mượn sức không ít triều thần, lần lượt thượng thư đề cử Cảnh Diệc. Nhưng cuối cùng, Hoàng thượng vẫn kiên trì lập Cảnh Hoa.

Sau đó bao có Cảnh Hoa đăng quang Thái tử, cục diện triều đình đã thay đổi, những người vốn ủng hộ lập Cảnh Diệc, gần như đều chạy qua phe Thái tử bên kia.

Có thể thấy rằng, câu nói gió thổi chiều nào theo chiều ấy, vốn được xuất từ trong triều đình!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phi xết chặt nắm đấm của mình, đấm một cái ở trên bàn.

Tang Lan không dám lên tiếng, nàng đã đi theo bên người Tiêu Phi nhiều năm, biết được chỗ đau của Tiêu Phi!

Khi thời gian chậm rãi trôi qua, Tiêu Phi mới nheo mắt liếc nàng một cái: "Đứng lên đi."

"Tạ nương nương."

Tang Lan đứng dậy!

"Nha đầu Huyền nhi, vẫn ngoan ngoan ở trong cung sao?" Tiêu Phi hỏi.

"Hồi nương nương, công chúa..... nàng ấy đã ra khỏi cung."

"Đi tới Dung Vương phủ?"

"Có lẽ là vậy."

Tiêu Phi tức giận: "Nha đầu này, luôn ra bên ngoài tác quái."

Trong số bốn hoàng tử, Thái tử Cảnh Hoa có tài ăn nói, mồm mép lợi hại, thích nhất là vuốt mõng ngựa.

Tam hoàng tử Cảnh Diệc, tính tình thâm trầm, hơn nữa giữa hoạt thông minh, thủ đoạn làm việc cũng sạch sẽ lưu loát, giống Hoàng thượng nhất.

Tứ hoàng tử Cảnh Hiền, mười mấy năm trước bị bệnh nặng một trận, sau đó bệnh tình luôn xấu đi, đã nhiều năm qua, vẫn luôn ở trong điện của mình, hiếm khi đi ra ngoài.

Trong khi đó, Thái hoàng tử Cảnh Dung, từ trước tới nay đều hiếm khi cười, hành sự ôn hòa, tính tình trầm ổn, càng chưa bao giờ tỏ vẻ bản thân mình muốn tranh đoạt vị trí Thái tử. Nhưng, đúng là vì cảm giác thờ ơ này, khiến cho người nhìn không thấu được lực uy hiếp của hắn.

Mẫu phi của Cảnh Dung lúc còn sống, bởi vì hiểu chiến, phạm phải sai lầm. Vì thế Hoàng thượng đối Cảnh Dung, cũng hơi có xa cách.

Tuy nhiên, Tiêu Phi là một người rất giỏi nghiền ngẫm, năng rất rõ ràng một điều, Cảnh Hiền là phế vật, không cần để ý tới, việc kéo Thái tử xuống đài là việc rất dễ dàng. Muốn giúp nhi tử mình ngồi trên vị trí Thái tử, có uy hiếp nhất, chung quy vẫn là Cảnh Dung.

Cho dù Hoàng thượng không coi trọng hắn, nhưng hắn giống như một cành liễu trên cây lớn, chỉ biết càng ngày phát triển càng dài, càng ngày càng trở nên sắc nét. Hắn sớm muộn gì, cũng sẽ đuổi tới vị trí Thái tử.

Phòng bị khi nó chưa xảy ra, vậy cần thiết phải nhỏ cò tận gốc!

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám

"Diệp Vương đến."

Cảnh Diệp quần áo lộng thung, nhẹ bước tiến lên, hành lễ với Tiêu Phi: "Nhi thần bái kiến mẫu phi."

"Mau mau đứng lên."

Tiêu Phi cười dịu dàng, không ngừng vội kéo nhi tử mình tới trước người, nhi tử của mình, thật sự nhìn như thế nào cũng đều rất vừa lòng.

"Con tới là muốn gặp phụ hoàng sao? Phụ hoàng vừa mới tới phòng nghỉ."

"Nhi thần cố ý tới tìm mẫu phi." Cảnh Diệp nhìn mặt lại.

Xem ra là chuyện rất quan trọng!

Ngay lập tức, Tiêu Phi cho lui hết nô tài trong điện, chỉ chừa lại một mình Tang Lan.

Trong lòng Tiêu Phi có chút nghi ngờ, nhưng vẫn rất lo lắng, nhanh chóng hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Trong mi thâm của Cảnh Diệp, rõ ràng mang theo một màu ghen tuông.

Hắn hơi trầm giọng xuống, nói: "Hôm nay, Kinh Triệu Doãn phát hiện ra một khối thi thể, người chết, chính là ngoại tôn nữ của Lý lão tướng quân. Việc này, có liên quan tới vụ án mất tích."

"Vậy thì sao?"

"Vị Kỳ tiên sinh kia, đã tiếp nhận vụ án này." Trong giọng nói của Cảnh Diệp có mang theo một sự nhắc nhở.

Tiêu Phi gật gật đầu: "Bỏ cung tất nhiên biết." Sau đó nó tiếp một câu: "Dựa vào một mình người nọ, hắn có thể tra ra vụ án này? Hai tháng trôi qua không có đầu mối, bỏn cung thấy, hắn căn bản là đang khoác lác. Hơn nữa, bỏn cung không tin, người mà Cảnh Dung tìm tới có thể phá được vụ án này."

Trên đời này, liệu sẽ có một kỳ nhân như vậy?

Nàng giao vụ án mất tích cho Kỳ tiên sinh, đơn giản là muốn trấn áp Cảnh Dung mà thôi.

Cảnh Diệp nói một câu: "Mẫu phi, người có biết, bước cò này, người đã hạ sai rồi không?."

Tiêu Phi tức giận!

Sai?

Sai ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Tiền tài và chức quan?

Hiểu biết về kinh thành của Tiêu Phi giống như nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng đối với Cẩm Giang, trời thì cao mà hoàng đế ở xa, chỉ giống như gió thoảng qua, hầu như không quan tâm tới.

Vì thế đối với Kỳ Văn Thư, hiểu biết tất nhiên không nhiều.

Cảnh Diệp từ trước đến nay lòng dạ thâm sâu, hiếm khi đánh mà không nắm chắc tình hình, nhưng hắn không dự đoán được, mẫu phi mình sẽ đưa ra vụ án mất tích ngay trong sinh thần yến.

Hắn càng không ngờ được, Kỳ Văn Thư sẽ noi theo Tần Sĩ Dư, dùng huyền quyền, khiến Hoàng thượng phải đồng ý về vụ Ngự Quốc Công phủ, cho phép khai quan nghiệm thi.

Nếu như vụ án mất tích tra ra chân tướng, vậy thì, việc Cảnh Dung lật lại bản án Ngự Quốc Công cũng sẽ sắp xảy ra.

Nếu điều đó xảy ra, trong tương lai Cảnh Dung tự nhiên sẽ có một vị trí nhỏ ở trong triều đình, và Hoàng thượng, cũng sẽ khen ngợi Cảnh Dung. Đến lúc đó, thế lực của Cảnh Dung nhất định sẽ được bành trướng. Nếu vậy đối với Cảnh Diệp mà nói, sẽ giống như bị một cây chàm nhiễm kịch độc đâm phải.

Không chỉ có uy hiếp, rất có thể cũng sẽ đẩy hắn vào chỗ chết.

Giống như, hắn cũng sẽ đẩy Cảnh Dung vào chỗ chết!

Suy nghĩ sâu xa tới đây, trên khuôn mặt Cảnh Diệp vẫn luôn bình tĩnh, lộ ra sự cảnh giác lo lắng khó có thể che giấu.

Nhìn thấy hắn hồi lâu cũng không đáp lại, Tiêu Phi dường như nhận ra điều gì đó.

Vì thế thử dò hỏi: "Hay là vị Kỳ tiên sinh kia..... thật sự là một kỳ nhân?"

Cảnh Diệp ngược mắt lên, tròng mắt thâm thúy đen nhánh như mực, nói: "Năm năm qua, việc Cảnh Dung ra bên ngoài tra 《Lâm Kinh Án》, vẫn đều luôn không có đầu mối. Hơn nữa một đường này, nhi thần cũng đã phái người giết chết những thị vệ hẳn phải hỏi kinh để bảo hộ hàng tung, sau đó khiến phụ hoàng gửi cho hắn một sắc lệnh, định hẳn một tội mưu nghịch. Thật không may, phát sinh ra một số việc, quấy rầy toàn bộ kế hoạch."

"Hơn nữa, đột nhiên xuất hiện một người gọi là Kỳ Văn Thư, nam nhân này nhìn bề ngoài thì không có gì đặc biệt, nhưng lại là một người cực kỳ thông minh. Mặc dù chỉ ở huyện thành nhỏ nhỏ, nhưng những vụ án mà hắn tiếp nhận, không có ba bốn mươi vụ, cũng phải mười bảy mười tám vụ. Mỗi một vụ đều phá án chính xác. Đích thực, hắn là một vị kỳ nhân."

Cảnh Diệp nói tới đây, quả thật hắn cảm thấy có một chút ngưỡng mộ.

Sau đó hắn nói tiếp: "Cảnh Dung cố ý mang người nọ về kinh thành, chính là muốn mượn sức người nọ giúp hắn phá vụ 《Lâm Kinh Án》, vì thế nhi thần đã phái sát thủ, muốn nhỏ cò tận gốc. Thật không may, ám sát thất bại, cũng rút dây động rừng."

Tiêu Phi cả kinh, cau mặt nặng nề.

"Thật sự là bỏn cung đã sơ ý, một lòng chỉ nghĩ tới việc chen ép Cảnh Dung, xem nhẹ điểm này. Nếu sớm biết trước như thế, chắc hẳn nên điều tra rõ trước khi hành động. Chỉ trách bỏn cung đã quá nóng vội."

Áo não không thôi!

Cảnh Diệp nói: "Hiện giờ, quân cờ đã đi sai, cần phải nghĩ biện pháp đối phó."

"Ý của Dược nhi là gì?"

"Cho dù bọn họ đã hồi kinh, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ đã an toàn."

Ý của Cảnh Diệc, quá rõ ràng!

Có thể ám sát lần đầu, tất nhiên sẽ không ngại ám sát thêm một lần thứ hai.

Nhưng.....

"Không ổn!" Tiêu Phi lập tức bác bỏ.

Cảnh Diệc không hiểu: "Chẳng lẽ mẫu phi có biện pháp tốt hơn?"

Cặp lông mày dài mảnh mai của Tiêu Phi hơi nhíu lên, giống như đang ngưng tụ một cơn lốc xoáy rất lớn, dần dần trở nên sâu hơn, khiến người cảm thấy nồng đậm quý dị.

Bàn tay gầy nhẹ vãi cái ở trên áo choàng cầm tú, mỗi móng ứng đỏ nhỏ lên.

Sau đó nói: "Người thông minh như thế, nếu như giết đi, chẳng phải là đáng tiếc hay sao? Nếu hấn có thể giúp Cảnh Dung, vì sao lại không thể giúp chúng ta? Nếu như có thể dùng được người này, vậy ngày con ngồi lên vị trí Thái tử, sẽ không còn xa nữa."

Ồ!

Một lời đã khiến người trong mộng bừng tỉnh!

Cảnh Diệc cẩn thận suy nghĩ lại, ngay lập tức câu môi lên cười, giọng điệu vẫn âm trầm như cũ, nói: "Vẫn là mẫu phi cân nhắc chu toàn."

"Chờ tới ngày mai, bốn cung sẽ triệu hần tiền cung một chuyện, thăm dò ý định của hần. Nếu như hần thích tiền, bốn cung sẽ cho hần vàng bạc bảo vật, nếu như hần tham chức quan, vậy thì cho hần một chức quan thi đã làm sao? Bốn cung không tin, trên đời này, không có bất kỳ người nào không có dục vọng."

Sau này, khi Kỷ Vân Thư biết được tâm tính của Tiêu Phi, nàng sẽ tự sát thật mạnh trên mặt mình vãi lần!

Truy nhiên, Tiêu Phi nào biết đâu rằng, Kỷ Vân Thư yêu tiền chỉ vì con đường âm no nên cổ. Nhưng hiện tại, Loan Nhi đã chết, nàng chỉ cần một bát cháo cũng đủ.

Đối với tham luyến chức quan?

Điều này thậm chí không cần phải đề cập tới.

Tiêu Phi dường như vô cùng tự tin, khối "ngọc" thượng đẳng Kỷ Vân Thư, nàng không thể không bắt lấy.

Sau khi hai người thương lượng một lúc lâu, Cảnh Diệc nhìn thấy canh giờ không còn sớm nữa, nghĩ mình nên tới phòng nghỉ để gặp phụ hoàng, rốt cuộc hần đã tiền cung, vẫn nên thực hiện nghị thức nhi tử hiếu thuận.

Trước khi hần rời đi, Tiêu Phi kéo hần lại, vừa giúp hần sửa sang lại quần áo.

Vừa nói: "Tâm tính gần đây của phụ hoàng không được tốt, tình hình biên cương ép tới khiến cho tâm thần phiền muộn. Sau khi con gặp phụ hoàng, cần phải cẩn thận nói chuyện, đừng nên chọc trúng chỗ phiền chán của phụ hoàng con."

"Nhi thần đã hiểu."

"Đứng rồi, lần trước không phải phụ hoàng đã ban thưởng cho con một con chim hoàng yến hay sao? Con vẫn nuôi dưỡng tốt đấy chứ?"

Nuôi dưỡng?

Hần đã thả.

Tuy nhiên.....

Gật gật đầu: "Nhi thần vẫn nuôi dưỡng nó, vật do phụ hoàng ban thưởng, tất nhiên không thể xảy ra tai nạn nào."

"Con hiểu được là tốt." Những ngón tay ngọc của Tiêu Phi nhẹ nhàng phẩy phẩy trên đầu vai hần: "Đi gặp phụ hoàng đi."

Cảnh Diệc chấp hai tay thi lễ, hành lễ thối lui.

Vừa ra khỏi Chương Chấn điện, trời bắt đầu mưa nhỏ, thái giám tiền lên đưa cho hần một chiếc dù.

Nhưng lại bị Cảnh Diệc đột nhiên vung tay áo, hất cây dù trong tay thái giám rơi xuống mặt đất.

Bịch, một tiếng vang lên!

Điều này khiến cho thái giám bị dọa sợ.

Thái giám nhanh chóng quỳ trên mặt đất, cúi người xuống, không dám tạo ra tiếng động.

Cặp con ngươi cực lạnh của Cảnh Diệc, mang theo một loại mong muốn chống lại hoàng quyền.

Hần cực kỳ hận, hận phụ hoàng mình!

Ban thưởng chim hoàng yến?

Rõ ràng là muốn nói với hần, hần chỉ là một con chim hoàng yến, chỉ có thể chờ đợi ở trong nhà giam, vĩnh viễn, đừng mơ ước tới vị trí Thái Tử.

Hai tay hần bám vào bên cạnh nắm chặt thành nắm đấm, sau đó dần dần giãn ra.

Hần vung tay áo lên lần nữa, đi về hướng phòng nghỉ của phụ hoàng.

Thái giám quý trên mặt đất thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên, hôm nay Dược vương đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người đều biết, Dược vương trời sinh tính tình dịu dàng, đối nhân xử thế cũng cực kỳ khoan dung, vì thế hần còn có danh hiệu nho nhã, tại sao hôm nay lại tức giận như thế?

Kỳ lạ!

.....

Xe ngựa chạy từ nghĩa trang về tới Dung Vương phủ, dọc theo đường đi, Cảnh Huyền đều ghé vào trên cửa sổ xe, người và đầu gần như muốn đuổi toàn bộ ra ngoài.

Cảm giác buồn nôn vốn còn đang chảy lên trong lòng, mỗi khi xe ngựa xóc nảy, càng càng thêm khó chịu.

Đã phun ra vài lần, ngay cả mặt cũng muốn nhỏ ra.

Kỷ Vân Thư vẫn luôn ngồi thẳng thân mình, không thêm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhưng cũng không có ý ghét bỏ.

Cuối cùng cũng tới Dung Vương phủ, Cảnh Huyền ngay lập tức nhảy xuống xe ngựa, nhanh như chớp chạy vào Dung Vương phủ, có lẽ là đi tìm nơi để tiếp tục phun ra.

Kỷ Vân Thư đi theo Cảnh Dung vào chính sảnh, Lang Bạc canh giữ ở bên ngoài cửa.

Hần hỏi nàng: "Vụ án này, rốt cuộc người nghĩ như thế nào?"

"Người thật ra đang muốn hỏi ta, rốt cuộc có nắm chắc hay không, đúng không?"

"Ta chưa bao giờ hoài nghi năng lực của người, nếu nói về sự tin nhiệm với người, bốn vương nhất định sẽ luôn tin nhiệm người. Điểm này, người không cần nghi ngờ."

Kỷ Vân Thư thờ ơ nói: "Một khi đã như vậy, ta cũng không ngại nói với Vương gia. Thật ra, trước mắt ta không có đầu mối, chỉ có thể chờ Kinh Triệu Doãn tra xét rõ ràng những gì đã được giao phó. Nếu như vẫn không tìm thấy gì, vậy một bước tiếp theo nên làm thế nào, ta cũng không biết."

Nói tới đây, nàng không ngờ lại bất đắc dĩ cười cười.

"Có lẽ, chúng ta chỉ có thể chờ hung thủ tiếp tục gây án lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thân y mộ nhược

Cảnh Dung đứng ở đối diện với nàng, nhìn thấy trên khoe môi nàng nở nụ cười như có như không.

Trong khoảnh khắc, nhìn xem đến nỗi có chút thất thần, đã quên mất sự tình hai người đang nói với nhau.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, thực sự khiến người cảm thấy không hề thoải mái.

Kỷ Vân Thư nghiêng đầu: "Vương gia có tật xấu thích nhìn người khác chăm chăm, sao vẫn chưa đổi."

"Không đổi được!"

"Hả?"

Cảnh Dung hơi nhui mày, cảm thấy có chút đau lòng.

"Vân Thư." Hắn nhẹ giọng gọi nàng một tiếng, tay bên người chậm rãi nâng lên, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống.

Chỉ chân thành nói một câu: "Ta thật sự mong muốn, luôn có thể nhìn ngươi như vậy."

Nam nhân này nếu như được sinh ra ở thời hiện đại, khẳng định là một công tử ăn chơi giàu có, thật sự chỉ thuận miệng cũng có thể nói ra những lời âu yếm.

Kỷ Vân Thư đã quen với nó, không còn bí mật đưa mắt nhìn xem, cũng không còn ngượng ngùng như trước.

Nàng nhấp môi đỏ nhếch lên, sau đó thoáng lui một bước.

Nhưng khi thân thể vốn nên đi động theo bước chân của nàng, cổ tay lại bị Cảnh Dung nắm lấy, kéo về phía hắn.

Nàng bị kéo qua vị trí ban đầu mình đứng, đâm vào trong lòng ngực Cảnh Dung.

Hắn rũ mi chăm chú nhìn nàng, vốn định nói gì đó.

Nhưng lời vừa đến bên miệng.....

"Vương gia, không tốt! Công chúa nàng ấy....." Một hạ nhân hét lên ở bên ngoài.

Cảnh Dung không vui nhìn thoáng qua, thả lỏng bàn tay, Kỷ Vân Thư trong chớp mắt thoát khỏi hắn, tách mình rất xa.

Hạ nhân bên ngoài tiếp tục nói: "Công chúa đang đập vỡ đồ ở Đồng Uyển."

Đập đồ?

Đồng Uyển chính là nơi Kỷ Vân Thư ở, nàng không để ý tới Cảnh Dung, nhanh chóng chạy về.

Cũng xem như là lý do chính đáng để thoát khỏi giam cầm mặt ngọt của hắn!

Cảnh Dung theo sát sau nàng cũng đi ra ngoài, nhưng bước chân dừng lại ở cửa, không đi theo tới Đồng Uyển.

Ánh mắt hắn, hơi trầm xuống.

Thật ra, tâm ý của hắn thực sự rất rõ ràng, không cần phải che giấu.

Nhưng, cho dù hắn mềm hay cứng, Kỷ Vân Thư vẫn luôn "dầu hay muối đều không ăn", đồ hết tâm lòng của hắn ra ngoài.

Tuy nhiên, tính Cảnh Dung vốn rất chấp nhất, bức tường kia trong lòng Kỷ Vân Thư, hắn sẽ kiên trì đào, muốn đào từng tấc từng tấc một tạo thành một cái động, để hắn có thể chui vào.

Lang Bạc bước nhỏ nhích lại gần, Vương gia nhà mình đã thành một kẻ si tình, sự thật này, dọc theo đường đi từ Cẩm Giang đến kinh thành, hắn đã nỗ lực thích ứng.

"Vương gia!" Hắn hô một tiếng.

Cảnh Dung không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn theo phương hướng Kỷ Vân Thư vừa mới rời đi.

Lang Bạc nhận tiện nói: "Mộ Nhược gửi thư, nói là đang ở phía bắc Dương Thành, nói rằng bên kia..... đang có hội thi ca hát nhảy múa, trong chốn lát không thể tới được."

"Không tới được?" Trong giọng của Cảnh Dung pha lẫn tức giận, mặt lạnh trầm xuống: "Ngươi nói với hắn, trong vòng ba ngày, nếu hắn không xuất hiện ở kinh thành, bốn vương sẽ phá hủy Dụ Hoa Các của hắn." (裕华阁)

Đương nhiên, không phải chỉ là lời nói mà thôi!

Bởi vì, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Lang Bạc liên tục đồng ý, nhanh chóng đi gửi thư, phóng bỏ câu truyền tin cho Mộ Nhược.

Sợ đi Cảnh Dung khẩn cấp như vậy, cũng vì hắn có lý do, Mộ Nhược chính là danh y, tuổi còn trẻ, đã là chân truyền của lão cha y thần của mình, chỉ cần là người vẫn còn một hơi thở, hắn ta đều có thể kéo người đó trở lại cuộc sống.

Vì thế, Cảnh Dung mới sốt ruột muốn gọi hắn ta hồi kinh, muốn chữa khỏi vết thương trên mặt Kỷ Vân Thư!

Ngoài ra, hai người Cảnh Dung và Mộ Nhược, thật ra là những người bạn từ thời thơ ấu, có thể nói, còn muốn thân hơn tình anh em.

Nói thân mật hơn một chút, hai người chính là bạn nối khố.

Theo lý, tính tình hai người cũng không khác nhau lắm. Tuy nhiên, tính tình Cảnh Dung lạnh lùng bên ngoài nóng bỏng bên trong, nhưng Mộ Nhược, hắn ta.....

Là một kẻ hoang dã!

Thích lang thang bốn biển, nơi nào có náo nhiệt, lập tức hướng tới, suốt ngày một bầu rượu không hề rời thân, ngà xuống liền ngủ, mặc kệ là ở trên đường cái hay trong núi sâu rừng già.

Nếu chưa từng tận mắt nhìn thấy hắn ta động thủ cứu người, căn bản sẽ không tin rằng, một công tử nhìn như chơi hơi lêu lổng như vậy, sẽ là một thể hệ thần y?

Nói thật, ngay cả lão cha đã chết của hắn cũng không tin, khi Mộ Nhược còn nhỏ tuổi, lão cha hắn thật sự hận không thể mài sắt thành thép, suốt ngày kêu khổ với người, nói mình đã sinh ra một phế vật, một tiểu phế vật chỉ biết chơi bòn.

Ai có thể ngờ rằng, Mộ Nhược không chỉ kế thừa toàn bộ y thuật của lão cha mình, còn là trò giỏi hơn thầy.

Tóm lại, người mà lão cha hắn không cứu được, hắn có thể cứu!

Độc mà lão cha hần phá không được, hần có thể giải!

Vì thế, lão cha Mộ Nhục rót cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cũng đúng là thả xuống một hơi như vậy, uống vào một ngụm rượu, lắc lư chìm vào trong nước, đi dỏi nhà mà!

Cảnh Dung vốn không muốn quấy nhiễu sự thanh nhàn của tiểu tử Mộ Nhục kia, nhưng sự tình liên quan tới khuôn mặt của Kỳ Vân Thư, vì thế cho dù phải dùng mệnh lệnh Vương gia, cũng muốn trời hần ta về.

.....

Trong khi đó.

Kỳ Vân Thư đã tới Đông Uyển, vẫn chưa kịp vào cửa, đã nghe thấy bên trong truyền ra hàng loạt tiếng động.

Không nhìn thấy còn tốt, vừa nhìn thấy đã khiến Kỳ Vân Thư kinh sợ.

Trước viện đầy hoa cỏ, tất cả đều bị đập nát như, Cảnh Huyền tức giận đỏ mặt, vẫn đang không ngừng đập, bọn nha đầu đứng đầy bên cạnh, nhưng không ai dám bước lên khuyên can.

Nhìn một màn này, khuấy động ký ức khi Kỷ Nguyên Chức đập phá sân viện của nàng, khiến người đáng giận như vậy!

Tại thời điểm này, Vệ Dịch đang ngồi xõm ở một góc tường ngoài cửa, luôn ôm đầu mình, dùng sức chôn chặt mình vào giữa đầu gối, không dám ngẩng đầu nhìn xem.

Kỳ Vân Thư lập tức vọt tới trước người hần, ngồi xõm xuống, hai tay ôm lấy hai vai đang run rẩy của hần.

Nàng nhẹ giọng nói bên tai hần: "Đừng sợ Vệ Dịch, ta đã tới."

Nghe thấy là giọng nói của Kỳ Vân Thư, Vệ Dịch nhanh chóng ngừng đầu, đôi mắt đỏ bừng, mang theo kinh hoàng, nhanh chóng vươn tay ôm chặt quanh eo của Kỳ Vân Thư.

"Thư nhi, ta sợ quá! Tỷ tỷ này thật đáng sợ."

"Không sao, đừng sợ." Nàng nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng hần.

Đội Vệ Dịch bình tĩnh lại, nàng mới đưa hần vào trong phòng.

"Người hãy ngồi trong này, cho dù phát sinh việc gì cũng không được ra ngoài." Nàng giao phó.

Vệ Dịch gật gật đầu, hai tay xoắn trên ống tay áo của mình.

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đóng cửa lại trước khi rời đi.

Lúc này Cảnh Huyền vẫn đang ra sức đập các bồn hoa trong viện.

"Đều là những thứ vô dụng, hôm nay bản công chúa không thể không đập hết toàn bộ." Nàng ta vừa phẫn nộ nói, vừa đập thêm vài bồn hoa.

Ngay khi nàng ta nâng tay chuẩn bị đập bồn tiếp theo, tay trái đã bị Kỳ Vân Thư nắm lấy, đầu ngón tay Kỳ Vân Thư chỉ nhẹ nhàng dùng thêm chút lực, khiến cho Cảnh Huyền đau đến nổi mắt chảy ra nước.

"Đau!" Nàng ta vận vẹo thân mình, nhàu lông mày lại.

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư lạnh lùng, không thể nhìn ra cảm xúc, khiến người không rét mà run.

"Người biết đau, vậy những bồn hoa đó phải chết thì sao?"

"Người làm gì vậy, buông ta ra? Ta là công chúa."

"Công chúa thì như thế nào? Chẳng lẽ đập sân viện, là bệnh chung của các người hay sao?" Giọng điệu mang theo cảm giác bức người.

Cả người Cảnh Huyền run lên, nhưng bộ dáng ngạo kiều vẫn không hề giảm bớt, dùng thêm sức lực, hất tay Kỳ Vân Thư ra.

Nàng ta rống giận vài tiếng: "Viện hoa cỏ này của người, đặc biệt là những đóa hoa mai đó, bản công chúa đều muốn xéo nát hết tất cả lần nữa."

"Lý do?"

"Bởi vì....." Cảnh Huyền cắn môi mình, tức giận đến nổi nắm chặt nắm tay, thờ hồn hèn nói: "Ai bảo ngốc từ kia, nói ta không xinh đẹp như những bông hoa đó? Bản công chúa sao có thể so sánh với những thứ đơn giản đó được?"

Ôi trời ơi!

Chẳng lẽ công chúa nhà đế vương, đều có loại bệnh nan y này sao?

Chỉ bởi vì một câu như vậy, lập tức phải đập hết toàn bộ hoa cỏ?

Quá tuyệt!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư không có tâm để ý tới những điều đó, lòng mảy mành khảnh của nàng nhếch lên.

Bước một bước tới gần Cảnh Huyền.

"Vệ Dịch không phải là ngốc tử, sau này ta cũng không cho phép người nói hần như vậy."

"Ồ!"

~~~Hết chương 149~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Hàng cũ

Cảnh Huyền điều ngoa cứng đầu!

Tuy nhiên, mỗi người đều có một nhược điểm mất cảm, Cảnh Huyền cũng không ngoại lệ, từ nhỏ nàng ghét nhất, chính là bị người khác nói nàng không đủ xinh đẹp.

Cũng không thể đổ lỗi cho nàng, khi còn nhỏ, Cảnh Huyền lớn lên vừa đen lại nhỏ, vẫn luôn nhận sự ghét bỏ của các công chúa khác.

Đây cũng chính là lý do vì sao Hoàng thượng và Tiểu Phi đồng ý để Cảnh Huyền đi hòa thân tới Viễn tộc. Lý do đơn giản chính là lo lắng Cảnh Huyền điều ngoa đen xấu sẽ không gả được cho ai.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, nha đầu xấu xí càng lớn lên lại càng xinh đẹp, làn da cũng càng thêm trắng nõn, trở mã thành một nữ tử duyên dáng yêu kiều!

Tuy nhiên, trong lòng Cảnh Huyền vẫn hận nhất khi người khác nói mình không xinh đẹp, thường chỉ cần nghe một chút phong phanh, tính tình sẽ bạo phát.

Cảnh Huyền dịch về phía sau: "Nhưng hần chính là một ngốc tử, hần dựa vào đâu mà nói bản công chúa xấu?"

"Ta nói lại lần nữa, Vệ Dịch không phải là ngốc tử." Kỳ Vân Thư cao giọng nói.

"Ta....."

Cánh Huyền nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Kỳ Vân Thư, trong lúc nhất thời trở nên nghẹn lời.

"Mặc dù người là công chúa, chúng ta chỉ là thảo dân cũng chỉ có thể nghe lệnh, nhưng nếu như đã là công chúa, nên hiểu được cách tôn trọng người khác, đừng nên động một tý đã xúc phạm người khác như một kẻ ngốc."

"Xúc phạm cái gì? Bàn công chúa không có! Là kẻ ng....." "ôc" nuốt chữ còn lại trở vào: "là hần nói ta trước."

"Ai cũng có thể nói như vậy, nhưng Vệ Dịch sẽ không."

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư tin rằng Vệ Dịch sẽ không nói như vậy.

Ánh mắt Cánh Huyền loé lên vài cái, hình như có một chút chột dạ, giọng nói trở nên yếu ớt, bắt đầu xao lãng: "Hần..... chính hần đã nói như vậy."

"Thôi, nếu như trong lòng công chúa đang tức giận, cũng đã ném nhiều bồn hoa như vậy, cũng coi như giúp công chúa giải giận. Lúc này, Vương gia chắc hẳn rất nhanh sẽ chạy tới đây, nếu như biết công chúa đã gây ầm ĩ như vậy, chỉ sợ..... công chúa sẽ phải nằm ở trên giường một tháng."

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư đã dọn Cánh Dung ra, uy hiếp nàng ta!

Và hiệu quả cũng rất rõ ràng, Cánh Huyền đang tức giận, thật sự có chút sợ hãi!

Nhưng sự bức tức trong lồng ngực, vẫn còn quanh quẩn kéo dài không tan. Nàng ta không cam lòng, nhìn thoáng qua căn phòng đóng chặt.

Hử một tiếng: "Không nháo cũng được, tuy nhiên, bản công chúa muốn tiểu tử kia xin lỗi."

Nàng ta nói xong liền chuẩn bị tiến lên tìm Vệ Dịch, Kỳ Vân Thư nhanh tay lẹ mắt, ngay khi Cánh Huyền vừa mới vòng qua bà vai mình, túm chặt cánh tay nàng ta, dùng sức kéo.

Bởi vì trên mặt đất đều là nước bùn tràn ra từ bồn hoa, Cánh Huyền bị sự lôi kéo này, chân trượt một cái, thân mình bị mất thăng bằng.

Đôi mắt mở to nhìn thân thể sắp phải rơi xuống bồn nước dùng để tưới cây, cực kỳ kinh hãi.

Rất may, Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng ôm lấy eo nhỏ của nàng khi đang ngã ra sau, sau đó dùng lực kéo lại, kéo nàng ta vào trước mặt mình.

Khoảng cách giữa hai người, bắt quả chỉ bằng một đầu ngón tay.

Trán của Cánh Huyền, vừa lúc vô tình chạm vào lông mi của Kỳ Vân Thư, chớp mũi lạnh lẽo của nàng, cũng cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng phát ra từ đôi môi của Kỳ Vân Thư!

Toàn bộ thân thể công chúa lập tức trở nên căng thẳng!

Loại cảm giác này, cực kỳ kỳ diệu, gây ra cơn sóng trong trái tim Cánh Huyền, khiến nó nhảy lên dữ dội. Một cảm xúc không tên đột nhiên xuất hiện, gương mặt và bên tai lập tức đỏ bừng lên.

Kỳ Vân Thư buông lỏng nàng ra, sau đó lùi lại một bước, dường như vẫn không phát giác ra sự bất thường của Cánh Huyền.

Kỳ Vân Thư chỉ nói một tiếng: "Công chúa vẫn đừng nên náo loạn nữa, cũng đã muộn rồi, vẫn nên sớm hỏi cung quan trọng hơn."

Cánh Huyền cắn môi, đôi tay lập tức che gương mặt nóng bừng của mình lại, trước ngực phập phồng nặng nề, nhấc bổng hai chân, ngay lập tức chạy ra khỏi sân.

Có gì sai sao?

Không phải vừa rồi vẫn rất hùng hổ hay sao?

Tuy nhiên, ít nhất cũng đuổi được nàng đi rồi, ầm ĩ phiền hà này cuối cùng đã kết thúc.

Nhìn hoa cỏ sân viện đã bị dẫm nát, thực sự khiến người đau lòng.

Kỳ Vân Thư lắc đầu, than nhẹ một tiếng!

Ngay sau đó nhìn bọn nha đầu chung quanh vài lần, nói: "Các người hãy thu dọn nơi này một chút đi."

"Vâng!"

Đám nha đầu vâng lệnh.

Kỳ Vân Thư vào phòng, thấy Vệ Dịch cuộn tròn hai chân, ngồi ở trên một chiếc ghế hoa lê, hai tay ôm đầu gối rần rần, một đôi con mắt trong trẻo nhìn nàng chăm chăm.

Không có sự kinh sợ vừa rồi, giờ phút này hẳn có vẻ rất an tĩnh.

Kỳ Vân Thư đi đến trước người hắn, rũ mi nhìn hắn.

"Thư nhi, ta không mắng nàng ấy!" Vệ Dịch rất vô tội nói.

Kỳ Vân Thư ngồi xổm xuống, cặp tay thon dài nắm lấy tay Vệ Dịch đang ôm ở trên đầu gối.

Nàng nhẹ giọng nói: "Ta biết, đáy lòng Vệ Dịch rất lương thiện, sao sẽ mắng chửi người!"

"Là tỷ tỷ kia làm vỡ một chậu hoa, ta đã nói rằng những bông hoa đó rất đẹp, nếu bị hư hỏng sẽ rất đáng tiếc, nàng ấy lập tức mắng ta."

"Được rồi, chuyện đã qua đi, chúng ta không cần nhắc lại."

Vệ Dịch gật đầu!

Kỳ Vân Thư bắt đầu cảm khái: "Rốt cuộc mạng người tới kinh thành, là đúng? Hay là sai? Có lẽ, ta nên để người lại Cẩm Giang, không nên mang người tới nơi này."

"Không!" Vệ Dịch dùng sức lắc đầu: "Ta muốn đi theo Thư nhi."

"Vệ Dịch, ta đã hứa với cha mẹ người, sẽ vẫn luôn chăm sóc người, nhưng, từ khi người gặp được ta, đều luôn gặp xui xẻo. Người biết không? Nếu không phải vì ta, cha mẹ người cũng sẽ không chết. Nếu không phải vì ta, người cũng sẽ không phải trải qua nỗi đau mất người thân, còn phải đi theo ta tới kinh thành, bất cứ lúc nào cũng phải lo lắng hãi hùng. Vệ Dịch, ta thực sự xin lỗi người."

Hai mắt Kỳ Vân Thư đỏ lên, mũi đau xót, đáy lòng có cảm giác áy náy khổ sở, giống như bị vô số thanh đao nặng nề quán lấy.

Trong khi những lời nàng nói, Vệ Dịch lại không hiểu lắm!

Hắn chớp chớp đôi mắt đẹp, nuốt nuốt nước miếng, nói: "Thư nhi, ta sợ nhất là người rời khỏi ta, người đừng đưa ta về Cẩm Giang một mình, được không? Ta muốn đi theo người, sau đó chúng ta cùng nhau trở về."

"Vậy người không sợ sao? Nếu như người tiếp tục ở lại đây, sự tình giống như hôm nay, có khả năng vẫn còn tiếp tục xảy ra."

"Ta không sợ, chỉ cần Thư nhi không rời khỏi ta, ta không sợ gì hết. Thư nhi, người hãy tin tưởng ta."

Vệ Dịch ra dáng mình là nam tử hán!

Nàng chợt dùng sự khó chịu cuộn cuộn trong lòng, khẽ miệng hơi giọng lên: "Được, ta tin tưởng người." Sau đó đứng dậy, nói tiếp: "Bên ngoài rất lộn xộn, chúng ta hãy đi ra ngoài giúp đỡ mọi người cùng nhau thu dọn sản, được không?"

"Được!"

Vui vẻ đồng ý!

Ngay trước khi hai người bước đi ra ngoài, Vệ Dịch đột nhiên giữ nàng lại, đưa hộp quà lúc trước ra lần nữa.

Hắn cười tủn tủn nói: "Đây là tặng cho người. Người nói, chờ người trở về sẽ xem."

Nàng tiếp nhận nó, mở ra nhìn. Ảnh vào mi mắt nàng, đầu tiên là một nhánh hoa mai, phía dưới hoa mai, còn có một cái vòng cổ bằng bạc tinh xảo.

Trên vòng cổ bằng bạc, có thể nhìn thấy một hình con sóng được chạm khắc cực kỳ đẹp và tinh xảo, còn có một số đồ án cổ rất đẹp. Xung quanh vòng bạc, còn nằm một vòng màu vàng gần như không thể nhìn thấy. Ngoài ra, bên cạnh còn treo hai cái lục lạc nhỏ nhỏ, một cái màu vàng, một cái màu bạc.

Đích thực cực kỳ đẹp mắt!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư dù sao cũng là nhà khảo cổ, đối với kiến thức về đồ cổ cũng có một số hiểu biết. Mặc dù không phải là chuyên gia, nhưng nhìn thấy nhiều, da lông nàng vẫn có hiểu biết.

Vì thế cái vòng bạc này, thực hiển nhiên là hàng giả!

Chưa kể, nó chính là hàng cũ!

Tiểu tử ngốc này, cần bản đã bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Lập tức tiến cung

"Vệ Dịch, thứ này....." Là giả.

Lời còn nói chưa xong, Vệ Dịch đã mang về mặt chờ mong nhìn nàng.

Hắn hỏi: "Thư nhi, người có thích hay không?"

"....."

"Đây là vòng để mang trên chân, hôm qua ta đã bí mật mua nó, chương quấy kia nói với ta, đây là thứ nữ hài tử thích nhất, Thư nhi mang nó nhất định sẽ rất đẹp."

Vệ Dịch đã gấp không chờ nổi lấy vòng bạc tinh xảo kia ra, không đợi Kỳ Vân Thư cự tuyệt hay nói gì đó, hắn đã ngồi xổm người xuống, thật cẩn thận đeo vào trên mắt cá chân của nàng.

Cùng với tiếng lục lạc nhẹ nhàng, cực kỳ dễ nghe!

Vệ Dịch đứng dậy ở trước mặt Kỳ Vân Thư, khen: "Đẹp quá, Thư nhi đeo vào thật sự rất đẹp mắt."

Kỳ Vân Thư nâng nâng chân, nhìn cái vòng bạc kia trên chân trái của mình, bởi vì nó rất nhỏ, treo ở trên chân cũng rất khinh xảo, cũng rất linh hoạt.

Hơn nữa âm thanh lục lạc cũng không phải rất lớn, mặc dù là cái đồ cũ, tuy nhiên, nàng cũng không muốn đã kích Vệ Dịch. *Tạm thời, còn xem như khá đẹp, dùng đồ cũ thì như thế nào?*

Kỳ Vân Thư vui vẻ nhận lấy.

"Cảm ơn người, ta rất thích."

Vệ Dịch đắc ý hất cằm lên, nói: "Đồ ta chọn, Thư nhi mang lên là đẹp nhất."

Nhìn bộ dáng kia của hắn, có lẽ đã quên mất chuyện Cảnh Huyền vừa rồi đã đập sân viện, quên đến nỗi không còn một mảnh!

Điểm này, có lẽ cũng là chỗ độc đáo nhất của Vệ Dịch!

Kỳ Vân Thư nhanh chóng lời kéo hắn đi ra ngoài, để tránh hắn quá hưng phấn bỏ trên mặt đất để nhìn chân nàng.

Trong viện, cực kỳ hỗn loạn, may mắn Kỳ Vân Thư đã ngăn cản kịp thời, nếu không chỉ sợ hoa mai trồng trong viện đều sẽ bị nhỏ tận gốc.

Bọn nha đầu đều đang vội vàng thu dọn tàn cục, giờ phút này trời lại có mưa phùn, nếu như không dọn sạch mọi thứ, một khi dính nước, sẽ nhớp nhúa rồi tính rồi mùi, nước bùn dầy đặc.

Vệ Dịch cất bước vội tới bên cạnh một tiểu nha đầu, nhanh chóng nhận lấy bồn hoa bị vỡ trên tay nàng ta.

Vui lòng nói: "Tỷ tỷ, ta tới giúp tỷ."

"Vệ công tử....." Nha đầu chưa kịp ngăn cản, Vệ Dịch đã ôm bồn hoa, ném vào thùng lớn dùng để đựng rác.

Kỳ Vân Thư không quan tâm tới chút mưa phùn này, nhanh chóng giúp đỡ mọi người thu dọn.

"Ký tiên sinh, hãy để chúng tôi làm đi."

"Không sao, mọi người nhanh chóng cùng nhau thu dọn, đợi lát nữa trời mưa lớn sẽ không tốt."

"Vâng."

Mọi người trong sân, luống cuống tay chân thu dọn bồn hoa đầy trên mặt đất, bởi vì dính phải mưa phùn, bùn đã bị trộn lẫn khắp nơi, có vài nha đầu đã ngã một chỗ vó vài lần.

Vệ Dịch đau lòng, ôm nha đầu bị ngã qua một bên, còn lệnh cho các nàng cứ ngồi yên, không được lộn xộn.

Hoàn toàn cảm giác hắn giống như một vị chủ nhân!

Có lẽ Vệ Dịch càng ngày càng hưng phấn, cướp hết việc làm.

Kỳ Vân Thư muốn thu dọn những mảnh vỡ nhỏ, tay còn chưa chạm tới, Vệ Dịch đã đoạt mất, còn nói.

"Thư nhi, để ta tới giúp người."

Những lời này đã làm ấm trái tim Kỳ Vân Thư, khóe miệng của nàng mang theo nụ cười mát lạnh.

Những thân ảnh bận rộn chạy tới chạy lui ở trong sân!

Cực kỳ náo nhiệt!

Tiếng lục lạc nhẹ nhàng trên chân, cùng với tiếng mưa tinh tế động lại lúc này, dường như khiến cho toàn bộ cảnh vật đều biến thành một hình ảnh cực kỳ không chân thật.

Nhưng vẫn đẹp khó tả như thế.

Trong khi đó, bên ngoài sân, Cảnh Dung đứng dưới chiếc đèn lồng, tóc và vai đã bị ướt đầm bởi mưa phùn.

Nhìn nét mặt Kỳ Vân Thư hiện lên tươi cười, rõ ràng là đẹp như vậy, nhưng trái tim hắn, lại mơ hồ nhói đau!

Bởi vì nàng cười như vậy, dường như chưa bao giờ hướng tới mình.

Có, chỉ có lạnh nhạt và trốn tránh.

Hắn rất hy vọng, một ngày kia Kỳ Vân Thư có thể làm bạn bên người mình giống như nàng chờ đợi Kỳ Bồi như vậy!

Cũng có thể thoải mái vui vẻ giống như khi nàng ở trước mặt Vệ Dịch, tươi cười thoải mái với mình.

Nếu như thật sự có thể có "một ngày kia"!

Hắn chờ thêm một chút thì có sao đâu!

.....

Hôm sau.

Kính Triệu Doãn tới Dung Vương phủ một chuyến, trình báo kết quả điều tra trên núi Lương Sơn hôm qua.

Nói tắt cả những gì đã tra: "Ta đã phái đi không ít người, nhưng gần như không thể tra được gì, thì thể được phát hiện ở dưới chân núi, vừa vặn gần với đường chính. Có rất nhiều dấu vết xe ngựa, dấu chân cũng có rất nhiều, rất hỗn loạn. Tuy nhiên, trên đường lớn, tất nhiên không thể thiếu manh mối, hơn nữa ta còn phái người điều tra xung quanh. Gần đó có một túp lều bị bỏ hoang, đã lâu không có ai sử dụng, xung quanh đều là núi lớn, thật sự không thể giấu người nào. Người chết, có lẽ không phải chạy ra từ chỗ nào xung quanh đó. Ngoài những thứ ấy ra, thật sự không phát hiện được điều gì khác."

Trong khi nói còn thở dài một tiếng, thật sự rất bất đắc dĩ!

Manh mối, có lẽ đã bị chặt đứt ở chỗ này, đã tra xét hai tháng, hiện giờ cũng không thu hoạch được gì.

Trong lòng Kỳ Vân Thư có chút hoài nghi, không có khả năng không tra ra được.... lời giải thích duy nhất cũng rất rõ ràng, đó chính là người của Kính Triệu Doãn, không điều tra cẩn thận.

Sau khi cân nhắc một vài điểm, Kỳ Vân Thư nói một câu: "Ta sẽ tự mình đi tới Lương Sơn một chuyến."

"Không được!"

Cảnh Dung lập tức phủ quyết, nhanh chóng nói: "Thân thể người không tốt, không thể đi."

"Thân thể ta rất khỏe." Kỳ Vân Thư phản bác.

Cảnh Dung kéo năng qua một bên, nghiêm mặt lại: "Lương Sơn rất âm uớt, ngay cả tháng bảy tháng tám đều cực kỳ âm uớt. Người đừng quên, vết thương trên mặt người không thể chịu được hơi ẩm, một khi tiếp xúc với quá nhiều hơi ẩm, không chỉ mặt sẽ bị hủy, thân thể cũng sẽ ăn không tiêu."

Đúng vậy, năng thiếu chút nữa đã quên, đại phu luôn nói với năng, không thể đi tới nơi ẩm ướt, để tránh vết thương trên mặt không khép lại được, vì có thể nó sẽ vỡ ra lần nữa.

Nhưng.....

"Nếu ta không tự mình đi một chuyến, vụ án này có thể sẽ mất manh mối."

"Chắc chắn sẽ không xảy ra. Sự an nguy của người quan trọng hơn bất luận thứ gì khác."

Giọng điệu của hắn không dung bất luận phản bác nào.

Tình tình của người nam nhân này, Kỳ Vân Thư đã biết.

Khi đang muốn mở miệng.

Ngoài cửa đã tiến vào mấy tiểu thái giám trong cung.

Thái giám bước nhỏ đi tới, hai tay đặt ở trước bụng, quỳ cò nói: "Tham kiến Dung Vương, Tiểu Phi nương nương có lệnh, truyền Kỳ tiên sinh tiến cung ngay lập tức."

.....

Lúc này, Cảnh Huyền đang ngồi ở trong đình, hai tay chống cằm, cặp mắt mờ to nhìn hoa cỏ trong viện, thất thần, khóe miệng thỉnh thoảng cong lên một cái, có vẻ rất thẹn thùng.

Hai nha đầu đứng bên cạnh, nhìn thoáng qua nhau, vẻ mặt hoang mang.

Đây là tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ công chúa đã trúng tà?

Từ ngày hôm qua trở về cho tới bây giờ, vẫn luôn cười si ngốc, trên mặt càng thường xuyên thẹn thùng đỏ lên, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu nữ nhân.

Cảnh Huyền cắn cắn môi, lại cúi đầu cười thành tiếng, bà vai cũng thẹn thùng co lại, một hồi thật lâu mới thu lại tình tứ lúc này.

Nơi xa, bốn năm cung nữ bưng một ít điểm tâm, đang đi về phía chính điện, năng đột nhiên phản phô với cung nữ bên cạnh.

"Đi, lấy những điểm tâm đó lại đây."

"Vâng!"

Cung nữ nhanh chóng qua đi, nói gì đó với mấy cung nữ đang bưng điểm tâm, cuối cùng, quay trở lại với hai tay trống trơn.

Cảnh Huyền hỏi: "Điểm tâm đâu?"

"Công chúa, bọn họ nói điểm tâm được mang tới đại điện bên kia."

Sau khi nghe xong, sao năng có thể kiềm chế?

Cảnh Huyền đập tay trên bàn đá một cái: "Thật to gan, thứ bản công chúa muốn dám không đưa?"

Cung nữ kia nhanh chóng cúi đầu, giải thích: "Bọn họ nói là lát nữa trong điện sẽ có một vị khách quý tới, vì thế nương nương sai người làm điểm tâm thượng đẳng."

"Khách quý? Là ai?"

"Nghe nói, là một vị tên Kỳ tiên sinh."

Vừa nghe xong, trên khóe miệng Cảnh Huyền trong khoảnh khắc nhiễm nụ cười bên lên.

Cực kỳ kích động!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Đắc tội với người trong thiên hạ

Bên trong xe ngựa.

Cảnh Dung ngồi đối diện với Kỳ Vân Thư.

Chỉ có tiếng lắc nhẹ nhàng của xe ngựa, cùng với hơi thở đều đều đập đập đầy sự yên lặng giữa hai người bọn họ, khiến bầu không khí càng trở nên căng thẳng hơn.

Sau một thời gian dài, Kỳ Vân Thư nhìn hẩn một cái, nói: "Thật ra, Vương gia không cần theo ta tiến cung."

"Không thực sự là đi cùng năng, hôm nay bốn vương cũng muốn tiến cung để gặp phụ hoàng, tình hình biên cương khá gấp, hôm qua có phái người tới truyền bốn vương vào cung nghị sự."

"Ồ!" Giọng năng hơi bị ngẹn lại.

Cánh Dung dừng một chút, nghiêm túc nói: "Mặc dù Tiêu Phi đã sống lâu trong thâm cung, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, điểm này, trong sinh thần yển của bà ta, nàng hẳn đã biết rõ rồi."

Nàng gật đầu: "Ta đã biết."

"Nàng nhất định phải đề phòng bà ta khắp nơi, nếu như bốn vương đoán không sai, bà ta triệu nàng tiến cung, ngoài việc hỏi về vụ án mất tích. Tuy nhiên, đến tột cùng bà ta có ý gì, đơn giản cũng không rời khỏi hai chữ quyền lực."

Khi nói những lời này, Cánh Dung có một chút lo lắng.

Hắn không phải lo lắng mình trở thành mục tiêu săn giết vì đoạt quyền của nhi tử Tiêu Phi, mà hắn lo lắng, Tiêu Phi cố ý mượn sức Kỳ Vân Thư.

Và nữ nhân này, cứng đầu như thế nào, có thể sẽ cự tuyệt ngay lập tức, và khả năng cũng sẽ trở thành mục tiêu săn giết thứ hai của Tiêu Phi.

Nhìn thấy Cánh Dung lo lắng, Kỳ Vân Thư chỉ cười cười.

Nàng không trả lời hắn!

"Bốn vương nói, nàng nghe hiểu hay không?" Cánh Dung nhíu chặt mày.

"Tôi đâu hay tới đó, Vương gia không cần lo lắng cho ta, cho dù Tiêu Phi muốn thao túng toàn cục, muốn tùy ý bày bố quân cờ của mình, nhưng ta đảm bảo bà ấy sẽ không thể đặt hết các quân cờ trên bàn cờ, hoặc thậm chí bàn tay cũng đuối không tới."

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư mang theo nụ cười thần bí, theo như lời của Cánh Dung, Tiêu Phi là người phương nào, nàng cũng đã biết rõ vài phần.

Đối với những lời nói này của nàng, Cánh Dung nghe không hiểu lắm.

Hắn nhẹ nhàng trầm giọng nói: "Tóm lại nàng hãy tự mình cẩn thận, nữ nhân thâm cung đều cực kỳ đáng sợ, có thể từng sống đến bây giờ không ngã, đều là một đám quái thú."

Lời này, Kỳ Vân Thư rất tán thành.

Tuy nhiên, không thể không bị chọc cười, nàng nâng tay ngọc nhỏ dài, che lại khóe môi cong lên.

Ông tay áo to rộng, bị làn gió nhẹ bên ngoài thổi vào nên hơi cuốn lên, tóc đen dài lay động, khiến nửa gương mặt tinh xảo thoát ẩn thoát hiện.

Thật sự là cực kỳ xinh đẹp!

Hai tròng mắt Cánh Dung lạnh như băng, một khi đặt ở trên người Kỳ Vân Thư, lập tức giống như một ngọn lửa nóng, chỉ cam tâm cháy bóng lấp lánh ở bên cạnh nàng.

Trong khoảnh khắc, hắn di chuyển ánh mắt, đuôi tay vén mảnh xe lên, nhìn về phía bên ngoài, nói một tiếng.

"Chúng ta đang đến gần cửa cung."

Ánh mắt Kỳ Vân Thư cũng liếc nhìn theo hướng bên ngoài xe ngựa, lần trước tiến cung tương đối vội vàng, chưa kịp nhìn xem đại môn hùng vĩ của cung điện này.

Trên cửa cao cao treo biển đánh dấu cổng Nam, ở giữa nạm khắc ba chữ, chữ to thiếp vàng chói ra ánh sáng lạnh từ trong gió lạnh, giống như các tĩnh mạch chạy trong cơ thể người, truyền ánh sáng lạnh kia tới từng viên gạch ngói và chạy một mạch vào trong cung đình.

Băng lạnh như đá, hình thành một cái hầm băng thật lớn.

Có lẽ đây cũng là lý do vì sao, mỗi một thời khắc ở trong thâm cung, linh hồn đều sẽ bị tra tấn.

Cánh Dung nói với nàng: "Ta không tâm năng có tính toán gì hay không, tóm lại cần phải thận trọng mọi lúc, nàng hãy cẩn thận một chút. Sau khi ta nghị sự với phụ hoàng xong, ta sẽ chờ nàng ở cửa Nam."

"Vương gia vẫn nên tôn trọng tâm tư, cần nhắc về chuyện biến cương một chút. Gần đây Khúc Khương Quốc tiến quân xâm phạm, khiến cho biên cương nào động, thực sự là vấn đề khiến người đau đầu. Nếu như ta không đoán sai, Hoàng thượng có lẽ sẽ hỏi Vương gia có thượng sách gì để xử lý vấn đề này hay không. Vì vậy, Vương gia vẫn nên đặt tâm trí vào việc tìm kiếm giải pháp sẽ tốt hơn."

Ồ!

Cánh Dung đột ngột ngăn người!

Không, là kinh hãi!

Hắn cũng biết, Kỳ Vân Thư rất thông minh, không những từ những vụ tra án năm đó, về chuyện trên triều, không ngờ nàng cũng có hiểu biết.

Có lẽ vì kinh ngạc cảm thán này lên trong lòng, Cánh Dung hỏi một câu: "Nếu như nàng đã đoán được, vậy nàng có thượng sách gì không?"

Nàng lắc đầu: "Vương gia đã hỏi sai người, ta không có thượng sách gì, chỉ suy đoán một chút. Tuy nhiên, hai nước giao chiến, không nằm ngoài lợi ích hay quyền mưu, hoặc là lãnh thổ cũng thế, chung quy không tránh khỏi bá tánh chịu khổ. Từ xưa đến nay, không có đế vương nào sẽ mạo hiểm đắc tội với người trong thiên hạ, để thực hiện đã tâm bá quyền của mình."

Giọng nói của nàng rất thờ ơ, nghe không ra bất luận gợn sóng gì.

Tựa như không chút để ý khi nói ra những lời này!

Cánh Dung ngồi đối diện, trong ánh mắt lại tràn ngập kinh ngạc cảm thán.

"Những điều này, là ai nói cho người?"

"Trong《Lâm Kỳ》có đề cập tới, ta dùng một chút tâm tư nên nhớ kỹ, thuận miệng nói vài câu."

Cánh Dung bán tín bán nghi!

《Lâm Kỳ》cái gì! Kỳ Vân Thư căn bản chưa từng chạm qua!

Những việc này, nàng đều nghe từ Kỳ Bùi, trong hai năm đó, Kỳ Bùi không những chỉ giáo cho nàng làm thơ viết chữ, còn chỉ giáo cho nàng một số về mưu quyền và binh pháp.

Có lẽ xuất phát từ sự hứng thú, Kỳ Vân Thư đã dành nhiều thời gian để học tập trong hai năm đó.

Nàng vẫn còn nhớ rõ một câu Kỳ Bùi từng nói với nàng.

"Kẻ địch lớn nhất trong thiên hạ, không phải là kẻ đứng ở trước mặt ngươi, mà là những binh lính trong tay cầm trường kiếm. Điều tốt nhất ngươi cần làm, chính là dốc hết toàn lực để bảo vệ người trong thiên hạ."

Vào thời điểm đó, Kỳ Vân Thư nghe không hiểu lắm, nhưng mãi đến sau này, nàng mới dần dần hiểu rõ những lời này.

Đã tâm bành trướng càng lớn, cuối cùng đối lấy, tất nhiên là sự nổi dậy của người khắp thiên hạ.

Một thế hệ đế vương, có thể sẽ trở thành một "Tân Thủy Hoàng" tiếp theo!

Cánh Dung thấy nàng có chút thất thần, nhẹ giọng nói một câu.

"Đa tạ!"

"Ta cũng chưa nói gì!" Nàng buông mắt xuống, sau đó quay đầu đi, nhẹ nhàng nói.

"Nhưng nàng đã đánh thức bốn vương."

"Đó là vì Vương gia thông minh."

Lời này đối lấy một nụ cười hiểu ý của Cánh Dung.

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư không cố hiển thượng sách gì cho hần, bất quá chỉ thuận miệng nói vài câu.

Ừ!

Chỉ thuận miệng nói vài câu.

Nàng không muốn tranh công, hần cũng sẽ không ép nàng nhận.

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa cung.

Sau khi hai người xuống xe ngựa, lập tức tách ra đi về phía hai cung điện khác nhau.

Khi tách ra, Cảnh Dung vẫn không quên dặn dò nàng vài câu, hơn nữa báo cho nàng biết hần sẽ chờ nàng ở cửa Nam.

Kỳ Vân Thư đồng ý hết, sau đó đi theo một tiểu thái giám tới đón tiếp nàng đi tới Chương Chất điện.

Trong điện, cách mỗi vài bước chân sẽ được đặt một cái lò sưởi, trong thời tiết rét lạnh, nơi đây, hoàn toàn hình thành một sự tương phản sắc nét.

Khi tới bên ngoài chính điện, Kỳ Vân Thư chờ ở bên ngoài, tiểu thái giám đi vào thông báo, một lúc đã đi ra.

"Kỳ tiên sinh, mời."

Nàng đi theo vào, hai ống tay áo bám vào hai bên sườn, theo thân người đi động nhẹ nhàng rung lên.

Thân thể thẳng đứng, không hề có chút lỏng lẻo. Nàng tiến vào trong điện, trước mắt là một màn lụa đen buông xuống từ trên xà nhà, loáng thoáng hiện ra một thân ảnh nữ nhân đang ngồi trên ghế quý phi bên trong.

Dần dần màn lụa bị "lách" ra!

Khuôn mặt Tiêu Phi bị son phấn trát lên đến nỗi nhìn không ra tuổi, chiếu rõ vào trong mắt Kỳ Vân Thư. Thân ảnh mặc áo gấm màu tím, được thêu đuôi phượng hoàng, dưới vạt áo, có những đóa hồng đen nở rộ ở quanh thân mình.

Phong hoa tuyệt đại!

Những từ hoàn hảo để hình dung Tiêu Phi.

Chẳng trách bà ta được Hoàng thượng sủng ái, có lẽ, đây chính là nguyên nhân!

Rốt cuộc, để vương luôn sủng mộ nhân, đây là một thực tế không hề thay đổi kể từ thời xa xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Hai chọn một?

Tiêu Phi ngồi trên ghế quý phi, môi đỏ mím cười, tràn đầy thâm ý khiến người cảm thấy thâm bí.

Khi Kỳ Vân Thư đang định hành lễ, Tiêu Phi nhẹ nhàng tay lên.

"Không cần, bốn cung triệu Kỳ tiên sinh tiến cung, người chính là khách quý của bốn cung."

"Thảo dân mệnh tiện, không dám đương nổi một từ quý."

Tiêu Phi không nói gì, đôi tay ngọc nhẹ nhàng nhấc lên, ánh mắt nhìn về phía ghế dựa bên cạnh.

"Tiên sinh, mời ngồi."

"Đa tạ nương nương."

Kỳ Vân Thư chậm rãi đi đến bên cạnh ngồi xuống, trên mặt mang theo kính trọng, nhưng tâm lý lại rất lạnh lùng.

Khóe miệng Tiêu Phi gọi lên, nhìn Kỳ Vân Thư, hỏi "Kỳ tiên sinh là một người thông minh, ngày ấy có thể lợi dụng vụ án mất tích, khiến Hoàng thượng đồng ý khai quan vụ án Ngự Quốc Công, bốn cung thấp phẫn kính nể. Nếu người thông minh như thế, nói vậy, cũng biết vì sao hôm nay bốn cung triệu người tiến cung, đúng chứ?"

Ồ, không ngờ bà ta cũng là một người thẳng tính!

Nói chuyện không hề quanh co lòng vòng.

Đối với những lời bà ta nói, Kỳ Vân Thư chỉ thờ ơ mở miệng.

"Nương nương có tâm truyền triệu, cho dù có ý tứ khác, thảo dân cũng không dám suy đoán loạn."

"Không sao, người thật ra có thể thử đoán xem."

"Dụng ý của nương nương thế nào, thảo dân thực sự không dám suy đoán loạn, mong rằng nương nương có thể khai sáng."

Nếu Tiêu Phi giả vờ ngờ ngẩn để lừa nàng, nàng vẫn có thể ăn miếng trả miếng lại bà ta.

Bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng, nếu như nàng đoán đúng, Tiêu Phi sẽ đi theo hướng khiến nàng rơi vào bẫy, không thể không giúp bà ta. Nếu như nàng đoán sai, điều này có vẻ như nàng đang cố ý, tỏ vẻ rõ ràng mình sẽ không đứng về phía trận doanh của Tiêu Phi, như vậy, nàng sẽ lập tức trở thành đối tượng săn giết của bà ta!

Hai chọn một, đều là đường chết!

Tốt nhất là không đoán!

Tiêu Phi là người thông minh, biết Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng hiểu ra mưu kế nhỏ nhỏ của bà ta, đơn giản cười cười.

"Thôi, nếu tiên sinh không thích đoán, bốn cung cũng không gây khó khăn. Thật ra, bốn cung triệu tiên sinh người tiến cung, chỉ muốn hỏi một chút về vụ án mất tích."

Nói dối!

Kỳ Vân Thư không vạch trần bà ta, thành thật trả lời: "Không dối gạt nương nương, vụ án mất tích tạm thời chưa có tiến triển gì."

"Chưa có?" Tiêu Phi ngẫm nghĩ thầm, nhưng vẫn không quên nhướn mày hỏi: "Nhưng bốn cung có nghe nói, hai ngày nay, ở trên núi Lương Sơn có phát hiện một khối thi thể có liên quan tới vụ án mất tích, hơn nữa hai tay đều bị chặt đứt, da mặt cũng bị bóc ra, tiên sinh cũng tới xem qua. Nghe nói, tiên sinh vẽ ra một bức bức họa, biết được người chết là ngoại tôn nữ Lý Lão nương quân?"

"Vâng."

"Vậy..... ngoài việc đã biết được người chết là ai, không có gì khác?"

"Manh mối đã bị chặt đứt, không thể nào tra được."

Kỳ Vân Thư rất thành thật trả lời, những điều này, nàng không cần phải che giấu.

Rốt cuộc, đối với Tiêu Phi, vụ án mất tích không thể tra ra manh mối, chính là cùng ý với bà ta.

Tiêu Phi có ý lộ ra thần sắc thất vọng, mơ hồ còn mang theo một chút thương cảm, thờ dài buồn bã.

Sau đó nói "Vụ án này đã kéo dài lâu như vậy, nữ tử vô tội liên tiếp bị mất tích. Có lẽ, bọn họ đều giống như ngoại tôn nữ của Lý lão tướng quân, đều đã gặp nạn."

Cực kỳ đau đớn kịch liệt, lại thờ dài một tiếng!

Bộ dáng gĩa bộ của nữ nhân này, thật sự khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy ghê tởm.

Tuy nhiên, cảm giác ghê tởm này, nàng vẫn phải nuốt trở vào.

"Nuơng nuơng quan tâm tới vụ án này, là phúc của bá tánh, thảo dân tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực."

"Kỳ tiên sinh có niềm tin là tốt."

Nói xong, Tiêu Phi ra hiện ánh mắt cho cung nữ một bên.

Chỉ thấy cung nữ kia, cầm một hộp gấm cực kỳ tinh xảo tiến lên, đặt ở trên bàn trong tầm tay của Kỳ Vân Thư, sau đó thật cẩn thận mở nó ra.

Ánh vào mi mắt, là một viên ngọc Hải Nam cực kỳ đẹp và tinh xảo.

"Viên ngọc Hải Nam này, là mấy năm trước Hoàng thượng đã ban thưởng cho bốn cung. Mặc dù bốn cung rất thích nó, nhưng bốn cung trầm nghĩ, trên đai thắt lưng của tiên sinh vừa lúc thiếu một viên như vậy, không bằng, cứ đưa tặng tiên sinh."

Thật là hào phóng!

Kỳ Vân Thư không biểu hiện ra bất kỳ vui thích nào, cũng không có ý cự tuyệt, nàng chỉ duỗi tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng dè lên nắp hộp gấm, dùng sức ấn xuống.

Hộp gấm được đóng lại.

Tiêu Phi khó hiểu: "Hay là, tiên sinh không thích?"

"Vật nuơng nuơng ban thưởng tất nhiên rất đẹp rất tinh xảo và quý trọng, tuy nhiên thảo dân có thói quen mặc quần áo bình thường đơn giản, nếu trên đai lưng đeo vật quý trọng như thế, thật sự không quen."

"Ồ? Nếu tiên sinh không thích ngọc Hải Nam, bốn cung vẫn còn thứ khác."

Cung nữ hiểu ý, một lần nữa đưa lên một cuộn tranh.

Mở nó ra ở trước mặt nàng!

Trong hình hiện lên hoa mai đủ mọi màu sắc. Trên bức tranh cuộn tròn dài hơn một mét, tập trung vào một thứ duy nhất: Hoa mai. Mỗi một đóa hoa mai màu đỏ nhạt, nõn nà, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái. Hơn nữa, các nhánh mai đan xen rất đẹp, không quá dày cũng không quá thưa, ánh vào mi mắt không cảm thấy phức tạp hay hoa mắt.

Không thể không nói, đáy lòng Kỳ Vân Thư quả thật có chút tâm động.

Tiêu Phi vươn ngón tay tròn thon dài, từ xa vừa chỉ vào hình một con dấu phía trên bức họa.

Vừa bắt đầu giải thích: "Tiên sinh có nhận ra được con dấu trên đó?"

Khi nhìn vào nó, không ngờ đó là dấu ấn của hạ sự giỏi nhất Đại Lâm.

"Nhận được, Bạch tiên sinh." Nàng gật gật đầu.

"Kỹ thuật vẽ của Bạch tiên sinh, trong toàn bộ Đại Lâm, có thể nói là tốt nhất, không người nào có thể vượt qua. Bức tranh này là 《Hoa Mai Viên》do hắn vẽ ra, là một bức họa hấn đắc ý nhất trong đời. Trong lúc vô tình bốn cung đã đoạt được nó. Với vật thượng đẳng thế này, tất nhiên cần có một người có thể hiểu và thưởng thức nó. Bốn cung biết tiên sinh cũng thích vẽ tranh, hơn nữa kỹ năng cũng rất lợi hại. Không bằng, bốn cung tặng bức họa này cho tiên sinh. "

Không thể không nói, Kỳ Vân Thư thật sự muốn nhận hậu lễ này.

Nhưng nàng biết, một khi nàng vừa nhận lấy, có nghĩ là nàng sẽ phải đứng về phía trận doanh Tiêu Phi, từ bỏ việc giúp đỡ Cảnh Dung tra vụ 《Lâm Kinh Án》.

Cảm giác lạnh lùng từ tận đáy lòng dâng lên đôi mắt, nhanh chóng che dấu sự động tâm của nàng.

Nàng chỉ cười cười!

.....

Trong khi đó, Cảnh Huyền nâng theo làn váy đã được thay mới, chải lại búi tóc thật đẹp, không ngừng chạy vội về phía chính điện.

Phía sau có mấy cung nữ đi theo, nhưng làm thế nào cũng không thể nào đuổi kịp bước chân nàng.

Tới cửa chính điện, lòng nàng tràn ngập vui mừng chuẩn bị vọt vào, nhưng lại bị thái giám một bên ngăn lại.

"Công chúa, nuơng nuơng hiện tại đang tiếp Kỳ tiên sinh bên trong, đã phân phó xuống, không cho bất luận người nào quấy rầy."

"Lâm căn, chẳng lẽ bản công chúa người cũng muốn ngăn cản?"

"Nô tài không dám"

"Vậy rút ngay cho ta."

Thái giám cuối cùng vẫn không dám ngăn lại, đành phải run rẩy thối lui hai bước, dịch qua bên cạnh.

Cảnh Huyền hừ một tiếng, nàng váy đi vào.

Vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang ngồi ở trên ghế, ánh mắt đang đặt ở trên bức tranh mê người.

Trong khi mẫu phi của mình, đang đầy mặt nhìn trộm Kỳ Vân Thư!

.....

Bên kia, trong Phụ Dương điện.

Kỳ Trinh Đế đang ngồi ở trước bàn, mặt mày nặng nề lo lắng, một bộ dáng lo cho dân cho nước. Trên bàn trước mặt, đặt một chồng tấu chương.

Phía trước điện, từ trái sang phải, lần lượt có Cảnh Diệc, Cảnh Hoa và Cảnh Dung đang đứng.

Ngoài ra, còn có vài vị đại thần đang đứng phía sau ba người.

Và phía sau những đại thần đó, còn đứng mấy quan văn trẻ tuổi, trong đó có một người gọi là Thẩm Trường Khâm, nhi tử Lễ Bộ Thượng Thư, là người được phụ thân hấn dè cử nửa năm trước vào Lễ Bộ thị lang.

Thẩm Trường Khâm, cũng đứng là phu quân tương lai của Kỳ Uyển Hân.

Mặc dù nhìn hấn hơi cúi người, nhưng mặt mày thật sự có vài phần thanh tú, cũng có bộ dáng quân tử khiêm nhường, thật sự rất xứng đôi với mỹ nhân đệ nhất Cẩm Giang thành, Kỳ Uyển Hân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 154: Bò cạp độc

Edit & Dịch: Emily Ton.

Chuyện về biên cương, ép tới nỗi toàn bộ mọi người trong đại điện đều nặng nề không nói.

Đặc biệt là Kỳ Trinh Đế, trên mặt càng thêm u ám, hai nắm đấm đặt trên bàn, nhìn mọi người đang đứng trong điện.

Kỳ Trinh Đế hơi tức giận: "Đã năm năm trời qua kể từ cuộc chiến cuối cùng của chúng ta với Khúc Khương. Những năm gần đây, Khúc Khương xem như vẫn an phận thủ thường, nhưng hiện nay đây binh xâm phạm, nhiễu loạn biên cương, đặt Đại Lâm chúng ta ở đâu?"

Một tiếng quyền đánh lên trên bàn.

Trong khi không có ai nói gì, Thái tử Cảnh Hoa bước về phía trước hai bước.

Cực kỳ tự tin, chấp tay nói: "Phụ hoàng, cuộc chiến 5 năm trước, Khúc Khương thất bại, hiện giờ chỉ đang hấp hối giữa giữa, không đủ để đe dọa. Phụ hoàng có thể phái một vị Đại tướng, mang mấy vạn tinh binh tới biên cương, chém những tàn binh tướng nhurọc của Khúc Khương kia. Sau đó lại thừa thắng xông lên, cùng lúc tiêu diệt Khúc Khương, loại trừ hậu họa vĩnh viễn."

Từng câu từng chữ, có thể thấy được sự tàn nhẫn độc ác!

Tuy nhiên, bao có vấn chính là bao có!

Nói ra như vậy, tất nhiên đôi lấy là về mặt thất vọng của Kỳ Trinh Đế.

Cảnh Diệc bất giác được sắc mặt thất vọng của phụ hoàng mình, khẽ miệng yên lặng câu lên một nụ cười mỉa mai, hần cũng tiến lên.

Nói: "Phụ hoàng, kế sách của Thái tử tất nhiên tốt, nhưng nhi thần cho rằng, Khúc Khương tới xâm phạm, chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, sẽ không dễ chúng ta bắt dễ như trở bàn tay, thỉnh phụ hoàng cân nhắc."

Khi Cảnh Diệc phân tích, mấy đại thần phía sau cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Và những lời hần nói, cũng khiến Kỳ Trinh Đế như suy tư điều gì.

Nhưng, Cảnh Hoa không vui chút nào, hần đi qua chỗ Cảnh Diệc: "Cảnh Diệc, làm đại sự không cần phải lo trước lo sau, cho dù Khúc Khương đã chuẩn bị đầy đủ thì như thế nào. Đại Lâm ta đã chiến thắng chúng một lần, sẽ có thể chiến thắng lần nữa. Nếu như đợi lâu thêm đến khi biên cương thất thủ, lúc ấy chúng ta mới xuất binh sao?"

"Ta không phải có ý này."

"Vậy thì là ý gì?"

Cảnh Hoa truy vấn.

Cảnh Diệc lạnh lùng liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó nhìn phụ hoàng mình, nói: "Phụ hoàng, ý của nhi thần, bất quá là để phòng vạn nhất. Hiện tại chúng ta có tám vạn quân sĩ đóng giữ biên cương, Khúc Khương chỉ phái ba vạn binh mã, muốn nhiễu loạn tám vạn binh mã. Có thể thấy được trong đó, nhất định có điều kỳ lạ. Vì thế, trước hết chúng ta cần phải nắm giữ toàn cục, mới có thể xuất binh tiêu diệt."

Kỳ Trinh Đế "Àn" một tiếng, đôi mắt sắc bén tinh nhuệ tỏa sáng, giống như hai mặt gương phản chiếu mọi thứ.

Một mặt là chính mình!

Một mặt là Cảnh Diệc!

Không sai, trong số tất cả nhi tử, chỉ có Cảnh Diệc giống mình nhất, tâm tính cũng thế, quyết đoán cũng vậy, đều rất giống!

"Nhi thần cho rằng, trước hết vẫn nên nắm giữ động cơ quan trọng nhất của Khúc Khương." Cảnh Diệc tiếp tục nói.

Cảnh Hoa vẫn không đồng ý, vội vàng nói: "Cảnh Diệc, ba vạn binh mã của Khúc Khương căn bản không đủ để cấu thành uy hiếp, binh mã Đại Lâm ta đủ để ngăn chặn bọn họ, chỉ cần phái binh đi là được. Người nói có điều kỳ lạ, quả thực rất buồn cười!"

"Ta biết Thái tử nóng vội, nhưng để suy nghĩ cho Đại Lâm, cho dù xáy ra bất luận sự tình gì, có phải nên cân nhắc rõ ràng trước, sau đó mới đưa ra quyết định hay không?"

"Cân nhắc rõ ràng? Khúc Khương bất quá chỉ là một nước nhỏ mà thôi, Đại Lâm ta binh hùng tướng mạnh, Khúc Khương chỉ có ba vạn binh mã, cho dù có điều kỳ lạ, Khúc Khương có thể có bản lĩnh lớn bao nhiêu mà muốn lật đổ chúng ta?"

"Thái tử....."

Không đợi Cảnh Hoa nói xong, Thái tử đã chuyển hướng tới Kỳ Trinh Đế: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, nên lập tức phái binh tiêu diệt, loại trừ hậu họa vĩnh viễn."

Cảnh Diệc và Cảnh Hoa đều nắm vững ý kiến của mình, hơn nữa không ngừng giằng co!

Đầy không phải là lần đầu tiên hai người không hợp ý nhau.

Từ xưa, các hoàng tử trong hoàng thất, vốn luôn có tính cách khác biệt.

Có câu thường nói rằng, rồng sinh chín con, mỗi con mỗi vẻ, có lẽ đây chính là đạo lý này!

"Lời Cảnh Diệc nói rất có đạo lý, thật vô lý khi Khúc Khương bắt đầu khuấy động sau 5 năm an phận, chờ cho tới bảy giờ mới bắt đầu khởi binh. Nhưng theo như lời Thái tử đã nói, tất nhiên cũng có đạo lý."

Kỳ Trinh Đế nghi ngờ càng sâu.

Tuy nhiên, Kỳ Trinh Đế lập tức hướng ánh mắt về phía Cảnh Dung vẫn luôn trầm mặc không nói.

"Người suy nghĩ thế nào về tình huống này?"

Trên mặt Cảnh Dung không có bất luận dao động nào, có lẽ là bởi vì lúc ở trên xe ngựa, Kỳ Văn Thư đã cho hần một hồi chuông cảnh báo.

Cảnh Hoa và Cảnh Diệc vốn đối nghịch, đột nhiên liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái.

Trong một cái liếc mắt này, hai người đều mang theo ý xấu.

Cảnh Dung vẫn đứng nguyên bất động ở chỗ cũ, ngừng đầu lên, nói: "Nhi thần tán đồng với Cảnh Diệc, lần này Khúc Khương tới xâm phạm, chắc hần có dụng ý khác."

Ồ!

Cảnh Diệc có chút ngoài ý muốn, hần không nghĩ tới, Cảnh Dung sẽ đứng về phía bên mình.

"Ồ, vậy người giải thích thế nào?" Kỳ Trinh Đế hỏi Cảnh Dung.

"Nếu như Khúc Khương thật sự cố ý khai chiến với Đại Lâm ta, sẽ không chỉ mang ba vạn binh mã tiến đến. Hơn nữa, bọn họ chỉ gây nhiễu loạn mà không phải giết chóc, mặc dù tuy ý cướp đoạt ở biên cương, nhưng không hề khiến một người bá tánh ở biên cương bị thương. Có thể thấy được mục đích lần này của Khúc Khương, đều không phải muốn khai chiến với nước ta."

"Tiếp tục nói."

"Năm năm trước, Đại Lâm và Khúc Khương khai chiến, khiến trăm họ lầm than, vô số bá tánh đã chết. Phụ hoàng chắc cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết năm đó lặp lại lần nữa. Nếu như nhi thần đoán không sai, Khúc Khương Vương có lẽ cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng kia, vì thế chỉ phái ba vạn binh mã tiến đến. Tuy nhiên....."

Cảnh Dung dừng lại một chút!

Sau đó tiếp tục: "Đối phương chỉ dựa vào ba vạn binh mã, đã có thể nhiễu loạn tám vạn binh mã biên cương chúng ta. Như vậy, người lĩnh quân Khúc Khương lần này, cũng tuyệt đối không phải là người bình thường."

Từ xưa đến nay, chiến dịch thành hay bại, người tướng quân lĩnh quân là quan trọng nhất.

Và người lĩnh quân lần này của Khúc Khương? Đến tột cùng là ai?

Cánh Dung từng chữ từng từ, đã phân tích thấu triệt từng chi tiết trong đó.

Kỳ Trinh để càng thêm tò mò, ngón tay vừa nhấc: "Cho dù đối phương lĩnh quân là ai, người có thượng sách để giải quyết việc này hay không?"

Lúc này Cánh Dung mới bước về phía trước một bước.

Trà lời: "Đối phương vừa không đối đầu trực diện với chúng ta, nhưng cũng không phải sử thần ra mặt nói nguyên do. Điều này hiển nhiên là đang dùng chiến thuật xung quanh chúng ta. Ý trong này chính là vì đối phương muốn giáp mặt nói chuyện cùng với phụ hoàng. Một khi đã như vậy, sao phụ hoàng không để bọn họ thỏa mãn, gọi vị tướng quân lĩnh binh của Khúc Khương kia, tuyên hân tới cung gặp mặt. Đợi sau khi hân nói rõ ý đồ, sau đó đưa ra quyết định cũng không muộn. Nếu hai bên có thể đạt được thỏa thuận chung, bá tánh không cần phải lâm vào cảnh lo lắng về những trận chiến khủng khiếp lần nữa. Tin chắc rằng, đây cũng là nguyên nhân vì sao Khúc Khương Vương vẫn do dự không hạ lệnh khai chiến."

Ngay sau khi Cánh Dung nói xong, Cánh Diệc một bên cũng lập tức nói: "Phụ hoàng, nhĩ thần cũng nghĩ giống như Cánh Dung, đều cảm thấy lần này Khúc Khương tới xâm phạm rất có vấn đề. Theo như lời Cánh Dung đã nói, cũng đúng là ý của nhĩ thần, không bằng hãy tuyên vị tướng lĩnh Khúc Khương kia tiến cung. Thứ nhất, cũng coi như có thể nhìn thấy được vị tướng quân mưu trí hơn người kia. Thứ hai, cũng có thể biết được dụng ý chân chính của Khúc Khương, sau đó bốc thuốc đúng bệnh."

Cánh Diệc phụ họa như thế, thật giống như đang muốn ôm công!

Một bên, sắc mặt Thái tử Cánh Hoa cực kỳ khó coi.

Hai người kia, từ khi nào lại ăn ý như vậy?

Kỳ Trinh để suy nghĩ một lúc, hỏi những đại thần ở phía sau: "Các khanh cảm thấy như thế nào?"

Mấy đại thần nhìn lẫn nhau vài lần, sau đó có Bình Bộ Thượng Thư Liễu đại nhân tiến lên.

Chấp tay nói: "Vĩ thần cảm thấy, Dung Vương và Dục vương nói rất chính xác."

Bởi vì các đại thần đều rất rõ ràng, lúc này, Thái tử đơn độc một phương, trong khi Cánh Diệc và Cánh Dung đều đứng về một phương.

Không bằng đứng ở phía Cánh Dung và Cánh Diệc, một phía mạnh hơn không thể ngã.

Kỳ Trinh để cẩn thận suy nghĩ sâu xa một hồi, sau đó đưa ra chủ ý.

"Một khi đã như vậy, tốt, truyền ý chỉ của trẫm, lập tức truyền triệu tướng lĩnh Khúc Khương tiến cung, cần phải lấy lễ sử thần hậu đãi."

"Vâng."

Kỳ Trinh để cũng có chút mệt mỏi, đặt khuỷu tay để ở trên bàn, day huyết Thái Dương khó chịu của mình, xoa xoa tay, cho toàn bộ thoải mái.

Sau khi tất cả mọi người đều đã thoái lui, trong điện khôi phục lại an tĩnh.

Trong lòng Kỳ Trinh Đế, không thể không bắt đầu có chút lo lắng và phòng bị.

Vừa rồi Cánh Dung như vậy, khiến hân nhớ tới một người.

Một người.....

Người vừa thông minh, vừa thâm tàng bất lộ! (Giấu mình rất sâu)

Người rất nhạy bén, nhưng vững vàng bình đạm!

Và thường thì người như vậy, giống như một con bò cạp độc nho nhỏ, nhìn như không có chút lực uy hiếp nào, nhưng một khi chăm đuôi vào xương cốt người, ngay lập tức sẽ khiến người đi vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Cá chép vàng trong nước

Ra khỏi Phụ Dương điện.

Cánh Dung đi hơi nhanh một chút, có lẽ là lo lắng Cánh Hoa sẽ chạy tới tìm mình.

Quả nhiên, lúc Cánh Dung vừa mới ra bên ngoài điện, Cánh Hoa đã đuổi kịp tới, ngăn Cánh Dung lại.

Một bộ tư thế hưng sư vấn tội: "Vừa rồi ở trước mặt phụ hoàng, vì sao người phải đứng ở bên phía Cánh Diệc?"

Buồn cười!

Đây là hai chữ bông chọc toát ra từ trong lòng Cánh Dung.

"Ta thực sự không hiểu ý Thái Tử."

Cánh Hoa cười lạnh một tiếng: "Cánh Dung, người không cần giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta. Ta vẫn luôn cho rằng, người sẽ không bao giờ tranh giành, luôn nghĩ người an tâm làm Tiểu Dao Vương. Xem ra, ta đã xem nhẹ người. "

Tiểu Dao Vương?

Cánh Dung cực kỳ hứng thú đối ba chữ này.

Hắn cười cười: "Thật đúng là hy vọng có một ngày kia, phụ hoàng có thể phong ta là Tiểu Dao Vương, cũng coi như một hạnh phúc tự tại."

"Được rồi, người thật sự muốn làm Tiểu Dao Vương thì cứ việc làm. Lúc ấy khi phụ hoàng hỏi người có thượng sách gì không, người không nên đáp lại." Trong lòng Cánh Hoa cực kỳ tức giận.

Rất cuộc, cục diện vừa rồi rất rõ ràng. Cánh Dung và Cánh Diệc đều đứng về một phía, trong khi bản thân hắn lại bị cô lập.

Điều này không thể xảy ra!

Không đợi Cánh Dung mở miệng nói chuyện, Cánh Hoa đột nhiên nhìn về phía sau vài lần, xem ra Cánh Diệc vẫn chưa kịp ra đây, vì thế hắn nắm lấy Cánh Dung và kéo qua bên cạnh vài bước.

Dò hỏi: "Cánh Dung, ta muốn hỏi người, rốt cuộc, người muốn đứng về phía bên ta, hay là bên phía Cánh Diệc?"

Đôi khi, đối với sự lớn mặt của Cánh Hoa hỏi ra những câu như vậy, Cánh Dung thật sự nói không nên lời.

Thiên hạ này, sao sẽ có Thái tử như vậy?

Hồ đồ như vậy?

Nếu như đó là một nữ nhân và bị ném vào trong hậu cung, sẽ không sống nổi qua ngày hôm sau ngay khi đã tiến cung.

Cánh Dung mang theo giọng điệu nhắc nhở, nhàu mày nói với hắn: "Thái tử, tai vách mạch rừng, có một số lời nói ra rồi sẽ không thể thu trở về. Người đã lớn lên ở trong hậu cung từ nhỏ, nên nói gì, không nên nói gì, đạo lý này, người hẳn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác."

Tuy nhiên.....

"Ta đang hỏi ngươi vấn đề khác, ngươi nói với ta chuyện này dễ làm gì?"

Thái tử còn mang theo vẻ mặt không kiên nhẫn.

Cánh Dung không có lời nào dễ nói!

Cánh báo của hắn không thể nói rõ ràng hơn, bao có này không thể hiểu được sao?

"Thái tử, ý của ta là....."

Lời còn chưa nói xong, đã nghe được giọng Cảnh Diệc truyền đến từ phía sau.

"Chẳng lẽ hai người các ngươi đang bàn luận về chuyện biến cương?"

Giọng điệu của Cảnh Diệc không mặn không nhạt.

Cánh Diệc cùng mấy vị đại thần lần lượt đi ra.

Các đại thần đều biết đây là chuyện giữa các hoàng tử, vì thế không ai dừng lại, bước nhanh rời đi.

Cánh Diệc đi tới, trên khóe miệng mang theo nụ cười ý vị sâu xa.

Cánh Hoa trừng mắt nhìn cái, ngoài miệng không quên nói một câu: "Tối giờ mới ra khỏi Phụ Dương điện, Dục vương đang muốn mượn sức các đại thần sao?"

Giọng nói của Cánh Hoa, âm dương quái khí!

Đương nhiên, Cảnh Diệc cũng không phải là kẻ ăn chay, thờ ơ nói một câu: "Thái tử vẫn còn biết đây là Phụ Dương điện của phụ hoàng! Nếu đã biết, nên tự quản tốt miệng của mình, đừng nói những sự tình khiến phụ hoàng không vui."

"Ngươi....."

"Mới vừa rồi khi Thái tử bàn về chuyện biến cương, đưa ra ý kiến thừa thắng xông lên, vĩnh tuyệt hậu họa, chẳng lẽ ngươi không chú ý tới thần thái của phụ hoàng hay sao?"

"Có ý gì?" Cánh Hoa truy vấn.

Cánh Diệc cười một tiếng, người như vậy có thể là đương kim Thái tử, thật sự buồn cười cực điểm.

Sau đó nói: "Thôi, vẫn nên để Thái tử tự mình lĩnh hội đi." Trong khi nói, hắn nhìn về phía Cánh Dung, trên mặt mang theo một sự ranh mãnh thâm nhập nhãn tâm.

Đó là điều cấm kỵ!

Nhưng trên mặt hắn, vẫn mang theo tư thái ung dung thường thức, nói với Cánh Dung: "Ta cũng không biết, thi ra Cánh Dung ngươi đối với chuyện mưu lược hành quân, cũng nắm giữ thấu triệt như thế. Tuy nhiên mới vừa rồi, còn đa tạ ngươi đã đứng về phía ta."

Lời này, dường như là cố ý nói cho Thái tử nghe.

Cố ý châm ngòi mâu thuẫn giữa Cánh Dung và Cánh Hoa.

Nhưng hắn đã xem nhẹ Cánh Dung. Cánh Dung cần bản không thêm để ý tới, vị trí Thái tử cái gì, các ngươi cứ việc tranh giành, có quan hệ gì với ta!

Cánh Dung vẫn luôn bình thản, thờ ơ nói: "Ta bất quá chỉ là việc nào ra việc đó, cũng không phải là đứng về phía một bên, tất cả mọi người đều là thân huynh đệ, sao phải phân chia như vậy?"

"Ngươi sai rồi." Ánh mắt Cảnh Diệc đột nhiên sáng lên, miệng nhếch lên giống như một đường kiếm sắc nhọn, từng lời tràn ra: "Từ một khắc khi chúng ta sinh ra, đã chủ định phải phân chia rành mạch. Điều này trong lòng mỗi chúng ta, chắc hẳn đều rất rõ ràng."

Rõ ràng!

Rành mạch!

Những từ này, hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của tình thân!

Cánh Diệc nghiêng ngang rời đi.

Cánh Hoa hồi phục lại tinh thần, ngoại trừ phần nộ vẫn là phần nộ, ngoài miệng nói một câu không cam lòng.

"Cánh Diệc này, có năng lực gì mà muốn tranh chấp với ta? Hiện giờ, ta mới là Thái tử, tương lai địa vị cũng nhất định ở phía trên hắn, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ trừ khử hắn, nhổ cỏ tận gốc, để cho hắn biết, kết cục của việc đối nghịch với bốn Thái tử."

Nắm chặt hai nắm đấm!

Lời này, không thể nghi ngờ cũng muốn nói cho Cánh Dung nghe, đồng nghĩa với việc cho Cánh Dung một hồi chuông cảnh báo!

Cánh Dung có chút đau đầu, lắc đầu, xoay người rời đi.

.....

Giờ này khắc này, Kỳ Vân Thư đã ra khỏi cung Tiêu Phi.

Sắc mặt lạnh lùng không có biến hoá gì so với lúc đi vào, tuy nhiên trên khóe môi nằng, lại mang theo một nụ cười khiến người không thể phát hiện ra.

Đó là một nụ cười xa lánh khiến người ớn lạnh!

Nàng bước đi từng bước một, đi về hướng cửa phía Nam, ánh mắt không hề nghiêng ngó chút nào, nhìn thẳng phía trước.

Một cơn gió lạnh quét qua hậu cung, thổi trên áo choàng và mái tóc nàng, không ngừng tung bay bốn phía.

Giống như trong thâm cung quý quyết, khiến người không dám chạm vào.

Và trong đầu nàng, quay lại đoạn đối thoại vừa rồi của mình cùng với Tiêu Phi.

"Tiên sinh thích bức họa này chứ?" Đôi mắt phương thon dài của Tiêu Phi, nhiễm đầy sự gợi ý quyến rũ.

Bà ta cảm thấy, bức họa này, nhất định có thể đã động tới Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên.....

"Tất phẩm do Bạch tiên sinh vẽ ra, có thể nói là tuyệt mỹ, lưu truyền hậu thế, nhất định sẽ khiến người tranh nhau sưu tầm. Đáng tiếc, thảo dân phiêu bạc bên ngoài, không có cuộc sống yên ổn, không thể tránh khỏi có ngày sẽ phải ăn ngai ngoài trời. Một bức họa quý trọng như vậy đặt ở bên người, cho dù thảo dân dụng tâm yêu quý, chỉ sợ cũng sẽ có tồn tại. Không bằng cứ đặt nó ở trong hoàng cung là an toàn nhất."

Lý do thoái thác này, khiến Tiêu Phi không thể nào tiếp tục ăn cần tặc đồ.

Trên khoé mắt bà ta, đều bị chùn bước trước Kỳ Vân Thư.

Tươi cười trên mặt bà ta cứng đờ: "Tiên sinh thông minh, bốn cung lĩnh giáo!"

"Nuông nuông quá lời."

Cuối cùng, Tiêu Phi đứng dậy từ trên ghế quý phi, dẫn đôi giày vàng thêu loan, đi tới trước mặt Kỳ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư cũng đứng dậy ngay sau đó, tư thái đứng thẳng giống như thần tử.

Tiểu Phi khẽ thấp giọng điệu, đột ngột hỏi nàng một câu đầy thâm ý.

"Tiên sinh cảm thấy, đi trên mặt đất và bay trên bầu trời, cái nào có ưu thế hơn?"

Ý ngoài lời, Cảnh Dung và Cảnh Diệc, nàng chọn ai?

Đó là một câu giống như Cảnh Hoa từng hỏi Cảnh Dung, giữa Cảnh Hoa hẳn và Cảnh Diệc, Cảnh Dung sẽ chọn ai, phương pháp đều giống như nhau!

Lúc ấy, nàng chỉ trả lời lại một câu: "Vậy nương nương cảm thấy, một con cá chép vàng ở trong nước, nó sẽ chọn cái gì?"

Nhỏ tới sắc mặt Tiểu Phi lúc ấy, Kỷ Vân Thư lập tức không nhận được cười lên một tiếng.

Nữ nhân hậu cung, đều sẽ luận tính kế. Tính kế tới, tính kế đi, còn không phải tới lúc tóc bạc trắng xóa cả dãi hay sao?!

Ngay khi nàng cáo lui, Cảnh Huyền vốn định đuổi theo ra ngoài, nhưng đã bị Tiểu Phi kéo lại.

Cảnh Huyền gọi vài tiếng "Kỷ tiên sinh", Kỷ Vân Thư cũng không quay đầu lại nàng ta một cái.

Lúc này, nàng đã tới cửa Nam, Cảnh Dung vẫn chưa tới, nàng lập tức lên xe ngựa trước.

"Đi thôi!" Nàng nói với mã phu.

Mã phu trả lời: "Vương gia vẫn chưa tới."

"Không đợi nữa!"

"Vậy, ngài sẽ hỏi Dung Vương phủ hay sao?"

"Lương Sơn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Trên Lương Sơn

Xe ngựa vừa mới rời đi không lâu, Cảnh Dung đã đến cửa Nam, xe ngựa vẫn chờ bên ngoài đã không còn nữa.

Trong lòng hẳn hơi buồn bực, hướng về phía thị vệ thủ vệ hỏi: "Xe ngựa Dung Vương phủ đâu?"

"Vừa mới rời đi."

"Kỷ tiên sinh tiến cung với bốn vương đâu?"

Hắn mơ hồ có một loại dự cảm không tốt.

Thị vệ đứng sực thật trả lời: "Vị Kỷ tiên sinh kia đã lên xe ngựa đi rồi."

Được lắm Kỷ Vân Thư! Bốn vương là người sống sờ sờ như vậy, người không nhìn thấy bốn vương vẫn chưa lên xe ngựa hay sao? Hay là cố ý không đợi bốn vương?

Thật đủ lớn mặt!

Hắn tâm sinh lửa giận, cực lực áp chế!

Có lẽ hẳn cũng biết lý do vì sao Kỷ Vân Thư sẽ không đợi hắn, đơn giản, chính là lo lắng hẳn sẽ ngăn cản nàng đi tới Lương Sơn, nàng đơn giản muốn tiến thẳng hậu tấu. (Làm trước nói sau)

Nữ hải, đợi lát nữa bốn vương bắt được người, xem bốn vương trừng phạt người thế nào.

Cảnh Dung ra lệnh cho thị vệ dắt một con ngựa tới, phóng lên lưng ngựa, vội vàng đi về hướng Lương Sơn.

Và phía sau Cảnh Dung, cặp mắt đen như mực của Cảnh Diệc, nhìn chăm chăm Cảnh Dung lên ngựa phóng đi.

Tâm phúc Đẩu Tuyên bên cạnh hỏi một tiếng: "Dung Vương rời đi một mình, có muốn thuộc hạ....."

Cảnh Diệc hơi nhíu miệng lên, trầm giọng nói: "Tốt nhất hãy làm cho sạch sẽ lưu loát một chút, đừng lưu lại dấu vết gì."

"Vâng!"

Đẩu Tuyên chuẩn bị rời đi làm nhiệm vụ, Cảnh Diệc giờ tay ngẩn hẳn lại, suy nghĩ cẩn thận, nói: "Hãy đi thông báo với Nghiêm Duy Di, báo hẳn phải người mang theo thạch ban độc. Dù sao, hẳn cũng hẳn không thể giết chết Cảnh Dung. Nhân tiện, diệt trừ luôn cả Kỷ Vân Thư, miễn cho đêm dài lắm mộng."

"Vương gia anh minh."

"Hiện tại chúng ta đang ở kinh thành, không thể ô ử tay bốn vương."

Trong khi hẳn nói, còn kèm theo một tiếng cười nhạt!

.....

Lương Sơn cách cửa thành không xa, hơn nữa nằm quanh đường chính, Kỷ Vân Thư một đường đi tới đó, ngẫu nhiên vén rèm lên nhìn vài lần, thỉnh thoảng cũng có vài xe ngựa đi qua.

Sau khoảng nửa nén nhang, nàng đã tới chân núi Lương Sơn.

Kỷ Vân Thư nhảy xuống từ trên xe ngựa, nhìn nhìn sắc trời, lúc này vừa đúng chính Ngọ, độ ẩm trên Lương Sơn vẫn ở mức rất thấp.

Mã phu cảm thấy kỳ lạ nên hỏi một câu: "Kỷ tiên sinh, ngài tới nơi này làm gì?"

"Không sao, người tạm thời chờ ở chỗ này là được."

"Điều này....." Mã phu có chút khó xử.

"Yên tâm đi, ta sẽ không đi quá xa, chỉ ở gần đây."

"Ta vẫn nên đi theo tiên sinh, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta không thể giải thích được với Vương gia."

Đồng thời với khi nói chuyện, mã phu đã dắt kéo xe ngựa qua một bên, cầm dây trời và buộc vào trên một cây trên đại, chuẩn bị cùng đi theo Kỷ Vân Thư lên núi.

Nhưng.....

Kỷ Vân Thư từ chối, nói: "Người vẫn nên lưu lại đây đi, cẩn thận trông chừng xe ngựa là được. Nếu không, lỡ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn với xe ngựa, người và ta quay về Dung Vương phủ thế nào? Đến lúc đó trời đã tối, cửa thành cũng đóng."

Trên đường chính xem như vẫn an toàn, tuy nhiên một chiếc xe ngựa xa hoa đặt ở một bên, không có người trông giữ, khó đảm bảo sẽ không có người mượn gió bẻ măng.

Hon nữa, khoảng cách từ nơi này về Dung Vương phủ, đích thực quá xa!

Vì thế, cẩn thận vẫn hơn!

Mã phu suy nghĩ một lúc, cũng có chút lo lắng, hon nữa không thể lầy chuyễn được Kỳ Vân Thư, đành phải chờ tại chỗ.

Cần cứ theo lời của Kinh Triệu Doãn, thì thế được phát hiện ở phía Đông Nam chân núi Lương Sơn, mà vị trí của Kỳ Vân Thư lúc này, chính là phía Tây.

Nàng đứng yên tại chỗ suy nghĩ một hồi.

Ngoài miệng không khỏi lẩm bẩm một tiếng: "Nếu như người chết rồi từ nơi này xuống, sao nàng ấy lại nằm ở sườn núi Đông Nam? Chẳng lẽ nàng ấy đi vòng quanh chân núi, hay là xuyên qua cánh rừng này?"

Sau khi nàng cẩn thận tính toán trong lòng một lượt, lập tức tỉnh ngộ!

Hai tròng mắt mở lớn, có chút kinh ngạc.

Nhưng trong kinh ngạc, còn có một chút vui mừng.

Nàng bè một nhánh cây làm gậy, dự định sẽ đi qua khu rừng trước mặt, đi tới chân núi Đông Nam của Lương Sơn.

Vừa mới đi vào trong rừng, lập tức đã bị hơi ẩm dày đặc trong rừng ập vào trước mặt, dòng khí lạnh băng, khiến cả người nàng run rẩy vì nhiệt độ giảm xuống.

Buổi trưa vốn là thời điểm ấm nhất và sáng nhất, nhưng trong khu rừng này, ánh sáng lại bị cây cối rậm rạp cao lớn che khuất khiến không khí âm u nặng nề, những đốm sáng thoát qua tán lá loang lổ trên mặt đất, hon nữa còn bị gió lạnh quét qua, lá rụng xào xạc, tạo ra sự quý đì thảm người.

Cũng may, nàng đã từng gặp qua rất nhiều người chết, tất nhiên cũng không sợ bầu không khí trong khu rừng tối tăm này.

Dựa vào cây gậy trong tay, nàng chống từng gậy đi lên phía trên, hơi ẩm cũng càng ngày càng nặng, gió lạnh cũng bắt đầu lan tràn khắp người, bước chân càng ngày nặng, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Khi nàng leo lên một con dốc, mặt đường lầy lội khiến bước chân của nàng bỗng nhiên vô ý trượt một chút.

Thân thể cũng đột nhiên ngã về phía trước, nhưng nàng còn chưa kịp có phản ứng, một bàn tay to mạnh mẽ đã ôm chặt vòng eo của nàng, sau đó dùng sức kéo lại, nhặt được nàng gần như ngã gục xuống.

Và phía sau lưng nàng, đã dán vào một bộ ngực rắn chắc!

"Nếu bản công tử không xuất hiện đúng lúc, cô nương có thể đã ngã."

Giọng điệu ấm áp phù phiếm vang lên bên tai của Kỳ Vân Thư.

Giọng nói rất rõ ràng, Kỳ Vân Thư nhanh chóng gỡ tay từ trên eo mình ra.

Nàng xoay người, sắc mặt nghi hoặc: "Sao lại là người?"

Lý Thời Ngôn mang theo tươi cười nhìn nàng, trong tay vẫn mang theo quạt xếp tinh xảo, nhướng mày.

Hắn nói: "Xem ra, ta đoán không sai, người thật sự là Thư nhi."

Ồ!

Kỳ Vân Thư cũng lờn phản bác, mím môi: "Người tới đây làm gì?"

"Người dạo chơi từ vương phủ đến trong cung, sau đó lại tới đây, dọc theo đường đi, ta đều đi theo người."

"Đi theo ta?" Kỳ Vân Thư mang vẻ mặt hoang mang: "Người từ Du châu đi tới kinh thành, vẫn luôn đi theo ta, rốt cuộc là vì sao?"

"Không phải ta đã nói rồi sao? Nhìn thấy thủ pháp phá án của người, bản công tử rất ngưỡng mộ, muốn đi theo người tham thảo một phen, nhân tiện, có thể uống rượu ngâm thơ, trở thành bằng hữu." Lý do quả là rất hợp lý!

Kẻ có bệnh!

Thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, muốn uống rượu ngâm thơ, có rất nhiều nữ nhân sẵn sàng theo, cần gì phải dán với nàng?!

Kỳ Vân Thư neho mắt liếc hần một cái, không kiên nhẫn nói: "Vừa rồi đa tạ công tử ra tay tương trợ, tuy nhiên, người vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi, hiện tại ta không có thời gian."

"Ta biết, người đang điều tra vụ án mất tích."

"Nếu người đã biết, vậy đừng tới quấy rầy ta."

"Thật ra, ta cũng khá tò mò, rốt cuộc sát thủ giết người biến thái kia là ai." Trong khi nói, hần lớn mặt xán lại gần Kỳ Vân Thư, sau đó nói: "Mấy ngày nay, về vụ án mất tích, ta có nghe nói không ít, còn biết trên Lương sơn phát hiện ra một khối thi thể, và có nương người là người đã nghiệm thi."

Kỳ Vân Thư lui ra phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với hắn, bất động thanh sắc với hắn, bất động thanh sắc hỏi một câu: "Vậy thì sao?"

Quạt xếp trong tay hần vung lên: "Vì thế, ta muốn giúp người. Người xem, rừng trong này rất lạnh, mặt đất lại ẩm ướt, một nữ tử yếu nhược, rất dễ đáng xảy ra chuyện, người hãy coi như..... ta đang giúp đỡ người, như thế nào?

Chính xác, muốn đi qua khu rừng này tới chân núi Đông Nam, khó đảm bảo nàng sẽ không giống như người chết dẫm trên cọc gỗ, trượt sau ngã mà chết.

Kỳ Vân Thư cẩn thận chăm chú một lúc, sau đó gật đầu.

"Được, nhưng tai ta hơi đau, nếu có thể người đừng nói lời nào, tốt nhất là ngậm miệng lại."

"Yên tâm, bản công tử sẽ không quấy rầy người."

Đôi mắt Lý Thời Ngôn lấp lánh, giống như hắn đã đạt được lợi ích thiên to lớn.

Kỳ Vân Thư đi về phía trước, hần cũng thành thành thật thật theo sát ở phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Một mảnh vải bố trắng

Kỳ Vân Thư đi ở phía trước!

Lý Thời Ngôn đi ở phía sau!

Nhìn thân ảnh mình khánh gian nan đi ở phía trước mặt mình, hần có chút lo lắng, nâng cao cảnh giác vài phần, dự định sẽ cẩn thận che chở cho nàng.

Hai người đi được một lúc, Lý Thời Ngôn hỏi: "Hiện tại, chúng ta đang đi theo phương hướng nào?"

"Đông Nam." Kỳ Vân Thư đáp lại.

"Ta không hiểu, vì sao người muốn đi xuyên qua khu rừng này? Người nhìn xem nơi này, hơi ẩm dày nặng như vậy, không nhìn thấy ánh mặt trời, vì sao không đi vòng quanh chân núi?"

Lý Thời Ngôn nhủ mây không hiểu.

Phía trước, Kỳ Vân Thư đi rất cẩn thận, cây gậy trong tay chọc vào mặt đất một bên, không quay đầu lại hỏi: "Người rất muốn biết phải không?"

"Đương nhiên." Lý Thời Ngôn gật đầu khẳng định: "Nếu như người cảm thấy thiên phú của ta không tệ lắm, không ngại nhận ta làm đồ đệ, nói không chừng, tương lai ta cũng có thể phá án trong nháy mắt giống như người."

Phá án trong nháy mắt?

Những chữ này, khiến Kỳ Vân Thư không thể không cười, nhưng nàng không trả lời hẳn.

Cũng bởi vì nàng không nói gì nên sự nghi ngờ trong lòng Lý Thời Ngôn càng tăng.

Hắn tiếp tục truy vấn: "Nếu như người đã đồng ý để ta đi theo người, vậy cần gì phải che giấu suy nghĩ của mình. Nếu người nói cho ta, ta có thể đưa ra chủ ý giúp người."

Kỳ Vân Thư dường như không thấy phiền chán, hít một ngụm không khí ẩm lạnh lẽo.

Nói: "Người chết chắc chắn đã đi từ trên đường cái, xuyên qua cánh rừng này, sau đó chạy về phía Đông Nam."

"Sao người biết?"

"Bởi vì quanh đây đều là rừng núi, tiểu phu cũng thường xuyên ra vào, căn bản không thể giấu người. Hơn nữa, Kinh Triệu Doãn đã điều tra qua những vùng phụ cận, chắc chắn không tồn tại bất luận khả năng nào có thể giấu người. Dựa vào tình trạng thân thể người chết mà nói, không thể có tình trạng treo treo leo leo suối chảy từ nơi rất xa để tới Lương Sơn. Vì thế, chỉ có một lời giải thích duy nhất."

"Đó là gì?"

"Người chết lúc ấy, chắc hẳn đã chạy thoát ra từ trong xe ngựa hoặc thứ gì đó có thể che giấu người ở trên đường cái. Và lúc ấy, tất nhiên có người đã truy đuổi nàng ấy, dưới tình thế cấp bách, nàng ấy không có khả năng đi vòng quanh khu rừng rộng lớn để chạy về phía chân núi Đông Nam, vì thế nàng ấy đã chạy vào trong rừng, sau đó chạy về phía Đông Nam. Thật không may, nàng ấy đã bị té ngã, phần đầu vô tình đánh vào trên tảng đá, bị mất mạng tại chỗ."

Kỳ Vân Thư cực kỳ kiên nhẫn giải thích!

Lý Thời Ngôn khiếp sợ gật đầu vài cái, vì mặt sùng bái, nhưng vẫn không quên hỏi lại: "Vậy hiện tại người đang đi theo con đường người chết đi qua lúc ấy, là muốn biết điều gì?"

"Muốn tìm bất cứ dấu vết nào hung thủ lưu lại, hoặc là, những thứ khác mà ta không biết."

Giải thích xem như rõ ràng, nhưng khiến cho bộ não của Lý Thời Ngôn làm việc chăm chỉ hơn, phải mất một khoảng thời gian dài mới hiểu được hết.

Hắn kinh ngạc cảm thán!

Hắn thật sự muốn mở cái đầu của nữ nhân này ra và nhìn xem, bên trong, chứa đựng cái gì!

Kỳ Vân Thư vẫn ra sức đi về phía trước, tiếp tục nói: "Còn có một điều nữa, Lương Sơn nằm ở ngay phía ngoài kinh thành, và chỉ có một con đường lớn như vậy. Nếu muốn che giấu người chết, có khả năng xe ngựa sẽ phải lớn hơn một chút. Hơn nữa, lúc ấy hướng xe ngựa chạy, rất có khả năng, chính là ra khỏi thành."

"Vì sao?"

"Bởi vì vụ án mất tích, bên trong thành sớm đã đề phòng nghiêm ngặt, hơn nữa đang điều tra khắp nơi. Hung thủ có khả năng lo lắng sẽ bị phát hiện, vì thế sốt ruột muốn vận chuyển người chết ra khỏi thành. Tuy nhiên, có một điểm ta không hiểu rõ, nếu thật sự đó là một chiếc xe ngựa, muốn che giấu người chết ở bên trong thực sự rất dễ. Nhưng, khi ra vào thành, đều phải qua kiểm tra nghiêm ngặt, hung thủ làm thế nào có thể tránh thoát, vận chuyển được người chết ra ngoài?"

Trong lòng Kỳ Vân Thư cũng dần dần chìm trong bối rối!

Tóm lại, vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ!

Nàng không có manh mối nào, hiện tại, chỉ có thể trông cậy vào núi rừng nơi đây, tìm được một số manh mối.

"Thời, trước tiên vẫn nên tìm một số manh mối nào đó có liên quan tới vụ án ở nơi này đi." Kỳ Vân Thư nói.

Lý Thời Ngôn không tiếp tục hỏi nữa, những lời Kỳ Vân Thư đã nói, cũng đủ để hắn chậm rãi tiêu hóa.

Đột nhiên —

"Chờ đã!"

Kỳ Vân Thư dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?"

"Người nhìn xem, nơi đó có phải có một miếng vải bố trắng hay không?"

Ngón tay nàng chỉ vào một chỗ!

Cách đó không xa, có một mảnh vải bố trắng bị vướng trên những cành cây rồi rậm

Tuy nhiên, phía dưới những nhánh cây rồi loạn chính là sườn dốc, chỉ có thể thật cẩn thận đi xuống, mới có thể với được mảnh vải bố trắng kia.

Lý Thời Ngôn nheo mắt nhìn vài lần, gật đầu: "Đúng là có một mảnh vải bố, khả năng chính là một mảnh vải bố bình thường."

"Lấy xem thì biết."

Sau một lúc, Kỳ Vân Thư đã chống gậy đi qua, cong lưng, duỗi tay ra, nhưng làm thế nào cũng không thể với tới.

"Ta tới!"

Lý Thời Ngôn kéo nàng lên, đang chuẩn bị đi xuống giúp nàng.

Vút vút vút —

Ngọn cây đột nhiên bị thứ gì đóng đinh một loạt!

Giữa khu rừng âm trầm đầy bóng cây, âm thanh thật sự rất chói tai.

Trên cây đại thụ cao lớn, đột nhiên có hơn mười hắc y nhân nhảy xuống, mỗi người đều cầm kiếm trong tay, đâm về phía hai người.

Khi Kỳ Vân Thư nhìn thấy kiếm đâm tới, bàn tay của nàng theo bản năng lập tức bảo vệ phía sau lưng của Lý Thời Ngôn.

"Cẩn thận!"

Quạt xếp tinh xảo mang theo bên mình vốn chỉ để trang trí chứ không xài được, bị Lý Thời Ngôn mở ra và vung lên, không ngờ có thể bắn ra mấy cây ngắn chấm sắc bén.

Cực kỳ chuẩn xác bắn vào giữa cổ họng của mấy hắc y nhân, mất mạng ngay tại chỗ!

Kỳ Vân Thư không ngờ tới, quạt xếp kia, thì ra là một vũ khí lợi hại như thế.

"Dựa vào trên cây đại thụ, đừng chạy loạn." Lý Thời Ngôn nghiêng mắt dạn dò nàng.

Khoảnh khắc sau, hắn đã chém giết cùng với những hắc y nhân kia thành một khối.

Nhưng không biết từ khi nào, trên đỉnh cây đại thụ mà Kỳ Vân Thư vốn đang dựa lưng vào, một hắc y nhân nhảy xuống, kiếm phong rơi xuống, tàn nhẫn bay thẳng và đâm xuống đầu nàng không chút lưu tình.

Nàng vô thức ngược mắt nhìn chăm chăm, thanh kiếm kia, phảng phất mang theo ánh sáng của sao băng, chợt phóng to ở trong mắt nàng!

Ta chắc chắn phải chết hay sao?

Sống từ Cẩm Giang tới nơi này, vụ án mất tích còn chưa phá được, 《Lâm Kinh Án》 vẫn chưa điều tra.

Hon nữa, Vệ Dịch phải làm sao bây giờ?

Cánh Dung sẽ thay nàng chiếu cố hân hay sao? Sẽ đối tốt với hân hay sao?

Ngay khi thanh kiếm kia cách tầm mắt của nàng khoảng 0,0001 cm, một viên đá bay tới, ngay chớp mắt đẩy thanh kiếm ra. Lực của viên đá đủ để thanh kiếm nháy ra khỏi tay của hắc y nhân, ổn định vững chắc dừng ở trong một bàn tay to rộng.

Cánh Dung cầm lấy thanh kiếm vừa đoạt được, đâm vào ngực hắc y nhân.

Đồng thời.....

Dùng sức kéo Kỳ Vân Thư qua, khiến nàng đâm vào lồng ngực rắn chắc của hân.

"Lần sau còn dám bỏ rơi bốn vương, bốn vương sẽ tự mình giết ngươi." Đôi mắt kịch liệt dâng lên lửa giận.

Mặc dù xung quanh ánh sáng mờ ảo, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt nghiêm túc phẫn nộ của hân.

"Ta....."

Căn bản không đợi Kỳ Vân Thư giải thích, Cánh Dung đã lập tức đẩy nàng trở lại cây: "Chờ ở đây."

Sau đó, cầm thanh kiếm, tham gia vào cuộc chém giết với hắc y nhân.

Kỳ Vân Thư che ngực, thật lâu sau mới có phản ứng lại.

Nhìn hai bên đã chém giết thành một mảnh, tầm mắt của nàng, một lần nữa lại dừng ở trên tấm vải bó trắng. Sau một hồi suy nghĩ, nàng vừa cảnh giác, bước chân cũng vừa chậm rãi dịch qua về phía bên kia.

Ngón tay nắm lấy những nhánh cây hỗn loạn bên cạnh, nàng nhích gần hơn về phía sườn dốc, dùng một tay khác, cố sức với tấm vải bó trắng.

Nhích về phía trước một chút!

Lại nhích về phía trước thêm chút nữa!

Cuối cùng cũng với tới!

Một tay nắm lấy tấm vải bó trắng, nhưng.....

"A!"

Thân thể của nàng, từ trên sườn dốc, lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Ngươi bị thương?

Ngay khoảnh khắc rơi xuống, tâm trí Kỳ Vân Thư trở nên trống rỗng!

Cho dù như vậy, nàng vẫn liều mạng với lấy bằng được mảnh vải bó trắng trong tay.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc khi nàng ngã xuống, phía sau lưng nàng đập mạnh vào những tảng đá cứng rắn, những nhánh cây hỗn loạn cũng không ngừng tùy ý "găm cắm" ở trên người nàng.

Trên đầu truyền đến cảm giác choáng váng kịch liệt khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

Khi cảm giác buồn nôn đang dâng lên dữ dội, một thân ảnh nhảy xuống từ trên cao, ôm chặt thân thể đau đớn của nàng vào trong vòng tay, bảo vệ nàng khỏi những vương vãi, cùng nhau co lại cuộn tròn.

Cứ như vậy tiếp tục lăn xuống!

Kỳ Vân Thư phảng phất có thể cảm giác được, người đang ôm nàng, gần như dùng hết toàn bộ năng lực của hân để bảo vệ nàng.

Cũng loáng thoáng nghe được đối phương nói một câu.

"Ta không cho phép ngươi rời khỏi ta nữa!"

Hơi thở ấm áp, ủa vào trên vành tai mẫn cảm của nàng, cảm giác tê dại kia, dần dần khiến nàng mất đi ý thức.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không biết qua bao lâu.

Kỳ Vân Thư bởi vì đau đớn nên tỉnh lại.

Nàng gượng tay ấn trên huyệt Thái Dương của mình, đau đến nổi trong miệng nhẹ giọng rên rỉ một tiếng.

Nàng chớp chớp đôi mắt rồi mở ra, nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Trước mặt có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, vấy ra những tia lửa nhỏ, âm thanh giống như nổ bông ngô, chiếu sáng hàng động nhỏ âm u.

Vách đá nhám thạch sùng sùng bao quanh, ở trên đỉnh hình thành một hình vòng cung nửa vòng tròn, phía trên vách đá, dây thường xuân bò đầy trên đó, trên lá cây còn có nước chậm rãi chảy xuống.

Từng giọt!

Nhịp điệu nhịp nhàng của những giọt nước nhỏ đã phá vỡ sự yên tĩnh trong hang động, giống như một nốt nhạc vang lên trong tai, cực kỳ dễ nghe!

Kỳ Vân Thư duỗi cổ, quần áo che trên người liền rơi xuống một bên.

"Tỉnh?"

Giọng nói lo lắng của Cánh Dung vang lên bên cạnh.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, lập tức nhìn thấy Cánh Dung mặc áo trong màu trắng, đang dựa vào trên tảng đá sau lưng. Hân nhắm mắt lại, buông đầu xuống, một trong hai chân duỗi dài, một chân kia cong lại, cánh tay yếu ớt đặt ở trên đầu gối.

Mặc dù, Kỳ Vân Thư chỉ cách hân một đoạn ngắn!

Mặc dù, hân buông đầu xuống, nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ miệng vết thương trên sườn mặt hân do bị nhánh cây cào qua, bởi vì không được xử lý, vết máu trên mặt vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy được.

"Ngươi bị thương?"

Đồng thời khi nói chuyện, nàng vươn cánh tay thon dài của mình, đầu ngón tay chuẩn bị chạm vào khuôn mặt Cánh Dung.

Nhưng.....

Cánh Dung giờ tay, ngón tay nàng đang duỗi tới.

"Ta không sao!" Giọng điệu của hắn có chút yếu ớt.

"Nhưng mặt ngươi....."

"Chút thương thế nhỏ."

Cánh Dung thuận thế nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, nâng mí mắt một mí lên, nhìn Kỳ Vân Thư.

Một lúc thật lâu, mới nói một câu.

"Về sau, đừng làm như vậy nữa."

Giọng nói quanh quẩn ở trong huyết động, đánh thẳng vào trái tim Kỳ Vân Thư.

Nàng im lặng không nói, trái tim đột nhiên không kịp phòng bị nhảy lên mãnh liệt, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng.

"Ồ!"

Đột nhiên, Cánh Dung dè ngực mình lại, đuôi lông mày vốn luôn bình đạm đau đớn một tức, sau đó từ trong miệng phun ra một búng máu.

Kỳ Vân Thư trở nên căng thẳng, ánh mắt ngay lập tức dừng ở trên ngực Cánh Dung.

Quần áo màu trắng, dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ, chảy ra từ giữa hai ngón tay ấn xuống.

"Để ta nhìn xem"

Kỳ Vân Thư đứng dậy, cúi xuống trước mặt hắn, chuẩn bị xem xét miệng thương thế ở trước ngực hắn.

"Ta không sao."

"Đã chảy máu như vậy ngươi còn nói không sao."

Nàng bá đạo mờ tay hắn ra, thật cẩn thận cởi áo trên người hắn ra, lộ ra làn da màu lúa mì, cùng với bộ ngực kiên cố mạnh mẽ.

Hon nữa, tám khối cơ bụng hiện lên rất rõ ràng.

Dáng người của nam nhân này, thực sự mê người!

Kỳ Vân Thư cúi bó từng lớp áo mà không hề nhận ra, khoé miệng nhọt nhọt của Cánh Dung hơi gợi lên.

Mang theo một nụ cười khó nói

Kỳ Vân Thư chuyên chú xem xét miệng vết thương trên ngực hắn, vẫn không hề chú ý tới.

Trên da thịt đã bị những mảnh cây đâm thủng, máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài.

"Đây là do những nhánh cây đâm phải nên mới bị thương, miệng vết thương tương đối sâu, bên trong, khẳng định còn lưu lại vụn gỗ. Ta sẽ giúp ngươi rửa sạch và băng bó lại, nếu để vụn gỗ lưu lại trong da thịt sẽ dễ bị nhiễm bệnh."

"Ta không đau!" Cánh Dung nói giọng nghẹn ngào.

"Ồ trước mặt ta, không cần cố gắng mạnh mẽ."

Nàng chọc thủng hắn!

Nụ cười càng lan mạnh trên khuôn mặt Cánh Dung. Đau đớn trên ngực, bởi vì nhìn thấy Kỳ Vân Thư lo lắng cho mình như vậy mà biến mất không còn một mảnh.

Nàng nâng mắt lên, vừa lúc nhìn thấy được ánh mắt một mí của Cánh Dung, phản chiếu ra ý cười.

"Đã lúc này rồi, ngươi còn cười được!"

"Vân Thư." Hắn gọi nàng một tiếng.

"Hả?"

"Nếu như vì ta bị thương, ngươi mới lo lắng cho ta như vậy, ta đây tình nguyện mỗi ngày đều....."

Hắn còn chưa nói xong, Kỳ Vân Thư đã bịt kín miệng hắn.

Hon nữa nghiêm túc nói: "Không được phép nói những lời như vậy."

Đôi mắt Cánh Dung đang nhìn nàng, ngay lập tức cong lên, giống như hai đóa hoa anh đào nở rộ, khiến Kỳ Vân Thư có chút nóng lên.

Không thể không nói, loại ánh mắt một mí nhưng đầy thâm tình này, đã lộ ra toàn bộ hormone kích thích của nam nhân đối với nữ nhân.

Kỳ Vân Thư vừa nhanh chóng di chuyển ánh mắt, vừa nói: "Ta sẽ đi tìm một số thảo dược."

Khi nàng đứng dậy, tay che trên miệng Cánh Dung cũng được rút ra, nhưng khoảnh khắc sau đó, cổ tay đã bị Cánh Dung giam cầm.

"Đừng đi."

Trong giọng nói, có thể nghe thấy ẩn chứa sự lo lắng.

"Ta chỉ đi ra ngoài tìm chút thảo dược, sẽ quay lại sớm thôi."

"Hiện tại bên ngoài trời đã tối, không....."

"Miệng vết thương của ngươi nếu không được xử lý, thật sự sẽ xảy ra chuyện, ngươi vì cứu ta nên mới bị thương, ta không thể nhìn ngươi và mặc kệ không làm gì như vậy."

Nàng rút tay mình về, thu vào trong ống tay áo, dứt khoát xoay người ra khỏi hang động.

Cánh Dung vốn định kéo nàng lại, nhưng bắt lực, thân thể của hắn không cho phép.

Thật ra, trên người hắn, không chỉ bị thương một chỗ trên ngực!

Vì để bảo vệ Kỳ Vân Thư, khi hắn lần xuống từ phía trên, trên thân thể hắn, đã bị đâm và tạo thành vô số miệng vết thương.

Nhưng hắn vẫn luôn cố gắng chống đỡ, ôm Kỳ Vân Thư vào trong son động này, dự định tiếp tục cố gắng chịu đựng, chờ đến khi Lang Bạc dẫn người tìm tới nơi này.

Tuy nhiên, vết thương trên ngực, đau đớn không có tiền đồ như vậy.

Hắn nắm chặt nắm tay, rử mặt ở trên tảng đá, nỗ lực đẩy mạnh thân thể nặng nề của mình.

Nhưng, hắn vừa hơi động một chút, tĩnh mạch trong cơ thể hắn lại căng đau đến nỗi tê tâm liệt phế!

Không thể động đây!

Hắn chỉ có thể ngồi tại chỗ, ánh mắt vẫn luôn nhìn bên ngoài huyết động, trái tim bất ổn, cảm giác lo lắng, cũng theo thời gian càng lâu, càng ngày càng kịch liệt.

Cho đến khi ——

Trong tâm mắt mơ hồ của hắn, dần dần xuất hiện một thân ảnh mảnh khảnh nhưng rắn chắc, tập tễnh đi đến. Một bàn tay ôm một đồng cùi lớn, một tay khác, cẩn thận cầm một cái ống trúc cùng với một số dược thảo.

Sau khi ném đồng cùi vào trong đồng lửa, nâng bước nhanh đi đến trước mặt Cảnh Dung.

Mở hời dầy dầu!

"我找到了八鬼子这种药材，还装了些露水，药上上去的时候，会有点儿疼，你忍着些。" "Ta tìm được tám loại thảo dược quý từ và một ít sương, lúc bôi được sẽ hơi đau một chút, người cố chịu đựng."

Nhìn thấy nàng đã an toàn trở về, Cảnh Dung rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm.

"Ta cho rằng....."

Hắn còn nói chưa dứt lời, đột nhiên thở hồn hển, mí mắt vô lực rũ xuống.

Thân thể, nghiêng về phía bà vai Kỳ Vân Thư.

"Cảnh Dung?"

Đây là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư gọi tên của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chỉ muốn nàng

Thân thể Cảnh Dung đè ở trên đầu vai nàng, nhưng bởi vì trọng lượng nặng nề nên thân thể của nàng không thể không trầm xuống.

"Cảnh Dung? Cảnh Dung?"

Nàng gọi hắn vài tiếng, nhưng không nghe được tiếng đáp lại.

Sau một hồi thật lâu, đôi tay nàng để ở trên hai bờ vai rộng lớn của hắn, đẩy hắn ra, để hắn dựa vào trên tảng đá phía sau.

Có lẽ thời gian miệng vết thương vỡ ra đã lâu, hơn nữa vừa rồi Cảnh Dung cố sức đứng dậy, miệng vết thương hiển nhiên càng nghiêm trọng hơn lúc trước.

Nàng không muốn trì hoãn thời gian, lập tức nắm lấy quần áo của mình, cố sức xé một miếng, sau đó ngâm chúng vào sương ở trong ống tre, nhẹ nhàng rửa sạch miệng vết thương của hắn, loại bỏ hết những vụn gỗ nhỏ.

Một mảnh vải xám trắng, rất nhanh đã bị máu nhuộm đỏ.

Nàng dùng miệng nhai lá cây quý từ, đắp ở trên miệng vết của hắn, ngay sau đó lại xé một mảnh vải từ trên áo choàng của mình, băng bó lại miệng vết thương, cuối cùng mặc lại quần áo cho hắn.

Một loạt động tác, quả thật rất nhanh nhẹn!

Có lẽ được tỉnh đã nổi lên tác dụng, cơn đau nổi lên từ miệng vết thương khiến Cảnh Dung tỉnh lại từ trong hôn mê, nhưng hắn vẫn mơ mơ màng màng.

Mây kiếm nháu chặt, cổ chịu đựng cơn đau.

"Cảnh Dung? Người thế nào rồi?"

"Lạnh!"

Mỗi móng tái nhợt phun ra một từ.

Lúc này Kỳ Vân Thư mới phát hiện ra, cả người hắn đều đang run rẩy.

Không kịp có thời gian suy nghĩ gì khác, nàng dùng hết sức mình kéo thân thể công kênh của Cảnh Dung dịch gần hơn về phía bên cạnh đồng lửa, sau đó lấy chiếc áo khoác mà trước đó hắn cởi ra và phủ lên người nàng, mặc vào cho hắn.

Nhưng bởi vì huyết động vốn rất lạnh lẽo, điều này đã khiến cho miệng vết thương của hắn bị nhiễm lạnh, theo máu lan ra toàn thân, thân thể cũng bắt đầu lạnh xuống tới mức nguy hiểm.

Hắn không thể không run rẩy!

"Lạnh!"

Hắn vẫn mơ mơ màng màng chỉ nói một từ.

Kỳ Vân Thư không biết nên làm thế nào cho phải, trái tim nóng một hồi thật lâu. Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt quần áo của mình.

Một ý tưởng đột nhiên nảy mầm!

Nàng do dự hồi lâu.

Cuối cùng.....

Nàng hạ quyết tâm, nói: "Người đã cứu ta, ta không thể để người chết được."

Giọng nói rơi xuống, nàng một lần nữa cởi bỏ quần áo của Cảnh Dung, cũng cởi bỏ quần áo ngoài của mình, tiếp đó duỗi tay, ôm chặt thân thể Cảnh Dung, sau đó phủ lại quần áo đã cởi ra ở trên người hai người.

Khác với trong quá khứ, đây là lần đầu tiên nàng và Cảnh Dung thân mật nhất.

Thậm chí, so với việc hai người mỗi chạm mỗi còn muốn thân mật hơn gấp trăm lần!

Trên thân thể nam nhân có mùi hương đặc trưng, tràn ngập quanh lỗ mũi của nàng, giống như ánh mắt của hắn, phảng phất giống như thuốc phiện, khiến nàng tham lam không rút ra được.

Khi tựa đầu trên ngực Cảnh Dung, nàng có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn vang lên bên tai, phảng phất như muốn đập vỡ màng nhĩ của nàng, khuấy động trái tim nàng giống như cơn bão.

Tình cảm tham lam bất ngờ này, một lần nữa khiến nàng cẩn thận kiểm chế cảm xúc của mình, cũng vì điều này mà nàng bắt đầu có chút sợ hãi!

Sao có thể?

Vì sao nàng lại có cảm giác này?

Cuối cùng, do cảm giác thân thể mệt mỏi, nàng cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cho đến đêm khuya!

Ánh lửa màu đỏ cam, giờ phút này vẫn tiếp tục bùng cháy mãnh liệt.

Cảnh Dung tỉnh lại, hắn có cảm giác trước ngực nóng bỏng.

Hắn không thể nhớ rõ, mình đã ngủ như thế nào.

Đang muốn giờ tay lên, bỗng phát hiện cánh tay bị thứ gì đè nặng, cúi đầu nhìn, ngay lập tức thất thần.

Kỷ Vân Thư chỉ mặc áo trong, đang nằm ở trong lòng ngực hắn!

Và bản thân hắn, vai trần!

Hai người cùng ôm nhau ngủ một khối, dựa vào bên đồng lửa!

Đúng vậy, hắn tin tưởng vững chắc chính mình không hề nhìn lầm!

Sự phấn khích và thích thú dâng lên trong lòng hắn, gần như bao phủ toàn bộ cảm xúc của hắn, khiến thần kinh hắn khiếp sợ không thôi.

Hắn không dám lộn xộn, sợ đánh thức nhân nhi trong lòng ngực mình.

Và trên khóe miệng, tràn ra một nụ cười.

Vân Thư, nếu như ta sinh ra là bá tánh tầm thường, và trong lòng nàng, cũng không có Kỷ Bồi, thật sự là tốt biết bao!

Khát khao bắt đầu cuộn lên trong lòng, nụ cười trên khóe miệng càng trở nên sáng lạn hơn.

Hắn không nhận được năng tay kia xuống, chạm chạm vào lồng mi dày của Kỷ Vân Thư, đầu ngón tay thon dài vừa mới chạm tới, hắn ngay lập tức thu tay về.

Nhưng bởi vì thế, Kỷ Vân Thư vẫn bị bùng tỉnh từ giấc ngủ sâu. Nàng vừa nhấc mắt, lập tức đối diện với ánh mắt đầy thâm tình của Cảnh Dung cặp. Ánh mắt hắn như quả cầu lửa, dường như muốn hòa tan trong nàng.

Thần kinh của nàng run lên!

Kỷ Vân Thư bỗng nhiên đứng dậy từ trên người hắn, nắm lấy quần áo ngoài của mình, nhanh chóng mặc vào, tách mình ra xa khỏi hắn.

Sau đó nàng nghiêng người, vội vàng giải thích: "Vương gia đừng hiểu lầm, chỉ vì thân thể ngài nhiễm lạnh, ta thật sự bất đắc dĩ mới nghĩ đến biện pháp này. Thỉnh Vương gia, xem như chưa từng phát sinh sự tình gì."

"Không thể!" Cảnh Dung chăm chú nhìn nàng.

Nàng hơi kinh ngạc bởi câu trả lời quyết đoán này của hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Nếu đã ngủ với nhau, đó chính là ngủ cùng nhau. Chờ sau khi thân mình bốn vương tốt hơn, sẽ lập tức cưới nàng qua cửa, như thế nào?"

"Không được!" Nàng không ngần ngại từ chối hắn.

Nàng hiển nhiên có chút sốt ruột, khuôn mặt đã bắt đầu ửng đỏ, nếu không phải ánh sáng từ đồng lửa phát ra ánh vào trên nửa khuôn mặt nàng, chắc chắn đã bị Cảnh Dung nhìn thấy trên má nàng đã đỏ như thế nào.

"Vì sao không được?"

Hắn đã biết rõ còn cố ý hỏi.

Kỷ Vân Thư ngồi xuống bên cạnh, nói: "Vương gia không cần phải chọn cây gai trong lòng mọi người. Vương gia cũng biết rõ ràng, giữa chúng ta chưa xảy ra chuyện gì."

"Chưa có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta?"

Giọng điệu của Cảnh Dung mang theo thâm ý, khóe môi cong lên thành một nụ cười tà.

Hắn đơn giản ném quần áo đang che trên người mình qua một bên, trên người trần trụi, cố gắng hết sức chống thân thể lên từ trên mặt đất, đứng dậy và tiếp cận Kỷ Vân Thư.

Cảnh báo!

Nguy hiểm!

Nguy hiểm đang ở phía trước!

"Ngài muốn làm gì?"

Kỷ Vân Thư nắm chặt quần áo trước ngực mình, đứng dậy và lui về phía sau.

Kết quả, nàng vẫn bị hai bàn tay to lớn giam cầm, vòng eo bị hắn dùng sức nắm chặt, sau đó bị đè ở trên vách đá phía sau.

Cảnh Dung đứng thẳng ngực trần, ở trước mắt nàng tán ra ham muốn dục vọng nam nhân trong người.

Kỷ Vân Thư không biết nên đặt đôi tay chỗ nào, chỉ có thể nắm chặt thành nắm tay ở hai bên sườn để thoát khỏi sự căng thẳng.

Nàng quay đầu, nín thở: "Thỉnh Vương gia tự trọng!"

"Tự trọng như thế nào?"

Hắn dùng ngón tay trỏ và ngón tay cái, lập tức nắm lấy chiếc cúc tinh tế của Kỷ Vân Thư, nhấc lên, buộc nàng phải đối diện với ánh mắt nóng rực của hắn.

"Nếu chưa phát sinh điều gì, vậy không bằng, hãy khiến điều gì đó phát sinh đi. Nơi này an tĩnh như thế, sẽ không có người nào quấy rầy chúng ta. Sao chúng ta không....."

Đồng thời với khi nói chuyện, hắn đã chậm rãi cúi người, để trán mình chạm vào trên trán Kỷ Vân Thư.

Mắt nhìn thấy môi mọng của hắn buông xuống, Kỷ Vân Thư lập tức xoay đầu, khiến cho môi của Cảnh Dung chỉ chạm vào chỗ vành tai của nàng.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ dừng lại ở đó!

Nhưng đối lấy, là nụ cười thú vị của Cảnh Dung!

"Bốn vương chỉ thích nàng như vậy!"

Giọng điệu ái muội quanh quẩn ở bên tai nàng.

Lỗ tai Kỷ Vân Thư ngay lập tức đỏ bừng.

Hai người cứ duy trì tư thế như vậy một hồi thật lâu.

Cho tới khi Kỷ Vân Thư thật sự không nhận được nữa, đôi tay để ở trên bộ ngực trần trụi của hắn, chuẩn bị dùng sức đẩy ra.

Nhưng.....

Cảnh Dung lại dùng lực lên ngón tay kia, quay đầu nàng lại và đối diện với hắn lần nữa, câu môi cười.

"Vân Thư, hiện tại bốn vương chỉ muốn nàng!"

Giọng nói rơi xuống, nụ hôn cũng được đặt xuống.

Đôi môi chạm vào nhau!

Lạnh lẽo trên môi chạm rãi tan chảy, nồng đậm tràn miên, càng ngày càng dữ dội!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Nam nhân đều là dã thú

Cảm giác đột ngột xảy ra, khiến cho đại não Kỳ Vân Thư trở nên trống rỗng.

Nàng chỉ có thể cảm giác được thân thể của mình đang bị giam cầm chặt chẽ, cảm đã bị Cảnh Dung dùng sức nâng lên.

Phía sau là nham thạch gấp ghe, sau lưng nàng để ở trên đó, bị đâm đến nỗi cực kỳ đau đớn.

Mà cảm giác đau đớn này, gần như bị sự tê dại nổi lên hoàn toàn bao phủ cả người.

Khi nàng có phản ứng lại, bàn tay nhanh chóng để ở trên bộ ngực trần trụi Cảnh Dung, dùng hết toàn lực đẩy hắn ra.

"Hỗn đản!"

Giọng nói bùng nổ.

Sau khoảnh khắc, nàng giơ tay lên, vung về phía khuôn mặt Cảnh Dung.

Đáng tiếc, cổ tay đã bị Cảnh Dung lập tức bắt lấy, thuận thế ấn ở trên đỉnh đầu.

Một lần nữa lại trở thành con thú bị hãm giam cầm!

"Buông ta ra." Kỳ Vân Thư rống giận một tiếng, nước mắt bắt đầu chảy ra.

"Người chán ghét bốn vương như vậy sao?"

"Đúng!" Nàng trả lời không cần suy nghĩ!

Cảnh Dung không hề tức giận, ngược lại khóe miệng nở ra một nụ cười, giống như đang thưởng thức một cảnh tượng hiếm hoi, xấu xa nói.

"Giờ phút này, ta và nàng đang ở sâu dưới sơn cốc, những người đó có lẽ cũng cho rằng ta và nàng đã bị ngã chết. Trong một chỗ một lát, Lang Bạc sẽ không thể tìm được chúng ta."

Trong khi nói chuyện, hắn không biết xấu hổ dán sát vào người Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư quay đầu đi, giẫy giụa một trận nhưng không có kết quả. Nàng chỉ có thể cuộn tròn xem thường nhìn hắn, cổ nén nước mắt tỳ khuất trong mắt.

Nam nhân đều là như thế, một khi đã coi quần áo, tất cả đều thành dã thú!

Cảnh Dung cũng không ngoại lệ!

Chưa kể lúc này còn đang ở trong núi sâu rừng già.

Cho dù nàng hét nát cổ họng, cũng chưa chắc có người giúp nàng.

Cảnh Dung cong môi, nhắm mắt và ngửi ngửi nơi cổ của nàng, nói, "Mặc dù dính bùn đất, nhưng vẫn không thể che giấu được mùi hương trên người của nàng, thật sự..... quá mê người."

Cầm thú!

"Cảnh Dung, người buông ta ra."

"Mới vừa rồi, nàng gọi ta là gì?"

"Người buông ta ra."

"Không buông!"

Hắn đột nhiên nhấn mạnh, sự nghiền ngẫm trong mắt cũng biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là ánh mắt cực kỳ sắc bén nham hiểm.

Sau đó nghiêm túc nhìn nàng, nói, "Nàng tự mình chạy tới Lương Sơn, bỏ rơi bốn vương không nói, vì bảo vệ nàng, bốn vương thậm chí còn bị thương. Mới vừa rồi, nàng bôi chút được ở trên người bốn vương, cũng coi như một chút an ủi. Nếu như có lần sau, bốn vương sẽ lột sạch quần áo của nàng, ném tới trên giường, sau đó sẽ làm bất cứ điều gì mình muốn."

Ách!

Hoá ra người này, đã cất giấu những suy nghĩ như vậy trong lòng.

Sự hèn dối kia, đã được áp ủ lâu như vậy!

Nhưng, thủ đoạn an ủi này quả là hơi quá dễ tiện. Nên biết rằng, nếu nàng không đi tìm thảo dược, miệng vết thương của hắn bị nhiễm trùng sẽ sinh ra mủ!

Không không không!

Nếu Cảnh Dung thật sự xảy ra chuyện, lưng tâm của nàng sẽ cảm thấy bất an.

Nàng nghiêng mặt, vừa cố gắng xoay cổ.

Vừa nói, "Một khi đã như vậy, Vương gia có phải nên buông ta ra hay không?"

"Phía sau lưng và cổ tay của nàng rất đau?"

"Ừ!" Nàng gật đầu, không cần phải nói dối, chính xác là rất đau.

Cảnh Dung tỉnh tề liếc mắt xem xét nàng một cái, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn dự định buông tay.

Nhưng ——

Đột nhiên từ bên ngoài vọt vào mười mấy người cầm đuốc trong tay.

Ngay lập tức, những ngọn đuốc chiếu sáng toàn bộ huyết động trong nháy mắt, đến nỗi đau cả đôi mắt.

"Vương gia!"

Theo ngay sau đó là giọng nói nồn nóng của Lang Bạc vang lên.

Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Lang Bạc nhìn thấy một màn khiến người đó mặt trước mắt.

Giờ phút này, hắn hận trên mặt đất không thể nứt ra một cái động lớn, giống như chuột nhanh chóng chui vào.

Bởi vì ——

Vương gia nhà mình, trên người trần trụi, dáng người nhẹ nhàng đang giam cầm một "ham nhân" ở trên vách đá, khoảng cách giữa hai người chỉ giống như một trang giấy mỏng.

Nếu như Kỳ Vân Thư mang một thân nữ trang còn tốt, nhưng hiện tại nàng đang là một thân nam trang và bị nắm giữ ở giữa cánh tay đầy cơ bắp của Cảnh Dung.

Tư thế kia, thật sự dễ khiến người tưởng tượng!

Người khác nhìn thấy, sẽ xấu hổ như thế nào!

Những thị vệ theo Lang Bạc cùng nhau tiến vào, trong lòng cũng đang có hàng vạn con ngựa lao nhanh lướt qua!

Chết tiệt! Chẳng lẽ Vương gia nhà mình đoạn tụ?

Thị vệ lần lượt dời mắt, sợ hãi nếu nhìn nhiều hơn một chút, mắt mình sẽ bị đảo lên.

Trong khi Kỳ Vân Thư quả thực muốn đập đầu vào vách tường chết đi, tư thế của nàng và Cảnh Dung như vậy, người nào cũng sẽ suy nghĩ miễn man.

Nàng thật sự cảm thấy đời này của mình đã sốt cao một lần lợi hại nhất.

Cả người cực kỳ nóng!

Cảnh Dung vẫn không nhanh không chậm, buông lỏng Kỳ Vân Thư, khom lưng nhặt quần áo của mình vớt trên mặt đất, chậm rãi mặc vào, vẻ mặt thong dong bình tĩnh.

Nhưng trong sự bình tĩnh, vẫn mang theo không vui!

Đã hơn nửa đêm, quấy rầy một hồi mộng đẹp hoàng kim của hân.

Lang Bạc cúi đầu thỉnh tội, "Vương gia thứ tội, thuộc hạ cứu giá chậm trễ."

Cảnh Dung gợn tay, ý rằng hân không bận tâm tới.

Lang Bạc giương mắt nhìn kỹ, thấy được miệng vết thương trước ngực Cảnh Dung, tay cầm kiếm không thể không siết chặt lại.

"Vương gia, ngài bị thương?"

"Chút thương thế nhỏ."

Những từ này vừa lẩn ra khỏi miệng Cảnh Dung, hân ngay lập tức hỏi, "Người làm thế nào tìm tới được nơi này?"

"Là Lý công tử đã thông báo với thuộc hạ, tuy nhiên địa hình sơn cốc này thật sự phức tạp, thuộc hạ....."

"Lý công tử?" Cảnh Dung bối rối.

"Vâng, chính là vị Lý công tử đi theo chúng ta một đường từ Du Châu vào kinh."

Lúc này Cảnh Dung mới nhớ lại. Lúc ấy, bởi vì trong rừng tương đối âm u, hân chỉ biết có người đang chém giết cùng với những hắc y nhân đó. Hân không biết, người nọ, chính là con côn trùng theo đuổi kia.

Con người của hân dâng lên một luồng ánh sáng sắc bén, nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Hân chất vấn hỏi nàng, "Sao hân ta lại đi cùng người tới núi Lương Sơn?!"

Đại ca, chúng ta có thể quay lại trọng điểm hay không?

Hiện tại quan trọng nhất, không phải là nên nhanh chóng rời khỏi nơi này hay sao?

Kỳ Vân Thư nghiêng người, thuận miệng nói lại một câu, "Chỉ ngẫu nhiên gặp mà thôi."

"Ngẫu nhiên?"

Tất nhiên hân không tin, trong giọng nói, còn mang theo một luồng ám kình!

Kỳ Vân Thư lười trả lời hân, ngược lại hỏi Lang Bạc, "Vị Lý công tử kia đâu? Hân không sao chứ?"

Lang Bạc đáp lại, "Lúc ấy hân bị trọng thương, ta đã sai người đưa hân về chỗ hân ở. Lúc này, chắc hân đã không có gì đáng ngại."

Nàng gật gật đầu.

Và vẫn chưa phát hiện ra ánh mắt bất lực của Cảnh Dung đang xem xét nàng.

Lúc này, Cảnh Dung đã mặc xong quần áo, ra lệnh cho Lang Bạc, "Hồi phủ đi, dập hết lửa nơi này, cũng sai người bảo vệ tốt Kỳ tiên sinh. Trong rừng có sài lang hổ báo, đừng để nàng bị cắn."

"Vâng!"

Cảnh Dung hỏi nàng, "Có thể đi sao?"

Nàng gật đầu.

Cảnh Dung coi áo choàng trên người và ném cho nàng, "Buổi tối hơi ẩm rất nặng."

Chỉ nói một câu, hân đã đi về hướng bên ngoài huyết động, nhưng vừa đi được vài bước, hân liền dừng lại, nhú chặt mày, liếc mắt nhìn Lang Bạc một cái.

Lang Bạc nháy mắt hiểu ý, tiến lên, âm thầm nâng hân đi về phía ngoài huyết động.

Cuối cùng, Cảnh Dung giống như vệt chết mà mò còn căng, rõ ràng đã bị thương không thể đi đường, nhưng không muốn để người khác biết.

Kỳ Vân Thư ôm áo ngoài hân ném cho mình, phủ thêm trên người, hít sâu một hơi, bắt đầu đi theo.

Dọc theo đường đi, mấy tên thị vệ bảo vệ ở phía sau và hai bên sườn nàng, sợ nàng vấp ngã.

Rốt cuộc, nếu thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Vương gia sẽ giết bọn họ để xoa dịu "tiểu tình lang" này của hân.

Vì thế, phải cẩn thận!

Cẩn thận!

Phải cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Người là chó hay sao?

Dung Vương phủ.

Vừa mới vào phủ, một thân ảnh đã cấp tốc chạy vội về phía Kỳ Vân Thư, choàng tay ôm lấy nàng.

Toàn bộ người nàng, nháy mắt chìm vào trong vòng tay của Vệ Dịch, bị Vệ Dịch ôm rất chặt.

"Thư nhi, người đi đâu vậy?"

Vệ Dịch nói giọng ghen ngào.

Nhưng ——

Ánh mắt Kỳ Vân Thư, thay vì nhìn Vệ Dịch, nàng lại nhìn về phía Cảnh Dung, đối diện với ánh mắt của hắn.

Sắc mặt Cảnh Dung tái nhợt, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, hai hàng lông mày hạ thấp xuống, yên lặng rời đi.

Nhìn thân ảnh kia cô đơn rời đi, Kỳ Vân Thư không ngờ lại cảm thấy có chút thương cảm.

Đúng vậy, chính là thương cảm!

Nàng buồn tới mức cảm thấy cổ họng hắt thở không thông bởi cảm xúc càng ngày càng tăng. Nàng vừa mới hồi phục tinh thần lại, mặt đỏ lên, nói với Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, người buông ra ta trước đi."

"Không muốn!"

"Nhưng trên người ta rất đau."

Vừa nghe điều này, Vệ Dịch ngay lập tức buông nàng ra, thần sắc lo lắng hoang mang hoảng loạn, lùi ra sau một bước, hai tay treo ở hai bên, không dám tiếp tục chạm vào thân thể nàng.

"Xin lỗi Thư nhi, có phải ta khiến Thư nhi đau hay không?"

"Không phải. Vệ Dịch, chúng ta đi về trước được không?"

"Àn!"

Hắn gạt đầu thật mạnh.

Trở lại Đồng Uyển, Kỳ Vân Thư lập tức rửa mặt chải đầu, một nha đầu đưa thuốc mỡ tới cho nàng, nói rằng Vương gia phản phò, được này có thể giúp giảm sưng giảm đau.

Kỳ Vân Thư gạt gạt đầu, không nói gì.

Sau khi đóng cửa phòng lại, nàng từ từ cởi quần áo ra, lộ ra sau lưng mịn màng phủ đầy vết thương. Nàng cong tay xuống, cực kỳ vụng về tra được phía sau lưng mình. Khi được chạm vào miệng vết thương, nàng nhủ mày cần rằng chịu đựng con đau.

Chịu đựng đau đớn, nàng lấy mặt nạ trên nửa khuôn mặt xuống.

Trong gương, phản chiếu một vết sẹo dài trên mặt bên trái của nàng, miệng vết thương đã khép lại, nhưng vết sẹo kia, dường như đã nạm vào trong da thịt nàng.

Nếu nhìn qua, cũng không cảm thấy dữ dội!

Kỳ Vân Thư từ khi sinh ra đã có sẵn khi chất kia, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ, cho dù bị người không cẩn thận dùng móng tay chích ở trên cánh hoa một lỗ hồng.

Có chút tàn khuyết, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nó.

Thịch thịch thịch.....

Có người gõ cửa.

Vệ Dịch hét lên ở bên ngoài, "Thư nhi, Thư nhi đã khỏe rồi sao?"

Nàng cầm quần áo và kéo bà vai lại, đứng dậy đi ra mở cửa.

Trong tay Vệ Dịch bung một chén thuốc, đưa tới trước mặt nàng, nhanh chóng nói, "Thư nhi, đây là thuốc của Thư nhi, Thư nhi bị thương, cần phải nhanh chóng uống thuốc mới được. Thuốc này là ta tự nấu, không đúng không đúng, thật ra, là những tỷ tỷ đó giúp ta cùng nhau nấu. Thư nhi nhanh uống khi nó còn nóng, như vậy mới sớm khỏe lại."

Hốc mắt nàng đỏ lên vì cảm động trong lòng, nhận lấy bát thuốc.

Ngay sau đó, Vệ Dịch lại đưa cho nàng một viên kẹo đường.

Hắn tươi cười nói, "Thư nhi đừng sợ, khi uống thuốc, ăn một viên kẹo đường sẽ không cảm thấy đắng. Trước kia khi ta bị bệnh uống thuốc, nương luôn nói với ta như vậy, kết quả thật sự không đắng một chút nào."

"Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Không cần cảm ơn, ta muốn chăm sóc Thư nhi."

Nụ cười của hắn giống như ánh mặt trời, tràn ngập sức sống hồn nhiên và thiện ý nhất của tuổi trẻ.

Bộ dáng hồn nhiên kia, vô cùng sinh động diễn ra ở trước mắt người.

Nàng bỏ hạt sen đường trong tay vào trong miệng, chậm rãi uống hết bát thuốc kia.

Và lúc này, đêm đã khuya, qua một hai canh giờ nữa sẽ đến giờ Mão (5-7h sáng).

Vệ Dịch ngoan cố không chịu quay lại phòng mình, chỉ muốn trông chừng nàng, cuối cùng, nàng đành phải để cho hắn ở lại.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Kỳ Vân Thư lên giường nghỉ ngơi, Vệ Dịch vẫn luôn ngồi ở trên ghế một bên, cặp mắt tròn trịa luôn gắt gao nhìn nàng.

Sợ nàng lại biến mất không thấy.

.....

Hôm sau.

Khi Kỳ Vân Thư thức dậy, Vệ Dịch vẫn còn ngủ ở trên bàn.

Nàng mặc xong quần áo, rửa mặt chải đầu, không muốn đánh thức hắn, vì vậy nhẹ nhàng mở cửa ra, ngồi ở trong viện. Sau đó từ bên hông, lấy ra một mảnh vải bỏ màu trắng.

Nàng gần như mất nửa mạng mới lấy được thứ này, may mắn lúc xuống núi không bị rớt mất, nếu không, thật sự là muốn khóc.

Vải bỏ trắng trong tay hình chữ nhật, có cảm giác không phải là vải thô, mà là vải bố.

Phía trên cũng không có thêu thùa gì!

Nhưng ——

Khi ngón tay nàng nhẹ nhàng chà xát ở mặt trên.

Nàng cảm thấy có chút dầu mỡ, đưa lên chớp mũi người người.

"Mùi mỡ heo!" Nàng đưa ra kết luận, nhưng cảm thấy có đôi chút kỳ lạ, ngoài miệng lẩm bẩm kỳ quái, "Nếu như miếng vải này là của tiểu phu dùng để lau mồ hôi, phía trên nên có mùi mồ hôi mới đúng, vì sao lại có mùi mỡ heo?"

Nàng lại ngửi ngửi thêm một chút.

Nhủu mày, "Mùi sơn phấn!"

Điều này khiến nàng càng cảm thấy kỳ lạ hơn, một mảnh vải bỏ trắng đầy mùi mồ hôi, vì sao còn có mùi son phấn nữ nhân?

Bởi vì suy nghĩ quá xuất thần, nàng vẫn chưa chú ý tới từ khi nào Cảnh Dung đã đứng ở phía sau lưng mình.

Cho đến Cảnh Dung lên tiếng, "Vi một mảnh vải bỏ trắng, ngay cả mạng đều không cần. Miếng vải này, là của tình lang nàng lưu lại?"

"....."

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung mặc một bộ áo gấm màu xanh, cả người thanh thanh khí sắc, không thấy một chút bộ dạng đáng thương của ngày hôm qua.

Nàng mở miệng vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng nuốt trở lại, vẫn ngồi chỗ cũ.

Hiện tại, nàng thật sự có chút sợ hãi.

"Ban ngày ban mặt, ta sẽ không ăn nàng." Cảnh Dung trêu chọc nàng.

Hai vai nàng trầm xuống, bộ dáng cực kỳ bất đắc dĩ.

Sau đó nữ tử, "Ta không phải sợ người ăn ta, chỉ là hiện nay, ta đang suy nghĩ về vụ án."

"Nói nghe một chút!"

Đơn giản, Cảnh Dung nâng áo choàng lên, ngồi xuống ở ghế đá bên cạnh nàng.

Kỷ Vân Thư nghiêm sắc mặt, cảm nhận vải bỏ trắng trong tay, nói, "Miếng vải này, ta đã tìm thấy được ở trên Lương Sơn. Ta không thể chắc chắn, rốt cuộc cái này có liên quan tới vụ án hay không. Tuy nhiên, miếng vải trắng này, có chút kỳ lạ."

"Kỳ lạ như thế nào?"

"Nếu nó lưu lại ở trên núi, khả năng lớn nhất chắc hẳn là của tiểu phu, trên đó nên là mùi mồ hôi mới đúng. Nhưng trên miếng vải này, lại có một mùi mồ hôi, còn có mùi son phấn nhẹ."

"Có thể là mùi hương trên người của người."

"Không phải!" Kỷ Vân Thư phủ quyết, "Mùi hương không giống nhau."

Nàng vừa nói câu này, Cảnh Dung cũng bắt đầu tò mò, cảm miếng vải lên mùi ngửi ngửi, nhưng cho dù hán ngửi như thế nào, cũng không ngửi được gì.

Hắn kỳ lạ hỏi, "Người là chó hay sao? Lần trước vụn gỗ nhỏ kia người cũng có thể ngửi được mùi rượu, hiện giờ một miếng vải bỏ trắng bình thường như vậy, sao người có thể ngửi được mùi son phấn?"

Quả thực rất bí ẩn!

Nàng cười chua xót, nói, "Có lẽ, đôi trước của ta là một con chó trung thành của cảnh sát."

Cảnh sát?

Đó là thứ gì?

Kể từ khi Cảnh Dung gặp nàng, hắn đã nghe rất nhiều từ kỳ lạ thoát ra khỏi miệng nàng, không thể không có chút tò mò.

"Nàng rốt cuộc là ai?" Những lời này hẳn hỏi có chút đột ngột.

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn hắn một cái, "Vương gia có bị mất trí nhớ hay không?"

"Không!"

"Ồ!" Nàng ghen một câu.

Xem như đó là một cách thông minh để tránh đi câu hỏi của Cảnh Dung.

Không thể nào giải thích được, mũi của Kỷ Vân Thư nhanh nhạy như vậy, có lẽ chính là do ba pháp y của nàng huấn luyện ra.

Ông ấy là một pháp y kỳ cựu, độ nhạy bén của cái mũi rất quan trọng. Từ nhỏ, nàng đã bị lão ba bắt dùng hướng pháp phát triển theo hướng của ông ấy, bắt nàng ngửi nhiều đồ vật kỳ quái quái trong một thời gian dài. Ngay cả khi nhắm mắt lại, nàng đều có thể phân biệt được là nước trong hay nước muối.

Cũng may, đây cũng xem như là một kỹ năng đặc biệt của nàng!

Giúp nàng phá rất nhiều vụ án!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Dầu mỡ (1)

Vụ án mất tích lần này, đã được tra xét hai tháng, đích thực rất khó giải quyết!

Ngoại trừ một thi thể trần truồng ra, gần như hoàn toàn không có gì khác.

Mảnh vải bỏ trắng này, cũng không biết có liên quan tới vụ án này hay không?

Kỷ Vân Thư dùng suy nghĩ của mình lại, nhìn thoáng qua trước ngực Cảnh Dung, hỏi, "Vết thương của Vương gia có đỡ hơn chút nào không?"

"Nàng quan tới tâm bốn vương sao?"

"Dù sao Vương gia cũng bởi vì cứu ta nên mới bị thương, sao ta có thể không quan tâm tới?"

Nhưng thật ra điều này cũng khiến trong lòng Cảnh Dung cảm thấy áy á, hắn giờ tay vô nhẹ ở trên ngực mình một chút, nói, "Đều là thương thể nhỏ, không chết người được."

"....."

Rõ ràng là một lời nói quan tâm, nhưng đã bị Cảnh Dung thay đổi như vậy.

Ngay sau đó, Cảnh Dung nói tiếp, "Hiện giờ về sự tình vụ án, nàng tạm thời hãy thư giãn một chút. Mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của nàng. Bốn vương bị chút thương thể nhỏ không đáng kể, nhưng thương thể trên người nàng, cần phải cẩn thận chăm sóc. Vì thế những sự tình khác, bốn vương sẽ sai người điều tra."

"Sự tình khác? Vương gia đang ám chỉ điều gì?"

"Về vụ án sát trên Lương Sơn dù chỉ mới cách mấy canh giờ ngắn ngủi, người của chúng ta đều đã bị thương, sao ta có thể để bọn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật?"

"Vi thể....."

"Tóm lại, việc này nàng không cần phải xen vào, cẩn thận dưỡng thương là điều quan trọng nhất, đừng khiến mình bị bệnh, sau này, có thể không tốt cho sinh nở."

Chờ đã —

Sinh nở?

Đúng vậy, Ký Vân Thư xác định mình không hề nghe lầm.

Khóe mắt nàng co giật, cổ cũng vì thế trở nên căng thẳng, dò ánh mắt đi, "Thỉnh Vương gia chú ý tới lời mình nói."

Cánh Dung không cho là đúng, ngược lại có chút hồ đồ, hỏi, "Vì sao ta phải chú ý tới lời mình nói? Nàng và ta vốn đã ôm nhau ngủ, đây là sự thật. Từ xưa trịnh tiết nữ tử từ quan trọng nhất, bốn vương ngủ với nàng, thậm chí cả người còn trần trụi hôn nàng. Nếu là ngày trước, tất nhiên sẽ không có người nguyên ý cưới nàng. Bốn vương tự hạ thấp mình, không phải nàng nên trộm vui mừng hay sao?"

Ai ai ai!

Người có chút thói phóng mọi chuyện!

Nếu trong lòng Ký Vân Thư còn có một tia áy náy và cảm kích với hắn, giờ phút này đều đã bị lời hắn nói rơi vào quên lãng.

Người ta thường nói, Vương gia thời cổ đại lạnh lùng kiêu ngạo, trân quý như vàng, thậm chí không gần nữ sắc.

Tuy nhiên, Cánh Dung lại khác.

Có lẽ từ khi hắn còn là một phôi thai, nhiễm sắc thể đã bị thay đổi.

Ừ, nhất định là như thế!

Bất giữ được ánh mắt bất đắc dĩ và vẻ mặt ghét bỏ của Ký Vân Thư, khóe miệng Cánh Dung cau lên.

"Bốn vương nói không đúng?"

Không không không, người nói đều đúng.

Trên trán nàng xuất hiện mấy đường hắc tuyến. Nàng đứng dậy, nhìn hoa mai đang run rẩy bởi gió lạnh trong viện, nói, "Sự tình tới hôm qua, ta sẽ quên, thỉnh Vương gia cũng có thể quên đi. Trước khi vào kinh, ta từng nói với Vương gia, ngài là Vương gia, và ta chỉ là một thứ dân."

"Nàng không cần nhắc nhở bốn vương lần nữa."

Cánh Dung đứng dậy, bước tới gần nàng.

Nhưng.....

Nàng lại lui ra sau, một lần nữa kéo ra khoảng cách, nghiêm túc nói, "Nếu Vương gia đã hứa với ta rồi, hãy nên tuân thủ lời hứa."

"Nếu bốn vương đối ý thì sao?"

"Ta đây sẽ lập tức rời kinh."

Nàng cũng không phải chỉ nói mà thôi!

Cánh Dung nhìn ánh mắt kiên định của nàng, trong lòng đau như một trận. Hắn cố nén lại, khóe miệng dần dần nổi lên một cảm giác chua xót.

Hắn nói với nàng, "Xem ra trên đời này, cũng chỉ có nàng mới có thể uy hiếp bốn vương."

"....."

Nàng yên lặng lui tiếp ra sau một bước, không muốn nhìn vào mắt hắn, sợ trong ánh mắt toát ra cảm xúc khó nói nên lời, sẽ bị Cánh Dung nhìn thấy.

Nhìn nàng như vậy, trái tim Cánh Dung trầm xuống.

"Nàng tránh xa như vậy làm gì? Bốn vương đã nói, sẽ không ăn nàng. Trên người của nàng còn có thương tích, hãy cẩn thận ngồi xuống đi."

Đồng thời với khi nói chuyện, Cánh Dung tiến tới vài bước, duỗi tay nắm lấy cánh tay của nàng, khiến Ký Vân Thư buộc lòng phải lui về phía sau vài bước nữa.

Mặc dù tốc độ lảng tránh rất nhanh, nhưng mảnh vải trắng trong tay nàng đã bị Cánh Dung nắm được.

Trái tim nàng bỗng nhiên hoảng hốt, buông lỏng tay ra, vài bộ trắng rời khỏi đầu ngón tay, dừng ở trong tay Cánh Dung. Trong khoảnh khắc, Cánh Dung cũng buông lỏng tay ra, mảnh vải trắng lập tức bị gió thổi bay, rơi xuống ao nước bên cạnh.

"A!"

Ký Vân Thư chấn động, lỡ may đó là vật chứng, không thể để nó dính nước.

Nhưng đã không kịp!

Vài bộ trắng chuẩn xác rơi thẳng xuống nước.

Cánh Dung cũng sốt ruột, khi đang muốn vớt mảnh vải trắng lên, tay còn chưa với tới, đã bị Ký Vân Thư chặn lại.

"Chờ đã!"

"Có chuyện gì vậy?"

"Không đúng!" Nàng nhú mày lại, ánh mắt nhìn chăm chăm một tảng dầu mỡ trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn thấy nàng như vậy, Cánh Dung nói, "Hay là, dầu mỡ này có vấn đề?"

Nàng gạt dầu, trên mặt hiện lên một loại cảm giác cực kỳ ghê tởm, giữa mày đều cuộn lại.

"Ta nghĩ, có lẽ ta biết hung thủ đã vận chuyển người chết ra khỏi thành như thế nào."

Nghe thấy như vậy, Cánh Dung cảm thấy rất mơ hồ, hắn còn chưa kịp có phản ứng lại, Ký Vân Thư đã lập tức đi vào trong phòng, ôm ra một hộp gỗ đàn hương.

Nàng cực kỳ sốt ruột, "Bây giờ ta muốn đi Lý phủ một chuyến."

"Được."

Cánh Dung không hỏi nhiều, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, vội vàng chạy tới Lý phủ.

Và dọc theo đường đi, Ký Vân Thư cũng nói qua những gì mình đã từng nói với Lý Thời Ngón lúc trước, nhắc lại một lần với Cánh Dung.

.....

Lúc này, trong Lý phủ, khắp nơi đều treo dây sa tanh màu trắng, thi thể Thủy Tinh đã được mang về Lý phủ trong cùng ngày, chờ tới ngày mai sẽ được hạ táng.

Người trong phủ, lập tức đi thông báo với Giang phu nhân.

Giang phu nhân ra ngoài, sắc mặt thật ra đã tốt hơn một chút, khi nhìn thấy Cánh Dung, bà ta vốn định hành lễ, nhưng bị hắn cản lại.

"Không cần, lần này đến đây, là có chuyện quan trọng muốn làm."

"Chuyện quan trọng? Đã tìm ra hung thủ rồi sao?" Giang phu nhân nói giọng ghen ngào.

Ký Vân Thư tiến lên, giải thích lý do, "Giang phu nhân, ta biết ngày mai Thủy Tinh sẽ được hạ táng, nhưng chuyện quá khẩn cấp, hy vọng người có thể để ta nghiệm thi Thủy Tinh lần nữa."

"Không được!"

Nói chuyện, chính là Lý triều.

Hắn ta bước nhanh tiến đến, thần thái cực kỳ hung ác, ánh mắt nhìn Kỳ Vân Thư vẫn mang theo hận ý.

Hắn ta đi đến trước mặt nàng, thái độ kiên quyết nói, "Ta sẽ không cho phép, đôi tay Thủy Tinh đã bị người chém đứt, trên bụng, cũng bị các người mở ra, chẳng lẽ các người còn thấy chưa đủ? Khăng khăng phải ngu mà phanh thây nàng ấy mới cam tâm hay sao?"

Oan uổng quá!

Bụng Thủy Tinh bị mở ra, là do Ngổ tác vô lương kia làm, không liên quan gì tới Kỳ Vân Thư nàng cả!

Cục diện rối rắm này, cuối cùng được ném lại cho nàng.

Thật sự quá oan uổng!

Nhưng nàng cũng lười giải thích.

Nàng chỉ nói, "Lý công tử, Thủy Tinh bị người giết chết, chẳng lẽ người không muốn tìm ra hung phạm hay sao? Ta chỉ muốn nghiệm chứng lần da trên người nàng một chút, sẽ không khiến nàng hư hao thân thể. "

"Không được, ta đã nói không được chính là không được!" Sắc mặt Lý Triệu đỏ bừng.

Cảnh Dung không quan tâm tới hắn, chỉ nói một câu với Giang phu nhân, "Giang phu nhân, mặc dù bốn vương không thể dùng quyền để ra lệnh cho người, nhưng nếu người thật sự không muốn tìm ra hung phạm, vậy thì thôi đi."

Giang phu nhân có chút do dự.

Lý Triệu một bên nhanh chóng lôi kéo bà ta, nói, "Đại tỷ, tỷ không thể đồng ý!"

"Thủy Tinh đã chết, nếu như không thể tìm được người giết hại nàng ấy, cho dù giữ lại xác nàng ấy thì có tác dụng gì?" Giang phu nhân thở dài một tiếng, nhìn Kỳ Vân Thư, gật đầu một cái, "Thì thể đặt ở sau hậu viện, ngài theo ta đến đây đi."

"Đại tỷ....."

Không quan tâm bị Lý triều ngăn trở, Giang phu nhân lạnh lùng dẫn đường, đưa Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung tới lĩnh đường nơi hậu viện.

Ngay sau đó, sai người mở quan tài ra, tiếp đó nâng thi thể từ bên trong ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Dầu mỡ (2)

Thi thể vốn trần trụi, hiện giờ đã được mặc quần áo tơ lụa tinh tế gọn gàng. Mái tóc dài rối bù thô ráp cũng được chải chuốt cực kỳ bóng mượt, mang theo trang sức kim thoa bằng bạc.

Trang sức phối ở trên người nhiều không kể xiết, cùng với sự di chuyển của thân thể, phát ra từng loạt âm thanh của tiếng kim loại.

Ổng tay áo to rộng, cũng che đi đôi tay đã bị chặt đứt của Thủy Tinh, trên mặt, còn mang theo một chiếc mặt nạ vàng tinh xảo tuyệt mỹ.

Toàn bộ, chỉ phảng phất như một khối tượng Phật ánh vàng rực rỡ!

Mặc dù thi thể ngay lúc này đã có chút hương thoí, nhưng bởi vì đã trải qua xử lý, xung quanh còn rải phần bỏ kết, thậm chí còn có chút phấn hoa.

Vì thế cũng không cảm thấy có mùi thối.

Kỳ Vân Thư nhanh chóng mở hộp gỗ đàn hương mà mình mang đến, từ bên trong lấy ra một con dao nhỏ mỏng, đặt ở một bên.

Nàng đeo bao tay màu trắng vào, hơi kéo áo trên người Thủy Tinh để lộ ra bả vai.

Nàng cầm lấy con dao, ở trên vai Thủy Tinh nhẹ nhàng cắt ra một lỗ hổng, sau đó nhanh chóng cẩn thận cắt lấy một miếng da.

Bởi vì máu trong thi thể đã bị đông lại, khi nàng cắt da thịt không bị chảy ra máu, màu sắc trên quần áo, vẫn sạch sẽ như cũ.

Nàng đặt miếng da kia ở trên một tấm khăn tay.

Một loạt động tác sạch sẽ lưu loát!

Nàng quay đầu nói với Giang phu nhân, "Được rồi, có thể để thi thể lại vào trong quan tài."

Như thế đã kết thúc?

Mọi người đều cảm thấy nàng còn chưa bắt đầu!

Lý Triệu há miệng ra, cũng cảm thấy không thể tin nổi, không phải nên mở bụng gì đó hay sao? Vì sao.....

Giang phu nhân đồng ý, sai người để thi thể lại vào trong quan tài, đẩy nắp quan tài lên.

Giống như một đoạn sự tình mới vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh.

"Ta cần một chậu nước muối, một tờ giấy trắng sạch sẽ, có thể mang tới đây không?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Những gì nàng yêu cầu, Giang phu nhân đều cực kỳ phối hợp.

Tất cả đều đồng ý mang tới.

Sau khi nước muối và giấy sạch đều được chuẩn bị xong, Kỳ Vân Thư lúc này mới bỏ miếng da vừa rồi đã cắt bỏ vào trong nước muối, đợi thời gian khoảng nửa nén hương, nàng đặt tờ giấy sạch vào trong chậu nước, nhúng qua vài lần, sau đó cầm lên.

Trên tờ giấy sạch, có thêm một số dấu vết màu cam.

Khỏe miệng nàng co gập, thần thái ngưng trọng, yên lặng đặt tờ giấy qua một bên, nhìn về phía Cảnh Dung.

"Vương gia, có thể thông báo với Kinh Triệu Doãn, có lẽ, ta đã biết hung thủ là người thể nào."

"Được." Hắn gật đầu, lập tức sai người đi thông báo với Kinh Triệu Doãn.

Nghe thấy có tiến triển về vụ án mất tích, Kinh Triệu Doãn dừng mọi việc và đuổi tới đây.

"Ký tiên sinh, đã tìm ra hung thủ rồi sao?"

Hắn cực kỳ kích động.

Mặc dù vụ án đã được ném lại cho Kỳ Vân Thư, nhưng hắn là Kinh Triệu Doãn, không thể bài nhiệm toàn bộ trách nhiệm.

Ký Vân Thư đứng ở bên ngoài linh đường, nhẹ nhàng nói với Kinh Triệu Doãn.

"Ta đã đi một chuyến tới Lương Sơn, tìm được một mảnh vải bố màu trắng. Sau đó phát hiện ra trên vải bố trắng, có dính dầu mỡ, hơn nữa có hai loại dầu mỡ. Một loại, chỉ là mỡ heo bình thường, còn có một loại nữa, chính là mỡ người."

A!

Mọi người ở đây, gần như đều vô cùng khiếp sợ!

Mỡ người?

Chỉ nghe hai chữ này một chút, lập tức đã cảm thấy buồn nôn.

Kinh Triệu Doãn không hiểu lắm, nhanh chóng hỏi, "Tiên sinh có ý gì?"

Ký Vân Thư giải thích, "Khi miếng vải bố trắng bị thấm nước, đã tràn ra hai loại dầu mỡ, nếu đó là mỡ heo, sẽ hình thành một lớp dầu có màu tối hơn ở vòng ngoài. Nếu là mỡ người sẽ hình thành một lớp dầu có màu tối hơn ở giữa."

"Một mảnh vải trắng bị ném ở trên núi Lương Sơn, bị dính mỡ heo, còn dính mỡ người. Điều này có thể đoán ra được, lúc ấy khi hung thủ muốn vận chuyển người chết từ trong thành ra ngoài, vì lo sợ bị phát hiện nên đã đặt thi thể cùng với một số thi heo chung vào một chỗ. Khi ra khỏi thành, tất nhiên sẽ thuận tiện hơn nhiều. Tuy nhiên, hung thủ không thể ngờ được chính là, người chết có thể trốn thoát. Hẳn một đường đuôi theo trên Lương Sơn, một mảnh vải trên người vô tình bị rơi xuống. Và khối vải bố trắng kia nhất định hung thủ vẫn luôn mang theo trên người. Bởi vì thời điểm hân che dấu người chết trong thịt heo để chất lên xe ngựa, mảnh vải đã bị dính mỡ heo, sau đó lại dính dầu từ bàn tay đã bị chặt đứt của người chết chày ra."

"Vừa rồi, ta đã lấy một mẫu da người chết và bỏ vào trong nước muối, phát hiện ra có mỡ heo trên đó, giống như ta đã dự đoán trước. Hơn nữa, chỗ tay người chết tay đã bị chém đứt cực kỳ bằng phẳng, có thể phán đoán được, hung thủ chắc hẳn là một người bán thịt lợn. Kinh Triệu Doãn, hiện tại ta cần ngài lập tức đi điều tra ở trong kinh thành, tất cả những người bán thịt lợn. Nhưng nhất thiết phải nhớ kỹ, không thể rút dây động rừng, để tránh hung thủ trốn thoát trước khi chưa xác định chắc chắn."

Nói nhiều như vậy, tất cả mọi người lắng nghe cũng đều hiểu ra!

Kinh Triệu Doãn vừa kinh ngạc, vừa kinh hãi, đương nhiên, còn có kinh nể!

Kinh Triệu Doãn nâng theo áo choàng, liên tục đồng ý, nhanh chóng chạy đi làm việc.

Giăng phu nhân lại bắt đầu vừa khóc, vừa hét, "Nếu tìm được tên hung thủ kia, ta nhất định sẽ giết hân."

Từng tiếng đều là mắng chửi!

Ký Vân Thư đi đến trước mặt bà ta, "Giăng phu nhân, người chết không thể sống lại."

"Ký tiên sinh, đa tạ người."

"Không cần đa tạ."

Giăng phu nhân khóc đến nỗi hai mắt sưng lên, đám người Ký Vân Thư không còn gì để làm, lập tức rời khỏi Lý phủ.

Mọi vừa trở lại trong Dung Vương phủ.

Lăng Bạc đã nhẹ giọng nói ở bên tai Cảnh Dung mấy câu.

Chỉ nghe thấy Cảnh Dung nói lại một câu, "Được rồi, cứ để hân chờ ở đó."

Ngược lại, hân nói với Ký Vân Thư, "Bốn vương có chút việc, năng cũng đi nghỉ ngơi đi. Nếu như phạm vi hung thủ đã được thu hẹp, ta tin tưởng bên phía Kinh Triệu Doãn, rất nhanh sẽ có tin tức."

"Àn."

Nàng gật đầu!

Cảnh Dung lập tức rời đi cùng với Lăng Bạc.

Nàng không có tâm trạng để hỏi hân đi nơi nào, hiện tại quan trọng nhất, có lẽ chính là vụ án mất tích đã có manh mối mới, năng tin rằng rất nhanh có thể phá được vụ án này.

.....

Trong rừng đảo.

Nghiêm Duy Di đang ngồi ở trong đình, trên bàn trước mặt có đặt một bình trà, có điều nước trà đã bị nguội lạnh!

Người này nhìn qua, giống như một vị tiên sinh dạy học, trên mặt còn xem như hiền hoà.

Không ai có thể tưởng tượng được một một người như vậy, có liên quan tới bốn chữ tàn nhẫn độc ác.

Hắn đợi thời gian khoảng một nén nhang, rốt cuộc cũng nhìn thấy Cảnh Dung đi tới.

Hắn thu hồi hận ý trong mắt, đứng dậy chấp tay, "Tham kiến Dung Vương."

"Nghiêm tiên sinh không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Cảnh Dung ngồi xuống, trên khóe miệng mang theo ý cười.

Nghiêm Duy Di ngồi xuống đối diện với Cảnh Dung, ánh mắt vẫn luôn hạ thấp, hỏi, "Không biết Dung Vương tìm ta tới đây, là vì chuyện gì?"

"Không cần nóng vội."

Cảnh Dung bưng bình trà nguội lạnh trước mặt, rót ra hai chén, đẩy một chén trong đó tới trước mặt Nghiêm Duy Di.

Sau đó nói, "Tới! Nghiêm đại nhân hãy nếm thử xem, ta dùng hoa đào pha trà, uống có ngon không?"

Rõ ràng đã biết trà đã lạnh, nhưng Nghiêm Duy Di vẫn bưng lên, đặt ở bên miệng uống một ngụm nho nhỏ, sau đó nhẹ nhàng buông xuống.

"Trà rất ngon."

"Chỉ rất ngon thôi sao? Chẳng lẽ Nghiêm đại nhân đều không phát hiện ra, trong trà này, có bỏ thêm thứ gì khác?" Cảnh Dung nhướn mày.

Thứ khác?

Nghiêm Duy Di nhìn trà trong chén, không hiểu, "Còn thỉnh Vương gia nói thẳng."

Chỉ nghe thấy Cảnh Dung cười lạnh một tiếng, "Trong trà này, có bỏ thêm lá quýt miền Bắc mà Nghiêm tiên sinh ngại tự mình trồng."

"Ồ!"

Sắc mặt Nghiêm Duy Di ngay lập tức khác cả kinh, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong ánh mắt, mang theo kinh hãi và hoảng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Kế chết thay

Nhìn thấy Nghiêm Duy Di bị dọa sợ bởi những lời mình nói, Cảnh Dung vừa lòng cười, nhưng lời nói vẫn giống như mạng theo mấy vạn cây châm độc.

"Nghiêm tiên sinh không cần kinh hoảng, nếu bốn vương thật sự bỏ thêm thạch ban độc vào trong trà, giờ phút này, ông cũng không bình yên vô sự ngồi đây." Nói xong, hần cố ý mang theo giọng điệu hoang mang, hỏi: "Tuy nhiên, bác câu từ là do Nghiêm tiên sinh người trông, cho dù bị trúng độc, cũng biết cách giải như thế nào, đúng không?"

Nghiêm Duy Di chỉ biết, hiện tại bản thân mình đã bị bắt tại trận!

Tất cả những gì ông làm, đều đã bị Cảnh Dung nắm thóp.

Ánh mắt chuyển từ chén trà nguội lạnh nhìn lên, nói: "Vương gia có chuyện, vì sao không nói thẳng?"

"Được, một khi đã như vậy bốn vương sẽ đi thẳng vào vấn đề." Cảnh Dung nghiêng người về phía trước, nói: "Mặc dù bốn vương và Nghiêm tiên sinh không bao giờ qua lại, nhưng đại danh Nghiêm tiên sinh, bốn vương cũng có nghe qua. Năm đó ông cũng là một quan văn trong triều Đại Lâm ta, đáng tiếc vì tham tiền bỏ túi riêng mà bị tước mất chức quan."

"Sau đó thì sao?"

"Không lâu sau đó, con của ông là Nghiêm Húc được nhậm chức Bình Bộ Thị Lang, và cũng vừa đúng lúc ấy, bốn vương vắng mệnh phụ trách điều tra một vụ án tàng trữ binh khí. Ai có thể nghĩ rằng, đây đưa rẽ má, cuối cùng lại dừng ở trên đầu nhĩ tử Nghiêm Húc của ông. Hoàng thượng dưới con thịnh nộ, đã định cho hần một tội mưu phản, chém đầu thị chúng."

Bốn chữ cuối cùng, Cảnh Dung nói đặc biệt rõ ràng!

Đồng thời khi nói chuyện, Cảnh Dung cũng tinh tế đánh giá thần sắc Nghiêm Duy Di.

Có lẽ đã chọc tới điểm yếu của Nghiêm Duy Di, chỉ thấy hần ý mà ông vốn luôn thu liễm, trong chớp mắt được phát ra từ trong ánh mắt.

Cảnh Dung vẫn tiếp tục nói: "Nghiêm tiên sinh nhất định cảm thấy, nếu như lúc trước bốn vương không tra tới tận gốc rễ, có lẽ Nghiêm Húc có thể tránh được một mạng. Tuy thiên, trời không theo ý người. Từ trước tới nay kẻ mưu nghịch tất sẽ bị diệt, đạo lý này, chắc Nghiêm tiên sinh hiểu rõ ràng hơn ta. Rất cuộc, ông từng là thiếu tự của Hình Bộ."

Nghiêm Duy Di ngồi đối diện, sắc mặt chuyển từ tức giận sang xanh.

"Vương gia nói một vòng lớn như vậy, thật ra chân chính là muốn nói tới sự tình trên Lương Sơn sao?"

"Án!" Cảnh Dung gật đầu cười một cái.

"Ta tin tưởng tất cả mọi sự tình, Vương gia đều đã rõ ràng, đúng không?"

"Án!"

Ngược lại, Nghiêm Duy Di thờ phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp: "Vậy thì, Vương gia cũng định giam ta vào Đại Lý Tự hay sao? Án định tội danh mưu hại hoàng tử cho ta?"

"Không cần nữa." Cảnh Dung câu môi: "Nhưng bốn vương đã hạ lệnh cho Lộ Giang mang theo người, đi một chuyến tới hoa viên hậu viện của Nghiêm tiên sinh. Có lẽ lúc này bọn họ đã nhỏ tận gốc bác câu từ nơi hậu viện của ông."

"Cái gì?"

"Vật kịch độc như thế, giữ lại trên đời này cũng là một tội họa. Hãy xem như những gốc cây kia đã chịu tội thay cho Nghiêm tiên sinh."

Cảnh Dung nói rất nhẹ nhàng!

Nhưng gương mặt của Nghiêm Duy Di lại đen như than!

Mặc dù bác câu từ được dùng để chế thạch ban độc, nhưng nói đến cùng, cũng là báo bối của ông. Đã nuôi dưỡng chúng nhiều năm như vậy, không ngờ chỉ một câu nói của Cảnh Dung, lập tức bị nhỏ tận gốc. Nếu nói ông không đau lòng, đó đều là giả.

Nghiêm Duy Di nuốt nước miếng, khuôn mặt sự giống như tro tàn.

Nhưng —

Cảnh Dung thu hồi nụ cười trên khóe môi.

Hần nghiêm túc nói: "Nghiêm tiên sinh không thể không biết hai từ "lợi dụng" đúng không? Quan hệ giữa ta và ông, còn không phải là một chuyện về nhĩ tử của ông hay sao? Vì thế ông muốn chém giết bốn vương, quả thật cũng hợp tình hợp lý. Tuy nhiên, Nghiêm tiên sinh vì sao phải làm kẻ chết thay cho người khác như vậy?!"

Kẻ chết thay cho người khác?

Đương nhiên chính là kẻ chết thay cho Cảnh Diệc!

Nghiêm Duy Di im lặng, mơ hồ hiểu ý của Cảnh Dung.

Cảnh Dung thông thả ung dung bưng chén trà trước mặt lên, vừa đổ nước trà lạnh trong chén xuống mặt đất, vừa nói.

"Nếu đã là kẻ chết thay, sao bốn vương không thể không làm thật hần? Tuy nhiên, những cây bác câu từ kia, cũng xem như là những kẻ chết thay cho ông. Vì vậy, bốn vương sẽ không truy cứu việc này nữa. Hôn nữa có một câu nói rất đúng, giết giả dọa khi. Nghiêm đại nhân nhận được giáo huấn lần này, chắc hần sẽ không tiếp tục tái phạm đúng không? Rất cuộc, có người muốn mượn tay của Nghiêm tiên sinh để giết bốn vương. Mặc dù cả hai đều chung mục tiêu, nhưng cho dù là ai, cũng đều không cam tâm tình nguyện trở thành quân cờ của đối phương, đúng không?"

Những lời nói này đều ẩn chứa thâm ý, trong lòng Nghiêm Duy Di cũng đều hiểu rõ!

Cảnh Diệc biết rằng ông muốn giết Cảnh Dung để báo thù cho nhĩ tử của mình. Mặc dù hai người cùng chung mục tiêu, tất nhiên sẽ đứng ở cùng trận tuyến. Và ông đã bị cự hận che hần, năm lần bảy lượt bán mạng cho Cảnh Diệc, cuối cùng kẻ gánh tội danh, tất nhiên cũng chính là ông.

Và tay Cảnh Diệc, vẫn luôn sạch sẽ!

"Đa tạ..... Dung Vương nhắc nhở." Nghiêm Duy Di chậm rãi nói ra một câu.

Lúc này, Cảnh Dung không nhanh không chậm lấy ra một khối ngọc bội hình tròn từ trong ống tay áo, đặt ở trên bàn, sau đó đẩy đến trước mặt Nghiêm Duy Di.

"Còn muốn phiên Nghiêm tiên sinh, chuyển miếng ngọc bội này tới chủ nhân của nó giúp bốn vương. Lần sau, trước khi làm việc gì thì tốt nhất đừng lưu lại chứng cứ. Mặc dù ngọc bội này không có ý nghĩa gì, nhưng nếu như được trình tới trước mặt hoàng thượng, có một số việc, có thể sẽ rất khó nói."

Miếng ngọc bội, chính là lúc trước những sĩ tử kia đeo trên người khi ám sát Cảnh Dung ở nghĩa trang.

Mặc dù Cảnh Dung không nói rõ ràng, vì sao từ sĩ Cảnh Diệc lại lộ liễu đeo ngọc bội ở trên người như thế, để Cảnh Dung có thể tìm ra được nguồn gốc, cuối cùng điều tra ra được trên đầu Cảnh Diệc. Không biết là Cảnh Diệc sơ xuất, hay là những từ sĩ đó quá ngu ngốc!

Nghiêm Duy Di nhận lấy ngọc bội, trái tim rối loạn một trận.

Mặc dù từ đầu tới cuối, Cảnh Dung không nói rõ toàn bộ sự tình, thậm chí không hề nhắc tới Cảnh Diệc một câu!

Nhưng những lời hần nói, mơ hồ vẫn khiến Nghiêm Duy Di ngăn người hồi lâu.

Chỉ tới khi ông ta mang theo tâm tình kia, cúi người rời khỏi rừng đào, Lang Bạc vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài đình đi tới, cẩn thận dò hỏi: "Vương gia, vì sao lại buông tha ông ta?"

Ánh mắt Cảnh Dung lạnh như băng, nhìn về phía rừng hoa đào ra xa, mấy kiếm kéo về phía ẩn đường, môi mòng nhẹ nhàng tràn ra một câu.

"Bên người có quá nhiều kiến, không thể dùng phương thức tiêu diệt từng con một, biện pháp tốt nhất, chính là khiến những con kiến đó..... tự mình cắn nhau."

.....

Sau khi Nghiêm Duy Di rời khỏi rừng đảo, lập tức đi thẳng tới Diệc Vương phủ.

Trong khi đó, tin tức Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư bình yên vô sự trở về, cùng với sự tiến triển về vụ án mắt tích, đều lần lượt được truyền tới tại Cảnh Diệc.

Chén trà trong tay hắn "choang" một tiếng, rơi xuống mặt bàn từ trên ngón tay hắn, vỡ đôi!

Nhìn khuôn mặt giống như rất bình tĩnh, nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo.

"Không ngờ bọn họ đã thoát chết nhiều lần, còn có thể đào ra được vụ án mắt tích."

Thất sách!

Hắn lạnh giọng một tiếng: "Nghiêm Duy Di rút cuộc có chuyện gì vậy? Cơ hội lớn như vậy cũng không thể giết bọn họ. Phế vật!"

Đầu Tuyền bên cạnh vẫn trầm mặc không lên tiếng.

Lúc này, gã sai vặt bên ngoài thông báo một tiếng: "Vương gia, Nghiêm tiên sinh tới."

Sắc mặt Cảnh Diệc trầm xuống, gật đầu.

Một lúc sau, Nghiêm Duy Di mang theo khuôn mặt không có biểu tình gì, đi tới.

Ông ta chấp tay, đứng ở giữa phòng.

"Người của Nghiêm tiên sinh làm việc thật sự không nhanh nhẹn chút nào, hồng mắt một cơ hội tốt như vậy." Cảnh Diệc hừ một tiếng.

"Là ta hành sự bất lực."

"Thôi, không phải bốn vương muốn trách tội người, việc này coi như một lần cảnh giác, không có lần sau."

Còn có lần sau?

Trong lòng Nghiêm Duy Di cực kỳ khó chịu, chính mình làm kẻ chết thay cho hắn, bắc cầu từ mà ông cực khổ nuôi trồng đã bị Cảnh Dung nhỏ tận gốc, lửa giận trong lòng ông không có chỗ để rải, không ngờ Cảnh Diệc còn nói một câu "không có lần sau".

Ông có cảm giác, hắn sẽ còn muốn mượn tay ông để dùng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Ta đã từng nhìn thấy cái tua rua này

Dù như thế nào, Nghiêm Duy Di cũng không phải là kẻ ăn chay!

Nhưng nếu không phải hôm nay Cảnh Dung đã nhắc nhở ông, giờ phút này chỉ sợ ông cũng không có phản ứng gì, sớm đã trở thành một quân cờ trong tay Cảnh Diệc.

Cảnh Diệc là người thận trọng, mơ hồ đã nhận ra Nghiêm Duy Di có chút không thích hợp.

Hắn nhàu mày hỏi, "Nghiêm tiên sinh, chẳng lẽ vừa mới gặp người nào?"

"Đúng vậy, ta vừa mới tới Đảo Hoa Nguyên!"

Sắc mặt Cảnh Diệc lập tức biến đổi.

Đảo Hoa Nguyên, là lãnh thổ của Cảnh Dung.

"Vì sao hắn lại đột nhiên tìm người?"

Theo lý, sự tình chắc hẳn không hề bị bại lộ?

Nghiêm Duy Di vẫn yên lặng, chậm rãi ngồi xuống ở trước mặt Cảnh Diệc, ngược mắt nhìn lên.

Sau đó nói, "Dung Vương đã biết, bắc cầu từ là do ta trồng, tuy nhiên ta cũng không chắc chắn Dung Vương lấy thông tin từ đâu? Tuy nhiên, bắc cầu từ sớm đã bị tuyệt chủng, hơn nữa ta cũng rất cẩn thận trong khi trồng chúng. Theo lý, hắn không có khả năng biết được thạch ban độc có liên quan tới ta."

"Chỉ nói những điều này thôi sao?" Cảnh Diệc dường như không quan tâm tới những lời Nghiêm Duy Di vừa nói.

"Không, hắn còn nói với ta rằng hắn đã phái người nhỏ tận gốc bắc cầu từ của ta, xem như chúng đã gánh tội thay ta."

"Nói như vậy, chuyện Lương Sơn, hắn đã biết người là người đã phái sát thủ giết hắn?"

Giờ này khắc này, không ngờ Cảnh Diệc vẫn muốn đẩy hết tội danh tới trên đầu Nghiêm Duy Di.

Rõ ràng, người hạ lệnh chính là Cảnh Diệc, Nghiêm Duy Di bất quá chỉ là quân cờ mà thôi!

"Không, Vương gia vừa rồi không hiểu ý ta, chuyện ám sát trên Lương Sơn lần này, thạch ban độc không hề bị bại lộ. Nhưng trước đó, khi phái người đi ám sát Dung Vương ở nghĩa trang đã bị bại lộ. Tuy nhiên, Dung Vương làm thế nào thể nào biết về độc này?" Giọng điệu của Nghiêm Duy Di rất âm trầm, nghe không lộ ra chút cảm xúc.

Ánh mắt Cảnh Diệc đóng băng trong giây lát!

Hắn mạnh mẽ phản ứng lại, "Bởi vì người và ta đều đã xem nhẹ hắn ta? Một người thông minh như vậy, đương nhiên sẽ biết loại độc này."

Hắn ta, tất nhiên là chỉ Kỳ Vân Thư.

Nghiêm Duy Di không quan tâm tới lời của Cảnh Diệc, cầm khối ngọc bội bên hông lên, đưa tới trước mặt hắn.

Sau đó nói, "Dung Vương muốn ta truyền lời lại cho Vương gia, sau này hành sự, đừng lưu lại chứng cứ. Ngọc bội này, là Dung Vương đã lấy được từ trên người từ sĩ của Vương gia."

Sau khi nói xong những lời này, Nghiêm Duy Di đứng dậy, chấp tay, "Sau này, nếu Vương gia muốn giết người nào, thỉnh Vương gia hãy tự mình động thủ. Mặc dù ta và ngài cùng phe, nhưng ta muốn giết Dung Vương, chỉ vì muốn báo thù cho nhi tử, không muốn liên quan tới sự tranh đấu giữa các Vương gia."

Nói xong, ông thậm chí không đợi Cảnh Diệc nói thêm câu nào, lập tức rời đi!

Lúc này, về mặt Cảnh Diệc lại cực kỳ khiếp sợ, cầm khối ngọc bội kia lên.

Đầu Tuyền không chú ý tới về mặt của Cảnh Diệc, chỉ cẩn thận nói, "Xem ra Dung Vương đã nói gì đó với Nghiêm Duy Di, cố ý châm ngòi quan hệ giữa hai người. Người này, sau này Vương gia cần phải chú ý nhiều hơn."

Cảnh Diệc lo lắng nói, "Ngọc bội này, thật sự là bốn vương đã để những từ sĩ kia mang theo bên người, nhưng, sao lại ở trên tay Cảnh Dung?"

"Chẳng lẽ là khi từ sĩ đi ám sát, không cẩn thận nên đã lưu lại." Đầu Tuyền nói.

"Người chắc hẳn hiểu rất rõ, từ sĩ bốn vương phái đi, trên người không có khả năng cho phép mang theo ngọc bội rõ ràng như thế. Nếu nói khối ngọc bội này Cảnh Dung thật sự lấy được từ trên người từ sĩ. Vậy thì xem ra, hắn sớm đã biết người muốn giết hắn chính là ta. Hiện giờ, chẳng qua hắn đang dùng Nghiêm Duy Di để khai đao mà thôi."

"Vương gia, nhưng những tử sĩ phải đi đều đã chết."

"Kỳ lạ, rất kỳ lạ!"

Cảnh Dịch híp mắt lại, xem ra trong này còn có rất nhiều tình huống mà mắt không thể nhìn thấy!

Tử sĩ mang ngọc bội đi ám sát người, căn bản là không có khả năng!

.....

Bên kia, thật ra ngay khi Cảnh Dung rời khỏi Dung Vương phủ không lâu, Kỳ Vân Thư sau đó cũng đi ra ngoài.

Nàng đi tới một lầu lầu.

Nhưng vừa khéo, lầu này lại chính là lầu lúc trước nàng đã mang Vệ Dịch tới đây ăn thịt.

Vừa mới đi vào, nàng lập tức nghe được trên sân khấu truyền đến một giọng hát(Phân Cơ Điều)để nghe.

Khi nàng nhìn qua, lập tức nhìn thấy cô nương tên gọi Mị Hương đang ngâm xướng, tiếng hát động lòng người, đi vào trong trái tim người, cực kỳ thoải mái.

Đồng thời khi ánh mắt Kỳ Vân Thư nhìn về phía nàng ta, cũng vừa lúc đụng phải cặp mắt vui mừng của Mị Hương.

Trong sự kinh ngạc của nàng ta, dường như còn mang theo một chút thẹn thùng!

Kỳ Vân Thư nuốt nuốt nước miếng, son phấn... nàng không thể chọc được.

Vì thế Kỳ Vân Thư nhanh chóng đi lên lầu hai.

Vừa lên đi, lập tức nhìn thấy Lý Thời Ngôn đang ngồi ở một cái bàn phía ngoài cùng với vẻ mặt "ta là người tuyệt vời nhất". Một bàn tay của hắn đang cầm chiếc đĩa, không ngừng chọc từng cái ở trên bàn, trong khi một bàn tay khác đang đặt ở trên lan can bằng gỗ ở ban công.

Từ thái kìa, khiến Kỳ Vân Thư không thể nói nên lời.

Nàng tới gần, Tiểu Lộ Tử bên người Lý Thời Ngôn lập tức dùng bàn tay vỗ vỗ lưng hắn, nói, "Công tử, đã tới."

Bộp ——

Chiếc đĩa trong tay được thả xuống mặt bàn!

Hắn từ từ đứng dậy, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Kỳ Vân Thư, tươi cười.

Không phải hắn bị trọng thương hay sao? Bộ đáng này, nơi nào giống bộ đáng bị thương!

"Còn tưởng rằng người không tới, nhưng vẫn bị muộn thời gian khoảng một nén nhang." Lý Thời Ngôn oán giận.

"Chậm trễ."

Nàng ngồi xuống đối diện với hắn, vừa đặt mông ngồi xuống, nàng đã vươn tay về phía Lý Thời Ngôn, nghiêm túc nói, "Đồ của ta, hiện tại có thể trả lại rồi chứ?"

"Người gấp làm gì? Ăn xong rồi hãy nói."

"Không cần, ta không có nhiều thời gian." Kỳ Vân Thư vẫn giữ thái độ kiên quyết.

Khuôn mặt Lý Thời Ngôn co giật, già vờ bị ỳu khuất, một bàn tay vừa đặt trên bả vai mình, vừa nói, "Chẳng lẽ ngay cả thời gian quan tâm tới ta, người cũng không có hay sao? Ta vì người mà bị thương nặng, vết thương trên vai hiện tại vẫn chưa lành."

Thật ra, Kỳ Vân Thư không phải là người vô tình, nói đến cùng, nếu không phải Lý Thời Ngôn cứu nàng, nàng cũng đã đi đôi nhà ma.

Nàng nhấp môi, quan tâm nói, "Người nhớ kỹ, tốt nhất đừng chạm vào nước, một số đồ ăn cay cũng không được ăn, còn có....."

"Ta lừa người thôi, ta không bị thương!"

"Cái gì?" Kỳ Vân Thư cảm thấy bối rối.

Lý Thời Ngôn cười cười, dùng tay vỗ vỗ bả vai mình, "Người đã quá coi thường ta, những người đó không thể khiến ta bị thương. Tuy nhiên, cánh tay ta thật sự bị đau, bởi vì lúc chuẩn bị xuống núi đi tìm các người, không cẩn thận nên đã té ngã, tay bị trật khớp, nhưng hiện tại thì tốt rồi."

Ai ai ai!

Người rút cuộc có phải đang cố tỏ ra hài hước giống như con khỉ hay không?

Kỳ Vân Thư thật sự đau đầu một trận.

Con người của Lý Thời Ngôn nheo lại, cúi người về phía trước, tò mò hỏi, "Nhưng ta rất muốn biết, người và Vương gia kia..... Rút cuộc có quan hệ gì?"

Đối mặt với gương mặt tràn ngập tò mò kia, Kỳ Vân Thư thở sâu một hơi.

Sau đó nàng một lần nữa đi thẳng vào vấn đề, "Ta không có tâm tư nói với người về những chuyện này, ta chỉ muốn lấy lại đồ của ta, thỉnh người lập tức trả lại cho ta."

"Nếu không thì sao?"

"Ta đây sẽ liều mạng lấy về." Kỳ Vân Thư không chút do dự khi nói ra những lời này.

Lý Thời Ngôn hơi cá kình, thứ này, quan trọng đối với nàng như vậy hay sao?

Sau khi hắn cân nhắc một lát, lập tức lấy chiếc tua rua ra từ trong ống tay áo.

Thời điểm khi ở trên Lương Sơn, Lý Thời Ngôn đã lấy trộm nó từ trên người Kỳ Vân Thư!

Đúng vậy, lấy trộm!

Hắn treo chiếc tua rua ở trên ngón tay mình, quơ quơ trước mặt Kỳ Vân Thư, cũng thu hồi bộ dáng ngà ngón trước đó, rất nghiêm túc hỏi nàng.

"Thứ này, thật sự là của người?"

"Đương nhiên là của ta."

Khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư duỗi tay ra, chuẩn bị cướp lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo ——

Lý Thời Ngôn đột nhiên nói một câu, "Cái tua rua này, ta đã từng nhìn thấy."

Bàn tay nàng đang vớ ra, đầu ngón tay còn chưa đụng tới cái tua rua, bỗng nhiên dừng lại ở giữa không trung.

"Người vừa nói gì?"

Giọng nói của nàng run rẩy!

"Ta nói, cái tua rua này, ta đã từng nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Muốn đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ

"Sao có thể có khả năng đó?"

Đúng vậy, thật sự không thể có khả năng. Dây tua rua này, là Kỳ Bù đã đưa cho nàng.

Nàng nhớ rõ, dây tua rua chính xác là có một cặp, được nối với nhau bằng một sợi dây, Kỳ Bù gỡ xuống một cái trong đó và đưa cho nàng.

Nhưng Kỳ Bù đã chết, sao có thể sẽ có một cái nữa giống cái này như đúc?

Lý Thời Ngôn bắt ngờ khi thấy nàng trả lời chắc chắn như thế, nhưng hần lại mang về mặt chán thành trả lời: "Ta không cần phải nói đối người, cái tua rua này, ta thật sự đã từng nhìn thấy một cái giống như đúc. Trừ phi, người đã trộm của người kia? Nhưng như vậy cũng không đúng. Thứ này, trước khi ta tới Trung Nguyên, ta vẫn nhìn thấy nó ở trong tay người kia. Hơn nữa, người kia cũng chưa bao giờ tới Trung Nguyên."

Thần kinh nữ nhân vẫn luôn mẫn cảm, chỉ trong một cái chớp mắt nàng đã lập tức trở nên khẩn trương.

Kỳ Vân Thư nhìn mảy, cẩn thận hỏi hần: "Người nói người kia, hần..... tên gọi là gì?"

"Tô Từ Lạc."

"Tô Từ Lạc?" Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nhắc lại một tiếng, có chút thất vọng.

Có khả năng nàng thật sự đã suy nghĩ quá nhiều, người kia sao có thể sẽ là Kỳ Bù?

Kỳ Bù đích thực đã chết!

Và cái tua rua giống cái này như đúc, chẳng lẽ, chỉ là sự trùng hợp?

"Như thế nào? Người quen biết người kia?" Lý Thời Ngôn hỏi.

"Không quen!"

Nàng lắc đầu.

Khi trả lời, nàng đã đoạt lại chiếc tua rua treo ở trên ngón tay của Lý Thời Ngôn.

"Vây thì các người cũng thật có duyên, rõ ràng một người đang ở Trung Nguyên, một người kia lại đang ở Khúc Khương, ngay cả vật tùy thân cũng giống nhau như thế." Trong khi nói, con người của Lý Thời Ngôn lại tò mò nhìn nàng, hỏi: "Vì sao người không có chút kinh ngạc nào cả?"

"Vì sao ta nên kinh ngạc?"

"Ta không phải người Trung Nguyên! Chẳng lẽ, người không nên kinh ngạc một chút hay sao?"

Kỳ Vân Thư lau chùi viên ngọc trên chiếc tua rua trong tay, sau đó cẩn thận thu vào trong ống tay áo. Nàng nâng mắt lên, đối diện với Lý Thời Ngôn.

Sau đó thờ ơ nói: "Thời điểm lần đầu tiên gặp người, ta đã biết người không phải là người Trung Nguyên, có lẽ, cũng có thể đoán được người là người Khúc Khương."

"Người biết?" Lý Thời Ngôn càng thêm tò mò, khóe miệng mang theo nụ cười: "Sao người có thể nhìn ra? Hay là trên mặt ta, có vết chữ?"

"Cũng không phải, mặc dù quần áo trên người người mặc là đồ của người Trung Nguyên, nhưng khoá bạc trên búi tóc của người cùng đôi giày người mang, đều đã đủ để chứng minh, người cần bàn không phải là người Trung Nguyên."

Lý Thời Ngôn vừa nghe nàng nói, vừa cúi tay chạm nhẹ vào chiếc khoá bạc trên búi tóc của mình. Khoá tóc bằng bạc bắt mắt như thế, lại cúi đầu nhìn thoáng qua đôi giày trên chân của mình.

Quả nhiên, những chi tiết nhỏ này, ngay cả bản thân hần đều không chú ý tới.

Khoá bạc trên búi tóc người Trung Nguyên, không dùng loại hào nhoáng bắt mắt như vậy, để giày của hần mang khá mỏng, hoàn toàn khác với người Trung Nguyên.

"Thư nhi, người cũng thật thông minh." Hần mỉm cười, khen một câu.

"Ta gọi là Kỳ Vân Thư, Lý công tử có thể gọi ta là Kỳ cô nương."

"Thư nhi sẽ dễ nghe hơn."

"Nhưng ta không quen như thế."

"Nhưng Vệ công tử đã gọi nàng như thế." Lý Thời Ngôn lải nhải.

Kỳ Vân Thư rũ mắt xuống: "Hần và người không giống nhau."

Không giống nhau?

Chỗ nào không giống nhau?

Lý Thời Ngôn hép mắt, hỏi nàng: "Ngốc từ kia, sẽ không phải thật sự là tướng công tương lai của nàng đấy chứ?"

"Hần không phải là ngốc từ." Kỳ Vân Thư cao giọng, trừng mắt liếc nhìn hần một cái, hiện giờ đã lấy lại được chiếc tua rua, nàng không có tâm trạng lải nhải nhiều với Lý Thời Ngôn, vì thế nàng đứng dậy, nói: "Lý công tử, về chuyện Lương Sơn, ta thực sự cảm tạ người. Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp người. Ta còn có việc, cáo từ."

Thấy nàng có ý định rời đi, Lý Thời Ngôn nhanh chóng đứng dậy ngăn nàng lại.

Hơn nữa hần còn nói: "Bản công tử không cần nàng báo đáp, chỉ muốn nàng lưu lại dùng một bữa cơm với bản công tử mà thôi. Chút thời gian này nàng cũng không có hay sao?"

"Đa tạ Lý công tử khoản đãi, nhưng hiện tại ta đang bận với vụ án mất tích, thật sự không có tâm tư."

"Sẽ không mất nhiều thời gian của nàng."

Hần vốn định muốn đuổi tay ra kéo Kỳ Vân Thư, nhưng nàng đã lui ra sau một bước, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Mong rằng Lý công tử có thể thông cảm." Nói xong, lập tức vòng qua hần và chuẩn bị xuống lầu. Khi nàng vừa đi được vài bước thì dừng lại, nghiêng mắt, giọng điệu mang theo nhắc nhở.

"Ta tin rằng Lý công tử nhất định hiểu rõ, hiện giờ, chiến sự giữa Đại Lâm và Khúc Khương như lửa sém lông mày, quan hệ cũng cực kỳ khẩn trương. Nếu như để Dung Vương biết được, Lý công tử người là người Khúc Khương, khó tránh khỏi sẽ có hiểu lầm. Đến lúc đó, nhẹ thì đuổi người đưa về Khúc Khương, nặng thì, có lẽ máu sẽ chảy lẫn nữa."

Sắc mặt Lý Thời Ngôn đóng băng trong chốc lát!

Điểm này, hần vẫn chưa hề nghĩ tới!

Hần vốn thừa dịp Khúc Khương và Đại Lâm khai chiến, trộm chạy ra ngoài. Lúc này, đoán chừng lão cha hầu gia của hần, chắc vẫn chưa biết hần đã chạy tới Đại Lâm.

Nếu không lúc này, chỉ sợ hấn đã bị người trời gò lại và mang về Khúc Khương.

Khi hấn đang lăm vào trong trầm tư, Tiểu Lộ Từ bên cạnh đã đụng vào hấn một cái, nói: "Công tử, Kỳ cô nương đã đi rồi."

"Cái gì?"

Chờ đến khi hấn hồi phục lại tinh thần, sớm đã không nhìn thấy thân ảnh Kỳ Vân Thư.

Hấn thở dài một tiếng, hung hăng liếc mắt nhìn Tiểu Lộ Từ một cái, khoanh khắc sau, hấn hỏi với giọng mỉa mai.

"Vừa rồi có phải Thư nhi có nói, nếu để Dung Vương kia biết, bản công tử là người Khúc Khương, nặng thì có thể đổ máu hay không?"

Tiểu Lộ Từ ngậy ngốc gật gật đầu: "Vừa rồi, Kỳ cô nương đúng là đã nói như thế."

Hấn khẽ cười một tiếng: "Bản công tử từ tốt xấu cũng là thế tử của Khang Định Hầu, muốn đánh chó cũng phải nhìn xem mặt chủ."

"Công tử, ngài còn nói như vậy, không phải đã nói mình thành chó hay sao?"

"Người vừa nói gì?"

"Tiểu nhân nói....."

Bốp ——

Không thể nghi ngờ, trên đầu Tiểu Lộ Từ đã bị Lý Thời Ngõn cốc mạnh một cái.

"Đám nói bản công tử là chó, người có phải chán sống hay không?"

"Không phải tiểu nhân nói, là....." Chính công tử đã tự nói mình!

Cuối cùng Tiểu Lộ Từ cũng không dám hé một câu, sợ trên đầu mình lại được thưởng thêm một cái cốc, vì thế đành phải lui về phía sau vài bước.

Lý Thời Ngõn vẫn mang vẻ mặt tức giận, hung hăng tóm lấy Tiểu Lộ Từ.

.....

Lúc này, Kỳ Vân Thư vừa mới xuống lầu, lập tức nghe thấy dưới lầu truyền đến một giọng nữ chói tai.

Chỉ thấy một nữ tử mặc một bộ đồ màu hồng phấn, đồ trang sức trên người đều rất quý giá, nhìn có vẻ chắc hẳn là tiểu thư con nhà giàu.

Nàng ta ngồi trong một gian phòng nhỏ dưới lầu, đang nổi giận đùng đùng, duỗi tay quét toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống mặt đất.

Một loạt tiếng loảng xoảng vang lên!

"Tứ lâu các người có phải không thể mời nổi người tới hát hay không? Sao lại mời loại người thế này?" Trong khi nói, nàng ta liền chỉ vào Mị Hương đang hát trên bục.

Mị Hương cúi đầu, nhìn về phía lão nhân bên cạnh.

Lão nhân giữ chặt tay nàng, vẻ mặt đau lòng nhìn nàng, nhưng vẫn lo lắng liếc nhìn vài lần về phía nữ khách nhân đang trong cơn giận dữ.

Chương quẩy của tứ lâu nhanh chóng đi tới, nhận lời: "Cô nương, thật sự xin lỗi. Nếu cô nương không thích bài này, ta sẽ bảo nàng ấy hát khúc khác cho cô nương nghe."

"Không cần, hát khó nghe như vậy, quấy nhiễu sự thanh tịnh của bốn cô nương. Ông hãy nhìn xem, trên cổ nàng có một vết sẹo đó lớn như vậy, nhìn thấy đã cảm thấy ghê tởm. Để một người xấu xí như thế tới đây để hát, chính là vì tứ lâu các người không đủ khả năng mời nổi người hát hay sao? Bốn cô nương tới tứ lâu các người là để ăn cơm, hiện tại nhìn thấy nàng như vậy, bốn cô nương sao có thể nuốt trôi?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chân tướng (1)

Đồng thời khi nói chuyện, nữ tử nâng ống tay áo lên, chần nơi chớp mũi, làm ra một bộ đáng ghét bỏ.

Trên đài, Mị Hương cúi đầu càng thấp, dùng tay kéo kéo chiếc khăn quàng cổ trên vai, che che cổ mình lại.

Nhưng vẫn lộ ra một vết sẹo màu tím đỏ trên cổ của nàng ấy.

Dấu vết giống như bị người lột da, nhưng cũng giống như bị bỏng bởi lửa cháy nóng, da thật nhăn nheo, thực sự có chút đáng sợ.

Nhưng nếu như được bọc kín mít một chút, thật ra rất khó nhìn thấy.

Bởi vì giọng nói của nữ tử rất lớn, khách nhân xung quanh đều nhìn về phía Mị Hương, bắt đầu sôi nổi nghị luận, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chương quẩy sợ ảnh hưởng tới danh dự tứ lâu, sau khi giải thích với nữ tử kia vài câu, lập tức chạy đến trên đài.

Chương quẩy dùng sức kéo ống tay áo Mị Hương một chút, tàn nhẫn nói một câu ở bên tai nàng ấy: "Không phải bảo người dùng đồ che cô người rồi hay sao? Đã xảy ra mấy lần rồi, người đang định không để ta làm ăn buôn bán nữa sao? Người có phải thật sự muốn cứ đi hay không?"

Thần mình nhỏ của Mị Hương run lên, cắn môi, nói: "Thực xin lỗi chương quẩy, không phải là ta cố ý, vừa rồi bị gió thổi một chút, vì thế....."

"Đừng giải thích nhiều lời với ta như vậy, nhanh chóng xuống đi."

"Chương quẩy, ta....." Hốt mất Mị Hương đó lên.

Lão nhân một bên cũng run rẩy đứng dậy, cong lưng, run giọng cầu khẩn chương quẩy: "Chương quẩy, hãy cho chúng ta một cơ hội nữa, Hương nhi không phải cố ý, cầu xin người."

Giọng nói mang theo nước mắt, gần như thê lương.

Chương quẩy cũng là người tốt, bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa tay, nhưng bộ nói: "Thôi thôi, hôm nay các người cứ rời đi trước đi, ngày mai lại đến."

"Cảm ơn chương quẩy."

Hai người khom lưng xin lỗi!

Mị Hương nâng lão nhân bên cạnh, chậm rãi đi xuống đài.

Sau đó chương quẩy quay lại nói vài lời với nữ tử kia, lúc này việc này mới được bỏ qua!

Kỳ Vân Thư thật ra vẫn yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn một hồi tuồng kịch, nhưng trong tâm lý của nàng, ở một phương diện nào đó, thật sự chán ghét nữ khách nhân không biết lựa lời kia, ngạo mạn vô lễ, ở một phương diện khác, lại cảm thấy tiếc hận cho Mị Hương, nàng ấy thật đáng thương.

Đối với nữ tử thanh tú!

Không được trời cao yêu quý!

Nhẹ nhàng thờ một hơi nặng nề, khi nàng đang định rời khỏi tủ lều, lúc vừa mới đi được vài bước, bỗng chú ý tới một người nam từ nơi xa.

Nam tử kia, thân hình cao lớn, cực kỳ cường tráng. Trên người hắn mặc quần áo đầu bếp từ lâu, đứng ở vị trí lối ra vào phòng bếp, cặp ánh mắt âm trầm khát máu, nhìn chăm chăm vào nữ khách nhân vừa rồi đại náo trong gian phòng nhỏ bên kia.

Hai bàn tay hắn nắm chặt thành nắm tay, phía sau lưng nổi lên gân xanh.

Có thể thấy được, hắn tức giận cỡ nào!

Kỷ Vân Thư tâm sinh nghi hoặc, hay là nam tử này, chính là tình lang của Mỹ Hương? Vì vậy nên mới tức giận như thế?

Nhưng có một loại linh cảm khác mơ hồ dâng lên trong trái tim nàng!

Trái tim nàng bỗng nhiên nhảy dựng khi nhìn nam tử kia.

Sau khi nam tử kia quay lại phòng bếp, Kỷ Vân Thư mới nhẹ nhàng lắc đầu, bước nhanh rời khỏi tủ lều, chạy về Dung Vương phủ.

.....

Và lúc này, tại Đồng Uyển, Dung Vương phủ.

"Kỷ tiên sinh đâu?"

Từ giọng nói liền biết, đó là Cảnh Huyền.

Nữ tử này, sao không ở trong cung tận hưởng phúc khí, mỗi ngày đều chạy ra ngoài cung làm gì?

Nha đầu một bên cúi đầu, nhanh chóng trả lời: "Kỷ tiên sinh vừa rồi mới đi ra ngoài."

"Đi chỗ nào?"

"Nô tỳ không biết."

"Một người sống đi đâu mà cũng không biết, một đám vô dụng." Cảnh Huyền hai tay chống nạnh, bộ dáng tức giận.

Lúc này, Vệ Dịch đi ra từ bên trong, trong tay đang cầm một bó hoa mai, ngoài miệng còn nhẹ giọng hát.

Bộ dáng cực kỳ thanh nhàn.

"Này, đồ ngốc!" Cảnh Huyền gọi hắn một tiếng.

Vệ Dịch nhìn nàng ta một cái, theo bản năng dịch qua bên cạnh một bước, sau đó, liếc mắt xem xét nàng ta một lần nữa, lúc này mới đi về phía một cây hoa mai trong viện.

Cái gì?

Không có người nào để ý tới nàng?

Cảnh Huyền tức giận bùng lên, bắt đầu đi theo.

"Đồ ngốc, ta đang gọi người đó."

Vệ Dịch vẫn không để ý đến nàng ta, xoay người, ngửa đầu nhìn hoa mai trước mắt, còn thường xuyên phất phất hoa mai trong tay khi bị gió thổi qua.

Sắc mặt Cảnh Huyền biến xanh, cực kỳ không vui.

Biểu hiện của Vệ Dịch đã chọc giận nàng ta, vì thế nàng ta đuổi tay kéo ống tay áo Vệ Dịch một cái, lộ ra vẻ mặt chất vấn: "Ta đang nói chuyện với người, vì sao người không để ý tới ta?"

Bởi vì ống tay áo bị Cảnh Huyền lôi kéo, Vệ Dịch bắt buộc phải nghiêng người về phía nàng ta, nhưng chỉ hừ một tiếng.

"Ta không muốn nói chuyện với người."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta không thích người."

"Ta cũng không thích người." Cảnh Huyền trừng mắt, nói lại một câu.

Vệ Dịch nâng lên tay, thật cẩn thận thoát khỏi cánh tay Cảnh Huyền đang lôi kéo mình, một bộ dáng cực kỳ ghét bỏ.

Hắn không quên nói một câu: "Thư nhi đã nói với ta, nam tử hán đại trượng phu, không thể so đo với nữ hài tử. Lần trước người đập nát hoa trong viện, ta đã không tức giận với người, nhưng ta cũng không muốn tranh luận với người, vì vậy người không cần nói chuyện với ta."

"Người....."

Cảnh Huyền dậm dậm chân, vung tay lên, tức giận đánh vào cánh tay Vệ Dịch một cái, lớn tiếng mắng: "Người có biết ta là ai hay không? Ta là công chúa!"

"Công chúa thì có gì ghê gớm? Nương ta từng nói, mỗi người đều bình đẳng với nhau." Hắn phản bác, sau đó nhàu nhàu mày, gãi đầu, hỏi: "Công chúa là gì?"

Phốc ——

Cảnh Huyền tức giận đến nỗi muốn học máu!

Đúng ngay lúc này, Kỷ Vân Thư đã trở lại, trên chân giống như có gió, nàng căn bản không đi về phía Vệ Dịch và Cảnh Huyền, vội vội vàng vàng đi thẳng vào phòng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư, Cảnh Huyền lập tức thu liễm bộ dáng phẫn nộ vừa mới nổi lên vừa rồi, mím môi, trên mặt đó ửng.

Nàng ta cũng nhanh chân chạy về phía trong phòng.

Kỷ Vân Thư vào phòng, tìm được tư liệu về vụ án mất tích mà lúc trước Kinh Triệu Doãn đưa tới.

Những tư liệu này, lúc trước nàng chỉ nhìn qua vài lần, sau đó ném chúng ở trên bàn, căn bản không hề động tới chúng lần nữa.

Lúc này, nàng lại lật hết tất cả ra!

Mở hết toàn bộ mở ở trên mặt bàn, bắt đầu lật xem.

Cảnh Huyền đứng ở phía sau nàng, nhìn nàng bận việc hồi lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

"....."

"Ta giúp người cùng tìm!" Trong khi nói, Cảnh Huyền đã tiến lên định giúp nàng.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nói: "Không cần."

"Ta chỉ muốn....."

Hai chữ "giúp đỡ" còn chưa kịp nói ra, Kỷ Vân Thư đã chìm vào trong đồng tài liệu, không hề để ý tới nàng ta.

Hôm nay Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch đều bị trúng tà rồi sao?

Vì sao không ai để ý tới mình?

Tâm tình nàng ta không tốt!

Nhưng tính tình nàng ta không thua gì Cảnh Dung, đều cực kỳ cổ chấp.

Vì thế nàng ta đơn giản ngồi xuống ở trong phòng. Kỳ Vân Thư bận rộn, nàng ta ngồi ngay bên cạnh, ngấm lại, cũng cảm thấy rất thích!

Kỳ Vân Thư cẩn thận xem xét từng cuốn tư liệu trước mặt, từng câu từng chữ đều nghiêm túc xem qua, sợ để sót thứ gì quan trọng.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, ánh mắt nàng cuối cùng cũng rời khỏi đồng tư liệu.

Sắc mặt kinh ngạc!

Không, phải nói là cực kỳ lo lắng và hoảng sợ!

"Người nhìn ra được gì?" Cảnh Huyền nâng quai hàm, hỏi nàng.

Nàng đột nhiên đứng lên, nói giọng run rẩy: "Nếu..... thật sự là như vậy, vậy thì....."

Hai mắt nàng trừng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Chân tướng (2)

Thấy Kỳ Vân Thư như vậy, Cảnh Huyền cảm thấy rất khó hiểu!

Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi câu gì, Kỳ Vân Thư đã chạy vội ra ngoài, trên chân giống như có gió lẩn nữa, đi tới tiền viện.

Vừa lúc này, Cảnh Dung cũng quay về từ Đào Hoa Nguyên.

Dụng phải nàng đang đi vội vã!

"Có chuyện gì vậy?"

"Hung thủ, ta biết hung thủ là ai." Giọng nói của nàng rất nôn nóng.

Cảnh Dung nhũ lông mày lại!

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói, "Nhưng hiện tại ta cần Vương gia giúp ta điều tra hai người."

.....

Sau nửa canh giờ, Kinh Triệu Doãn vội vàng tới nơi, đương nhiên, còn mang theo một số tư liệu.

"Kỷ tiên sinh, người nói ta điều tra thông tin của toàn bộ những người bán thịt lợn trong kinh thành, tư liệu đều đã ở đây."

Kinh Triệu Doãn đưa tài liệu qua, Kỳ Vân Thư cũng không nhận lấy, chỉ nói, "Những tư liệu này tạm thời để đó đã."

"Hả?"

Kinh Triệu Doãn không hiểu.

Sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, tiến lên, giao hai quyển trục trong tay cho Kinh Triệu Doãn.

Sau đó hần phần phó, "Kinh Triệu Doãn, hiện tại bốn vương mệnh lệnh người, lập tức phái người âm thầm giám sát nam tử trên bức họa, đồng thời người phái người bảo vệ nữ tử trong bức họa này. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh có thể bắt được hung thủ phía sau vụ án mất tích mạng về quy án."

Kinh Triệu Doãn mở hai bức họa ra!

Một bức, đúng là tên đầu bếp trong tửu lâu kia.

Một bức, chính là nữ khách nhân đã đại náo một trận ở tửu lâu hôm nay.

Kinh Triệu Doãn không hiểu nên hỏi, "Vương gia, đây là?"

Không đợi Cảnh Dung trả lời, Kỳ Vân Thư đã nói, "Ta đã từng nói, từ mảnh vải bỏ trắng kia, hung thủ rất có khả năng chính là một người bán thịt heo. Tuy nhiên, ta đã xem nhẹ một chút, còn có một khả năng khác, hung thủ chính là đầu bếp. Ta đã lật xem tất cả tư liệu về vụ án mất tích lúc trước, mỗi một người mất tích trước đây, đều có một đặc điểm giống nhau, đó là tất cả các nàng đều cùng tới một nơi, cùng phát sinh tình huống như nhau."

"Cái gì?"

"Trước khi các nàng mất tích, đều tới tửu lâu Xương Tường. Trong đó, có một nữ tử hát điệu gọi là Mị Hương, nhưng bởi vì trên thân thể nàng ấy có tật, đều từng bị những người đã mất tích kia nhục nhã trước mặt mọi người. Vì thế, vào lúc ban đêm hoặc có thể là ngày hôm sau, những nữ tử đó liền bị mất tích."

Khi Kỳ Vân Thư nói chuyện, Kinh Triệu Doãn tính tể tướng tượng, thật đúng là như vậy!

Và Kỳ Vân Thư vẫn tiếp tục nói, "Nam tử trong bức họa này, gọi là Cam Trù Lương, chính là một người đầu bếp của tửu lâu Xương Tường. Nữ tử trên bức họa là tiểu thư Nguyễn gia - Nguyễn Nhã Nhị. Hôm nay, ta vô tình gặp được Nguyễn tiểu thư ở tửu lâu kia. Bởi vì trên cổ Mị Hương có vết sẹo, nàng ta đã nhục nhã nàng ấy trước mặt mọi người. Lúc đó, ánh mắt Cam Trù Lương nhìn Nguyễn tiểu thư tràn ngập tức giận. Ta nghĩ, Cam Trù Lương và Mị Hương nhất định có quan hệ gì đó. Lúc ấy, ta bỗng đột nhiên nhớ tới một việc, trước kia ta từng tới tửu lâu đó ăn cơm, phát hiện trong thất bọn họ nấu có hương vị rất kỳ lạ, căn bản không phải thịt heo. Cho tới khi ta lật xem hết những tư liệu về vụ án mất tích, ta mới cảm thấy ý nghĩ của ta chắc hẳn không sai. Đầu bếp kia, rất có khả năng chính là hung thủ."

Tất cả mọi người nghe xong những lời nàng nói, hai mặt nhìn nhau!

"Chẳng lẽ, thịt trong tửu lâu kia, là thịt người?" Có người kinh hãi hét lên một tiếng.

Chỉ nói thôi, cũng cảm thấy ghê tởm không thể chịu được.

Sau khi Kinh Triệu Doãn tiêu hóa xong những lời nàng nói, nuốt nước miếng, cầm hai bức họa trong tay, hỏi, "Viết ý của Kỷ tiên sinh là cảm thấy hung thủ sẽ còn tiếp tục gây án?"

"Không sai, mặc dù hiện tại không có chứng cứ xác thực chứng minh Cam Trù Lương chính là hung thủ, nhưng, nếu như hần thật sự bởi vì người khác nhục nhã Mị Hương mà bắt cóc những nữ tử đó. Vậy thì, sau khi Nguyễn gia tiểu thư nhục nhã Mị Hương, Cam Trù Lương nhất định sẽ không bỏ qua nàng ta. Vì vậy, hy vọng Kinh Triệu Doãn có thể phái người vào âm thầm giám thị Cam Trù Lương, vừa báo hộ tiểu thư Nguyễn gia."

Nàng nói rất rõ ràng!

Cảnh Dung một bên phát tay, "Kinh Triệu Doãn, hiện tại người lập tức đi làm việc, mạng người quan trọng, đừng kéo dài thời gian. Nhưng nhớ kỹ, phải điều tra kín đáo, đừng rút dây động rừng."

"Vâng!"

Rất nhanh, Kinh Triệu Doãn nhận lệnh, cầm cả hai bức họa rời đi.

Hiện giờ vụ án đã có manh mối, nếu như Cam Trù Lương chính là hung thủ, đêm nay nói không chừng hần thật sự sẽ hành động tiếp.

Đến lúc đó, có thể sẽ bắt được hần tại hiện trường vụ án.

Tay trong ống tay áo của Kỳ Vân Thư nắm chặt thành nắm đấm, tâm trí của nàng vẫn luôn bận rộn với vụ án. Khi nàng đang xuất thần, Cảnh Dung đã đuổi tay ra, quơ quơ ở trước mặt nàng.

Hần nói, "Vụ án đã có phương hướng, hiện tại có phải nên tới phiên bổn vương hỏi người một chuyện hay không?"

"Cả vậy?"

"Hôm nay, người từng đi ra ngoài?"

Điều gì nên tới, nó sẽ tới.

Nàng gật đầu, "Vâng."

"Đi làm gì?"

"Gặp Lý Thời Ngôn!"

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức biến đổi, mơ hồ có một lượng dấm bùng lên trong ngực, hỏi, "Quan hệ của các người hiện tại rất tốt?"

"Không tốt."

"Vậy sao người đi gặp hần?" Giọng điệu của Cảnh Dung nghe rất bình tĩnh, nhưng sự nặng nề trong lời nói vẫn cực kỳ sắc bén.

Kỳ Vân Thư đang suy nghĩ về vụ án, cần bản không có tâm tư trả lời hần.

"Vương gia, hiện nay ta không có tâm tình trả lời người về những chuyện này." Trong khi nói, nàng liền ngồi xuống bên cạnh, dự định chờ đợi tin tức.

Cảnh Dung liếc mắt xem xét nàng một cái, tâm tình chán nản, *thôi, chờ tới khi vụ án này kết thúc, sẽ tính sổ hết với nàng.*

Đón gần ——

Hần cũng ngồi xuống, an tĩnh chờ tin tức.

Cảnh Huyền ăn một bên vẫn luôn quan sát hết thảy, cũng lắng nghe hết tất cả.

Cảm giác sùng bái trong lòng đối với Kỳ Vân Thư, một lần nữa dâng lên giống như sóng cuộn biển gầm.

Nàng lo lắng Cảnh Dung sẽ phát hiện ra mình đã lên tới nơi này, vì thế đành phải kín đáo hồi cung.

Nàng vừa mới hồi cung, đã bị Tiêu Phi bắt ngay tại trận.

Tiêu Phi tức giận nhìn nàng, "Lại tới Dung Vương phủ?"

Cảnh Huyền tươi cười, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Phi, nũng nịu nói, "Mẫu phi, con vừa đi ra ngoài một chút, không tới trong phủ hoàng huynh Cảnh Dung."

"Con không cần gạt ta, bổn cung đều sai người theo dõi hành tung của con."

"Mẫu phi!"

"Con đừng làm bô với ta." Tiêu Phi mắng nhẹ một tiếng, thật sự hần không thể rèn sắt thành thép, kéo tay Cảnh Huyền, vỗ vỗ tay nàng vài lần, "Huyền nhi, con là công chúa, phải có bộ dáng công chúa. Con nhìn con xem, hiện tại suốt ngày chạy ra ngoài cung, bên người ngay cả thị vệ cũng không mang theo, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao?"

"Con sẽ không sao, sẽ không có người nào có thể khi dễ trên đầu con đâu, xin mẫu phi cứ yên tâm"

"Ta mặc kệ con nói thế nào, tuổi con cũng không còn nhỏ, sớm muộn gì cũng phải gả chồng. Ta và phụ hoàng con đã thương thảo về hôn sự của con, phụ hoàng con đã đồng ý, sẽ lựa chọn người thích hợp với con. Đối phương nếu không phải là tướng, cũng sẽ là đệ tử danh môn. Vì thế, con hãy ngoan ngoãn đợi ở trong cung, đừng đi đâu nữa, hãy sửa lại tính khí bất thường của con đi."

Cảnh Huyền vừa nghe tới phải gả, lập tức cảm thấy không vui. Nàng vừa bĩu môi, vừa quay người nói, "Nữ nhi sẽ không gả."

"Nữ nhi sao có thể nói như vậy."

"Nhưng..... cho dù phải gả, nữ nhi cũng muốn tự mình chọn lựa." Cảnh Huyền tùy hứng nói.

Ánh mắt Tiêu Phi đen lại, hỏi một câu, "Con hãy thành thật nói cho mẫu phi biết, có phải con..... thích vị Kỳ tiên sinh kia hay không?."

"Mẫu phi, con....." Bí mật trong lòng đột nhiên bị người vạch trần, Cảnh Huyền đỏ mặt một trận, cúi đầu thật thấp. Nhưng vẫn nhấp môi thẹn thùng nói một câu, "Thật ra, Kỳ tiên sinh thật sự rất thông minh, ngay cả vụ án mạng mất tích lần này, hần cũng có thể phá được, nữ nhi..... đúng thật là rất sùng bái Kỳ tiên sinh."

"Con vừa nói gì vậy?"

"Mặc dù hần không có công danh, nhưng nữ nhi tin tưởng hần....."

Tiêu Phi ngắt lời nàng nói, sắc mặt nóng, "Ta không phải hỏi con điều này, con vừa nói, hần đã tra ra vụ án mất tích?"

Cảnh Huyền gật gật đầu.

Sau đó nói, "Chính con đã nhìn thấy, nghe thấy."

"Con đã nhìn thấy gì? Nghe thấy gì?"

Cảnh Huyền không suy nghĩ nhiều, nói hết toàn bộ những gì mình biết cho Tiêu Phi nghe.

Sắc mặt Tiêu Phi, càng ngày càng đen!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Nửa đường bị Cảnh Diệt phá hỏng

Cảnh Huyền càng nói thật sự càng ngày càng hưng phấn.

Cặp lông mày thon dài của Tiêu Phi đan lại với nhau, nói với nàng, "Huyền nhi, Kỳ tiên sinh chung quy vẫn là người thường, không xứng với con. Hơn nữa, người này tâm tư quá sâu, mẫu phi tuyệt đối sẽ không đồng ý."

"Mẫu phi....."

"Đừng nói mẫu phi, ngay cả phụ hoàng con cũng nhất quyết không đồng ý. Tóm lại, việc này con không cần nghĩ nữa. Bắt đầu từ hôm nay, con không được phép ra khỏi cung, ta sẽ sai người trông chừng con."

Cảnh Huyền ngay lập tức lại cảm thấy cực kỳ ủy khuất!

Sau khi dậm chân mấy cái, tức giận rời đi.

Bên tai Tiêu Phi khôi phục lại yên tĩnh, bà ta liếc mắt nhìn tiểu thái giám bên cạnh một cái.

Sau đó ra lệnh nói, "Lập tức nói tin tức này cho Diệc vương biết, nếu hung thủ gây án lần nữa, cần phải nói hẳn bắt được hung thủ trước khi Kinh Triệu Doãn bắt người. Không được để công lao này rơi vào trong tay Dung Vương."

Tiểu thái giám cúi người, "Vâng!"

Đôi tay thon dài của Tiểu Phi nắm chặt thành quyền.

Công lao này, quả quyết không thể để Cảnh Dung đoạt mất.

Muốn phá vụ án mất tích? Muốn tra 《Lâm Kinh Án》? Muốn tranh công ở trước mặt hoàng thượng? Muốn vị trí Thái tử?

Mơ tưởng!

Rất nhanh, Cảnh Diệc đã nhận được tin tức do người Tiểu Phi phái tới. Hẳn ra mệnh cho Đẩu Tuyền nhanh chóng phái người âm thầm đi theo người của Kinh Triệu Doãn, dựa theo những gì Tiểu Phi dận dò, nếu như hung thủ thật sự gây án, nhất định phải bắt người trước Kinh Triệu Doãn.

Đêm đó!

Ban đêm trời hơi trở lạnh, mưa phùn rơi xuống.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài mái hiên hồi lâu, nhìn bầu trời đang dần bị che phủ bởi màn đêm, con người trong vất nhìn ánh hoàng hôn màu cam nhạt nhạt.

Không biết Kinh Triệu Doãn bên kia, hiện tại như thế nào rồi?

Cảnh Dung sai người lấy một chiếc áo choàng tới, khoác ở trên vai nàng.

Hắn nói, "Thân thể nàng vẫn chưa khỏe hẳn, không thể bị cảm lạnh."

Ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở cánh tay trên vai mình trước khi ngược mắt nhìn lên.

"Cảm ơn." Sau đó nàng nói tiếp, "Thương thể trên người Vương gia nặng hơn ta nhiều, tốt nhất cũng đừng nhiễm phải cảm lạnh mới đúng."

"Nàng và ta vẫn chưa thành thân, nàng đã quan tâm tới ta như vậy rồi sao?"

"Ta không....."

Nàng chưa nói xong, Cảnh Dung đã nhìn lên bầu trời đen nhánh, ngắt lời nàng nói, "Không biết ngày mai trời có thể có tuyết rơi hay không?"

Ca, đã lập xuân rồi!

Kỷ Vân Thư lắc đầu, không nói lời nào.

Không biết có phải Cảnh Dung cảm thấy quá yên tĩnh hay không, hắn đang nghĩ tìm đề tài để nói, dùng cánh tay nhẹ nhàng đụng vào nàng một chút.

Hắn nói tiếp, "Chúng ta có phải..... nên làm chút gì đó hay không?"

"Ta không hiểu rõ ý Vương gia!"

"Đêm dài trời qua chậm rãi, thật sự rất dầy vò." Cảnh Dung cố ý nhắc nhở một câu.

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái, "Ta không phải là thuốc ngủ của người!"

"Cái gì? Thuốc ngủ?" Cảnh Dung mang vẻ mặt mờ mịt, hỏi tiếp, "Chẳng lẽ là Tam Ích đan?" (三益丹=tam ích đan: tam=3; ích=ích lợi; đan=thuốc viên; ý nói thuốc kích thích)

Dù như thế nào, Kỷ Vân Thư cũng là nhà khảo cổ, tam ích đan là gì, trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Wương gia này, trong đầu đang suy nghĩ gì vậy?!

Nàng thở dài một tiếng, nói, "Thuốc ngủ, không phải Tam..... tóm lại không phải thứ Vương gia đang nghĩ, chỉ là một loại dược giúp gây ngủ. Nếu Vương gia cảm thấy đêm dài vô cùng dầy vò, thật ra nên ăn vào mấy viên."

Cảnh Dung không hiểu nhưng vẫn gật gù đầu, khoe miệng mỉm theo ý cười, dịch gần tới nàng vài phân.

Hắn trêu chọc nói, "Bỏn vương thật đúng là cần mấy viên thuốc ngủ."

"Đã nói ta không phải là thuốc ngủ!" Kỷ Vân Thư dịch qua bên cạnh vài bước.

"Nhưng bốn vương nói rằng là nó, nàng chính là nó."

Hơi thở ấm áp của hắn, càng ngày càng tới gần bên tai Kỷ Vân Thư, cơ thể nàng không thể không căng chặt một chút, tay trong ống tay áo cũng trở nên căng thẳng.

Ngay khi Cảnh Dung đang dần dần tới gần, và nàng đang không biết nên phải làm sao, Kinh Triệu Doãn đột nhiên dẫn theo quan phục đuổi tới.

Mồ hôi dầy đầu, thần sắc cực kỳ hoảng loạn!

Cảnh Dung nháy mắt khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc, chấp hai tay sau lưng.

Hắn hỏi, "Có chuyện gì?"

Kinh Triệu Doãn lập tức chấp tay nói: "Vương gia, người..... đã bắt được, thật đúng là Cam Trù Lương của tửu lâu Xương Tường. Người của chúng ta vẫn luôn đi theo phía sau hắn ta, nhìn thấy hắn ta gần như xuống tay với tiểu thư Nguyễn gia, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

Kinh Triệu Doãn dừng lại một chút, cúi đầu, "Người của chúng ta đang chuẩn bị tiến lên bắt giữ, không ngờ, người của Diệc vương cũng đột nhiên xuất hiện, bắt Cam Trù Lương tới đại lao Hình Bộ trước."

Nhanh chân đến trước!

Cảnh Dung và Kỷ Vân Thư thoáng nhìn qua lẫn nhau, đều hiểu được kết quả của chuyện này.

Nếu công lao của vụ án mất tích thuộc về Cảnh Diệc, như vậy, "điều kiện" giữa Kỷ Vân Thư và hoàng đế, tất nhiên sẽ không được tính đến. Việc khai quan vụ án Ngự Quốc Công phủ, cũng không có khả năng!

"Diệc vương lấy tin tức từ đâu? Việc này, bốn vương không phải đã công đạo xuống, cần phải kín đáo điều tra hay sao?" Cảnh Dung nghiêm túc nói.

"Vương gia, việc này hay quá quan tuyệt đối không thể tiết lộ ra nữa chứ, sự tình rất quan trọng, người phía dưới, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ."

Kinh Triệu Doãn cũng không hiểu được, người của Diệc vương vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện?

Hon nữa, trong lòng Kinh Triệu Doãn cũng không cam lòng!

Công lao bị Cảnh Diệc ôm mất, ôm mất không chỉ có công lao của Cảnh Dung và Kỷ Vân Thư, ngay cả công lao của Kinh Triệu Doãn cũng không được công nhận!

Kinh Triệu Doãn cực kỳ bức tức!

Cảnh Dung nhu mày mày lại, lạnh lùng, nhẹ giọng nói một câu, "Dược vương giành trước một bước, xem ra không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, chắc chắn là có tính toán."

Kinh Triệu Doãn hỏi, "Vương gia, vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Thôi, chờ sau khi Hình Bộ thẩm tra Cam Trù Lương rồi hãy nói, người hãy theo dõi sát vụ này, một khi có tin tức, lập tức tới báo."

"Vâng."

Cảnh Dung xua tay, để Kinh Triệu Doãn nhanh chóng đi tới Hình Bộ, theo dõi chặt chẽ về vụ án này.

Kỷ Văn Thư lo lắng liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, "Nếu như Cam Trù Lương thú nhận hết tội trạng của mình, người có công lớn nhất, chính là Diệc vương."

"Bổn vương biết!"

"Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Chờ trời sáng, bổn vương sẽ đi gặp Cảnh Diệc."

"Vương gia muốn thuyết phục Diệc Vương, đừng những tay vào chuyện này?" Kỷ Văn Thư dừng một chút trước khi tiếp tục nói, "Diệc Vương cố ý nhắm vào người, từ lúc bắt đầu, hắn đã không hy vọng người điều tra (Lâm Kinh An). Hơn nữa chuyện này, Diệc Vương đột nhiên nửa đường nhảy ra chặn giết, thực sự rất rõ ràng, hắn sẽ không đáp ứng người."

Sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, nhũu chặt lông mày

Chờ tới giờ Mão (5h-7h), Cảnh Dung thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi một chuyến tới Diệc Vương phủ.

Kinh Triệu Doãn lại vội vội vàng vàng chạy đến, nhanh chóng nói, "Vương gia, Hình Bộ thẩm tra Cam Trù Lương suốt đêm, hẳn đều đã thừa nhận tất cả, cũng đã vẽ áp. Diệc Vương cảm tò thư nhận tội đang chuẩn bị vào cung diện thánh, dự định trình báo với Hoàng thượng về vụ án mất tích, sau đó kết án vụ án này."

Sắc mặt Cảnh Dung cực kỳ khó coi, gọi Lang Bạc một tiếng

"Lập tức chuẩn bị ngựa, bổn vương muốn tiến cung trước Cảnh Diệc, ngăn hắn lại"

"Vâng!" Lang Bạc đáp, lập tức đi chuẩn bị.

Cảnh Dung không trì hoãn thêm thời gian, nhanh chóng đi ra khỏi phủ, chạy về hướng cửa cung.

Nhất định phải ngăn Cảnh Diệc lại!

Kỷ Văn Thư cũng rất khẩn trương, nhìn thấy thân ảnh kia nhanh chóng rời đi, trong lòng nàng cũng dỏ mờ mờ.

Sau khoảnh khắc, nàng hỏi Kinh Triệu Doãn, "Kinh Triệu Doãn, ta muốn hỏi người một chút, trong bản nhận tội của Cam Trù Lương, đã viết những gì?"

"Bản nhận tội của Cam Trù Lương, thật ra bản quan có mang tới đây một phần, ngài nhìn xem một cái." Kinh Triệu Doãn lấy ra một tờ giấy từ trong ống tay áo, đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận bản thú tội, cẩn thận xem xét, sau khi mi mắt lướt theo từng hàng chữ viết, thần thái của nàng cũng dần dần xoắn lại, trở nên căng thẳng hơn.

Trong ánh mắt, mang theo một chút hoang mang.

Nàng nâng mắt lên, nói với Kinh Triệu Doãn, "Không biết, Kinh Triệu Doãn có thể mang ta đi tới đại lao Hình Bộ một chuyến hay không, ta muốn gặp Cam Trù Lương?"

"Điều này....." Kinh Triệu Doãn khó xử.

"Ta biết có chút khó xử, nhưng trên tờ giấy nhận tội, có một số điều không thích hợp."

"Tiên sinh có ý gì?"

"Thi thể Thủy Tinh, căn cứ vào tình trạng da thịt hư thối, cùng với màu sắc của máu động lực, nàng đã bị người lột da trước, sau đó mới bị chém đứt đôi tay. Tuy nhiên, trong bản nhận tội của Cam Trù Lương, hắn lại nói, hắn đã chém đứt tay trước, sau đó mới lột da mặt. Không biết có phải hắn nhớ lầm hay không, hay là bản nhận tội này đã viết sai. Vì thế, ta muốn tự mình đi hỏi hắn một chút. Phần Kinh Triệu Doãn giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Người đang nói dối

Đó chính là đại lao Hình Bộ, người thường tất nhiên không thể ra vào.

Thấy Kinh Triệu Doãn có chút khó xử, Kỷ Văn Thư tiếp tục nói: "Trong bản thú tội này, mặc dù hắn thừa nhận hắn đã giết người, cũng nói rõ địa điểm hắn cất giấu thi thể, nhưng có một số thứ, ta luôn cảm thấy hắn rất mơ hồ."

"Mơ hồ?" Kinh Triệu Doãn không hiểu, suy nghĩ một lúc trước khi nói: "Không phải hắn đã nói, bởi vì Mỹ Hương bị người nhục nhã, vì thế hắn mới giết những người đó hay sao? Hắn thậm chí còn giải thích rõ chính hắn đã đặt thi thể chung với thịt heo, sau đó vận chuyển ra khỏi thành. Và khi đuổi theo tiêu thư Lý gia tới Lương Sơn, mảnh vải bó trắng kia, cũng đúng là của Cam Trù Lương. Những điều này, không phải đều đã rất rõ ràng hay sao? Đối với những lời tiên sinh đã nói, chém tay hay lột da trước, có lẽ là vì hắn đã giết quá nhiều người, có khả năng nhớ lầm cũng nên."

Những gì Kinh Triệu Doãn nói, không phải là không có lý.

Nhưng thân kinh Kỷ Văn Thư rất nể cảm, những lời Kim Triệu Doãn không thể xua tan những điều bất an ở trong lòng nàng.

Nàng thở dài một tiếng!

"Tóm lại trong này vẫn có chút mơ hồ, bất luận là vụ án này cũng cần phải điều tra rõ ràng rành mạch mới có thể kết án. Kinh Triệu Doãn, người để ta đi gặp hắn đi. Vụ án này, từ đầu tới cuối, ta là người quen thuộc nhất so với bất luận kẻ nào."

"Điều này....."

Không phải Kinh Triệu Doãn không muốn mang nàng đi, chỉ là, bản thân hắn chỉ mang quan hàm tứ phẩm. Người ta là Hình Bộ, còn là nhất phẩm Hình Bộ Thượng Thư, còn có một vị nhị phẩm Hình Bộ thị lang!

Nhưng sự tình đã tới tình trạng thế này, Kinh Triệu Doãn không có lý do để cự tuyệt nàng.

"Được, ta mang ngài đi tới đại lao Hình Bộ."

Kinh Triệu Doãn chấp nhận!

Sau khi hai người tới đại lao Hình Bộ, Kinh Triệu Doãn lấy lệnh bài ra, không cho cai ngục đi thông báo với Hình Bộ Thượng Thư và Hình Bộ thị lang, kín đáo mang theo Kỷ Văn Thư đi vào.

Đại lao Hình Bộ không giống với những đại lao của các nơi khác, mặc dù bên trong vẫn tối tăm âm ẩm, đèn dầu đều được chiếu sáng tới từng gian phòng giam, không đến mức hơi thở ghê tởm.

Hơn nữa bên trong đại lao rộng rãi, bên ngoài mỗi góc phòng giam, đều được rải xà xích để át mùi.

Thành phố lớn so với thành thị nhỏ, quả thật ngay cả kích thước phòng giam cũng đều khác nhau!

Cuối cùng bọn họ cũng tới bên ngoài phòng giam Cam Trù Lương. Chỉ thấy bản chân hắn đang dựa vào trên tường lạnh lẽo, một thân quần áo màu trắng nhiễm máu, bị rách vớ số nơi.

Xem ra, phương thức thẩm tra của Hình Bộ, không thoát được nghiêm hình bức cung!

Và bộ dáng đầu tóc lộn xạ của Cam Trù Lương, không thể che chắn được khuôn mặt lạnh lùng quật cường của hắn.

Kinh Triệu Doãn tiến lên xem xét, nói với Kỷ Văn Thư: "Thời gian không nhiều lắm, ngài muốn hỏi điều gì, hãy nhanh chóng hỏi đi."

"Àn!"

Kỷ Văn Thư chậm rãi tiến lên, đứng ở bên ngoài phòng giam, dùng tay nhẹ nhàng gõ vài cái ở trên cọc gỗ.

Từng tiếng gõ buồn tè vang lên, truyền tới bên tai Cam Trù Lương, nhưng hắn vẫn thờ ơ.

Kỷ Văn Thư nói: "Ta biết người nghe thấy, cũng biết người nhất định đang nghe."

Nói xong, Cam Trù Lương rút cuộc ngừng đầu lên, con người đầy tơ máu, chăm chăm nhìn qua.

Nàng cũng không có một chút cảm giác sợ hãi chút nào!

"Người..... là ai?"

"Người không cần phải biết ta là ai? Ta tới nơi này, chỉ muốn hỏi người mấy vấn đề."

Hắn cười một chút, vết thương trên khóe miệng đột nhiên vỡ ra, chảy ra máu.

"Những gì nên nói, ta đều đã nói hết, những gì các người muốn biết, cũng đã biết hết toàn bộ. Chính ta đã giết người, toàn bộ đều do ta giết." Giọng của hắn khàn khàn.

"Mị Hương nhi đáng giá để người làm như vậy hay sao?"

Vừa nghe thấy tên này, đôi mắt hắn hơi nâng lên, trả lời một cách chắc chắn: "Đương nhiên đáng giá, Hương nhi là một cô nương tốt, là cô nương rất thiện lương. Trên đời này, không có người nào có thể so sánh với nàng ấy, nhưng nàng ấy không nên phải chịu đựng những điều đó, không nên....."

Không nên?

Là đang ám chỉ tới việc bị người nhục nhã hay sao?

Kỷ Văn Thư đơn giản ngồi xỏm thân mình xuống, sắc mặt nghiêm túc hỏi hắn: "Người và Mị Hương, rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì, không liên quan gì tới nhau. Nàng ấy không biết ta thích nàng ấy, cũng không biết ta đã giết người. Nàng ấy không biết gì cả....." Hắn liên tục lặp lại.

Trong giọng nói, cũng mang theo tiếc nuối.

Kỷ Văn Thư bình tĩnh nhìn hắn, mỗi móng trăn ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Cam Trù Lương, người thật sự đã giết người sao?"

Câu hỏi vừa được nói ra, Cam Trù Lương đột nhiên tươi cười, lớn mật đón nhận ánh mắt của Kỷ Văn Thư.

Sau đó nói: "Ta đều đã thừa nhận, cũng đã ký tên."

"Người đã bị bức cung hay sao?"

"Ta tự mình thừa nhận." Hắn trả lời rất nhanh nhẹn.

Kỷ Văn Thư không nhanh không chậm lấy tờ giấy nhận tội của hắn ra, cầm ở trong tay và mở ra trước mặt hắn.

"Được, ta đây hỏi lại người một lần nữa, trước khi người giết tiểu thư Lý gia, người đã chém đứt tay nàng trước, sau đó mới lột da mặt nàng, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Chính ta đã nghiệm qua thi thể. Thi thể, rõ ràng đã bị lột da mặt trước, sau đó mới bị chém đứt đôi tay."

Cam Trù Lương liếc mắt nhìn kỹ nàng một cái: "Người là Ngỗ tác?"

"Không được xem là Ngỗ tác, nhưng ta đã nói ra được, tất nhiên cũng có căn cứ, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta là được."

"Ta giết nhiều nữ tử như vậy, sao còn nhớ rõ từng người trong số bọn họ? Lột da trước cũng được, chém đứt tay trước cũng thể. Dù sao, người đều do ta giết là được." Khi hắn nói, trên khóe môi câu lên thành nụ cười.

Giống như hắn đang có ý định muốn chết!

Nhưng sắc mặt hắn bỗng chốc trầm xuống, đắm chìm trong sự giận dữ, tiếp tục nói: "Chỉ cần có thể bảo vệ Hương nhi, ta thế làm bất cứ điều gì. Ta cũng nguyện ý thay nàng làm tất cả những gì nàng muốn. Những nữ nhân đó đáng chết, sắc đẹp của các nàng sao có thể so sánh được với Hương nhi? Dựa vào đâu mà năm lần bảy lượt nhục nhã nàng ấy?"

"Cho dù như vậy, người cũng không nên giết người." Kỷ Văn Thư nói.

"Những người đó đáng chết, không phải sao?" Hắn nhàu mày, cảm thấy bản thân mình nói rất có lý.

Trên gương mặt kia, cảm giác dữ tợn dần dần được biểu lộ ra.

"Vậy vì sao người..... lại muốn cưỡng gian những nữ tử đó?"

Đôi mắt Cam Trù Lương đột nhiên nhấc lên, thần sắc lo lắng bất chợt lóe qua.

Nhưng vẫn bị Kỷ Văn Thư nhìn thấy.

Sự lo lắng này còn mang theo chút né tránh, thậm chí, là chột dạ.

Dần dần, hắn nói: "Không phải đều nói, trinh tiết là thứ quan trọng nhất của nữ tử hay sao? Ta không chỉ muốn các nàng phải chết, còn muốn cho các nàng ném thù, tư vị sống không bằng chết. Hon nữa, ta còn chặt hết tay các nàng, toàn bộ đều được ngâm qua mỡ heo, đưa tới từ lâu để cho mọi người ăn. Bọn họ đều ăn rất ngon, mỗi một lần tôi đều gọi một phần. Tuy nhiên có một lần, ta đã quên dùng mỡ heo ngâm thịt những người đó, kết quả ngày đó, rất nhiều khách trả lại đồ ăn."

Nói xong, hắn còn biến thái cười to vài tiếng.

Ghê tởm!

Dạ đây Kỷ Văn Thư quay cuồng một trận!

Ngay đó chính nàng và Vệ Dịch tới ăn thịt, quả nhiên chính là thịt người!

Nàng nhàu ản đường lại, chịu đựng cảm giác ghê tởm trong lòng, chậm rãi đứng dậy.

Sau đó nói: "Người biết người đang nói gì sao?"

"Đương nhiên biết."

Đôi mắt âm trầm của Cam Trù Lương vừa nhắc, sau một khoảnh khắc, hắn đứng dậy từ trên mặt đất, đi về phía Kỷ Văn Thư.

Đột nhiên, hắn giơ tay ra một cái và nắm được cánh tay Kỷ Văn Thư, kéo nàng về phía trước.

Kỷ Văn Thư bị bắt kéo về phía trước một bước, thân thể dè ở trên cọc gỗ!

Kinh Triệu Doãn và hai cai ngục thấy thế, đang muốn tiến đến, Kỷ Văn Thư lại nâng một bàn tay khác lên, ý bảo bọn họ không cần tới đây.

Và Cam Trù Lương, cũng thật sự không làm ra hành động quyết liệt nào nữa.

Hắn chỉ kéo tay nàng, giọng điệu quý dị hỏi: "Những gì người muốn biết, ta đều đã nói hết cho người biết. Hiện tại, người còn muốn biết gì nữa?"

Bởi vì khoảng cách thật sự rất gần, Kỷ Văn Thư có thể nhìn thấy rõ gương mặt của Cam Trù Lương.

Trên mặt có vài miếng vết thương do bị roi đánh, vết máu đã khô, nhưng thời điểm hắn nói chuyện, miếng vết thương lại vỡ ra lần nữa. Máu trên mặt, thậm chí đang nhỏ xuống ở trên mu bàn tay của Kỷ Văn Thư bị hắn nắm lấy.

Đó là cảnh tượng cực kỳ dễ thấy!

Đúng là vì như thế, ánh mắt Kỳ Vân Thư, vừa lúc dừng ở nơi cổ của hắn, nhìn thấy được yết hầu của hắn nhô lên.

Trái tim nàng, bỗng nhiên cứng đờ, kinh ngạc!

"Người..... đang nói dối!"

Kỳ Vân Thư bất ngờ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Vụ án có nhảm lẫn

Ồ!

Nói dối?

Cam Trù Lương thu hồi ánh mắt âm trầm lại.

"Người nói gì vậy?"

Đồng thời với giọng nói tàn nhẫn của hắn, bàn tay hắn cũng dần dần dùng sức, bóp chặt cổ tay Kỳ Vân Thư khiến nàng đau đớn.

Nhưng Kỳ Vân Thư vẫn không gầy giữa, càng không có chút sợ hãi đối diện với ánh mắt đầy tơ máu của Cam Trù Lương.

Nàng chất vấn hắn.

"Người rốt cuộc, có giết người hay không?"

Đôi mắt Kỳ Vân Thư, đầy cơ trí, giống như có một chùm tia cực sáng, có thể xuyên thấu nhân tâm, nhìn xem đối phương rõ ràng.

Bàn tay Cam Trù Lương từ từ rời khỏi cánh tay của nàng.

Sau đó nói "Tất cả mọi sự tình, ta đều đã nói cho các người biết, tất cả chứng cứ, cũng đều chỉ hướng về phía ta. Giết người, chính là ta, các người nên hắn lập tức giết ta, ngũ mã phanh thây ta."

Đúng vậy, tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía hắn, trước đó, Kỳ Vân Thư cũng nhận định hắn có khả năng chính là hung thủ.

Nhưng vì sao lúc này, nàng lại nói hắn đang nói dối?

Kỳ Vân Thư lui ra phía sau một bước, nói: "Người yên tâm, nếu như người thật sự giết người, người nhất định sẽ nhận được báo ứng thích đáng."

Không cần phải nhiều lời nữa, nàng lập tức quay lưng, rời khỏi phòng giam Cam Trù Lương.

Và phía sau, vẫn vang lên tiếng gào gào rống giận của Cam Trù Lương.

"Ta chính là hung thủ, các người giết ta đi, nhanh chóng giết ta đi....."

Cùng với từng đợt âm thanh va chạm vào cọc gỗ ——

Kỳ Vân Thư ở trong nhà giam, dừng lại nơi cũi ngục nghỉ ngơi, không nói câu nào, nhanh chóng cầm bút mực ở trên bàn, viết gì đó vào trên tờ giấy, nét mực vừa khô, nàng lập tức gấp nó lại.

Sau đó nhanh chóng đưa cho Kinh Triệu Doãn.

Nàng phân công "Kinh Triệu Doãn, người hãy sai người lập tức chạy tới cửa cung, nếu như Dung Vương có thể thuận lợi ngăn Diệch Vương lại, phong thư này không cần giao cho hắn. Nếu Dung Vương không thể ngăn Diệch Vương lại, vậy hãy đưa tin này cho hắn, để hắn tiến cung diện thánh cùng với Diệch Vương."

"Điều này....."

"Sự tình gấp gáp, nếu còn chần chừ sẽ không kịp nữa."

Thấy Kỳ Vân Thư sốt ruột như thế, Kinh Triệu Doãn cũng không hỏi thêm, tiếp nhận tờ tin, lập tức gọi người của mình tiến vào, phân phó xuống.

Nhưng, giờ phút này Kinh Triệu Doãn vẫn còn thắc mắc, quay qua hỏi Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Trên tin rốt cuộc đã viết gì, vì sao phải khẩn cấp đưa tới cho Dung Vương?"

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua phòng giam Cam Trù Lương, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn Kinh Triệu Doãn.

Nàng hỏi: "Người có chú ý tới yết hầu của Cam Trù Lương hay không?"

"Yết hầu?" Kinh Triệu Doãn suy nghĩ một lúc: "Có gì khác thường?"

"Yết hầu của hắn rõ ràng khác với người thường. Yết hầu của nam tử bình thường, sự lõm sẽ ở một góc cao hơn, cũng có thể thấp hơn, sự nhỏ ra cũng sẽ lớn hơn. Nhưng..... yết hầu của Cam Trù Lương lại khác, yết hầu của hắn nhô lên gần như bằng phẳng, nhỏ giống như yết hầu của nữ nhân."

"Điều này có nghĩa là gì?"

"Có nghĩa là....."

.....

Cánh Dung ra roi thúc ngựa, cùng với Lang Bạc chạy tới bên ngoài cửa Nam.

Vừa lúc, Diệch Vương bước xuống từ trên xe ngựa, chuẩn bị tiến cung.

Hắn ta mới bước đi được vài bước, đã bị Cánh Dung chặn lại.

Nhìn thấy sắc mặt vội vàng của Cánh Dung, Cánh Diệch mỉm cười, mang theo vẻ mặt nghi hoặc: "Người đang làm gì vậy?"

"Người muốn đi trình báo về vụ án mắt tích?"

"Đúng vậy."

"Vì sao lại làm như vậy?" Cánh Dung chất vấn.

Cánh Diệch cũng không che giấu, nói thẳng: "Vì sao? Cánh Dung, vụ án này, hiện tại ta đã điều tra ra, đương nhiên ta phải đi trình báo với phụ hoàng."

Mặt thái không biết xấu hổ!

"Người chắc hẳn biết rất rõ, vụ án này có ý nghĩa như thế nào."

"Ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng, trong lòng người và ta lại càng thêm rõ ràng, vị trí Thái tử hiện giờ là của Cánh Hoa, tuổi phụ hoàng cũng đã cao, người và ta, còn có thể chờ bao nhiêu năm nữa? Bên cạnh đó, thân phận Vương gia chúng ta vốn đã cực kỳ miễn cưỡng, người tra ra vụ án mắt tích, đơn giản cũng là vì 《Lâm Kinh An》. Nhưng nói đến cùng, cuối cùng còn không phải là vị trí Thái Tử hay sao?!"

"Vì thế, đây là nguyên nhân khiến người ba lần bốn lượt cân trở ta?"

"Người ta vẫn thường nói, chồn không dùng một lối vào hang. Tỉ khát không uống cùng một nguồn nước." Cảnh Diệc nói giọng mang theo thâm ý.

Đương nhiên, Cảnh Dung không ngốc, cũng hiểu ý của hắn ta.

"Cảnh Diệc, ta chỉ muốn điều tra 《Lâm Kinh Án》, không có những ý tưởng khác, chỉ cần người đồng ý không nhúng tay vào vụ án này, ta có thể cam đoan với người, ta tuyệt đối sẽ không tranh đoạt với các người. Người cũng không cần mưu tính và phòng bị ta khắp nơi."

"Ta dựa vào đâu mà tin tưởng người?" Cảnh Diệc nhướn mày.

"Nếu như ta muốn tranh đấu với người, ngọc bội trên người từ sĩ kìa, trong cùng ngày hồi kinh, ta sớm đã trình lên cho phụ hoàng."

A!

Trong lòng Cảnh Diệc hơi cứng lại, nhưng vẫn vô vị nói: "Cảnh Dung, người biết ta không sợ, chỉ dựa vào một khối ngọc bội cũng không đủ để chứng minh gì cả."

"Người nhất định phải nhúng tay vào chuyện này sao?"

"Không phải ta muốn đối địch với người, nhưng khi người muốn đi tới chỗ cao hơn, hẳn sẽ phải chặt đứt con đường phía sau, để phòng người khác bò lên." Trong khi nói, Cảnh Diệc vuốt tay vỗ vỗ ở trên vai Cảnh Dung, cười lạnh một tiếng: "Lần sau, không nên tiếp tục để ta nhanh chân đến trước!"

Giọng nói rơi xuống, Cảnh Diệc đã xông vào cửa Nam!

Nhìn thân ảnh kia xa dần, nét mặt Cảnh Dung trầm xuống.

Lang Bạc đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, nếu Diệc Vương thật sự trình báo vụ án, vậy....."

Lang Bạc còn chưa nói xong, lập tức nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa truyền đến.

Người trên lưng ngựa nhảy xuống ngựa, quỳ một gối ở trước mặt Cảnh Dung, đưa bức thư cho hắn.

"Vương gia, đây là Kỳ tiên sinh đưa tới."

Hả?

"Kỳ tiên sinh nói, nếu Dung Vương không thể ngăn được Diệc Vương, sau khi xem xong bức thư này, hãy tiến cung diện thánh cùng với Diệc Vương!"

Cảnh Dung nhận lấy bức thư, mở ra đọc, kinh ngạc!

Hắn lập tức cắt bức thư, bước nhanh vào cửa Nam.

Lang Bạc đi theo phía sau, vẻ mặt hoang mang.

.....

Trong Phụ Dương điện.

Cảnh Diệc đã trình báo bản nhận tội trong tay cho Kỳ trình đế.

Kỳ trình vui mừng, khép bản nhận tội lại: "Đã hai tháng qua, trong ngoài kinh thành bởi vì việc này mà khiến cho nhân tâm hoảng sợ, Kinh Triệu Doãn chạy khắp nơi cũng không thể điều tra ra. Không ngờ, vụ án này lại bị người phá được. Tốt, rất tốt."

Cảnh Diệc cúi đầu, hơi cong lưng, trên khóe miệng bất động thanh sắc mang theo ý cười.

"Trẫm từ trước đến nay thường phạt phản mình, hiện giờ người đã phá được vụ án, trẫm không thể không thưởng. Người nói xem, người muốn thưởng gì?"

Ngôi vị hoàng đế!

Người cho sao?

Cảnh Diệc chấp tay: "Nhi thần chỉ hy vọng, Đại Lâm quốc thái dân an đã cảm thấy mỹ mãn. Hơn nữa, việc này liên quan tới sự bình yên và hạnh phúc của bá tánh, cũng là việc nhi thần nên làm, không cầu phụ hoàng ban thưởng."

Đáp án này!

Nếu ở thời hiện đại, chính là đáp án đúng tiêu chuẩn!

Tất nhiên, Kỳ trình đế cũng rất vừa lòng với câu trả lời của Cảnh Diệc, gật gù đầu, nói: "Bất luận như thế nào, người chung quy vẫn đã lập công, trẫm sẽ thưởng người....."

"Dung Vương đến!"

Cảnh Dung kịp thời tiến vào, mặt không có biểu tình gì, chấp tay cúi người: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Kỳ trình đế hỏi: "Sao người lại tiến cung?"

"Nhi thần biết Diệc Vương tiến cung trình báo vụ án mất tích, vì thế cũng tới đây. Về chuyện vụ án mất tích, nhi thần còn có....."

Kỳ trình đế ngắt lời hắn nói: "Trẫm biết người muốn nói gì. Lúc trước trẫm hứa hẹn với Kỳ tiên sinh, chỉ cần hắn phá được vụ án mất tích, trẫm sẽ đáp ứng khai quan vụ Ngự Quốc Công phủ. Nhưng hiện tại, vụ án này, Cảnh Diệc đã phá được án. Chuyện khai quan mà trẫm đã hứa, tất nhiên cũng bị hủy."

Cảnh Diệc một bên, trên khóe miệng câu lấy ý cười.

Nhưng trên mặt Cảnh Dung vẫn bình tĩnh như cũ, tiến lên phía trước một bước, nói: "Nhi thần chỉ muốn nói, Diệc Vương trình báo vụ án mất tích, có sự nhầm lẫn."

"Có sự nhầm lẫn?"

"Hung thủ, không phải là Cam Trù Lương."

Kỳ trình đế nhăn mày, nhìn thoáng qua Cảnh Diệc đang khiếp sợ, lại quay sang hỏi Cảnh Dung: "Vì sao?"

Cảnh Dung chỉ nói.

"Bởi vì, hắn là một thái giám!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Lục lục

Thái giám?

"Hoang đường!"

Cảnh Diệc nhảy mất phụ nhận lời Cảnh Dung.

Hắn ta cũng nói thêm, "Tội phạm đã ký tên, cũng chủ động thừa nhận tất cả tội trạng. Cảnh Dung, hiện tại người nói hắn là thái giám! Từ đâu mà nói?"

Cảnh Dung vẫn ung dung bình thản.

Hắn tiến lên nói với Kỳ Trinh Đế, "Nhi thần tuyệt đối không thuận miệng nói bậy. Mặc dù Cam Trù Lương đã thừa nhận hành vi phạm tội, nhưng hắn thật sự là một tên thái giám. Thứ hỏi một tên hoạn quan, như thế nào làm bản những người bị hại đó?"

"Người nọ, rõ ràng vẫn có yết hầu!" Cảnh Diệc chắc chắn nói.

Cảnh Dung nhìn về phía hắn ta, giải thích, "Đúng vậy, hắn chính xác vẫn có yết hầu, bởi vì hắn đã tịnh thân sau mười sáu tuổi, yết hầu đã trưởng thành, nhưng không được phát triển đầy đủ. Vì thế yết hầu của hắn, vừa nhỏ vừa nhỏ ra rất ít, giống như nữ tử."

Cảnh Dung nói rõ từng câu từng từ!

Đương nhiên, những điều này đều do Kỳ Vân Thư đã viết ở trong thư.

Ánh mắt Cảnh Diệc trở nên bất an, vung tay áo, "Không có khả năng!"

Một sự gây dục cuối cùng!

"Nghĩ phạm lúc này vẫn còn ở trong đại lao Hình Bộ, Diệc Vương có bất luận nghi hoặc gì, cứ việc phái người đi nghiệm chứng, tự nhiên sẽ biết được lời ta nói là thật hay giả." Cảnh Dung nói.

Giờ này khắc này, khuôn mặt Cảnh Diệc giống như màu đất, rõ ràng hết thấy đều ở trong lòng bàn tay, nửa đường bị người rẽ sang hướng khác.

Nhưng hắn không cam lòng, phân bác lại Cảnh Dung, "Cho dù đúng như lời người nói, Cam Trù Lương là thái giám hoạn quan, nhưng điều này cũng không thể chứng minh rằng hắn không phải là hung thủ. Tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía hắn. Điều này chỉ có thể giải thích, hung thủ có thể có hai người, hoặc một nhóm người."

"Cho dù người nói đúng, nhưng Diệc Vương người dưới tình huống không biết rõ ràng chân tướng, đã tiến cung trình báo vụ án mất tích với phụ hoàng, nếu như ta không chỉ ra manh mối trong đó, vụ án này, sợ rằng đã bị Diệc Vương phán xét vội vàng. Một khi vụ án kết thúc, chẳng phải hung thủ chân chính vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật hay sao?"

"Ồ!"

Không ngờ, hắn ta lại bị trả đũa!

Sắc mặt Kỳ Trinh Đế nháy mắt trầm xuống, không vui nhìn về phía Cảnh Diệc, nắm chặt nắm tay.

"Cảnh Diệc, nếu những lời Cảnh Dung nói là sự thật, vụ án này người đã thật sự thái quá."

"Phụ hoàng....."

"Đừng nói nữa." Kỳ Trinh Đế gơ tay, về mặt thất vọng, giận dữ ra lệnh, "Tạm thời phái người đi điều tra trước, sự thật có đúng như lời Cảnh Dung đã nói hay không. Người này cuối cùng có phải hoạn quan hay không, nếu như đó là sự thật, vụ án này, người không cần những tay vào, hãy để Cảnh Dung điều tra cho rõ, mau chóng tìm ra hung phạm."

Sắc mặt Cảnh Diệc xanh trắng một trận, râu tóc dựng ngược, tàn nhẫn nhìn Cảnh Dung.

Không ngờ nước cờ này, còn chưa đặt lên bàn cờ, đã bị chết trong vô vọng.

Nhưng Cảnh Diệc chỉ có thể tuân lệnh, "Vâng!"

Ngay sau đó Kỳ Trinh Đế thờ dài một tiếng, "Vừa mới sáng sớm tinh mơ, đã khiến tâm thần trầm phiền muộn."

Thái giám bên cạnh vừa nghe lời này, tiến lên quan tâm nói, "Hoàng thượng phê chuẩn tấu chương cả đêm, hay là hãy uống chút cháo ấm, nghỉ ngơi một chút."

"Ừ!"

Lão thái giám ngay sau đó sai người đi nấu cháo.

Kỳ Trinh Đế gơ tay đặt ở trên bàn, một môi dựa đầu lên đó, một cánh tay khác khẽ nâng, vẫy vẫy ống tay áo to rộng.

"Đều lui ra đi."

Cảnh Dung và Cảnh Diệc đánh phải gạt đầu, rồi khời Phụ Dương điện.

Khi bọn họ ra ngoài, hai người đi cùng nhau một đoạn đường.

Cho đến khi tới cửa Nam, Cảnh Dung mới bị Cảnh Diệc ngăn lại.

"Người đã cố tình làm điều đó?" Lời này, có lẽ Cảnh Diệc đã ghen suốt một đường.

"Sao người có thể nói như vậy?"

Cảnh Dung thờ ơ hỏi.

Sắc mặt Cảnh Diệc khó coi, khắc chế lửa giận, "Khi người ngăn ta lại ở ngoài cửa cung, người không hề nói Cam Trù Lương là một hoạn quan, rõ ràng người hy vọng ta tiến cung tìm phụ hoàng, sau đó ở trước mặt phụ hoàng người có thể đánh ta một chiêu."

Hài tử, người có bị chứng ảo tưởng hay không?

Cảnh Dung mặt lạnh nhìn hắn ta một cái, "Cảnh Diệc, ta từ trước tới nay không nghĩ sẽ tranh công ở trước mặt phụ hoàng, cũng không nghĩ sẽ đánh người một chiêu. Thời điểm ở bên ngoài cửa cung, ta cũng đã cho người cơ hội. Chính người đã khăng khăng đòi những tay vào."

"Ta quả nhiên đã xem nhẹ người."

"Ta vẫn nói câu kia, ta sẽ không tranh đấu với người, nếu không phải thái độ vừa rồi của người quá kiên quyết, không chịu lưu cho người khác một đường sống, ta cũng sẽ không làm như vậy." Cảnh Dung nghiêm sắc mặt nói.

Đổi lại chính là một tiếng cười chế nhạo của Cảnh Diệc.

Hắn tàn nhẫn nói, "Hiện tại, chính người không để cho người khác một lối thoát. Người luôn miệng nói người không tranh đấu, nhưng hết thấy người làm, đều chứng tỏ người đang tranh đấu. Người hiểu rất rõ, toàn bộ quan viên triều đình, vô số đôi mắt, đều đang chăm chú vào trên người người và ta. Bởi vì trong lòng bọn họ đều biết, người cảm ngọc tỷ trong tương lai, không phải người thì là ta, mà không phải là Cảnh Hoa! Muốn tranh đấu, ta sẽ tranh đấu với người tới cùng."

Những lời này vẫn lảng vảng quanh quẩn ở bên tai Cảnh Dung.

Trong khi Cảnh Diệc đã phát tay áo rồi đi!

.....

Bên kia, Kỳ Vân Thư rời khỏi đại lao Hình Bộ, quay về Dung Vương phủ.

Trong lòng nàng cảm thấy lo sợ và bất an, đó là một loại cảm giác nói không nên lời.

Vừa đến Đông Uyển, nàng đã nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi ở trên thềm đá, trong tay mang theo một cái đèn giấy trắng, lúc ẩn lúc hiện.

Vệ Dịch bỗng nhiên ngừng đầu, đám mây mù trên mặt biển mất, nhìn về phía Kỳ Vân Thư và cười ngây ngốc.

"Thư nhi!"

Giọng nói cực kỳ vang dội!

Kỷ Vân Thư đi đến bên cạnh hắn, chạm rãi ngồi xuống, "Sao người biết ta trở lại?"

"Thư nhi đã quên rồi sao?"

"Hả?"

Vệ Dịch chỉ vào mắt cá chân của nàng, nói, "Trên chân Thư nhi mang theo dây xích ta tặng, từ xa ta đã nghe thấy tiếng lục lạc."

Oa! Lỗ tai thật sự quá thính!

Bản thân Kỷ Vân Thư cũng không thể nghe thấy nhẹ nhàng của chiếc lục lạc, xa như vậy, Vệ Dịch lại có thể nghe thấy.

Quả thực còn nhanh nhạy hơn so với lỗ tai cá voi.

Vệ Dịch tiếp tục đắc ý nói, "Nếu như sau này Thư nhi không tìm thấy đường về nhà, Thư nhi đừng sợ, bởi vì chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

Kỷ Vân Thư cười cười, "Được, nếu một ngày nào đó, ta không tìm thấy đường về nhà, vậy người hãy tới tìm ta."

"Ừ!"

Kỷ Vân Thư nhìn thấy đèn trong tay hắn, hỏi, "Sao người lại cầm một chiếc đèn ngồi ở đây?"

Hắn giơ đèn trong tay lên, nói, "Bởi vì ta lo lắng Thư nhi về khi trời đã tối, vì thế muốn thắp một chiếc đèn sáng một chút, chiếu sáng đường cho Thư nhi đi, như vậy Thư nhi sẽ không bị té ngã."

Mấy ngày qua, vì bận rộn về vụ án mắt tích, Kỷ Vân Thư đứng thật là quay cuồng đầu óc, căn bản không có nhiều thời gian bên cạnh Vệ Dịch.

Lúc quay về, thường thì đã rất khuya.

Hắn nói như vậy, về tình cảm cũng có thể tha thứ!

"Đồ ngốc!" Kỷ Vân Thư sùng nịch xoa xoa đầu hắn.

Vệ Dịch đơn giản để mặc nàng xoa xoa đầu mình, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, dựa đầu vào trên bả vai nàng.

Hắn thăm thẳm hỏi, "Thư nhi, chúng ta sẽ ở lại kinh thành luôn sao?"

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn hắn.

"Bởi vì từ sau khi đến đây, Thư nhi vẫn luôn bận rộn, ta không thể đi theo Thư nhi mỗi ngày giống như trước kia. Hơn nữa kinh thành quá lớn, ta lại không quen biết đường. Lộ thúc cũng không cho ta đi ra ngoài. Thư nhi, ta có chút... không thích nơi này."

Nàng cảm thấy hắn thật đáng thương!

"Vậy, người muốn quay lại Cẩm Giang sao?"

Vệ Dịch lắc đầu, ngo ngoáy đầu mình trên vai nàng vài cái, càng thêm dùng sức kéo tay Kỷ Vân Thư.

Sau đó nói, "Thư nhi, không phải ta muốn quay lại Cẩm Giang, ta chỉ muốn ở bên cạnh Thư nhi. Trước khi nương qua đời vẫn nói, tương lai Thư nhi chính là nương tử của ta, chúng ta sẽ vẫn luôn ở bên nhau, đúng không?"

Ở trong lòng Vệ Dịch, có lẽ cũng hiểu ý nghĩa chân chính của từ nương tử, và hắn cũng biết, nương tử, chính là người sẽ ở bên mình mãi mãi.

Kỷ Vân Thư cảm thấy ghen hờn, cả người đột nhiên run lên.

"Thư nhi?" Vệ Dịch gọi nàng một tiếng.

Kỷ Vân Thư bùng tỉnh, khỏe mới hé mở, "Vệ Dịch, ta đã đồng ý với cha nương người, sẽ vẫn luôn chăm sóc người. Người yên tâm, nhất định sẽ vẫn luôn ở bên người."

"Ừ!"

Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ!

Hai người nép mình bên nhau, thân mật kháng khí!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Quân sư

Sau khi rời khỏi cung, Cảnh Dung trở lại trong phủ, không hề nghỉ ngơi mà đi thẳng tới Đông Uyển.

Hắn còn chưa đi vào, đã nhìn thấy Vệ Dịch dựa vào trên đầu vai của Kỷ Vân Thư, hai người vừa nói vừa cười.

Lang Bạc một bên nhìn nhìn Vương gia nhà mình, ngậm thở dài một tiếng.

Vương gia thật đáng thương!

Nhìn nữ tử của mình âu yếm và cười nói cùng với người khác, còn phải chịu đựng sự ghen tuông và không hài lòng trong tim.

Sau khi suy nghĩ, Lang Bạc nhỏ giọng hỏi, "Vương gia, có đi vào không?"

"Đợi lát nữa đi."

Trong giọng nói của hắn không thể che dấu được cảm giác đau đớn trong tim.

Lang Bạc đánh phải thối lui qua một bên, lẳng lặng cùng Vương gia nhà mình đứng ở bên ngoài khoảng thời gian nửa nén hương.

Cho đến khi tiểu tử Vệ Dịch rời khỏi vai của Kỷ Vân Thư, cầm đèn lồng trong tay và đi vào phòng.

Cảnh Dung lúc này mới cất bước đi vào.

Kỷ Vân Thư nhìn hắn tiến vào, ánh mắt dừng ở trên bả vai ướt đầm của hắn.

"Nhìn gì vậy?" Cảnh Dung đã chạy tới trước mặt nàng.

"Vương gia đã đứng yên bên ngoài rất lâu?"

"Sao nàng biết?"

Kỷ Vân Thư giấu tay, vừa chỉ vào trên bờ vai hắn, vừa nhặt một cánh hoa mai mỏng manh trên đó xuống.

Vừa nói, "Mặc dù hôm nay trời không mưa, nhưng thật ra những cây mai bên ngoài đều đọng đầy sương sớm, lúc bị gió thổi qua, cánh hoa bay loạn nơi nơi. Trên vai Vương gia ướt đầm, còn dính cánh hoa, nhìn có vẻ như đã đứng một thời gian dài."

"Không thể gạt được nàng bất cứ điều gì."

Kỷ Văn Thư mỉm cười.

Nàng quay người đi vào trong phòng, Cảnh Dung cũng đuổi kịp.

Trong phòng, Vệ Dịch đang ghé vào trước bàn, cầm ngọn bút của Kỷ Văn Thư, tập trung vẽ lên trên đèn lồng.

Hắn đang vẽ đóa hoa mai mà lúc trước Kỷ Văn Thư từng dạy hắn, cố gắng vẽ theo hình tròn của chiếc đèn lồng, nhưng đóa hoa mai lại giống như chiếc đĩa.

Hắn vừa ngừng đầu lên, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung theo Kỷ Văn Thư đi đến, ngay lập tức bủi môi.

Không vui hét lên một tiếng, "Ta không thích người!"

Trên trán Cảnh Dung chớp mắt hiện lên hắc tuyến.

"Tiểu tử thú! ta đắc tội với người khi nào?" Cảnh Dung chất vấn hắn.

Vệ Dịch hừ một tiếng, "Ta không thích người, lần trước người thét những tỷ tỷ đó, sau đó còn khiến Thư nhi bị thương."

"Ta....." Hắn không có lời gì để nói.

Có làm hay không, rõ ràng vì để cứu Kỷ Văn Thư, chính hắn đã bị thương được không?

Sau khi suy nghĩ một chút, Cảnh Dung đột nhiên câu môi nở nụ cười giả tạo, "Vệ Dịch, người có muốn ăn hồ lô đường hay không?"

Hồ lô đường!

Vừa nghe ba chữ như thế, Vệ Dịch ngay lập tức hưng phấn, gào to một tiếng, "Muốn."

Vì thế, Cảnh Dung gọi một tiếng "Lang Bạc".

Sau một khoảnh khắc, Lang Bạc tiến vào.

Hắn phản phó nói, "Mang theo Vệ công tử đi ăn hồ lô đường."

"A?"

"Tại người bị đắc sao?"

Sắc mặt Lang Bạc biến xanh, lắc đầu, kéo theo Vệ Dịch lòng tràn đầy vui mừng đi ra ngoài ăn hồ lô đường.

"Tên tiểu tử thú này, một chuỗi hồ lô đường đã bị bốn vương thu mua." Cảnh Dung mang về mặt đắc ý.

Kỷ Văn Thư một bên co giật khóe miệng!

Nhưng vẫn không quên nhắc nhở một câu, "Ăn quá nhiều đường sẽ bị hư răng, người không sợ Vệ Dịch ăn đến nỗi đau răng, đến lúc đó tìm người tính sổ?"

"Không sợ, bốn vương sẽ mời đại phu tốt nhất cho hắn."

Không lời nào để nói!

Cảnh Dung nhìn thấy nàng mang về mặt bất đắc dĩ, ngầm cười một chút, nghiêm sắc mặt lại, tiến gần tới bên Kỷ Văn Thư hai bước.

Hành động của hắn khiến trong lòng Kỷ Văn Thư bùng lên một dự cảm bất thường, cuống quýt lui về phía sau hai bước.

"Nàng lo lắng như vậy làm gì?" Cảnh Dung hỏi.

"Ta không có."

"Nàng đừng lo, bốn vương chỉ muốn hỏi nàng về chuyện của Cam Trù Lương."

Đi thẳng vào vấn đề chính!

Kỷ Văn Thư gần như cho rằng hắn lại muốn..... chơi trò lưu manh!

Nàng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nói, "Những gì nên nói, không phải ta đã viết rõ ở trên thư rồi sao?"

"Nàng đã nói rất rõ, nhưng, sao nàng có thể xác định Cam Trù Lương không phải là hung thủ, chỉ dựa vào hắn là hoạn quan?"

Kỷ Văn Thư đi tới bên cạnh bàn, cầm đèn lồng của Vệ Dịch lưu lại, chọn một ngọn bút, vừa chậm rãi sửa những nơi Vệ Dịch đã vẽ lên đó, vừa nói.

"Một người sớm đã bị thiên, không có khả năng sẽ cưỡng gian người chết, đó là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, một kẻ biến thái cuồng giết người, nhất định cũng sẽ có một số hành vi cực đoan. Và loại hành vi này, nhất định là có quy luật. Nếu hắn thừa nhận tất cả từ từ mất tích đều bị hắn dùng cùng một dạng phương thức là lột da mặt và chém đứt đôi tay. Vậy thì loại hành vi này, tất nhiên chính là một loại quy luật. Nếu như đó là quy luật, vậy thì hắn không có khả năng không nhớ rõ mình đã lột da mặt trước, hay là chém tay trước. Hai điểm này, đều đủ để chứng minh, hắn cần bản đang nói dối. Hung thủ tuyệt đối không phải là hắn. Ít nhất, hắn chính là người vận chuyển, giúp hung thủ vận chuyển và xử lý thi thể."

"Vậy, hắn vì sao phải nói dối? Rõ ràng hắn biết nếu thừa nhận tội trạng, không thể nghĩ ngờ, hắn chắc chắn phải chết."

"Có khả năng..... hắn đang bao che cho người nào đó."

Giọng điệu của nàng dần dần trầm xuống.

Sau đó nói tiếp: "Ta vốn định đi một chuyến tới từ lâu Xương Tường để tìm Mị Hương, có lẽ nàng ấy biết được điều gì đó, hoặc cũng có khả năng có thể tìm được manh mối hung thủ. Nhưng, từ lâu đã bị niêm phong, không ai biết nàng ấy ở đâu. Kinh Triệu Doãn đã phái người điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức."

"Thật ra còn có một biện pháp." Cảnh Dung nói.

Kỷ Văn Thư cảm thấy kỳ lạ liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi, "Biện pháp gì?"

"Nếu như những gì nàng phân tích đều đúng, vậy thì, hung thủ chân chính sẽ không có khả năng buông tha tiểu thư Nguyễn gia, có khả năng hắn ta sẽ hành động lần nữa."

"Nghe khẩu khí của Vương gia, dường như đã an bài xong hết."

"Bốn vương đã sai người tiếp tục âm thầm bảo hộ tiểu thư Nguyễn gia, hy vọng thủ phạm chân chính có thể hiện hình." Cảnh Dung nói.

"Vương gia thật thông minh." Nàng hiếm khi khen hắn một chút.

Không tệ, nam nhân này cũng rất thông minh.

Đối với những lời nàng vừa nói, Cảnh Dung cũng rất hưởng thụ.

Thật ra, Kỷ Văn Thư sớm đã nghĩ tới điều đó, cũng nói với Kinh Triệu Doãn phái người âm thầm tiếp tục bảo vệ tiểu thư Nguyễn gia, để phòng ngừa hung thủ lại gây bất lợi đối với tiểu thư Nguyễn gia.

Nàng tiếp tục vẽ hoa ở trên đèn lồng, sửa "chiếc đĩa" của Vệ Dịch thành một nhánh hoa mai sinh động như thật.

Cảnh Dung nhìn mấy lại, đi đến bên cạnh nàng, hỏi tiếp, "Nàng sai người nói với ta, nếu như bốn vương có thể ngăn Diệc Vương lại thì không cần giao tin này cho ta, nếu như không ngăn được, bảo ta mang theo bức thư cùng tiền cung điện thánh với Diệc Vương. Trong đó, nàng đã suy nghĩ gì vậy?"

"Trong lòng Vương gia, có lẽ sớm đã hiểu ý của ta, đúng không?"

"Ta muốn nghe chính miệng nàng nói với ta."

Thật sự là hùng hổ dọa người!

Kỷ Vân Thư trầm ngâm một lát, ánh mắt bình tĩnh, khỏe mỗi khi mờ.

Nàng nói, "Lần này, Diệc Vương có thể bắt Cam Trù Lương trước khi Kinh Triệu Doãn bắt người, chứng tỏ rằng hết thảy này đều không phải là sự trùng hợp. Và Diệc Vương mang theo bản nhận tội tiến cung diện thánh, mục đích duy nhất, chính là không hy vọng Vương gia điều tra 《Lâm Kinh Ân》. Một người trăm phương ngàn kế, dựa theo bản tính, nhất định sẽ dồn Vương gia vào chỗ chết. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu như Vương gia có thể thuận lợi ngăn cản được Diệc Vương, chứng tỏ trong lòng Diệc Vương còn còn tồn tại một chút lương tri. Nhưng nếu như không thế, vậy thì cũng không cần phải dùng lễ quân tử đối với Diệc Vương. Vương gia mang theo tin tức ta truyền tới, tiến cung diện thánh, ở trước mặt hoàng thượng, nghiền nát Diệc Vương. Đây cũng coi như là một sự giáo huấn đối với hắn."

Nữ nhân này, chắc chắn chỉ là một họa sư?

Chỉ là một Ngổ tác?

Nói ra, bản thân Cảnh Dung đều không tin!

Nàng nên là một nam tử mới đúng, mặc áo giáp ra trận, rong ruổi trên chiến trường!

Làm một quân sư bày mưu lập kế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Bàn tay Kỹ gia đuổi thật dài

"Nếu nàng là nam tử, nhất định mọi người đều sẽ tranh giành nàng làm môn khách."

"Môn khách?"

Cảnh Dung gật đầu, "Nàng thông minh như vậy, không những có thể trị được người chết, ngay cả người sống nàng cũng có biện pháp để trị. Một người như vậy, đương nhiên mọi người đều muốn tranh giành nàng làm môn khách."

"Vậy Vương gia thì sao?" Kỷ Vân Thư nhìn về phía hắn, đôi mắt mang theo suy nghĩ sâu xa, hỏi: "Vương gia có muốn thu nạp ta giống như môn khách hay không? Giúp người thượng vị?"

Thượng vị?

Vừa nghe hai chữ như thế, Cảnh Dung cười khổ một chút, "Ta không phải Cảnh Diệc."

Đúng vậy, hắn không phải Cảnh Diệc, hắn không muốn tham gia trận tranh đấu này.

Không muốn tranh đấu đến nỗi người chết ta sống!

Cuối cùng rơi vào thế lưỡng bại câu thương!

Kỷ Vân Thư chỉ cười cười, không nói gì thêm

Đèn lồng trong tay đã được vế xong, trên mặt giấy màu trắng, được nàng dùng màu hồng tô vẽ, mặt trên giấy hiện lên một nhánh hoa mai tinh xảo, cánh hoa màu hồng nhạt, đan xen lẫn nhau.

Cực kỳ đẹp!

Nàng mang theo chiếc đèn lồng đi ra khỏi phòng, nhặt một cây gậy trúc, móc nó vào, cẩn thận treo đèn lồng lên trên góc nhà.

Nàng ngửa đầu nhìn chiếc đèn lồng, ánh mắt hơi trầm xuống, nhẹ nhàng nói, "Có đôi khi, thật ra rất nhiều chuyện đều không phải do bản thân mình, trời cao đã an bài con đường cho họ. Cho dù người cố gắng để đi đường vòng, nhưng cuối cùng, vẫn sẽ phải đi tới con đường kia, cho dù người muốn hay không."

Nghe xong những lời nàng nói, Cảnh Dung yên lặng.

Kỷ Vân Thư xoay người, đối diện với ánh mắt Cảnh Dung, tiếp tục nói, "Vương gia từ khoảnh khắc sinh ra, đã được định sẽ phải lâm vào trong trận lốc xoáy này, cho dù ngài không muốn tranh đấu, nhưng cuối cùng vẫn sẽ phải tranh đấu. Cuộc chiến tranh giành ngôi vị, từ trước tới nay đều luôn ứng nghiệm."

Ồ!

"Vì thế nên nàng cảm thấy, bốn vương có một ngày cũng sẽ giống như Cảnh Diệc?"

"Không biết!"

Nàng trả lời rất lu loát!

Chính xác thì nàng thật sự không biết, nhưng nàng biết, thân là hoàng tử, từ trước tới nay cả đời đều sẽ không có giờ ẽm sóng lặng.

Nàng lại quay người lần nữa, đứng ở mái hiên dưới, ngửa đầu nhìn chiếc đèn lồng mình đã treo lên.

Cảnh Dung yên lặng tiến lên, lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng.

Trong khoảnh khắc yên lặng này, không ai trong hai người muốn phá vỡ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tuy nhiên, lúc này trong cung của Tiêu Phi, lại nhắc lên một trận nhiễu loạn!

Choang ——

Chén trà loảng xoảng rơi xuống mặt đất, Tiêu Phi mặt đỏ tai hồng, nướng mày trợn mắt rất tàn khốc, nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ đầy trên sàn nhà.

Cảnh Diệc trấn định ngồi ở một bên.

"Không ngờ, những gì Cảnh Dung đã nói, nháy mắt đảo ngược hết tất cả mọi thứ." Tiêu Phi cực kỳ phẫn nộ!

Cảnh Diệc liếc mắt nhìn mẫu thân đang phẫn nộ của mình một cái, trong lòng cũng bùng lên lửa giận, siết chặt nắm tay trong ống tay áo.

Hắn nói, "Mẫu phi, sự tình đã như thế, người cũng đừng tức giận quá, không tốt cho thân mình."

"Bỏ cung sao có thể không tức? Lần này Cảnh Dung đã được thượng phong, sau này hẳn tất nhiên sẽ có trọng lượng khi ở trước mặt phụ hoàng, và con có thể sẽ bị giảm trọng lượng khi nói chuyện ở trước mặt phụ hoàng."

"Mẫu phi lo lắng quá nhiều, đúng không? Nói cho cùng, đó chỉ là một vụ án mà thôi, trong lòng phụ hoàng sẽ không nâng hắn lên tới mức cao như vậy. Tuy nhiên, việc này cũng khiến nhi thần suy nghĩ, khi Hình Bộ thẩm vấn Cam Trù Lương, con cũng đã ở một bên nhìn xem, không chứa một lỗ hổng nào khiến Cảnh Dung có thể chui vào." Cảnh Diệc ào ồ!

Trên khuôn mặt tối son trát phấn của Tiêu Phi, hiện lên vẻ khinh thường, "Tuy nhiên, cho dù hắn làm gì, chung quy vẫn là một súc sinh có mẫu tộc không ngóc lên được."

Nhắc tới nhà mẹ đẻ Cảnh Dung, Tiêu Phi lại nghiền răng nghiền lợi!

Năm đó, Tiêu Phi tiến cung tuyên phi cùng với mẫu thân Cảnh Dung - Chiêu phi. Chiêu phi giống như hồ mị tử, mẹ hoặc Hoàng thượng đến nỗi thần hồn điên đảo, nhưng bởi vì ý đồ cố gắng đầu độc thay nhai trong bụng Hoàng hậu Tuyên Xu nên bị đẩy vào lãnh cung, cuối cùng không chịu được những năm tháng trời qua trong đó, Chiêu phi đã dùng một đoạn lụa trắng, tự sát!

Nhưng Tiêu Phi vẫn hận! Hận bản thân mình hiện tại mặc dù được sủng ái, nhưng địa vị trong lòng Hoàng thượng chung quy vẫn không thắng nổi một Hoàng hậu Tuyên Xu đã chết và Chiêu phi.

Hai cây gai nhọn này, mạnh mẽ đâm vào trên xương sườn Tiêu Phi, suốt ngày đau đớn!

Cảnh Diệc đứng dậy, cúi đầu, nghiêm túc, "Nhi thần biết mẫu phi muốn tốt cho con, nhưng thỉnh mẫu phi yên tâm, nhi thần biết bây giờ nên làm gì."

"Hả? Nói nghe xem một chút!"

"Cho dù Cảnh Dung phá được vụ án mất tích lần này, hẳn có thể thuận lợi khai quan vụ Ngự Quốc Công phù, nhưng ở giữa đường nếu xảy ra vấn đề gì, hẳn cũng không thể đảm đương nổi. Hơn nữa, 《Lâm Kinh Án》 đã xảy ra cách đây mười bốn năm, muốn điều tra, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy." Cảnh Diệc híp mắt lại, liếc lên ánh sáng lạnh lùng.

Tuy nhiên ——

Tiêu Phi dường như đã đoán ra những gì hẳn nói, khẽ thở dài một tiếng, "Nếu là trước đây, bốn cung cũng không tin. Nhưng, hiện tại có Kỳ tiên sinh ở đây sẽ khác. Mặc dù bốn cung đã gặp mặt hẳn, cũng tung ra một cảnh ôliu cho hẳn, nhưng hẳn không nhận cũng không đẩy. Bốn cung thậm chí đã thử hẳn, rồi cuộc là chọn Dung Vương hay là chọn chúng ta. Đáp án của hẳn, không ngờ là không chọn cả hai. Tâm tư của người này, thật sự rất khó có thể nắm bắt."

"Có một chuyện, nhi thần muốn nói cho mẫu phi."

"Chuyện gì?"

Cảnh Diệc nâng mắt, nói, "Kỳ tiên sinh này, hẳn thật ra là thứ nữ của Kỳ Thư Hân ở Cẩm Giang thành."

"Cái gì?" Tiêu Phi kinh hãi.

Kỳ Thư Hân không hề nổi danh, nhưng hai nhi tử của hẳn là Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, lại rất có tiếng ở kinh thành.

Tiêu Phi nhủ ẩn đường, không thể tin nổi nói, "Hắn là nữ nhi của Kỳ Thư Hân? Nói cách khác, hẳn là thân nữ tử?"

Ồi trời ơi!

Tiêu Phi tỉnh tể nghĩ lại, nam tử kia một thân áo bào đơn giản, hành vi cử chỉ không chỉ nho nhã, giọng điệu cũng cực kỳ nhẹ nhàng.

Bà ta sớm nên nghĩ tới mới phải!

Cảnh Diệc tiếp tục nói, "Nhi thần cũng đã điều tra rõ ràng, Kỳ cô nương kia, đã bị Kỳ gia trục xuất khỏi gia phả, vì vậy nàng ấy mới có thể đi theo Cảnh Dung hồi kinh, giúp hẳn phá vụ 《Lâm Kinh Án》."

"Trục xuất khỏi gia phả, vì sao?" Tiêu Phi truy vấn.

"Mẫu phi chắc hẳn có biết về chuyện, gần đây Kỳ Lê và Kỳ Hoàn rời kinh và quay lại Cẩm Giang, bởi vì tang sự Kỳ gia. Nhi tử của Kỳ Thư Hân tự sát trong ngục, và Kỳ lão phu nhân, cũng lần lượt bị bệnh chết." Hẳn dừng lại một chút trước khi tiếp tục nói, "Bởi vì hết thảy này, đều do Kỳ cô nương kia ban tặng."

Tiêu Phi thoáng váng khi nghe được những lời này, "Tang sự Kỳ gia, bốn cung thật ra có nghe nói tới, nhưng trong đó có liên quan tới Kỳ cô nương?"

Cảnh Diệc gật đầu!

Sau đó hẳn bắt đầu thuật lại toàn bộ sự tình cho Tiêu Phi nghe!

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tiêu Phi bình tĩnh bất thường, trong lòng nghiền ngẫm rất lâu.

Tiêu Phi đứng dậy, chậm rãi vừa đi về phía trước, vừa cau mày phân tích, "Người Kỳ gia, mỗi một nhân vật đều rất lợi hại. Kỳ lão phu nhân lúc còn sống, đã được tổ tiên hoàng đế kính trọng, và khi Kỳ Thư Hân còn làm quan trong triều, Hoàng thượng cũng xem như coi trọng hẳn. Hai nhi tử của hẳn, một người là Tư Doãn làm quân cánh tả, một người là Trường Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Hơn nữa, danh hiệu Thái tử phi, cũng được Hoàng hậu Tuyên Xu khi vẫn còn sống, phong cho đích nữ Kỳ gia. Hiện giờ, lại xuất hiện một Kỳ Văn Thư. Bàn tay của Kỳ gia, thật sự càng dài càng dài. Có người ở bên người Hoàng thượng, có người ở bên người Thái tử, ngay cả bên người Cảnh Dung cũng có một người."

Nói không nên lời ghen ghét, chỉ là không cam lòng!

Cảnh Diệc im lặng không lên tiếng.

Trong mắt Tiêu Phi leo lên hung dữ, hừ một tiếng, "Nếu như chúng ta không thể sử dụng Kỳ cô nương, vậy thì người này, không thể lưu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Một bàn tay bị tật

Không lâu sau, Kinh Triệu Doãn cử người đi tới Dung Vương phủ, mang tin tức đến, nói là đã tìm được địa của Mị Hương Nhi, nằm ở thành Nam.

Người tới còn viết địa chỉ trên tờ giấy đưa tới.

Liên qua tới việc này, tất nhiên là chuyện khẩn cấp.

Kỳ Văn Thư bắt lấy tờ giấy kia, nói với Cảnh Dung, "Ta đi tìm Mị Hương Nhi một chuyến."

"Bỏ vương sẽ đi cùng nàng."

"Không cần, Vương gia vẫn nên lưu lại trong phủ, phòng ngừa trong lúc này hung thủ sẽ đi tìm tiểu thư Nguyễn gia. Lần này, cũng không thể tiếp tục để Diệc Vương nhanh chân đến trước."

Cảnh Dung cân nhắc một chút, gật đầu.

Lang Bạc mang theo Vệ Dịch ra ngoài phủ đi ăn hồ lô đường, hẳn đánh phái gọi hai tên thị vệ tốt nhất, cùng theo Kỳ Văn Thư đi tới thành Nam.

Tới thành Nam, nàng tìm được nơi ở của Mị Hương Nhi.

Bên ngoài nhà tranh, trên giá gỗ là từng đồng rau khô và ớt cay, còn có một số dược liệu đơn giản.

Mặc dù trong sân rất đơn sơ, chỉ dùng một số hàng rào trúc vây quanh, nhưng bên trong rất sạch sẽ!

Một thị vệ đi theo tiến lên, gõ gõ trên cánh cửa gỗ có chút rách nát.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Trước sau không có ai ra ngoài!

"Có thể bên trong không có người hay không?" Thị vệ suy đoán!

Kỳ Văn Thư ngoài đầu quan sát, "Bên trong có người."

"Có người sao?" Thị vệ bán tin bán nghi.

"Trong phòng có ánh sáng mờ nhạt, bên trong tất nhiên có người."

Xuyên thấu qua lỗ hồng trên tấm giấy Tuyên Thành che nơi cửa sổ, lấp lánh ánh sáng màu đỏ mờ nhạt.

Thị vệ đột nhiên bừng tỉnh, vì thế càng ra sức vỗ vỗ trên cánh cửa gần như sập xuống.

Từng loạt âm thanh cứ thế vang lên——

Cuối cùng, bên trong cánh cửa "kéo kẹt" một tiếng, đầu tiên là một cái đầu dò ra, sau đó chậm rãi xuất hiện một thân mình có dáng người mảnh khảnh.

Mị Hương Nhi buông đầu xuống, nhìn thấy bên ngoài vô cớ xuất hiện mấy người, ngay lập tức có chút kinh sợ, hai tay nắm chặt với nhau, cánh giác bước nhỏ đi tới.

Rất rõ ràng là nữ tử yếu nhược nhất gan!

Nàng ấy chậm rãi mở cửa bên ngoài viện ra, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đứng ở trước mặt nàng ấy.

"Công tử? Là người?" Khóe miệng khẽ nhếch.

Vui mừng một trận!

Kỳ Vân Thư lịch sự, nói, "Mị cô nương, đột nhiên tới đây, không biết có quấy rầy đến cô nương hay không."

Mị Hương liền tục lắc đầu.

"Không có, không quấy rầy. Thật ra công tử có thể gọi ta Hương nhi là được."

Kỳ Vân Thư nhấp môi cười nhẹ, "Hương nhi cô nương, lúc này ta tới đây, thật ra là có một chút sự tình muốn hỏi cô nương một chút."

"Hà?"

"Bất tiện sao?"

"Không, không có! Mọi người vào."

Mị Hương dịch hai bước nhỏ, để Kỳ Vân Thư tiến vào.

Kỳ Vân Thư quay đầu phản phò hai thị vệ bên cạnh, "Hai người các người hãy đứng trông bên ngoài."

"Vâng!"

Kỳ Vân Thư lúc này mới theo Mị Hương vào phòng.

Căn nhà không lớn không nhỏ, hơn nữa trong phòng cực kỳ sạch sẽ, bố trí cũng khá tinh xảo.

Tất cả đều là những thứ cơ bản!

Hai người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Mị Hương rót cho nàng một chén nước, "Công tử uống nước đi."

"Cảm ơn!"

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua nước trong chén, ánh mắt không thể không dừng lại ở trên cổ Mị Hương đối diện.

Bởi vì nàng ấy không mặc áo choàng, vết sẹo đáng sợ màu đỏ sậm hiển lộ ra ngoài.

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt của Kỳ Vân Thư, Mị Hương đuổi tay kéo cổ áo lại, rũ đầu.

Nhỏ giọng hỏi một câu, "Không biết công tử tìm ta, là vì có chuyện gì?"

Kỳ Vân Thư cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Là như thế này, ta không muốn lừa gạt Hương nhi cô nương, ta tới đây là vì vụ án mất tích ở trong kinh thành. Cô nương chắc hẳn có biết, hung thủ chính là Cam Trù Lương của tù lâu Xương Tường đúng không?"

Mị Hương không hề kinh ngạc, ngược lại có chút sợ hãi gật đầu, "Ta biết, hiện tại tù lâu đã bị niêm phong, bây giờ nói tới, ta cũng cảm thấy lòng tơ dưng thẳng đứng lên. Không ngờ, hắn lại dám giết người, còn....."

Nàng ấy còn chưa dứt lời, lập tức cảm thấy ghê tởm một trận!

"Vậy, cô nương có quen biết hắn?"

"Ta cũng không biết nhiều về hắn, mặc dù ta và cha ta hát ở tù lâu Xương Tường khá lâu, nhưng thật sự không quen biết hắn." Nàng ấy nói rất nghiêm túc!

Thật sự không giống như đang nói dối. Nếu vậy, chắc hẳn nàng ấy cũng không biết Cam Trù Lương thích nàng ấy.

Thấy sắc mặt Kỳ Vân Thư trở nên thâm trầm, Mị Hương hỏi tiếp, "Nhưng, vì sao công tử lại đột nhiên hỏi ta những điều đó?"

"Không có gì!" Kỳ Vân Thư đáp lại.

Đúng lúc này, ở phía sau hậu viện truyền đến một loạt tiếng ho khan.

Nghe tiếng nhìn lại, lập tức nhìn thấy lão nhân kéo đàn nhĩ ở tù lâu đi đến, trong tay cầm một túi rách có con cá chết bên trong, còn chống một cây gậy thô ráp.

"Cha!" Mị Hương gọi một tiếng, sau đó đứng dậy đón ông ấy và tiếp nhận đồ trong tay ông ấy, đặt lên bàn.

Kỳ Vân Thư cũng nhanh chóng đứng dậy, gạt đầu về phía lão nhân già, gọi một tiếng, "Lão nhân già."

"Người là?" Lão nhân già bối rối nhìn Kỳ Vân Thư.

Mị Hương giành trước trả lời giúp Kỳ Vân Thư, "Cha, cha không nhớ rõ sao? Vị công tử này, chính là điểm vị công tử《Phản Cơ Điều》."

"Thì ra là vị công tử có tâm kia, Hương nhi, đây chính là khách quý, mau mau mau, đi nấu vài món ăn cho vị công tử này." Trên khuôn mặt hiền lành của lão nhân già hiện lên vẻ mặt cảm kích.

"Được, nữ nhi sẽ làm bây giờ." Mị Hương đồng ý.

Kỳ Vân Thư nhanh chóng nói, "Hương nhi cô nương, không cần đâu."

"Công tử không cần khách khí." Mị Hương giống như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía trước viện, nói, "Hai vị công tử bên ngoài đã chờ lâu rồi, chỉ sợ đã khát, ta đi mời bọn họ tiến vào trong viện."

Trong khi nói, Mị Hương đã bưng ấm trà và chén trà trên bàn đi ra ngoài.

Cực kỳ nhiệt tình!

Kỳ Vân Thư có chút bất đắc dĩ!

Nàng vốn định đi ra ngoài đuổi theo Mị Hương, nhưng lão nhân già đột nhiên bắt đầu ho khụ khụ, thân mình mơ hồ run lên, nàng đành phải dừng bước chân lại, đỡ lão nhân già.

Khi nàng dùng đôi tay đỡ đỡ lấy cánh tay của lão nhân già, lòng bàn tay Kỳ Vân hơi dùng một chút lực, lúc chạm tới xương cốt của lão nhân già, nàng bỗng nhiên cả kinh.

Nàng đã kiểm nghiệm vô số bộ xương, khai quan vô số.

Độ nhạy cảm của nghề nghiệp cực kỳ chính xác nói cho nàng biết, cánh tay người này nhìn giống như nam nhân 50-60 tuổi, nhưng rõ ràng là cánh tay của nam nhân hơn 30 tuổi.

Tuy nhiên——

Đó là một cánh tay bị tật!

Chỉ sợ ngay cả một cái ghế cũng không thể kéo nổi.

Trái tim Kỳ Vân Thư dâng lên cảm giác kỳ lạ, đồ lão ngồi xuống trước, trong lòng có chút lo lắng bất an.

Kỳ Vân Thư nhanh chóng nói, "Lão nhân gia, ngài hãy nghỉ ngơi đi, ta đi trước."

Lão nhân gia không kịp kéo nàng, Kỳ Vân Thư đã bước nhanh ra khỏi phòng.

Bầu trời lúc này đã tối sầm lại.

Và bên ngoài sân, cũng không nhìn thấy bóng dáng hai tên thị vệ.

Một cảm giác đáng sợ khiến trong lòng Kỳ Vân Thư càng thêm hoảng hốt.

Bỗng chốc, một tiếng rít của gió lạnh thổi qua, trên chóp mũi của nàng, người thấy được một mùi hương nhàn nhạt.

Vô cùng quen thuộc!

Không đợi nàng xoay người, đột nhiên nàng đã bị người bưng kín miệng.

"Ngồi!"

Nàng gầy gù một chút, không có kết quả, cảm giác choáng váng từng đợt truyền đến, nàng mờ to hai mắt, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Cuối cùng, choáng váng qua đi!

Chỉ nghe thấy bên tai vang lên từng tiếng ong ong ong!

Không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi nàng tỉnh lại, đôi mắt đã bị người che lại, thân mình bị trôi ở trên một cái ghế, hai tay giữ vững sau lưng!

Chung quanh rất yên tĩnh!

Nàng nhăn nhau mũi, ngửi được một mùi son gỗ nhàn nhạt, cùng với mùi xác chết thối rửa, còn có mùi máu.

"Người tỉnh?"

Giọng nói của Mị Hương Nhi vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Chúng ta không giống nhau

Kỳ Vân Thư muốn cử động một cái, nhưng cả người bị trói rất chặt, căn bản không thể giải thoát.

"Người đừng giãy giụa vô ích, nó sẽ càng ngày càng chặt nếu người tiếp tục."

Giọng nói của Mị Hương Nhi vang lên, chỉ cách trước mặt nàng khoảng chừng hai mét.

Không khi ẩm ướt và lạnh lẽo xung quanh cũng bắt đầu thấm vào người nàng. Hôn nữa, từ mùi son gỗ trộn lẫn với mùi xác thối cùng với mùi máu, nàng cũng có thể đoán được mình đang ở đâu!

Nàng ngừng giãy giụa, ngẩng đầu lên, hỏi một câu về phía trước.

"Vì sao?"

"Vì sao? Người cảm thấy thế nào?"

"Ta không biết!"

Mị Hương Nhi cười một cách quý dị.

Cùng với âm thanh của tiếng kim loại đánh vào nhau ——

Âm thanh vang lên từng đợt từ xa đến gần, dừng ở bên tai Kỳ Vân Thư.

Nàng rõ ràng cảm giác được, một thứ lạnh băng đang dán ở trên mặt mình, vỗ lên mặt nàng vài lần, sau đó chậm rãi chọc vào nửa chiếc mặt nạ của nàng.

Mị Hương Nhi gọi nàng một tiếng, "Ký cô nương."

Ồ!

Cả người Kỳ Vân Thư nao nao, "Người sớm đã biết?"

Mị Hương Nhi cong eo, nói với giọng điệu âm lãnh ở bên lỗ tai nàng, "Thật ra, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy người, ta đã biết người là nữ. Ký cô nương, người không giống người khác, bởi vì người không hề khinh thường ta. Lòng tốt đó của người, thật sự khiến ta rất cảm động!"

Giọng nói rơi xuống, miếng vải che ở trên đôi mắt nàng cũng rơi xuống.

Toàn bộ trong không khí, tràn ngập mùi ẩm ướt xen lẫn mùi xác chết và mùi máu tươi nồng đậm, đâm vào đôi mắt khiến nàng không thể nào thích ứng. Nàng điều chỉnh đôi mắt và từ từ mở ra.

Nhưng hết thấy trước mắt, khiến nàng cảm thấy ngột ngạt!

Một gian nhà gỗ âm đậm không có ánh sáng, chỉ có một ngọn đèn dầu, đủ để chiếu sáng hết thấy xung quanh.

Phòng trong không có gì, cực kỳ đơn giản.

Hai tấm ván gỗ lớn được kê cao và đặt ở giữa phòng, phía trên nhuộm đỏ màu máu, máu vẫn đang rỉ ra cùng với thịt vụn và vụn gỗ, còn có một con dao mổ sắc bén.

Trong góc phòng cách đó hơn năm mét, hai thi thể máu chảy đầm đìa nằm bên nhau, đều đã bị người chém đứt đôi tay, lột da mặt.

Là hai tên thị vệ của Cảnh Dung!

Ồi trời!

Nàng từng sở rất nhiều thi thể và xương trắng, nhưng, khi nhìn tới hết thấy trước mắt, toàn bộ hình ảnh đều bỏ vào trong não của nàng, quá nhiều đầu nàng giống như sông cuộn biển gầm.

Cảm giác ghê tởm này, trong nháy mắt vọt lên từ ngực Kỳ Vân Thư, khiến cho nàng nháu chặt mày lại, nôn khan vài lần.

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư như vậy, Mị Hương Nhi cấm mồm tà mị nhìn con dao sắc nhọn trong tay, đầu ngón tay thon dài, vuốt từng cái một ở trên lưỡi dao.

Nữ tử như vậy, vẫn là Mị Hương Nhi nhát gan ngượng ngùng khi ở từ lâu hay sao?

Quả thực chính là một kẻ biến thái!

"Ký cô nương không cần sợ hãi. Người yên tâm, ta sẽ không thương tổn người."

"Người rót cuộc..... muốn làm gì?" Kỳ Vân Thư ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn nàng ta.

Mị Hương Nhi đi tới trước hai tấm ván gỗ phía trước, con dao trong tay, chọc vào miếng thịt ở phía trên, nghiêng nghiêng đầu.

Sau đó nói, "Không biết Kỳ cô nương có hứng thú nghe một chút chuyện xưa của ta hay không?"

Kỳ Vân Thư không nói, cổ nển sự khó chịu chỗ cổ họng.

Mị Hương Nhi cười cười, giọng điệu thê lương, kéo cổ áo xuống, lộ ra vết sẹo màu đỏ sậm cực kỳ dữ tợn.

"Vết sẹo này, đã bị người lột da khi ta vẫn sống sờ sờ, sau đó bắn lửa vào, lúc này mới để lại vết sẹo cực kỳ đáng sợ như vậy. Bởi vì vết sẹo này mà mười mấy năm qua, cuộc sống của ta thật sự giống như nhóm lửa trong nước, mưu cầu danh lợi, bị người xem thường lạnh nhạt, nhận vô số nhạo báng. Nhưng ta vẫn luôn nhẫn nhịn, vẫn luôn chịu đựng."

"....."

"Như vậy, người có muốn biết ai đã lột da trên cổ của ta hay không?" Khuôn mặt Mị Hương trước sau vẫn mang theo tươi cười, vuốt vết sẹo trên người mình, trong mắt loé lên dữ tợn, mở miệng và chậm rãi nói, "Là nương ta! Ta đã bị bà ấy lột khi vẫn còn sống."

Cái gì?

Kỳ Vân Thư phản nộ!

Nàng xác định mình không nghe lầm!

"Người nhất định là đang nghĩ, dưới bầu trời này, nào có nương như vậy, đúng không? Nhưng đây là sự thật, bởi vì nương ta nghe người khác nói, chỉ có da trên người nữ tử, mới có thể giúp nhĩ tử mình trở thành một người bình thường!"

Kỳ Vân Thư tiêu hóa một chút những lời nàng ta nói, sau đó mới kinh ngạc hỏi một câu, "Vi thể, người kia căn bản là không phải là cha người, hẳn là ca ca người?"

Mị Hương gật đầu, "Sao người biết được?"

Kỳ Vân Thư hạ mắt thấp xuống một chút.

Sau đó nàng chậm rãi nói, "Bởi vì một người trong từng giai đoạn khác nhau, xương cốt đều không giống nhau. Mặc dù da thịt hẳn giống như một lão nhân, nhưng xương cốt hẳn lại không phải. Mạnh mẽ và linh hoạt hơn. Hơn nữa, giữa xương tay của hẳn có hơi lõm, khoảng dưới hai tấc, không phải là bệnh tật về xương cốt của một lão nhân."

"Thật sự rất lợi hại, chẳng trách, bọn họ cho phép người tới đây để điều tra vụ án này." Mị Hương Nhi còn vỗ tay khen ngợi nàng, sau đó đơn giản nói, "Hẳn đúng là không phải cha ta, hẳn là ca ca ta!"

Kỳ Vân Thư nhìn nàng ta chăm chăm, muốn chờ nàng ta tiếp tục nói.

"Ca ta vừa sinh ra đã gặp phải một loại bệnh, toàn bộ làn da đều giống như một lão nhân. Mọi người xung quanh, đều đối xử với ca ta giống như quái vật. Sau đó nương ta nghe người ta nói, chỉ có dùng từng khối da của nữ nhân đổi da cho ca ta, ca ta mới có thể trở lại thành một người bình thường. Vì thế, nương ta trước tiên đã lột da trước ngực rồi đến da trên cổ ta. Nhưng, tất cả đều vô dụng! Vì vậy cần phải dùng da trên mặt nữ nhân mới được."

"Những điều đó căn bản đều là lời nói vô căn cứ!"

"Phải không?" Mị Hương Nhi cười lạnh, "Cho dù đó là lời tuyên bố buồn cười, nhưng nương ta vẫn tin. Cho đến một khắc kia khi bà ấy chết, bà ấy vẫn tin, nhưng ta không tin. Mãi cho tới hơn hai tháng trước, ta giết nữ nhân đầu tiên đã nhọc nhằn ta, để ca ta giáo huấn nàng ta một trận, để nàng ta nếm thử, một nữ nhân mất đi trình tể sẽ cảm thấy hồ thẹn thế nào. Nhưng không ngờ, trên đời này, thật sự có kỳ tích!"

Giọng nói của nàng ta càng ngày càng trở nên quý dị!

"Khi ta lột xuống da mặt của nữ nhân đầu tiên, đổi da trên cổ tay ca ta, không ngờ, thật sự hữu dụng. Đó là sự thật, thật sự có hiệu quả!"

"Đây là lý do các người giết người?"

"Đúng vậy! Nhưng đó không phải là lý do đầy đủ!"

Mị Hương Nhi nhấc tay lên, cảm cơn dao ở trên tấm ván gỗ, đi đến phía sau Kỳ Vân Thư, mười ngón tay đáp ở trên vai nàng.

Sau đó nói, "Những nữ nhân đó đáng chết! Các nàng từ lúc sinh ra, muốn cái gì liền phải có cái đó, từ trước tới nay không thiếu bất cứ thứ gì. Nhưng, điều này không có nghĩa, các nàng có thể tùy tiện nhọc nhằn người khác. Các nàng dựa vào đâu? Dựa vào cái gì!"

Nàng ta cắn răng gặm nhẹ!

Kỳ Vân Thư cảm thấy cô họng thất lại, ngừng đầu, ánh mắt cứng cỏi kiên quyết, "Các người giết người sẽ phải trả giá đại giới, rất nhanh sẽ có người tìm tới nơi này, trừng trị các người trước công lý."

Sắc mặt Mị Hương Nhi trầm xuống, "Kỳ cô nương, ta biết người một lòng muốn điều tra ra vụ án này, nhưng tên gốc Cam Trù Lương đã nguyện ý giúp ta gánh tội, nguyện ý giúp ta xử lý những thi thể đó. Hơn nữa, hiện tại hẳn đã nhận tội. Một khi đã như vậy, người vì sao còn muốn tiếp tục điều tra? Người và ta đều là người bất hạnh, vì sao người lại không chịu buông tha ta?"

"Ta và người không giống nhau!"

Ngay sau những lời Kỳ Vân Thư nói, chiếc mặt nạ trên nửa kia của khuôn mặt nàng bị đẩy mạnh ra, rơi xuống mặt đất.

Trên gương mặt nàng hiện ra một vết sẹo dài!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Biển lửa

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đúng là vết sẹo trên mặt nàng khiến cho Mị Hương Nhi cảm thấy, hai người bọn họ thật ra rất giống nhau!

Nàng ta điên cuồng hét lên một tiếng.

"Chúng ta giống nhau!"

Giọng nói của nàng ta gần như điên loạn biến thái!

Đôi mắt trong nháy mắt hiện lên sự tàn nhẫn, nàng ta cúi người, dấn ở bên tai Kỳ Vân Thư, nói, "Người hãy nhìn vết sẹo mặt trên mặt người, lại nhìn vết sẹo trên người ta và ca ca ta xem, chúng ta đều giống nhau, số phận đã đưa tất cả chúng ta lại với nhau."

"Người đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, Mị Hương Nhi, đừng khiến mình không thể quay đầu lại."

"Ta đã không thể quay đầu lại được nữa!"

Nàng ta giống như trút được một hơi bị nghẹn đã lâu, cả người cực kỳ phấn khích, nắm lấy cổ Kỳ Vân Thư từ phía sau lưng nàng.

Sau đó nói, "Chi cần người đáp ứng không tiếp tục điều tra chuyện này, ta có thể giúp người tìm một lần da cực kỳ tinh xảo, giúp người đổi mạng da trên mặt của người, thế nào! Được không? Người đáp ứng ta đi."

Mặc dù cảm nàng bị giữ chặt khiến nó đó lên, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt quật cường như cũ.

Giọng nói của nàng nghẹn ngào hỏi, "Mị Hương Nhi, người biết, nương người vì sao lại dùng da của người, mà không phải dùng da của người khác hay không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì trong lòng bà ấy, còn còn tồn tại một chút lương tri. Bà ấy tình nguyện ngươì hận bà ấy cả đời, tình nguyện bản thân mình mang khổ sở cả đời, thương tâm cả đời, cũng không muốn lột da người khác. Cha nương các nàng ấy cũng giống như bà ấy, đau đớn muốn chết. Cuối cùng, bà ấy chỉ có thể mang theo nỗi tức và niềm tin của mình cho đến khi chết đi. Nhưng bà ấy không nghĩ tới, sai lầm của bà ấy lại khiến người phạm sai lầm, đi theo con đường mà bà ấy căn bản không muốn đi - một tội nhân với đôi tay dính đầy máu tươi."

"Không phải! Đừng nói nữa!" Ngón tay Mị Hương Nhi càng thêm dùng sức.

Nàng mặt Kỳ Vân Thư cao lên!

"Người nói bậy! Nương ta từ lúc bắt đầu, đã muốn lột da người khác để đổi cho ca ta, có điều bà ấy không dám mà thôi, được chứ! Nếu bà ấy không dám, ta đây sẽ hoàn thành di nguyện của bà. Ta giúp nương ta, giúp ca ta, để ca ta hoàn chỉnh trở thành một người bình thường."

"Mị Hương Nhi, người đừng tự lừa gạt chính mình, trên đời này, căn bản không có đổi da như người vừa nói."

Nơi này không phải thời hiện đại, không có phương pháp cấy da!

Nhưng ——

Mị Hương Nhi vẫn mang theo vẻ mặt kháng cự, tay vùng lên, đầu ngón tay thô bạo hất cầm Kỳ Vân Thư ra.

"Ký cô nương, người không cần tiếp tục hao tổn tâm huyết, ta biết người muốn khuyên ta, nhưng vô dụng."

Trong khi nói chuyện, nàng ta cầm cây đèn đầu trên bàn lên, tiến đến trước mặt Kỳ Vân Thư. Dưới ánh sáng của ngọn nến, vết sẹo của Kỳ Vân Thư giống như được đúc bằng sáp!

Mị Hương Nhi hiện lên vẻ mặt tiếc hận, "Giương mặt này xinh đẹp cỡ nào, bao nhiêu nữ tử trên đời đều không thể đạt được như người. Nhưng với vết sẹo này, nó đã hủy hoại người. Ông trời vì sao lại đối xử với chúng ta như vậy? Để chúng ta sống trong tự ti, vĩnh viễn không dám ngẩng đầu lên?"

Kỳ Vân Thư biết, nữ nhân này đã hết thuốc chữa!

Đúng ngay lúc này, một loạt tiếng vỗ ngựa và tiếng bước chân có trật tự vang lên từng đợt từ tấm ván gỗ trên đỉnh đầu!

Thì ra ——

Đây là một tầng hầm ngầm!

Che đầu rất tốt!

Sắc mặt Mị Hương Nhi trở nên căng thẳng, ngừng đầu nhìn lại, nàng ta tựa hồ biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì!

Sau đó, lập tức nghe được một tiếng "kêu kẹt", tấm ván gỗ trên đỉnh đầu mở ra một cái lỗ nhỏ nhỏ, một giọng nói tang thương truyền đến.

"Hương nhi, những người đó, đã vây quanh sân này."

Giọng nói cực kỳ bình tĩnh!

Nghe ra được, đó là tiếng ca của Mị Hương Nhi.

Mị Hương Nhi cười cười, nói vọng qua cái lỗ nhỏ nhỏ một câu, "Ca, đừng sợ, cho dù phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ vẫn luôn ở bên nhau."

"Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ luôn ở cùng nhau."

Giọng nói âm trầm cực kỳ quý dị!

Sau đó, miệng lỗ nhỏ trên kia đã bị khép lại.

Người bên ngoài, chính là Cảnh Dung mang tới hay sao?

Kỳ Vân Thư gãy giữa vài cái, nhưng vẫn không có kết quả, nàng nhanh chóng nói với Mị Hương Nhi, "Thu tay lại đi, người trốn không thoát!"

Mị Hương Nhi lại rất bình tĩnh.

Nàng ta lấy ra một mảnh vải, vò nó thành một quả bóng, sau đó nhét vào trong miệng Kỳ Vân Thư.

"Úm!"

Kỳ Vân Thư lắc đầu, cả người vẫn không ngừng gãy giữa.

Trong khi đó, Mị Hương Nhi nâng đèn dầu trong tay, chậm rãi thối lui ra sau, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt.

Vô cùng lặng lẽ!

"Ký cô nương, hãy để ông trời tôi quyết định đi. Hãy nhìn xem, trời cao rồi cuộc muốn người sống, hay là muốn người chết."

"Hử?"

Đôi mắt đỏ đậm của Kỳ Vân Thư trợn to, nhìn Mị Hương Nhi xoay người trèo lên cây thang, mở cái lỗ trên đỉnh đầu ra, rồi khỏi tầng hầm khiến người ghê tóc náy.

Rất nhanh lập tức truyền đến âm thanh tấm ván gỗ sập xuống!

Tiếng bước chân!

Tiếng người thét chói tai!

Không bao lâu sau, cái mũi mũi cầm của nàng liền ngửi được một mùi hương khói nhàn nhạt.

Sau đó, màu trắng của khói từ phía trên, dần dần thấm thấu vào tầng hầm ngầm.

Theo thời gian trôi qua, âm thanh sập đổ càng ngày càng nặng, làn khói trắng nhạt dần dần hóa thành khói đen dày đặc.

Cho dù trong tầng hầm ngầm là một mảnh đen nhánh, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn nhận thức được rằng, quanh thân nàng đều tràn ngập khói.

Và trên đỉnh đầu nàng, gian nhà tranh rách nát, đã biến thành một biển lửa!

Mị Hương Nhi và ca của nàng ấy, xem ra đã chấp nhận cái chết.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!

Tầng hầm ngầm khói cuộn dày đặc, khiến cho Kỳ Vân Thư nghẹt thở, giống như bị người bóp chặt cổ họng, khó chịu cực điểm.

Bởi vì trong miệng có vật chặn lại, nàng căn bản không thể kêu được, cho dù nàng cố gãy giữa như thế nào, dây thừng cột ở trên người nàng thắt lại càng ngày càng chặt hơn.

"Úm! Khụ!"

Khói đặc đậm vào trong mắt nàng, nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Từng khoảnh khắc trôi qua, cảm giác hít thở không thông truyền từ mũi tới cổ họng.

Dần dần nàng lìm vào trong hôn mê bất tỉnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân trên đỉnh đầu càng ngày càng lớn, có người đang kêu, có người đang chạy, có người đang không ngừng dọn đồ!

"Thư nhi!"

Là giọng nói của Vệ Dịch.

"Vân Thư!"

Là tiếng của Cảnh Dung.

Kỷ Vân Thư nghe thấy, rõ ràng vang lên bên tai nàng.

Nàng cố gắng muốn mở to đôi mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, thân thể cũng không thể nào nhúc nhích.

"Ưm....."

Không thể nào trả lời!

"Thư nhi, người ở đâu? Thư nhi?" Giọng nói của Vệ Dịch vẫn đang không ngừng vang lên.

Phía trên là một biển lửa, tiểu tử gốc Vệ Dịch có lẽ đã tìm kiếm đến nỗi phát điên, đúng không?

Và trong đầu choáng váng của Kỷ Vân Thư, đột nhiên hiện lên một câu mà Vệ Dịch từng nói.

"Chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

"Chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

.....

Đúng vậy, đây là những lời Vệ Dịch từng nói với nàng.

Kỷ Vân Thư dùng toàn bộ sức lực, giật giật cái chân bị trói.

Trên mắt cá chân, tiếng lục lạc vang lên rất nhỏ.

Một lần!

Một lần!

Lại thêm một lần nữa!

.....

Cho đến khi toàn bộ sức lực trên người nàng đều đã dùng hết, hơn nửa khối sặc tới cổ họng đã trở nên dày đặc, trong lúc nhất thời không còn tri giác nữa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cảm giác đau đớn trên mặt khiến nàng tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, nàng mới phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường cổ kính.

Nàng nặng nề nhấc tay lên, chuẩn bị chạm vào vùng đau đớn trên mặt mình. Nhưng, tay nàng vừa nâng được một nửa đã bị người nắm lấy, một lần nữa nhét vào trong chân.

"Rất đau sao? Đương nhiên sẽ đau! Nếu như ta tới trễ nửa nén hương, mặt người thật sự không cứu được nữa."

Giọng nói xa lạ truyền vào trong tai nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn qua, loáng thoáng nhìn thấy một người nam nhân đang đứng ở mép giường.

"Người..... là ai?"

"Mộ Nhục!"

Giọng nói rất êm tai!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 178: Phối phương tổ truyền, không thể truyền loạn

Mộ Nhục?

Là ai?

Kỷ Vân Thư nhăn mày lại, cảm giác đau đớn trên mặt lần nữa tái phát, tay trong chân lại nâng lên lần nữa, đang chuẩn bị chạm vào mặt mình.

Sau một khoảnh khắc, tay nàng lại bị Mộ Nhục cầm lấy, nhét vào trong chân.

"Đau là chắc chắn, nhưng đừng bao giờ chạm vào, được ở trên mặt cô nương, dù có bạc cũng không thể mua nổi. Đó là báu vật vô giá."

"Hà?"

"Phối phương tổ truyền, không thể truyền loạn."

Khuôn mặt hần thật ngao kiêu! (Ngao trong ngao mạn; kiêu trong yêu kiêu đáng yêu)

Kỷ Vân Thư đau đến nỗi cắn cắn môi, đầu còn có chút choáng váng, nàng hỏi tiếp một câu, "Ta ngủ đã rất lâu rồi sao?"

Mộ Nhục không chút để ý đáp, "Không lâu, một ngày mà thôi!"

Một ngày?

Lâu quá? Ngay cả một người bị đánh thuốc mê cũng đã tỉnh táo lại.

Nàng chống thân thể, vừa cố gắng đứng dậy, vừa hỏi, "Người rốt cuộc là ai? Ta..... không phải ở....."

Nàng còn nói chưa xong, lập tức đã bị ngắt lời.

"Đừng lộn xộn!"

Mộ Nhục đột nhiên cúi người, khuôn mặt đào hoa tiến tới trước mặt nàng, bắt chợt phóng lớn.

Tầm mắt càng thêm rõ ràng, Kỷ Vân Thư nhìn thấy rõ gương mặt quyền rũ của hần, khiến người nghẹt thở. Nhìn thấy gương mặt tinh tế của hần nương như mây vài lần.

Thấy vậy, Kỷ Vân Thư theo bản năng rụt rụt người lại, nghiêng mặt đi.

Mộ Nhục câu khước miệng lên, duỗi tay nắm cầm nhon tinh tế của nàng, nói, "Đúng thật là một mỹ nhân, chẳng trách được tiểu tử Cảnh Dung kia bị người mê hoặc đến nỗi thần hồn điên đảo!"

Tiểu tử Cảnh Dung?

Ai ai ai, người là ai!

Dám làm càn như vậy?

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư lại kinh hãi, bản thân nàng hiện tại vẫn đang búi tóc nam tử.

Nhưng cũng đúng, nếu gần người chữa bệnh, biết nàng thân là nữ tử, cũng chẳng có gì lạ.

Nàng tránh ánh mắt qua một bên, vẫn muốn chống thân thể lên, nhưng sau một khắc, bà vai lại bị Mộ Nhục đè lại.

"Nữ nhân này, sao không nghe lời như vậy. Ta đã nói không thể lộn xộn."

"Ta muốn ngồi đây."

Mộ Nhục nhủ mày, thật sự không có biện pháp với nàng, đành phải buông bà vai nàng ra, chủ động đỡ nàng lên.

Cảnh tượng trước mắt càng ngày càng rõ ràng, Kỳ Vân Thư lúc này mới phát hiện, thì ra, nàng đang ở trong phòng mình.

Nàng cũng thấy rõ Mộ Nhục đang đứng trước mặt, một thân áo bào trắng, quanh cổ don giản quần khăn quàng màu xám. Nhìn qua, hẳn giống như một thư sinh hay mưu sĩ nho nhã.

Nhưng cặp mắt hoa đào kia, rõ ràng đã bán đứng hắn.

Người này, có vẻ rất đào hoa!

"Sao ta lại ở chỗ này? Người rốt cuộc là ai? Vệ Dịch đâu? Vương gia đâu? Ta có nghe thấy tiếng bọn họ, còn có Mị Hương Nhi....."

"Chờ đã!" Mộ Nhục giờ tay ngăn nàng lại, "Mỹ nhân, nàng hỏi một lúc nhiều như vậy, sao ta trả lời được, ta chỉ lo trị thương, không quan tâm tới việc tìm người."

"....."

Mộ Nhục lấy ra một chiếc khăn tay và lau lau tay, đi tới trước bàn, thu dọn bao ngân châm của mình, đưa lưng về phía nàng.

Hắn phản phó nói, "Trong khoảng thời gian này, miệng vết thương trên mặt nhất định không thể gặp gió. Tóm lại, muốn không lưu lại sẹo, cần phải nhớ kỹ câu chân ngôn của Mạc thị ta: kỵ đồ ăn mặn, tránh gió, chớ chạm tay vào."

Tuy nhiên ——

Mặc dù Kỳ Vân Thư không hiểu nhiều về việc điều trị vết thương, nhưng thương thế trên mặt nàng, trong lòng nàng cơ bản vẫn có hiểu biết.

Nàng cười khò một tiếng, "Trị không hết, miệng vết thương của ta là do trăm bạc gây ra, thương tích đã sâu tới tận xương cốt. Xương và thịt có liên quan tới nhau, một khi xương bị vật bằng bạc trầy xước, trên da thịt sẽ tự lưu lại vết sẹo."

"Thì ra cô nương hiểu y thuật!"

"Không hiểu!"

Mộ Nhục đã thu dọn xong mọi thứ, quay đầu nghiêm túc nói với Kỳ Vân Thư, "Có lẽ đối với lang băm mà nói, thương thế của cô nương đúng là không thể trị được, nói không chừng cả đời cô nương đều phải mang khăn che mặt. Nhưng may mắn cô nương đã gặp được ta, thương thế trên mặt cô nương, ta đảm bảo trong vòng một tháng, nhất định sẽ khỏi phục lại."

Khẩu khí thật là lớn!

Cho dù là ở thời hiện đại, cũng không có bác sĩ nào dám cam đoan trong vòng một tháng có thể khôi phục lại hoàn toàn!

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn bán tin bán nghi, Mộ Nhục cong môi, "Bản thân y đã có ý định không ra tay cứu người trong năm này, nếu không phải lần này nể mặt Cảnh Dung, lúc này, ta còn đang xem ca hát vũ hội ở Bắc Dương Thành!"

"....."

Kỳ Vân Thư không biết hắn đang nói gì, nàng đơn giản không đáp lại lời hắn!

Một người đột nhiên vọt vào trong cửa, bước chân vội vàng.

"Thư nhi."

Nghe thấy tiếng Vệ Dịch từ cửa truyền tới mép giường, nắm lấy tay nàng, đôi mắt đầy đau lòng nhìn nàng chăm chăm.

"Thư nhi, Thư nhi còn đau hay không?"

"Không đau."

"May mắn Thư nhi không sao."

"Vệ Dịch, là người đã tìm được ta hay sao?"

Vệ Dịch gật đầu, "Ta đã nói rồi, chỉ cần nghe được tiếng lục lạc trên chân Thư nhi, ta có thể tìm được Thư nhi."

Kỳ Vân Thư cười cười, may mắn Vệ Dịch thật sự nghe được tiếng lục lạc, nếu không, có lẽ nàng đã táng thân trong biển lửa.

Nàng lại hỏi, "Vậy, mọi người làm thế nào tìm được tảng hầm ngầm kia?"

"Lúc ấy lửa rất lớn, bọn họ đều kéo ta ra ngoài, nhưng ta nghe được tiếng lục lạc của Thư nhi, biết Thư nhi nhất định đang ở trong phòng. Sau đó ca ca giống như nổi điên, tìm Thư nhi khắp nơi, nhưng lửa quá lớn, ta bị kéo ra ngoài. Tuy nhiên, ca ca không chịu rời đi. Ta ở bên ngoài đợi rất lâu, cuối cùng ca ca cũng ôm Thư nhi ra ngoài. Ca ca thật là lợi hại, hẳn thật sự đã tìm được Thư nhi."

Ánh mắt Vệ Dịch hiện lên sự ngỡ ngàng!

Trái tim Kỳ Vân Thư mơ hồ run rẩy, "Vậy, ca ca hiện giờ ở đâu?"

"Ta không thể nói." Vệ Dịch che miệng mình lại.

Kỳ Vân Thư buồn bực, "Vì sao không thể nói?"

"Bối vì....."

Lời còn chưa nói xong, cổ áo hắn đã bị Mộ Nhục túm lên, giống như xách một con gà kéo hắn đi.

Vệ Dịch lao đảo vài bước mới đứng vững được, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Mộ Nhục.

Vệ Dịch không vui nói, "Vì sao người đánh ta?"

Mộ Nhục lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhìn vai một cái, "Con mắt nào của người nhìn thấy ta đánh người?"

"Hai con mắt đều nhìn thấy được."

"Tiểu tử thú! nói hươu nói vượn."

"Ta không nói bậy, nương nói, nói dối không tốt, chính người đã đánh ta."

"Đánh rắm!" Mộ Nhục tức giận đến nỗi đỏ mặt.

Sau khoanh khắc, một bàn tay Vệ Dịch che mũi lại, một bàn tay phẩy phẩy, hiện ra vẻ mặt ghét bỏ, còn nói một câu, "Thúi quá."

Phốc ——

Mộ Nhục cảm thấy cả người đều không tốt, mũi đều bốc khói, sau đó nhìn về phía Kỳ Vân Thư, vẻ mặt kỳ quái hỏi, "Thứ này, người nhặt được từ đâu?"

Đúng là một cái lười độc hại!

Có thể so sánh với Cảnh Dung!

Kỳ Vân Thư bỏ qua câu hỏi của hắn, một lần nữa quay lại vấn đề chính, "Dung Vương đang ở đâu?"

Mộ Nhục trả lại một câu, "Đang bận!"

"Bận với vụ án mất tích sao?"

"Cô nương vẫn nên đường thương trước đi, những sự tình khác, không cần cô nương nhọc lòng. Mỹ nhân giống như cô nương, nếu bị hủy dung thì thật đáng tiếc. Nhớ kỹ, hãy nghỉ ngơi cho tốt."

"Vây....."

Kỳ Vân Thư còn nói chưa xong. Mộ Nhục đã xách theo Vệ Dịch đi ra ngoài.

Bên ngoài sân, còn loáng thoáng nghe được tiếng bọn họ cãi nhau.

Hai oan gia này, từ khi nào thì bắt đầu đi cùng nhau như thế?

Hon nữa Mộ Nhục kia, là quái nhân từ nơi nào tới đây?

Nàng xuống giường, khoác một chiếc áo đơn giản, đi tới trước gương và chạm rãi ngồi xuống. Nàng nghiêng mặt, rõ ràng nhìn thấy vết sẹo trên mặt của mình.

Trên miệng vết thương có thoa một số thuốc mỡ trong suốt lấp lánh.

Cảm giác đau đớn vẫn tới từng đợt, nàng vốn định cúi tay chạm một cái, cào một chút, nhưng nghĩ tới ba điều kiêng kỵ của Mộ Nhục, nàng vẫn cố nhịn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Khổng Ngư?

Không lâu sau, Kỳ Vân Thư lại gọi người hỏi về những gì xảy ra lúc nàng ngã đi một lần nữa.

Lúc này nàng mới biết được, thì ra Mị Hương Nhi và ca ca nàng ta đã tạo ra một đồng lửa, đốt cháy sạch sẽ toàn bộ ngôi nhà tranh, hai người cũng đều bị chết cháy.

Hon nữa những nữ tử bị mất tích, đều được tìm thấy ở một bãi tha ma hoang vắng và bị bỏ hoang ngoài thành.

Bởi vì thi thể các nàng đều bị hư thối, cùng với thực tế tất cả đều bị lột da, không biết bộ dáng như thế nào. Hiện tại gia đình có thân nhân mất tích, đều đang chờ nhận thi thể về hạ táng.

Vì thế, Kinh Triệu Doãn đành phải sai người chuyển hết thi thể tới nghĩa trang.

Chờ Kỳ Vân Thư tỉnh lại, họa ra những bức họa chân dung người chết.

Sau đó, vụ án này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Nhưng từ đầu tới cuối, cho dù nàng có hỏi cũng không người nào nhắc tới Cảnh Dung.

Buổi tối!

Kỳ Vân Thư ngồi ở trước gương, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, chờ khi có hai nha đầu tiến vào đổi nước.

Nàng ngay lập tức hỏi một câu, "Vương gia đâu?"

Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, rụt cổ lại.

"Rốt cuộc Vương gia đang ở đâu?" Giọng điệu Kỳ Vân Thư trở nên nặng nề hơn.

"Ký tiên sinh, ngài đừng nên hỏi, Vương gia ngài ấy....."

"Nói!"

"Vương gia bị thương, hiện tại..... vẫn hôn mê chưa tỉnh." Nha đầu cúi đầu trả lời.

Bị thương?

Trái tim Kỳ Vân Thư bỗng nhiên đập mạnh, đứng dậy, nắm lấy cánh tay nha đầu kia hỏi, "Là do lúc cứu ta nên mới bị thương hay sao?"

Nha đầu gật đầu, "Nó tỷ cũng chỉ nghe nói mà thôi, bọn họ nói rằng trong lúc Vương gia cứu tiên sinh, đã bị một vật gì đó rơi xuống đập vào đầu và bả vai, nhưng ngài ấy vẫn là kiên trì cứu tiên sinh ra ngoài, sau đó lập tức ngã xỉu. May mắn có công tử Mộ Nhục ở đây, Vương gia sẽ không sao."

Lời vừa mới nói xong, Kỳ Vân Thư đã buông nha đầu kia ra, chạy ra khỏi cửa phòng.

"Ký tiên sinh....."

Mặc cho bọn nha đầu đuổi theo kêu to, Kỳ Vân Thư vẫn không quay đầu lại, đi tới sân Cảnh Dung.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Chính viện, trong phòng!

Cảnh Dung dựa vào trên giường, hắn vừa mới tỉnh lại chưa lâu, sắc mặt tái nhợt, trên đầu và cánh tay đều được quấn băng vải.

Mộ Nhục bên cạnh, không nhanh không chậm đang đập được trong tay, chỉ chứa một bóng lưng cao lớn đối diện với Cảnh Dung.

"Dạ Hoa Các hiện tại thế nào rồi?"

Bỗng chốc, Cảnh Dung hỏi một câu với giọng yếu ớt.

"Có tiểu đồng trông chừng, kinh doanh vẫn còn khá tốt."

"Ngày mai bốn vương sẽ phái người đóng nó lại, như thế nào?"

Cho dù giọng nói của Cảnh Dung rất yếu, nhưng sự uy hiếp áp bức vẫn ép sát nhãn tâm.

Chi thấy động tác Mộ Nhục đang đập được ngừng lại, hần xoay người, đối diện với ánh mắt Cảnh Dung.

Mộ Nhục hỏi, "Tính xấu này của người khi nào có thể sửa được? Dự Hoa Các của ta, có khi nào trêu chọc người chưa?"

Cảnh Dung rũ mi mắt, nhẹ nhàng thở hắt hắt một hơi, lạnh giọng, "Ta đã nói rồi, trong vòng ba ngày, nếu người không xuất hiện ở trước mặt ta, ta sẽ đóng Dự Hoa Các của người. Ta không phải chỉ nói nói mà thôi."

Đứng lý hợp tình!

Dù sao hẳn cũng là Vương gia, nói chuyện đều rất có tính toán.

Mộ Nhục cười cười, nhìn vai một cái, "Đóng thì đóng đi, dù sao cũng là của lão gia hòa kìa lưu lại, ta sớm đã muốn đóng cửa. Nhưng, nếu người muốn đóng nó, không bằng hủy đi là tốt nhất."

"Cha người có nhĩ tử như người, thật sự là đáng thương."

"Đúng vậy, vì thế cho nên hai chân lão gia hòa vừa bước, lập tức mất mạng hưởng phúc, chết đuối."

Nghe Mộ Nhục nói như vậy, Cảnh Dung lắc đầu, khước miệng lại gọi lên một độ cong.

"Nếu ta là cha người thật, ta thật sự sẽ bỏ ra từ trong quan tài vì tức."

"Đó là năng lực của người." Mộ Nhục liếc mắt xem xét Cảnh Dung một cái.

Sau đó, Mộ Nhục đứng dậy và đi tới mép giường.

Mộ Nhục nhìn Cảnh Dung thương thế đầy người, thở dài một tiếng, mang theo giọng điệu dạy dỗ, nói, "Người nói xem, người đường đường là một Vương gia, chi vì cứu một nữ nhân mà thiếu chút nữa thì chết, đáng giá sao? Nếu không phải bản công tử ta điếu thủ hồi xuân, người hiện tại đang uống trà với Diêm Vương ở nơi đó."

Sắc mặt Cảnh Dung lạnh lùng, nhưng lại rất nghiêm túc nói, "Đương nhiên đáng giá, nếu như lúc ấy nằng thật sự chết đi, có lẽ ta cũng chết rồi."

"Cần phải khoa trương như vậy hay sao?"

"Người sẽ không thể hiểu được."

"Đúng vậy, ta không hiểu. Vì thế mới nói, tình yêu giống như một loại độc được, một khi dính vào, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ." Mộ Nhục cực kỳ xem thường liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái.

Cảnh Dung không để ý tới Mộ Nhục.

"Đúng rồi." Mộ Nhục đột ngột nói, "Người đoán xem, ta đã hồi kinh cùng ai?"

"Không muốn đoán!"

Cảnh Dung lạnh lùng nói một câu.

Mộ Nhục cảm thấy không thể trêu ghẹo, "Sao người vẫn giống như lúc trước như thế, nhảm chán."

"Người biết tính ta."

"Đúng vậy, cũng chỉ có ta biết, nếu không, cục đá lạnh như người, ai có thể đập vỡ!"

Hai người cãi nhau, cũng không phải là sự tình nhất thời.

Mộ Nhục đơn giản ngồi xuống mép giường, tiến lại gần trước mặt Cảnh Dung, cười gian một chút. Hần vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn, "Người hãy thử đoán xem, người nhất định đoán được, người cũng quen biết người nọ."

"Đã nói ta không đoán!"

"Thôi thôi." Mộ Nhục phát phát tay, "Ta thật sự không hiểu, sao ta lại có thể lớn lên từ thừa quân cốc cùng với loại người ngọt ngào như người."

Thực sự bất đắc dĩ, Mộ Nhục dừng lại một chút, nhưng vẫn không nhận được học ra hai chữ.

"Không Ngu."

Không Ngu!

Nghe được hai chữ như thế, thần sắc Cảnh Dung đột nhiên tối sầm lại, nhưng không thể nhìn ra tâm tư của hắn.

Một lúc sau, Cảnh Dung mới hỏi, "Nàng không phải đang ở Thanh Sơn Cư hay sao?"

"Đúng vậy, một năm nay, nàng vẫn luôn đi theo mẫu thân nàng ăn chay ở Thanh Sơn Cư. Lần này trở về, người chắc hẳn là biết ý gì đi? Tâm tư của Không cô nương đối với người, người chắc hẳn sớm đã biết"

"Người muốn nói gì?"

"Người đừng giả bộ hồ đồ với ta, Không cô nương rất cuộc xuất thân môn danh, hơn nữa lại là thân cháu ngoại của Hoàng hậu Tuyên Xu quá cố. Hôn sự của các người, chỉ cần Không cô nương nguyên ý, nếu mẫu thân nàng nói với Hoàng thượng hạ chỉ, chắc chắn sẽ được định ra, không phải do người quyết định."

Mặc dù Không gia đã suy tàn, nhưng bất luận thế nào, chúng quy vẫn là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu Tuyên Xu, Hoàng thượng tất nhiên sẽ nể Không gia vài phần.

Trong lòng mỗi người đều có một cây gai, Cảnh Dung cũng không ngoại lệ.

Không Ngu chính là cây gai trong lòng hắn!

Cảnh Dung hít một hơi thật sâu, chuyển ánh mắt qua, "Mộ Nhục, người khác không hiểu rõ, chẳng lẽ người cũng không hiểu rõ hay sao?"

Mộ Nhục đương nhiên hiểu rất rõ!

Hắn từ nhỏ đã lớn lên cùng với Cảnh Dung, đương nhiên biết ý tưởng trong lòng Cảnh Dung.

Mộ Nhục ngửa đầu thở dài một hơi, khẽ lắc đầu, cổ hiện ra một bộ dáng đáng tiếc.

Sau đó nói, "Xem ra, hoa có ý rồi nhưng nước chảy vô tình! Tuy nhiên, ta thấy Không Ngu cô nương cũng khá tốt, so với Kỳ cô nương còn muốn tốt hơn ngàn vạn lần."

"Phải không? Nhưng theo ta, không có người nào có thể so sánh được với Văn Thư."

Cảnh Dung cực kỳ nghiêm túc!

Mộ Nhục híp mắt lại, nhìn kỹ Cảnh Dung một lần, xấu xa nói, "Người, tiểu tử này! Thì ra, người thật sự sẽ động tâm vì một nữ tử. Ta còn tưởng rằng, vì người sinh trưởng ở trên núi nên sẽ ngoan cố giống như một cục đá lạnh."

"Người sẽ thay đổi."

"Vậy người thay đổi cũng quá nhanh đi. Ta thật sự tò mò, vị Kỳ cô nương kia, rốt cuộc có cái gì tốt? Không ngờ người không cần Không Ngu cô nương mà lại muốn nàng?"

Cảnh Dung nhấp môi nhợt nhạt, nói, "Có lẽ giống như lời người nói, ta thật sự đã bị trúng độc, hơn nữa còn là kịch độc. Tuy nhiên, ta cam tâm tình nguyện."

Ái da!

Khoe khoe!

Mộ Nhục vỗ vỗ đùi Cảnh Dung, đứng dậy, trở lại bên cạnh bàn.

Sau đó nói, "Cục đá lạnh đã muốn nở hoa!"

Chương 180: Thiên thượng nhân gian

Cục đá lạnh!

Đây là biệt danh của Cảnh Dung từ nhỏ đã bị Mộ Nhược treo ở ngoài miệng, nói vô số lần.

Tuy nhiên, hân lạnh nơi nào?

Rõ ràng là một nam tử rất ấm lòng!

Nếu không phải gói dầu đang bị dè ở phía sau lưng, hẳn thật sự muốn ném mạnh về phía Mộ Nhược.

Mộ Nhược đập xong được, thật cẩn thận bọc vào trong một khối vải bố trắng, sau đó đặt vào trong một cái chén, cho nước vào để ngâm.

Hắn còn không quên dặn dò Cảnh Dung, "Sau khi được thấm ra và tan vào trong nước, nhất định phải uống hết không chứa một giọt, nếu không sau này lưu lại bệnh gì, chớ có trách ta."

Cảnh Dung nhìn thoáng qua chén được kia.

Hỏi một câu, "Uống xong sẽ không chết người chứ?"

"Sẽ! Đương nhiên sẽ, hơn nữa là kịch độc. Đó là một loại độc đặc biệt, giống như tình yêu của người." Mộ Nhược nghiêm túc trả lời.

"....." Cảnh Dung không có lời gì để nói.

Mộ Nhược nhìn thấy sắc trời đã muộn, lập tức nói với hắn, "Ta phải về Dạ Hoa Các, nếu như người muốn phái người phá nó, ta phải đi thu thập chút bạc, đỡ phải ăn ngủ đầu đường, ngay cả một cái chăn đều mua không nổi."

"Cút đi." Cảnh Dung liếc mắt nhìn hắn.

"Vô nhân tính!"

Mộ Nhược nguyên rủa hắn một câu, phất phất ống tay áo rồi đi!

Không lâu sau, Lang Bạc tiến vào, đi đến trong phòng, lo lắng nói, "Vương gia, thân thể ngài thế nào?"

"Có Mộ Nhược ở đây, bốn vương không sao." Cảnh Dung nặng nề trầm mĩ mắt lại, hỏi, "Đúng rồi, Văn Thư hiện tại thế nào?"

"Kỳ cô..... Kỳ tiên sinh đã không sao."

"Ừ! Vậy thì tốt rồi!"

Bổng chốc, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ.

"Kỳ tiên sinh, sao ngài lại tới đây?"

"Ta tới tìm Vương gia!"

"Vương gia, ngài ấy....."

Không đợi thị vệ nói xong, Kỳ Văn Thư đã vội vàng từ bên ngoài sân bước nhanh tiến vào, chuẩn bị vào phòng.

Cảnh Dung nhủ mấy suy nghĩ trong chớp mắt, khóe miệng ngay lập tức hiện lên một nụ cười xấu xa.

Tiếp theo, hắn lập tức chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, nhấc tay lên, vẫy vẫy.

Ý bảo Lang Bạc đi ra ngoài!

Quả gian trá!

Lang Bạc ngậm giờ một ngón tay cái với Vương gia nhà mình.

Sau đó, cúi đầu cười và lui ra ngoài. Hắn ngăn cản Kỳ Văn Thư ở cửa.

"Kỳ tiên sinh, Vương gia hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, thân thể ngài cũng chưa khỏe hẳn, vẫn nên mời ngài trở về đi." Lang Bạc mang vẻ mặt nặng nề.

"Người đừng ngăn cản ta." Kỳ Văn Thư cố chấp đẩy Lang Bạc ra, bước vào phòng.

Thị vệ bên ngoài vốn đang chuẩn bị theo vào, nhưng đã bị Lang Bạc ngăn lại, nhỏ giọng nói, "Nhớ kỹ, các người không nhìn thấy gì, hiểu sao?"

Không hiểu!

Vì sao phải giả vờ như không nhìn thấy gì?

Hai tên thị vệ nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng vẫn gật gật đầu.

Lang Bạc cười khúc khích trong lòng và đóng cửa lại.

Ngoài miệng thăm thì một câu, "Vương gia, thuộc hạ chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi."

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong phòng!

Sau khi Kỳ Văn Thư tiến vào, nàng lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang hôn mê nằm ở trên giường.

Nàng bước từng bước nhỏ tiến đến mép giường, ngồi xuống.

Trên gương mặt tuần tú tái nhợt, giờ phút này không có sức sống và năng lượng vốn có. Mặc dù hắn có chút suy yếu, nhưng giữa đình mày nhũu chặt vẫn hiện lên góc cạnh sắc nét cùng với sự cảnh giác.

Nhìn hắn như vậy, hai mắt Kỳ Văn Thư lập tức trở nên đỏ ngầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Nàng cũng cảm thấy ngực mình đau nhói, ấn đường co lại!

Đôi môi khô cạn nhấp nhấp, ngón tay thon dài vươn ra từ trong ống tay áo, dè ở trên đệm.

"Vương gia?" Nàng nhẹ giọng gọi vài tiếng.

Không có tiếng đáp lại!

"Từ Cẩm Giang đến kinh thành, hiện giờ đã qua mấy tháng. Mỗi khi ta gặp phải nguy hiểm, người vẫn luôn ở bên người ta, giúp ta cứu ta rất nhiều lần. Ân tình này, ta có khả năng cả đời đều không thể trả. Lúc này đây, cũng bởi vì ta hại người bị trọng thương như vậy. Người biến thành như bây giờ, ta làm sao có thể trả nợ cho người?"

Giọng nói của nàng khàn khàn nghẹn ngào!

Trên giường, Cảnh Dung vẫn không hề có động tĩnh!

"Cảnh Dung, thực sự xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, người nhất định phải tỉnh lại, nếu không, cả đời này của ta đều sẽ không thể tha thứ cho mình."

Nàng nghẹn ngào khóc không thành tiếng, nước mắt cũng tràn mi chảy xuống!

Nước mắt lạnh băng, từng giọt tích xuống ở trên mu bàn tay Cảnh Dung.

Cảm giác lạnh lẽo thấm vào trên da thịt hần, dường như thấm nhập vào trong tĩnh mạch, chậm rãi tràn ra mát lạnh toàn thân hần.

Trái tim Cảnh Dung nùn lên, rõ ràng lạnh đến nổi muốn mệnh, nhưng trái tim hần, ngay khoảnh khắc này đây, nóng ầm đến nổi rồi tỉnh rồi mù.

Kỷ Vân Thư đang khóc vì mình!

Đúng vậy, nàng khóc thương tâm như thế, là vì chính mình!

Đó có phải chứng tỏ ở trong lòng nàng đang không ngừng áy náy, hay còn có một lý do nào khác hay không?

Kỷ Vân Thư lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, cầm cổ tay Cảnh Dung lên, chuẩn bị nhét cánh tay hần trở lại trong chăn.

Bỗng nhiên, mười ngón tay thon dài của nàng bị bàn tay Cảnh Dung nắm lấy, áp vào trước ngực hần.

"Ách!"

Kỷ Vân Thư cả kinh.

Chỉ thấy Cảnh Dung đang trợn tròn mắt, nhìn nàng đầy thâm tình.

Trên miệng hần tràn ra một nụ cười tà mị, nói một câu, "Nàng thiếu nợ bốn vương, có thể dùng chính bản thân nàng để trả."

"....."

Sau một khoảnh khắc, hần nâng người từ trên giường dậy.

Sau đó nói, "Đồ ngốc, bốn vương không phải đã nói rồi sao? Bốn vương sẽ không chết."

Kỷ Vân Thư lúc này mới có phản ứng lại, nhận ra mình đã rơi vào một cái hố lớn!

"Kẻ lừa đảo!"

Nói xong, nàng dùng sức đẩy Cảnh Dung ra một phen, chuẩn bị đứng dậy.

"Ách!"

Cảnh Dung đau đến nỗi che ngực lại, nhả chặt mày lại.

Kỷ Vân Thư thấy thế, không có tiền đồ ngồi trở lại mép giường, lo lắng hỏi, "Có phải ta đụng tới miệng vết thương của người hay không, ta không phải cố ý."

"Nàng đau lòng ta?"

"Ta chỉ..... A!"

Lời nàng còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã xốc chân lên, nhanh chóng ôm qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, kéo nàng tới trên giường rồi nhét nàng vào trong chăn.

Nàng thậm chí không kịp gầy gựa, Cảnh Dung đã hoảng hoảng đắp chăn lại lần nữa. Cảnh Dung ôm chặt nàng vào trong ngực từ phía sau, cảm hần để ở trên vai gầy yếu của nàng.

"Người làm gì vậy? Buồng ta ra!"

Kỷ Vân Thư bắt đầu dẫu dựa thân mình.

Cảnh Dung dán miệng ở nơi vành tai của nàng, nói rất nhỏ một câu, "Đừng nhúc nhích, hiện tại cả người ta đều đau."

"....."

Nàng quả nhiên lập tức an phận lại.

Sợ bản thân mình động dậy một chút sẽ khiến Cảnh Dung đau đớn.

Nàng cắn cắn môi, lo lắng nói, "Vương gia vẫn bên buồng ta ra trước đi. Người và ta như thế, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ....."

"Sẽ không có người nào tiến vào." Hần trả lời một câu, sau một khoảnh khắc, khóe miệng một lần nữa nổi lên một nụ cười tà ác, giọng điệu mang theo vài phần tức giận, nói, "Nàng còn nhớ lúc trước bốn vương đã nói qua hay không, nếu như nàng lại làm vậy mà không quan tâm tới an nguy của mình, bốn vương sẽ tự mình ném nàng xuống giường."

Ôi trời, nàng đã rơi vào tay cảm thú.

Kỷ Vân Thư lại lập tức bắt đầu gầy gựa, "Người nói vậy gì đó, nhanh chóng buông ta ra."

"Đã nói cả người bốn vương đều đau, vạn nhất đau đến nỗi bốn vương lại ngất đi, lúc đó bắt nàng phải chịu trách nhiệm."

"Vô lý!"

"Nàng yên tĩnh một chút, nếu không, bốn vương giờ phút sẽ lập tức lột sạch quần áo nàng, để nàng ném thư thiên thượng nhân gian."

Thiên thượng nhân gian?

Giống như một tiết mục ngắn đã được phác thảo!

Kỷ Vân Thư co gập khoe miệng, cả người đều cảm thấy khó chịu.

Con thú đã bị thương, không ngờ còn muốn học lão hổ tới chụp mồi sói đói, cần phải lưu lại một chút mặt mũi hay không?

Đôi mắt Kỷ Vân Thư gần như trợn trắng, ném hết qua cho hần.

Và cánh tay Cảnh Dung ôm quanh eo nàng, càng thêm dùng sức.

Hai người ở trong chăn, cứ dán chặt với nhau như vậy, cực kỳ ái muội!

Giống như một đôi phu thê triền miên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Chàng vẫn luôn gọi ta là Ngu nhi

Chẳng phải những người làm trong ngành khảo cổ, tư tưởng đều tương đối bảo thủ hay sao?

Kỷ Vân Thư cũng không ngoại lệ!

Từ khi gặp phải Cảnh Dung, cô nương bảo thủ như nàng, năm lần bảy lượt đều bị đùa giỡn.

Thật lâu sau, Cảnh Dung đột hỏi, "Nàng có muốn biết, khi bốn vương ôm nàng ở trong lửa lớn, bốn vương đã nghĩ gì hay không?"

Giọng điệu dịu dàng, len lỏi ở bên tai nàng.

Khẩn nàng đột nhiên run rẩy một chút mà không kịp phòng đề phòng!

Không có lời đáp lại!

Bàn tay Cảnh Dung ôm eo nàng càng thêm dùng sức, cả khuôn mặt hần gần như đã vùi vào chỗ cổ tinh tế của nàng.

Hần chậm rãi nói, "Lúc ấy, bốn vương nghĩ, nếu không thể cứu nàng ra, vậy thì sẽ ta ôm chặt lấy nàng giống như bây giờ. Khi mọi thứ bùng cháy ở trong lửa lớn, nếu chúng ta cùng nhau chết đi như vậy, chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau ở âm tào địa phủ. Ta sẽ cầu Diêm Vương đồng ý với ta, kiếp sau, đừng cho ta sinh ra ở nhà đế vương, cũng nhất định cho ta gặp lại nàng sau khi tái sinh. Ta nghĩ, Diêm Vương nhất định sẽ rất cảm động. Sau đó, chúng ta lại cùng nhau đi qua cầu Nại Hà, cùng đi uống canh Mạnh bà, cùng nhau nhảy xuống bể luân hồi. Chờ sau khi tái sinh, chúng ta sẽ sinh ra trong một ngôi nhà bình thường. Mỗi khi mặt trời mọc chúng ta đi làm, mặt trời lặn chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi!"

Nghe những lời này quả thực rất quý đi!

Nhưng rõ ràng chứa đựng đầy tình cảm!

Trái tim Kỷ Vân Thư đập mạnh dữ dội, trên mặt nóng bừng chậm rãi lan tới lỗ tai, cả người nàng đều nóng bỏng không thể chịu được.

Cảnh Dung tiếp tục, "Ta biết, người quan trọng nhất trong lòng nàng, chung quy vẫn là Kỳ Bối. Nhưng bốn vương vẫn nguyện ý chờ, chờ đến khi nàng liếc mắt nhìn bốn vương một cái."

"Cảnh Dung,...."

"Nàng đừng nói gì, cứ yên lặng nghe là được."

Kỷ Vân Thư nghẹn lời!

Dáng người nàng nhỏ gầy, gần như bị nhấn chìm ở trong vòng tay to lớn của Cảnh Dung.

Một lớn một nhỏ!

Kỷ Vân Thư cũng không tiếp tục gây gổ, mặc kệ hần tùy ý ôm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Cảnh Dung đã ngủ ở trên đầu vai của nàng, tiếng hít thở đều đều liên tục phả vào bên tai nàng.

Cảm giác này, cực kỳ an nhàn.

Nhưng bên tai Kỷ Vân Thư, giờ phút này vẫn còn quanh quẩn những lời Cảnh Dung nói vừa rồi. Những lời nói đó, khiến cho trái tim nàng xáo trộn hỗn loạn không thôi.

Mãi cho đến đêm khuya, nàng rốt cuộc cũng chậm rãi chìm vào giấc ngủ!

Cả đêm, hai người cứ dùng tư thế như vậy, an phận nằm ở trên giường.

Hôm sau.

Khi Kỷ Vân Thư tỉnh lại, nàng được chào đón với cặp mắt tràn đầy triu mến của Cảnh Dung.

"Tỉnh? Ngủ ngon không?" Giọng nói như ngọc, quan tâm săn sóc!

Kỷ Vân Thư hạ mắt xuống, lập tức ngồi dậy từ trên giường, chuẩn bị xốc chân lên để xuống giường, nhưng bị một bàn tay chế trụ nàng lại.

Cảnh Dung ôm nàng từ phía sau, trên khoe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, "Cả buổi tối bốn vương cũng chưa ăn nàng, hiện tại nàng lo lắng cái gì?"

"Thỉnh Vương gia buông ta ra."

"Không buông!"

"Người,....". Kỷ Vân Thư tức muốn học máu, tự giải thoát mình khỏi bàn tay của hần, sau đó giống như một con mèo nhỏ, nhanh chóng xuống giường.

Nàng cúi đầu, sợ hần sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình, "Vương gia hãy nghỉ ngơi cho tốt, tối hôm qua hãy xem như chưa từng phát sinh chuyện gì."

Nàng nói xong, lập tức cất bước đi ra cửa. Lúc nàng vừa mới mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Lang Bạc đang đứng thẳng lưng ở bên ngoài.

Nhìn thấy nàng vừa đi ra, Lang Bạc âm thầm cười, hai tay chấp lại, "Kỷ tiên sinh, chào buổi sáng."

Chào buổi sáng mọi người!

Thông đồng làm bảy!

Kỷ Vân Thư cắn môi, cũng không có ý định đáp lại, vòng qua Lang Bạc, chuẩn bị rời đi.

Ngay khi nàng vừa bước đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

Ngay trong sân, một nữ tử đang nghênh diện đi tới.

Nàng ấy mặc một chiếc áo choàng màu xanh, tóc dài tới thắt lưng, một phần mái tóc đen gần được búi lên nhẹ nhàng. Khuôn mặt khá to, thanh tú tinh xảo, có trang điểm nhẹ.

Mỗi bước chân đều có trật tự, đôi tay đặt ở trước bụng, có thể nhìn thấy được phong thái tiểu thư con nhà giàu có khi nàng ấy bước đi.

Mặc dù không phải là thiên tiên, nhưng hào quang thanh nhã, giống như một làn khói nhẹ mỏng manh, khiến người cảm thấy thoải mái khi tới gần nàng ấy.

"Không có nương?" Lang Bạc kinh ngạc kêu một tiếng.

Thì ra người này, chính là Khổng Ngu.

Đồng thời với khi Kỷ Vân Thư nhìn xem nàng ấy, Khổng Ngu cũng đã quan sát nàng một cách rõ ràng.

Người này một thân nam trang, nhẹ nhàng nho nhã, ngũ quan đoan trang, đáng vẻ thật ra giống như một nam tử anh tuấn.

Chỉ đáng tiếc, trên mặt có một vết sẹo!

"Vị này là ai?" Ánh mắt Khổng Ngu đối diện với tầm mắt Lang Bạc.

Lang Bạc lập tức nói, "Vị này chính là Kỷ tiên sinh, là khách quý của Vương gia."

"Thì ra ngài chính là Kỷ tiên sinh?" Khổng Ngu nhẹ nhàng mở miệng, hơi lễ hành một cái, "Dọc theo đường đi, đều nghe nói rất nhiều chuyện về tiên sinh. Nghe nói vụ án mất tích ở kinh thành lần này cũng do tiên sinh phá án. Tiên sinh quả nhiên là người thông tuệ, chẳng trách Vương gia sẽ đối đãi với tiên sinh giống như khách quý."

"Cô nương không cần khách khí như vậy, tại hạ chỉ là một người bình thường"

"Tiên sinh khiêm tốn."

Kỷ Vân Thư không quen biết nàng ấy, nữ tử này xuất hiện ở đây, nói vậy, chắc có lẽ là tới thăm Cảnh Dung.

Nàng cười nhẹ, "Vậy không quấy rầy cô nương đi thăm Vương gia, cáo từ."

Nói xong, Kỷ Vân Thư vòng qua nàng ấy, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng kia, Khổng Ngu nhoen miệng cười.

Lang Bạc lập tức tiến lên, "Khổng cô nương, sao cô nương lại tới đây?"

Khổng Ngu thu hồi nụ cười, mặt đầy lo lắng. "Mộ Dược nói với ta, Vương gia bị thương, sao ta có thể không tới?"

"Ồ!"

Khổng Ngu nâng theo làn váy, bước vào phòng.

Bởi vì Kỷ Vân Thư chạy trời chết, đẩy lòng Cảnh Dung giống như nhạc nở hoa, tươi cười xuống giường, chuẩn bị lấy quần áo xuống từ trên bình phong.

"A Dung!" Khổng Ngu gọi một tiếng.

Nghe tiếng, Cảnh Dung quay lại nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt tinh xảo của Khổng Ngu mang theo lo lắng đang đi về phía hần.

"Sao nàng lại tới đây?" Cảnh Dung nhíu mày, giọng điệu hơi nặng nề.

"Để ta nhìn xem, bị thương nghiêm trọng thế nào?"

"Ta không sao."

Khổng Ngu nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào băng vải quấn trên trán hần, nước mắt bắt đầu chảy xuống, nói, "Đầu còn đau không? Nếu không phải Mộ Nhục nói với ta, chàng vẫn định sẽ luôn gạt ta phải không?"

Có một chút hương vị tức giận.

Cảnh Dung lui ra phía sau một bước, nhìn Khổng Ngu.

"Ta thật sự không sao, nàng không cần lo lắng." Giọng hần nhẹ nhàng.

"Vì sao một năm không gặp, chàng đối với ta, dường như có chút xa lạ."

"Là nàng suy nghĩ quá nhiều."

Nếu nói, hần và Mộ Nhục là mặc một cái quần cộc lớn lên, vậy thì, hần và Khổng Ngu, chính là tay trong tay lớn lên.

Khổng Ngu lớn hơn hần một tuổi, giống như tỷ tỷ, từ nhỏ luôn quan tâm tới hần, và Cảnh Dung đối với nàng ấy cũng cực kỳ tốt. Trước khi Cảnh Dung gặp được Kỷ Vân Thư, nữ tử duy nhất có thể tiếp cận bên người hần, có lẽ cũng chỉ có Khổng Ngu.

Mặc dù hai người là tỷ đệ tình thâm, nhưng theo năm tháng lớn lên, Khổng Ngu đã nhận định bản thân mình chính là Dung Vương phi của Cảnh Dung. Nhận định này ở trong lòng nàng ấy, sớm đã ăn sâu bén rễ.

Thậm chí Khổng Ngu còn thường xuyên nhắc với hần về chuyện này.

Mỗi lần, Cảnh Dung đều không trả lời, không phải hần cam chịu, hần chỉ một lòng cảm thấy đây là sự vui đùa của Khổng Ngu mà thôi.

Theo thời gian, toàn bộ mọi người trong hoàng thất cũng dần nhận định Khổng Ngu chính là Dung Vương phi.

Nhưng cho đến một năm trước, một ngày trước khi Khổng Ngu đi tới Thanh Sơn Cư, nàng ấy đã thẳng thắn nói ra tâm tư của mình với hần.

Cảnh Dung lúc này mới phát hiện ra, đó không phải là một trò vui đùa, nàng ấy thật tình muốn làm Dung Vương phi của mình.

"Khổng Ngu, ta không sao, nàng vừa mới từ Thanh Sơn Cư trở về, có lẽ trong phủ nhất định sẽ rất bận. Nàng không cần lo lắng cho ta, vẫn nên nhanh chóng quay về đi."

Khổng Ngu hiện lên vẻ mặt thất vọng.

"Những năm qua, chàng đều gọi ta Ngu nhi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tình cảm của Khổng Ngu

Từ nhỏ lớn lên, Khổng Ngu vẫn luôn gọi hần là A Dung, hần vẫn luôn gọi nàng là Ngu nhi.

Thói quen này, có lẽ đã bị Cảnh Dung sửa lại vào năm trước.

Giờ phút này đối mặt với Khổng Ngu, Cảnh Dung chỉ nói, "Đó đều đã là quá khứ, nàng chung quy sẽ phải già đi, nếu ta tiếp tục gọi nàng là Ngu nhi sẽ có chút không ổn."

"Nếu ta phải già chồng, tất nhiên sẽ muốn già cho chàng. Chàng gọi ta là Ngu nhi thì có gì không ổn?"

Khổng Ngu là người thẳng tính, từ trước đến nay trong lòng đều không thể che giấu điều gì.

Nàng thích Cảnh Dung, cũng không cần phải che giấu.

Cảnh Dung tắt nhiên không hề kinh ngạc, lời này hần vẫn luôn nghe từ lúc còn nhỏ, tới mức lờ tai đều đã mòn, nhưng hần đối với Khổng Ngu, chỉ giống như tỷ tỷ!

Hần vừa dùng một tay lấy quần áo của mình từ trên bình phong xuống, vừa nói, "Khổng Ngu, ta hiểu tâm tư của nàng, nhưng bây giờ chúng ta không còn nhỏ nữa, có những lời vui đùa cũng không nên nói."

"Ta không phải đang nói giỡn với chàng, một năm trước ta đã nói rõ với chàng, ta đã không còn trẻ nữa, mẫu thân thường xuyên thúc giục ta thành thân. Lần này trở về từ Thanh Sơn Cư, mẫu thân quyết tâm định ra hôn sự cho ta, ta đã gạt đầu. Mẫu thân nói, hai ngày sau sẽ tiến cung, cầu xin thánh chỉ của Hoàng thượng."

"Cái gì?"

Thần sắc Cảnh Dung cứng lại, quần áo trong tay suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Hần nhanh chóng nói, "Khổng Ngu, ta chỉ xem nàng giống như tỷ tỷ, những lời này ta cũng từng nói rõ với nàng."

"Chàng và ta cùng nhau lớn lên, khi còn nhỏ, chàng vẫn luôn dính với ta. Khi chúng ta lớn lên, ta có cảm giác giống như có một tảng lụa mỏng ngăn cách giữa chúng ta. Ta luôn có cảm giác khác, tâm tư ta đã nói thẳng với chàng. Vì chàng, ta và với mẫu thân đã va chạm rất nhiều lần, đẩy đi rất nhiều người tới cầu thân, trong lòng ta sớm đã nhận định chàng. Chàng nói những lời này, khiến ta cảm thấy không có chỗ dung thân."

Trong khi nói chuyện, hốc mắt Khổng Ngu hiện lên vẻ chua chát, nhưng mặt ngoài lại vẫn rất có phong phạm, nhìn không thấy được sự đau khổ của nàng.

Nếu như đối thành người khác, Cảnh Dung sớm đã rời đi để lại cái bóng, nhưng người này lại là Khổng Ngu.

Hần nhấp nhấp môi mỏng, nói "Khổng phải ta muốn khiến nàng xấu hổ, nhưng....."

Hắn còn nói chưa dứt, lập tức đã bị ngắt lời!

"Cho dù ta suy nghĩ quá nhiều, hay suy nghĩ miễn man, nhưng vì sao chàng vẫn luôn lảng tránh ta?"

Không Ngu vẫn thanh thản như trước.

Trong lòng Cảnh Dung cực kỳ bất đắc dĩ, hắn nghiêng người lui qua một bên, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nghiêm túc nói, "Không phải ta lảng tránh nàng, có điều nàng và ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau giống như người thân."

Không Ngu rũ mắt xuống, nhặt lấy quần áo trong tay hắn, nói, "Hôm nay ta tới đây để nói những lời này với chàng, chờ thương thế của chàng khỏe hẳn rồi hãy nói tiếp."

Nói thẳng ra là Không Ngu đang muốn trốn tránh.

Nàng phất phất quần áo, cẩn thận mặc lên giúp hắn.

Nhưng đột nhiên từ trong quần áo rơi xuống một thứ.

Đỉnh ——

Nàng cúi đầu xuống nhìn, không ngờ chính là một viên ngọc dùng làm phụ kiện.

Không Ngu đang định nhặt lên, nhưng đã chậm một bước so với Cảnh Dung, hắn vừa nhặt lên, lập tức thu vào trong ống tay áo.

"Đó là cái gì? Nhìn có vẻ giống như là một viên ngọc không có gì quý giá, sao chàng lại khấn trương như thế."

"Chỉ là vật bình thường, không có gì."

"Ồ!" Không Ngu cũng không tiếp tục truy vấn.

Hạt ngọc kia, là phụ kiện màu bạc mà Cảnh Dung đã gỡ xuống từ trên dây buộc mũ quan của Ký Vân Thư, mặc dù chất lượng tầm thường, nhưng hắn lại vạn phần quý trọng.

Sau đó hai người còn nói một số chuyện khác, nhưng gần như đều là Không Ngu nói.

Và nàng nói nhiều nhất, cũng là sự tình ở Thanh Sơn Cư.

"Mặc dù ở đó non xanh nước biếc, có thể dưỡng tâm tính con người, nhưng một năm qua, thật sự rất buồn tẻ nhạt nhẽo. Mầu thân ngày đêm thành kính, thấp hương niệm Phật, không thể nói chuyện nhiều với ta. Ở trên núi, tất nhiên cũng không có nhiều người, thỉnh thoảng ta sẽ nhớ tới những ngày chúng ta còn nhỏ, thật sự rất vui. Hiện giờ cuối cùng ta đã hồi kinh, nửa đường gặp gỡ Mộ Nhược, hắn nói với ta chút chuyện của chàng. Nghe nói, chàng đã rời kinh để điều tra (Lâm Kính An) khoảng nửa năm, gần đây mới hồi kinh. Nửa năm chàng sống ở bên ngoài, chắc cũng gặp không ít khó khăn, đúng không? Nhìn chàng, thật sự gầy đi rất nhiều."

Trong khi nói, những ngón tay nàng chạm chạm qua sườn mặt tuấn tú của Cảnh Dung.

Những đầu ngón tay nhẹ nhàng vừa chạm vào một cái, Cảnh Dung vẫn luôn cảnh giác và quan sát biểu hiện buồn bực trên khuôn mặt Không Ngu.

Sau đó ——

Hắn lập tức đẩy tay nàng trở về, lặng lẽ đứng dậy và đi về phía cửa.

Phân phó Lang Bạc, "Đưa Không cô nương trở về."

"Vâng!"

Cảnh Dung quay lưng rời đi.

Trong phòng, Không Ngu nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, bức tường bao quanh trái tim nàng ngay lập tức sụp đổ, trên khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh hiện lên thân sắc đau khổ, những giọt nước mắt cố nén, chung quy cũng tràn ra.

Đôi tay lạnh băng siết chặt thành nắm đấm, phần móng tay được sơn đậm sâu vào trong lòng bàn tay.

Lang Bạc tiến vào, chấp tay, "Không cô nương, ta sẽ đưa cô nương trở về."

"Không cần."

Giọng điệu lạnh lùng, nhưng nghe ra thì thấy có chút khó chịu.

Nàng không nhìn Lang Bạc, xoay người vì không muốn hắn nhìn thấy cảm xúc của mình, bước từng bước nhỏ rời đi.

Lang Bạc sau lưng lắc đầu, "Vương gia a Vương gia, lần này chi sợ ngài sẽ có một hồi đại kiếp."

.....

Đông Uyển, Vệ Dịch đang nói chuyện phiếm cùng với mấy nha đầu trong sân.

Một lúc sau Ký Vân Thư đi tới, vội vàng chạy vào phòng trong, cửa còn chưa kịp đóng, tay Vệ Dịch đã duỗi vào trong.

"Thư nhi, sáng sớm Thư nhi đi đâu vậy?"

"Không đi đâu cả!"

Không phải sáng sớm nàng đã đi đâu, mà là cả đêm nàng vẫn chưa quay về.

Vệ Dịch tiến tới trước mặt nàng, chớp chớp mắt, "Thư nhi, Thư nhi không vui sao?"

Nàng ghen một chút, lắc đầu, ngồi vào trước gương, nhưng có vẻ có chút thất thần, đôi tay không biết vì sao lại bắt đầu mân mê những thứ trên bàn.

Trong lòng nàng có cảm giác hoang mang!

Vệ Dịch cúi xuống ở bên người nàng, mày nhíu chặt, hắn nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên nắm lấy tay đang mân mê hoang loạn của nàng.

Hơi ấm từ lòng bàn tay Vệ Dịch truyền qua mu bàn tay của nàng, ngay lập tức khiến nàng hồi phục lại tinh thần, cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

Nàng nghiêng mắt, đối diện với cặp mắt đẹp mang theo lo lắng của Vệ Dịch.

"Vệ Dịch?"

"Mặc dù rất nhiều sự tình ta đều không hiểu, nhưng chỉ cần Thư nhi nói với ta, ta nhất định sẽ hiểu. Trong lòng Thư nhi không thoải mái, vì sao không nói cho ta biết? Nhìn thấy Thư nhi như vậy, ta thật sự rất lo lắng."

Trong mắt hắn hiện lên sự quan tâm chân thành rõ ràng!

Ký Vân Thư sờ sờ đầu hắn, khẽ nghiêng hơi mỉm cười, "Ta không sao, thật sự không sao. Vệ Dịch, người không cần phải lo lắng cho ta."

"Nhưng Thư nhi không vui."

"Có sao?"

Vệ Dịch gật đầu, chỉ vào một cái hộp và một cây trầm trước mặt, nói "Thư nhi đã lấy thứ này, sau đó lại lấy ra thứ này, tôi tới lui lui rất nhiều lần rồi, tất nhiên là Thư nhi không vui nên mới có thể như thế."

Đúng vậy, Vệ Dịch là một người cẩn thận!

Ký Vân Thư luôn cảm thấy, nếu như Vệ Dịch không ngờ, thật sự tốt biết bao.

Đột nhiên, trong lòng nàng dâng lên một ý tưởng!

"Vệ Dịch!" Nàng gọi hân một tiếng.

"Hả?"

Sau khoảnh khắc, nàng lại lắc đầu, "Thôi."

Vệ Dịch phồng miệng lên, nắm chặt tay nàng, sau đó vừa ghé vào trên đùi nàng.

Vừa nói, "Thư nhĩ, nàng có thể đồng ý với ta hay không, sau này đừng không vui về được không, nếu nàng thật sự không vui, vậy nàng cũng phải nói với ta."

"Ồ! Được!"

Nàng đồng ý, cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng mới vừa rồi đều tan biến hết.

Có lẽ cũng chỉ có ở bên người Vệ Dịch, nàng mới có cái loại cảm giác an tâm thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Cảnh Hiền

Dụ Hoa Các.

Mộ Nhục có uống chút rượu, hiện tại vừa mới tỉnh lại. Sau khi mùi rượu trên người đã bay hết, hắn bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Xoạt xoạt ——

Căn nhà đột nhiên bị lật đến nỗi rối loạn lung tung!

Tiểu đồng ngoài cửa tiến vào, quét qua một vòng, hỏi, "Sur phó, ngài muốn tìm gì vậy?"

"Chiếc hộp ta mang về đâu rồi?"

"Chiếc hộp nào?"

"Hộp gỗ phía trên có khoá."

Mộ Nhục tiếp tục lục lọi trong phòng, sách vở và mọi thứ trong phòng đều đã bị quét xuống mặt đất.

Tiểu đồng gái cúi đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức vọt ra bên ngoài, nhắc một góc bàn lên.

"Sur phó, nó ở đây!"

Khi chiếc hộp bị rút ra, chân bàn bị gãy mất đi lực cân bằng.

"Bùm!" một tiếng đổ xuống, toàn bộ được liệu trên mặt bàn cũng bị đổ xuống mặt đất.

Mộ Nhục bước ra khỏi phòng nhìn thấy, đôi mắt đều sáng lên.

Hắn cúi tay cầm lấy hộp gỗ từ trong tay tiểu đồng, trách cứ một tiếng, "Tiểu hồn dân nhà ngươi, ai cho ngươi đem hộp của ta đi lót chân bàn?"

"Sur phó, oan uống quá! Hộp này là ngày hôm qua sau khi ngài trở về từ vương phủ, uống rượu ở trên chiếc bàn đó và thấy nó không ổn định, còn ồn ào sửa chữa cái bàn, sau đó ngài đã dùng chiếc hộp để kê chân bàn. Ta thấy cái bàn vẫn có thể dùng được nên đã bày được liệu lên đó, ngài không thể oan uống ta được!"

Tiểu đồng thật sự vô tội!

Mộ Nhục xấu hổ một lúc!

Bởi vì hắn biết rõ, chính hắn đã uống quá nhiều, thật đúng là đã làm ra loại chuyện đáng ghê pha thế này.

Nhưng loại xấu hổ đáng ghê pha thế này cũng chưa được xem là gì so với hai năm trước. Hai năm trước, sau khi hắn uống rượu với Cảnh Dung xong, chính hắn đã muốn cởi áo và cùng nằm ngủ chung một giường với Cảnh Dung để cùng cố tình bện giữa hai người.

"Được rồi, là ta đã oan uống ngươi!"

Mộ Nhục ôm hộp lên, quay người rời đi.

"Sur phó muốn đi đâu vậy?"

"Tiến cung!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hoàng cung.

Trong cung điện phồn hoa, ngôi xanh tường đỏ, bóng hiệu son vàng tỏa sáng khắp nơi, các phòng các điện đều có thể thấy được sự hùng vĩ tráng lệ.

Nhưng trong hoàng cung rộng lớn như vậy, ngoại trừ sự lạnh lẽo ra, còn có một nơi duy nhất vẫn luôn hoang vắng âm đạm.

Đó là Đồng Nhân Điện!

Cung điện của Tử hoàng tử Cảnh Hiền!

Toàn bộ tường trong cung điện không được tu sửa đã lâu, lớp sơn đã bị bong rớt, mái ngói cũng bị qụa đen mờ phá, trước viện mọc đầy cỏ dại, ngay cả giấy dán cửa sổ cũng đều rách nát.

Có thể thấy được Đồng Nhân Điện này đã rách nát thảm thương!

Tự nhiên, đây cũng biểu hiện cho địa vị của Cảnh Hiền!

Mặc dù Cảnh Hiền được phong là Hiền Vương, có thể tự lập môn hộ, thiết lập phủ đệ và lập môn bài, nhưng Kỳ Trinh Đế đã tước hết đặc quyền của hắn, lấy lý do Cảnh Hiền nhiều bệnh, an bài hắn ở trong cung, thích hợp cho việc dưỡng bệnh.

Có thể thấy rằng, Kỳ Trinh Đế vẫn còn nhớ tới bệnh tật của Cảnh Hiền, lưu hắn lại trong cung, an bài ngự y chẩn trị bệnh cho hắn, tất nhiên cũng coi như đã đối đãi rất tốt với nhi tử này. Nhưng, ngoại trừ điểm này ra, không bao giờ hỏi han cũng không tỏ ra quan tâm tới Cảnh Hiền.

Đối với người trong cung, bọn họ cảm thấy Hiền Vương chỉ là hữu danh vô thực, vì thế dần dần xa cách Đồng Nhân Điện, thậm chí cuối cùng, ngoại trừ người đưa bạc và cơm ngày ba bữa ra, trên cơ bản không có ai lui tới.

Ngay cả bá quan văn võ trong triều đều biết, Kỳ Trinh Đế thật ra đang vậy khổn Cảnh Hiền!

So với việc trị tay chân hắn lại, dưỡng hắn tại bên người, nhất cử nhất động của hắn đều nằm ở trong tầm nhìn. Hắn đi một nơi, nói một từ, cũng đều nằm ở đáy mắt Kỳ Trinh Đế.

Tuy nhiên, có người không hiểu, Cảnh Hiền bị bệnh, mẫu tộc cũng không hiện thân, không hề có nửa điểm uy hiếp hay thác mắc, vì sao Kỳ Trinh Đế lại quẫn thúc hắn ở bên người?

Nghỉ vẫn này, mọi người chưa bao giờ mệt mãi theo đuổi, cũng không ai dám mệt mãi theo đuổi!

Chủ điện, còn được xem có chút sạch sẽ, mặc dù trong phòng không thật sự hoa lệ, nhưng mọi thứ đều được trang bị khá tốt!

Trong phòng có hai cánh cửa sổ ngược chiều nhau, bên ngoài có thể nhìn thấy một cây phong. Khi mùa xuân tới, cây phong này mầm, lá cây cũng rất xanh mượt.

Dưới sự mon trón của gió, những nhánh cây khẽ đung đưa!

Phía trước cửa sổ trên một chiếc ghế bập bênh, Cảnh Hiền đang dựa lưng vào phía trên, hơi rũ mắt xuống, vẻ mặt tái nhợt vì bệnh, nhưng vẫn là một nam tử tuấn lang, ánh mắt của hắn rất giống với Cảnh Dung và Cảnh Diệc.

Giàn của người Hoàng thất, đích xác rất cường đại!

Thái giám Phát Lục từ bên ngoài tiến vào, trong tay bung một chén thuốc, đặt ở trên bàn trong tầm tay Cảnh Hiền.

"Hiền Vương, đã tới giờ uống thuốc!"

"Đề ở đó đi."

"Thời tiết trở lạnh, chớ nên khiến thân mình bị cảm lạnh."

Cảnh Hiền đành phải cầm chén được lên, uống xuống.

Thái giám Phát Lục cong lưng, nói tiếp, "Hôm nay thái y lại đổi phương thuốc mới, nói rằng dược liệu được mang tới từ Thiên Sơn, chắc chắn có tác dụng hơn, Hiền Vương nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại."

Ánh mắt Cảnh Hiền chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, nhiều năm qua, hắn nghe được một câu nhiều nhất, có lẽ chính là câu nói này của Phát Lục.

Hắn cười khổ một tiếng, "Tốt hay không tốt, đối với ta đều đã trở nên vô vị."

Trong lòng Phát Lục khẽ thở dài một tiếng. Lão nhìn thấy Cảnh Hiền từ nhỏ lớn lên, đứa nhỏ này mệnh khổ, lão cũng cảm thấy đau lòng.

"Bệnh tình của Vương gia nhất định sẽ tốt lên, lão nô tin tưởng nương nương ở trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ phù hộ Vương gia."

"Đã mười bốn năm rồi, sao lão còn nhắc tới mẫu thân ta?." Cảnh Hiền nói với giọng thương cảm.

"Là lão nô không tốt."

"Lão hãy lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Vâng!"

Phát Lục thấy Cảnh Hiền nhắm mắt lại, lập tức bưng theo chén không nhẹ nhàng lui xuống.

Lão vừa đi tới cửa, lập tức nhìn thấy một người.

Mộ Nhục bước nhanh tiến đến, trong tay cầm một cái hộp dài, khuôn mặt thờ ơ.

"Mộ đại phu, sao ngài....."

Phát Lục còn chưa nói dứt lời, Mộ Nhục đã giờ tay ngăn lại, đuổi cổ dài nhìn thoáng qua trong phòng.

Ngón trỏ đặt ở trên môi.

"Xuyt!"

Phát Lục rụt rụt cổ, ép giọng xuống hỏi, "Mộ đại phu đang làm gì vậy?"

"Nhỏ giọng chút, lão bận việc cứ đi đi, không cần quan ta."

"Vâng!"

Mộ Nhục tay chân nhẹ nhàng bước vào trong phòng, nhìn thoáng qua Cảnh Hiền đang dựa lưng về phía mình, dựa vào trên ghế bập bênh, lúc này mới thật cẩn thận đặt chiếc hộp dài trong tay lên bàn.

"Người mang gì tới vậy?" Cảnh Hiền đột nhiên lên tiếng.

"Ta nhẹ nhàng như thế, người cũng biết ta vào?"

"Toàn bộ Đồng Nhân Điện quanh què nhiều năm như vậy, tiếng lá rụng bay qua ta đều nghe thấy."

Có vẻ có chút thê lương.

Mộ Nhục cười cười, đơn giản cầm hộp đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Sau đó hỏi, "Thân thể người gần đây thế nào?"

"Như cũ!"

"Để ta xem xem."

Cảnh Hiền vén tay áo lên, duỗi bàn tay qua.

Mộ Nhục bắt đầu bắt mạch cho hắn, lòng mày lúc này còn giãn ra đột ngột nhăn lại, ngón tay rời khỏi cổ tay Cảnh Hiền.

"Ngự y Thái Y Viện đã đổi được cho người?"

Cảnh Hiền "Ừ" một tiếng.

"Lúc ta rời đi không phải đã nói với người, dựa theo phương thuốc ta đưa cho người để bốc thuốc hay sao?"

"Hả? Phải không? Ta không thể nhớ rõ."

Giọng điệu không mặn không nhạt!

Mộ Nhục không vui, "Tính tình của người và Cảnh Dung thật sự là hai thái cực, hắn cố chấp quật cường, nhưng rất mạnh mẽ, người lại quanh què, thờ ơ, không quan tâm tới gì, ngay cả tính mạng của mình cũng không thèm quan tâm."

Thấy Mộ Nhục nóng nảy, đôi môi nhợt nhạt của Cảnh Hiền cau lên một cái, cười nhẹ một chút, sau đó nói, "Bệnh này của ta không thể trị khỏi, người cũng đừng hao tổn tâm huyết. Ta bất quá chỉ là một cái vỏ trống rỗng, chẳng lẽ còn trông cậy vào một ngày kia, có thể sống giống như một người bình thường hay sao?"

"Có ta ở đây, người tất nhiên sẽ không sao."

"Đã mười bốn năm trôi qua, phụ thân cũng bó tay không có biện pháp."

Mộ Nhục đưa cho Cảnh Hiền chiếc hộp mà mình mang đến, "Y thuật của lão gia hóa không bằng ta được, hắn trị không hết bệnh, ta có thể. Ta tìm được thứ này ở bên ngoài, nó sẽ có ích đối với căn bệnh của người. Hãy để nó ở bên người, mỗi ngày đều phải ngửi ngửi nó. Còn có, mấy ngày gần đây đừng uống được do thái y sắc. Hãy dựa theo phương thuốc lúc trước ta kê khai để bốc, một liều cũng không được thiếu."

Cảnh Hiền mở hộp ra!

Bên trong có một gốc cây được liệu màu xanh, lá cây sum xuê, giống như dây leo.

"Đây là cái gì?"

"Vô tâm thảo, tâm huyết của người không thông, vị dược này có thể giúp lưu thông máu trong người. Dược này ngay cả có bực cũng cầu không được."

"Ta đã là một người sắp chết, hà tất phải lãng phí dược liệu này."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Lá rụng về cội

"Có ta ở đây, người sẽ không chết!"

Lời này, Mộ Nhược đã từng nói vô số lần.

Cánh Hiền cười nhẹ, đóng nắp hộp lại, đặt qua một bên, sau đó nâng mí mắt nặng nề nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cánh Hiền nói với giọng yếu ớt, "Mộ Nhược, sống chết của ta, chung quy đều không phải do bản thân ta. Từ khi mẫu phi qua đời cách đây mười bốn năm, ta vẫn luôn bị giam cầm sau những bức tường này. Ngày qua ngày, năm này sang năm khác, thân thể của ta đã giống như con rối, mọi người đều nhìn vào, tiếp tục sống nhờ được. Ngay cả khi ta bước ra khỏi cửa cung này một bước, lập tức sẽ có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm. Cuộc sống này, không thể nói là dầy vò, nhưng thực sự có chút khiến người mệt mỏi."

Cục kỳ thê lương!

Mười bốn năm qua, toàn bộ thế giới của hắn, đều bị vây ở trong tòa cung điện rách nát này.

Nói khó nghe hơn một chút, cả đời hắn, đều đã bị Kỳ Trình Đế giam cầm. Cho dù tương lai sau này Thái tử đăng cơ, lưu lại cho hắn một mạng, hắn cũng chủ định không thể rời khỏi lồng giam này.

Mộ Nhược nắm cánh tay hắn, nghiêm túc nói, "Chờ đợi thêm chút nữa, khi người hết bệnh rồi, Hoàng thượng tất nhiên không có lý do gì để giữ người lại trong cung."

"Sẽ có một ngày như vậy sao?"

"Có, người nên tin tưởng ta!"

"Mộ Nhược, cảm ơn người." Đôi môi nhợt nhạt của Cánh Hiền mỉm cười cảm kích.

"Mẫu phi người có ân với Mạc gia ta, ta chắc chắn sẽ giúp người. Ngoài ra, trước khi cha ta chết đã căn dặn, nhất định phải nghĩ ra được biện pháp chữa khỏi bệnh của người. Lão gia hỏa kia ỷ thác trọng trách cho ta, ta không thể khiến ông ấy không thể yên nghỉ ở dưới suối vàng."

Tuyệt đối là một nhi tử có hiếu!

Mặc dù Mộ Nhược là người cầu tha, thích rượu thích mỹ nhân, nhưng từ trước đến nay nếu hắn đã nói thì hắn sẽ làm. Hơn nữa, đó là sự tình trước khi lão cha chết đi đã giao phó lại cho hắn.

"Tóm lại người hãy tự dưỡng bệnh cho tốt, đừng nên suy nghĩ miễn man."

"Đã biết." Cánh Hiền đồng ý, hỏi tiếp, "Đúng rồi, ta có nghe nói, phụ hoàng giao vụ án mất tích trong kinh thành cho Cánh Dung. Như thế nào, đã điều tra ra sự thật hay chưa?"

"Thiếu chút nữa đã chết."

Hả?

Cánh Hiền vội vàng hỏi, "Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ giữa đường xảy ra chuyện gì?"

Mộ Nhược lắc đầu, thờ dãi một tiếng, "Vụ án đã được giải quyết, nhưng hắn bị thương."

"Nghiêm trọng không?"

"Có ta ở đây, tất nhiên không sao, có điều tính tình của hắn người đều đã biết - một cái xương sườn. Mặc dù nói cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp chùa, nhưng không màng tới tính mạng của mình cứu người, cũng chỉ có hắn."

Mộ Nhược nói rất mơ hồ, Cánh Hiền nghe thấy tất nhiên không hiểu, nhưng cũng không tìm hiểu kỹ thêm.

Cánh Hiền chỉ nói một tiếng, "Hắn không sao thì tốt rồi, vụ án lần này phụ hoàng tất nhiên sẽ cho phép hắn khai quan. Nếu sự thật về vụ án Ngự Quốc Công phủ được tra ra, ngày đó địa vị Cánh Dung ở trong triều chắc chắn sẽ tăng lên. Tuy nhiên, người cũng nên nhắc nhở hắn một câu, chớ nên bộc lộ mũi nhọn quá nhanh."

Mộ Nhược cảm thấy buồn bực, "Tiểu tử người bị giam tại Đồng Nhân Điện, ta còn cho rằng hai lỗ tai người không nghe thấy được sự tình bên ngoài khung cửa sổ, không ngờ trong lòng người cũng hiểu rất rõ chi tiết vụ án!"

"Một mình một bóng tất nhiên cũng tốt, nếu mỗi ngày đều nhìn lá rơi về cội sẽ có chút mệt mỏi, vì thế lắng nghe Phát Lục nói về sự tình bên ngoài cũng xem như thời gian mài giũa. Người cũng biết, Phát Lục chẳng có bản lĩnh gì, nhưng lão là người lớn tuổi, thích lo chuyện bao đồng. Trong cung ngoài cung, chuyện gì cũng thích dưng lỗ tai đi nghe một chút, nghe xong không giữ được trong lòng nên tìm ta nói chuyện. Tạm thời, ta cũng thích nghe."

Cánh Hiền dường như phải mất khá nhiều thời gian mới nói xong những lời này, mỗi một câu, đều phải dùng hết sức.

Trong khi Mộ Nhược bên cạnh cũng rất kiên nhẫn lắng nghe, thậm chí bắt đầu tò mò, hắn ngồi thẳng người, hỏi "Ta thật ra muốn nghe xem, Phát Lục còn nói với người gì nữa?"

"Nên nói đều đã nói."

"Hả? Nói cho ta nghe một chút, ta đã rời kinh một khoảng thời gian, sự tình trong kinh thành, nghe không được đầy đủ lắm, người hãy bổ sung cho ta."

Sau đó rút tách trà, cần chút hạt dưa!

Cánh Hiền neho mắt lại, thân thể lại có chút mệt mỏi, chậm rãi thu mười ngón tay thon dài trắng trẻo vào trong ống tay áo to rộng.

Lúc này mới chậm rãi nói, "Hai ngày nay, có lẽ những người Khúc Khương nào loạn ở biên cương đã vào kinh thành. Người nhớ hãy nhắc nhở Cánh Dung, nên chờ sau khi giải quyết chuyện biên cương xong rồi mới điều tra vụ án Ngự Quốc Công phủ, đừng lên núi khai quan vào lúc này, đỡ khiến phụ hoàng không vui."

Mộ Nhược không nghe được tin tức kỳ lạ hứng thú nào, không thể không có chút thất vọng, vồ vồ đôi, đứng dậy, nói, "Thôi, những lời này ta sẽ nói với hắn giúp người, người hãy nghỉ ngơi đi, lần sau ta sẽ tiến cung thăm người. Người cứ an tâm ở lại đây, sớm muộn gì sẽ có một ngày, có thể ra khỏi cung."

Lời này, chỉ đổi lấy nụ cười thờ ơ của Cánh Hiền.

Hắn vừa rũ mắt xuống, vừa nói, "Mẫu phi đã từng nói qua, lá rụng về cội, chung quy sẽ quay về nơi nó vốn có. Ra khỏi cung? Thật sự có một ngày như vậy sao....."

Giọng nói càng ngày càng yếu!

Càng ngày càng nhẹ!

Trên ghế bập bênh, Cánh Hiền khép mí mắt lại, chìm dần vào trong giấc ngủ.

Mộ Nhược khẽ thở dài một tiếng, thăm nghĩ, hoàng tử trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ có một Cánh Hiền thể thảm như vậy.

Mộ Nhược mang tới một chiếc chân mông đắp ở trên người Cánh Hiền trước khi rời khỏi phòng.

Sau đó gọi Phát Lục tới, Mộ Nhược dặn dò, "Hãy chăm sóc cho Hiền Vương, nhớ kỹ, thuốc Thái Y Viện đưa tới đừng uống nữa, dựa theo phương thuốc trước kia ta khai đề bốc thuốc, nhất định phải nhìn thấy Hiền Vương uống xong mới được rời đi, hiểu không?"

Phát Lục gật đầu, "Lão nô đã hiểu!"

Mộ Nhược nhìn sân vườn đồ nát trước mắt, nói tiếp, "Viện này thích hợp để người sống hay sao? Dù gì hẳn cũng là Vương gia, lão hãy tìm người tới sửa chữa một chút, thứ gì nên mua thêm thì hãy mua thêm."

"Văng vẳng văng....."

Phất Lục đều đồng ý hết.

Mộ Nhược liếc mắt nhìn vào trong phòng lần nữa, sau đó rời đi trong sự bất an.

.....

Vụ án mất tích được khép lại, Kinh Triệu Doãn sửa sang lại văn thư, chuẩn bị hồ sơ để trình báo lên Đại Lý Tự, nhưng trước tiên hẳn vẫn tới Dung Vương phủ một chuyến, đưa văn thư để Dung Vương xem qua một lần.

Trong đình!

"Chỉ cần Đại Lý Tự đóng dấu lên vụ án này, cũng xem như vụ án đã được giải quyết. Sau khi thương thế của Vương gia khỏi hẳn, có thể tự mình tiến cung một chuyến? Giống như Diệc Vương, vào cung diện thánh?"

Nói một cách thẳng thắn là muốn Cảnh Dung đi tranh công, nếu Kỳ Trình Đế hài lòng, có thể thưởng chút gì đó!

Tĩnh cả Kinh Triệu Doãn cũng có thể dính chút thom lây!

Mặc dù trên đầu trên tay Cảnh Dung đều quấn đầy băng vải, nhưng tư thái của hắn vẫn không hề yếu nhược, đôi mày chim ưng nhũn chặt, đôi mắt vẫn giống như núi lửa hoành hành.

Cảnh Dung nhấp một ngụm trà nhỏ.

Sau đó nhẹ nhàng nói, "Không cần, người hãy đi tới Đại Lý Tự xử lý đi, còn có Cam Trì Lương kia, nên thẩm tra hắn như thế nào thì cứ làm như thế ấy. Mặc dù hắn không giết người, nhưng hủy sạch chứng cứ cũng tương tự phạm tội."

"Văng, hạ quan đã hiểu."

"Đi xuống đi."

Kinh Triệu Doãn chấp tay, thu lại văn thư, chuẩn bị rời đi.

Nơi xa, Lộ Giang đột nhiên bước nhanh tiến tới, thần thái ngưng trọng, đứng ở bên ngoài đình.

"Vương gia, không tốt."

"Chuyện gì?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi.

"Tiểu thư Nguyễn gia đã mất tích!"

Choang ——

Chén trà trong tay Cảnh Dung rơi xuống trên bàn.

Cùng lúc đó ——

Tại Đông Uyển, tiểu nha đầu vừa mang quần áo Kỳ Vân Thư bước vào phòng, vừa đưa cho nàng một tờ giấy được gấp rất gọn gàng.

"Ký tiên sinh, tờ giấy này là của ngài sao?"

Kỳ Vân Thư bối rối nhận lấy.

"Của ta?"

Nha đầu gật đầu!

"Lúc tiên sinh thay đồ xong thì bị rơi xuống."

"Từ bộ quần áo nào?"

"Bộ quần áo tiên sinh đã mặc lúc bị thương."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Một hung thủ khác

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỳ Vân Thư mở tờ giấy ra!

Phía trên là dày đặc nét chữ đẹp tinh tế!

Kỳ Vân Thư trước tiên nhìn vào chỗ ký tên, trên đó, không ngờ là tên Mị Hương Nhi!

Hả?

Trái tim nàng trở nên căng thẳng, chẳng lẽ Mị Hương Nhi đã nhét vào trong trang phục của nàng?

Nàng cẩn thận trái tờ giấy ra, phía trên viết rất rõ ràng:

Ký cô nương, nếu cô nương có thể nhìn thấy phong thư này chứng tỏ trời cao muốn cô nương còn sống. Và ta, rất có khả năng đã chết. Ta muốn nói một tiếng xin lỗi với cô nương.

Phong thư này, ta còn muốn nhờ cô nương giúp ta chuyển cho một người khác.

.....

Kỳ Vân Thư cẩn thận đọc qua từng chữ.

Cho đến xem khi nàng đọc xong một chữ cuối cùng, bàn tay nàng run lên, tờ giấy suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, cảm giác bất an lúc trước khi nàng ở trong ngôi nhà tranh lại bắt đầu bùng lên.

Nha đầu nhìn thấy bộ dáng kinh sợ của nàng, thật cẩn thận hỏi, "Ký tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"....."

"Ký tiên sinh?"

Kỳ Vân Thư nắm chặt tờ giấy trong tay, lập tức vọt ra ngoài phòng, chuẩn bị đi tìm Cảnh Dung.

Nhưng, ngay khi nàng vừa đi tới cửa, vừa lúc đụng phải Lang Bạc đang vội vã.

Nàng dường như ý thức được điều gì, lập tức hỏi Lang Bạc, "Có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

"Sao tiên sinh biết được?"

"Có phải hay không?"

Lang Bạc lập tức gật đầu, "Tiểu thư Nguyễn gia đã mất tích vào buổi tối hôm qua."

Quả nhiên!

"Vương gia nói ta tới thông báo với tiên sinh một tiếng."

"Nhanh, lập tức dẫn người tới gian nhà tranh kia, tiểu thư Nguyễn gia chắc hẳn là đang ở đó."

"Sao tiên sinh biết được?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy."

Lang Bạc ngáy người một lúc, mặc dù không hiểu rõ nhưng vẫn gật đầu, chuẩn bị đi thông báo với Cảnh Dung và Kinh Triệu Doãn.

Sau khoảnh khắc, Ký Vân Thư chớp lấy hần, vội vàng nói, "Ta cũng đi cùng."

"Tiên sinh vẫn nên đứng đi, Vương gia nói....."

"Ta cần phải đi." Ký Vân Thư cực kỳ kiên quyết.

Mặc dù Lang Bạc có chút do dự, nhưng cũng biết bản thân mình không thể lay chuyển được nàng, đành phải mang nàng theo. Sau đó, hần vừa sai người chuẩn bị xe ngựa, vừa đi thông báo với Cảnh Dung

Xe ngựa chuẩn bị xong, Ký Vân Thư vừa mới bước lên, Cảnh Dung cũng đã lên theo.

Hần ra lệnh với bên ngoài, "Xuất phát!"

Xe ngựa ngay lập tức khởi hành.

Đôi mắt Ký Vân Thư mờ lớn nhìn hần, giờ phút này trên người hần vẫn mang vết thương đầy mình, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng, nói "Thương thế của Vương gia chưa lành, vẫn nên....."

"Nàng cho rằng bốn vương là một cô nương hay sao? Không được phép ngã? Không được phép bị thương?"

"Nhưng....."

"Không có nhưng! Nhìn vụ án này có vẻ giống như đang lọt vô hành, hết lớp này đến lớp khác, khiến người không thể tưởng tượng được." Cảnh Dung cau mày, hỏi tiếp, "Lang Bạc nói với ta, hần còn chưa báo cho nàng biết về chuyện tiểu thư Nguyễn gia mất tích, rằng đã vọt ra ngoài, thậm chí nhận ra được đã xảy ra chuyện. Có phải nàng đã phát hiện ra điều gì hay không?"

Ký Vân Thư gật đầu, "Thật ra sau khi ta tỉnh lại thì cảm thấy việc này có chút khác thường, Vương gia chắc hẳn còn nhớ rõ ta từng nói, mảnh vải bố trắng ở trên Lương Sơn có một mùi hương đúng không?"

"Nhớ rõ!"

"Lúc ấy khi ta ở bên ngoài nhà tranh, bị người bịt kín miệng, ta lại ngửi thấy được mùi hương kia, sau khi tỉnh lại, bên người chính là Mị Hương Nhi. Ta cho rằng, mùi hương kia chắc hẳn phát ra từ trên người nàng. Tuy nhiên, ta đã tiếp xúc gần gũi với nàng rất nhiều nhưng không liên tục ngửi được mùi hương này, thật sự rất kỳ lạ."

"Không những như vậy, một người khác chết trong lửa lớn là ca ca của Mị Hương Nhi, ta từng nắm tay tay hần và nhận ra xương hần rất giòn, hơn nữa bị chứng bệnh loãng xương nghiêm trọng. Người bị bệnh này, đôi tay căn bản không thể nào dùng lực, trong khi đó đôi tay người chết đều bị một dao chém đứt, vì thế không có khả năng do ca ca nàng chém, và ta đã cho rằng hung thủ chính là Mị Hương Nhi."

"Sau đó thì sao? Nàng nghĩ như thế nào?"

Nàng trầm tư một lúc lâu, sau đó tiếp tục nói, "Ngay khoảnh khắc ta bị bịt miệng ở bên ngoài nhà tranh, trong lòng ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Lúc ấy, gáy ta nằm ở trước ngực người nọ. Có thể thấy được, người kia khá cao, nhất định cao hơn ta rất nhiều. Tuy nhiên, chiều cao của Mị Hương Nhi gần như gần bằng ta, hơn nữa mùi hương kia, càng khiến ta cảm thấy rất có khả năng hung thủ còn có một người khác. Thật không may, Mị Hương Nhi và ca ca nàng đã chết. Ta lo lắng do ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng khi ta nhìn thấy phong thư này....."

Trong khi nói, nàng rút tờ giấy ra từ trong ống tay áo, đưa cho Cảnh Dung.

Trong lòng Cảnh Dung tràn ngập nghi vấn, tiếp nhận tờ giấy và lướt qua một lần.

Sau khi xem xong, sắc mặt cũng giống như Ký Vân Thư lúc trước khi nàng vừa đọc xong.

Hừm

Trên mặt hần vừa sốc, vừa mang theo một chút đồng cảm.

Thậm chí, còn có phần hận!

Trong lúc nhất thời, tâm tư hai người đều trở nên nặng nề.

.....

Sau khoảng thời gian nửa nén hương, rốt cuộc đã tới ngôi nhà tranh.

Bởi vì bị lửa lớn đốt mấy canh giờ, toàn bộ bốn phía nhà tranh đều giống như phế tích, khắp nơi đều bị đốt thành tro, một mảnh đen nhánh.

Trong không khí, còn mang theo mùi gỗ cháy khó ngửi khiến người sặc mũi!

Sau khi xuống xe ngựa Ký Vân Thư mới phát hiện ra, thì ra đám người Kinh Triệu Doãn cũng theo tới đây.

Thậm chí, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân cũng tới. Hai người ăn mặc hoa lệ, trên người mang đầy đồ trang sức, vô cùng lóa mắt.

Hai người đỡ nhau, nước mắt bắt đầu rơi.

Nguyễn phu nhân chớp lấy Kinh Triệu Doãn nói, "Đại nhân, ngài nhất định phải cứu nữ nhi của ta, ngàn vạn không thể xảy ra chuyện."

Mặc dù Kinh Triệu Doãn không phải là hần từ sắt đá, nhưng nhìn thấy có người khóc, không thể không có chút bất đắc dĩ.

Kinh Triệu Doãn thở dài một tiếng, đành phải an ủi nói, "Các người yên tâm, bản quan nhất định sẽ tìm được Nguyễn tiểu thư."

"Không phải hung thủ đã bắt được rồi hay sao? Vì sao nữ nhi của ta vẫn bị người bắt đi?"

Nguyễn phu nhân vốn khóc lóc lo lắng, đột nhiên lên tiếng mắng hỏi.

"Điều này....."

Kinh Triệu Doãn không thể nào trả lời.

Ngay sau đó, Nguyễn phu nhân nhắm về phía Ký Vân Thư, tiến về phía nàng và hét lên, "Người chính là Ký tiên sinh, đúng không? Không phải vụ án này đã kết thúc rồi hay sao? Không phải hung thủ đã chết rồi hay sao? Vì sao lại nháy ra một hung thủ nữa? Vì sao? Nếu như nữ nhi ta thật sự xảy ra chuyện gì, người bù đắp cho nữ nhi ta thế nào?"

Nguyễn phu nhân lòng đầy căm phẫn!

Ký Vân Thư không nói một lời!

Tuy nhiên, Nguyễn lão gia vẫn còn lý trí, kéo Nguyễn phu nhân trở về.

Cánh Dung ở một bên, sắc mặt rõ ràng đen lại. Chưa nói tới nữ nhân của hắn giúp các người tra án nên mới bị thương, trái lại còn bị chi trích, thật sự là tức chết hẳn.

Hắn nhún mày lại, vốn định nói gì đó, nhưng bị Kỳ Vân Thư kéo lại.

Nàng lắc đầu về phía hắn, nhẹ giọng nói, "Quên đi!"

Cánh Dung buồn bực lắm bầm một tiếng, đánh phải bỏ qua.

Lúc này, Kinh Triệu Doãn tiến lên chấp tay với Kỳ Vân Thư, "Tiên sinh, vì sao ngài có thể kết luận tiểu thư Nguyễn gia đang ở chỗ này?"

Kỳ Vân Thư nhún về phía đồng đồ nát, nhìn phía trên than đen, có rất nhiều dấu chân hỗn loạn, trong lòng nàng càng thêm chắc chắn, hung thủ mang theo Nguyễn tiểu thư, nhất định đang ẩn giấu ở trong tầng hầm ngầm kia.

"Kinh Triệu Doãn, ngài mang theo người canh giữ ở bên ngoài, không cần đi vào cùng ta, một mình ta đi là được.

"A?"

Kinh Triệu Doãn chết lặng. Cánh Dung dịch qua một bước, chắn phía trước nàng.

Về mặt lạnh như băng, tràn đầy tức giận, lên giọng Vương gia mệnh lệnh nói.

"Kỳ tiên sinh, từ giờ phút này bốn vương ra lệnh cho người, sau này hành sự, nếu như bốn vương không ở bên cạnh người, người tuyệt đối không thể đi một mình. Nếu không, ta nhất định không buông tha người."

Ý trong lời của hắn dường như đang muốn nói, "Nếu như nàng còn dám hành động một mình, hắn sẽ ném nàng lên giường, tuyệt đối không tha cho nàng.

Đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Cánh Dung, Kỳ Vân Thư cảm thấy hơi sợ một chút, đành phải gật đầu.

Khoảnh khắc sau, Cánh Dung ra lệnh cho mọi người, "Tất cả chờ ở bên ngoài, bốn vương và Kỳ tiên sinh sẽ đi vào trong đó."

"Vâng!"

Hắn túm cổ tay mảnh khảnh của nàng, đi vào trong đồng đồ nát.

.....

Trong khi đó, trong tầng hầm ngầm âm u!

Một người khoác áo choàng trùm đầu đang đứng ở bên cạnh tấm ván gỗ kê cao, trong tay cầm một con dao mổ sắc bén.

Và trên tấm ván, chính là tiểu thư Nguyễn gia Nguyễn Nhã Nhi đã bị trói lại.

Bởi vì miệng nàng đã bị nhét kín nên chỉ có thể mờ to hai mắt ra nhìn, dùng sức gầy giữa.

Toàn bộ trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi vô tận!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Một gương mặt không có da mặt

"Úm!"

Đôi mắt Nguyễn Nhã Nhi mở lớn tràn ngập sợ hãi vô hạn.

Mười ngón tay của nàng mở ra, khớp xương căng thẳng, dùng sức oằn mình ở trên tấm ván gỗ, phát ra từng đợt âm thanh "kèo kẹt" khiến trái tim người co quắp.

Âm thanh nghe được giống như tiếng móng tay cào qua tấm bảng đen!

Trước mặt nàng có một người cao gầy đang đứng thẳng lưng, cả khuôn mặt đều ẩn dấu dưới mũ, khó có thể nhìn thấy rõ bộ dáng.

Người đó nắm một con dao mổ trong tay, da nơi tay nhăn nheo, hình dạng bàn tay hơi thon dài, hơn nữa nổi lên gân xanh, có thể thấy được đó là một bàn tay nữ nhân.

"Đừng sợ, rất nhanh mọi thứ sẽ qua đi."

Giọng nói rất âm trầm!

Nhưng khi giọng nói đó bám vào nhãn tâm lại khiến người rùng mình một trận!

Theo con dao mổ chậm rãi nâng lên, sự sợ hãi của Nguyễn Nhã Nhi biến thành tuyệt vọng.

Thậm chí nàng đã quên gầy giữa!

Lưỡi dao ló lên ánh sáng lạnh lẽo, chuẩn bị chém xuống.

Đột nhiên!

Thịch thịch ——

Trên trần nhà truyền tới tiếng ồn!

Con dao mổ cũng dừng ở giữa không trung.

Những tiếng động vang lên đã bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa muốn sống của Nguyễn Nhã Nhi, nàng quay đầu nhìn về phía trần nhà, ánh sáng từng chút một tiến vào từ lỗ hổng phía trên.

"Úm ~ cứu....."

Nguyễn Nhã Nhi dùng hết toàn bộ sức lực thốt ra một từ!

Nữ nhân đứng bên cạnh dừ tồn cuối một tiếng, buông dao mổ xuống, không hề có chút lo lắng, ngược lại nhún nhả vòng qua chỗ ghé dựa, ngồi xuống!

Chờ những người phía trên đi xuống.

Cánh Dung đã xách toàn bộ tấm ván gỗ trên tầng hầm ngầm, ánh sáng từ phía trên chiếu thẳng vào phía trong, một nơi đầy hôi hám đầy bụi bặm.

Hắn dẫn đầu bước xuống, Kỳ Vân Thư đi theo phía sau.

Ánh lửa trong tay thâm nhập xuống tầng hầm ngầm, chiếu sáng nơi tanh tưởi này.

Ánh sáng chuyển qua trên người Nguyễn Nhã Nhi bị trói trên tấm ván gỗ, đồng thời cũng chuyển qua trên người nữ nhân đang ngồi ở trên ghế.

"Các người rốt cuộc đã tới!" Nữ nhân mở miệng nói.

Cánh Dung đi tới một chiếc đèn dầu bên trong, thấp sáng đèn dầu.

Hắn lạnh giọng nói, "Thả nàng ra!"

"Nữ nhân như vậy, đáng để các người cứu sao?"

"Vậy người giết nhiều người như vậy thì có lợi gì?"

"Những người này đáng chết." Nữ nhân bắt đầu có chút kích động.

Cánh Dung từng bước ép sát, "Các nàng có nên chết hay không, không phải do người phán quyết, người cũng không có tư cách giết các nàng."

"Ta có!" Nữ nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau đó nữ nhân kia đột nhiên đứng lên, con dao mổ trong tay thuận thế vung lên và hạ xuống ở trên cổ Nguyễn Nhã Nhi, nhưng không chém xuống. Hành động này thật ra đã khiến Nguyễn Nhã Nhi sợ tới mức ngất đi.

Nữ nhân cười to vài tiếng, cặp con người gấu ở trong bóng đêm lóe lên ánh sáng màu cam được phản chiếu từ ánh đèn, sau đó vòng qua Cánh Dung, đứng ở trên người Kỳ Vân Thư.

Nữ nhân chỉ một ngón tay về phía Kỳ Vân Thư, nói, "Nếu không phải người, tất cả mọi thứ đều được tiến hành hoàn mỹ."

Kỳ Vân Thư bình tĩnh nhìn về phía nữ nhân, bước nhỏ tiến lên phía trước, nhưng bị Cánh Dung giữ chặt.

"Không sao."

Lúc này Cánh Dung mới chậm rãi buông lỏng tay ra.

Kỳ Vân Thư tiến lên, dần dần tới gần, nàng lại một lần nữa ngửi được mùi hương son phấn nhàn nhạt kia.

Nữ nhân nhìn chằm chằm vào nàng, hung hăng nói, "Là người đã hại chết Hương nhi và nhi tử ta."

"Không phải do ta hại chết, mà chính là bà!"

"Ta?" Nữ nhân nhếch miệng cười nhạo một tiếng, cực kỳ quý dị.

Kỳ Vân Thư vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục nói, "Nhi tử và nữ nhi của bà vì bà mà chết. Bọn họ đã dùng chính tính mạng của mình để đền tội cho bà. Trong lòng bà thật sự không còn một chút lương tri hay sao?"

Nhi tử?

Nữ nhi?

Người này, chẳng lẽ là mẫu thân của Mị Hương Nhi?

Không phải bà ta đã chết rồi sao?

Nữ nhân cười lạnh lần nữa, "Sao người biết được?"

"Bà không cần phải biết ta làm thế nào biết được. Ta có thể đoán được bà đang ở chỗ này, tất nhiên cũng có nguyên do."

"Là Hương nhi?" Giọng điệu của nữ nhân run rẩy.

Kỳ Vân Thư nghiêng người, ánh sáng từ trên trần nhà xuyên qua chiếu xuống con dao mổ ở trong tay bà ta. Nàng bước lên phía trước thêm vài bước, nói, "Bà đã phạm tội nhưng cuối cùng đều do nữ nhi bà gánh chịu. Có lẽ trước khi nàng ấy chết, tâm nguyện lớn nhất chính là hy vọng bà có thể thu tay lại. Nhưng nàng ấy đã sai rồi, cho dù nàng ấy bảo vệ bà như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được một người có tâm tính tàn nhẫn."

"Người rốt cuộc muốn nói điều gì?"

Kỳ Vân Thư lấy tờ giấy mà Mị Hương Nhi lưu lại từ trong ống tay áo, đưa qua cho người đang bị che khuất bởi bóng tối.

Ngay lập tức, tiếng sột soạt của giấy vang lên!

Trong bóng đêm, đôi tay trắng bệch nhanh chóng tiếp lấy tờ giấy!

Nữ nhân nhanh chóng mở tờ giấy ra, đọc qua từng chữ trên đó.

Kỳ Vân Thư không thể nhìn ra được biểu tình của bà ta, nhưng nàng có thể nhìn thấy rõ những ngón tay của bà ta dùng sức siết chặt, chậm rãi vo tròn tờ giấy lại.

"Bức thư này là nàng ấy trước khi chết đã nhét vào trong quần áo của ta, có lẽ trời cao đã cho ta một cơ hội sống sót và đồng thời cũng cho nàng ấy một cơ hội. Nàng ấy để ta giao bức thư này cho bà, nếu như bà có thể nhận ra, chính là nàng ấy hy vọng bà có thể buông tay, đừng tiếp tục hại người. Bởi vì trên đời này, ngoại trừ nàng ấy ra, không còn ai có thể bảo vệ bà. Nàng ấy không muốn chết không nhắm mắt, không muốn nhìn thấy mẫu thân mình chìm xuống vực sâu và chịu đủ tra tấn bởi tội ác do mình gây ra."

Kỳ Vân Thư lên kế hoạch rèn sắt khi vẫn còn nóng, tiếp tục nói, "Hiện giờ Hương Nhi cô nương đã chết, cho đến khoảnh khắc khi nàng chết, nàng cũng chưa từng trách cứ bà. Cho dù đôi tay của bà đã nhuộm đầy máu tươi, khi bà lột từng lớp da của nàng, nàng cũng chưa từng hận bà. Ngược lại, nàng ấy luôn cố gắng bảo vệ bà, tình nguyện dùng tính mạng của mình và cả ca mình để che dấu chân tướng, không hề có chút do dự."

Tờ giấy kia khẽ rung lên ở trong bóng đêm.

Theo giọng nói của Kỳ Vân Thư rơi xuống, bàn tay nữ nhân trượt xuống trên người Nguyễn Nhã Nhi!

Nữ nhân vẫn bất động hồi lâu, cho đến khi con dao mổ trong tay dơi khỏi cổ Nguyễn Nhã Nhi. Khi một tiếng "leng keng" vang lên sau đó rơi xuống trên tấm ván gỗ, bà ta mới xoay người lại, từ bên hông mình lấy ra một mũi lư, thổi lư lên và thấp sáng một chiếc đèn dầu khác.

Nữ nhân xoay người lại lần nữa, gờ tay lên, kéo chiếc mũ trùm đầu xuống.

Dưới ánh sáng, hiện lên một đầu tóc hoa râm cùng với một đôi mắt đỏ ngầu che kín tơ máu, gương mặt đáng sợ kia cũng hiện ra rõ ràng.

Một gương mặt không có da mặt!

Có thể nhìn thấy được rõ ràng những đường tơ máu đỏ sậm, ghê tởm cực điểm!

"Có phải rất đáng sợ hay không?" Nữ nhân hỏi Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư lắc đầu, trong ánh mắt đột nhiên mang theo đồng tình, nói, "Ta nghĩ, chuyện xưa của Hương nhi cô nương vẫn chưa hoàn toàn nói hết!"

"....."

"Không bằng, ta thay nàng hoàn thành nó. Năm đó, bà sinh ra một nhi tử bị căn bệnh hiếm gặp, vì thế toàn bộ người trong thôn đều nói nó không phải là người, đuổi các người đi. Không lâu sau, bà nghe người ta nói, chỉ cần tìm một khối da thay cho nhi tử bà, nó có thể trở lại thành một người bình thường. Vì thế, bà đã lột da của nữ nhi và cũng lột da của chính mình thay cho nhi tử bà, nhưng không có tác dụng. Bà vốn đã từ bỏ, cho đến hai tháng trước, khi bà nhìn thấy có người nhục nhã Mị Hương Nhi vì vết sẹo trên cổ nàng ấy, bà đã hạ độc thủ. Tuy nhiên bà không ngờ đã bị Cam Trù Lương nhìn thấy. Mị Hương Nhi vì để che dấu cho hành vi phạm tội giết người của bà, nàng ấy đã năn nỉ Cam Trù Lương giúp bà xử lý thi thể, vì thế bà đã không hề có kỵ, bắt đầu giết người hết lần này tới lần khác."

"Nếu ta đoán không sai, bà không chỉ muốn lột da của các nàng để đổi cho nhi tử bà, thậm chí bà còn để nhi tử mình làm bán các nàng. Có lẽ, bà hy vọng những nữ nhân đó, có thể giúp nhi tử mình kế thừa hương khói!"

Nữ nhân lặng lẽ lắng nghe, không lên tiếng phản bác, mặc nhiên đồng ý với những gì nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Thanh Châu

Trong khi Kỳ Vân Thư nói, trong đầu nàng dần hiện lên vô số hình ảnh, chúng không những khiến nàng ghê tởm, còn khiến trái tim nàng nặng nề giống như có một cục đá đè lên.

Nàng tiếp tục nói, "Nhưng bà sợ, bà sợ nếu các nàng chết rồi, sẽ biến thành lệ quý tới tìm bà báo thù, vì thế bà đã chém đứt đôi tay các nàng. Nếu như vậy, cho dù các nàng biến thành lệ quý tới trả thù bà cũng không thể lột da của bà, đúng không?"

Ồ!

Kỳ Vân Thư nói từng câu từng chữ cực kỳ rành mạch.

Ồ trong không gian âm u này, có vẻ cực kỳ quý dị.

Sau khi nữ nhân nghe xong, bà ta nở nụ cười, kéo mũ trùm đầu lên một lần nữa, nghiêng nghiêng thân mình và thối tất đèn dầu, sau đó ngồi trở lại trên ghế.

Nữ nhân nhẹ giọng nói một câu, "Người đều đoán đúng rồi."

"Nếu như ta là bà, ta sẽ không để Mị Hương Nhi chết một cách vô nghĩa như thế."

"Mang nàng đi thôi."

Nữ nhân chỉ vào Nguyễn Nhã Nhi trên tấm ván gỗ!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trầm xuống, đôi tay mở ra từng sợi dây thừng trên người Nguyễn Nhã Nhi, Cảnh Dung sau lưng cũng tiến lên, đỡ Nguyễn Nhã Nhi xuống khỏi tấm ván gỗ.

"Người mang nàng rời khỏi nơi này trước đi." Kỳ Vân Thư nói.

Cảnh Dung tất nhiên không chịu, trừng mắt nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư kiên quyết nói, "Ta hứa với người, ta sẽ không sao."

"Không được!"

"Tin tưởng ta, bà ấy sẽ không thương tổn ta, người mang theo Nguyễn tiểu thư đi lên trước đi."

"Người....."

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đẩy hấn một chút.

Mặc dù Cảnh Dung không muốn, nhưng nhìn Nguyễn Nhã Nhi hôn mê bất tỉnh, hấn đánh phải đồng ý, bẻ nàng ấy lên và đi ra ngoài.

Khoảnh khắc sau, Kỳ Vân Thư đi tới trước mặt nữ nhân kia, ngồi xổm xuống, nắm lấy đôi tay lạnh băng đang đặt ở trên đùi.

Kỳ Vân Thư ngược mắt lên và nói, "Ta hiểu rất rõ, thân là một người làm mẹ sẽ luôn hy sinh tất cả vì hài tử của mình, nguyên ý làm bất cứ điều gì, cho dù hy sinh chính mình, cũng không muốn hài tử mình chịu một chút khổ sở."

"Người?"

Kỳ Vân Thư lấy ra một viên thuốc màu đỏ từ bên hông mình, đặt ở trong tay bà ta.

"Cả đời đã nhận hết tra tấn, hy vọng thời điểm bà ra đi, có thể bình yên một chút."

"Cảm ơn!"

Nữ nhân khép bàn tay lại, nắm lấy viên thuốc kia.

Dường như cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần giống như Mị Hương Nhi lúc ấy.

Đó chính là, đi tìm chết!

.....

Không bao lâu sau, Kỳ Vân Thư đi ra từ tầng hầm ngầm, Cảnh Dung đợi nàng ngay lối ra. Chung quy hấn vẫn rất lo lắng, nếu như bên trong phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ, hấn tất nhiên sẽ lao xuống dưới.

"Không sao chứ?"

Nàng lắc đầu, không nói gì, chỉ buông mắt xuống và đi ra khỏi động đồ nát, sau đó bước lên xe ngựa, kéo mình xe xuống.

Bên ngoài, truyền đến một loạt tiếng bước chân và tiếng binh khí, nàng vẫn trấn định ngồi ở trên xe, một đôi mắt hơi ửng đỏ.

Nhưng qua một lúc sau, nàng có thể nghe được từ bên ngoài truyền tới một tiếng.

"Người đã chết!"

Ngay sau đó, Cảnh Dung lên xe ngựa, ngồi vào bên người nàng.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc thật lâu, Kỳ Vân Thư mới ngược mắt liếc về phía hấn, "Người không muốn biết ta và bà ấy đã nói gì hay sao?"

"Quan trọng sao?" Cảnh Dung nhướn mày, cầm tay nàng nói, "Nếu đối lại đó là ta, ta cũng sẽ làm như vậy."

Đúng vậy, Cảnh Dung giống như con giun trong bụng nàng, hấn có thể đoán được tất cả!

Sau một khoảnh khắc, nàng rút tay ra khỏi bàn tay hấn, nắm thành nắm tay, thu vào trong ống tay áo.

Động tác nho nhỏ này không khiến Cảnh Dung thất vọng, hấn ngoan ngoãn ngồi yên, ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư bị ánh mắt hấn nhìn xem đến nỗi bên tai đỏ lên, đơn giản quay đầu đi, xoắn mình cửa sổ lên và nhìn thoáng qua bên ngoài.

Nàng lập tức nhìn thấy người của Kinh Triệu Doãn đang dùng một khối vải bố trắng bọc nữ nhân kia và nàng ra ngoài.

Trong lòng Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy nặng nề, rầu rĩ!

Nói đến cùng, người đáng giận nhưng cũng rất đáng thương!

.....

Hai ngày sau, Đại Lý Tự kết án!

Không khí âm đạm như sương mù ở trong kinh thành rốt cuộc tan đi, trái tim treo cao của mỗi người cũng yên ổn lại.

Đương nhiên, danh hiệu "Kỳ tiên sinh" cũng được lan rộng khắp nơi ở trong kinh thành!

Mọi người đều nói vị Kỳ tiên sinh là tài tử Thiên Sơn, thông minh lanh lợi.

Còn có lời đồn đãi, hấn có một đôi mắt có thể nhìn thấu vạn vật, trên biết 500 năm sau, dưới biết 500 năm trước.

Thậm chí có tin đồn nói rằng, nàng là Tiên Quân nơi địa phủ đầu thai, có thể giao tiếp với người chết!

Còn có tin đồn kỳ lạ hơn, nói nàng là người tình của Cảnh Dung!

Ai ai ai!

Người tình cái gì?

Hai đại nam nhân, người tình cái rắm! Các người là người cổ đại, chẳng lẽ cũng tôn sùng loại tình yêu này?

Khi nghe thấy những lời đồn đãi kỳ lạ đó, lúc ấy Kỳ Vân Thư suýt nữa cười đến nổi nước trong miệng đều phun ra!

Nàng dám khẳng định, một lời đồn đãi cuối cùng, nhất định là do chính bản thân Cảnh Dung tự mình truyền ra. Hồn dân kia đúng là đã âm mưu cả đêm.

Mặt thôi không biết xấu hổ!

"Thư nhi, có chuyện gì với nàng vậy?" Vệ Dịch ngồi đối diện, thu hết toàn bộ biểu tình của nàng vào nơi đáy mắt!

Kỳ Vân Thư lắc đầu, lấy một khối điểm tâm lên, đưa cho Vệ Dịch, nói, "Ta không sao, người hãy ăn nhiều một chút."

"Ồ."

Vệ Dịch bắt đầu vùi đầu ăn điên cuồng!

Lúc này, một gã sai vặt từ bên ngoài chạy tới, sau đó đứng ở cửa, cung kính nói, "Tiên sinh, Giang phu nhân tìm ngài, hiện tại đang chờ ở chỗ hành lang hậu viện."

Kỳ Vân Thư không hề ngạc nhiên, gật gật đầu, đứng dậy đi qua.

Khi nàng đi tới hành lang dài, lập tức nhìn thấy Giang phu nhân đang đứng một góc. Không biết đã qua bao lâu không gặp, nữ nhân này, giống như một con nhím không gai, không còn vẻ kiêu ngạo nữa!

"Giang phu nhân đã đợi lâu rồi sao?"

Nghe tiếng, Giang phu nhân nghiêng người, cực kỳ khách khí nói, "Không! Ta vừa mới đến. Đứng rồi, thân thể tiên sinh có khá hơn không?"

"Nghỉ ngơi mấy ngày, đã tốt hơn rất nhiều."

Giang phu nhân lấy ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo ra, đưa cho nàng, "Dược này là thuốc mỡ bí truyền do Lý gia ta chế ra, nó sẽ giúp ích cho tiên sinh."

Kỳ Vân Thư nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

"Là ta cần phải cảm ơn người mới đúng." Giang phu nhân cúi người, "Mặc dù chuyện xảy ra ở Cẩm Giang, ta rất hận tiên sinh. Tuy nhiên việc này ta đích thực có sai. Trượng phu ta chết thảm, lòng ta sao có thể không khổ sở được? Mỗi khi đêm khuya, ta cũng bị dọa sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi tinh dịch, nhưng sau khi mọi sự đều được tra rõ, ta cuối cùng có thể ngủ một giấc yên ổn, tảng đá đè nặng trong lòng cũng đã rơi xuống."

Kỳ Vân Thư yên lặng.

Giang phu nhân trầm ngâm một lát, "Ta từng nói, chỉ cần tiên sinh có thể giúp ta tìm được Thủy Tinh, ta sẽ nói cho người về sự tình năm đó mà ta nghe được."

"Giang phu nhân mời nói."

Giang phu nhân dịch một bước, ánh mắt chuyển tới mái hiên nơi xa, chậm rãi nói, "Mười bốn năm trước, Ngự Quốc Công đi tới Thanh Châu, tìm gia gia Lý lão tướng quân của ta."

"Ý của bà là gì?"

"Ta cũng không biết lúc ấy bọn họ nói gì, nhưng lúc hai người ra ngoài, biểu tình cực kỳ ngưng trọng. Cũng ngay hôm sau khi Ngự Quốc Công rời khỏi Thanh Châu và trở lại kinh thành, Ngự Quốc Công phủ lập tức xảy ra chuyện. Gia gia ta mấy ngày ấy, cũng đi xa nhà một chuyến, nhưng không đi tới kinh thành. Ta không biết việc này có liên quan gì tới 《Lâm Kinh Án》 hay không. Nhưng ta hy vọng, thông tin này sẽ giúp ích nào đó cho người."

Dứt lời, Giang phu nhân một lần nữa nhìn về phía nàng.

Kỳ Vân Thư hơi kinh ngạc, trong lòng bắt đầu cân nhắc suy nghĩ.

Sau đó nàng nói, "Giang phu nhân, có thể dẫn ta tới gặp quý lão tướng quân hay không?"

"Gia gia ta hiện tại vẫn đang ở Thanh Châu, tang sự Thủy Tinh lần này, ông ấy cũng không tới. Thật ra, ta không đối gặt tiên sinh, từ sau khi Ngự Quốc Công qua đời 14 năm trước, gia gia ta có nói qua rằng, cả đời này ông ấy sẽ không bao giờ vào kinh lần nữa. Nếu như người muốn hỏi về sự tình năm đó của ông ấy, ta nghĩ, có khả năng người cần phải đi Thanh Châu một chuyến.

Đi Thanh Châu?

Kỳ Vân Thư trở nên trầm mặc.

Nàng chậm rãi phản tích, "Nếu năm đó, Ngự Quốc Công rời xa kinh thành, đi tới Thanh Châu gặp Lý lão tướng quân, vậy thì, đó chắc hẳn là vì một sự việc rất nghiêm trọng."

"Những gì ta có thể giúp tiên sinh cũng chỉ có chừng đó, tình tình gia gia ta tương đối ngoan cố. Ta đoán chừng, chuyện năm đó, ông ấy căn bản không muốn đề cập tới. Nếu không, 14 năm trước, ông ấy cũng đã nói ra!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 188: Yêu tình gây họa

Những lời Giang phu nhân nói đều đúng.

Nếu năm đó Ngự Quốc Công đi tới Thanh Châu để gặp Lý lão tướng quân, thật sự có liên quan tới 《Lâm Kinh Án》. Vậy thì, vì sao mười bốn năm trôi qua, không thấy Lý lão tướng quân nhắc tới chuyện này.

Ngược lại, để Tần sĩ dư thượng tẩu lật lại vụ án?

Nhưng bất luận thế nào, nếu đã nhắc tới nó, Kỳ Vân Thư cảm thấy không thể không gặp Lý lão tướng quân.

Kỳ Vân Thư nghĩ tới đây, mở miệng nói: "Đa tạ Giang phu nhân đã báo, nhưng việc này liên quan rất rộng, mong rằng Giang phu nhân đừng nhắc tới chuyện ngày hôm nay cùng với bất kỳ người nào khác."

"Ta đã hiểu, Kỳ tiên sinh yên tâm." Giang phu nhân hơi dừng lại, nng theo vài phần ý này, nói: "Kỳ tiên sinh, tình tình đệ đệ nhà ta tương đối nóng nảy, nhiều lần va chạm với tiên sinh, hy vọng tiên sinh đừng để ở trong lòng."

Nếu như không đề cập tới điều này, Kỳ Vân Thư sớm đã quên.

Nàng cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi!

Lý Triệu là người phương nào, nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền biết, bất quá đó chỉ là một con hổ giấy không răng, người khác rống một câu đều không dám không can.

Đương nhiên, lời này trong lòng nàng biết là được, không cần nói ra.

Kỳ Vân Thư cười sáng khoái, nói: "Sự tình đã trôi qua, không cần nhắc lại nữa, ta cũng không để trong lòng."

Giang phu nhân lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm!

Nhìn thấy bầu trời âm đạm dường như muốn mưa, Giang phu nhân không ở lại lâu.

Nhưng trước khi rời đi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì.

Vì vậy, Giang phu nhân nói với Kỳ Vân Thư: "Đứng rồi, lúc ấy khi Ngự Quốc Công và gia gia ta nói chuyện với nhau ở trong phòng, thật ra trong lúc vô tình ta có nghe được vài câu. Dường như, hai người bọn họ nói về sự tình điều động binh mã, nhưng cụ thể một chút ta đều không rõ ràng lắm."

"Điều động binh mã?"

"Lúc ấy ta cũng không nghe rõ ràng lắm, nhưng chắc hẳn là nó."

Kỷ Vân Thư gật gù đầu: "Đa tạ!"

Sau khi Giang phu nhân rời đi không lâu, Kỷ Vân Thư lập tức đi tìm Cảnh Dung.

Hai ngày nay, mặc dù Cảnh Dung đang dưỡng thương, nhưng cả ngày vẫn luôn đi tới đi lui trong cung ngoài cung, nghe nói vị tướng quân Khúc Khương kia đã vào thành, chiến sự giữa hai nước đang rất căng thẳng, người có tâm tư kín đáo giống như Kỷ Trinh Đề tất nhiên sẽ không lơ là.

Lúc này, Cảnh Dung vừa lúc thay đổi triều phục chuẩn bị tiến cung, nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi tới, hắn lập tức phát tay với Lang Bạc, ý bảo Lang Bạc lui ra ngoài.

Lang Bạc cũng hiểu ý lui ra!

Thế giới của hai người, hẳn không nên quấy rầy!

Kỷ Vân Thư đi tới.

"Như thế nào? Mấy ngày nay không gặp bốn vương nên nhớ rồi sao?" Cảnh Dung nhường mày, cợt nhả.

Thật sự không biết xấu hổ!

Kỷ Vân Thư khẽ thở dài một tiếng trong lòng, nhanh chóng đi vào vấn đề chính, nói với hắn: "Ta không có ý định tới quấy rầy Vương gia người đang bận chính sự, nhưng mới vừa rồi Giang phu nhân có tới tìm ta."

"Hả? Bà ta tới nói lời cảm ơn?"

"Đó chỉ là một lý do, chúng ta chủ yếu nói về những gì đã xảy ra 14 năm trước."

Đề cập tới sự tình 14 năm trước, trong lòng Cảnh Dung lập tức trở nên căng thẳng, mang theo giọng điệu hoang mang, nói: "Mười bốn năm trước? Có liên quan với vụ 《Lâm Kinh Án》?"

Kỷ Vân Thư gật đầu.

"Thật ra rất kỳ lạ! Mười bốn năm trước Giang phu nhân không ở kinh thành, bà ta có thể nói điều gì?"

"Mặc dù bà ta không ở kinh thành, nhưng bà ta nói trước khi Ngự Quốc Công xảy ra chuyện, ông ấy từng tới Thanh Châu và gặp Lý lão tướng quân."

"Hả?"

"Ngự Quốc Công và Lý lão tướng quân dường như nói về sự tình liên quan tới điều binh khiển mã."

"Liên quan tới binh mã?"

Cảnh Dung vốn rất thờ ơ, nhưng hiện tại giống như đi qua một tầng sương mù, yên lặng không lên tiếng.

Kỷ Vân Thư nhìn hắn vài lần, hỏi: "Vương gia đang nghĩ gì vậy?"

Hắn cúi người, hai tay chấp sau lưng và tiến về phía trước vài bước, giọng điệu trầm ấm nói: "Ngự Quốc Công và Lý lão tướng quân vốn có quan hệ rất tốt, nếu như Ngự Quốc Công rời kinh và tới Thanh Châu gặp ông ấy cũng chẳng có gì lạ. Ngoài ra, năm đó Lý lão tướng quân tay nắm trọng binh, đề cập tới chuyện điều binh khiển mã cũng là điều bình thường."

"Vi thể ý của người cảm thấy việc này hoàn toàn không liên quan tới 《Lâm Kinh Án》?"

"Không hoàn toàn như thế, những gì Giang phu nhân nói là thật, sau khi Ngự Quốc Công trở về từ Thanh Châu, trong phủ lập tức xảy ra chuyện. Nếu nói đây là sự trùng hợp, vậy thì nó quá trùng hợp."

Kỷ Vân Thư yên lặng, muốn lắng nghe hắn nói tiếp.

Cảnh Dung suy nghĩ một lát trước khi nói với nàng: Mặc dù 《Lâm Kinh Án》cấp bách giống như lửa sém lông mày, nhưng hiện nay tạm thời hãy gác lại đã."

"Gác lại? Vì sao?"

Cảnh Dung giải thích: "Biên cương đang hỗn loạn, phụ hoàng ân chuẩn cho tướng lĩnh của đối phương vào kinh. Trong khoảng thời gian này, có lẽ sẽ rất bận, việc khai quan cần phải gác lại đã."

Trong khi nói, hắn lại thở dài một tiếng.

Chẳng trách Cảnh Dung luôn phải chạy qua chạy lại trong cung ngoài cung.

Kỷ Vân Thư cũng biết tầm quan trọng của việc này.

Nói rõ hơn một chút, lần này hai nước gặp nhau là để đàm phán. Nếu như đi đến được một thỏa thuận, chiến sự có thể sẽ không xảy ra, nếu không, bọn họ sẽ gặp lại nhau ở trên chiến trường!

Kỷ Vân Thư nhấp môi, nói: "Một khi đã như vậy, trong khoảng thời gian này ta muốn đi tới Thanh Châu."

"Không được!"

Nàng bị bác bỏ ngay lập tức!

"Vì sao?"

Cảnh Dung nói với thái độ kiên quyết: "Không có bốn vương ở bên cạnh nàng, nàng không thể đi đâu. Nàng muốn chết, nhưng bốn vương lại không có thời gian nhặt xác cho nàng."

Lần!

Trong lòng Kỷ Vân Thư lập tức dâng lên một đồng lửa giận, suýt nữa đã phát tác ra ngoài.

Cái miệng này, đợi đến ngàn năm sau khi nàng có may mắn quay lại về thời hiện đại, nàng nhất định phải cạy nó ra, ti mi nghiền cứu một phen.

Tuy nhiên, tính nết rất ôn hoà, tất nhiên sẽ không bộc lộ cơn giận, nàng đơn giản quay đầu đi.

Sau đó nàng nói một tiếng.

"Hay là... Vương gia muốn giam cầm ta?"

Cảnh Dung nhún mày: "Nàng biết bốn vương không có ý này, nhưng nàng là yêu tinh gây hoạ, đi đâu đều có thể xảy ra chuyện. Bốn vương vì nàng, toàn thân đều mang thương tích lớn lớn bé bé, nàng có thể thông cảm với bốn vương một chút, để bốn vương sống thêm vài năm nữa."

Thật đủ đáng thương!

Nhưng ——

"Hai vấn đề này không liên quan tới nhau." Kỷ Vân Thư phản bác.

"Có gì khác nhau? Nàng đi Thanh Châu, bốn vương có thể an tâm chờ ở kinh thành hay sao? Nếu nửa đường nàng xảy ra chuyện, trái tim này của bốn vương, chỉ sợ sẽ tan vỡ mất."

Giọng điệu của hắn mang theo đau đớn!

Kỷ Vân Thư bị hắn nói như vậy, lỗ tai đều đỏ lên, nàng lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, đối diện với ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung, sau đó, đỏ lên người hắn một chậu nước lạnh.

Nàng nói: "Chuyện biên cương cấp bách, mặc dù phải gác lại《Lâm Kinh Án》, nhưng không thể trì hoãn quá lâu. Ta tới kinh thành cũng là vì vụ án này, chỉ hy vọng sớm điều tra rõ ràng càng sớm càng tốt. Thanh Châu cách kinh thành không xa, chờ

sau khi gặp được Lý Bão tướng quân, hỏi chi tiết về cuộc gặp giữa ông ta và Ngự Quốc Công, ta sẽ lập tức trở về, sẽ không dừng lại. Nếu như người lo lắng ta chạy mất, có thể lưu Vệ Dịch lại, ta sẽ không thể vứt bỏ hắn đi."

Nàng đã dùng Vệ Dịch để thương lượng với hắn!

Nhưng Cảnh Dung vẫn không khiến mình bị đẩy vòng vòng.

"Không có gì có thể thương lượng." Hắn vẫn giữ thái độ kiên quyết, nói tiếp: "Cho dù bốn vương an bài cao thủ đi theo bảo vệ nàng suốt cả chặng đường, bốn vương cũng không an tâm khi nàng không ở bên người bốn vương. Tóm lại, đợi sau khi giải quyết xong chuyện biên cương, bốn vương sẽ đích thân mang nàng đi tới Thanh Châu. Hơn nữa, tính tình Lý Bão tướng quân rất cổ quái, nàng một mình tới đó, ông ta chưa chắc sẽ gặp nàng, nhưng nếu bốn vương ở đó, ông ta không dám không gặp."

Địa vị Vương gia được nâng lên thật cao!

Cần bản khiến Ký Văn Thư không có cơ hội phản bác!

Lúc này, thị vệ tới bẩm báo.

"Vương gia, người trong cung tới."

Cảnh Dung gật đầu.

Thái giám cúi đầu và bước từng bước nhỏ tiến tới, hai tay để ở hai bên.

Sau đó cung kính chấp tay: "Hoàng thượng có lệnh, truyền Dung Vương lập tức tiến cung."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hỏi Dung Vương, Hoàng thượng nói, đám tướng quân Khúc Khương hiện tại đã tiến cung, tuyền Vương gia lập tức tới đó nghị sự."

"Hiện tại đã tiến cung?"

"Vâng!"

Chuyện quá khẩn cấp, Cảnh Dung không dám chậm trễ thời gian.

Hắn gật gù đầu: "Đã biết, bốn vương lập tức tiến cung."

Thái giám vẫn chưa rời đi, thay vào đó lại chuyển ánh mắt tới trên người Ký Văn Thư.

Thái giám cung kính chấp tay, nói: "Ký tiên sinh, Tiểu Phi nương nương có chỉ, truyền ngài ngay lập tức tiến cung."

Cái gì?

Ký Văn Thư kinh sợ!

Chẳng lẽ nữ nhân kia, lại muốn nói với nàng về những chuyện bay trên bầu trời, chạy dưới mặt đất?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Hồng Môn Yến

Tiểu Phi vô cớ truyền chỉ, Ký Văn Thư bất đắc dĩ chỉ có thể tuân chỉ.

"Được!" Nàng đồng ý.

Sau khi cung nhân truyền xong tin tức thì lập tức rời đi!

Ký Văn Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái: "Theo lý, hôm nay tướng quân Khúc Khương sẽ tiến cung, Tiểu Phi vì sao còn có tâm tư tuyên triệu ta tiến cung?"

"Nếu nàng không muốn đi thì không cần phải đi, có bốn vương che chắn giúp nàng."

"Không cần thiết phải như vậy, có lẽ Tiểu Phi chỉ muốn hỏi về vụ án mất tích lần này."

"Nàng có thể ứng phó được không?" Cảnh Dung hỏi.

Trong lòng Ký Văn Thư do dự, nói: "Chưa nói tới có thể ứng phó hay không, lần trước không phải vẫn sống và rời khỏi cung đó sao!"

Cảnh Dung ngay lập tức nhăn mày lại, nghiêm túc nói: "Nàng và ta cùng nhau tiến cung lần này, nếu nàng còn dám đi trước, vứt bốn vương lại, bốn vương sẽ xử đẹp nàng."

Ồi trời!

Sao lại như thế này?!

Đối diện với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Cảnh Dung, Ký Văn Thư theo bản năng lui ra phía sau một bước, gật đầu.

Nàng nói: "Nhưng nếu như ta thật lâu vẫn chưa ra khỏi cung, Vương gia cũng không cần chờ ta."

Cảnh Dung hiểu ý của nàng.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo, nói với nàng: "Nếu như Tiểu Phi dám giam cầm nàng ở trong cung, bốn vương sẽ mang theo người xông vào trong đó, thấy một giết một."

Nàng xấu hổ đỏ mặt!

Cần phải bạo lực như thế hay sao?

Ký Văn Thư không có lời nào để nói.

"Sau khi tiến cung, ta sẽ an bài mấy tiểu thái giám canh giữ ở ngoài điện Tiểu Phi, nếu có chút động tĩnh nào, bọn họ sẽ lập tức báo cho ta biết." Cảnh Dung nói tiếp.

"Không cần!"

"Cần thiết!"

Thái độ của hắn rất kiên quyết!

Không tri hoãn thêm thời gian, hai người đi tới xe ngựa chuẩn bị tiến cung, Vệ Dịch bỗng nhiên lao ra, túm chặt cánh tay Ký Văn Thư, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

"Thư nhi, hãy đi cùng nhau!" Vệ Dịch nói một cách đáng thương!

"Vệ Dịch, ta không phải đi chơi, người ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, ta rất nhanh sẽ về."

Vệ Dịch lắc đầu!

"Nghe lời!"

Vệ Dịch vẫn lắc đầu!

Kỷ Vân Thư vốn định đuổi tay đẩy đẩy hấn, nhưng Vệ Dịch đột nhiên nói: "Ta sẽ không buông tay Thư nhi, nếu không, Thư nhi đi rồi, ta sợ... ta sợ sẽ không còn gặp lại Thư nhi nữa."

Ách!

"Vệ Dịch....."

"Thư nhi, ta đi cùng có được không?"

Lúc này, giọng nói của Cảnh Dung đột nhiên truyền ra từ bên trong xe ngựa: "Đi lên đi, mang hấn theo."

Vừa nghe được lời này, Vệ Dịch lập tức vui vẻ, nhanh chóng chui vào xe ngựa, gọi vài tiếng "Ca ca rất tốt!"

Kỷ Vân Thư bước lên xe ngựa, trừng mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái.

Nhưng hấn híp mắt lại, lười biếng nói một câu: "Hấn muốn đi theo thì cứ để hấn đi theo."

"Đó là hoàng cung!" Kỷ Vân Thư nhắc nhở một câu.

"Bổn vương biết!" Cảnh Dung thờ ơ nói.

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn kiên trì giữ vững lập trường của mình, nhìn về phía Vệ Dịch: "Vệ Dịch, đi xuống."

"Thư nhi....."

"Đi xuống!"

Vệ Dịch buông đầu xuống, biết Kỷ Vân Thư tức giận, đuổi tay kéo ống tay áo của nàng: "Thư nhi đừng tức giận, ta sẽ xuống."

Vệ Dịch vẫn luôn cúi đầu, cực kỳ đáng thương!

Nhìn thấy Vệ Dịch như vậy, Kỷ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng.

Vệ Dịch, chờ sau khi 《Lâm Kinh Âm》 kết thúc, ta hứa với ngươi, chắc chắn sẽ ở bên cạnh ngươi thường xuyên hơn!

Chờ sau khi Vệ Dịch xuống xe ngựa, Cảnh Dung đột nhiên vén rèm lên, mệnh lệnh Lang Bạc: "Ngươi không cần tiến cung cùng ta, hãy trông chừng Vệ Dịch, đưa hấn đi ăn những gì hấn thích, để hấn chơi thỏa thích."

"Vâng!"

Sau khi mình xe buông xuống, Cảnh Dung nhìn thấy Kỷ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc, hấn liền nói: "Nếu Vệ Dịch muốn đi theo, nàng cần gì phải như vậy."

"Ta không phải Vương gia, không thể kéo theo người khác vào trong nước sôi lửa bỏng."

"Sao lại nói như vậy?"

"Vệ Dịch không nên bị cuốn vào bất luận sự tình nào."

Nàng trả lời ngắn gọn rõ ràng!

Cảnh Dung không nói nữa!

Vệ Dịch nhìn xe ngựa xa dần, phồng miệng lên, ngồi xuống ở bậc cửa ngoài phủ, một chân không ngừng xoa tới xoa lui trên mặt đất.

Lang Bạc đi đến bên cạnh hấn, mang theo giọng điệu lấy lòng, tình tế hỏi: "Vệ công tử, hay là ta mang ngươi đi ăn hồ lô đường?"

Hấn lắc đầu: "Không cần, ta muốn ở chỗ này chờ Thư nhi."

"Hay là vào trong chỗ?"

"Đã nói không cần! Ta muốn chờ ở đây."

Cứng đầu!

"Vệ công tử....."

Lang Bạc còn nói chưa xong đã bị Vệ Dịch gián đoạn, Vệ Dịch bữu môi, ứa nước mắt, ngược đầu lên nhìn Lang Bạc.

Hỏi: "Ngươi nói xem, có phải Thư nhi đã chán ghét ta rồi hay không?"

Câu hỏi này đến quá đột ngột, Lang Bạc trong lúc nhất thời không trả lời được, khóe miệng co giật.

Nếu hỏi về hành quân đánh giặc, hấn thật ra còn có thể đáp lại ba phần, nhưng về loại chuyện thể này, thật sự là làm khó hấn.

Lang Bạc nhún vai, bất đắc dĩ: "Vệ công tử, ngươi thật sự làm khó ta."

Vệ Dịch lại cúi đầu, nhìn đồ giấy sạch sẽ của mình, giờ chán ra, tiếp tục không ngừng xoa xoa mặt đất.

.....Edit & Dịch Emily Ton.....

Sau khi vào cung, Cảnh Dung lập tức vội vàng đi tới chính điện để thảo luận chính sự. Trước khi rời đi, hấn không ngừng nhắc nhở Kỷ Vân Thư cẩn thận một chút.

Nàng chỉ liên tục gật đầu với hấn!

Sau đó, nàng đi theo cung nữ đón nàng tới Chương Chấn điện.

Nhưng điều khiến nàng không thể tưởng được chính là, thì ra Tiêu Phi không chỉ tuyên triệu một mình nàng tiến cung.

Bên trong đại điện, nàng đã được sắp xếp một chỗ để ngồi!

Trên ghế, đều là những cỗ nương ăn mặc có chút hoa hòe lộ liễu.

Các nàng đều được xem như xinh đẹp!

Trong lòng nàng buồn bực, trong hồ lô của Tiêu Phi này, đang chứa đựng được gì?

Những nữ tử kia nhìn thấy nàng vừa tiến đến, thấy trên mặt nàng mang theo nửa tấm mặt nạ, tràn ngập cảm giác thần bí. Đúng là bởi vì như thế, những nữ tử đó càng hiện lên bộ dáng tò mò.

Bọn họ đều tình tứ đánh giá nàng.

Tự hỏi không biết nàng xấu hay đẹp!

Nhưng ——

Có một số cô nương thẹn thùng cúi đầu!

Khuôn mặt hơi ửng đỏ!

Có cô nương còn nhìn về phía nàng, mở miệng cười khúc khích!

Một số người, thậm chí còn cắn môi, hận không thể nhào vào trong lòng ngực nàng.

Đây còn không phải là hiệu quả từ một vụ án mất tích hay sao? Không ngờ đã khiến cho thanh danh của nàng trở nên vang dội!

Còn thu hút đám "ong bướm" này.

Nàng nhanh chóng tránh khỏi ánh mắt của những oanh oanh yến yến kia, đi đến giữa đại điện.

Sau đó nàng chấp tay: "Tham kiến Tiểu Phi!"

Tiểu Phi mang vẻ mặt triu mến, khoe miệng hiện lên tươi cười, giọng điệu ôn hoà, nói: "Kỷ tiên sinh không cần đa lễ, lần này bốn cung mở tiệc trong cung là vì tiên sinh, hy vọng tiên sinh sẽ không trách bốn cung tự tiện làm chủ."

Hà?

Mở tiệc cho nàng?

Đây là tình huống gì vậy?

"Thảo dân không hiểu ý của nương nương."

"Tiên sinh phá được vụ án mất tích, toàn bộ trong kinh thành đều nói tiên sinh quả thực rất thần kỳ, rất nhiều tiểu thư danh môn đều muốn nhìn thấy diện mạo tiên sinh. Bốn cung nghĩ, tiên sinh sớm hay muộn cũng phải cưới vợ sinh con. Hôm nay các tiểu thư tới đây, nếu không phải là tài nữ trượng môn, chính là thư hương thế gia. Bốn cung tin tưởng, bọn họ đều xứng đôi với tiên sinh tài trí."

Cái gì?

Đây là đang mai mối giúp nàng sao?!

Trong lòng bàn tay Kỳ Vân Thư ướt đầm mồ hôi!

Tiểu Phi này, bà ta đang muốn làm gì?

Kỳ Vân Thư cúi đầu: "Đa tạ ý tốt của nương nương, thảo dân xuất thân bản hàn, không dám nghĩ loạn."

"Từ xưa tới nay đều không sợ người khổ, chỉ sợ người khổ tâm. Tiên sinh được Dung Vương coi trọng, hiện giờ phá được vụ án mất tích, Hoàng thượng không ngại hết lời khen ngợi, tương lai thăng chức rất nhanh, đó là chuyện sớm hay muộn."

"Tâm ý của nương nương, thảo dân xin nhận, nhưng hiện giờ thành gia, thật sự còn quá sớm!"

Nàng từ chối lần nữa!

Khoe miệng Tiểu Phi hơi nhếch lên một chút, kiên nhẫn nói: "Tiên sinh không cần phải nóng lòng từ chối bốn cung, không bằng hãy ngồi xuống, chậm rãi nói chuyện."

Kỳ Vân Thư không có lựa chọn nào khác, nàng đã thâm nhập vào trong hang hổ, trốn cũng không thoát!

Nàng đành phải ngồi xuống một bên.

Nhưng từng đôi ánh mắt tò mò và khao khát nhìn qua khiến cả người nàng đều cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến: "Kỷ tiên sinh đáng người mình khâm, lại thông minh như thế, tướng mạo nhất định rất đẹp. Nếu như không ngại, có thể tháo mặt nạ xuống hay không?"

Đám nữ tử đều liên tiếp gật đầu tán thành, muốn nhìn thấy dung nhan tuấn tú của nàng.

Tiểu Phi âm thầm cười một tiếng âm hiểm, ngay sau đó nói: "Kỷ tiên sinh, một khi đã như vậy, người hãy tháo mặt nạ xuống đi."

Thì ra, đây là một Hồng Môn Yến!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 190: Bàn tính của Cảnh Huyền

Nàng sớm đã bắt an khi Tiểu Phi có lòng tốt mời nàng!

Nhưng không ngờ bà ta lại có ý xấu như vậy!

Kỳ Vân Thư hạ ánh mắt xuống, bình thần ngồi yên, giống như những lời Tiểu Phi nói đều không lọt vào trong lỗ tai nàng.

Không đồng ý cũng không trả lời.

"Kỷ tiên sinh, phải chăng có chỗ khó xử?" Tiểu Phi thấy nàng hoài nghi, nhướn mày lên hỏi.

Trong giọng nói rõ ràng không hề có ý tốt.

Một trong những nữ tử cũng phụ họa nói theo: "Hay là tiên sinh cố ý che mặt chính là vì tướng mạo xấu xí? Nhưng ta thấy nửa khuôn mặt lộ ra của tiên sinh vẫn khá nổi bật, chắc chắn là người anh tuấn."

Người thời xưa, thật sự thích tăng bốc người khác!

Kỳ Vân Thư nâng mí mắt lên, liếc mắt ngắm nghía nàng kia một cái, khuôn mặt phần hồng xinh đẹp với đôi môi đỏ, cũng xem như thanh tú, đáng tiếc, không thể che dấu được cặp mắt tự cao tự đại.

"Cô nương quá đề cao tại hạ, ta bất quá là một thường dân, nửa khuôn mặt này khá tốt, chung quy có thể bù đắp được thiệt hại cho nửa khuôn mặt kia của ta."

"Ý của tiên sinh, nửa khuôn mặt khác bị khuyết tật?"

"Đúng vậy!"

Nàng thẳng thắn trả lời!

Nữ tử ngay lập tức nghiêng đầu, nâng ống tay áo cheu hoa lên trên chóp mũi, nhắm mày lại.

Hiện lên bộ dáng có ý ghét bỏ!

Kỳ Vân Thư thu hết thần sắc và động tác của nữ tử này vào trong mắt, khoe miệng không thể không hiện lên một sự khinh miệt.

Mặc dù có khuôn mặt đầy phấn, nhưng đó chỉ là một loại phấn thô tục!

Tiểu Phi với như liếc mắt một cái, nói: "Tướng mạo tiên sinh như thế nào, chỉ cần tháo mặt nạ xuống sẽ rõ ràng ngay. Nếu tiên sinh nhìn trúng tiểu thư nào đó trong này, bốn cung sẽ mai mối giúp người."

Kỳ Vân Thư chấp tay với ý định từ chối: "Thảo dân....."

Không đợi nàng mở miệng, Tiểu Phi vung ống tay áo lên, ngắt lời nàng nói: "Tiên sinh đừng từ chối!"

Thật sự hùng hổ dọa người!

Kỷ Vân Thư hiểu rất rõ, giờ phút này bản thân mình giống như một con chim bị nhốt trong lồng, chỉ có thể mặc kệ những cảnh trúc trong tay Tiêu Phi tùy ý chọn lựa.

Thôi, muốn nhìn thì cứ nhìn đi!

Có lẽ những nữ nhân mặt đầy phấn này sau khi nhìn thấy tướng mạo của nàng, toàn bộ sẽ sợ tới mức chết khiếp, vậy cũng tốt!

Nàng gật đầu, quét mắt nhìn quanh một cái.

"Nếu như các vị cô nương muốn nhìn, Tiêu Phi nương nương lại có lệnh, vậy tại hạ tháo mặt nạ xuống là được."

Tiêu Phi rất vừa lòng gật đầu!

Nhưng mới đó bà ta lại âm thầm cong lên, nhìn Kỷ Vân Thư nâng tay, những ngón tay đặt ở trên nửa gương mặt nạ màu vàng, uốn cong, hơi dùng sức một chút, đang chuẩn bị nhấc chiếc mặt nạ lên.

Ánh mắt mọi người đều ngưng tụ trên khuôn mặt nàng.

Tất cả đều cực kỳ mong chờ!

Cực kỳ khát vọng!

Khuôn mặt Kỷ Vân Thư đang từ từ được hiện ra, đúng lúc này ——

"Mẫu phi!"

Cảnh Huyền nâng theo làn váy, bước đi như bay, hết sức vui mừng chạy vào.

Bởi vậy, Kỷ Vân Thư còn chưa hoàn toàn tháo mặt nạ xuống, một lần nữa đặt lại vị trí trên mặt, bình tĩnh ngồi đó.

Đám người hoàn toàn thờ dài một tiếng thất vọng!

"Huyền nhi? Sao con lại tới đây?" Tiêu Phi cau mặt, hỏi.

"Nữ nhi nghe cung nhân nói, mẫu phi mờ tiệp ở đại điện, mời các tiểu thư danh môn trong kinh thành, nữ nhi cũng muốn đến xem náo nhiệt."

"Yến hội lần này không liên quan tới con, con hãy lui ra đi." Tiêu Phi nghiêm túc nói.

Cảnh Huyền hành động giống như không có việc gì, nhìn về phía Kỷ Vân Thư, ngay lập tức phần chấn tĩnh thần, vui vẻ đi tới bên người nàng.

Cảnh Huyền tươi cười rạn rở nói: "Thì ra Kỷ tiên sinh cũng ở đây."

Kỷ Vân Thư đứng dậy, chấp tay: "Công chúa."

"Giữa người và ta không cần đa lễ." Nói xong, nàng kéo góc áo Kỷ Vân Thư, thân thể dán tới gần, miệng nhỏ chu lên, bắt đầu oán giận: "Mẫu phi cũng thật là, ngay cả khi tiên sinh ở chỗ này cũng không nói cho ta, nếu như biết Kỷ tiên sinh tới đây, ta nhất định sẽ ra cửa cung nghênh đón người."

Điều này.....

Kỷ Vân Thư một đầu đầy mờ mịt hỏi.

Nàng vốn định kéo ống tay áo của mình về từ trong tay Cảnh Huyền, nhưng Cảnh Huyền lại túm vô cùng chặt, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

Bộp ——

Tiêu Phi thấy thế, dùng một bàn tay đột nhiên đập mạnh ở trên ghế sơn son chạm ngọc, gằn dữ đứng dậy.

"Người tới, dẫn công chúa đi."

"Vâng!"

Cung nhân tiến lên, kéo Cảnh Huyền ra ngoài.

Cảnh Huyền vừa quay người, vừa đẩy cung nhân ra, vừa tức giận nói với Tiêu Phi: "Mẫu phi, lần này mờ tiệp, vì sao con không thể tới? Nữ nhi và tiên sinh lâu ngày không gặp, nếu như mẫu phi không cho con lưu lại yến tiệc, vậy con sẽ mang theo tiên sinh ra phía sau điện."

"Nói bậy, thân là công chúa, không ngờ con dám nói ra những lời đáng xấu hổ như thế." Tiêu Phi lạnh lùng sắc bén.

"Nữ nhi từ xưa tới nay vẫn luôn như vậy, có chuyện gì đều sẽ nói thẳng, nếu mẫu phi đang mờ tiệp, nữ nhi không quấy rầy nữa."

Nói xong, Cảnh Huyền lập tức lôi kéo Kỷ Vân Thư đi ra phía ngoài điện.

"Huyền nhi!"

Cảnh Huyền căn bản không để ý tới tiếng mắng của Tiêu Phi sau lưng, kéo Kỷ Vân Thư nhanh chóng bước ra khỏi đại điện.

Kỷ Vân Thư dừng bước, rút tay về.

Cảnh Huyền quay người nhìn nàng, lại nhìn thoáng qua phía trong đại điện, thấy không ai đuổi theo, khẽ miệng lúc này mới giờ liền nụ cười đắc ý.

Sau đó nói: "Sao những nữ tử dung tục đó có thể nhìn thấy tướng mạo người trước bàn công chúa được chứ? Bọn họ muốn thấy, cũng phải để bàn công chúa nhìn thấy trước tiên."

Tình cảnh thật đáng xấu hổ!

Tuy nhiên, nếu không phải có Cảnh Huyền đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ đêm nay sẽ phát sinh ra nhiều chuyện, nói không chừng tướng mạo của nàng sẽ đưa tới một số tin đồn. Nếu Tiêu Phi không quan tâm tới tướng mạo xấu xí của nàng, buộc phải mai mối và an bài một thể thếp cho nàng.

Nếu nàng cự tuyệt, chắc chắn chính là công khai đắc tội Tiêu Phi!

Nếu nàng đồng ý, nhưng thân phận nàng lại.....

Ngẫm lại đều cảm thấy tâm tư Tiêu Phi quả thực rất kín đáo!

Cũng may nàng vừa mới nghiền ngẫm tới đó, đã bị Cảnh Huyền đột nhiên thâm nhập báo loạn, một lần nữa giúp nàng thoát khỏi tình trạng khó khăn.

Thật sự nghĩ mà sợ!

Nàng còn chưa điều tra(Lâm Kinh Án), đã thua trong tay Tiêu Phi, thật sự quá không đáng giá.

Thấy Kỷ Vân Thư chậm rãi không nói gì, Cảnh Huyền bỗng chốc kéo tay nàng, thân mật nói: "Nếu như đã ra ngoài, vậy không ngại ra phía sau điện cùng với bàn công chúa."

"Đa tạ công chúa đã mời, nhưng hiện tại không còn sớm nữa, cáo từ."

Kỷ Vân Thư rút cánh tay về, khuôn mặt không có biểu tình chuẩn bị cất bước rời đi.

Sau một khoảnh khắc ——

"Chẳng lẽ tiên sinh không muốn gặp Vệ Dịch sao?"

Hả?

"Người vừa nói gì?" Kỳ Vân Thư dừng bước, xoay người lại hỏi.

Cánh Huyền thất vọng: "Thì ra trong lòng tiền sinh lo lắng nhất, chính là Vệ Dịch!"

"Vì sao nhắc tới hắn? Người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Không phải tiền sinh đang vội ra khỏi cung hay sao?" Cánh Huyền xoay người qua, hai tay ôm ngực, có chút vui đùa.

Kỳ Vân Thư lo lắng, nghiêm túc nói: "Công chúa, nếu người muốn gây khó khăn cho ta thì cứ tự nhiên, nhưng đừng thương tổn tới Vệ Dịch."

"Bản công chúa khi nào sẽ سه thương tổn tới hắn? Ta bất quá chỉ sai người mang hắn tiến cung, hiện tại tiểu tử kia đang nhàn nhã ăn điểm tâm ở phía sau điện. Như thế nào, hiện tại có bằng lòng theo ta ra phía sau điện hay không?"

Sắc mặt Kỳ Vân Thư nóng, không hề do dự nói: "Mang ta đi tìm hắn."

"Được!" Cánh Huyền cực kỳ vừa lòng.

Vì thế, Cánh Huyền lập tức kéo theo nàng, vội vã đi về phía sau điện.

Đọc theo đường đi, Cánh Huyền có chút lo lắng hỏi nàng: "Lần trước ta có nói với mẫu phi về vụ án mất tích, sau khi mẫu phi nghe xong, không hiểu vì sao lại cấm túc ta ở trong cung, không cho ta ra khỏi cung. Sau đó ta nghe nói người và hoàng huynh bị thương, ta thật sự rất lo lắng."

Giọng điệu của Cánh Huyền hoàn toàn mang theo lo lắng.

Thì ra ——

"Là người?" Kỳ Vân Thư kinh ngạc.

Cánh Huyền không rõ: "Cái gì là ta? Ta thật ra đang muốn hỏi người một chút, người bị thương thế nào?"

Nàng lắc đầu: "Ta không sao!"

Kỳ Vân Thư nói với giọng lạnh lùng tới cực hạn!

Không ngờ, thì ra Cánh Huyền đã nghe lên nàng và Cánh Dung nói chuyện, sau đó bất cần nói lại với Tiểu Phi, lúc này mới xảy ra chuyện Diệc Vương nhanh chân đến trước bắt được Cam Trù Lương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Bớt

Phía sau Chương Chết điện.

Vệ Dịch dạo bước đi quanh, tới tới lui lui ở bên ngoài, không ngừng nhìn xem xung quanh.

Vệ Dịch vốn đang ở bên ngoài Dung Vương phủ chờ Kỳ Vân Thư trở về, không ngờ có người trong cung tới, nói với Vệ Dịch nếu muốn tìm Kỳ Vân Thư thì theo bọn họ tiến cung.

Lang Bạc thân là cận vệ Dung Vương, tất nhiên không thể kháng lại ý chỉ của công chúa, chỉ có thể tro mắt nhìn Vệ Dịch bị mang đi.

"Vì sao Thư nhi vẫn chưa tới?"

Vệ Dịch nhìn xung quanh hồi lâu!

Bước chân hần bồi hồi tại chỗ một hồi thật lâu, sau đó thối lui.

Đột nhiên sau lưng hắn đụng phải một người!

Lộp bộp ——

Âm thanh của những hạt ngọc trai rơi xuống mặt đất.

Vệ Dịch hốt hoảng, quay người lại lập tức nhìn thấy một bà lão đang cúi người để nhặt đồ lên.

Những viên ngọc trai rơi đầy đất, vương vãi khắp nơi.

"Thực xin lỗi, ta không cố ý, thực xin lỗi, ta giúp bà nhặt chúng."

Vệ Dịch nhanh chóng cúi người ngồi xổm xuống, giúp đỡ bà lão nhặt những hạt ngọc trai.

"Là lão nô không tốt, đụng vào công tử." Bà lão thở hổn hển nói, cúi đầu xuống thấp hơn, đôi tay già nua nhăn nheo, run rẩy nhặt từng hạt ngọc trai để vào trong hộp gỗ.

Vệ Dịch vội vàng xoa tay: "Không phải, là ta đã đụng phải bà bà, là ta sai, không phải bà bà không tốt!"

Bà lão ngẩng đầu lên, mái tóc hoa râm rối bù trên trán, vẻ ngoài hốc hác, nếp nhăn lấp kín khuôn mặt, cực kỳ tiêu tụy.

"Công tử hãy để lão nô tự nhặt chúng lên."

"Không sao, ta giúp bà bà cùng nhặt."

Tay chân Vệ Dịch tương đối linh hoạt, lau khô những hạt ngọc trai trên quần áo mình, sau đó mới đặt vào trong hộp.

Sau khi nhặt hết ngọc trai cho vào trong hộp, lúc này Vệ Dịch mới cẩn thận nâng bà lão đứng dậy.

"Bà bà không sao chứ?"

"Lão nô không sao, đa tạ công tử."

"Không sao không sao!" Vệ Dịch tươi cười rạng rỡ.

Bà lão ôm hộp gỗ trong tay, vẻ mặt hiền lành, cung kính khom người.

"À, thì ra vẫn còn một hạt ở trên mặt đất." Vệ Dịch lập tức hô lên một tiếng, nhanh chóng xoay người nhặt lên.

Khi Vệ Dịch vừa cúi người xuống, phía sau cổ hắn hiện ra một cái bớt có hình cánh hoa màu đỏ.

Bà lão vô tình nhìn thấy nó!

"Đây là bớt?"

Khuôn mặt hiền lành của bà lão ngay lập tức hiện lên thần sắc kinh ngạc không thể nào che dấu.

Vệ Dịch đứng dậy, xoa xoa hạt ngọc trai nơi ông tay áo, sau đó đặt vào trong hộp và nở nụ cười: "Bà bà, đã nhặt hết rồi."

"Bớt kia ở trên cổ công tử?"

"Bớt?" Vệ Dịch cúi tay sờ sờ gáy mình, nhanh chóng nói: "Bà bà đang nói cái bớt trên cổ ta sao?"

Đôi mắt bà lão run rẩy, cứng nhắc gắt đầu.

"Ồ, nương nói, nó đã có ở đó từ khi ta sinh ra."

"Từ khi sinh ra đã có?" Giọng điệu của bà lão rất nhỏ, cặp mắt kia vốn luôn nheo lại, lúc này kinh ngạc mở to, thân mình run rẩy, hỏi: "Công tử, có thể cho lão nô nhìn kỹ lại cái bớt kia không?"

"Có thể!"

Vệ Dịch trực tiếp cong lưng, đẩy tóc ra, để bà lão có thể cẩn thận nhìn xem một chút.

Chiếc bớt hình cánh hoa màu đỏ, được nhìn thấy rất rõ ràng.

Hốc mắt bà lão đột nhiên đỏ ửng, hai chân mềm nhũn, lão đảo lui ra phía sau vài bước, chiếc hộp trong tay cũng bị rớt trên mặt đất.

Tách tách ——

Những hạt ngọc trai một lần nữa rơi đầy đất!

"Bà bà, những hạt ngọc lại rơi ra rồi."

Vệ Dịch kinh hô một tiếng, sau đó tiếp tục quý rạp xuống mặt đất, nhặt lên từng hạt ngọc.

Hắn hoàn toàn không hề chú ý tới thần sắc của bà lão.

Lúc này, vài cung nữ trong điện vừa lúc nhìn thấy, vội vàng đi qua giúp nhặt lại những hạt ngọc vương vãi.

Cung nữ dẫn đầu kéo bà lão qua một bên, nói: "Trương ma ma, không phải đã nói bà mang những hạt ngọc này tới Thượng Y Cục hay sao? Sao bà vẫn còn ở đây?"

"Ta....."

"Quên đi, ta sẽ để Quý nhi đưa đi, thật phiền toái." Cung nữ thờ dãi một tiếng, lắc đầu.

Đợi sau khi những hạt ngọc trai lại nằm ở trong hộp lần nữa, cung nữ dẫn đầu sai người mang theo Trương ma ma nhanh chóng rời đi.

Trước khi rời đi, Trương ma ma lưu luyến mỗi bước chân quay đầu nhìn Vệ Dịch, mắt ứa lệ.

Vệ Dịch gãi đầu, không hiểu!

"Vệ công tử, công chúa phân phó, nói người hãy vào chờ trong điện." Cung nữ kia nói.

"Không phải đã nói sẽ mang ta đi tìm Thụ nhi hay sao? Vì sao Thụ nhi vẫn còn chưa tới?" Vệ Dịch có chút sốt ruột.

"Nô tỳ không biết, chỉ biết công chúa sai bọn nô tỳ trông chừng vệ công tử."

"Nhưng ta muốn tìm Thụ nhi!"

"Điều này....."

Cung nữ không biết làm thế nào để trả lời Vệ Dịch.

Đúng lúc này bên ngoài điện có người hô to một tiếng "Công chúa".

Vệ Dịch nghe tiếng vọng tới thì lập tức quay người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ký Vân Thụ bên cạnh Cảnh Huyền.

"Thụ nhi!"

Vệ Dịch vui sướng hét lên một tiếng, sau đó vọt qua.

Ký Vân Thụ vừa mới rào bước tiến lên, nháy mắt đã thấy Vệ Dịch nhào tới, nàng đã thành thói quen, vì vậy không cần phải trốn.

Tuy nhiên ——

Cảnh Huyền ngay lập tức dang hai tay ra, đứng chắn trước mặt Ký Vân Thụ để ngăn cản hắn.

May mắn Vệ Dịch dừng lại kịp thời, nếu không lúc này chỉ sợ đã đụng vào người Cảnh Huyền.

"Người là một đại nam nhân, vì sao lúc nào cũng nũng nịu muốn nhào vào trong lòng ngực người khác như vậy?!" Cảnh Huyền trừng mắt nhìn hắn.

Vệ Dịch phồng miệng lên: "Không phải ta muốn ôm người."

"Ôm Ký tiên sinh cũng không được."

"Hừ!"

Ký Vân Thụ nhanh chóng vòng Cảnh Huyền, nắm lấy cánh tay Vệ Dịch, lo lắng hỏi: "Vệ Dịch, người không sao chứ?"

"Ta không sao, Thụ nhi không cần lo lắng, thật ra người đi đã lâu vẫn chưa trở về, ta chờ người ở cửa rất lâu."

Không sao thì tốt! Ký Vân Thụ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xoay người chất vấn Cảnh Huyền: "Công chúa, người rốt cuộc muốn đang làm gì? Vì sao lại mang Vệ Dịch tiến cung?"

Cảnh Huyền hơi nóng nảy, quay qua ra lệnh cho mấy cung nữ một bên: "Mấy người các người đều lui hết đi."

"Vâng!"

Toàn bộ cung nữ lui ra!

Lúc này Cảnh Huyền mới khó chịu nhìn Ký Vân Thụ, nói: "Nếu không dùng Vệ Dịch tới để áp chế người, sao người có thể nguyện ý tới đây nói chuyện với ta?"

"Người quả thực là đang hồ nháo."

"Hồ nháo thì như thế nào? Từ nhỏ, bản công chúa muốn cái gì thì có cái đó, nhưng người mình thích lại không thể chiếm được, mà trong lòng người cũng chỉ có Vệ Dịch, trong mắt người có từng nhìn thấy bản công chúa hay không?"

Giọng điệu của Cảnh Huyền ngẹn ngào, lúc nói chuyện, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Ký Vân Thụ không thích nhất là nhìn thấy nữ nhân khóc, cũng ghét nhất là gặp phải người vô cớ gây rối.

Trong lúc nhất thời, Ký Vân Thụ đột nhiên cảm thấy não mình đau đớn một trận, đơn giản nói thẳng: "Công chúa, người và ta không có khả năng!"

"Vì sao không có khả năng!"

"Ta không biết nói với người thế nào."

"Bản công chúa chưa bao giờ thật tình thích một người, lần này ta đối với người là chân tình. Tâm ý này của ta, vì sao người không hiểu?"

Cảnh Huyền cực kỳ nghiễm túc!

Nàng vốn định cúi tay kéo Ký Vân Thụ, nhưng tay vừa vươn ra, lại rơi vào khoảng không.

Ký Vân Thư lùi ra sau một bước, ngược lại, nói với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, người xoay người sang chỗ khác."

"Ồ!"

Vệ Dịch rất ngoan ngoãn, cũng không hỏi vì sao, nói một tiếng đồng ý và dịch bước chân, xoay người đi.

Cánh Huyền không hiểu vì sao, nàng đang vừa mới chuẩn bị hỏi, cô tay đột nhiên bị Ký Vân Thư cầm lấy, nâng lên.

"Người làm gì vậy?"

"Làm công chúa mất hết hy vọng."

Hả?

Ký Vân Thư nhanh chóng ấn tay nàng về phía trước ngực mình.

Cánh Huyền lập tức đỏ mặt, nhưng đợi đến khi bàn tay rõ ràng dán ở trước ngực Ký Vân Thư, cả người nàng bắt đầu run lên.

Hai mắt trừng kín!

Cả người nàng cứng đờ hồi lâu, hít một hơi thật sâu, không thể tin nổi nói: "Người..... là nữ?"

Ký Vân Thư buông tay nàng ra, nhẹ nhàng găt đầu.

Sau đó nói: "Nếu như ta không đoán sai, mẫu phi người, cũng đã biết ta là thân nữ tử."

"Không có khả năng!" Sắc mặt Cánh Huyền trắng bệch, dùng sức lắc đầu.

Chân tướng này, tới quá nhanh!

Ký Vân Thư lạnh mặt: "Hôm nay mờ tiệc, nếu không phải công chúa xuất hiện, chi sợ Tiêu Phi nương nương sẽ chi định loạn uyên ương, ta tất nhiên sẽ bị lộ ra thân phận nữ tử."

Cánh Huyền liên tục lui ra phía sau vài bước.

Nàng vẫn đều đặn lắc đầu.

"Không có khả năng! Mẫu phi không có khả năng biết người là nữ, mẫu phi rõ ràng biết ta đối với người..... Tóm lại, không có khả năng! Không, nếu như mẫu phi đã biết người là nữ, không có lý gì mà không nói cho ta."

Ngay lập tức, nước mắt tràn mi!

Ký Vân Thư trầm ngâm một tiếng: "Có lẽ, bà ấy chỉ chưa kịp nói cho người biết."

"....."

"À, công chúa không phải muốn biết tướng mạo của ta hay sao? Ta sẽ tháo mặt nạ xuống, để người có thể nhìn thấy rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192

Ký Vân Thư tháo xuống mặt nạ vàng trên mặt.

Lộ ra vết sẹo trên mặt!

"Công chúa hãy cẩn thận nhìn xem."

Cánh Huyền không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nhìn thấy vết sẹo trên mặt Ký Vân Thư, nàng vẫn kinh ngạc một chút.

Cảm giác giống như bị sét đánh, có thể cảm nhận được rất rõ ràng chính xác!

Một hồi thật lâu sau đó, nàng mới lên tiếng hỏi, "Người..... mặt người vì sao lại như vậy?"

Tiếng nói của nàng rõ ràng run rẩy!

"Bị trăm bạc gây ra, để lại sẹo." Ký Vân Thư bình tĩnh trả lời, sau đó mang mặt nạ lên lần nữa.

Cánh Huyền còn chưa kịp tiêu hóa hết, miệng há to, nước mắt bắt đầu ứa ra, không biết nói gì.

Ký Vân Thư bỗng gọi một tiếng "Vệ Dịch!"

Vệ Dịch lúc này vẫn luôn đưa lưng về phía nàng, ngốc nghếch đứng tại chỗ.

Hắn nghe lời như vậy!

Nghe thấy Ký Vân Thư gọi hắn, lúc này mới xoay người lại, hỏi, "Thư nhi, có phải có thể về rồi hay không?"

"Ừ!"

Nàng găt đầu, duỗi tay kéo hắn, sau đó nói với Cánh Huyền, "Cho dù như thế nào, ta vẫn là muốn đa tạ công chúa đã giải vây giúp ta."

Giọng nói rơi xuống, Ký Vân Thư lập tức mang theo Vệ Dịch rời đi!

Cánh Huyền hơi giật mình ngẩng người đứng tại chỗ, ánh mắt mê ly, không hề có tiêu cự.

Trong lòng nàng cảm thấy bất ổn!

Bên kia, trong Chương Chất điện phát sinh lên nhiều gợn sóng ——

.....

Trong điện thảo luận chính sự!

Hầu hết những người liên quan trong triều đều có mặt tại đây.

Kỷ Trinh Đế ngồi ở phía trên long ý, trên người mặc hoàng bào Cửu Long, đôi tay căng cứng đặt ở phía trên hai chân, nghiêm trang ngồi thẳng.

Phía trong đại điện, đứng hàng đầu tiên là Thái Tử, Diệc Vương, Cảnh Dung, và phía sau chính là văn võ đại thần.

Ngay cả Kỷ Lê và Kỷ Hoàn cũng đều ở đây.

Cũng đứng, hai người này đều là đại thần trong triều, sau khi hồi hương lo tang sự xong xuôi, tất nhiên phải ra roi thúc ngựa hồi kinh.

Hiện tại, cả hai người đều trần ngập tức giận!

Trong số những người có mặt, có ba nam tử mặc áo giáp thô sơ ngừng cuồng đứng giữa đại sảnh. Những người mặc áo giáp này chính là người Khúc Khương, khung áo được làm bằng sắt, liên kết với ngực và phần sau, những mảnh kim loại nối với nhau kết thành vảy cá, phía dưới là đệm đầu gối, tạo thành áo giáp được che phủ từ chân tới mặt.

Ba người đứng thành hình tam giác, lạnh giá bản người!

Người đứng đầu là một hán tử cường tráng gần 40 tuổi, có râu quai nón, lông mày đen nhánh, có thể thấy được sự hung hãn của người Khúc Khương.

Thì ra người này chính là vị tướng quân thông minh hơn người —— Uất Trì Lâm.

Người này chấp tay, "Bái kiến hoàng đế Đại Lâm."

Kỳ Trinh Đế không hiện lên sắc gì, nói, "Uất Trì tướng quân không cần đa lễ."

"Vâng!"

Ánh mắt Uất Trì Lâm lạnh như băng hàn, nhìn thoáng qua viên tướng nhỏ bên cạnh, viên tướng nhỏ lập tức đem mang hậu lễ trình lên.

"Hoàng thượng, đây là trân phẩm mà Khúc Khương Vương cố ý đưa tới, dâng lên Hoàng thượng."

Lão thái giám đi tới, tiếp nhận lễ vật, đưa tới trước mặt Kỳ Trinh Đế, sau đó mở hộp ra.

Bên trong, chính là một cái sừng trâu cực kỳ trân quý!

"Vật này là năm đó Đại vương Nam chinh Bắc thảo có được, vẫn luôn trân quý nó, lần này người đã từ bỏ thứ yêu thích và dâng tặng lên Hoàng thượng." Uất Trì tướng quân nói.

Kỳ Trinh Đế gật gù đầu, không nói thích cũng không nói không thích, lão thái giám nhận lấy chiếc hộp.

"Tâm ý của Khúc Khương Vương, trẫm đã nhận được." Kỳ Trinh Đế trầm giọng, nói tiếp, "Đại Lâm và Khúc Khương đã ngừng giao chiến 5 năm qua, khi định ra minh ước về lãnh địa, không được kích trống khởi binh, bức thư minh ước này, Uất Trì tướng quân chắc là không thể không biết chứ?"

"Bốn tướng tất nhiên biết rõ."

"Nếu đã biết rõ, vì sao lần này lại vi phạm minh ước, đi ngược với nó?" Kỳ Trinh Đế nói giọng rất hồn hậu, cực kỳ uy nghiêm.

Uất Trì chỉ nói, "Lần này bốn tướng vào kinh, chỉ mang tới hậu lễ của Đại vương, tự nhiên biểu lộ mối phản thành ý của Khúc Khương, tuyệt đối sẽ không vi phạm minh ước, càng không hi vọng hai nước sẽ xảy ra giao chiến, tạo nên vô số thương vong."

Không đợi Kỳ Trinh Đế mở miệng, Thái tử Cảnh Hoa một bên không thể kìm nén được!

Hắn tiến lên, khinh thường nói.

"Buồn cười! Uất Trì tướng quân mang theo ba vạn binh mã, nhiễu loạn mười vạn binh mã nơi biên cương chúng ta, trên dưới trong triều đều nói rằng người không phải là người bình thường. Người là người hành quân đánh giặc, có cách dụng binh, giỏi về chiến thuật. Lần này người vào kinh thành Đại Lâm ta, không ngờ còn nói sẽ không vi phạm minh ước? Không muốn hai nước khai chiến? Đây không phải rất buồn cười hay sao? Nếu như người không muốn khai chiến, hà cớ gì phái binh lính tấn công biên cương chúng ta?"

Ngay cả khi Thái tử có chút lỗ mãng!

Tình tình cũng có chút bốc đồng!

Nhưng những lời nói này, thực sự khiến người há giận!

Nhưng nói đến cùng, bao cô chính là bao cô, cho dù ám hiểu về vuốt móng ngựa, vẫn chẳng phân biệt được tình hình đã tự tiện xuất đầu, quả thực chính là tự tìm đường chết!

Kỳ Trinh Đế khụ một tiếng, sắc mặt nhanh chóng đen lại.

Cảnh Hoa dường như ý thức được điều gì, thôi lui qua một bên, trong khi Cảnh Diệc ngậm cười trong lòng.

Đối với Cảnh Dung, hẳn chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lắc đầu!

Liên quan tới chất vấn của Thái tử Cảnh Hoa, Uất Trì Lâm cũng không vội giải thích, mặc dù lớn lên với dáng vẻ là hán tử thô ráp, nhưng tác phong hành sự thật ra rất tinh tế tỉ mỉ.

Uất Trì Lâm ngừng đầu, nghiêm túc nói với Kỳ Trinh Đế, "Hoàng thượng, trong đó có hậu lễ!"

"Hậu lễ ư? Uất Trì tướng quân cứ việc nói ra, trẫm sẽ cân nhắc mọi thứ."

"Thật ra bốn tướng phụng mệnh mang binh tới, vẫn chưa hề tấn công bất kỳ lãnh thổ nào của Đại Lâm!"

"Hả?"

Uất Trì Lâm tiếp tục nói, "Năm năm trước, Đại Lâm và Khúc Khương đã khai chiến nửa năm, quốc gia chúng ta thất bại, từ đó đã định ra minh ước. Khúc Khương chúng ta mấy năm đều liên tục tiến cống, đòi lấy sự hoà bình vĩnh cửu giữa hai nước. Đại vương có lòng vì dân, không muốn trăm họ lầm than, tất nhiên sẽ không vi phạm minh ước. Bốn tướng phụng mệnh Đại vương, lần này đi tới Đại Lâm, mặc dù có tình quấy rối biên cương một hồi, nhưng chưa từng khiến một binh một tướng Đại Lâm bị thương."

Mọi người khó hiểu!

Rốt cuộc trong hồ lô của hắn ta có gì?

Cảnh Diệc liếc mắt nhìn Kỳ Trinh Đế một cái, thấy vẻ mặt Kỳ Trinh Đế cũng rất bối rối, hẳn tức thời tiến lên.

Hai tay chấp lại giờ lên, ôn hoà nói với Uất Trì Lâm, "Uất Trì tướng quân lúc ở biên cương, không hề phái sứ thần ra mặt nói rõ nguyên do, giờ phút này đang ở trong hoàng thành Đại Lâm chúng ta, vì sao không thẳng thắn nói ra? Đến tốt cùng là có chuyện gì?"

Uất Trì nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Diệc một cái, sau đó đối mặt với Kỳ Trinh Đế, nói.

"Đại vương phân phó, bốn tướng nhất định phải gấp mặt giải thích ý đồ tới đây với Hoàng thượng, vì vậy vẫn chưa cử sứ thần tiến đến. Liên quan tới ba vạn quân binh mã tiến đến dưới thành gần biên cương, Lương tướng quân đóng giữ biên thành Lương Văn không hiểu vì sao lại ném quân kỳ, ra lệnh cho mười vạn binh mã gây áp lực cho tướng sĩ và ba vạn quân ta. Bốn tướng lo sợ sẽ gây rạn nứt cho hai nước, vì vậy đánh phải tạo ra một cuộc chia rẽ để đánh lui Lương tướng quân trong khi chờ đợi một lời tuyên triệu của Hoàng thượng, giải vây khốn cảnh."

Thì ra là thế!

Thần sắc âm trầm của Kỳ Trinh Đế càng ngày càng thâm.

Đôi tay Kỳ Trinh Đế đặt ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm, nặng nề dẫm một đấm, cả giận nói, "Lương Văn này từ khi nào thì hoang đường như thế? Trẫm phái hắn đóng giữ biên cương, trao cho hắn mười vạn binh mã, không ngờ hắn lại làm việc như thế! Biên cương nếu xảy ra sơ xuất gì, hẳn có thể dẫm đường nói sao?"

Nói xong, ra lệnh một tiếng, "Người tới, phụng ý chỉ của trẫm, cấp tốc cách chức tướng lĩnh Lương Văn, phạt đánh tám mươi đại bản. Nếu hắn không chết, hãy treo mang về kinh thành, treo trên tường thành ba ngày. Đối với việc biên thành, tạm thời bổ nhiệm đại tướng Tả Phong tới quán chế."

"Vâng!" Thị vệ lĩnh mệnh lui ra.

Lương Văn kia tốt xấu cũng là tướng lĩnh, ra trận giết địch, kiểu dũng thiện chiến, nhưng Kỳ Trinh Đế vừa nghe xong lời nói một bên của Uất Trì Lâm, không ngờ đã hạ lệnh ngay trước mặt mọi người, cách chức tướng quân Lương Văn.

Người khác cảm thấy rất qua loa!

Nhưng người thông minh lại có thể hiểu được!

Một mặt, chính là thể hiện Kỳ Trinh Đế dùng người làm việc nghiêm minh! Do đó đưa ra một lời cảnh cáo đối với Uất Trì Lâm!

Cánh cáo Uất Trì Lâm cần phân biệt rõ quân và thần, nếu như dám làm xằng bậy, Uất Trì Lâm sẽ là Lương Văn thứ hai.

Về mặt khác, hành động của Kỳ Trinh Đế chính là xoá bỏ chấm ngòi chiến tranh giữa hai nước, để tránh trong tương lai Khúc Khương nắm lấy điểm này, tạo nên tác phẩm văn chương, dựng binh tiến công.

Kỳ Trinh kiềm chế tức giận của mình, nói, "Hiểu lắm trong đó, trăm đã nghiệm túc xử lý, Uất Trì tướng quân hiện tại có thể nói ra ý đồ đến đây!"

Uất Trì gật đầu, "Bốn tướng phụng lệnh Đại vương, tiến tới cầu thần."

"Cầu thần?"

Cầu thần?

Hai chữ này vừa nói ra, toàn bộ cả triều văn võ đồng loạt ồ lên!

Tay giấu trong ống tay áo của Cảnh Dung nắm chặt thành nắm đấm!

Từ đầu tới cuối, hắn vẫn luôn quan sát Uất Trì Lâm, mặc dù người này cao lớn uy mãnh, đúng thật là một vị đại tướng, nhưng.....

Những lời hắn ta nói, có một loại hương vị lỗi thời và rất tuần tự, giống như ——

Đang trần thuật lại lời nói của người khác! Không giống như xuất phát từ bản thân hắn ta!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Người trên xe lẫn thần bí

Bên ngoài cửa cung!

Bầu trời đã tối đen!

Ký Vân Thư mang theo Vệ Dịch tới chỗ cửa Nam, dọc theo đường đi thật ra có tiểu thái giám mang theo đèn lồng, thấp sáng con đường dưới chân.

Xe ngựa Dung Vương phủ chờ ở bên ngoài, Lang Bạc cũng có mặt ở đó.

"Ký tiên sinh, cuối cùng ngài cũng ra tới." Lang Bạc lo lắng.

Ký Vân Thư nhẹ nhàng gật đầu.

Lang Bạc nhìn về phía Vệ Dịch, quan tâm hỏi, "Vệ công tử, công chúa có gây khó dễ với ngài hay không?"

Vệ Dịch lắc đầu, mỉm cười rạng rỡ, "Không có!"

"Vậy là tốt rồi, trời đã không còn sớm nữa, hai vị lên xe ngựa trước đi, Vương gia chắc hẳn sẽ nhanh ra ngoài."

Vệ Dịch thật ra không do dự chút nào đã chui vào trong xe ngựa, ăn uống no đủ, hắn tự nhiên có chút mệt mỏi.

Nhìn Vệ Dịch như vậy, Ký Vân Thư muốn cười, nhưng tâm tư nặng nề lại khiến nàng cười không nổi.

Lúc nàng đang chuẩn bị nhắc chân lên xe ngựa, nàng quay người lại nhìn thoáng nhìn đoàn người đang đi ra từ trong cung, thấy có ba người mang sắc mặt nghiêm túc, bước chân kiên định, ngừng đầu mà bước.

Thì ra là Uất Trì Lâm và hai viên tướng nhỏ khác của hắn.

Thấy ba người đều mặc áo giáp, Ký Vân Thư nói một tiếng, "Ba người kia là người Khúc Khương? Lúc trước chính là vị tướng quân đã mang ba vạn binh mã để đến đầu với mười vạn binh mã?"

Lang Bạc nhìn lại, gật đầu, nhỏ giọng nói, "Đúng vậy, tiên sinh quả nhiên học thức uyên bác, lúc trước ở trong miếu đồ nát liếc mắt một cái đã nhìn thấu được đoàn người kia là người Hồ Ấp. Hiện tại ngài cũng chỉ nhìn thoáng qua, đã biết bọn họ là người Khúc Khương, thật sự bội phục."

Những lời khen này, Ký Vân Thư căn bản không nghe lọt tai.

Ánh mắt nàng vẫn luôn chú ý ở trên người Uất Trì Lâm.

Một lúc thật lâu, nàng nghiêng đầu, nhíu nhíu mày, cảm thấy kỳ lạ!

"Tiên sinh! Có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?" Lang Bạc hỏi.

Nàng lắc đầu, nhìn ba người kia bước lên xe ngựa rồi đi.

Đúng lúc này, nàng quay đầu một cái, lập tức nhìn thấy Kỳ Lê và Kỳ Hoàn.

Nàng nhanh chóng cúi đầu, vội vã bước lên xe ngựa, duỗi tay xúc bức màn lên, trộm nhìn hai người kia càng lúc càng xa.

Trái tim treo cao cũng chậm rãi hạ xuống!

"Nên tới, luôn sẽ tới!" Nàng nhẹ giọng thầm thì một câu.

Danh hiệu "Ký tiên sinh" đã lan truyền như thế nào ở trong kinh thành, Kỳ Lê và Kỳ Hoàn không có lý do không biết, chờ sau khi xử lý xong chuyện Khúc Khương, chi sợ sẽ tìm tới nàng phiền toái.

Ngẫm lại đến lúc đó nàng phải lo lắng ứng phó thế nào, nàng bỗng cảm thấy đau đầu!

Khi nàng buông màn xuống, Vệ Dịch liền duỗi lưng và ngáp một cái.

"Thư nhi, ta rất mệt!"

Dứt lời, hắn liền ngã người, ghé vào trên đùi Ký Vân Thư, nhắm mắt lại ngủ.

Ký Vân Thư không đẩy hắn, ngược lại sùng nịch vuốt ve đầu hắn, hơi mỉm cười.

Hà?

"Vệ Dịch, trên cổ ngài, từ khi nào có một cái bớt như vậy?" Ký Vân Thư chú ý tới cổ của hắn.

Vệ Dịch không ngạc nhiên, chỉ mơ mơ màng màng đáp một câu, "Ừ, nó vẫn luôn ở đó. Nương nói, từ khi ta sinh ra đã có nó, hôm nay Thư nhi là người thứ hai hỏi ta."

"Người thứ hai?"

"....."

Vệ Dịch đã ngủ!

Ký Vân Thư chỉ nhẹ nhàng chạm vào cái bớt hình cánh hoa màu đỏ.

Không thể không nói, cái bớt này rất đẹp.

Đội một hồi, nàng vẫn chưa thấy Cảnh Dung ra ngoài, có lẽ Kỳ Trinh Đế đã giữ lại mấy nhĩ tử, đóng cửa nghỉ sự.

Nhìn thấy Vệ Dịch ngủ rất ngon lành, Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, xoay người đứng dậy, đặt Vệ Dịch nằm ở trên ghế mềm, sau đó bước xuống xe ngựa.

Nàng nói với Lang Bạc, "Lang đại ca, phiền người đưa Vệ Dịch trở về trước đó, xe ngựa chạy chậm một chút, đừng khiến hắn tỉnh giấc. Ta ở lại chờ Vương gia."

"Nhưng....."

"Đừng nhưng, đây là đại môn hoàng cung, ta sẽ không xảy ra chuyện."

Lang Bạc suy nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý. Hắn mang theo Vệ Dịch trở về trước.

Kỳ Vân Thư đợi ở ngoài cửa cung hồi lâu, nhìn màn đêm buông xuống, đôi mắt hạnh nhân hơi nhắm lại, lẩm vào trong trầm tư.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không biết đã qua bao lâu ——

"Nàng đang đợi bốn vương sao?"

Giọng nói của Cảnh Dung đột nhiên vang lên ở bên tai nàng.

Nàng vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn tú chột phông đại ở trước mặt mình, theo bản năng thối lui ra sau, nhưng không ngờ hai chân mềm nhũn, thân mình loạng choạng ngã về phía sau.

Cảnh Dung ngay lập tức ôm lấy nàng.

Tay vòng bên eo nàng, dùng hết sức kéo nàng vào lòng. Nàng chỉ nghe Cảnh Dung xầu xa nói, "Tiểu gia hỏa, sao lúc nào cũng muốn bốn vương ôm nàng?"

Ách!

Bên tai Kỳ Vân Thư đỏ lên, lập tức thoát ra, nhanh chóng xoay người đi.

Không nói câu nào!

Cảnh Dung nhìn thấy nàng như vậy, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, không chọc phá nàng thêm nữa, hắn hướng về phía sau búng tay một cái.

"Đi kéo chiếc xe ngựa lại đây."

"Vâng!" Thị vệ phía sau lập tức nhận lệnh.

Cảnh Dung tiến đến bên tai nàng, "Nếu nàng đi theo tiểu tử Vệ Dịch hỏi phủ trước, bốn vương sẽ không trách nàng."

Kỳ Vân Thư ký quái nhìn về phía hắn, "Sao người biết Vệ Dịch cũng tiến cung?"

"Bốn vương không phải đã nói rồi sao? Ta sớm đã an bài mấy tiểu thái giám ở bên ngoài cung Tiêu Phi, bốn vương vừa ra khỏi điện thảo luận chính sự, lập tức biết hết toàn bộ."

"....."

Giống như có một luồng gió lạnh!

Khiến xương cốt của nàng run lên.

Xe ngựa được kéo tới, hai người nhanh chóng bước lên, quay về Dung Vương phủ.

.....

Bên trong xe ngựa!

Cảnh Dung liếc mắt nhìn nàng một cái, đuôi tay chạm chạm vào nàng, "Nàng có muốn biết kết quả nghị sự lần này?"

Nàng ngước mắt, lắc đầu, "Không muốn!"

"Bốn vương càng muốn nói, lần này Khúc Khương đến đây, là vì Khúc Khương Vương muốn cầu thân."

"Ồ!" Nàng không có hứng thú chút nào, ngược lại nói, "Lúc này ta ở cửa cung, cũng nhìn thấy được vị tướng lĩnh Khúc Khương kia."

Cảnh Dung nghe ra được ý trong lời nàng nói, nhú mày, hỏi, "Hay là, nàng đã nhận ra được điều gì?"

"Nghe Vương gia nói vậy, dường như cũng đã nhận ra."

"Nàng nói trước."

Kỳ Vân Thư nhú mày, "Ta cảm thấy..... người này không giống như người có thể dùng ba vạn binh mã, chiến đấu với mười vạn binh mã."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Cảnh Dung cả kinh. Hắn nhìn nữ tử trước mặt, cẩn thận xem xét kỹ.

Sau đó hắn nghiêm túc nói.

"Suy nghĩ của nàng cũng giống với bốn vương!"

.....

Trong khách điểm.

Lý Thời Ngôn lúc này đang chống cằm ngồi ở bên cạnh bàn, đuôi tay khiêu khích đèn dầu trước mặt.

Rất có tâm tư!

Tiểu Lộ Tử vừa thu dọn những thứ xung quanh, vừa hỏi, "Thế tử, chúng ta thật sự phải rời khỏi kinh thành sao?"

"Nếu bây giờ không đi sẽ không thể đi được nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đi!"

"Vâng vâng!" Động tác của Tiểu Lộ Tử nhanh hơn một chút.

Lý Thời Ngôn liếc mắt xem xét hắn một cái, khi vừa mới chuẩn bị đứng dậy.

Uy ——

Một cây ngân châm đột nhiên xuyên qua khe cửa nhỏ bắn vào.

Cũng may Lý Thời Ngôn phản ứng rất nhanh, vọt người một cái đã trốn thoát khỏi nó.

"Thế tử cẩn thận!" Tiểu Lộ Tử hét lên một tiếng.

Ngay sau đó mấy cây ngân châm liên tiếp được bắn vào.

Lý Thời Ngôn bỗng nhiên mở chiếc quạt xếp luôn mang theo bên mình, vẫy vẫy, chắn mấy cây ngân châm, chúng vòng qua người hắn, bắn ở trên giường gỗ đỏ.

May mắn may mắn!

Nhưng mấy cây ngăn chảm này, không hề mang theo sát ý.

"Kèo kẹt" một tiếng!

Cửa phòng mở ra.

Khi Lý Thời Ngôn nhìn thấy người ngoài cửa phòng, căn bản không hề kinh ngạc, ngược lại vẻ mặt giống như tro tàn, thu quạt xếp trong tay.

Hắn thờ dài một tiếng, ngồi xuống, oán giận nói.

"Ta biết ngươi sẽ tìm tới đây."

Lúc này ở ngoài cửa có hai người.

Một người đứng!

Một người ngồi ở trên xe lăn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Hoạ Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Tô Tử Lạc

Note: Những dấu cảm thán trong truyện này nó vốn có từ gốc như vậy, đôi khi muốn bỏ nhưng truyện này thật sự chỉ là truyện dịch, tôn trọng tác giả nên ta không bỏ đi. Giọng điệu vẫn nguyên gốc vốn cực kỳ cộc lốc, ta đã cố chèn chủ vị nhiều nhất có thể rồi, nếu bạn đọc nào cảm thấy khó chịu thì không cần đọc tiếp, vì ta không có ý định sửa đổi lỗi viết vẫn khó cũng vốn có của tác giả! (Thật ra ta cũng chẳng có hơi để sửa đổi, về hoa lá cánh hay trau chuốt từng câu từng từ như những người viết sách!)

轮椅上！ Trên xe lăn!

男子头戴束发嵌宝银冠，身穿一袭水墨色的双袖长袍，齐眉勒着一抹温柔与空灵！ Nam tử vẫn tóc trên đầu bằng vương niệm khảm bạc, trên người mặc một bộ trường bào màu đen với hai ống tay áo rộng, lông mày thẳng toát lên vẻ nhẹ nhàng thanh tao!

那张俊俏的脸，更加雕刻过后般五官分明，一双眼光射寒星，却又温而如水，真可谓是鬓若刀裁，眉如墨画，面如桃瓣啊！ Khuôn mặt tuấn tú, đường nét rõ ràng giống như được điêu khắc nên, một đôi mắt sáng như sao băng lạnh lùng, nhưng lại có một chút ấm áp, thật sự có thể nói giống như được gọt đẽo bởi một cây dao, mày đen như được vẽ bằng mực, da mặt như cánh hoa đào!

只是可惜，双腿残废！ Đáng tiếc, hai chân tàn phế!

站立在一旁的随侍，手柄住轮把，将此人推了进来。 Tuỳ hầu đứng thẳng ở một bên, tay cầm xe lăn, đẩy người vào trong.

*Tuỳ hầu (người hầu tùy thân, luôn đi theo bên người)

车轱辘"咕啾咕啾"的响了进来！ Bánh xe "lộc cộc lộc cộc" vang lên tiến vào!

顿停，苏子洛袖中手微抬，示意身旁的随侍出去。 Xe lăn dừng lại, Tô Tử Lạc khẽ nâng tay áo lên, ý bảo tùy hầu bên cạnh đi ra ngoài.

小路子见状，朝苏子洛鞠了一躬，唤了一声"苏先生"！ Tiểu Lộ Tử thấy thế, chấp tay cúi đầu chào Tô Tử Lạc, gọi một tiếng "Tô tiên sinh"!

也紧随出去，将门关上。 Sau đó Tiểu Lộ Tử cũng theo sát đi ra ngoài, đóng cửa lại.

房间内只剩两人！ Trong phòng chỉ còn lại hai người!

苏子洛看着李时言一副面如死灰的模样，勾唇，淡淡一笑。 Tô Tử Lạc nhìn bộ mặt Lý Thời Ngôn xám như tro tàn, câu môi, nhẹ nhàng cười.

一手拘袖，一手捏起桌上的茶壶，斟了一杯。 Hắn dùng một tay giữ ống tay áo, một tay nâng ấm trà trên bàn, rót ra một ly.

Tô Tử Lạc rũ mắt hỏi: "Thế từ đã chơi đủ chưa?"

Giọng nói nhẹ như tơ! Ôn nhu như ngọc!

Lý Thời Ngôn nắm tay thành nắm đấm, đấm trên đùi mình một đấm, nhìn về phía hắn.

Sau đó hỏi: "Là lệnh của cha ta?"

"Ừ!"

"Vậy ngươi hãy xem như chưa phát hiện ra ta, sau khi ta chơi đủ, tự ta sẽ trở về."

Tô Tử Lạc không nói gì, bưng trà lên và nhấp một ngụm.

Lý Thời Ngôn nóng nảy: "Tử Lạc, ngươi và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ngươi biết ta ghét nhất là bị người trông chừng cả ngày. Ở nhà, ra khỏi phủ đều là thị vệ cha ta, hiện tại thật vất vả mới chạy được tới đây, ngươi hãy cho ta chơi thêm mấy ngày nữa!"

"Ngươi ra ngoài đã ba tháng rồi, trời Nam đất Bắc, cũng nên đi đủ rồi."

"Không đủ không đủ!" Lý Thời Ngôn vội nói, hiện lên bộ mặt suy sụp, bộ dáng đáng thương, nói: "Lần này ngươi tới kinh thành, khẳng định là phụng lệnh Đại vương, tới đây thương thảo việc của hai nước, đúng không? Nếu đã như vậy, ngươi cần gì phải quản tới ta?"

"Không được!"

Tô Tử Lạc chậm rãi nói, hạ chén trà trong tay xuống, nâng cặp mắt như lười liềm lên: "Lần này trước khi đi tới Đại Lâm, Khang Định Hầu có ý giao phó ta phải mang ngươi về Khúc Khương. Ta đã nhận sự ủy thác của người. Thế từ, vẫn nên theo ta trở về đi."

"Sao ngươi vẫn luôn ngoan cố như vậy?!"

Lý Thời Ngôn tức giận gầm lên!

Tô Tử Lạc vẫn bình tâm tĩnh khí, khuỷu tay đặt ở phía trên tay vịn xe lăn, hai tay nắm chặt vào nhau, cười nhẹ nhàng.

Tô Tử Lạc được ca ngợi là có phong thái long lanh như lan, nụ cười rạng rỡ giống như trăng rằm!

Hắn nói: "Ngươi phải biết rằng, tước vị hầu gia tương lai nhất định do ngươi kế thừa, ngươi sớm muộn gì cũng phải thâm nhập vào trong chính sự, vậy vì sao hiện tại không ổn định tâm tính, tu văn, soạn thư trị binh?"

"Ngươi nói ra thật sự nhẹ nhàng, nhưng ta không phải là ngươi! Tu văn cái gì, thuật binh thứ cái gì, tước vị cái gì, ta không có hứng thú với tất cả những thứ đó." Lý Thời Ngôn xua xua tay, cực kỳ ghét bỏ!

"Thời Ngôn!"

Tô Tử Lạc nghiêm túc gọi hắn một tiếng.

"Chuyện gì?"

"Người chung quy vẫn là thế tử, hầu gia cũng chỉ có một nhĩ tử duy nhất là người, nếu người ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, hầu gia làm sao có thể sống yên ổn được?"

Lý Thời Ngõn không cãi nữa, bấu bấu môi, đứng dậy, vung hai ống tay áo lên, mở quạt xếp trong tay ra lần nữa, đắc ý nói: "Ta đã xảy ra chuyện gì đâu? Cho dù vô công của ta không bằng người, nhưng có quạt xếp mà người tặng ta trong tay, tất nhiên không ai có thể tới gần người ta."

Chiếc quạt bình hồng tuyết này, là do Tô Tử Lạc tự mình chế tạo ra, bên trong có thiết kế cơ quan, thật ra có thể dùng làm vũ khí phòng người. Năm trước, lúc Lý Thời Ngõn tới quấy rầy Tô Tử Lạc, Tô Tử Lạc liền đưa tặng cho Lý Thời Ngõn.

Mọi người đều biết Khúc Khương quốc có một tay thợ thủ công rất khéo, đã chế tạo ra rất nhiều thứ, mọi thứ đều là tinh phẩm, thủ công tuyệt diệu không nói, bên trong còn giấu diếm cơ quan.

Thậm chí nhỏ như trăm bạc hay cúc áo, đều có thể dùng làm binh khí!

Những phát minh của người này đều được nhân sỹ khắp nơi kiệt lực tìm kiếm, nhưng đều không dễ có được một thứ.

Nghe nói, người này chỉ làm ám khí cho hai loại người, một là loại người đã từng chết một lần, và loại người còn lại là sống không bằng chết.

Và tay thợ thủ công khéo léo đó, chính là vị đang ngồi ở trên xe lăn trước mặt - Tô Tử Lạc!

Ngay cả xe lăn mà hắn đang ngồi, hắn cũng đặc biệt tỉ mỉ thiết kế ra. Mặc dù không dùng ngọc điêu khắc, không nạm vàng, không nạm bạc, liếc mắt nhìn qua một cái thì không khác gì xe lăn bình thường, nhưng tất cả những chỗ như hai tay và hai chân, đều có ẩn giấu các nút cơ quan.

Bất cứ lúc nào có kẻ tập kích, cho dù ở ngoài trăm mét, cơ quan vừa động, ngón chấm vừa ra, đối phương chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Thấy Lý Thời Ngõn đắc ý như vậy, Tô Tử Lạc nói: "Mới vừa rồi nếu như ngón chấm trong tay ta không nghiêng không lệch, chỉ sợ người đã chết."

Lý Thời Ngõn lập tức héo rũ, nhưng nhanh chóng nói: "Ta so với người, đương nhiên còn kém xa."

"Người đừng tiếp tục cãi nhau với ta. Tóm lại, trong khoảng thời gian này, người tạm thời đừng đi đâu, ngoan ngoãn lưu lại kinh thành, chờ ta xong việc của hai nước, người hãy quay về Khúc Khương cùng ta."

"Tư Lạc....."

"Việc này đã định, thế tử không cần chơi trò trẻ con." Tô Tử Lạc dùng thái độ kiên quyết nói.

Lý Thời Ngõn biết tính của Tô Tử Lạc, từ trước đến nay luôn nói một không nói hai. Lúc này, bản thân hắn chỉ sợ là chạy không thoát, đơn giản đặt mộng ngồi xuống.

"Ta phải nói rằng, người cũng chấp nhận rủi ro đáng kể, hai chân không tiện, người vốn nên chờ đợi ở tướng quân phủ, nhưng nhất định phải tới Đại Lâm để xem náo nhiệt, quả thực giống đúc như Tô bá phụ."

"Vi sao lại nhắc tới cha ta?"

"Năm năm trước Đại Lâm và Khúc Khương xảy ra trận chiến, sau khi Tô bá phụ dùng thân mình hi sinh cho tổ quốc, hai chân người cũng bị tàn phế. Trời cao thật sự thích trêu người, người thông minh như người như vậy, nên ra trận giết địch, áo giáp trên thân mới đúng. Tuy nhiên, người chỉ có thể làm người phía sau rèm, hiện tại còn thay cha ta tìm người."

"....."

"Đứng rồi, ai đã phê chân người? Cho dù ta hỏi người bao nhiêu lần, nhưng người vẫn không bao giờ nói."

Thần sắc Tô Tử Lạc không có gì thay đổi, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Chuyện cũ năm xưa, có đề cập tới cũng thế."

Lý Thời Ngõn vốn là người hay làm nhảm, nhất thời không thể ngăn được, tiến tới trước mặt Tô Tử Lạc, bắt đầu lại nhai nói.

"Tư Lạc, người hãy nói thật đi, lần này các người tới kinh thành, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

"Người muốn biết?"

"Đương nhiên!"

"Cầu thần, Đại vương muốn cầu thần."

Lý Thời Ngõn hí híp mắt, hừ một tiếng: "Muốn lừa tiêu hải tử hay sao? Đại vương yêu chiều một mình vương hậu, sao sẽ sai người mang theo ba vạn tinh binh tiến đến, còn muốn cầu thần? Người mau nói cho ta biết, trong đó, có phải còn mục đích gì khác hay không?"

Sắc mặt Tô Tử Lạc vẫn luôn bình tĩnh, đôi tay di chuyển xe lăn tới phía trước cửa sổ, nhìn chằm chằm vào mặt trăng tròn!

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc mới nói: "Trong trận chiến năm năm trước, hiền sỹ tướng lĩnh Khúc Khương đều chết hết, bọn họ đều bị thương hoặc ngã xuống mà chết. Khi binh lính rút lui chỉ còn lại ba ngàn người, hoàng đế Đại Lâm long dạ hẹp hòi, không biết tiết đức, tác phong hành sự không chứa lối thoát, chỉ biết giết giết, chém chém, hoàn toàn không phải là nhân vi của một người quân tử, dùng người đa nghi, không được xem là minh quân."

Sau lưng, Lý Thời Ngõn cảm thấy mơ hồ, truy vấn: "Điều này thì có liên quan gì tới việc các người đi tới kinh thành?"

Tô Tử Lạc chậm rãi di chuyển xe lăn, thật lâu khỏi cửa sổ, đối mặt với Lý Thời Ngõn, đôi mắt vụt ra một sát ý sắc bén lạnh lẽo.

Sau đó Tô Tử Lạc nói: "Quân vương như vậy, sao có thể thống trị thiên hạ?"

"A?" Lý Thời Ngõn thất thần.

Tô Tử Lạc nhún nhún ản đường: "Thôi, sau này người sẽ tự hiểu ra."

Lý Thời Ngõn nhún vai, nghe không hiểu không nói, ngược lại, hắn bỗng nghĩ tới chuyện gì, nói: "Vậy người đoán xem, vì sao ta lại tới kinh thành?"

"Du sơn ngoạn thủy?"

"Không phải, là vì một cô nương. Tình tình của cô nương kia quả thực rất giống với người, hơn nữa đều cực kỳ thông minh. Nàng là một Ngổ tác, phá án rất giỏi."

Tô Tử Lạc chỉ lắng nghe, không hề ngắt lời hắn.

"Người lấy chiếc tua rua của người ra đây."

Tô Tử Lạc mắt lạnh nhìn hắn: "Người muốn tua rua của ta làm gì?"

"Vi cô nương kia cũng có một cái tua rua giống đúc như cái của người! Người đã làm mất nó rồi?"

Tô Tử Lạc không mặn không nhạt, liếc mắt nhìn hắn: "Ta không có thời gian lãng phí với người, người ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, chớ nên nghĩ tới việc đào tẩu."

"Ta....."

Không đợi Lý Thời Ngõn nói xong, Tô Tử Lạc đã rời đi!

Tùy hầu đẩy hắn rời khỏi khách điểm, bầu trời đã bắt đầu tối, trên đường cũng không có nhiều người qua lại.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến người rùng mình một trận.

Gương mặt Tô Tử Lạc có vẻ không mấy bận tâm, chậm rãi nhún mày lại, mang theo một chút ưu thương.

Trong ống tay áo!

Những ngón tay với khớp xương rõ ràng, đang nắm chặt chiếc tua rua kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 195: Anh hùng chết trong tay mỹ nhân

Trở lại trạm dịch!

Tô Tử Lạc đi vào, Uất Trì Lâm vẫn đang chờ hắn.

"Tướng quân!" Uất Trì Lâm gọi một tiếng.

Tô Tử Lạc gật đầu: "Tiền cung như thế nào?"

"Đã chiếu theo như lời tướng quân phân phó, tướng biến thành Lương Văn đã bị cách chức, hoàng đế Đại Lâm cũng đã đồng ý sẽ tuyển chọn giải nhân, hòa thân cùng với quốc gia chúng ta."

Tô Tử Lạc gật đầu!

Uất Trì Lâm nhướng mày, bối rối: "Tướng quân, hoàng đế Đại Lâm rất đa nghi, chỉ sợ những gì hôm nay ta nói, hắn sẽ không hoàn toàn tin tưởng."

"Ta chính là muốn hắn nghi ngờ!"

"Hả? Vì sao?"

Tô Tử Lạc bám hai tay vào trên bánh xe, di chuyển về phía trước nửa thước, khoe miệng cười lên một nụ cười thần bí.

Ngón tay thon của hắn dài nhẹ nhàng ấn nhẹ ở một bên tay cầm, phát ra từng tiếng giòn vang!

Sau đó hắn nói: "Đại vương có lệnh, nhất định phải tìm mọi cách chiếm lại hai thành trì mà 5 năm trước đã cắt cho Đại Lâm. Ba vạn binh mã của ta đã đột kích ở biên cương mấy tháng qua, còn không phải chi vì tiến vào kinh thành lúc này hay sao? Mặc dù nói cầu thân chỉ là một cái cớ, nhưng bước tiếp theo, cần phải tìm mọi cách hoàn thành nhiệm vụ mà Đại vương ủy thác."

"Vâng!" Uất Trì Lâm nói giọng trầm hậu, hỏi tiếp một câu: "Hai tòa thành trì, không thể tấn công, và hoàng đế Đại Lâm cũng không giống như người hào phóng sẽ cho không hai thành."

Đứng vậy!

Thiên hạ sai lầm, phần lớn đều là hoàng đế!

Tô Tử Lạc không hề nóng nảy, nhìn thoáng qua về phía bên ngoài: "Trời cũng không còn sớm nữa, đều đi xuống nghỉ ngơi đi, việc này, hãy thảo luận sau."

"Vâng."

Uất Trì Lâm chấp tay, đi ra ngoài.

Trong phòng.

Trên cửa sổ bằng gỗ được chạm trổ khắc hoa, vừa lúc ánh trăng chiếu vào sáng trưng.

Mặt trăng mùa xuân tròn vành vạch, một vệ tinh cô độc treo ở trên bầu trời đen tối, cực kỳ đẹp mắt!

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn đến phía trước cửa sổ, ngược mắt nhìn lên, một bên gương mặt nhuộm vàng bởi ánh nền màu cam, toàn bộ cơ thể chứa đầy ưu thương, đau khổ.

Sau một lúc lâu, hắn lấy chiếc tua rua ra từ trong ống tay áo, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma xát hạt ngọc ở trên tua rua, tron bóng mượt mà!

"Tử Lạc, hiện giờ cuộc chiến đã sắp bùng nổ, cái tua rua này là vương con lưu lại, hiện giờ giao lại trên tay con. Con nhất định phải nhớ kỹ, nếu như vì phụ xảy ra chuyện, chết ở trên chiến trường, con nhất định phải nghĩ cách sống sót!"

"Cha!"

Trong miệng hắn gọi một tiếng.

Trong đầu, dần dần hiện lên hình ảnh đại chiến ở Thương Thủy vào 5 năm trước.

Ngọn lửa chiến tranh, khói kèn vang khắp bầu trời.

Âm thanh la hét, tiếng binh khí chém giết vang lên khắp nơi, đau nhức cả tai!

Toàn bộ đồi núi, áo giáp tướng sĩ từ vong vương vãi khắp mặt đất, trăm dặm đường mòn, máu tươi tạo thành dòng suối.

Khí ấy, Tô Tử Lạc bị vài tên lâm quân vây khốn, áo giáp dính đầy máu tươi, chỉ cách một thanh kiếm tàn nhẫn đâm về phía Tô Đại tướng quân vài mét.

"Cha!"

Lúc đó, tiếng gàoร้อง của hắn đã chấn phá phía chân trời!

Và chủ nhân của thanh kiếm kia ——

"Kỳ Lê, ta muốn ngươi chôn cùng cha ta!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Bên kia, Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung đã về tới Dung Vương phủ.

Kỳ Vân Thư vốn định lập tức quay về Đông Uyển, nhưng bị Cảnh Dung kéo tới sân của hắn.

Sau đó, hắn sai người bưng tới một số điểm tâm ăn khuya.

"Ta cho rằng nàng cũng chưa ăn gì ở trong cung Tiêu Phi."

Xem như hắn quan tâm

Kỳ Vân Thư không từ chối vì bụng nàng đúng thật đang gào thét vì đói.

Nàng đơn giản bắt đầu ăn vài món điểm tâm.

Cảnh Dung đột ngột hỏi: "Nàng vẫn chưa nói cho ta biết, làm thế nào nàng biết được Uất Trì tướng quân không phải là tướng lĩnh chân chính của Khúc Khương?"

Kỳ Vân Thư nhìn hắn một cái, hít sâu một hơi, không nhanh không chậm bắt đầu giải thích, "Người họ nhìn qua là một người mạnh mẽ, ra trận giết địch có thể là mãnh tướng. Nhưng, ta thấy hộp xương sọ và xương vai nổi với cổ của hắn hơi cong. Tình trạng này, chắc hẳn là trong thời gian chiến tranh đã bị người đánh phía sau đầu khua nặng nên mới gây ra. Hơn nữa, ta thấy tay phải của hắn bị biến dạng, vì thế kết luận, chấn thương ở đầu của hắn xảy ra cùng lúc với cánh tay phải của hắn. Hậu quả của những chấn thương này sẽ xảy ra hai trường hợp: 1) biến thành một quái tử, 2) biến thành người có đầu óc kém linh hoạt. Một người như vậy, sao có thể dùng ba vạn tướng sĩ để gây áp lực với mười vạn quân binh? Vì vậy, tướng quân chân chính của Khúc Khương nhất định là một người khác!"

Trong một cái chớp mắt, mọi sự tình đều được hiện lên cực kỳ rõ ràng!

Cảnh Dung không thể không phục nàng, bản thân hắn ở trong điện nghiền ngẫm nửa ngày cũng không thể suy nghĩ cẩn thận rõ ràng. Kỳ Vân Thư chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền có thể phân tích thấu triệt như vậy, hắn không phục không được.

"Nàng thông minh như vậy, thật là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc nàng là nữ tử."

Kỷ Vân Thư lại trừng mắt nhìn hắn một cái: "Nam hay nữ, người cổ đại các ngươi thật sự phân biệt đối xử, tư tưởng quá phong kiến!"

Người cổ đại?

Tư tưởng phong kiến?

Cảnh Dung co giật khóe miệng một chút, cảm thấy kỳ lạ nói: "Những lời nàng nói luôn rất kỳ lạ, mỗi lần đều khiến bốn vương phi nghiêng ngả chứng. Tương lai nàng sống cùng ta, có lẽ mỗi ngày bốn vương đều phải suy đoán những gì nàng nói."

Sống cùng nhau?

Bàn tay cảm điểm tâm của Kỷ Vân Thư chợt lại.

Nàng hít bát nước lạnh về phía hắn: "Ai muốn sống cùng ngươi?"

"Sao vậy, hiện giờ nàng muốn chơi xấu hay sao?"

"Hả?"

Cảnh Dung trở nên nghiêm túc: "Nàng và ta đã hôn nhau, đã ngủ cùng nhau. Tương lai, nàng nhất định phải gả cho ta."

Thật không biết xấu hổ!

Bàn tay của Kỷ Vân Thư run rẩy, đặt điểm tâm trở lại trên bàn, nàng cảm thấy ngọt ngào, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sau đó, Kỷ Vân Thư cường điệu nói: "Những điều Vương gia vừa nói ta đều đã quên, ta cũng sẽ không bao giờ nhớ chúng."

"Quên?" Cảnh Dung câu một: "Không thể quên được, bốn vương muốn nàng phải chịu trách nhiệm."

Thật sự là vô lại không biết xấu hổ!

Thôi! Thôi!

Nàng lười đáp lại.

Nhưng Cảnh Dung lại giống như một khối keo dán, muốn dính lấy nàng.

"Nàng hãy nói câu gì đi!"

"Miệng đau, không muốn nói." Kỷ Vân Thư nói chuyện không mang theo khe hở, khiến cho sắc mặt Cảnh Dung trở nên chua chát.

Trong lòng hắn không vui, vì thế càng dịch gần tới bên cạnh nàng một chút, nói: "Thôi, miệng nàng đau không muốn nói, vậy bốn vương nói với nàng."

"....."

"Nàng chỉ cần nghe là được, bốn vương muốn nói chuyện quan trọng với nàng."

Chuyện quan trọng?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư vẫn luôn bình tĩnh, khó có thể nhận biết được nàng cảm thấy hứng thú hay không. Nàng chỉ yên lặng không nói lời nào.

Trong lòng nàng có lẽ cũng muốn nghe xem sao.

Cảnh Dung hắng giọng, nghiêm túc hỏi: "Ta nghĩ nàng cũng biết về cô nương Không Ngu, đúng không?"

Nàng gật đầu!

"Ta và Không Ngu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ cũng coi như rất tốt. Mặc dù nàng ấy vẫn luôn nói rằng phải trở thành Dung Vương phi của ta, nhưng chuyện tình cảm, dù sao cũng phải xuất phát từ trái tim mỗi người. Trong lòng ta, ta chỉ xem nàng ấy giống như trưởng tỷ, tuyệt đối không có chút tình yêu nam nữ. Tuy nhiên, đó là lỗi của ta vì mơ hồ không rõ, không nói rõ ràng với nàng ấy, hiện giờ chuyện liên quan tới nàng ấy, cũng không phải là ý nguyện của ta. Nàng có thể hiểu không?"

Hắn thật sự lo lắng!

Nhưng những lời này, nói ra cũng thật kỳ quái.

Kỷ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, trán hơi nhăn lại: "Đây là chuyện quan trọng?"

Vương gia, người đang đùa ta sao?!

Cảnh Dung giống như bị gỡ một dây, nhưng hắn không giận không vội, thái độ nghiêm túc, miệng lưỡi nói ra những lời thuyết phục.

"Ta nói những lời này với nàng chính là hy vọng nàng có thể hiểu rõ, người trong lòng bốn vương, chỉ có một mình nàng, tuyệt đối không dung nữ tử khác."

Lời này, hắn nói ra rất lộ liễu, cũng lưỡi khiến cho Kỷ Vân Thư phải phán đoán, đơn giản trực tiếp nói rõ.

Thật không may, những lời này Kỷ Vân Thư đã nghe nhiều rồi, trong lòng cũng bắt đầu có cảm giác miễn dịch. Mặc dù như thế, mỗi lần vừa nghe tới, trái tim nàng vẫn cảm thấy hoảng loạn không thể hiểu được!

Nàng lập tức dịch ra, nghiêng người, hai tay túm chặt quần áo, nói trở về một câu: "Trong lòng Vương gia có ai, nói đến cùng không liên quan tới ta, ta cũng....."

Lời nàng còn nói chưa dứt, cánh tay đã bị một lực lượng mạnh mẽ túm chặt, kéo nàng lên, buộc nàng phải xoay người lại, thuận thể chìm vào trong lòng ngực Cảnh Dung.

Nàng đáp xuống ở ngay trên đùi hắn!

Tư thế cực kỳ ái muội.

"Buông ta ra!" Đôi tay Kỷ Vân Thư để ở trước ngực hắn, gấp dờ dưng lên.

Nhưng sức lực nàng quá yếu, bị giữ chặt trong vòng tay của hắn.

"Yên tĩnh một chút, nếu như nàng khiến người bên ngoài nghe được động tĩnh, tiến vào đây nhìn thấy, nàng và ta sẽ không thể giải thích rõ ràng được."

Mẹ nó, hiện tại cũng đã không thể giải thích được rồi!

Con người Kỷ Vân Thư hung hăng trừng hắn, cũng không biết khuôn mặt ửng đỏ là bởi vì tức giận hay là do trái tim đập mạnh.

Nàng lạnh mặt, nói một câu.

"Vương gia không nên quên một câu, từ xưa tới nay anh hùng đều chết trong tay mỹ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngã Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Tiểu hồ Ly xảo quyệt

Anh hùng chết trong tay mỹ nhân!

Lời này, Cảnh Dung tất nhiên đã từng nghe thấy, nó thường được đặt ở trên người đế vương, lúc này bị Kỳ Vân Thư áp dụng trên người hắn.

Thật là thú vị!

Mối mong nỡ nộ cười, hắn ghé vào bên tai Kỳ Vân Thư, xấu xa nói, "Vậy Kỳ tiên sinh có từng nghe qua một câu, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu!"

"Vô lại!"

Kỳ Vân Thư mắng hắn một tiếng, bàn tay ấn mạnh xuống cách xương bả vai của hắn ba tấc!

Cảnh Dung chỉ cảm thấy cánh tay trái tê rần, không hề còn chút sức lực.

Lợi dụng lúc này, Kỳ Vân Thư ngay lập tức thoát khỏi vòng tay của hắn, đứng xa hơn ba mét, lưng tựa ở trên khung cửa, bộ dáng cảnh giác nhưu mây nhìn Cảnh Dung đau đớn.

"Đường đường là Vương gia, sao có thể nói ra những lời hạ lưu như thế?" Đấy lòng nàng cực kỳ tức giận.

Cảnh Dung xoa xoa trên cánh tay trái để dại của mình, oán trách một câu, "Mọi người đều nói trái tim phụ nhân độc nhất, ngay cả tay bốn vương mà nàng cũng phế."

"Ta bắt quá chí ấn xương bả vai của ngươi, khi nào thì phế tay ngươi?"

"Hà?" Hắn sai vài bước đi tới, nương mảy, "Nếu như nàng thật sự phế tay bốn vương, thật ra nàng có thể chán sóc bốn vương suốt đời."

"Vô lại!"

Kỳ Vân Thư định cất bước rời đi, nhưng Cảnh Dung dường như quyết tâm muốn giữ nàng lại.

Chân nàng còn chưa bước ra ngoài, Cảnh Dung đã lao về phía trước ngăn lại, thuận tay đóng cửa "sầm" một tiếng.

Cả người Kỳ Vân Thư bị hắn chặn lại, đôi tay cũng bị nắm lấy, không thể nhúc nhích.

Và ánh mắt nàng vừa lúc nhìn thẳng ở trên bộ ngực đỉnh bực của Cảnh Dung, chỉ cách ngực hắn một đầu ngón tay mà thôi.

Mùi hương nam nhân trên người hắn tán ra, tấn công vào chóp mũi của nàng, khiến cho trái tim nàng đập mạnh mẽ. Nàng chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác, che dấu sự hoảng loạn ở nơi đáy mắt.

Sau đó nói một tiếng, "Vô lại, buông ta ra!"

"Dám nói bốn vương là vô lại, nàng là người đầu tiên."

"Vương gia xử sự như vậy, không phải vô lại thì là gì?"

Trong khoảnh khắc, Cảnh Dung nắm lấy cằm nàng và nâng lên, khiến cho cặp mắt như ngọc của nàng đối diện với hắn, mỉm cười, "Vậy được, bốn vương để nàng nhìn xem một cái, vô lại thật sự sẽ làm những gì."

"Ngươi....."

Lời nàng còn chưa nói xong, hắn đã cúi người và cúi đầu xuống, thân mình đồng thời áp tới, mối mong cũng đồng thời rơi xuống, dán ở trên đôi môi đỏ tình tề của Kỳ Vân Thư.

Mặc dù, đây không phải là lần đầu tiên!

Nhưng nộ hôn lần này, Cảnh Dung đã dùng hết sức mãnh liệt hôn nàng, giống như đang trút giận.

Mối rằng hai người chạm vào nhau, khí thế hùng hực, hoà vào nhau, không hề để lại một chút khe hở.

Kỳ Vân Thư chỉ cảm thấy đôi môi lạnh lẽo dần dần nóng lên từ nộ hôn say đắm của người nam nhân này!

Bởi vì hắn quá mức mãnh liệt, thân thể nàng bị hắn dùng sức để trên cánh cửa khắc hoa ở phía sau lưng, nhiệt độ lạnh lẽo từ trên cánh cửa xuyên thấu qua quần áo mỏng thấm vào da thịt nàng, lan tràn toàn thân, máu trong huyết quản dường như dần dần ngừng lại.

Khẩn cả người nàng tê liệt!

Nàng cố gắng chống lại sự đè ép của hắn!

Và Cảnh Dung càng thêm "quá phận", một tay ôm lấy nàng eo, bàn tay dùng sức, ép cơ thể nhỏ nhỏ của nàng, hoàn toàn dán ở trước ngực mình.

Thân thể Kỳ Vân Thư bốc lửa, cho đến khi nàng có cảm giác dâng lên cổ họng, sắp bị nghẹt thở.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhuu mảy, hai hàm răng dùng sức cắn một cái.

"Úm!"

Cảnh Dung ần đau, trên môi bị cắn ngay lập tức chảy ra máu.

Kỳ Vân Thư liền đẩy hắn ra, nâng ống tay áo, hung hăng xoa môi đỏ của mình.

Hốc mắt ửng đỏ.

Cảnh Dung quệt máu trên môi, khuôn mặt vốn tính nghịch đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hắn mang theo một chút thương cảm, hỏi, "Nàng có chán ghét bốn vương hay không?"

"....."

"Trong lòng nàng, rõ ràng có vị trí của bốn vương, vì sao nàng không chịu thừa nhận?"

"....."

"Nàng trả lời ta!" Cảnh Dung cao giọng hơn một chút.

Kỳ Vân Thư nâng cặp mắt đỏ đậm nhìn hắn. Đối với lời chất vấn của hắn, trong lòng nàng chỉ cảm thấy căng thẳng.

Nàng không thể trả lời hắn!

Sự im lặng của nàng càng đẩy lên hy vọng trong lòng Cảnh Dung.

Nét mặt xấu xa của hắn biến mất, khóe miệng tràn ra một nụ cười, nhẹ giọng nói, "Vân Thư, nàng thừa nhận, đúng không? Trong lòng nàng, thật ra từ lâu đã có chỗ cho bốn vương."

Hà?

Kỳ Vân Thư bỗng nhiên mở to hai mắt kinh ngạc!

Không!

Không có khả năng!

Nàng nhấp môi, ánh mắt hoang mang rối loạn, cảm giác trái tim đang đập tán loạn, não dường như đã ngừng hoạt động.

"Không có!"

Nàng ngay lập tức xoay người mở cửa, "chạy trốn chết!"

Sau lưng Cảnh Dung tươi cười cực kỳ sáng lạn. Hắn nhìn thấy Kỳ Vân Thư như thế, lập tức chắc chắn rằng, bản thân mình đã từng chút một, bèn rẽ vào trong lòng nữ nhân kia.

Lang Bạc vừa lúc đi tới, nhìn thấy Kỳ Vân Thư chạy ra từ trong phòng, trong lòng hân hoan hoặc một trận. Chờ tới khi Lang Bạc đi tới cửa, hắn bỗng nhiên giật mình khi nhìn thấy mỗi Vương gia nhà mình bị rách một mảnh.

"Vương gia, chuyện gì đã xảy ra với mỗi ngài vậy?"

"Không sao!"

"Đã chảy máu rồi, có muốn mời đại phu tới xem một cái hay không?"

"Đã nói không sao, ta chỉ bị một con tiêu hồ ly xào quệt cắn một phát." Trong khi nói, khóe miệng Cảnh Dung giờ lên, quả thực là "trần ngập" tươi cười!

Về mặt của Lang Bạc lúc đầu chính là một dấu chấm hỏi, chờ sau khi Cảnh Dung nhắc chân tiến vào, lúc này hắn mới bừng tỉnh hiểu ra.

Mẹ ơi!

Hay là Vương gia và Kỳ tiên sinh đã.....

Lang Bạc âm thầm cười cười, hẳn thật sự quá ngây thơ, lúc này cảm thấy có chút ngượng ngùng.

.....

Sau khi Kỳ Vân Thư chạy về Đông Uyển, vừa vào phòng nàng đã lập tức đóng cửa lại, trái tim vẫn đập rất kịch liệt!

Đôi tay dùng sức ấn ở trên ngực, cố gắng từ từ bình tĩnh lại, nhưng càng như thế, trái tim nàng càng phảng phất giống như muốn nhảy ra khỏi vỏ bọc.

"Kỳ Vân Thư, không có khả năng, không có khả năng! Hắn là Vương gia, ngoại chỉ là một thứ dân, tuyệt đối không có khả năng"

Nàng cắn môi, tự tẩy não mình!

Từ một khắc khi nàng biết được Kỳ Bối đã chết, trái tim nàng đã giống như tro tàn.

Trong lòng, cũng không thể dung được người khác!

Tình yêu nên biến mất khỏi trái tim nàng, nên giống như một lần khói nhẹ mới đứng.

Đúng vậy, bản thân nàng không có khả năng yêu ai một lần nữa!

.....

Chương Chết điện!

Sau khi Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch rời đi, Cảnh Huyền vẫn luôn ngốc ngốc ngồi ở phía sau điện, cả người đều thất thần, bất động, cũng không nói lời nào.

Cung nhân đã tới vài lần, quan tâm hỏi nàng vài câu.

Nhưng Cảnh Huyền đều phớt lờ.

Khoảng vài canh giờ trôi qua, nàng vẫn không thể phục hồi lại tinh thần từ sự thật về việc Kỳ Vân Thư chính là nữ tử.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng "Nuơng nuơng!"

Tiêu Phi sau khi tiễn những tiểu thư danh môn kia đi, đi một chuyến tới chỗ của Kỳ Trình Đế, lúc này mới vội vã tới đây.

Bà ta phát tay, ra lệnh với Tang Lan, "Đều chờ ở bên ngoài, không có sự cho phép của bản cung, không ai được tiến vào."

"Vâng!" Tang Lan tuân lệnh.

Mọi người lui ra, Tiêu Phi đi vào trong điện.

Khi nhìn thấy nữ nhi của mình đang ngồi ngốc ở chỗ kia, Tiêu Phi khẽ thở dài một tiếng, đi tới.

Bà ta gọi một tiếng thân mật, "Huyền nhi!"

Cảnh Huyền nâng mắt lên nhìn thoáng qua, ngay lập tức xoay người đi, về mặt oán giận.

"Con mang Kỳ tiên sinh đi trước mặt mọi người, mẫu phi còn chưa tức giận với con, sao con lại có thái độ này?."

Cảnh Huyền không đáp!

Mặc dù trong lòng Tiêu Phi cũng tức, nhưng tốt xấu Cảnh Huyền vẫn là nữ nhi báo oán của bà ta, sau mấy canh giờ tức giận cũng hoàn toàn biến mất.

"Huyền nhi, mẫu phi vẫn nói câu kia, con và Kỳ tiên sinh căn bản không có khả năng"

"Đúng, đúng là không có khả năng, bởi vì mẫu phi người sớm đã biết, nàng là nữ tử."

Đôi mắt Cảnh Huyền đỏ bừng trừng mắt nhìn Tiêu Phi.

Tiêu Phi cũng không kinh ngạc, ngược lại sự tức giận trào dâng, ra sức vùng vằng tay áo, trách cứ nói, "Cho dù nàng ta là một nam nhi, các ngoại cũng không có khả năng"

"Quả nhiên, quả nhiên mẫu phi sớm đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Tiêu Phi kế

Cảnh Huyền khổ sở tới cực điểm, nước mắt chảy dài trên má.

Nàng không quên oán giận nói, "Nếu mẫu phi đã biết từ lâu, vì sao không nói với con? Khiến nữ nhi giống như một vai hề."

"Huyền nhi....."

"Hiện giờ nữ nhi đều mất hết mặt mũi, sao có thể gặp người được nữa?" Cảnh Huyền khóc thút thít nói.

Sắc mặt Tiêu Phi trầm xuống, cảm thấy đau lòng, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Huyền. Tiêu Phi vừa vỗ về phía sau lưng vừa an ủi nàng, dịu giọng nói, "Mẫu phi cũng vừa mới biết được, vốn định chờ sau khi sự việc hôm nay kết thúc, mẫu phi sẽ nói cho con biết, để nhà đầu con có thể chết tâm."

Cảnh Huyền chỉ lo khóc!

"Hôm nay trước mặt mọi người, con đã khiến mẫu phi không hạ đài được, mẫu phi còn chưa giáo huấn con. Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, lúc này không phải lúc để con ngồi khóc."

Dứt lời, Tiêu Phi nặng nề thở dài một tiếng.

Cánh Huyền lúc này mới gạt nước mắt, nghiêng mắt liếc nhìn mẫu phi mình một cái, thấy mẫu phi dường như có tâm sự nặng nề, đầy mặt lo lắng.

Nàng thút thít mũi, hỏi, "Có chuyện gì xảy ra với mẫu phi vậy?"

"Việc liên quan tới Khúc Khương!" Tiêu Phi đứng dậy, tiếp tục thở dài nói, "Vừa rồi, ta đi gặp phụ hoàng con mới biết được, thì ra lần này người Khúc Khương vào kinh, là vì Khúc Khương Vương muốn cầu thần."

"Cầu thần? Cảnh Huyền đang chảy nước mắt cũng nhanh chóng ngừng lại, truy vấn, "Nếu như cầu thần, vì sao mẫu phi phải hao tổn tinh thần như vậy?"

"Lần này hai nước hòa thân, đối phương lại là Khúc Khương Vương, phụ hoàng con lo lắng, tất nhiên không thể chỉ dựa bất kỳ một nữ tử nào đó. Năm đó con từ bỏ hôn sự với người Viễn tộc, và hiện giờ, tuổi của con không còn nhỏ nữa. Ta nghe khẩu khí của phụ hoàng con, dường như muốn để con tới đó cầu thần."

Vừa nghe những lời này, sắc mặt Cảnh Huyền lập tức kinh sợ.

Nàng vội vàng tiến lên, nắm lấy cổ tay Tiêu Phi rồi hét lên, "Mẫu phi, nữ nhi tuyệt đối sẽ không gả tới Khúc Khương, người cũng biết, Khúc Khương Vương đã hơn 50 tuổi, phụ hoàng sao có thể nhẫn tâm như vậy? Mẫu phi, người hãy giúp nữ nhi!"

Nước mắt lại bắt đầu tràn ra!

Tiêu Phi giờ tay, vượt đầu Cảnh Huyền, đau lòng nhìn nàng, "Huyền nhi, mẫu phi đương nhiên không hy vọng con sẽ bị gả qua đó, nhưng việc này liên quan tới hoà bình hai nước, con thân là công chúa, có một số việc, ngay cả mẫu phi cũng không thể làm chủ được. Nhưng con yên tâm, mẫu phi sẽ cố gắng trao đổi với phụ hoàng con."

"Vậy, nếu phụ hoàng vẫn kháng kháng muốn gả nữ nhi qua đó, có phải....." Nói tới đây, Cảnh Huyền bỗng cảm thấy khó chịu.

Cho dù ngay một khắc được sinh ra, nàng cũng biết được, bản thân nàng chính là công chúa cao cao tại thượng, nhưng hôn sự, chung quy không phải do bản thân nàng quyết định.

Một, là làm quân cờ, bị hoàng đế dùng để ổn định triều cục bằng cách chi hôn cho một viên quan hoặc đại thần trong triều.

Hai, chính là trở thành một thanh kiếm, bắn về phía bất kỳ quốc gia nào, trở thành vũ khí hòa thân sắc bén.

Tất cả những điều này, từ xưa tới nay công chúa đều phải trải qua như thế.

Cánh Huyền tất nhiên cũng chạy không thoát.

Nhưng nàng không nghĩ tới, năm đó tránh được hòa thân với Viễn tộc, hiện tại lại không thể tránh được lão Khúc Khương Vương cầu thần.

Nàng vừa túm góc áo Tiêu Phi, vừa khóc trong tuyệt vọng.

Tiêu Phi cũng chỉ có một nữ nhi này, tất nhiên cảm thấy luyến tiếc.

Tiêu Phi cầm tay Cảnh Huyền, chắc chắn nói, "Con yên tâm, mẫu phi tuyệt đối sẽ không để phụ hoàng con gả con qua đó."

"Nhưng nếu phụ hoàng hạ chỉ, mẫu phi cũng không thể làm gì!"

"Vậy trước khi phụ hoàng hạ chỉ, mẫu phi sẽ chặt đứt ý tưởng này đi."

"Hà?"

Cánh Huyền không hiểu, nhưng trong lòng rất khổ sở, chỉ lo chôn ở trong lòng ngực Tiêu Phi thút thít khóc lóc.

.....

Sáng sớm hôm sau!

Tiêu Phi đích thân nấu một chén canh sâm, mang tới Phụ Dương điện.

Kỷ Trinh Đế đang xem tấu chương, vẻ mặt thất thần, nặng nề.

Lão thái giám Trương công công bên cạnh, cúi người nói, "Hoàng thượng, nếu người đã mệt mỏi, hay là nghỉ ngơi một lát?"

"Trẫm thật ra không mệt, chỉ phiền về chuyện Khúc Khương cầu thần."

"Hoàng thượng đang cân nhắc để vị nào công chúa nào đi hòa thân, đúng không?"

"Lão già nhà người, tâm tư của trẫm, người là người hiểu nhất."

Trương công công cười cười, "Nô tãi đi theo bên người Hoàng thượng đã vài thập niên, nếu như không thể nhìn ra chút tâm tư này, sao lão nô còn có tư cách đi theo ở bên người Hoàng thượng!"

Kỷ Trinh Đế buông tấu chương xuống, thở dài một tiếng, ngừng đầu liếc mắt nhìn Trương Toàn một cái.

Sau đó hỏi, "Vậy người hãy nói xem, lần này trẫm để Cảnh Huyền đi qua đó, là tốt hay không tốt?"

Trương công công suy nghĩ một lúc, cong người xuống, nói, "Công chúa Cảnh Huyền thông minh hơn người, nhanh trí đáng yêu, hơn nữa sinh ra đã rất mỹ mạo. Tất nhiên có thể gả nàng tới Khúc Khương. Tuy nhiên, công chúa có ưu điểm, nhưng tính cách lại tương đối hoạt bát, dễ bị bốc đồng. Nếu nàng già xa, không có người bên cạnh để dựa vào, chỉ sợ sẽ xảy ra nhiều sự tình."

Kỷ Trinh Đế gật đầu, tiếp tục mặt ủ mày chau.

"Nhưng trong tất cả các nữ nhi của trẫm, cũng chỉ có một mình Cảnh Huyền đủ tuổi cập kê."

Thật sự đau đầu!

Vừa đúng lúc này, Tiêu Phi tiến vào.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Tiêu Phi uốn gối hành lễ!

Kỷ Trinh Đế nhấc tay lên, "Tiêu Phi không cần đa lễ."

"Tạ ơn Hoàng thượng."

Tiêu Phi sai người bưng canh sâm lên, cầm bát canh sâm và đặt nó ở trên bàn, bản thân mình thì ngồi xuống bên cạnh.

Với một nụ cười ân cần, Tiêu Phi dịu dàng nói, "Hoàng thượng, thần thiếp nghe cung nhân nói, Hoàng thượng phê tấu suốt đêm, thần thiếp liền tự mình nấu một bát canh sâm cho Hoàng thượng."

"Tiêu Phi thật có tâm."

Kỷ Trinh Đế bưng canh sâm lên, uống một ngụm, buông xuống.

Tiêu Phi nheo mắt liếc nhìn tấu chương trên bàn một cái, nói, "Hôm qua Hoàng thượng và thần thiếp nói chuyện, muốn gả Huyền nhi đi tới Khúc Khương. Không biết, Hoàng thượng đã ra quyết định chưa?"

Kỷ Trinh Đế không hề ngốc, Tiêu Phi nói rõ như thế là muốn thăm dò hần.

Hần chau mày, "Việc này, trẫm cần phải thảo luận cùng với đại thần, hiện giờ, vẫn chưa ra quyết định."

Chưa ra quyết định là tốt!

Vẫn còn đường sống!

Tiêu Phi ngược mắt phượng lên, nói. "Hoàng thượng, mặc dù Huyền nhi thân là công chúa, việc kết hôn, từ trước đến nay đều do Hoàng thượng làm chủ. Nhưng Hoàng thượng cũng biết, bên người thần thiếp chỉ có một mình Huyền nhi là nữ nhi, nếu như gà rảnh ấy đi tới Khúc Khương, trong lòng thần thiếp thật sự vạn phần khổ sở."

Tiêu phi mang bộ mặt đau khổ!

"Trong số nữ nhi của trẫm, tính cách Huyền nhi sinh động nhất, trẫm cũng yêu rất thích. Nhưng việc này liên quan tới quan hệ hai nước, điểm này, hy vọng Tiêu Phi hiểu rõ."

Không biết có phải bị giọng nói dịu dàng của Tiêu Phi ảnh hưởng hay không, giọng điệu của Kỳ Trinh Đế khi nói chuyện với Tiêu Phi cũng không có sự uy nghiêm giống như khi ở trong triều.

Tiêu Phi vẫn tiếp tục khổ sở nói, "Thần thiếp tất nhiên hiểu rõ, nhưng Hoàng thượng chắc hẳn cũng biết, Khúc Khương Vương đã ở tuổi năm mươi, mà Huyền nhi chỉ mới mười bảy tuổi. Hoàng thượng nếu yêu thương Huyền nhi, sao có thể nhẫn tâm gà rảnh tới đó?"

"Trẫm cũng không muốn, nhưng ngoại trừ Huyền nhi ra, không còn người nào khác có thể chọn được."

Thật sự bất đắc dĩ!

Đôi mắt Tiêu Phi ngay lập tức sáng lên, nhỏ nhẹ nói, "Thật ra thần thiếp biết vẫn còn một người."

"Hả? Người nào?"

"Chẳng lẽ Hoàng thượng đã quên, chất nữ của Hoàng hậu Tuyên Xu - Khổng Ngu rồi sao?"

Lông mày trên mặt Tiêu Phi giãn ra, nhưng lại được che dấu rất tốt.

Khổng Ngu?

Vừa mới nhắc tới, Kỳ Trinh Đế ngay lập tức bừng tỉnh.

Và Tiêu Phi cũng không quên tiếp tục châm lửa lần nữa, nói.

"Không gia chính là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Tuyên Xu, cũng coi như một nửa hoàng thân quốc thích. Hơn nữa, tuổi của Khổng Ngu đã không còn nhỏ, vẫn luôn là khuê nữ. Hoàng thượng có thể sắc phong cho nàng một danh hào công chúa, gà rảnh tới Khúc Khương, tất nhiên sẽ rất khả thi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Điều mình không muốn, đừng đẩy cho người khác

Tiêu Phi đưa ra kiến nghị, trong lòng Kỳ Trinh Đế cũng bắt đầu suy xét.

Nhưng Kỳ Trinh Đế không gật đầu, cũng không lắc đầu!

Rất nhanh, Kỳ Trinh Đế lập tức hạ chỉ truyền đại thần tới triều nghị sự.

Hoàng tử và các đại thần, lần lượt vào cung.

Nhưng Tiêu Phi vẫn chưa rời đi mà ở bên ngoài điện chờ đợi tin tức, sau đó triệu tập một tiểu thái giám.

Tiêu Phi phản phó với tiểu thái giám: "Người hãy vào trong và lắng nghe xem, phạm là Hoàng thượng có bất luận quyết định gì, người hãy lập tức tới báo cho bốn cung biết!"

"Vâng!"

Tiểu thái giám nhanh chóng đi vào trong điện.

.....

Trong điện!

Mọi người đứng thành ba hàng, Thái Tử, Cảnh Diệc và Cảnh Dung đứng ở phía trước, phía sau, chính là các triều thần liên quan.

Kỳ Trinh Đế hoài nghi, hỏi, "Lần này hai nước hòa thân, trẫm thật sự rất đau đầu. Các người có biện pháp nào không?"

Trong lòng Cảnh Hoa đã có chủ ý, liếc mắt kinh bí nhìn Cảnh Diệc một cái, tiến lên phía trước.

"Phụ hoàng, từ xưa công chúa gà xa đã thành giai thoại, Cảnh Huyền là trưởng công chúa Đại Lâm, gà tới Khúc Khương là điều đương nhiên."

Lời này, Cảnh Diệc sao có thể không phản bác lại một vài câu đây?

Nói đến cùng, Cảnh Huyền là thân muội muội hẳn!

Vì thế, Cảnh Diệc lập tức bác bỏ: "Mặc dù Cảnh Huyền thân là trưởng công chúa, nhưng với tính tình nàng ấy, chung quy có chút lỗ mãng, không nên gà xa. Những lời Thái tử nói, ta cảm thấy thật sự không ổn."

"Nhưng chỉ có Cảnh Huyền thích hợp. Hơn nữa, đối phương chính là Khúc Khương Vương, tất nhiên sẽ không bạc đãi Cảnh Huyền. Cảnh Diệc người là huynh trưởng, chẳng phải nên vui mừng hay sao?" Cảnh Hoa nói với giọng có ý chế nhạo.

Đúng vậy, Cảnh Diệc người không phải nên vui mừng hay sao?

Có lẽ Khúc Khương Vương làm muội phụ của người, thế lực của người nhất định sẽ càng ngày càng lớn, cười trộm còn chưa kịp ấy chứ!

Theo lý, chính xác cũng nên là như thế!

Tuy nhiên, chỉ có bao có mới có ý tưởng này.

Người thông minh sẽ có cách nghĩ khác.

Cảnh Diệc kìm nén cơn giận bùng nổ trong tim, trấn tĩnh nói với Kỳ Trinh Đế: "Phụ hoàng, Khúc Khương Vương cầu thân, nhất định có điều hiếm nghị. Hiện giờ mặc dù Khúc Khương và Đại Lâm hòa thuận ngoài mặt, nhưng nếu một ngày kia, hai nước gây chiến, Cảnh Huyền lại đang ở Khúc Khương, nếu như bọn họ dùng ràng làm con tin, Đại Lâm chúng ta phải đối mặt như thế nào?"

"Àn, Cảnh Diệc nói rất đúng." Kỳ Trinh Đế gật đầu.

"Vì thế nhi thần khẩn cầu phụ hoàng, đưa ra quyết định khác."

Kỳ Trinh Đế suy nghĩ khó xử, bỗng chớp, nghĩ tới kiến nghị của Tiêu Phi, cặp con người tình nhuệ đảo qua trên người mọi người.

Sau đó Kỳ Trinh Đế hỏi: "Khổng Ngu thì như thế nào?"

Nhắc tới tên này, các đại thần hai mặt nhìn nhau!

Và Cảnh Dung luôn luôn trầm mặc, thần sắc đột nhiên ngưng trọng lại.

Một lát sau, một vị đại thần trong triều cúi đầu, chấp tay nói: "Không gia chính là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Tuyên Xu, vị Khổng Ngu cô nương kia là người dịu dàng như ngọc, nếu như nàng ấy thay thế công chúa Cảnh Huyền gà tới Khúc Khương, thật sự rất thích hợp."

Những đại thần khác ngay lập tức lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy, Không gia cũng là danh môn, Không gia cô nương tới đó hòa thân, thật sự rất thích hợp."

"Đúng vậy!"

.....

Cánh Dung cảm thấy thế cục sắp định, lập tức bước lên, nhu mày nghiêm túc khuyên.

"Xin phụ hoàng hãy suy nghĩ lại."

Nhiều năm trôi qua, mỗi khi nghĩ sự, nếu không phải Hoàng thượng nói Cánh Dung mở miệng, hẳn đứng ở trong triều đình, từ trước tới nay đều luôn là người sấm vai nhân vật trong suốt.

Không đáp lại cũng không bác bỏ!

Bây giờ, hẳn đột nhiên bác lại một câu, khiến mọi người kinh ngạc!

Kỷ Trinh Đế chăm chú nhìn hần, không thể hiểu được.

"Vì sao ngươi muốn trầm suy nghĩ lại?"

"Mặc dù Không gia là danh môn, nhưng sự tình gần xa lần này rất quan trọng. Hơn nữa, hậu bối của Không gia chỉ còn lại một mình Không Ngu cô nương. Phụ hoàng từng dạy dỗ nhi thần, điều mà chính mình không muốn, đừng đẩy tới cho người khác. Vì vậy nhi thần khẩn cầu phụ hoàng hãy suy nghĩ lại."

Bộp ——

Kỷ Trinh Đế tức giận.

"Làm can!" Tiếng nói đầy khiển trách, giống như lũ lụt quét tới, "Mặc dù trầm đã dạy ngươi điều mình không muốn, đừng đẩy cho người khác. Nhưng trầm cũng đã dạy ngươi, trung thành với cuội nguồn trước tiên."

Cánh Dung nhu mày, thần thái tự nhiên, nhưng lại mang theo một sự quật cường.

Hần không hề sợ hãi, nói: "Lời nhi thần nói, không hề mạo phạm tới ý của phụ hoàng, chỉ mong phụ hoàng có thể cân nhắc rõ ràng. Không gia....."

Hần còn chưa nói xong, Cánh Diệc đã nói chen vào.

"Cánh Dung, ngươi và Không Ngu có quan hệ rất tốt, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa các ngươi mọi người đều biết. Nhưng ngươi chớ quên, lần này liên quan đến quan hệ giữa hai nước, ngươi thân là Vương gia, chắc hẳn nên phân biệt rõ ràng, bên nào nặng bên nào nhẹ chứ?"

Cánh Diệc quả thật mang một bộ dáng tiện nhân!

Khóe miệng Cánh Diệc, thậm chí còn mang theo nụ cười khó lường.

Những lời nói này, thật ra đã đẩy Cánh Dung xuống một cái hố rất sâu.

Kỷ Trinh Đế tức giận, nếu như Cánh Dung vẫn tiếp tục kháng kháng phản bác, không thể nghỉ ngơi là đang tự đào mồ chôn mình!

Nhưng, Cánh Hoa vẫn quyết tâm muốn đối nghịch cùng với Cánh Diệc.

Chính ngươi không muốn thân muội muội của mình đi hòa thân, ngược lại muốn biểu muội của ta phải đi?

Đừng tương bố!

Vì thế Cánh Hoa đầu tiên là liếc mắt nhìn phụ hoàng mình một cái, thấy sắc mặt phụ hoàng rất giận dữ, Cánh Hoa lập tức hếch cằm, vẻ mặt kiêu ngạo, nói với Cánh Diệc: "Cánh Diệc, ngươi nói nhiều như vậy, đơn giản chính là không muốn Cánh Huyền đi hòa thân đúng không?."

Một lời của Cánh Hoa đã nói toạc ra hết!

Cánh Hoa tiếp tục quay qua nói với phụ hoàng mình, "Phụ hoàng, Khúc Khương Vương lần này phái người tới cầu thân, nếu gả Cánh Huyền qua đó, chính là thích hợp nhất. Sau này hai nước có gây chiến hay không vẫn chưa biết được. Nếu như tương lai, Cánh Huyền có thể trở thành vương hậu Khúc Khương, phụ hoàng hãy ngắm lại xem, Khúc Khương không phải sẽ giống như một quân cờ trong tay Đại Lâm chúng ta hay sao? Hơn nữa Cánh Dung nói đúng, hậu bối Không gia chỉ còn lại một mình Không Ngu. Tin rằng nếu mẫu hậu vẫn sống trên đời, cũng sẽ phản đối việc này giống như Cánh Dung."

Dọn ra cả mẫu hậu đã chết của mình, hẳn muốn đánh cuộc một phen với tình yêu của Kỷ Trinh Đế với hoàng hậu Tuyên Xu thăm hậu đến đâu!

Sắc mặt Kỷ Trinh Đế trầm xuống, thờ dài một tiếng!

Kỷ Trinh Đế chau mày.

Cánh Diệc nheo mắt liếc nhìn Cánh Hoa một cái.

Nhưng Cánh Hoa trợn trắng mắt, hoàn toàn không nhìn thấy Cánh Diệc.

Cũng may Cánh Diệc là người trầm ổn, tâm tư linh hoạt, cố gắng cầu xin Hoàng thượng nghĩ lại: "Phụ hoàng, Cánh Huyền vẫn còn nhỏ tuổi, hơn nữa không có lòng phòng bị, nếu như nàng gả tới Khúc Khương sẽ giống như bê gãy đôi cánh của nắng. Hơn nữa các vị đại thần cũng cảm thấy Không Ngu thay thế rất thích hợp. Không Ngu có may mắn được gả tới Khúc Khương, chính là vinh hạnh của Không gia, hay là....."

Kỷ Trinh Đế gờ tay, ngắt lời hần nói!

Tiếng ong ong khiến cho Kỷ Trinh Đế cảm thấy đầu mình đau đốn!

Sớm biết như vậy, tự bản thân mình đóng cửa lại, nghĩ thật kỹ và đưa ra quyết định là được.

Hiện giờ bên trái một lời, bên phải một câu, tất cả đều có đạo lý.

Phiền muốn chết!

Phiền muốn chết!

"Đều lui ra đi!"

Lúc này mọi người không dám đắc tội với sự khó chịu của Kỷ Trinh Đế, đành phải cúi thấp người, toàn bộ đều thối lui ra ngoài.

Cánh Dung là người cuối cùng ra khỏi đại điện.

Vừa đến ngoài cửa điện, Cánh Dung đã bị Cánh Hoa cản lại.

Cánh Hoa mang theo giọng điệu âm dương quái khí, vỗ vai Cánh Dung, đắc ý nói: "Như thế nào, bốn Thái tử vừa rồi đủ nghĩa khí chứ? Biết ngươi và Không Ngu lưỡng tình tương duyệt, vì thế ta đã cực lực giúp ngươi."

Ừ, ta thật sự muốn cảm ơn ngươi!

Lần! Được chưa?

Cánh Dung lờ đi trả lời hần, yên lặng không đáp.

"Ngươi cũng đừng quá thương tâm, phụ hoàng vẫn chưa hạ chỉ, hết thảy đều có thể thay đổi. Hai ngày tới, ta sẽ giúp ngươi tranh thủ thêm, nói nhiều hơn với phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không chia rẽ uyên ương."

"Thái tử....."

"Được rồi được rồi, không cần cảm ơn ta, Không Ngu là biểu muội của ta, trong lòng nàng có ngươi, ta biết là được."

Cánh Hoa mang một bộ dáng "ta biết hết tất cả mọi thứ!"

Hắn ta nói tiếp: "Mặc dù chuyện biến cương trước đó, người đứng ở phía bên Cảnh Diệc, nhưng bốn Thái tử rộng lượng, không so đo với người."

Bốn Thái tử có trái tim rộng lớn giống như đại dương bao la!

Hiện tại Cảnh Dung một đầu đầy hắc tuyến, đơn giản quay người lại: "Đa tạ Thái tử, ta còn có việc, vì vậy ta sẽ rời đi trước."

"Việc gì?"

Cảnh Dung trầm nghĩ, liên quan lắm gì tới người!

Nhưng những lời này, Cảnh Dung vẫn nuốt trở vào.

Hắn chỉ nói: "Trong phủ bận rộn, ta cần nhanh chóng quay về xử lý."

"Ồ!" Cảnh Hoa theo tiếng, tò mò lôi kéo Cảnh Dung hỏi: "Đứng rồi, vị Kỳ tiên sinh mà người mang về, lần trước ở trong sinh thần Tiêu Phi ta có nhìn thấy một lúc. Không ngờ, người này lại lợi hại như vậy, vụ án mất tích hẳn đều phá được. Nếu có thời gian, người hãy giới thiệu bốn Thái tử với hắn, được không?"

"Tiên sinh không thân thiện lắm, Thái tử tốt nhất không cần phải gặp."

"Vì sao? Người thông minh như thế, Cảnh Dung người định cất giấu cho riêng mình dùng phải không?"

Cánh Hoa oán giận nói.

Cảnh Dung lắc đầu, thờ dãi một tiếng, lo lắng đáp lại đôi câu, lập tức rời đi.

Bỏ lại Cảnh Hoa vẫn đang thất thần sau lưng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Mua trâu tặng người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi rời khỏi cung, Cảnh Dung cười ngửa hồi phủ, không ngờ trên đường lại gặp Kỳ Lê.

Kỳ Lê vừa mới rời khỏi nơi làm việc ở Binh Bộ!

"Tham kiến Dung Vương."

Lúc trước trên đường hồi kinh, hai bên gặp nhau đã náo loạn một trận, hơn nữa vì sự việc Kỳ gia, Cảnh Dung đối với Kỳ Lê cũng có vẻ lạnh nhạt.

"Kỳ tướng quân, người đang quay về phủ? Hay là có tình đang đợi bốn vương?"

"Mặt tướng nghe người ta nói Vương gia vào cung, vì mặt tướng có một số việc muốn thỉnh giáo Dung Vương nên đã chờ Vương gia ở chỗ này."

"Chuyện gì?"

"Mặt tướng có thể tới Dung Vương phủ ngồi và nói chuyện với Vương gia hay không?"

Không ngồi được!

Nếu như gặp phải Kỳ Văn Thư, chẳng phải sẽ đánh nhau sao?

Tuy nhiên, Cảnh Dung cũng không phải là người nhỏ mọn, sẵn suy nghĩ một lúc liền gật đầu.

Hai người đồng hành, rất nhanh đã tới Dung Vương phủ.

Đồng thời ngay khi hai người vừa mới vào phủ, Lộ Giang đã mang tin tức đi tới Đông Uyển.

"Kỳ tiên sinh, Vương gia sai ta nói cho ngài một tiếng, tướng quân Kỳ Lê hiện tại đã tới trong phủ, hỏi ngài có muốn tránh đi một chút hay không?"

Kỳ Lê?

Kỳ Văn Thư đang sắp xếp lại thuốc màu trong hộp gỗ đàn hương, bàn tay run lên ở trong ống tay áo màu xám.

"Vương gia còn nói gì nữa không?" Nàng hỏi.

"Không có."

Kỳ Văn Thư thu dọn xong mọi thứ, sau đó nói, "Thôi, vừa vặn ta cũng muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Tiên sinh muốn đi đâu?" Lộ Giang cực kỳ lo lắng.

Bởi vì lúc trước đã nhận được vài lần giáo huấn, Cảnh Dung sớm đã hạ lệnh trong phủ, bất cứ lúc nào Kỳ Văn Thư muốn ra khỏi phủ, cần phải được sự đồng ý của hắn.

Nếu nàng xảy ra chuyện, toàn phủ sẽ gặp nạn!

Kỳ Văn Thư vừa cất hộp gỗ đàn hương trong tay lên giá, vừa hỏi, "Lộ thúc, Dự Hoa Các ở đâu?"

"Tiên sinh muốn đi tới Dự Hoa Các."

"Ừ!"

"Ta sẽ sai người mang tiên sinh tới đó."

Mang? Sao không nói là giám thị?

Sau khi cất xong hộp gỗ đàn hương, Kỳ Văn Thư cũng không đáp lại, vọt ra ngoài sân gọi một tiếng "Vệ Dịch".

Vệ Dịch vừa nghe tiếng lập tức đáp lại một tiếng, nhanh chóng chạy vào, trong tay còn cầm một chiếc khăn thêu.

"Thư nhi, nàng gọi ta?"

"Ừ." Nàng gật đầu, chỉ chỉ chiếc khăn trong tay hắn, "Đi, trả nó lại cho Sơ Xuân, ta mang người đi ra ngoài."

Vừa nghe có thể đi ra ngoài cùng với Kỳ Văn Thư, Vệ Dịch cực kỳ vui sướng, nhanh chóng đi trả khăn tay cho Sơ Xuân, khi hắn lộn trở lại, còn thay đổi một thân quần áo sạch sẽ.

"Người thay quần áo làm gì?" Kỳ Văn Thư khó hiểu hỏi.

"Bởi vì chúng ta đi ra khỏi cửa. Cha ta từng nói, trước khi ra cửa, cần phải thay quần áo mới."

Quả là ngày thơ hồn nhiên!

Lúc này, Lộ Giang đã gọi mấy tên thị vệ trong phủ, mang theo Kỳ Vân Thư ra khỏi phủ, đi về phía phương hướng Dự Hoa Các.

Khi đang đi trên đường, Kỳ Vân Thư nói với Vệ Dịch, "Người hãy chọn một số thứ, đợi lát nữa tặng người."

"Tặng cho ai?"

"Người cứ chọn là được."

"Ồ!"

Vệ Dịch lập tức cẩn thận nhìn dọc theo đường đi, lúc vào một nhà cửa hàng bán đồ trang sức, hắn ngo trái ngo phải, nhìn thấy một cây trầm.

"Lão bản, ta muốn cái này!"

Cây trầm kia, chính là một cây trầm ngọc, xem màu sắc phủ quanh nó, chính là vật thượng đẳng.

Chương quấy thật cẩn thận lấy cây trầm tới, mở miệng chào giá, "Hai vị công tử, năm mươi lượng!"

Năm mươi lượng?

Quá đắt!

Nàng sờ sờ trong túi của mình, chỉ có mười lượng.

Kỳ Vân Thư hỏi, "Mười lượng được không?"

Chương quấy vừa nghe con số này, ngay lập tức thay đổi sắc mặt, nhanh chóng lấy lại cây trầm và đặt lại trong quầy, ánh mắt quét qua Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch một lượt.

Chương quấy nói với giọng khinh thường, "Mười lượng? Có thể nhìn xem một cái."

Kỳ Vân Thư cũng không kiên nhẫn, nghiêng mắt hỏi Vệ Dịch, "Người muốn mua cây trầm này tặng người?"

"Ừ!"

Hắn gật đầu thật mạnh.

Kỳ Vân Thư nhọt nhọt cười, chuyển hướng về phía chương quấy, "Mười lượng, có bán hay không?"

"Không bán! Đi đi đi, đừng gây trở ngại việc làm buôn bán của ta."

Nói xong, chương quấy định vòng qua quầy hàng tới đuổi nàng đi.

Kỳ Vân Thư bỗng nhiên nói một tiếng, "Chương quấy, ngón tay của người bị biến dạng, không có sức lực, khiến cho xương vai bị sưng, tổn thương tới kinh mạch. Vì vậy, mỗi khi nâng tay lên khoảng ba thước thì có cảm giác cả người không có sức lực, đúng hay không?"

"Hả?"

Chương quấy cả kinh, lập tức thu bàn tay trái của mình vào trong ống tay áo, đuổi ra sau lưng.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói, "Bởi vì *xương thuyền** cổ tay bị tổn thương, vì thế khiến cho xương vùng* không thể uốn cong. Năm ngón tay được kết nối với nhau, vì thế khiến cho bàn tay không thể mở ra cũng không thể dùng sức. Nó cũng khiến cho năm ngón tay không thể uốn cong. Trên thực tế, vấn đề điều trị rất dễ. Nhưng, bởi vì chương quấy luôn dọn dọn năng năng, xương bàn tay được kết nối với kinh mạch, kết quả khiến cho xương bả vai không thể dùng lực. Khi trời trở gió, lập tức sẽ đau đớn khó nhịn. Cho dù chương quấy tìm đại phu để khám, uống thuốc, cũng không thể nào khỏi hẳn, đúng không?"

**Xương thuyền (舟骨): là 1 trong 8 xương cổ tay; Xương vùng (sesamoid bone): Xương vùng là các cấu trúc xương nhỏ nằm trong gân, thường gặp ở bàn tay, bàn chân các vị trí gân khớp.*

Chương quấy sớm đã thất thần!

Hắn gạt mình nhìn nàng, toàn bộ trông mất gần như bật ra khỏi hốc mắt.

Mặc dù chương quấy nghe không hiểu được những danh từ học thuật, nhưng tất cả những tình huống của hắn đều được nàng nói rất rõ ràng.

"Công tử..... sao có thể nhìn ra được?" Chương quấy nói với giọng run run.

"Không khó, vừa rồi lúc người lấy ngọc trầm này ra, ta đã chú ý tới rồi."

"Vậy công tử có biện pháp chữa khỏi tay ta không? Mấy năm gần đây ta tìm kiếm không ít đại phu, bọn họ đều nói không thể trị khỏi." Chương quấy mang vẻ mặt đau khổ và chờ mong nhìn nàng.

Khóe miệng Kỳ Vân Thư cau lên, ánh mắt lại chăm chú nhìn ở trên cái trầm ngọc, nói, "Nếu như người có thể bán trầm ngọc này mười lượng cho ta, ta sẽ nói biện pháp trị liệu cho người."

Chương quấy bán tín bán nghi, "Thật sự?"

"Nếu người không tin thì thôi, ta nghĩ người cũng đã tốn không ít bạc để điều trị bàn tay của mình, đúng không?"

Đúng vậy, mấy năm nay, hắn đã tốn cả trăm lượng bạc.

Vệ Dịch chớp mắt đôi mắt, nhìn chăm chăm Kỳ Vân Thư mặc cả.

Đầu óc Vệ Dịch vừa chuyển, đuôi tay kéo ống tay áo của nàng, "Thư nhi, nếu chương quấy không chịu bán, chúng ta đi nhà khác. Cây trầm này cũng không đẹp lắm."

"Thật không? Vậy người từ bỏ nó?"

Vệ Dịch xua xua tay, "Từ bỏ!"

Kỳ Vân Thư cười thầm, gật đầu, "Được, vậy chúng ta đi thôi."

Trong khi nói, hai người đã chuẩn bị rời đi. Chương quấy thấy thế, cắn răng một cái, nhanh chóng vòng qua quầy hàng, ngăn cản hai người lại.

"Thành giao, mười lượng!"

Chương quấy lập tức đặt cây trầm vào trong một hộp gấm tinh xảo, đưa tới.

Nhìn gương mặt nhăn nhó của chương quấy, có lẽ trái tim đang không ngừng rỉ máu.

Kỳ Vân Thư móc ra mười lượng, nhét vào trong tay chương quấy, sau đó nói "Người nhớ kỹ, hái một ít lá cây sung (无花果) và nghiền nát chúng, tiếp đó dùng rượu trắng mạnh nhất ngâm khoảng nửa tháng. Sau đó, mỗi ngày ba lần sáng trưa chiều, chà xát ở trên tay. Sau một tháng, tình trạng bị viêm sưng sẽ rút đi, sức lực sẽ quay trở lại, ngón tay người cũng có thể hoạt động bình thường. Nếu sau một tháng, người vẫn không thể khỏi phục, vậy hãy đi tới Dự Hoa Các, tìm một vị đại phu tên là Mộ Nhược, hắn sẽ bồi thường tổn thất cho người."

"Vâng vâng vâng, đa tạ công tử, đa tạ công tử....."

Chương quấy liên tục nói lời cảm tạ.

Cầm cây trầm ngọc, Kỳ Vân Thư kéo Vệ Dịch rời đi.

Vệ Dịch một đường đều luôn kinh hô "Thư nhi thật tuyệt!"

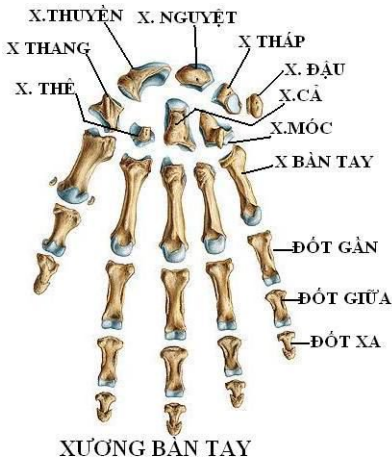
Nàng cười cười, không nói gì.

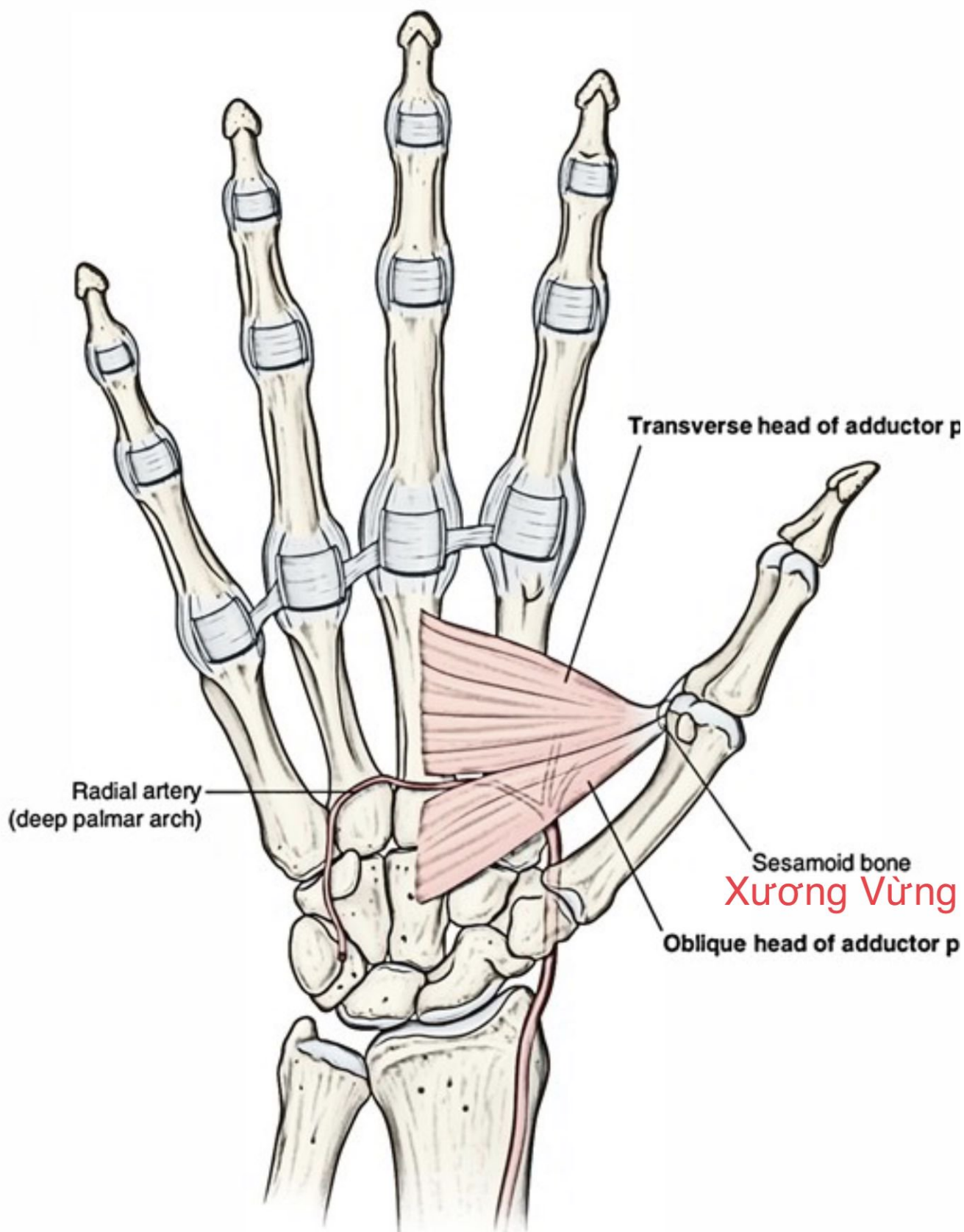
Mặc dù nàng không phải là đại phu, nhưng về phương diện xương cốt, nàng vẫn hết sức tinh thông.

Hai người vòng qua pho xá sầm uất, không lâu sau đã tới Dụ Hoa các.

Ở lối vào có rất nhiều người xếp hàng, tất cả đều tới xem bệnh bốc thuốc.

Bên ngoài còn có tiểu đồng đang xử lý mọi việc!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 200: Ca bệnh khó giải quyết

Edit & Dịch: Emily Ton.

Dụ Hoa các có một vị thần y, mỗi ngày người tới xem bệnh tấp nập không ít.

Mặc dù Mộ Nhược một năm qua không hề xem bệnh cho người, nhưng thuốc hạ và đồ đệ của Dụ Hoa các đều y thuật siêu quần, còn bản lĩnh hơn cả ngự y trong hoàng cung!

Tại thời điểm này, một tiểu đồng mắt sắc, liếc mắt một cái đã nhận ra thị vệ Dung Vương phủ.

Tiểu đồng lập tức đi tới đón Kỳ Văn Thư và Vệ Dịch, hỏi, "Nhị vị là người Dung Vương phủ?"

"Mạc công tử có ở đây không?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Tiểu đồng lên tiếng, "Sư phụ ở trên lầu."

"Người đi thông báo một tiếng, hãy nói có một ca bệnh khó giải quyết, cần hẩn bắt mạch."

"Được, vậy hai vị công tử hãy vào trong ngồi."

Tiểu đồng lập tức dẫn hai người đi vào, thị vệ đều đứng canh ngoài cửa.

Sau khi ngồi xuống ở hậu viện, tiểu đồng liền pha hai chén trà!

Ngay sau đó tiểu đồng đi lên gác mái thông báo.

Lúc này trên gác mái, Mộ Nhược đang bận rộn với được liệu trong tay, thường xuyên nhúng đầu ngón tay và đặt lên mũi người ngồi, nhàu nhày, "Được liệu này hơi ẩm, nhanh chóng vứt đi."

Tiểu đồng bên cạnh lập tức vội ôm bó thảo dược đi, ném tới thùng gỗ một bên.

Mộ Nhược nói tiếp, "Được liệu này có được tính không đủ."

Vút!

"Lan anh tử phổi không đủ canh giờ."

Vút!

"Không phải đã nói, khỏi tử phải lấy khúc chính giữa hay sao? Vì sao chúng lại gĩa và khô như thế?"

Vút!

Một bản thảo dược, gần như đều bị ném sạch sẽ.

Tiểu đồng A Ly cảm thấy cực kỳ đáng tiếc, mỗi lần ném một thành phần dược liệu đều giống như đang cắt vào da thịt hân.

"Sư phụ, nếu vứt hết theo yêu cầu của người, tất cả dược liệu của chúng ta đều phải vứt hết, vậy thì rất đáng tiếc!"

Mộ Nhược trừng mắt liếc nhìn tiểu đồng một cái, nghiêm túc nói, "Trước khi ta ra khỏi cửa đã căn dặn qua, bất luận một thành phần dược liệu nào xảy ra vấn đề, phải vứt bỏ toàn bộ, người đã vứt tất cả những lời ta nói sau đầu rồi sao?"

"Không phải sư phụ, A Ly nào dám!"

Mộ Nhược gõ ỏ trên đầu tiểu đồng một cái, nhắc nhở, "Trên đời này, lang băm đa số đều sẽ khai một số dược vô dụng để kiếm bạc từ bá tánh, nếu người muốn học y từ chỗ y sư, vậy thì phải nhớ kỹ, đừng bởi vì thấy chúng đáng tiếc, cứ thế giữ lại những dược liệu này, kể cho người bệnh, hiểu chứ?"

Ánh mắt sắc bén của Mộ Nhược đảo qua trên thân mình A Ly đang run rẩy. A Ly nơi nào còn dám nói không hiểu!

A Ly liên tục gật đầu, đáp, "A Ly đã biết, A Ly sẽ không trở thành lang băm, nhất định sẽ giống như sư phụ, hành y tế thế, thi y tặng dược cho bá tính nghèo khổ, trở thành một thế hệ danh y."

Ý chí chiến đấu được đốt cháy!

Trong giọng nói, tất nhiên cũng pha lẫn một chút nịnh bợ!

Mộ Nhược vỗ vỗ tay, những vụn dược nhỏ rơi xuống quần áo, đang muốn nói gì đó với A Ly, hần lập tức nghe thấy giọng nói truyền tới từ bậc thang nơi gác mái.

Tiểu đồng ở cửa vừa rồi đi lên thông báo, "Sư phụ, bên ngoài có hai vị người Dung Vương phủ tới đây, nói là có một ca bệnh khó giải quyết, cần người tới bắt mạch!"

"Người Dung Vương phủ? Ai vậy?"

"Không quen biết, nhưng tùy hầu bên cạnh là người Dung Vương phủ."

Mộ Nhược cau mày, chính đón lại trang phục, khoe miệng câu lên một nụ cười nồng đậm hứng thú.

Sau đó phán phó, "Đi, mời hai người lên đây, chuẩn bị một bình trà Long Tĩnh thượng đẳng."

"Vâng."

Tiểu đồng vội vàng không ngừng đi xuống.

A Ly gãi gãi đầu, hỏi, "Sư phụ, là ai vậy?"

Đôi lấy chỉ là một tiếng trách cứ của Mộ Nhược, "Được rồi được rồi, thu dọn sạch những dược liệu đó đi."

"A!" A Ly lăm lăm đồng ý.

Cực kỳ đáng thương!

Mộ Nhược đứng dậy, đi về phía ban công ngoài trời trên gác mái, chỗ nghỉ ngơi này còn xem như an tĩnh, có màn lụa che lại, bàn ghế đều được làm bằng trúc, ngay cả rào chắn bên ngoài cũng vậy.

Cực kỳ yên tĩnh!

Lúc này, Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch đi lên gác mái, được tiểu đồng dẫn tới nơi này!

Chỉ thấy Mộ Nhược có thêm một bầu rượu trong tay, đang nhàn nhã tự tại uống rượu!

Mùi hương của rượu tràn ngập xung quanh!

Mộ Nhược thích rượu, mọi người đều biết.

"Tốt? Ngồi đi."

Mộ Nhược dùng cảm hất về vị trí đối diện với mình.

Kỳ Vân Thư cũng không khách khí, kéo Vệ Dịch ngồi xuống.

Một tiểu đồng khác bưng tới một bình trà Long Tĩnh thượng đẳng tiến vào, đang chuẩn bị rót ra ba chén.

"Ta chỉ uống rượu, không uống trà!" Mộ Nhược nhắc nhở một tiếng.

Tiểu đồng gãi đầu, sau đó chỉ rót ra hai chén.

Hương trà bốn phía, hoà trộn với hương rượu, tràn ngập gác mái đầy trúc, ùa vào chớp mũi, nhẹ nhàng và mát lạnh, thấm vào ruột gan!

"Trà Long Tĩnh này, ngày thường ta cũng không lấy ra đãi khách, hãy ném thử xem, hương vị như thế nào?" Mộ Nhược chỉ chỉ bình trà.

Kỳ Vân Thư không vội vàng nói ý đồ mình tới, ngón tay nâng chén trà, tỉnh tể nhấp một ngụm.

"Rất thơm!"

"Chỉ rất thơm thôi sao?"

"Chẳng lẽ là trong trà này còn bỏ thêm thứ gì khác?"

"Thật sự đáng tiếc cho bình trà này, xem ra Kỳ cô nương không phải là một người biết phẩm trà." Mộ Nhục mang về mặt đau lòng nhìn bình trà Long Tinh thượng đẳng.

Lòng dạ hẹp hòi!

Không phải chỉ là một bình trà thôi sao?

Kỳ Vân Thư cười cười, "Có lẽ Mạc công tử đã quá xem trọng ta. Ta chỉ là một nữ tử bình thường, cơm canh đạm bạc, trong tay chỉ có dao nhỏ dùng để cắt thi thể người chết. Chỉ có mùi máu và mùi hôi thối của xác chết hư thối lấp đầy lỗ mũi, vì thế mũi và đầu lưỡi tất nhiên thô ráp, không thể phẩm ra được trà ngon."

Nghe nàng nói chuyện, khóe miệng Mộ Nhục dương lên, hẳn không hề cảm thấy ghê tởm. Có lẽ thân là đại phu, hẳn cũng quen nhìn những thứ mà nàng đã nói.

"Thật là một người nhanh nhồm dẻo miệng!"

Mộ Nhục khen nàng một câu!

Trong khi đó Vệ Dịch cũng nâng chén trà kia lên, uống một ngụm.

Thật sự quá nóng!

Vệ Dịch thè lưỡi ra, hai tay vừa phẩy phẩy bên cạnh miệng mình, vừa cau mày oán giận, "Nóng quá, trà này không ngon chút nào."

"Không biết nhìn hàng!" Mộ Nhục ai oán liếc mắt nhìn Vệ Dịch một cái, "Trà Long Tinh này chính là loại thượng đẳng, bao nhiêu bạc cũng không mua được, thật sự là không biết nhìn hàng."

Trong lòng hẳn không vui, đơn giản ——

Uống một ngụm rượu, áp xuống lửa giận trong lòng!

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng hỏi một câu, "Chúng ta đột nhiên tới chơi, thật sự quá rầy sự thanh nhàn của Mạc công tử?"

Mộ Nhục lại uống một ngụm rượu, đôi mắt rũ xuống, nói, "Dù Hoa các này của ta mỗi ngày đều ra ra vào vào, không có hơn một ngàn thì cũng có hơn trăm, ta thanh nhàn lúc nào?"

Giọng điệu của hắn đã mang theo hơi say!

Không đợi Kỳ Vân Thư mở miệng, Vệ Dịch một bên co đầu lưỡi cháy bỏng vào trong, lập tức giành trước bác bỏ một câu.

"Người nói dối, nếu người không thanh nhàn, vì sao còn trốn ở chỗ này uống rượu?"

Nhìn gương mặt chán thành của Vệ Dịch, Mộ Nhục không nhịn được cười to vài tiếng.

"Người cười gì vậy?" Vệ Dịch hỏi.

"Cười người không hiểu ta!" Mộ Nhục đáp lại.

Huỳnh đệ, nếu như Vệ Dịch hiểu người, chẳng phải rất lợi hại hay sao?

Vệ Dịch đối với Mộ Nhục, dường như có chút địch ý trời sinh.

Nói trắng ra là, Vệ Dịch không thích tên này!

Không thích mà không thể giải thích!

"Ta mới không muốn hiểu người, lần trước người xà hòi, thật sự quá thái. Hơn nữa người cũng không phải là Thư nhi, ta chỉ muốn hiểu Thư nhi." Vệ Dịch bĩu môi.

Sau một khoảnh khắc, Kỳ Vân Thư lập tức kéo ống tay áo Vệ Dịch một chút, răn dạy, "Không được bất lịch sự như thế."

"Ồ!"

Vệ Dịch ngoan ngoãn, lập tức ngậm miệng lại, ngai người ra sau ghế.

Ngược lại, Kỳ Vân Thư đối diện với tầm mắt của Mộ Nhục, xin lỗi nói, "Mạc công tử đừng so đo với Vệ Dịch, hắn....."

Nàng còn chưa nói xong, Mộ Nhục đã hạ tay xuống, ngắt lời nàng, "Không sao!"

Ngay sau đó, hắn ánh mắt Mộ Nhục lập tức dừng ở trên mặt nạ vàng của Kỳ Vân Thư, nói, "Người hãy tháo mặt nạ xuống đi."

"Hả?"

"Để ta nhìn xem thương thế của người!"

~~~Aw, hết chương 200~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Ba lần nguyện ý

Kỳ Vân Thư hơi ngáp ngừng một lát, nhưng vẫn tháo mặt nạ màu vàng trên mặt xuống.

Vết sẹo vốn có màu đỏ sậm, nay đã kết vảy, chỉ cần một vài ngày nữa sẽ mờ dần.

Mộ Nhục vuốt cằm, ngắm nghía một lúc, híp đôi mắt lại, gật gật đầu, "Xem ra vết sẹo trên mặt cô nương rất nhanh sẽ lành."

Nhưng Kỳ Vân Thư không thêm đề ý, mang mặt nạ lên lần nữa.

Mộ Nhục lắc bầu rượu tinh xảo trong tay, liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, đôi mắt mang theo một chút hương vị hài hước.

"Người ta thường nói không tới thăm đền mà không có lý do, Kỳ cô nương hôm nay tới đây là muốn khám bệnh? Hay là chữa bệnh vậy?"

Mộ Nhục đi thẳng vào vấn đề chính!

Kỳ Vân Thư không thích quanh co lòng vòng, nàng nghiêm túc nói, "Ta tới để gây rắc rối cho Mạc công tử."

"Rắc rối? Nói nghe xem một chút!"

"Mạc công tử là thần y, ngay cả vết thương trên mặt ta, công tử đều có thể trị được, nói vậy tất cả những căn bệnh nan trong thiên hạ, không phải là thách thức đối với công tử."

"Nghe giọng điệu này của cô nương, dường như đang muốn tặng bốc tại hạ?" Hẳn nhường mấy.

Gương mặt đào hoa càng tràn ngập ý cười vô cùng ngái ngớn.

Chẳng lẽ bạn của Cảnh Dung cũng phù phiếm như vậy?

Thôi thôi, chính sự quan trọng hơn.

Nàng khách khí nhắp môi nói, "Mạc công tử, nếu công tử thật sự có thể trị được ca bệnh do ta mang đến, nói ta đang tặng bốc công tử cũng không hề quá."

"Ca bệnh khó giải quyết? Sao ta cảm thấy có chút hứng thú, cô nương nói thử xem."

Kỷ Vân Thư không lập tức trả lời!

Ngược lại, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Vệ Dịch, dịu dàng nói, "Vệ Dịch, hãy đưa lễ vật mà người đã chọn cho Mạc công tử."

"Đưa cho hắn?"

Kỷ Vân Thư gật đầu.

Vệ Dịch phồng miệng lên, không tình nguyện lấy hộp gấm tinh xảo kia ra, đẩy về phía Mộ Nhược.

"Cho người!"

Mộ Nhược không hiểu chuyện gì, nhìn nhìn, mở chiếc hộp ra, một cây trầm ngọc bên trong ánh vào mi mắt!

"....."

Mộ Nhược nhủ máy!

"Đây là Vệ Dịch đã chọn để tặng công tử." Kỷ Vân Thư giải thích.

Ai ai ai, ta là nam!

Chỉ thấy hai tròng mắt Mộ Nhược trừng lớn.

Vệ Dịch thấy Mộ Nhược mãi không tỏ thái độ, vì thế cho rằng hắn không thích, đang chuẩn bị đuổi tay lấy về, nhưng đã chậm một bước.

Mộ Nhược dịch cái hộp qua một bên!

Đôi mắt hắn sáng lên, nhủ mày thật sâu, "Thứ này tinh xảo như thế, các cô nương rất thích. Không tệ, lần sau nếu như ta nhìn thấy cô nương Yên Chi ở Tuy Hồng Lâu, ta sẽ tặng cây trầm này cho nàng, nhất định có thể giành được nụ cười mỹ nhân."

Thật xấu hổ!

Nhưng đã nhận lễ, tất nhiên phải làm việc!

Kỷ Vân Thư nói, "Mạc công tử diệu thủ hồi xuân, xưng là thần y, hiện giờ công tử cũng đã nhận lễ, xem như đáp ứng thỉnh cầu của ta."

Ai da, không ngờ nàng đã lên kế hoạch như thế!

Mộ Nhược nắm cây trầm ngọc ở trong tay, cẩn thận thưởng thức, chiếu chiếu dưới ánh sáng.

Àn, là hàng thượng đẳng.

Hắn còn không chút để ý nói một câu, "Nếu muốn trị, khó!"

Khó!

Từ này được nói ra từ trong miệng Mộ Nhược, khó khăn và khó nghe!

Kỷ Vân Thư tính tề nhủ mày, "Mạc công tử biết ta muốn nói gì?"

Mộ Nhược hà hơi ở trên trán ngọc một cái, nâng ống tay áo xoa xoa, lúc này mới bỏ vào trong hộp, để phòng Vệ Dịch lại lấy mắt, hắn đơn giản thu hộp vào trong tay áo.

Ngay sau đó lại nâng bầu rượu, rót một ngụm rượu vào trong miệng.

Lúc này hắn mới chuyển tầm mắt ở trên người Vệ Dịch, híp mắt, chậm rãi nói.

"Chính điên cuồng thật ra có thể trị được, nhưng chứng ngu dần, khó!"

"Không thể trị?"

"Khó! Không phải không trị được!" Trong mắt Mộ Nhược mang theo suy nghĩ.

Trong lòng Kỷ Vân Thư căng thẳng, mang theo hy vọng, nàng quay lại nói với Vệ Dịch một câu, "Vệ Dịch, người đi xuống trước chờ ta, được không?"

"Được, ta sẽ đi xuống chờ Thư nhi, Thư nhi đừng bỏ lại ta, chúng ta cùng nhau về nhà."

"Ừ!"

Lúc này Vệ Dịch mới yên tâm, đi xuống gác mái.

Chờ sau khi Vệ Dịch đi xuống, Kỷ Vân Thư mới hỏi Mộ Nhược, "Bệnh này, công tử thật sự có thể trị khó?"

"Khó!"

Lại vẫn là một từ khó.

Mộ Nhược khẽ lắc đầu, nói, "Chứng ngu dần này, Vệ công tử mắc phải không phải là loại điển hình, nghe những gì hắn nói, thật ra rất có quy củ. Nếu như ngu dần là do bẩm sinh sẽ khó, có lẽ phải điều trị trên vài thập niên mới khỏi. Nếu như do tâm lý hoặc các yếu tố bên ngoài, cũng khó, có lẽ phải cần mấy tháng, hoặc mấy năm mới có thể khỏi."

Kỷ Vân Thư xem như đã hiểu.

Nàng khẽ cắn môi, "Nếu như Mạc công tử có thể trị khỏi cho Vệ Dịch, ta sẽ vạn phần cảm kích."

"Người có thể chờ được 10 năm, thậm chí 20 năm?"

"Chờ được!"

"Được!" Mộ Nhược đồng ý một tiếng, thân mình nghiêng về phía trước, miệng lưỡi mang theo điều kiện, nói, "Tuy nhiên, ta chưa bệnh, chưa bao giờ muốn nhận cảm kích."

Kỷ Vân Thư ngừng lại, cân nhắc hỏi, "Bao nhiêu bạc?"

"Không phải vì bạc?"

"Trần bảo?"

"Không phải vì trần bảo?"

"Vậy..... người muốn gì?"

"Người!"

Hắn móc ngón trỏ ra và chỉ vào Ký Vân Thư.

"Ta?"

Ký Vân Thư trở nên e ngại!

Ánh mắt hai người gằng co, một lúc sau, Mộ Nhục cười, "Trêu ngươi thôi, nếu như ta muốn ngươi, Cảnh Dung sẽ giết ta mất!"

Ký Vân Thư không còn lời nào để nói!

Một lát sau, Mộ Nhục nghiêm túc nói, "Hiện tại, ta vẫn chưa biết mình muốn điều gì, hãy xem như Ký cô nương thiếu ta một yêu cầu, như thế nào?"

Đây chẳng phải giống như yêu cầu gì đó từ nàng hay sao?

Nhưng, vì Vệ Dịch, nàng có thể làm bất cứ điều gì.

Vì thế nàng gật đầu, "Được, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Vệ Dịch, ta sẽ thiếu nợ công từ một yêu cầu."

"Nếu như muốn cô nương lên núi đao xuống biển lửa, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

"Nếu như khiến cuộc sống của nương đau khổ như địa ngục, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

"Vậy, nếu ta muốn mạng của cô nương, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

Liên tục trả lời ba lần nguyện ý, biểu lộ quyết tâm của nàng.

Nữ tử như vậy, cực kỳ khí phách!

Sao có thể khiến người không kính nể, không thương thức?

Xem như hắn đã hiểu, vì sao Cảnh Dung có thể vì nữ tử này, cam tâm tình nguyện lao vào trong biển lửa, ngay cả tính mạng mình cũng không màng tới.

Men say mộng lung dần dần bị gió lạnh thổi tan, và Mộ Nhục dường như không quen với cảm giác thanh tỉnh nên bưng bầu rượu lên, bắt đầu uống tiếp.

Sau đó hắn cười nói, "Được, chứng bệnh nghị nan này, ta trị!"

Ký Vân Thư đứng dậy, chấp tay thi lễ.

Mộ Nhục nói tiếp, "Trong khoảng thời gian này, hãy lưu Vệ Dịch lại Dự Hoa các của ta. Vừa lúc, ta cũng thiếu bạn để nói chuyện, cũng thiếu người rót rượu!"

Trong khi nói, hắn lắc lư thân mình, ngã sập xuống trên ghế trúc.

Trong miệng còn lẩm bẩm nói gì đó!

Ký Vân Thư không muốn quấy rầy hắn say mộng, lập tức đi xuống gác mái, nàng nhìn thấy Vệ Dịch đang ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên chò mình.

Vệ Dịch nhìn thấy nàng đi xuống, lập tức phóng người chạy qua.

"Thư nhi, có phải đi về hay không?"

"Vệ Dịch, trong khoảng thời gian này, ngươi hãy ở lại chỗ này."

Vừa nghe thấy vậy, sắc mặt Vệ Dịch lập tức xụ lại.

Hắn khẽ sờ ôm cánh tay Ký Vân Thư, hỏi, "Vì sao? Vì sao không thể trở về cùng với Thư nhi? Thư nhi không cần ta nữa sao?"

"Đương nhiên không phải!" Nàng trả lời dứt khoát, "Ngươi hãy xem như ở lại làm bạn với Mạc công tử. Ngươi nhìn hắn xem, thật là đáng thương, suốt ngày chỉ có một mình."

"Nhưng....."

"Vệ Dịch, ngươi hãy làm bạn và trò chuyện với hắn được không? Ngươi cũng biết, hắn cô đơn một mình thực sự rất quạnh quẽ, vì thế ngươi hãy ở bên hắn. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, ta sẽ tới thăm ngươi, được không?"

Ký Vân Thư nói giọng rất dịu dàng, mặc dù Vệ Dịch không muốn, nhưng lại không muốn khiến nàng không vui.

Vì thế Vệ Dịch đành phải miễn cưỡng gật đầu.

"Ngoan!"

"Vậy mỗi ngày Thư nhi đều sẽ tới đây sao?"

"Sẽ, mỗi ngày ta đều sẽ tới, ngươi hãy ở lại đây, chờ qua một khoảng thời gian, ta sẽ đón ngươi trở về."

"Àn!"

Thật ra để Vệ Dịch lưu lại nơi này cũng tốt, gần đây có quá nhiều sự tình xảy ra, vụ 《Lâm Kinh Ân》hay những chuyện xảy ra trong hoàng cung, khó tránh khỏi sẽ kéo Vệ Dịch tiến vào.

Ngược lại nếu ngồi tại nơi này sẽ an toàn hơn một chút.

Sau khi dàn xếp xong Vệ Dịch, Ký Vân Thư rời khỏi Dự Hoa các.

Bên ngoài cửa thị vệ vẫn đang chờ!

Khi nàng chuẩn bị quay về Dung Vương phủ, ánh mắt nàng vội vàng lướt qua một vòng, nhưng vô tình nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc ở trong đám người!

~~~Hết chương 201~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Một cố nhân đã đi xa

Trong đám đông người qua đường vội vã!

Ngay chớp mắt khi nhìn thấy người kia, nàng bỗng nhiên thất thần.

Đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt giống như xuyên qua đám người vội vàng, cố gắng tìm kiếm gương mặt thoáng quen thuộc càng ngày càng mờ hồ kia.

Là hắn!

Chính là hần!

Dưới lòng bàn chân của nàng giống như mắt đi lực không chế, từng chút một đi theo hướng kia, bà vai bị đám người qua lại va chạm vào, nàng lại giống như hải tử quật cường, liều mạng chạy vội qua phía bên kia.

Thị vệ Dung Vương phủ chạy theo, nhưng đột nhiên trên đường xuất hiện thêm một chiếc kiệu, bọn họ lập tức bị cuốn theo chiếc kiệu.

Đợi sau khi chiếc kiệu rời đi, bọn họ đã không nhìn thấy thân ảnh Kỳ Vân Thư!

"Không hay, mau tìm Kỳ tiên sinh. Nếu xảy ra chuyện gì, Vương gia trách tội xuống, chúng ta đều đừng nghĩ sống."

"Vâng!"

Thị vệ lập tức truy tìm khắp nơi!

Và Kỳ Vân Thư lúc này đang bám chặt phía sau Tô Tử Lạc ngồi trên xe lăn.

Một đường, không nhanh không chậm!

Tùy hầu đẩy xe lăn nhanh hơn một bước, nàng cũng nhanh hơn một bước!

Xe lăn chậm một bước, nàng cũng chậm một bước!

Vẫn duy trì một khoảng cách ngắn, trước sau nàng vẫn không muốn đuổi kịp.

Có lẽ giờ này khắc này, nàng có chút sợ hãi, sợ hãi người kia không phải là Kỳ Bồi, sẽ khiến nàng thất vọng!

Nhưng nàng cũng sợ, hần chính là Kỳ Bồi!

Nếu vậy, vì sao nhiều năm như vậy, hần không trở lại tìm nàng?

Cảm giác này khiến lục phủ ngũ tạng của nàng khuấy động đến nỗi long trời lở đất!

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới một rừng hoa mai, dừng lại một chỗ trên chiếc cầu màu đỏ.

Phía dưới, có một dòng suối nhỏ nhỏ chảy qua!

Tô Tử Lạc giờ tay và vẫy nhẹ, tùy hầu lập tức lui xuống.

Từ chỗ sâu trong rừng mai, nơi dòng suối nhỏ chảy qua, đôi mắt nam tử mát lạnh, nhìn những cánh hoa màu hồng nhạt đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tô Tử Lạc bắt gặp gió ngón tay ra, bẻ gãy một nhánh mai trên chiếc cầu màu đỏ, niết chặt giữa những đốt ngón tay.

Kỳ Vân Thư đứng đó, lẳng lặng nhìn hần.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Tô Tử Lạc truyền tới.

"Công tử theo ta lâu như vậy, có việc gì muốn hỏi ta sao?"

Giọng nói dịu dàng này, không phải của Kỳ Bồi thì là ai?

Kỳ Vân Thư ngay lập tức cảm thấy hốc mắt đỏ hoe, cảm giác căng thẳng trong lòng cũng giống như dây cung kéo ra, khiến cho ngực nàng trở nên đau đớn.

Nàng bước từng bước nhỏ, bước lên chiếc cầu màu đỏ, nhưng vẫn không dám tới quá gần.

Tô Tử Lạc nghiêng mắt, nhìn về phía nàng, ánh mắt dịu dàng kia, cho dù đã cách hai năm, nàng vẫn nhớ rõ ràng rành mạch.

Cùng với khuôn mặt thanh tú đẹp trai cùng với dáng dấp giống như thư hương.

Điều duy nhất, có nhiều thêm một chút anh hùng phong sương!

Kỳ Vân Thư đỏ mắt, hỏi một câu.

"Người..... là ai?"

Giọng nàng run rẩy!

"Tại hạ họ Tô, tên Lạc, công tử quen biết ta?"

Nàng lắc đầu, thối lui phía sau một bước.

Vì sao rõ ràng ánh mắt rất giống, nhưng lại xa lạ như thế?

"Tô Tử Lạc?" Nàng nhẹ giọng nhắc lại tên của hần.

"Công tử một đường đi cùng ta tới đây, là vì chuyện gì?"

"Chân của người?"

"Chẳng lẽ chỉ vì công tử muốn hỏi ta điều này?"

"Không phải!" Nàng cương quyết phủ nhận, lòng bàn tay trong ống tay áo đều tích tụ một tầng mồ hôi, sau đó hỏi, "Công tử có quen biết, Kỳ Vân Thư của Kỳ gia ở Cẩm Giang thành?"

"Kỳ Vân Thư?" Tô Tử Lạc hiện lên vẻ mặt hoang mang, con người hip lại, lắc đầu.

"Thật sự không quen biết?"

"Không quen biết!" Hần trả lời dứt khoát lưu loát!

Nước mắt Kỳ Vân Thư lăn ra từ trong hốc mắt, nhưng nàng lại cố nén không để chúng rơi xuống.

Đường như không muốn từ bỏ như vậy, nàng tiếp tục hỏi, "Vậy công tử có biết Kỳ Bồi?"

"Người này đối với người, rất quan trọng sao?"

"Đúng vậy, rất quan trọng. Hai năm trôi qua, ta vẫn đang đợi hần." Kỳ Vân Thư kiên định nói.

Tô Tử Lạc đùa nghịch với cánh mai trong tay, nhìn như không chút để ý, nhưng lòng mày như kiếm như rồng lên, lộ ra một chút buồn bực.

Sau một lúc lâu, cùng với tiếng gió rít, hần mới nói một câu, "Có lẽ, hần đã chết."

"....."

"Một người đã chết, cho dù người chờ cả đời, hần cũng không trở lại."

Khoảng khắc tiếp theo, Kỳ Vân Thư rốt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt từ trong hốc mắt chậm rãi tràn ra!

Nàng cắn chặt môi, đến nỗi cánh môi đều chảy ra máu.

Giọng điệu pha lẫn ghen ngào, nói, "Đúng vậy, hấn thật sự đã chết, công tử không phải là hấn."

Tô Tử Lạc lạnh lùng nhìn nàng, nói một câu, "Thì ra công tử đã nhận nhầm ta là hấn!"

"Là ta đã nghĩ sai rồi, các người, có lẽ chỉ rất giống mà thôi."

"Không biết, người này là ai mà khiến công tử nhớ mong như thế, thương tâm như thế."

Nàng hít một hơi thật sâu, buông đôi mắt xuống.

"Cố nhân, một cố nhân đã đi xa."

Tô Tử Lạc yên lặng không nói!

Nhưng trong yên lặng, hấn buông cành mai trong tay, cành mai rơi xuống chiếc cầu màu đỏ, đọng đưa trước cơn gió lạnh thổi qua!

Giống như trong khoảnh khắc, nó sẽ rơi xuống dòng suối đang chảy phía dưới!

Hấn nhìn cành mai bay trong gió, "Nếu như cố nhân đã đi xa, công tử cần gì phải tiếp tục chờ đợi? Có đôi khi, tra tấn người nhất, không phải là chờ đợi lâu dài, mà là vì chưa từ bỏ ý định chấp nhất."

"Ồ!"

Trong lòng Kỳ Vân Thư chấn động!

Và tên tùy hầu vốn đã rời đi, lúc này đã đi tới, nắm phía sau xe lăn, chuẩn bị đẩy hấn rời đi.

Ánh mắt Tô Tử Lạc thờ ơ dừng ở trên nửa mặt nạ màu vàng phía trên mặt nàng, này hấn nhìn lại, tiếp tục nói, "Công tử chắc là có chuyện xưa, một ngày nào đó nếu có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ chăm chú lắng nghe."

Nói xong, tùy hầu đẩy Tô Tử Lạc chậm rãi đi xuống chiếc cầu màu đỏ.

Kỳ Vân Thư ban đầu đuổi theo vài bước, nhưng nàng vẫn dừng chân lại!

Hấn không phải là Kỳ Bồi!

Hấn không phải!

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân mình sự thật này. Bọn họ, thật ra có một gương mặt cực kỳ tương tự, ngoài ra, không còn gì khác!

Nhìn Tô Tử Lạc càng lúc càng xa, trái tim nàng cũng dần dần trầm xuống.

Một lúc sau, nàng nặng nề nâng bước chân lên, đi tới trước nhánh hoa mai, vừa lúc một trận gió nổi lên, những ngón tay mảnh khảnh của nàng cố gắng bắt lấy nhánh mai.

Kết quả, bàn tay rơi vào khoảng không!

Nhánh mai kia, cuối cùng vẫn bị gió thổi xuống dòng suối.

Theo dòng nước, dần dần trôi xa ——

Nó giống như những năm tháng chờ đợi, chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Nàng đứng hồi lâu ở trên cầu màu đỏ, cho đến khi cả người lạnh thấu xương, lúc này mới đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt mê li trở nên rõ ràng hơn.

Nàng suy nghĩ một lúc, lập tức bước nhanh rời khỏi rừng hoa mai.

Rất nhanh, nàng đã đi tới khách điểm nơi Lý Thời Ngõn đang ở.

Bởi vì Tô Tử Lạc, Lý Thời Ngõn buộc phải lưu lại kinh thành, không đi đâu được.

Hấn cũng không phải không nghĩ tới lên trốn đi, nhưng còn chưa tới cửa thành, đã bị người của Tô Tử Lạc phát hiện ra, mạnh mẽ hộ tống hấn trở về.

Tóm lại một câu, hấn trốn không thoát!

Hấn chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi quay về Khúc Khương.

Giờ phút này nhìn thấy Kỳ Vân Thư tiến đến, hấn thực sự kinh ngạc.

Hấn không ngừng vội vàng đón nàng đi vào.

"Thư nhi, sao người lại tới đây?"

Hấn cũng quen thói gọi nàng là "Thư nhi".

Kỳ Vân Thư không có thời gian sửa đổi hấn, sắc mặt nàng chỉ có vẻ nôn nóng khó có thể che giấu.

Nàng hỏi hấn, "Người từng nói, nam tử gọi là Tô Tử Lạc kia cũng có một cái tua rua giống như của ta, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Vậy, hấn chính là người ngồi trên xe lăn?"

"Đúng vậy!"

Lý Thời Ngõn trả lời từng câu hỏi, nhưng hấn rất buồn bực, cầm chiếc quạt trong tay, hỏi nàng, "Như thế nào? Người đã gặp hấn rồi?"

Nàng gật đầu, hỏi tiếp, "Vị thế, hấn là người Khúc Khương?"

"Ừ!"

"Vậy hấn đã từng tới Đại Lâm hay chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Con cóc trần trụi

Lý Thời Ngõn nhún nhún vai, "Ta và hấn cùng nhau lớn lên, có thể hấn chưa từng tới đây? Nhưng 5 năm trước sau khi phụ thân hấn chết, thật ra hấn đã biến mất một khoảng thời gian. Tuy nhiên, hấn đã ở lăng mộ thủ tang ba năm."

"Ba năm?"

Đôi mắt Kỳ Vân Thư sáng ngời, một lần nữa đứng lên hy vọng, nhưng biểu tình của nàng lại có chút hoảng hốt, lại lập tức hỏi, "Vậy chân của hấn?"

"Bị thương trên chiến trường 5 năm trước, cụ thể bị thương như thế nào, ta không thể biết hết."

"Bị thương 5 năm trước?"

Vậy thì ——

Hắn thật sự không phải là Kỳ Bù!

Lý Thời Ngôn thấy nàng rất kỳ lạ, khỏe miệng câu lên, dịch lại gần nàng.

Sau đó hỏi nàng, "Hai người các người có đây tua rua giống nhau như đúc, hay là, thực sự có bí mật gì không thể cho người khác biết? Nói ta nghe một chút."

Lời này giống như cái gì đó đang ngoáy ở bên tai nàng, khiến nàng tỉnh táo lại.

Nàng lui lại mấy bước về phía cửa, trong miệng nói một câu, "Lý công tử hiểu lắm, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Ta sẽ không quấy rầy người nữa, cáo từ."

"Chờ đã!"

Lý Thời Ngôn đóng sầm cửa lại, chặn kín cửa ra vào.

Sau đó hắn cười gian một tiếng, "Thế này đã đi rồi sao? Tốt xấu gì ta cũng coi như ân nhân cứu mạng của người!"

"Ta sẽ không quên ân cứu mạng của Lý công tử, nếu ngày nào đó ta có thể giúp người điều gì đó, tuyệt đối không nhiều lời."

"Vậy vạn nhất bản công tử không cần người giúp thì sao? Chẳng phải người sẽ luôn thiếu ta một ân tình cả đời hay sao?."

Bộ đáng của hắn, cực kỳ đặc ý!

Ai ai ai, người muốn gì?

Giờ phút này Kỳ Vân Thư cảm thấy nặng nề trong lòng, nặng cân bản không có tâm tư để ý tới những thứ này.

"Lý công tử, ta vẫn nói câu kia, nếu có một ngày ta có thể giúp người, ta nhất định sẽ vượt sông đầm lầy, tuyệt đối không do dự."

"Thực sự rất có cá tính!"

"Hiện tại người Dung Vương phủ nhất định đang tìm ta khắp nơi trên đường, nếu như kinh động tới Dung Vương và tìm thấy ta nơi này, chỉ sợ người sẽ rước phiền toái, thỉnh Lý công tử hãy nhường một chút!"

Lý Thời Ngôn giống như khối kẹo kéo, sao hắn sẽ tránh ra, bản tay để ở trên khung cửa, đang định nói lời ngại ngớn.

Rầm ——

Cửa bị người đẩy ra từ bên ngoài, đột nhiên đánh vào trên khuỷu tay Lý Thời Ngôn.

"Ai nha!" Hắn đau đến nỗi ôm tay, vẻ mặt đau đớn!

Tiểu Lộ Tử lập tức sợ tới mức cả người run rẩy, cong người lại, kinh sợ nói, "Công tử, tiểu nhân..... không có ý. Công tử, ngài không sao chứ?"

"Người có phải muốn đánh hay không? Không gỡ cửa cứ thế tiến vào, nếu tay bản công tử bị phé, bản công tử sẽ lột da người."

"Là tiểu nhân không tốt, là tiểu nhân không tốt."

Tiểu Lộ Tử hiển nhiên sợ hãi!

Lý Thời Ngôn tức giận đến nỗi nghiến răng, vừa xoa khuỷu tay sưng lên của mình, vừa đuổi tay ra đánh trên đầu Tiểu Lộ Tử một cái.

"Bản công tử sớm muộn gì cũng sẽ băm người!"

"....."

Nhìn chù tử hai người tranh cãi, Kỳ Vân Thư đầy đầu hắc tuyến.

Cũng may Tiểu Lộ Tử đẩy cửa ra khiến đường đi của nàng được thông suốt, nàng nhân lúc này nhanh chóng rời đi.

Phía sau, Lý Thời Ngôn vẫn đang lo đánh chửi Tiểu Lộ Tử, không hề chú ý tới nàng đã "bò trốn mất dạng!"

Và khi nàng vừa mới ra khỏi cửa khách điểm, quả nhiên liền gặp được thị vệ Dung Vương phủ mở hội đầy đầu.

"Kỳ tiên sinh, ngài đã đi đâu vậy? Nếu tìm không thấy ngài, chúng ta không thể không bị roi đầu." Trong giọng nói của thị vệ kia còn mang theo sợ hãi kéo dài.

Chẳng lẽ ngày thường Cảnh Dung luôn yên bình chỉ là ngoài mặt?

Động một chút là giết người roi đầu, sao có thể khoa trương như vậy? Nhưng bộ dáng thị vệ này rõ ràng rất nghiêm túc.

"Ta không đi mất, đầu các người cũng sẽ không rớt." Nàng nói một câu, sau đó đi về hướng Dung Vương phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Lúc này, Dung Vương phủ.

Trong đại sảnh!

Kỳ Lê và Cảnh Dung đang loí ra một số việc nhà, nhắc tới tình nhà mình, lại nhắc tới một số sự tình trong Binh Bộ.

Cái gì mà đại nhân nào chống đối lại đại nhân nào?

Cái gì mà công văn triều đình đưa xuống có trăm ngàn sao sót, khiến cho những quan viên phía dưới phải bận rộn hơn với việc sửa chữa!

Cái gì mà Thượng Thư Hộ Bộ nhận hối lộ làm trái luật pháp, lệnh bắt giữ đã được ban hành, một đám người đang sửa lại chứng cứ, chuẩn bị trình tâu lên!

Thậm chí, còn hân huyên một chút về Tam muội muội đáng chém ngàn đao kia của Kỳ Lê. Nói nàng không niệm thân tình, phóng lửa thiêu phủ, tức chết tổ mẫu, cuối cùng, cứ như vậy biến mất.

Khi nói tới Kỳ Vân Thư, Kỳ Lê cố ý đánh giá thần sắc Cảnh Dung.

Nhưng chỉ thấy vẻ mặt Cảnh Dung thờ ơ, hoàn toàn giống như đang nghe những lời vô nghĩa, căn bản không để ở trong lòng.

Ngược lại, Cảnh Dung vẫn nhân nhả tự tại phẩm trà.

Hắn chỉ ngẫu nhiên "Ừ" một tiếng!

Hoặc chỉ ngẫu nhiên "Ồ" một tiếng!

Rất cuộc Kỳ Lê là tà tử Doãn, cho dù lúc trước trên đường hỏi kinh nháo một hồi khiến Cảnh Dung khó chịu, nhưng Cảnh Dung vẫn phải nể mặt hắn ta.

Ai bảo hắn là người rất có phong độ!

Cuối cùng, không còn chủ đề gì để nói thêm nữa, Kỳ Lê mới rút cuộc nói mình phải đi.

Hô ——

Trong lòng Cảnh Dung thật sự thờ dài nhẹ nhõm một hồi, nhanh chóng sai người tiễn Kỳ Lê đi.

Nhanh chóng đi đi!

Nhanh chóng rút đi!

Lần!

Sau khi Kỳ Lê thông dong ra khỏi vương phủ, một tên tùy tùng đi theo bên người Kỳ Lê hạ giọng, nói bên tai hắn ta.

"Ta đã âm thầm tìm một lượt, không tìm thấy được vị Kỳ tiên sinh trong Dung Vương phủ."

Khuôn mặt Kỳ Lê trở nên lạnh lùng, "Tránh được mòng một, không trốn được mười lần. Nếu đó thật sự là Kỳ Văn Thư, ta phải giết nàng."

Hắn nói giọng lạnh lùng sắc bén!

Tùy tùng hỏi một câu, "Có muốn đưa tin cho tướng quân Kỳ Hoàn hay không?"

"Không cần, hắn làm việc lỗ mãng, nếu như lặp lại chuyện giờ kiểm chém người giống như lúc trước ở trong xe ngựa, bao nhiêu mạng cũng không đủ để hắn sống."

"Vâng!"

Kỳ Lê quay đầu lại nhìn thoáng qua bảng hiệu Dung Vương phủ, "ừ" một tiếng, vung tay áo rời đi.

Người này vừa đi, Cảnh Dung lập tức cảm thấy bên tai thật là thanh tịnh.

Lang Bạc cúi đầu, nói, "Kỳ tư Doãn rõ ràng giả vờ tới thỉnh giáo Vương gia, thật ra đã âm thầm để người của mình đi điều tra Kỳ tiên sinh. Hắn thật sự đủ âm hiểm! Cũng may Vương gia đã nhìn thấu quỷ kế của hắn nên đã thông báo với Kỳ tiên sinh một tiếng."

Trong lời nói mang theo một chút tăng bốc!

Khóc mỗi Cảnh Dung giờ lên, nghiêng đầu.

"Kỳ Lê này bất quá thích chơi trò thất phu với người khác, cho rằng bản thân mình mưu tính sâu xa, trong tay nắm một cánh quân, vì thế ở trong triều luôn làm theo ý mình. Tuy nhiên, hắn chẳng qua chỉ là một con cóc trần trụi, cho dù nhảy cao tới đâu, cũng khó bước lên trời."

Con cóc?

Từ ngữ mô tả trong miệng Cảnh Dung, không ngờ lại có ý khôi hài như thế.

Những trò đùa của người, quả là danh bất hư truyền.

Hắn uống một ngụm trà, đột nhiên hỏi, "Kỳ tiên sinh trốn đi đâu vậy?"

Lang Bạc đáp lời, "Lộ Giang nói, ngài ấy tới Dự Hoa các!"

"Dự Hoa các?" Hắn cau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng, "Sao lại đi vào ổ sói?"

Đúng vậy, Mộ Nhược chính là một con sói!

Vô số thiếu nữ đã rơi vào những lời ngọt ngào của hắn ta, thậm chí muốn ngừng mà không được!

Thật sự giống như một ổ sói.

Nghĩ đến đây, Cảnh Dung lập tức cảm thấy đau đầu.

Cảnh Dung lắc đầu đứng lên, phản phó Lang Bạc, "Đi, đón nàng trở về."

"Vâng!"

Lang Bạc theo tiếng, lập tức rời đi.

Trong khi đó, Cảnh Dung dạo bước đi tới Đồng Uyển, sai người dọn ghế dựa ngồi ở trong sân, vừa nhìn bánh xe nước quay tròn, vừa thưởng thức hoa đào trong viện.

Nhìn qua, hắn cực kỳ thích ý!

Sau một thời gian dài, bầu trời đã dần dần tối sầm lại, thị vệ Dung Vương phủ cũng hộ tống Kỳ Văn Thư an toàn trở về.

Nhìn thấy nàng đi vào đại môn, mấy tên thị vệ theo hầu mới có cảm giác rõ ràng đầu mình vẫn còn trên cổ.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Hoa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Thời Tử Cầm

Từ sau khi nhìn thấy Tô Tử Lạc, cả người Kỳ Văn Thư đều ở trong trạng thái lơ đãng.

Nhưng lý trí nói với nàng rất nhiều lần rằng, Tô Tử Lạc là Tô Tử Lạc.

Kỳ Bồi là Kỳ Bồi!

Bọn họ chỉ có gương mặt giống nhau mà thôi.

"Nàng đã trốn chỗ nào vậy?"

Giọng nói của Cảnh Dung truyền tới đầu nàng.

Kỳ Văn Thư thoát khỏi dòng suy nghĩ, lúc này mới phát hiện mình đã đi vào Đồng Uyển. Nàng vừa ngược mắt nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi trên ghế hoa lê, tỏa sáng giống như ngồi trên long ý.

Hắn cau mày!

Cực kỳ khi thế!

Sao hắn lại ở đây?

Hơn nữa, mấy chiếc đèn lồng xung quanh đều chiếu sáng lên trên người hắn, phác thảo khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Kỳ Văn Thư đi đến trước mặt hắn, nhướng mày, "Đi một chuyến tới Dự Hoa các!"

"Tìm Mộ Nhược làm gì?"

"Nói những chuyện thú vị trong cuộc sống, tận hưởng thời gian thư giãn, uống vài chén rượu, kết quả hắn uống đến nổi say mềm nên ta đã rời đi."

"Ừ!" Cảnh Dung gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ ở trên tay vịn ghế dựa, nhìn thoáng qua phía sau Kỳ Văn Thư, "Vệ Dịch đâu? Nàng cũng uống say rồi sao? Vì thế đã bỏ hắn lại ở Dự Hoa các?"

"Trong khoảng thời gian này, Vệ Dịch sẽ ở nơi đó."

"Vì sao?"

"Mặc công tử một thân một mình, thật sự rất cô đơn, may là Vệ Dịch cũng thích hân, vì vậy ta đã để hân lưu lại đó, để bọn họ làm bạn với nhau."

"Nàng sẵn lòng sao?" Cảnh Dung hỏi.

Nàng cười cười, "Có gì phải luyến tiếc?"

Cảnh Dung chống thân thể đứng lên, bóng dáng cao lớn nhảy mất bao phủ xuống, che kín thân mình nhỏ xinh của nàng.

Vì thế, nàng cố ý lui lại hai bước, đôi mắt đẹp mang theo cảnh giác nhìn nam tử đáng người đỉnh bật trước mặt.

Chỉ thấy hân cau mày, nói với nàng một câu, "Nàng có tâm sự!"

"Không có!"

"Người khác nhìn không ra, bốn vương nhìn ra được. Điều gì khiến nàng lo lắng?"

"Ta đã nói không có." Nàng nhấn mạnh.

Cảnh Dung khẽ thở dài, hân vừa định đuổi tay ra để chạm vào nàng, nhưng vừa nàng tay lên lại chậm rãi buông xuống.

Khóe miệng căng ra nhưng không tiếp tục hỏi thêm.

Ngược lại, hân nhìn thoáng qua tia sáng ở trên xà nhà, búng tay một cái.

Bỗng chốc, ngay lập tức nghe thấy một tiếng vút!

Một bóng dáng nhảy xuống từ trên xà nhà, hạ cánh phía sau Kỳ Vân Thư hai mét.

Nàng quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một nữ tử đứng yên nơi đó, sắc mặt nghiêm túc, ít khi nói cười, cả người mặc quần áo màu đỏ sậm, cặp mắt chứa đầy sát khí.

Trong tay nàng ấy còn cầm một thanh trường kiếm, trên chuôi kiếm có điêu khắc hoa văn rất đẹp, sinh động như thật. Nàng ấy nắm chặt thanh kiếm trong tay, mờ ám và không rõ ràng.

Bởi vì nàng ấy ẩn ở trong bóng tối, cả người giống như một làn khói đen!

Mơ hồ!

"Nàng ấy gọi là Từ Cẩm, sau này, nàng ấy sẽ bảo hộ nàng." Cảnh Dung nghiêm túc nói.

Kỳ Vân Thư đối với việc này cũng không ngạc nhiên, đây đúng thật là phong cách làm việc của Cảnh Dung!

"Nàng ấy từ nhỏ đã đi theo bên người bốn vương, thân thủ lợi hại. Có nàng ấy ở bên cạnh nàng, bốn vương cũng có thể an tâm rất nhiều."

Người này!

Sau này có Từ Cẩm thay bốn vương giám thị nàng, đương nhiên sẽ tránh được rất nhiều nợ đào hoa cho nàng.

Tuy nhiên, chút tâm tư nhỏ nhỏ này, đều bị Kỳ Vân Thư nhìn ra.

"Vương gia đã có tâm, ta sẽ nhận."

"Được rồi, vậy bốn vương sẽ không quấy rầy các nàng nữa, hãy tâm sự đi."

Dứt lời, Cảnh Dung đi đến trước mặt Từ Cẩm, khuôn mặt ngay lập tức trở nên lạnh lùng.

"Bốn vương giáo Kỳ tiên sinh cho người, cho dù phải chết, cũng phải bảo vệ hân bằng mọi giá!"

Từ Cẩm chỉ cúi đầu, không nói.

Nhìn qua, cực kỳ lãnh khốc!

Đợi sau khi Cảnh Dung rời khỏi, Kỳ Vân Thư mới đi đến trước mặt Từ Cẩm, cẩn thận ngắm nghía nàng ấy.

"Người gọi là Từ Cẩm?"

Nàng ấy chỉ bất động, gật đầu.

"Người từ nhỏ đã đi theo Dung Vương?"

Từ Cẩm lại gật đầu!

"Nghe lệnh của hân?"

Từ Cẩm gật đầu lần nữa!

Khuôn mặt Từ Cẩm vẫn luôn nghiêm túc, cặp mắt kia mang theo sự thờ ơ không người nhìn thấu, che dấu sự khát máu vô tình.

Kỳ Vân Thư lại hỏi, "Người họ gì?"

Thật lâu sau vẫn không có được lời đáp lại.

Hay là, nàng ấy là một người câm?

Ngay khi Kỳ Vân Thư cho rằng như vậy, Từ Cẩm lên tiếng.

"Thôi!"

Một từ xuyên qua không khí, giống như một mảnh băng.

Thì ra nàng ấy có thể nói!

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm."

Mới mười lăm tuổi? Kỳ Vân Thư bị sốc, không dám tin tưởng.

Đến tột cùng nàng ấy đã trải qua những gì, sao có thể khiến cho một nữ tử từ mười lăm tuổi, trở nên lạnh băng như vậy, không người nào dám tới gần nàng ấy!

Và người như vậy, đa số đều bị huấn luyện mà ra.

Các nàng sống, chỉ vì hai việc:

1: Bảo vệ chủ tử!

2: Giết người giúp chủ từ!

Không chờ Kỳ Vân Thư hỏi thêm câu nào nữa, Thời Từ Cầm đã nhảy lên xà nhà, biến mất không còn bóng dáng.

Kỳ Vân Thư bỗng rùng mình, cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, phảng phất như có một đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm, nhưng nàng lại không thể nào nhìn thấy.

Nàng ý thức được mình đang bị theo dõi, nhưng không thể làm gì được!

Trong hai ngày tiếp theo, Kỳ Vân Thư cũng không hề nhìn thấy Thời Từ Cầm.

Cánh Dung vẫn chạy qua chạy lại trong cung ngoài cung như cũ, và nàng đã trở thành khách quen của Dụ Hoa các.

Nghe nói, hai ngày nay Dụ Hoa các đặc biệt nhộn nhịp, bởi vì Vệ Dịch được mọi người đặc biệt chú ý!

Nghe nói, Vệ Dịch đã đập nát rất nhiều ấm sắc thuốc ở được phòng, khiến cho những tiểu đồng đó gần như bận rộn đến nỗi phải thức trắng đêm không ngủ.

Nghe nói, Vệ Dịch cũng giúp đỡ những tiểu đồng đó bốc thuốc, nhưng hẳn lại nhằm bà ba đầu thành kỳ lân đầu, khiến cho người bệnh bị tiêu chảy, thiếu chút nữa đã phá hủy danh hiệu thần y của Mộ Nhục.

Nghe nói, Mộ Nhục đã khiển trách Vệ Dịch, tiểu tử kia đã lái nhái ở bên tai hẳn suốt hai ngày, buộc hẳn phải lắng nghe tất cả những trải nghiệm cuộc sống ly kỳ quái lạ của mình.

Nghe nói, Vệ Dịch còn chưa nói xong về mười năm đầu đời!

Đoán chừng nếu Vệ Dịch tiếp tục nói nữa, sẽ khiến người phát điên.

"Nếu người không nói hẳn cầm miệng, ta sẽ dùng độc được khiến hẳn cầm miệng." Mộ Nhục tức giận đến nổi xanh mặt.

Một ngón tay giống như đang bị đốt trên lửa, hung hăng chỉ vào Vệ Dịch đang giúp người bệnh dùng thuốc nơi xa.

Chỉ thấy Vệ Dịch dường như bận rộn hơn cả những tiểu đồng khác, mồ hôi đầy đầu.

Vệ Dịch thường xuyên an ủi người bệnh, khi gặp tiểu hài tử, Vệ Dịch còn làm mặt quỷ khiến nó tươi cười.

Cực kỳ vui vẻ!

Kỳ Vân Thư không nhận được, nâng tay áo lên và che miệng cười.

Nàng mang theo bộ dáng nhìn xem kịch vui, cười cười. "Mặc dù Vệ Dịch nói nhiều, nhưng cũng làm nhiều. Người xem, hẳn không phải đang giúp người làm việc hay sao, hơn nữa hai ngày nay, rượu của người cũng do hẳn hâm nóng sau đó mới bụng tới cho người, thật sự rất cẩn thận, vì thế Mạc công tử không nên nhìn vào tật xấu của hẳn."

"Ta thật sự không hiểu được, hẳn tốt cũng tốt ở nơi nào? Vì sao người phải chạy tới cầu ta."

Mộ Nhục thật sự đã bị Vệ Dịch chọc cho tức giận đến nỗi đau cả trứng!

Kỳ Vân Thư nhìn Vệ Dịch bận rộn trong đám người, cảm giác áy náy dần dần hiện lên trên mặt.

Nàng nói, "Mạc công tử, ta không gạt người, nếu không phải vì ta, cha nương Vệ Dịch cũng sẽ không chết, hẳn cũng không cần theo ta tới kinh thành. Hẳn có lẽ sẽ ở lại Cẩm Giang, sống cuộc đời bình yên của hẳn."

Mộ Nhục không hiểu, "Người muốn nói, cha mẹ hẳn là vì người mà chết?"

"Đúng vậy!"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Kỳ Vân Thư do dự một lát, sau đó thuật lại mọi chuyện cho Mộ Nhục hiểu.

Sau khi nghe được câu chuyện bị thảm kia, sự chán ghét trong mắt Mộ Nhục đã giảm bớt vài phần.

Đơn giản ——

Hắn rót một ngụm rượu vào trong miệng!

Ánh mắt Kỳ Vân Thư vẫn luôn nhìn Vệ Dịch bận rộn nơi xa.

Sau đó nàng nhẹ giọng nói:

"Ta hy vọng cả đời này của hẳn, sẽ luôn không thể biết được, lúc ấy thật ra chính hẳn đã cứu ta, nhưng phụ mẫu hẳn chết, trời xui đất khiến lại là ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tiểu Vệ Dịch A tiểu Vệ Dịch!

Kỳ Vân Thư và Mộ Nhục tiếp tục hàn huyên một số chuyện khác.

Có lẽ bởi vì uống vào chút rượu, Mộ Nhục bắt đầu híp mắt, dựa vào trên ghế bập bênh, hai chân để trên mặt đất.

Dùng chân giẫm giẫm!

Trong miệng, cũng bắt đầu mơ mơ màng màng nói.

"Thật ra tiểu tử Cánh Dung kia cũng rất đáng thương."

"Hả?" Kỳ Vân Thư nghe không rõ ràng lắm.

"Hắn chắc là chưa từng nói với người, từ nhỏ hẳn đã bị đưa ra khỏi cung và được nuôi dưỡng bên ngoài."

Nuôi dưỡng bên ngoài?

Hoàng tử được nuôi bên ngoài, thật ra chưa từng nghe nói qua.

Điều này thật ra khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy hứng thú, dựng lỗ tai dự định lắng nghe một chút.

Mộ Nhục sau khi uống say thường sẽ nói thật, hẳn không quan tâm Kỳ Vân Thư có lắng nghe hay không.

"Sinh ra là hoàng tộc, địa vị tôn quý, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng mẫu phi Cánh Dung lại phạm sai lầm, kết quả chết ở trong lãnh cung. Tội danh tự nhiên cũng gánh ở trên người Cánh Dung, bị người chỉ chỉ trò trò, không được ưa thích. Năm ấy, hẳn bắt quả mới năm tuổi, Hoàng thượng cũng không thích hẳn, vì thế đã đưa hẳn ra khỏi cung suốt đêm, gởi nuôi ở phủ đệ Hàn Lâm Hầu. Cho tới khi hẳn mười bảy tuổi mới được phong vương, lúc này mới tự lập môn hộ. Tuy nhiên, rõ ràng là Vương, nhưng ở trong triều đình thì ngay cả một tiểu thần tử cũng không bằng."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ!

Càng ngày càng mơ hồ!

Ngay sau đó, Mộ Nhục lại rót một ngụm rượu vào trong miệng!

Có thể nghe ra được, Mộ Nhược thật sự bất bình thay cho Cảnh Dung, rõ ràng là hoàng tử, vì sao phải thừa nhận tội nghiệt của mẫu phi đã chết?

Không công bằng!

Và mẫu phi Cảnh Dung đến tột cùng đã phạm phải sai lầm gì, Mộ Nhược cũng không nói ra.

Tuy nhiên, thiên hạ càng đáng thương hơn nữa, rõ ràng còn có Kỳ Vân Thư nàng.

Thân thể chủ nhân này, không chỉ chết vì đói, từ nhỏ còn không có người nào yêu thương, địa vị đều không bằng nha đầu, đó mới thật sự đáng thương!

Nhưng, ai không có một quá khứ bi thảm!

Lúc này, Vệ Dịch ôm một bầu rượu tung tăng chạy tới, nặng nề đặt rượu trên bàn nhỏ bên cạnh Mộ Nhược.

"Rượu của người!"

Giọng nói đặc biệt vang dội.

Mộ Nhược cố gắng mở to mắt nhìn chăm chăm Vệ Dịch một cái, sau đó nỗ lực ngồi dậy từ trên ghế bập bênh, kéo chân trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Mộ Nhược vẫy vẫy tay với Vệ Dịch, "Tiểu tử, lại đây!"

"Người muốn làm gì?"

"Lại đây!"

Vệ Dịch do dự một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua.

Mộ Nhược vươn tay ra lần nữa, nắm ngón tay ẩn xuống, ý bảo hẩn cúi xuống.

Vệ Dịch làm theo!

Kỳ Vân Thư bên cạnh đỏ mặt hỏi trong lòng bàn tay, hay là hẩn thật sự muốn đọc cho Vệ Dịch bị câm?

Nàng lo lắng nhìn Mộ Nhược vươn tay, sờ nhẹ trên đầu Vệ Dịch, cực kỳ nhẹ nhàng.

Trong miệng còn mang theo miệng lưỡi cảm thán nói, "Tiểu Vệ Dịch a tiểu Vệ Dịch, nếu như có một ngày kia, người có thể quay lại làm một người bình thường, vĩnh viễn đừng bao giờ quên, trên đời này những điều vui sướng nhất, không phải là lúc thanh tỉnh, mà là lúc hồ đồ."

"Có ý gì?"

"Người sẽ hiểu, một ngày nào đó, người sẽ hiểu....."

Trong khi nói, thân thể Mộ Nhược mềm nhũn, ngã xuống.

Hoàn toàn say倒了!

Vệ Dịch gãi gãi đầu, nghe không hiểu lắm, vì vậy hướng ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, hỏi, "Thư nhi, hẩn nói gì vậy?"

Kỳ Vân Thư trầm mặc một lát, cuối cùng lắc đầu!

"Hẩn khẳng định đã uống nhiều quá, luôn thích nói những điều khó hiểu." Vệ Dịch nói xong, còn dùng đầu gối đá đá Mộ Nhược, thấy Mộ Nhược không có phản ứng gì, giống như cá chết, Vệ Dịch cũng đánh từ bỏ.

Ngược lại, Vệ Dịch bắt đầu nháy nhót chạy xa, hoà nhập với những tiểu đồng trong các.

Những người khác vừa nhìn thấy hẩn, cả khuôn mặt đều trở nên co giật.

Đoán chừng trong lòng những người đó đều đang cầu nguyện một điều tương tự:

Vệ Dịch đại gia, người hãy nghỉ ngơi ở bên cạnh đi!

Tuy nhiên, trong thân thể Vệ Dịch lại phát ra năng lượng bất tận.

Tinh lực dư thừa!

Sức sống bắn ra bốn phía!

Nhìn thấy Vệ Dịch vui vẻ như vậy, Kỳ Vân Thư cũng cảm thấy yên tâm.

Nàng đang định quay về Dung Vương phủ, nhưng không ngờ rằng, Cảnh Dung lại tới đây.

Bên người hẩn chỉ mang theo Lang Bạc.

Gương mặt kia, cực kỳ lạnh lùng, mày kiếm giống như muốn chạy vào trên búi tóc, giống như mũi giáo.

Khi đi tới, ánh mắt hẩn vẫn luôn nhìn chăm chú trên người Mộ Nhược đang say, mang theo giọng điệu vô cảm, phản phó Lang Bạc, "Mang Kỳ tiên sinh về phủ trước đi."

"Vâng!"

Cả người Lang Bạc cũng nghiêm túc hơn nhiều so với ngày thường!

Hẩn đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư.

"Kỳ tiên sinh, ta đưa người hỏi phủ."

Không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng hơn!

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, thấy sùnn mặt hẩn nhìn không ra cảm xúc, giống như sắp xảy ra giông bão.

Nàng biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng!

Vì thế nàng không hỏi nhiều, đi theo Lang Bạc rời khỏi Dự Hoa các.

Trên đường quay về Dung Vương phủ, Kỳ Vân Thư cuối cùng không thể nhịn xuống nên hỏi một câu.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Kỳ tiên sinh vẫn nên đừng hỏi."

Nhưng nàng vẫn có tâm phán đoán một câu, "Liên quan tới chuyện Khúc Khương cầu thần?"

Lang Bạc là người thẳng thắn, sắc mặt chìm xuống, gật đầu, "Hai ngày nay, Hoàng thượng vẫn luôn xem xét chọn người hòa thân, hôm nay dường như đã định rồi. Sau khi Vương gia biết được đã lập tức chạy tới đây tìm Mạc công tử."

"Đã định ra người được chọn? Ai?"

"Không rõ nương."

Không Ngủ?

Kỷ Văn Thư cũng có chút kinh ngạc, theo lý, sự tình hòa thân thật sự không liên quan tới Khổng Ngu, vì sao nàng ấy phải gả qua đó?

Thật ra trong hai ngày này, nàng cũng biết được một số chuyện về Khổng Ngu. Cô nương kia xuất thân danh môn, nhưng từ nhỏ không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, nàng giống như những cô nương trong gia đình bình thường khác. Mặc dù nàng thuộc gia tộc của Hoàng hậu Tuyên Xu, nhưng điều này cũng không khiến nàng tự hào. Ngược lại, nàng bình đạm sống qua những ngày tháng của mình.

Không qua lại với hậu cung!

Không nhúng tay vào triều đình!

Từ nhỏ, Khổng Ngu được nuôi dưỡng đúng cách, không làm ra vẻ, không tự phụ, đáy lòng cũng rất thiện lương!

Nàng từ trước tới nay đều không hề che giấu những điều mình thích, càng sẽ không lên thọc dao sau lưng người khác.

Tuy nhiên, nàng hơi chút có chút cố chấp!

Chỉ yêu một mình Cảnh Dung, toàn tâm toàn ý!

Nhưng hiện giờ nàng đã 25 tuổi, đặt ở thời cổ đại, thật sự là thừa nữ đã lớn tuổi.

Giữa công chúa Cảnh Huyền cao quý và một thừa nữ lớn tuổi, Hoàng thượng sẽ lựa chọn gả Khổng Ngu qua đó hoà thân.

Thật ra rất hợp tình hợp lý!

Nhưng với quan hệ thanh mai trúc mã giữa Khổng Ngu, Cảnh Dung và Mộ Nhục, sau khi Cảnh Dung biết việc này, lập tức chạy đi tìm Mộ Nhục.

Cũng hợp tình hợp lý!

Và việc này, dường như không liên quan tới Kỷ Văn Thư nàng.

.....

Trong khi đó, Cảnh Dung vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Mộ Nhục, tiểu đồng tiến vào với một hồ trà trong tay. Tiểu đồng nhìn thấy khí thế không thích hợp, lập tức nhanh chóng chuẩn ra ngoài.

Cảnh Dung rót một chén trà nóng hổi, có chút nóng bỏng, niết ở đầu ngón tay thật lâu.

Phốc ——

Chén trà kia, toàn bộ được hắt ở trên khuôn mặt Mộ Nhục đã bị rượu hun đỏ.

"Ồ!"

Mộ Nhục bị hắt đến nỗi tỉnh dậy, nâng ống tay áo xoa xoa trên mặt, mơ hồ nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi ở bên người mình, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy.

Mộ Nhục co chân lại, tay đáp ở trên đầu gối!

Mây hân nhún lại thật sâu!

"Tiểu tử, ngươi có phải điên rồi hay không?"

"Nếu như ngươi không tỉnh lại, ta sẽ không chỉ hắt một chén trà trên mặt ngươi, mà là một hồ trà!"

Giọng điệu kia, lạnh đến nỗi muốn lấy mạng người!

Mộ Nhục cố gắng mở to một mắt, cẩn thận nhìn Cảnh Dung, lúc này mới phát hiện tình huống có chút không thích hợp.

Vì thế ——

Dùng chân đá đá đuôi Cảnh Dung.

Hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao gần đây ngươi luôn thái độ lạnh nhạt với ta như vậy? Ngươi nhìn xem, ngươi luôn như vậy, tức giận nhiều sẽ khiến máu khó lưu thông, sẽ nhanh già hơn!" Mộ Nhục nói xong, lại nhìn nhìn xung quanh, "Mỹ nhân kia đi rồi?"

Thật là, đi rồi cũng không nói với hân một tiếng!

Cảnh Dung khịt mũi một cái!

Sau đó, hân quay lại với thái độ nghiêm túc của mình, trầm giọng nói, "Phụ hoàng đã hạ lệnh, ngày mai, sẽ sắc phong Khổng Ngu là công chúa Tuệ Văn."

"Cái gì? Sắc phong Khổng Ngu là công chúa?" Mộ Nhục cả kinh, hoàn toàn tỉnh rượu!

Cảnh Dung gật đầu.

"Ừ, gả tới Khúc Khương!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Tình yêu từ trong hoa đào

Mộ Nhục hoàn toàn thanh tỉnh!

Hân hoàn toàn không để ý tới nước trà trên mặt, trở nên hết sức nghiêm túc, nồn nóng hổi.

"Không có đường cứu vãn hay sao?"

Tĩnh hân và Cảnh Dung vốn hoàn toàn khác nhau, lúc này hân không giữ được bình tĩnh thông dong giống như Cảnh Dung. Nếu như hôm nay người nghe được tin tức này ở trong triều là hân, chỉ sợ hân đã xóc bàn giận dữ.

Hân quân gì tới quân quân thân thân!

Thậm chí là tình phụ tử!

Cảnh Dung nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêm túc nói, "Phụ hoàng đã ra quyết định, không người nào có thể phản đối. Ngươi cũng biết tình phụ hoàng ta, từ trước tới nay đều như thế. Hôm nữa, thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, hiện giờ làm muốn ông ấy bác bỏ ý chí của mình, quá khó!"

Cảnh Dung im lặng thờ dài.

Mộ Nhục nắm tay thành nắm đấm, trong lòng rối rắm, những gì còn sót lại của rượu làm rối loạn tâm trí hân!

Đồng thời với cảm giác tức giận, trong lòng hân còn hiện lên sự tiếc hận cực điểm.

Mộ Nhục nói với Cảnh Dung, "Vậy còn ngươi? Thật sự cứ như vậy nhìn Khổng Ngu gả cho Bào Khương vương kia sao? Cho dù ngươi không thích nàng, có phải cũng nên tranh thủ giúp nàng hay không? Rốt cuộc, chúng ta từ nhỏ đều lớn lên bên nhau."

Mộ Nhục cố tình nhấn mạnh điểm này!

Đôi lấy, chỉ là thần thái bất động thanh sắc của Cảnh Dung.

Cảnh Dung vẫn lạnh mặt như cũ, nhưng giọng nói hơi trầm xuống một chút, "Người cho rằng ta không cố gắng sao? Hai ngày nay, ta đã vào cung cầu xin phụ hoàng vô số lần, cầu xin ông ấy suy nghĩ lại. Người có biết, nếu ta không phải là con ông ấy, giờ này khác này, ta đã bị mưng ra ngọc mồn chêm đầu."

Ồ!

Lời này, đương nhiên không phải chỉ nói mà thôi.

Chính xác, hai ngày qua, Cảnh Dung hẳn đã tới Phụ Dương điện rất nhiều lần, hy vọng Hoàng thượng có thể thay đổi chủ ý. Thật không may, hoàng đế lại giống như say ở bên gối Tiêu Phi.

Nghe Tiêu Phi háng đêm nói bên gối "Không Ngu là người được chọn tốt nhất", có lẽ ông ấy đã thay đổi một cách vô tri vô giác.

Hon nữa việc này thực sự quấy nhiễu khiến tâm thần ông ấy phiền muộn, đơn giản đập bàn một cái, lập tức định ra chuyện này.

Một đạo thánh chỉ, phong Không Ngu là công chúa Tuệ Văn, gả tới Khúc Khương.

Ngày mai khi thánh chỉ được ban bố, sẽ trở thành kết cục đã định.

Cho dù Không Ngu không muốn, nhưng chung quy không có lựa chọn nào khác là phải tuân theo!

Muốn trách chi trách bảy năm trước, hoàng hậu Tuyên Xu chết đi, không thể nào bảo vệ được cháu gái này.

Muốn trách chi trách, Cảnh Huyền có một vị mẫu thân vĩ đại, bày mưu tính kế cho Cảnh Huyền, giúp nàng tránh khỏi thảm họa này.

Mặc dù Mộ Nhục thương có những cuộc tình bất tận, nhìn hẳn một thân giống như nợ đời hoa, phong lưu ân cần. Tuy nhiên, nói đến cùng, Không Ngu vẫn là bằng hữu của hắn.

Hắn sao có thể không giúp bằng hữu?

Hiện giờ lòng nóng như lửa đốt, "Trong lòng Không Ngu chỉ có người, người sao có thể cam tâm để nàng gả tới Khúc Khương?"

Cảnh Dung hơi cúi thấp đầu, cặp con người sâu thẳm, bất lực.

"Ta biết! Ta biết nàng ấy tất nhiên không muốn gả, nếu như không phải là ta, nàng ấy cũng sẽ không chò tới tận bây giờ vẫn chưa chịu gả chồng, lúc này sẽ bị phụ hoàng hạ chỉ đi tới Khúc Khương."

Đúng vậy, Cảnh Dung cực kỳ áy náy!

Nếu không phải hắn vẫn luôn xem câu nói "Dung Vương phi" của Không Ngu trở thành trò đùa, hẳn vẫn luôn không tò thái độ rõ ràng, sẽ không đến mức trì hoãn nàng.

Là hắn sai!

Hắn thừa nhận!

Hắn không cần che giấu!

Mộ Nhục đứng dậy, nắm tay vốn nắm chặt thành nắm đấm, đấm mạnh một quyền trên bàn, khuôn mặt hồng đào bí mật mang theo dục vọng của một người nam nhân muốn bảo vệ nữ nhân.

"Ta đi Không phủ một chuyến, tới gặp nàng ấy!"

Mộ Nhục cất bước chuẩn bị rời đi!

Nhưng hắn lại bị Cảnh Dung lập tức gọi lại, "Nàng ấy đã tiến cung."

"Cái gì?" Mộ Nhục bỗng nhiên quay đầu lại.

"Phụ hoàng đã tuyên nàng ấy tiến cung."

.....

Một canh giờ trước, Hoàng thượng truyền thánh chỉ tới Không phủ.

Không phu nhân đang gõ mõ ở Phật đường, đốt nến thấp hương, trong tay cầm một chuỗi tràng Phật 99 viên, dốc lòng hướng Phật.

Bên ngoài ma ma bẩm báo ba lần mới thấy Không phu nhân có phản ứng lại.

Ánh mắt bà nhìn lên bức tượng Phật trong toà Phật đường, nói một câu, "Tùy nó!"

Những lời này được truyền ra từ bên trong, trái tim ma ma cũng giống như bị thắt chặt.

Sau khi nói những lời của Không phu nhân cho Không Ngu, vốn tưởng rằng nàng sẽ khóc lớn một trận, tự trách mẫu thân mình không giúp nàng làm chủ, nào biết đầu rằng.

Nàng không nháo!

Không khóc!

Không nói lời nào!

Thay vào đó, nàng nhìn gương mặt phản chiếu trong gương đồng, hóa trang thành Điều Thuyền, thay một thân quần áo mới.

Trong lúc đó, khóe miệng nàng trước sau vẫn nở nụ cười yếu ớt, không thể che giấu nỗi buồn trong lòng, khiến người cảm thấy cực kỳ chua xót!

Giờ phút này nàng đang ở bên trong xe ngựa, nụ cười trên khóe miệng nàng trước sau vẫn không hề thu liễm lại.

Nàng đã tiếp nhận rồi sao?

Cam nguyện gả tới Khúc Khương sao?

Không phải toàn tâm toàn ý chờ Cảnh Dung, muốn trở thành Dung Vương phi của hắn hay sao?

Nàng xúc bức màn xe lên, có lẽ thời gian còn khoảng nửa nén hương nữa sẽ đến cửa cung.

Mưa xuân đã tới, bên ngoài trên đường phố bao quanh bởi một cây hoa đào, những cánh hoa giống mưa phùn, từng chút một bao phủ quanh xe.

Bay vào bên trong xe ngựa!

Dừng ở trên đầu nàng, trên vai, trên bàn tay nàng!

Những giọt nước trên cánh hoa, thấm thấu vào hoa vẫn tĩnh tế trong lòng bàn tay của nàng, lành lạnh, phảng phất như đất suy nghĩ của nàng quay lại thời gian của nhiều năm trước.

"A Dung, huynh mau xem, thật là đẹp!"

Giọng nói non nớt, giống như chồi non của những ngày đầu xuân, tràn ngập hy vọng!

Năm ấy, Không Ngu chỉ mới chín tuổi, trong tay cầm vài đóa hoa đào, đi tới bên dòng suối nhỏ. Cảnh Dung đang dựa người ở dưới gốc hoa đào vội vàng chạy tới.....

Cảnh Dung tám tuổi, không hề có nụ cười ở độ tuổi này nên có, giữa mây hắt, luôn mang theo u buồn khiến người đau lòng.

Không Ngu vui vẻ ngồi ở bên cạnh hắn, đặt từng cánh hoa đào trên đôi vai nhỏ gầy của hắn.

"Muội rất thích hoa đào hay sao?" Giọng nói của hài đồng tám tuổi mang theo một cảm giác thê lương.

Không Ngu gật đầu!

"Chờ A Dung trưởng thành, có thể trồng một rừng đào cho ta hay không?"

Khi đó, Cảnh Dung không gật đầu, cũng không lắc đầu!

Có người nói, hiện giờ Cảnh Dung có một rừng hoa đào kia, chính là vì Không Ngu!

Nhìn những cánh hoa trong lòng bàn tay, nụ cười trên môi Không Ngu càng thêm minh diệu.

Đầu ngón tay chậm rãi cuộn lại, nắm chặt những cánh hoa đào trong lòng bàn tay.

Cùng mang chúng vào cung!

Nàng được cung nhân đưa tới Phụ Dương điện, gặp được Hoàng thượng cao cao tại thượng, cùng với Tiểu Phi đang mang vẻ mặt xuân phong đắc ý.

Nàng hành lễ giống như một con rối gỗ, ngoan ngoãn ngồi xuống một bên, lắng nghe Kỳ Trinh Đế nói chuyện.

Đơn giản, ông ta chỉ muốn nàng an tâm gả tới Khúc Khương, từ đây, cả đời Không gia không cần phải lo lắng buồn phiền, sắc phong nàng là công chúa Tuệ Văn, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Dương nhiên, Tiểu Phi cũng mở miệng nói vài lời.

Đối với việc bà ta đã nói những gì, nàng không có tâm trạng lắng nghe.

Nhưng từ đầu chí cuối, nàng đều buông ánh mắt xuống, nhìn những cánh hoa đào trong lòng bàn tay của mình.

Nụ cười nơi khóe miệng, vẫn luôn nằm trên đó.

Điều này khiến Kỳ Trinh Đế và Tiểu Phi đều cho rằng, nàng đã nguyện ý gả đi.

Rốt cuộc, Không gia đã xuống dốc đột nhiên có một nàng công chúa, còn may mắn trở thành phi tử Khúc Khương vương, đích thực, đây là một sự vinh quang.

Không biết qua bao lâu, nàng được dẫn ra khỏi Phụ Dương điện.

Bên ngoài, trời đã bắt đầu mưa!

Tiếng mưa rơi tí tách tí tách!

Nước mưa theo ngôi gạch chậm rãi rơi xuống, bọt nước bắn tung toé, bắn lên trên làn váy sạch sẽ của nàng ——

Cung nhân mang tới một cây dù, chống ở trên đầu nàng.

Nói, "Công chúa, Hoàng thượng có lệnh, bọn nô tỳ phải đưa người đi tới Triệu Hiến điện."

Đúng vậy!

Nàng suýt nữa đã quên!

Hiện giờ nàng đã là công chúa, trước khi gả tới Khúc Khương, hoàng cung, chính là nhà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Khổ sở cầu xin

Cảnh Huyền vẫn luôn chờ đợi ở Triệu Hiến điện, xoa xoa tay, nón nóng đi qua đi lại.

"Công chúa, người vẫn nên ngồi xuống đi, Không cô nương vừa mới tiến cung không lâu, lúc này đoán chừng vẫn đang ở trong Phụ Dương điện."

Cung nữ kia vừa mới nói xong, một cung nữ khác bên cạnh liền dùng khuỷu tay đụng nàng một chút, nhắc nhở nói, "Không cô nương gì vậy?! Hiện tại Hoàng thượng đã phong nàng là công chúa Tuệ Văn, không thể gọi vậy."

"Ta..... chỉ nhất thời chưa quen mà thôi."

"Đợi lát nữa công chúa Tuệ Văn tới, nếu người còn tiếp tục gọi sai, đầu người sẽ rơi xuống đất."

"Đã biết, đã biết....."

Cảnh Huyền liếc mắt nhìn hai người một cái, "Các người ồn ào gì vậy? Bản công chúa hiện tại lo lắng gần chết, các người còn có tâm tư nói những lời đó sao?."

Hai cung nữ ngay lập tức cúi đầu, quý xuống.

"Là nô tỳ không tốt, cầu xin công chúa tha tội."

"Đều đứng lên đi!" Cảnh Huyền tức giận mắng một tiếng, vung tay áo!

Khi hai cung nữ đứng lên, Cảnh Huyền liền nhìn thấy Không Ngu.

"Ngu tỳ tỳ!"

Cảnh Huyền nhanh chóng vội vàng chạy qua.

Nàng nắm lấy đôi tay lạnh băng của Không Ngu.

Không Ngu dường như đoán được vì sao Cảnh Huyền lại ở chỗ này chờ mình, vì thế không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại nở nụ cười yếu ớt, dưới tay vuốt ve gương mặt Cảnh Huyền ửng đỏ bởi vì lo lắng.

"Cảnh Huyền." Không Ngu gọi Cảnh Huyền một tiếng.

Cảnh Huyền lập tức chảy nước mắt.

Nàng cực kỳ áy náy nói, "Thực xin lỗi, Ngu Nhi tỳ tỳ, muội không biết mẫu phi sẽ khiến tỳ thay muội gả tới Khúc Khương, nếu như muội sớm biết như vậy, nhất định sẽ không để mẫu phi làm như thế."

"Cảnh Huyền, muội không cần áy náy, tỳ sẽ không trách muội." Không Ngu cười cười.

"Muội biết trong lòng tỳ chỉ thích hoàng huynh, thực sự xin lỗi Ngu Nhi tỳ tỳ. Tỳ yên tâm, muội nhất định sẽ cầu xin mẫu phi, không để tỳ gả tới Khúc Khương."

"Không kịp nữa rồi, Hoàng thượng đã hạ ý chỉ, ai cũng không thay đổi được." Giọng điệu của Không Ngu vẫn buồn tẻ và thờ ơ như cũ.

Cảnh Huyền thất thất mãi, nước mắt vẫn không ngừng rơi, kích động lắc đầu, "Không phải, có thể thay đổi, không phải phụ hoàng vẫn chưa ban bố ý chỉ hay sao? Vẫn kịp, nhất định vẫn còn kịp! Muội đi cầu mẫu phi, nói mẫu phi đi cầu phụ hoàng, nếu mẫu phi không đồng ý, muội sẽ đi cầu phụ hoàng, cho dù lấy chết để bức, muội cũng sẽ không để tỳ gả qua đó."

"Vô dụng, Cảnh Huyền, đừng vì ta mà khiến mẫu phi và phụ hoàng muội tức giận, ta cam tâm tình nguyện."

"Tỷ nói dối, tỷ bỏ được hoàng huynh sao?"

Lời này vừa hỏi ra, Không Ngu hạ mắt xuống, cười cười.

Sau đó Không Ngu mở bàn tay ra, những cánh hoa rơi xuống mặt đất. Cho dù nàng đã cố gắng che chở, những cánh hoa vẫn bị nghiền nát.

Không Ngu chậm rãi mở miệng, "Từ nhỏ đến lớn, ta đều không muốn làm khó huynh ấy, không muốn buộc huynh ấy phải làm những điều mình không thích. Chỉ cần có thể ở bên huynh ấy, nhìn huynh ấy, ta đã cảm thấy mỹ mãn. Ta cũng biết, cho dù ta nói ngàn lần về giống như Giang Nam. Muội cũng biết, ta vẫn luôn thích những nơi như vậy."

"Ngu Nhi tỷ tỷ....."

"Cảnh Huyền, việc này ta đã đồng ý rồi, từ một khắc ta phụng chỉ tuế cung, ta đã tiếp nhận rồi. Thật ra đi tới Khúc Khương cũng tốt. Khi ta còn ở Thanh Sơn cư, từng nghe người ta nói, Khúc Khương có thảo nguyên mênh mông bất tận, cũng có nơi đẹp như tranh vẽ giống như Giang Nam. Muội cũng biết, ta vẫn luôn thích những nơi như vậy."

Nói đến đây, khóe miệng Không Ngu lại hiện lên một độ cong nhẹ nhàng.

Nước mắt Cảnh Huyền càng lăn nhiều hơn, Không Ngu càng không trách tội nàng, thậm chí còn cười rạo rờ như thế, nàng càng cảm thấy áy náy, càng cảm thấy nặng nề!

Cảnh Huyền cắn răng một cái, uốn ngực và nói đầy tự tin, "Không được, muội không thể để tỷ gài tới Khúc Khương, muội biết rõ trong lòng tỷ chỉ có hoàng huynh. Muội không thể chia rẽ hai người!"

Ngay khi nói xong, Cảnh Huyền lập tức chạy ra khỏi Triệu Hiến điện, căn bản không để ý tới Không Ngu phía sau đang cố gắng ngăn cản.

Nhìn thân ảnh kia chạy trốn ra ngoài, trong mắt Không Ngu mang theo một sự thương cảm, thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Thật ra trong lòng nàng hiểu rất rõ ràng, chuyện này đã không thể nào xoay chuyển trời đất! Nàng cần phải gài!

.....

Cảnh Huyền chạy về Chương Chất điện, Tiêu Phi vừa lúc trở về từ Phụ Dương điện.

Tiêu Phi vừa mới ngồi xuống, trà trong tay còn chưa đưa tới miệng đã nghe được tiếp bước chân hấp tấp truyền đến từ xa tới gần.

Tiêu Phi nhú mày lại!

Cầu nô tài nào dám can rờ như thế?

Khi Tiêu Phi đang muốn bùng nổ con giận, lập tức nhìn thấy Cảnh Huyền vội vội vàng vàng, lau nước mắt đi vào, nhào vào bên cạnh mình.

"Mẫu phi, Huyền Nhi cầu xin người, cầu xin người đừng để Ngu Nhi tỷ tỷ thay con đi hòa thân. Con cầu xin người! Mẫu phi, người hãy nói với phụ hoàng một câu đi!"

Nước mắt Cảnh Huyền rơi xuống!

Tràn ngập cảm giác áy náy!

Bàn tay nắm chặt chén trà của Tiêu Phi run rẩy, đầu ngón tay dùng lực nên trở nên tái nhợt, bởi vì Cảnh Huyền đột nhiên lao tới, trà trong chén vừa lúc bắn tung tóe trên mu bàn tay Tiêu Phi, hơi nóng một chút.

Sau khi buông chén trà xuống, Tiêu Phi vuốt ve gương mặt Cảnh Huyền, nói, "Huyền Nhi, mẫu phi biết trong lòng con khổ sở, chẳng lẽ, con muốn gài tới Khúc Khương sao?"

"Nữ nhi đương nhiên không muốn, nhưng nữ nhi cũng không muốn Ngu Nhi tỷ tỷ phải gài thay nữ nhi."

"Hiện giờ việc này đã định."

"Thánh chỉ vẫn chưa được ban bố, vẫn còn kịp. Mẫu phi, người hãy giúp nữ nhi đi. Cầu xin người, hãy nói với phụ hoàng đừng để Ngu Nhi tỷ tỷ đi hòa thân."

Tiêu Phi thở dài một tiếng, sắc mặt cũng hơi xui lại.

Tiêu Phi cầm tay Cảnh Huyền, nói, "Huyền Nhi, phụ hoàng con đã sắc phong Không Ngu là công chúa Tuệ Văn, tương đương với việc ban bố thánh chỉ. Cho dù hiện giờ mẫu phi có nói với phụ hoàng con cũng không thay đổi được gì. Con hãy ngoan ngoãn nghe lời, đừng nào loạn nữa."

Cảnh Huyền泪流满面, "Không đòi nữa, nữ nhi không muốn bất nghĩa với Ngu Nhi tỷ tỷ. Tỷ ấy đối xử với nữ nhi tốt như vậy, sao nữ nhi có thể nhìn tỷ ấy thay nữ nhi gài đi mà không làm gì cả?"

"Vi sao con không hiểu vậy? Đây là ý của phụ hoàng con, mẫu phi chỉ đưa ra một kiến nghị mà thôi. Hơn nữa, tuổi của Không Ngu cũng không còn nhỏ, gài tới Khúc Khương, là phúc khí của Không gia. Và nàng ấy cũng không hề phản kháng, con cần gì phải nói chuyện giúp nàng ấy?"

"Không phải, tỷ ấy không muốn, tỷ ấy thích hoàng huynh Cảnh Dung, mẫu phi người cũng biết."

Biết!

Đương nhiên biết!

Có lẽ toàn bộ người trong cung đều biết!

Trước đó, tất cả mọi người đều cho rằng, vị trí "Dung Vương phi" sẽ là của Không Ngu.

Tiêu Phi hiện ra vẻ mặt khó xử, "Đứa nhỏ ngốc, hoàng huynh con không có khả năng sẽ cưới nàng ấy, nếu như muốn cưới, sớm đã cưới. Có lẽ Không Ngu đã biết điểm này, vì vậy mới đồng ý việc hòa thân lần này."

"Không phải, hoàng huynh đối xử tốt với Ngu Nhi tỷ tỷ như vậy, nhất định là vì thích tỷ ấy." Cảnh Huyền nói rất kiên quyết.

Bọn họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau!

Cảnh Dung tốt với Không Ngu như vậy, tất nhiên là vì thích tỷ ấy.

Nhất định là như thế!

Nhưng ngược lại, nàng mang theo khuôn mặt khó xử, cầm tay mẫu phi mình, "Mẫu phi, nữ nhi thật sự cầu xin người, người hãy nói gì đó với phụ hoàng đi."

"Việc này đã định, mẫu phi căn bản không có biện pháp, đêm mai sẽ mở tiệc trong cung, có mời những người Khúc Khương kia tới, đến lúc đó phụ hoàng con sẽ tuyên bố trước mặt mọi người, dùng thân phận công chúa của Không Ngu, hòa thân tới Khúc Khương, hết thảy đều đã định."

Thái độ của Tiêu Phi hơi cứng rắn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Mài dao để giết lợn mổ cừu

Thật ra Tiêu Phi biết, mặc dù nữ nhi mình lớn lên ở trong cung, nhưng từ nhỏ đã thích lên ra khỏi cung đi tìm Cảnh Dung, tất nhiên sẽ quen biết Không Ngu.

Thậm chí Không Ngu còn xem nàng giống như thân muội muội, cực kỳ yêu thương!

Vì thế Cảnh Huyền cũng sẽ đối đãi với Không Ngu giống như tỷ tỷ. Hiện giờ bởi vì bản thân mình mà khiến Không Ngu phải thể thân đi tới Khúc Khương, trong lòng nàng khẳng định sẽ không dễ chịu.

Vì thế giờ phút này trong lòng Tiêu Phi hiểu rõ tâm trạng của Cảnh Huyền, nhưng lại làm bộ mình là một mẫu thân bất lực từ mẫu.

Tóm lại, đây hết tất cả tội lỗi cho nam nhân bên gối của mình, đó là biện pháp tốt nhất.

Rốt cuộc hẳn là Hoàng Thượng!

Chi cần chống lại thánh chỉ, người đó sẽ phải chết.

Cánh Huyền khóc lóc hồi lâu, đến nỗi đôi mắt đều sưng, nhưng vẫn không thể khiến Tiêu Phi mềm lòng.

Nàng bần người lên, dậm chân, "Nếu mẫu phi không muốn đi cầu phụ hoàng, nữ nhi sẽ tự mình đi cầu phụ hoàng."

Người nằng còn chưa di chuyển, nằng đã bị Tiêu Phi kéo lại.

Ánh mắt Tiêu Phi lạnh lùng sắc bén nói, "Con nháo đủ chưa?"

Tiêu Phi rút cuộc không áp được lực gần!

"Hiện tại nếu con chạy tới nói với phụ hoàng con, nếu chọc giận phụ hoàng con, phụ hoàng con không thể không giết con. Hai ngày nay, phụ hoàng con đã đủ phiền não, hiện giờ nghĩ tới biện pháp này, cũng vì không còn lựa chọn nào khác. Nếu con tiếp tục gây rắc rối, mẫu phi cũng không giữ được con."

Tiêu Phi tức giận đến nỗi muốn lật cả bàn!

Cánh Huyền không rảnh lo nhiều như vậy, một khi tức giận, muốn chết thì chết.

Cùng lắm thì rơi đầu mà thôi!

Tiêu Phi cũng không phải ăn chay, nhìn thấy nữ nhi mình kiên quyết như thế nên đập bàn một cái, gọi mấy tiểu thái giám tiến vào.

"Dẫn công chúa đi cho bốn cung, trông chừng nàng cẩn thận. Nếu không có lệnh của bốn cung, không được thả nàng ra. Nếu như để bốn cung phát hiện, có người lên thà công chúa, bốn cung sẽ lấy đầu các người."

"Vâng, nô tì tuân lệnh!"

Mấy tiểu thái giám nhanh chóng cúi người, sau đó lần lượt tiến lên, bắt lấy Cánh Huyền.

Nhưng bọn họ không dám dùng sức, chỉ cố gắng kiềm chế nàng.

Cánh Huyền vùng vẫy hai tay, phần nô quát, "Đừng chạm vào ta, cầu nô tì các người đều cắt ngay cho ta."

Nàng kêu một tiếng như thế, đám thái giám lập tức héo rũ!

Liên tục lui lại vài bước.

Điều này hoàn toàn chọc giận Tiêu Phi. Tiêu Phi vùng tay áo to rộng, lên tiếng mắng, "Các người còn chờ gì nữa, có phải ngay cả lệnh của bốn cung đều không nghe hay không? Còn không dẫn công chúa đi?"

"Mẫu phi, người không thể như vậy, con muốn gặp phụ hoàng....."

Nàng lại bị những tiểu thái giám bắt lại lần nữa, nhanh chóng lúi ra khỏi đại điện.

Nhưng giọng nói nhòn nhọt tỉnh tề kia dù đã đi xa vẫn còn nghe được rất rõ ràng.

Tiêu Phi giống như bị đánh vào ngực, thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng.

Sau đó xoa xoa trên ngực đau đớn của mình bởi vì tức giận, ngồi xuống.

Tang Lan thấy thế, lập tức rút thêm một chén trà nóng, nói, "Nương nương, người chó nên tức giận, công chúa còn nhỏ, chờ nàng....."

Choang ——

Tang Lan còn chưa nói xong, chén trà kia đã bị Tiêu Phi quét xuống mặt đất.

Vỡ thành từng mảnh!

Có lẽ là vì bản tính nô tì, Tang Lan nhanh chóng quỳ xuống nhận sai, "Là nô tỳ không tốt, cầu nương nương khai ân."

Tiêu Phi hừ một tiếng, bộ dáng hằn không thể mài sắt thành thép, "Bốn cung vì Huyền nhi đã nói bao nhiêu lời hay ở trước mặt hoàng thượng, không ngờ hiện giờ nha đầu kia lại nói ra những lời không có tiền đồ như vậy."

"Nương nương bớt giận, công chúa nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của nương nương."

"Tất cả đều lui xuống đi!" Tiêu Phi đột nhiên mắng một tiếng.

"Vâng!"

Tang Lan là nha đầu thức thời, đi theo bên người Tiêu Phi nhiều năm như vậy, tất nhiên hiểu rõ tính tình Tiêu Phi.

Lúc này nếu nàng tiếp tục nói nữa, chắc chắn sẽ khó bảo toàn không bị ăn trượng hình!

Vì thế Tang Lan không dám nhiều lời, nhanh chóng mang theo cung nữ thái giám trong điện ra ngoài.

Tiêu Phi chống trán, khuỷu tay đặt ở trên bàn, trái tim đau đớn bởi vì tức giận!

.....

Trong khi đó, sau khi Kỳ Vân Thư và Lang Bạc trở lại Dung Vương phủ, Kỳ Vân Thư tức bắt đầu mài dao ở trong viện mình.

Nàng đang mài không phải là dao làm bếp!

Mà là những con dao bảo bối trong hộp gỗ đàn hương của nàng.

Để lâu trong hộp một thời gian dài, lưỡi dao cũng sẽ bị cùn, vì thế cách mỗi một khoảng thời gian, nàng sẽ phải mài dao một lần.

Dao nhỏ quét qua quét lại ở trên đá mài một lúc, phát ra từng tiếng "soạt soạt".

Kỳ Vân Thư mài rất cẩn thận, sợ nếu lỡ bất cẩn một chút sẽ hỏng lưỡi dao.

Rốt cuộc, những con dao nhỏ này đều khác với những con dao thường thấy, chúng đều do nàng tự tìm thợ rèn chế tạo ra.

Nàng đã phải trả giá cao cho chúng!

Vì vậy, chúng tất nhiên trở thành bảo bối của nàng!

Khi nàng mài xong một con dao, nàng nhìn thoáng qua trong viện, không biết từ khi nào, Thời Tử Cẩm luôn luôn không nhìn thấy thân ảnh đã đột ngột xông ra, giờ này khắc này đang cầm thanh kiếm sắc hoa tinh xảo, đứng yên bất động ở trước giếng nước.

Giống như một bức tượng!

"Từ cảm!" Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Thời Tử Cẩm nghe thấy tiếng gọi, xoay người đi tới, bước chân dừng ở cửa.

Dường như sẵn sàng lắng nghe Kỳ Vân Thư phản phó!

"Người đã theo ta vài ngày, chắc cũng mệt mỏi rồi. Người không cần bảo vệ ta mọi lúc, đi nghỉ ngơi đi."

Thời Từ Cẩm không nói! Bất động!

Nhìn gương mặt quật cường kia, rõ ràng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng lại giống như một thiếu nữ thành thục, hơn nữa cực kỳ lạnh lùng.

Có lẽ hiệp khách đều giống như thế.

Kỳ Vân Thư tiếp tục mài dao, thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng trả lời, lúc này nàng mới nói tiếp, "Nếu người không muốn đi nghỉ ngơi, vậy hãy vào đây uống một ngụm trà."

"Không cần!"

Rốt cuộc Thời Từ Cẩm cũng lên tiếng!

Khoé mũi Kỳ Vân Thư cong lên, vừa mài dao, vừa dùng khoé mắt liếc nhìn Thời Từ Cẩm một cái.

Đơn giản ——

Kỳ Vân Thư buông dao nhỏ trong tay, lau lau tay, đứng dậy và đi đến bên cạnh Thời Từ Cẩm. Sau đó đột nhiên duỗi tay ra nắm lấy cánh tay rắn chắc đầy cơ bắp của Thời Từ Cẩm, kéo nàng vào trong phòng, ấn nàng ngồi xuống ở ghế trên.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư rót cho nàng một chén trà nóng và đặt bên cạnh.

Một loạt động tác, suôn sẻ lưu loát.

Thời Từ Cẩm cũng không phản kháng lại, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng cả người vẫn không hề thả lỏng, ngồi thẳng trên ghế, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, không có sự hoảng hốt.

"Thật sự không khát?" Kỳ Vân Thư hỏi một tiếng.

Thời Từ Cẩm gật đầu.

Nhìn nàng thế này, Kỳ Vân Thư không nhịn được cười cười.

Thôi, vậy cứ để nàng ấy ngồi!

Kỳ Vân Thư bắt đầu lấy ra mấy con dao nhỏ khác trong hộp gỗ đàn hương của mình, tiếp tục chuyên chú mài dao.

Bầu không khí thực sự an tĩnh, chỉ có tiếng mài dao "soạt soạt" vang lên.

Hai người, cho dù kình tắng như vậy, nhưng lại dùng phương thức hết sức hài hoà, ở chung một phòng trong khoảng thời gian một nén nhang.

Không ai nói lời nào!

Không ai quấy rầy ai!

Đột nhiên, Thời Từ Cẩm đột ngột đứng lên, chuỗi kiếm trong tay đụng vào trên ghế, phát ra một tiếng "cạch".

Có chút chói tai!

Kỳ Vân Thư vừa lúc mài xong một con dao nhỏ cuối cùng, nhìn thấy Thời Từ Cẩm như vậy, nàng nâng mắt nhìn về phía cửa.

Thì ra là Cảnh Dung tới!

Hắn đi tới với khuôn mặt không có biểu tình gì, lông mày hơi nhíu lại, giống đúc như khi nàng nhìn thấy hắn ở Dự Hoa các.

Xem ra hắn nói chuyện với Mộ Nhược cũng không có tác dụng gì.

Thời Từ Cẩm ngoan ngoãn đi ra ngoài, không muốn quấy rầy hai người.

Cảnh Dung sau khi tiến vào, ngồi xuống đối diện với Kỳ Vân Thư, rót một ly trà, uống một ngụm.

Sau đó.....

Hắn không làm gì cả!

Cứ lặng lẽ ngồi yên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Đáng tiếc, đó là một bức họa đẹp

Thật thú vị!

Thời Từ Cẩm vừa mới ngồi xong, Cảnh Dung đã tiến vào ngồi.

Tương tự như nhau, không nói lời nào!

Không quấy rầy ai!

Kỳ Vân Thư cũng lười để ý tới hắn, sau khi thu dọn mọi thứ trên bàn, nàng ôm hộp gỗ đàn hương đi tới trước cái giá một bên, vừa nhón chân đặt hộp lên đó, vừa nói mà không quay đầu lại.

"Vương gia không cần sự mặt như thế, thật ra còn có một biện pháp, chính là ngài đi cầu Hoàng thượng tứ hôn, ăn chuẩn cho ngài cưới Không cô nương. Thậm chí có thể nhắc tới hoàng hậu Tuyên Xu, đoán chừng mọi sự sẽ thành. Hơn nữa, thánh chỉ vẫn chưa được ban ra, Hoàng thượng vẫn có thể đổi ý."

Giọng điệu của nàng không mặn không nhạt!

Giống như những lời vừa rồi không phải xuất phát từ miệng nàng.

Tuy nhiên, nàng đoán được lúc này Cảnh Dung đang lo lắng điều gì.

Cảnh Dung hầu như không nghe hết những lời nàng nói, hắn nhíu mày, đôi tay đặt ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm, không nói gì.

Kỳ Vân Thư quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhếch môi nói, "Vương gia đang lo lắng phương pháp này không thể thực hiện được?"

Hắn vẫn không lên tiếng!

Người là người cầm sao?

Kẻ lỗ mãng!

Kỳ Vân Thư cũng không tức giận vì hắn không trả lời mình, nàng đi tới án thư một bên, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành và trải ra trên bàn, nói tiếp.

"Nếu như Vương gia thật sự không muốn Không cô nương gả tới Khúc Khương, vậy thì, thật ra có thể nói bởi vì bất cần nên tình tiết nữ tử không còn. Nếu như Hoàng thượng biết Không cô nương đã loan phượng cùng với Vương gia, đến lúc đó cho dù tức giận thì tức giận cũng không thể gửi một nữ tử đã mất trinh tiết đi hòa thân, đúng không? Điều đó quả thật giống như bị vạ mặt! Vì vậy, đây tuyệt đối là biện pháp tốt nhất."

Ồ!

Đây thật sự là biện pháp hay, Kỳ Vân Thư tự cảm thấy đầu mình vẫn rất linh hoạt.

Thật không may ——

Khuôn mặt Cảnh Dung khó coi tới cực điểm!

Hay là hấn cảm thấy chủ ý này không tốt?

Rõ ràng đó là một kế hoạch rất hoàn hảo!

Nàng nhún nhún vai, "Thôi, nếu ngài cảm thấy biện pháp này không tốt, ta cũng nghĩ không ra."

Nói xong, nàng vươn tay lấy ra một chiếc bút lông từ trong ống đựng bút, nhấp nhấp mực.

Nàng đang chuẩn bị vẽ gì đó trên tờ giấy vẽ!

Cảnh Dung bỗng nhiên lên tiếng, "Nàng muốn ta cưới Không Ngu sao?"

Trong giọng nói của hấn, mang theo một chút trầm trọng.

Kỳ Vân Thư dừng một chút, đáp lại, "Ngài đã từng nói chỉ xem nàng ấy giống như tỷ tỷ, nhưng người ta đã đợi ngài nhiều năm như vậy mà vẫn không chịu gả. Hiện giờ nàng ấy bị Hoàng thượng đẩy về phía trước, khiến nàng ấy phải đi tới Khúc Khương. Mặc dù việc này không liên quan tới ngài, nhưng người ta dù sao cũng bởi vì chờ ngài. Vì thế, nam tử hấn đại trượng phu, ngài nên gánh một phần trách nhiệm. Hơn nữa, mặc dù ta chỉ từng gặp qua nàng ấy một lần, nhưng ta thấy nàng ấy cũng khá tốt, cực kỳ xứng đôi với Vương gia ngài."

Kỳ Vân Thư hoàn toàn không nhìn Cảnh Dung, tay nàng vẫn nắm lấy bút lông, nhìn xuống, cẩn thận vẽ vẽ.

Cảnh Dung theo mắt quan sát nàng, những lời nói vừa rồi, nàng nghiêm túc sao?

Trong lòng hấn cảm thấy đau đớn không thể nào tả nổi!

Nhưng hấn lại không thể không thừa nhận, những lời Kỳ Vân Thư vừa nói, rất đúng!

Nếu như thời cơ cổ đại có phương tiện truyền thông, đoán chừng Cảnh Dung đã bị vô số hiệp sĩ bàn phím lột da!

Hơn nữa vô số ngôi sao nước miếng cũng sẽ khiến hấn chết đuối.

Nói người đã chậm trễ cô nương nhà người ta!

Nói người hại cô nương nhà người ta phải gả tới Khúc Khương xa xôi!

Nói người chậm chạp dây dưa không tò thái độ!

Người xứng đáng bị như thế!

Hấn đứng dậy, tâm trạng rất khó nắm bắt, ánh mắt nhìn thẳng ở trên một cây đào ở trong sân viện.

Sau đó nói một câu, "Được, ngày mai ta sẽ nói với phụ hoàng, ta sẽ cưới Không Ngu."

Kỳ Vân Thư dừng tay lại!

Ngồi bút tình tế hơi nghiêng, hoa đào trên giấy nháy mắt bị nhuộm, mờ mờ một mảnh.

Chờ đến khi nàng ngược mắt nhìn lên, Cảnh Dung đã rời đi!

Và bộ dáng vốn luôn thờ ơ của nàng, đột nhiên cảm thấy chán nản không thể giải thích, thật lâu sau nàng cũng không có phản ứng gì.

Tạch ——

Cho đến khi bút trong tay rơi xuống trên mặt giấy, nàng mới kinh ngạc hồi thần, không ngừng vội vàng lấy bút ra.

Nàng tiếc hận nói, "Thật đáng tiếc, đó là một bức tranh đẹp."

Từ lúc đó cho đến giờ Dậu (5-7h tối) ngày hôm sau, Kỳ Vân Thư cũng không nhìn thấy Cảnh Dung. Nghe nói hấn tự nhốt mình ở trong phòng, uống rượu cả một đêm, sau đó liền say một ngày.

Đương nhiên, đây cũng là những gì nàng nghe được từ những tiểu nha đầu kia nói, sự thật có phải như vậy hay không nàng cũng không biết, bởi vì bắt đầu từ ngày hôm qua, Cảnh Dung đã đuổi toàn bộ hạ nhân và thị vệ trong viện của hấn, chỉ để lại Lộ Giang và Lang Bạc.

Chỉ cho đến giờ Dậu, Cảnh Dung mới xuất hiện trở lại, tư thế oai hùng giống như lúc trước, không thể nào nhìn ra bộ dáng đã uống rượu một đêm.

Khi hấn tới chỉ thông báo cho nàng một tiếng, "Đêm nay phụ hoàng mỗ tiệc, đại thần trong triều đều tới đó, cũng tuyên gọi nàng. Hãy chuẩn bị một chút đi."

"Hả?"

Cảnh Dung không đợi nàng nói gì đã nhanh chân rời đi.

Kỳ Vân Thư cũng không ngạc, nàng biết hấn nhất định bởi vì những lời nàng nói ngày hôm qua, nên đã khổ sở một đêm.

Tâm ý của Cảnh Dung sao nàng không hiểu được?

Bên trong xe ngựa tiến cung, hai người vẫn luôn duy trì trầm mặc, không ai nói một lời.

Rốt cuộc, Kỳ Vân Thư mím môi, hỏi một câu, "Vương gia dự định lúc mở tiệc đêm nay, trước khi Hoàng thượng ban chỉ, làm trò trước mặt vô bá quan, cầu xin được cưới Không cô nương?"

"Không phải đây là biện pháp duy nhất hay sao? Hơn nữa, không phải đây cũng là hy vọng của nàng hay sao?"

Giọng điệu của hấn không thể nghe ra một chút cảm xúc.

"....."

Kỳ Vân Thư nắm chặt nắm tay trong ống tay áo, nàng không thể nào phản bác, cũng không muốn phản bác.

Vì thế, cả hai lại chìm vào một sự im lặng nặng nề.

Lần này mở tiệc, là ở Quan Vọng đài!

Quan Vọng đài là một toà nhà có kiến trúc hình vuông, ngoại trừ một bên rộng mở, thuận tiện cho người ra vào, ba mặt khác còn lại, chính là những toà nhà nhỏ giống như rào chắn vây quanh, giống như bảy tám cái đình.

Mỗi đình đều được ngăn cách nhau bởi màn lụa treo từ trên trần.

Vì thế hoàn toàn có thể quây quần cùng nhau, cho dù cùng liên kết với nhau, nhưng hiệu quả không hề quấy rầy lẫn nhau.

Kỳ Vân Thư vừa mới ngồi xuống trong một cái đình bên trái, quay người lại đã không nhìn thấy thân ảnh Cảnh Dung.

Nàng liền hỏi Lang Bạc, "Vương gia nhà người đâu?"

"Vương gia có việc nên đã rời đi, nói ta chiếu cố tiên sinh."

Lúc này nàng mới bừng tỉnh, có lẽ hiện tại hẳn đã đi tới Triệu Hiến điện tìm Không Ngu.

Nhưng cũng may yến tiệc còn chưa bắt đầu!

Nàng vừa nâng mắt lên, không biết xui xẻo làm sao lại nghênh đón một ánh mắt khác.

Ngồi ở đình đối diện, không ngờ là Cảnh Diệc!

Trên khuôn mặt Cảnh Diệc mang theo nụ cười khách khí, gặt gặt đầu về phía nàng, sau đó đứng dậy, đi tới.

Kỷ Vân Thư không thể không đứng lên, hành lễ với hắn, "Tham kiến Diệc Vương."

"Kỷ tiên sinh không cần đa lễ, mời ngồi!"

Cảnh Diệc thật ra không hề kiêng dè, trực tiếp ngồi xuống trong đình của Cảnh Dung, nhìn nhìn về phía chung quanh.

"Vì sao không thấy Dung Vương?"

Lang Bạc đáp lại, "Vương gia sẽ đến sau."

"Thật không?! Rõ ràng Kỷ tiên sinh đang ở đây, sao hắn lại đến muộn?." Trong khi nói, Cảnh Diệc còn cười cười.

Rõ ràng là một gương mặt tuấn tú, nhưng bị lòng dạ hiểm độc của hắn khiến cho mặt mày trở nên khá ố!

Cảnh Diệc nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trên mặt mang theo ý cười, "Lần này tiên sinh có thể phá được vụ án mất tích, bốn vương còn chưa chúc mừng người. Bốn vương nghe nói, lúc tiên sinh phá vụ án này, đã bị thương rất nặng?"

"Đều chỉ là chút thương thế nhỏ!"

"Tiên sinh cần phải cố gắng để ý tới an nguy của mình, đừng bởi vì tra án, ngay cả tính mạng cũng từ bỏ. Đến cuối cùng ngay cả 《Lâm Kinh Án》 còn chưa bắt đầu điều tra, tính mạng đã bị chôn vùi, vậy thì thật đáng tiếc!"

Hắn thật biết chọn âm điệu!

Có lẽ hẳn hắn không thể khiến Kỷ Vân Thư nhanh chóng chết đi.

Thậm chí hắn càng cảm thấy ảo não hơn bởi vì liên tiếp mấy lần đều không thể giết chết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Giới thiệu

Người ta thường nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Tiếp xúc nhiều với Cảnh Dung, Kỷ Vân Thư cũng học được mấy chiêu khi tiếp xúc với loại người này.

Nàng mang bộ dáng giống như không biết gì, chấp tay, "Đa tạ Diệc Vương quan tâm. Tuy nhiên, Diệc Vương cũng nên chú ý tới thân thể nhiều hơn, nếu không đầu óc rất dễ bị hồ đồ, xử lý sai án."

"Ồ!"

Đấy rõ ràng là ám chỉ về sự thất bại lần trước của hắn, khi hắn bắt Cam Trù Lương và nhào ra một trận chê cười!

Thật sự giống như bản thân mình rút dao ra, đột nhiên lại đâm về phía mình, không thể can được!

Hắn đau lòng nhưng chỉ có thể cười ngượng ngịu.

"Vì thế nên mới nói tiên sinh thông minh, ngay cả bốn vương cũng không thắng nổi. Ta vốn tưởng rằng Cam Trù Lương chính là hung thủ, vì thế mới mang theo người bắt hắn. Không ngờ, tiên sinh thông minh trí tuệ còn ở phía sau, khiến bốn vương mất hết thể diện."

"Đó là do Diệc Vương quá nóng lòng phá án, đương triều có thể có một vị Vương gia vì dân như ngài, đó là phúc phận của bá tánh."

Nữ nhân chính là như vậy, ngay cả khi nói dối, chưa bao giờ mặt đỏ!

Giống như có người hỏi, người có chính sửa lại mặt hay không?

Ta không chính sửa! Đó là khuôn mặt tự nhiên! Không tin người có thể tự mình kiểm tra!

Mặt không hề đỏ, tim không hề đập nhanh.

Cảnh Diệc nghe nàng nhỉnh hót ngoài mặt, cũng biết đó không phải những lời chân thành của nàng.

Nhưng hắn vẫn giả vờ mình thực sự rất hưởng thụ!

Thật ra, hai người đều nhìn thấu triệt lẫn nhau.

Kỷ Vân Thư biết Cảnh Diệc đã phải ám vệ giết mình và Cảnh Dung, thậm chí biết hắn liên kết với Nghiêm Duy Di mệnh chém giết Cảnh Dung, ngăn cản bọn họ tra 《Lâm Kinh Án》. Nàng cũng biết bối cảnh thân thể của mình đã bị hắn khám phá hết, càng biết bản thân mình là nữ tử cũng đã bị hắn xuyên qua.

Nếu không, Tiểu Phi sẽ không bày ra Hồng Môn Yến cho nàng.

Và Cảnh Diệc chắc chắn cũng biết nàng đã biết hết thảy này!

Vì vậy, vấn đề lúc này chính là.

Xem kỹ thuật diễn của ai tốt hơn!

Quả nhiên, kỹ thuật diễn của hai người đều không tệ!

Cảnh Diệc phát phát ổng tay áo, đổi đề tài, "Không biết tiên sinh cảm thấy thế nào đối với chuyện cầu thân lần này của Khúc Khương?"

"Vương gia đang hỏi ta sao?"

"Đúng vậy, bốn vương rất hiếu kì về suy nghĩ của tiên sinh."

"Tiểu nhân bất quá là một thảo dân, có thể có ý kiến gì?" Nàng thật sự không thích cuộc nói chuyện này.

Cảnh Diệc không tiếp tục ép hỏi, đảo hai tròng mắt về phía lối vào của Quan Vọng đài.

Đuôi lông mày của hắn đột nhiên nhướng lên.

"Dì, Kỷ Tư Doãn và Kỷ tướng quân tới!" Cảnh Diệc cố ý đề cao giọng nói.

Cái gì?

Kỷ Vân Thư lập tức nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng liền nhìn thấy Kỷ Lê và Kỷ Hoàn ăn mặc thường phục đi vào Quan Vọng đài.

Một trước một sau!

Trong lòng nàng căng thẳng, theo bản năng vui đầu thấp một chút.

Vừa lúc bị Cảnh Diệc bắt được.

Cảnh Diệc âm thầm cười cười, nhưng ngược lại hiện lên một bộ dáng Bá Nhạc.

Nói, "Lần trước lúc tiên sinh tiến cung, Kỷ Tư Doãn và Kỷ tướng quân đều không ở kinh thành, không bằng bốn vương giới thiệu với tiên sinh một chút. Rốt cuộc, nếu như tiên sinh muốn tra 《Lâm Kinh Án》, khó đảm bảo sẽ không cần tới sự giúp đỡ của hai người bọn họ."

Kỷ Vân Thư cực lực che dấu sự kinh hoàng của mình, buông ánh mắt xuống, "Vẫn không nên nhờ phiền Diệc Vương."

"Không sao, dù sao vẫn chưa tới canh giờ khai yến."

"Không....."

Kỷ Vân Thư còn nói chưa xong, Lang Bạc đã lập tức nói, "Diệc Vương, Dung Vương phản phò, chuyện giới thiệu bọn họ, Dung Vương sẽ tự an bài."

Bộp ——

Cảnh Diệc đập bàn một cái, âm thanh thật ra không lớn, nhưng có thể nhìn ra được sắc mặt hắn đại biến, trong lòng không vui.

"Phải chăng bốn vương muốn giới thiệu người cho tiên sinh, còn phải được Dung Vương ăn chuẩn?"

"Tiểu nhân không có ý này."

"Vậy hãy đứng yên một bên."

Cảnh Diệc nói giọng đầy uy quyền của chủ tử.

Lang Bạc tức mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, hiện giờ Vương gia nhà mình không có ở đây, ai có thể che chắn giúp nàng?

Trong lòng Lang Bạc cảm thấy nóng nực!

Trong khi đó, Cảnh Diệc đã gọi một tùy hầu tới, phản phò, "Đi mời Kỷ Tư Doãn và Kỷ tướng quân tới đây, hãy nói bốn vương muốn giới thiệu với bọn họ một người"

"Vâng!"

Tùy hầu lập tức đi thông báo!

Đôi tay Kỷ Vân Thư đã ướt đầm mồ hôi, cho dù nàng che dấu sự hoảng loạn của mình thế nào, nhưng vẫn không thể kiểm soát được sự lo lắng trong ánh mắt nàng.

Một lúc sau, phía sau, lập tức truyền đến giọng nói.

"Tham kiến Diệc Vương."

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Cảnh Diệc nâng tay, "Hai vị tướng quân ngồi xuống đi, không cần phải giữ lễ tiết như vậy."

"Vâng!"

Dù sao bọn họ đều là những người ra trận giết địch, giọng nói cũng to lớn vang dội rất nhiều.

Hai người ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ra Kỷ Vân Thư đang cúi đầu.

Kỷ Lê vừa nhìn thấy nàng, đồng tử liền trở nên căng thẳng.

Và Kỷ Hoàn là một kẻ lỗ mãng, ngay lập tức có chút kích động.

Nếu không phải Kỷ Lê giữ chặt hắn ta lại, chỉ sợ hắn ta đã dùng hai tay bóp cổ Kỷ Vân Thư đến chết.

Kỷ Hoàn tức giận hất tay Kỷ Lê ra, trừng mắt nhìn nàng chằm chằm.

Kỷ Vân Thư biết rõ, mình đã bị bọn họ nhận ra.

Cảnh Diệc quan sát biểu tình của ba người, hắn hiển nhiên cực kỳ vui lòng.

"Ta tin rằng hai vị tướng quân chắc hẳn đã nghe nói, trong kinh thành chúng ta xuất hiện một vị Kỳ tiên sinh, đúng không?"

Kỷ Lê cực kỳ bình tĩnh, đáp lại, "Đương nhiên, nghe nói vị Kỳ tiên sinh kia vừa mới tới kinh thành đã phá được không ít vụ kỳ án, trong lòng tại hạ rất kính nể, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được ở đây."

Ánh mắt Kỷ Lê nhìn Kỷ Vân Thư.

Cảnh Diệc quay về phía Kỷ Vân Thư giới thiệu nói, "Hai vị này là Kỳ tướng quân, đều là trọng thần Đại Lâm ta. Kỳ tiên sinh cần phải nhận biết rằng, thêm một bằng hữu không bao giờ là lựa chọn sai lầm"

"Vâng, đa tạ Diệc Vương giới thiệu." Kỷ Vân Thư nói giọng rất nhẹ, cố gắng hết sức để nói giọng nam nhân, ngay sau đó nghiêng người về phía Kỷ Lê và Kỷ Hoàn, "Sớm đã nghe danh hai vị tướng quân, sau này nếu có cơ hội tiếp xúc, còn thỉnh hai vị tướng quân chiếu cố nhiều hơn."

"Tiên sinh khách khí." Kỷ Lê ngoài cười nhưng trong không cười, nhủ thầm dường như, "Không biết trước khi tiên sinh tới kinh thành đã ở nơi nào?"

"Bốn biển là nhà."

"Hả? Vậy có phải là nhân sĩ Cẩm Giang?"

"Không phải."

Nàng trả lời cực kỳ lưu loát!

Nàng nào dám nói mình tới từ Cẩm Giang!

Kỷ Lê lại cố ý nói "Tiên sinh rất giống với một người mà chúng ta quen biết."

"Thật ra trên đời này, người giống nhau rất nhiều."

"Tiên sinh nói rất đúng."

Kỷ Lê âm thầm che giấu hương vị muốn phân cao thấp.

Hiện giờ bốn người, thật sự đang diễn ở trên một khán đài!

Luận về kỹ thuật diễn, bốn người đều là ảnh đế ảnh hậu!

Sau đó, mấy người đều nói một số chuyện khác, Kỷ Vân Thư cố gắng hết sức để không mở miệng, nàng chỉ lắng nghe mà thôi.

Có lẽ cảm thấy mục đích đã đạt được, Cảnh Diệc đứng dậy, hài lòng rời đi.

Kỷ Lê và Kỳ Hoàn tất nhiên cũng không có lý do ở lại, ngay sau đó cũng rời đi.

Lúc này Kỳ Văn Thư mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy nhiên nàng biết, đây là hoàng cung, Kỷ Lê và Kỳ Hoàn sẽ không làm gì mình.

Nhưng nếu như đợi lát nữa nàng ra khỏi cung,

Nàng có thể bị một kiếm giết chết hay không?!

Ngắm lại nàng vẫn cảm thấy khiếp đảm, nàng vẫn còn sống chưa đủ!

Trong khi đó, Kỷ Lê và Kỳ Hoàn sau khi rời đi ——

"Đại ca, ca vì sao ngăn cản đệ? Nàng rõ ràng chính là Văn Thư."

Kỷ Lê nói, "Nàng không hề lộ ra thân phận mình, hơn nữa trên mặt còn mang nửa tấm mặt nạ, làm thế nào khẳng định đó chính là nàng? Chúng ta nhất định phải điều tra rõ mới có thể động thủ. Mặt khác, đây là hoàng cung, người muốn giết nàng cũng không phải giết ở chỗ này."

Không thể không nói, mãnh tướng vẫn hơn kẻ lỗ mãng. Lời này không sai một chút nào.

Kỳ Hoàn chính là một kẻ lỗ mãng, không có chí số thông minh!

"Đại ca, ca nói Diệc Vương có phải có ý hay không? Không phải giới thiệu người nào khác, cố tình giới thiệu hai người chúng ta."

"Cho dù Diệc Vương muốn làm gì, đệ cũng cần phải nhớ kỹ, Uyển Hân tương lai là Thái tử phi, chúng ta cần phải đứng ở bên Thái Tử."

"Đã biết!"

Hai người đi tới và ngồi xuống trong đình của mình!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Hoàng đế không vợ, thái giám lo

Kỷ Văn Thư lần đầu tiên cảm thấy giống như đang đứng trên lửa, ngồi trên than.

Nàng biết rõ ràng, Kỷ Lê và Kỳ Hoàn lúc này vẫn đang nhìn nàng chăm chăm, con người giống như mũi tên lửa hận không thể phóng về phía nàng, đốt nàng đến chết.

Trước khi yến tiệc bắt đầu nửa nén hương thời gian, Cảnh Dung cũng đã quay về.

Hắn yên lặng ngồi xuống, thần thái không thể nhìn ra bất luận gọn sóng gì. Ngay khoảnh khắc khi hắn ngồi xuống, ánh mắt liền nhìn thẳng trên người Cảnh Diệc đối diện.

Cảnh Diệc nâng chén rượu về phía Cảnh Dung, nhưng cố ý vô tình liếc mắt nhìn Kỷ Văn Thư một cái, ngay sau đó uống một hơi cạn sạch!

"Diệc Vương đã tới?" Hắn nghiêng nghiêng đầu hỏi Kỷ Văn Thư.

Nàng "Àn" một tiếng.

"Vị thế, Kỷ Lê và Kỳ Hoàn cũng đã tới?"

Nàng lại "Àn" một tiếng nữa!

Cảnh Dung nhủ mảy, tay nắm thành nắm đấm, mệnh lệnh Lang Bạc, "Ngay khi yến tiệc kết thúc, hãy mang Kỷ tiên sinh quay về trước."

"Vâng!"

Vậy Cảnh Dung đã đi đâu? Có phải đi gặp Không Ngu hay không? Điều này hắn không đề cập tới, Kỷ Văn Thư cũng không hỏi.

Lúc này, có vài người tiến vào Quan Vọng đài, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

"Uất Trì tướng quân!" Có người kêu lên một tiếng.

Uất Trì Lâm cũng giống như ngày ấy tiến cung, vẫn mang một thân áo giáp, ít khi nói cười, theo thái giám dẫn đường ngồi xuống trên ghế.

Tuy nhiên, bên người hắn ta lại có thêm một người.

Tô Từ Lạc!

Choang ——

Âm thanh của chén rơi xuống mặt sàn!

Khoảnh khắc khi Kỳ Hoàn nhìn thấy Tô Từ Lạc, bàn tay run lên, chén rượu rơi xuống sàn nhà.

Đầu chỉ có Kỳ Hoàn, Kỷ Lê cũng đang kinh sợ.

"Kỷ Bửu? Hắn chưa chết?"

Hai người thoáng nhìn qua lẫn nhau, hoàn toàn mờ to hai mắt mà nhìn.

Hành động của hai người dường như đưa tới sự chú ý của Cảnh Diệc. Cảnh Diệc nhìn thoáng qua, cũng theo ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tô Từ Lạc ngồi trên xe lăn.

Cảnh Diệc nhíu mày lại, trong lòng khó hiểu!

Tô Từ Lạc ngồi ở bên người Uất Trì Lâm, trước sau vẫn duy trì sự thờ ơ, nhưng trong hai tròng mắt bình tĩnh, lại cất giấu thâm ý quý quyết.

Sau một lúc, Tô Từ Lạc đột nhiên ngước mắt, ghé mắt nhìn về phía Kỷ Lê, vừa lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Kỷ Lê cũng đang dừng ở trên người mình.

Sự bất ngờ này khiến Kỷ Lê không kịp đề phòng, trái tim đau đớn một trận!

Bầu rượu trong tay, suýt nữa bị nghiêng.

Nhưng Kỳ Hoàn đã kéo Kỷ Lê lại một chút, tiến tới bên tai Kỷ Lê thì thầm, "Đại ca, hắn không có khả năng là Kỷ Bửu, tiểu tử kia hai năm trước đã chết, hắn là người của Uất Trì Lâm."

Kỷ Lê không nói gì!

Kỷ Lê cúi người, ánh mắt liếc nhìn Tô Từ Lạc lần nữa, sau đó rót ra một chén rượu, uống một ngụm.

Áp xuống sự khó chịu trong lòng!

Và ánh mắt Kỷ Văn Thư, vẫn luôn theo dõi trên người Tô Từ Lạc, tay nắm chặt góc áo, suýt nữa lại đỏ mắt.

Hắn không phải là Kỳ Bù!

Hắn không phải!

Nàng không ngừng nói với chính mình, nhưng ánh mắt vẫn không nhin được luôn nhìn xem hắn.

Gương mặt kia, thật sự quá giống Kỳ Bù.

Cảnh Dung chú ý tới thần sắc của nàng, dùng khoé mắt nhìn thoáng qua Tô Từ Lạc ở đình bên kia.

Hay là Kỳ Vân Thư quen biết hắn ta?

Cảnh Dung vốn định mở miệng hỏi một câu, nhưng lời vừa đến bên miệng, hắn lại nuốt trở vào.

"Hoàng thượng giả làm!" Hoạn quan hét to một tiếng.

Mọi người đều đứng dậy cúi đầu kính cẩn.

Kỳ Trình Đế và Tiêu Phi cùng nhau tiến đến, ngồi xuống ở trên long ý.

"Chư vị ái khanh không cần giữ lễ tiết."

"Tạ Hoàng thượng!"

Mọi người lần lượt an vị.

Kỳ Vân Thư vẫn không hề thu hồi ánh mắt từ trên người Tô Từ Lạc, mọi người nói những gì, Hoàng thượng nói những gì, nàng cũng không hề nghe thấy.

Chỉ đến khi nghe được tiếng Uất Trì Lâm giới thiệu Tô Từ Lạc với Kỳ Trình Đế.

"Tô tiên sinh là thầy tốt bạn hiền của bản tướng quân, cũng xuất thân từ hậu nhân nhà tướng, mặc dù hành động không tiện, không thể ra chiến trường, nhưng nhiều năm qua, Tô tiên sinh chính là trợ thủ đắc lực nhất của bản tướng quân. Lần này Tô tiên sinh đi tới Đại Lâm cùng ta, cũng vì muốn nhìn thấy một Đại Lâm thịnh thế."

Sau khi nói những lời này, Kỳ Trình Đế tất nhiên cũng lấy lễ hậu đãi khách quý với Tô Từ Lạc, bưng rượu kính một chén.

Nhưng Tô Từ Lạc chỉ uống một ngụm trà.

Lúc này, Cảnh Dung nhàn mày càng ngày càng chặt, hắn nhích lại gần Kỳ Vân Thư, nhẹ giọng nói, "Lúc trước người nói, Uất Trì tướng quân này bất quá là kẻ lỗ mãng, vậy thì, vị Tô tiên sinh bên cạnh hắn ta, theo ý của người, là người như thế nào?"

"Nhìn không ra."

"Vậy vì sao người nhìn xem hắn chăm chăm như vậy?"

"Ta chỉ cảm thấy..... hắn rất giống một vị cổ nhân của ta."

"Kỳ Bù sao?"

Cảnh Dung một lời nói thẳng!

Kỳ Vân Thư nhìn hắn, im lặng!

Cảnh Dung dùng cảm chỉ chỉ về phía Kỳ Lê và Kỳ Hoàn nơi xa, nói, "Ba người các người đều đồng loạt nhìn về phía một người, bọn họ rất kinh ngạc, và người, lại là mắt mắt cùng với khăn trang. Nếu vậy, vị Tô tiên sinh kia có thể có quan hệ thân mật với Kỳ gia các người. Vì thế, hắn thật sự là Kỳ Bù mà người vẫn luôn đang đợi?"

"Hắn không phải!" Kỳ Vân Thư lập tức phủ định.

Hắn là Tô Từ Lạc, không phải Kỳ Bù!

Nếu không, vì sao hắn không quen biết nàng? Vì sao hai năm qua không quay về tìm nàng?

Trong khi đó, trái tim của Cảnh Dung cũng bối vì ba chữ này của nàng mà có chút an tâm.

Nhưng ngược lại, Kỳ Vân Thư đột hỏi hắn, "Hiện giờ, chẳng phải Vương gia nên suy nghĩ, làm thế nào để giúp Không cô nương mới đúng, không phải hay sao?"

Nhắc tới Không Ngu, khuôn mặt Cảnh Dung trở nên lạnh lùng, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói.

"Nàng ấy có tự có quyết định của mình."

Hà?

Ý trong lời này thật sự khiến người khó đoán, đến tốt cùng bọn họ đã nói những gì?

Thấy Kỳ Vân Thư suy nghĩ sâu xa, Cảnh Dung lại nhích gần hơn về phía nàng, khuôn mặt tuấn tú vốn lạnh lùng, ngay lập tức hiện lên một chút tà khí.

"Nàng muốn bốn vương cưới nàng ấy, chỉ sợ bốn vương sẽ khinh nàng thất vọng. Bởi vì, Dung Vương phi của bốn vương, ngoài nàng ra không có ai khác!"

Ý ngoài lời, chính là hắn sẽ không cưới Không Ngu.

Nhưng lời âu yếm này, vẫn luôn tới bất chợt giống như mọi khi.

Kỳ Vân Thư hỏi cái thấp đầu, trực tiếp phớt lờ những lời này của hắn, nghiêm túc hỏi, "Vậy, người thật sự muốn nhìn thấy Không cô nương gả tới Khúc Khương?"

"Bốn vương vừa mới nói, nàng ấy tự có quyết định của mình."

"Nhưng nàng ấy không muốn gả!"

"Có lẽ, nàng ấy thật sự nguyện ý gả." Cảnh Dung đáp lại.

Lời này, không ngờ lại khiến nàng không còn lời nào để nói!

Hai người dựa vào nhau cực kỳ gần gũi, bọn họ cũng không biết, khi ánh mắt Kỳ Vân Thư chuyển từ trên người Tô Từ Lạc tới trên người Cảnh Dung, ánh mắt Tô Từ Lạc, lập tức nhìn về phía nàng.

Tô Từ Lạc nhìn thấy hai người bọn họ "thần mật" như thế, mặc dù sắc mặt vẫn rất bình tĩnh lạnh lùng, nhưng bàn tay đặt ở trên xe lăn lại nắm chặt lại, chỗ mu bàn tay đều nổi lên gân xanh.

Cho đến khi ——

Kỳ Trình Đế nâng rượu lên quay một vòng, nói, "Khúc Khương Vương có tâm tới cầu thân với Đại Lâm ta, trăm cũng cảm thấy vinh hạnh. Mấy ngày gần đây, phỏng nhân ra toàn bộ hoàng thân quốc thích của Đại Lâm ta, danh môn quý tộc, thật ra đã chọn được một người thích hợp. Trẫm đã hạ lệnh, phong người này là công chúa Tuệ Văn, gả tới Khúc Khương."

Lúc này Tô Từ Lạc mới thu hồi ánh mắt lại, đôi tay cũng dần dần thả lỏng!

Uất Trì Lâm dịch người, quay về phía Kỳ Trình Đế khách khí nói, "Nữ tử do Hoàng thượng chọn ra, nhất định là phượng trong phượng, Đại Vương nhất định sẽ dùng hậu lễ nghênh thú."

"Hai nước hòa thân, cũng không phải không có tiền lệ. Năm năm trước hai nước dụng binh khiến cho thương vong vô số, trăm thật sự không muốn nhìn thấy trường hợp như vậy lần nữa. Hy vọng từ nay về sau, Đại Lâm và Khúc Khương, không còn có chiến sự."

"Đó là tất nhiên, đây cũng là tâm nguyện của Đại vương."

Uất Trì Lâm trả lời rất có thứ tự.

Kỷ Trinh Đế cười cười, nâng tay lên, "Người tới, đi mời công chúa Tuệ Văn tới đây, ngày mai nàng sẽ phải đi tới Khúc Khương. Hôm nay, chúng ta hãy cùng nhau đưa tiễn nàng."

Hoạn quan cúi người, nhanh chóng đi mời công chúa Tuệ Văn.

Mắt thấy kết cục gần như đã định, việc này nói đến cùng không có một chút liên quan gì tới Kỷ Văn Thư.

Nhưng ——

Nàng vẫn nhắc nhớ Cảnh Dung một câu, "Nếu ngươi vẫn không cầu xin cưới, sẽ không còn kịp nữa."

Cảnh Dung không đáp lại!

Hắn vẫn ngồi yên bất động!

Hoàng đế không vội, thái giám lo!

Không lâu sau, Không Ngu đã theo hoạn quan đi tới.

Một thân trường bào cẩm tú đỏ rực, dài quét đất, nơi chỗ đuôi trường bào có thêu hoa sen. Khi gió nổi lên, những cánh hoa bay phát phới phía trên trường bào.

Trên đầu là kim thoa vàng bạc, cùng với trang trí ngọc trai.

Trên trán thanh tú của Không Ngu, giờ phút này được vẽ một đoá hoa nhỏ.

Khuôn mặt màu hồng đào, có thể nhìn thấy được nét dịu dàng.

Nàng giống như một đoá hồng đỏ ở giữa trăm hoa!

Cực kỳ bắt mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 212: Nhị ca, ta không muốn thù địch cùng ngươi

Mặc dù Không Ngu không phải là công chúa, nhưng khí chất lại nho nhã hơn hẳn công chúa!

Nàng chậm rãi tiến lên, cúi đầu hành lễ, không thể không nói nàng rất tự nhiên hào phóng. Hoàng thượng và Tiêu Phi nhìn nàng, thật sự cảm thấy thích tất cả về nàng.

Kỷ Trinh Đế tất nhiên khen nàng trên trời, Tiêu Phi cũng phụ họa một bên.

Uất Trì Lâm không phải là Khúc Khương Vương, nói là tới cầu thân, nhấn mạnh ở chữ "cầu", Kỷ Trinh Đế liền "cấp" một nữ nhân, hẳn chỉ có thể phụng mệnh nhận lấy, hậu lễ cũng được tặng lên, phò trương hộ tống người quay về Khúc Khương.

Kỷ Văn Thư kín đáo liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, thấy hắn không hề dao động, giống như Không Ngu chỉ là một nữ tử xa lạ không chút quen biết với hắn, không đáng để hắn nâng mị.

Thậm chí ngay cả khi cùng nhau nâng chén, Cảnh Dung cũng giống như người không có việc gì, nâng chén uống rượu, thậm chí còn có hứng thú, liên tục uống thêm vài ly.

Tuy nhiên, điều này lại có một loại hương vị mượn rượu giải sầu.

Lúc này, Không Ngu đoan trang ngồi ở bên cạnh Tiêu Phi, đôi tay bị Tiêu Phi nắm lấy, mặt đầy thần thiện đang nói gì đó với nàng.

Không Ngu đáp lại Tiêu Phi, chỉ có khóe môi vẫn luôn cười nhạt không đổi.

Nữ tử này, thật sự giống như Cảnh Dung đã nói, nàng ấy nguyện ý gả hay sao?

Thôi, không liên quan tới nàng!

Sau một khoảnh khắc, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Kỷ tiên sinh."

Đột nhiên, bên tai có tiếng người nào đó gọi nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một tiểu thái giám nhét vội một tờ giấy vào trong tay nàng.

Sau đó tiểu thái giám lập tức rời đi!

Nàng nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay, hơi sững sờ một chút, lúc này mới mở nó ra.

—— Hồ hoa sen.

Trên mặt giấy chỉ viết ba chữ!

Ái ngại cho nàng?

Nàng vo tròn tờ giấy, nhìn một vòng ở trên yến hội, vừa lúc phát hiện ra, Kỷ Hoàn đã rời khỏi chỗ ngồi.

Những gì nên phải đối mặt, sớm hay muộn cũng phải đối mặt, trốn cũng trốn không được.

Thừa dịp Cảnh Dung đang "mượn rượu giải sầu", nàng lặng lẽ rời đi.

Nhưng chân trước nàng mới rời đi, Lang Bạc đã nói với Cảnh Dung, "Vương gia, có cần theo sau hay không?"

Cảnh Dung tiếp tục rót một ngụm rượu vào trong miệng.

Phía sau lưng hắn giống như có thêm một đôi mắt, nói, "Không cần, có Từ Cẩm đi theo nàng, chờ sau khi nàng xong việc, ngươi hãy nói với Từ Cẩm, hộ tống nàng về phủ trước."

"Vâng!"

Lang Bạc lĩnh mệnh, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Lúc này trời đã tối đen, Quan Vọng dài khắp chốn mừng vui, bên ngoài, lại có vẻ hết sức vắng vẻ.

Kỷ Văn Thư hỏi cung nữ muốn mượn một chiếc đèn lồng nhỏ, đi tới hồ hoa sen trong Quan Vọng lâu.

Quả nhiên, Kỷ Hoàn thật sự đang chờ đợi nàng.

Ánh nến chậm rãi tới gần, chiếu rọi phía trên mặt nước phẳng lặng!

Kỷ Hoàn nắm chặt Hiên Xích kiếm hàng năm không rời tay của mình, cảm tức nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư cực kỳ khách khí, hạ mình xuống, "Không biết Kỷ tướng quân mời ta tới đây là vì chuyện gì?"

"Nói, người rốt cuộc có phải Kỷ Vân Thư hay không?" Kỷ Hoàn trực tiếp chất vấn.

"Kỷ Vân Thư?" Kỷ Vân Thư nhắc lại tên mình, cười lạnh một tiếng, "Người này, là người nào của tướng quân?"

"Kẻ thù, kẻ thù giết chết đệ đệ giết chết người thân."

"Hả? Thì ra là thù phạm giết người? Nhưng vì sao tại hạ lại nghe nói, đệ đệ tướng quân là Kỷ Nguyên Chức vì sợ tội nên đã tự sát? Và tổ mẫu tướng quân, lại vì nhiệm phong hàn nên mới qua đời. Vì sao lại trách tội tôi trên người Kỷ cô nương? Hay là những gì tại hạ nghe được, khác với chân tướng vốn có?"

Kỷ Hoàn không phải là Kỷ Lê, tất nhiên không thể bình tĩnh được. Hắn tức giận đến nổi đỏ mặt, kiếm trong tay, cũng muốn rút ra.

Kỷ Hoàn cực kỳ tức giận, "Người không cần vòng vo với ta, ta chỉ hỏi người một câu, người rốt cuộc có phải là Kỷ Vân Thư hay không?."

Kỷ Vân Thư quyết tâm nói, "Nếu, ta nói đúng thì sao?"

Giọng nói của nàng vừa rơi xuống, Kỷ Hoàn đã rút Hiên Xích kiếm ra khỏi vỏ, cùng với một luồng kiếm phong lạnh lẽo, nhắm ngay vào cổ Kỷ Vân Thư.

"Nếu đúng là người, ta sẽ giết chết người."

Kỷ Hoàn thô bạo điên cuồng hung ác nói, chấn đến nổi mặt nước phẳng lặng cũng bắt đầu xáo trộn.

Kỷ Vân Thư nâng cằm lên, kiếm phong để ở trên cổ tinh tế của nàng, cho dù chỉ còn cách một chút khoảng cách, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được sự khát máu của Hiên Xích kiếm, lúc này đang điên cuồng muốn đâm vào cổ họng nàng.

"Kỷ tướng quân, người muốn giết ta ở trong hoàng cung hay sao?"

"Người cho rằng ta không dám?"

"Không, người đương nhiên dám, Lâm tướng quân quát tháo trên chiến trường có gì không dám? Tuy nhiên....." Trong khi nói, nàng bước nhỏ đi về phía trước một bước, cổ gần như đã để ở phía trước kiếm phong, nhưng mắt lên không sợ, tiếp tục nói, "Nếu người giết ta, hôm nay, người cũng không ra được đại môn hoàng cung."

Giọng điệu của nàng, giống như được vọng lại từ dưới vực sâu, thấm vào túi da người, nhảy mắt hóa thành vô số mũi kiếm, đâm vào lục phủ ngũ tạng.

Kỷ Hoàn thu lại thanh kiếm trong tay sau khi suy nghĩ lại những lời nàng vừa nói.

Nhưng trên cổ Kỷ Vân Thư vẫn bị kiếm phong sắc nhọn cắt một vết nhỏ nho.

Thật ra, nàng cực kỳ sợ hãi, chiếc đèn lồng nhỏ trong tay mà nàng mang theo cũng đang mơ hồ run rẩy.

Nhưng nàng biết, bản thân mình càng biểu hiện ra sự sợ hãi, với tính tình chỉ ăn cứng không ăn mềm của Kỷ Hoàn như vậy, vừa rồi nếu Hiên Xích kiếm đâm về phía nàng, nàng đã chết.

Kỷ Hoàn vẫn rất bình tĩnh, "Người biết ta chưa bao giờ sợ người uy hiếp, và người chính là Kỷ Vân Thư. Người ta muốn giết, cũng chính là người!"

Trong ánh mắt hắn mang theo sát ý như muốn bùng nổ, càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Kỷ Vân Thư nâng cằm nhón tinh tế, ánh mắt vốn âm trầm trở nên hiền dịu hơn.

Nàng gọi hắn một tiếng, "Nhị ca, ta không muốn đối địch cùng người."

Đúng vậy, nàng thừa nhận!

Nàng gọi một tiếng "Nhị ca" này, khiến cho đuôi lông mày Kỷ Hoàn nhàu lại.

"Ta không phải Nhị ca người, người giết Nguyên Chức, tức chết tổ mẫu, người đã bị trục xuất ra khỏi Kỷ gia. Người là một tội nhân, không xứng để gọi tên ta."

"Chẳng lẽ Nhị ca cũng không phân biệt thị phi hay sao?" Án đường Kỷ Vân Thư đau đớn, "Năm đó, Kỷ Bồi là Nhị ca cứu về từ trên chiến trường, ta vẫn luôn rất cảm kích Nhị ca, cũng cảm thấy Nhị ca khác với bọn họ. Mặc dù Nhị ca luôn mồm nói muốn giết ta, ta vẫn nguyện ý tin tưởng Nhị ca không đánh lừa lòng như cũ. Nếu như Nhị ca thật sự tin tưởng ta đã khiến Tam ca chết, vậy được, Nhị ca hãy một kiếm giết chết ta đi."

Nàng nhìn hắn chăm chăm.

Thật ra, nàng đang muốn đánh cược một phen. Đánh cược trong lòng Nhị ca nàng, thật sự cũng giống như những người khác trong Kỷ gia hay không, lãnh khốc vô tình!

Mặc dù Kỷ Hoàn là một người lỗ mãng, nhưng không phải là người đầu óc có vấn đề, không biết suy xét. Kỷ Nguyên Chức đã giết người trước, cũng tự mình tự sát. Nói đến cùng, thực sự không liên quan gì tới Kỷ Vân Thư. Nhưng, đó là Tam đệ của hắn, hắn không thể tro mắt nhìn Tam đệ mình chết mà không làm gì.

Vì thế, Kỷ Hoàn thật sự hạ quyết tâm muốn giết Kỷ Vân Thư.

Nhưng vừa nghe những lời này của Kỷ Vân Thư, hắn lại do dự.

Một sự giằng xé trong trái tim hắn!

Loại biểu tình rối rắm này, tất cả đều hiện lên ở trên mặt hắn!

Bàn tay nắm kiếm của hắn đều đang run rẩy, sắc mặt đỏ bừng.

Trong khi đó, Thời Từ Cầm ẩn ở trong bóng tối, đang rất bồn chồn.

Dám dấn thương chủ tử của nàng, nàng sẽ đoạt đầu người nọ!

Đột nhiên!

A ——

Chỉ trong một cái chớp mắt, Kỷ Hoàn bỗng giật một tiếng!

Hắn giống như phát điên giờ thanh kiếm trong tay lên, đường kiếm giống như dao phay bổ về phía Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Kiểm phong mang theo một luồng gió mạnh, loé lên ánh sáng lạnh lẽo, từng chút một đánh úp về phía nàng.

Vốn tưởng rằng thanh kiếm kia sẽ chém nàng thành hai nửa, nhưng không ngờ rằng, bị chém thành hai nửa, là mặt nạ vàng ở trên mặt nàng.

Mặt nạ vỡ tan rơi về hai phía, một nửa dừng ở hồ hoa sen, một nửa dừng ở trên chiếc đèn lồng trong tay nàng.

Và chiếc đèn lồng, cũng rơi xuống mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Trạm dịch có người đã chết

Đèn lồng rơi xuống đất, ngọn nến bên trong cũng đổ, nửa chiếc mặt nạ nháy mắt cũng bị đốt cháy cùng với đèn lồng.

Một ngọn lửa bốc lên, nháy mắt đốt hết gần như không còn gì!

Vết sẹo trên gương mặt thanh tú của Kỳ Vân Thư đã mờ đi rất nhiều, khi không có ánh sáng đèn lồng phản chiếu, hiện tại rất khó nhìn ra dấu vết này trên khuôn mặt nàng.

Mộ Nhược quả nhiên có chút tài năng!

Có lẽ qua mười ngày nửa tháng nữa, nó có thể hoàn toàn biến mất.

Lúc này, nàng nhìn Kỳ Hoàn đang tức giận trước mặt, nhìn thấy bàn tay hấn cầm Hiên Xích kiếm đang run rẩy.

Hắn lẽ ra nên giết nàng, loại bỏ tội nhân này cho Kỳ gia, nhưng cuối cùng quyết tâm của hắn lại bị dao động, vì thế nên lúc này, hắn thật sự cực kỳ hận bản thân mình, hận đến nỗi đôi tay run rẩy!

Tuy nhiên, kết quả như vậy cũng nằm ở trong dự kiến của Kỳ Vân Thư. Nàng biết Kỳ Hoàn không giống như Kỳ Lê!

Và có lẽ Kỳ Vân Thư là người đầu tiên có thể giữ được mạng sau một nhát chém từ Hiên Xích kiếm.

Thật lâu sau, Kỳ Hoàn cầm kiếm vào trong chuôi kiếm, sát ý vốn có trong mắt dường như đã vọt ra khỏi con ngươi, hiện tại, thay vào đó là sự lạnh lùng thờ ơ.

Hắn nói với Kỳ Vân Thư, "Ta không giết ngươi, không có nghĩa đại ca sẽ bỏ qua ngươi."

Kỳ Vân Thư gật đầu, "Ta biết!"

"Nếu có thể, tốt nhất ngươi hãy rời khỏi kinh thành đi, nơi này là nơi thị phi, không phải là nơi ngươi nên ở lại lâu."

Kỳ Hoàn vẫn luôn là hán tử thô bạo, cho dù tiếng nói của hắn hơi thô, nhưng vẫn có cảm giác quan tâm trong lời hắn nói, khiến người cảm thấy ấm áp.

Nàng cúi thấp đầu, "Đa tạ Nhị ca nhắc nhở, nhưng có một số việc, thật sự khiến người bất lực."

"Vân Thư, nghe ta, nhanh chóng rời khỏi kinh thành đi. Ta biết ngươi đang giúp Dung Vương tra 《Lâm Kinh Ẩn》. Nhưng, ngươi có biết hay không, vụ án này căn bản không hề đơn giản giống như ngươi nghĩ. Đã mười bốn năm trôi qua nhưng vẫn không thể tra ra, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy trong đó có vấn đề hay sao?"

Khi nói tới đây, Kỳ Hoàn có chút bối rối.

Sao nàng có thể không nhận ra trong đó có vấn đề?

Nếu vụ án đơn giản, Tần Sĩ Dư cần gì phải hao hết tâm tư thượng tấu đề lật lại bản án?

Trong một đêm, mấy chục mạng người Ngự Quốc Công đều táng thân trong biển lửa, sao chỉ có thể chạy thoát ra được một người?

Thậm chí trước khi Ngự Quốc Công gặp nạn, ông ấy có gặp qua Lý Lão tướng quân, những sự tình trong đó, sao có thể đơn giản như vậy?

Nàng thậm chí sớm đã hoài nghi, có lẽ sau lưng vụ án này đang cất giấu một bí mật rất lớn, và bí mật này, cần phải dùng phương thức giết người diệt khẩu để che giấu nó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của nàng.

Nàng đưa ra quyết định, nói, "Nhị ca, mấy vấn đề này, không phải ta chưa từng nghĩ tới. Nhưng, cho dù thế nào, nếu ta đã đồng ý với Dung Vương tới kinh thành giúp hắn điều tra vụ án này, ta không có khả năng sẽ bỏ dở nửa chừng."

"Dù sao ta đã nhắc nhở ngươi những gì nên nhắc nhở, ngươi thích làm thế nào thì làm!" Kỳ Hoàn phất tay không nói thêm gì nữa.

Dường như hắn có chút tức giận.

"Người nào?" Từ nơi xa, đột nhiên truyền tới tiếng quát.

Mấy tên thái giám vội vàng chạy tới đây.

Kỳ Hoàn lập tức nói với nàng, "Bọn thái giám trong cung lắm miệng, ngươi nhanh chóng chạy đi. Ta sẽ ở đây ngăn bọn họ lại."

Bảy tám thái giám mang theo đèn lồng đang vội vã chạy tới.

Chỉ sợ bọn họ đã nhìn thấy được ngọn lửa do đèn lồng cháy vừa rồi.

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn không có động tĩnh.

Kỳ Hoàn gầm nhẹ một tiếng, "Còn không mau đi?"

Lúc này nàng mới cất bước rời khỏi hồ hoa sen.

Một tiểu thái giám trong đó đi tới, nhìn thấy Kỳ Hoàn, lập tức cúi người, "Ký tướng quân."

Kỳ Hoàn vô cảm.

Một trong số thái giám cũng nhìn thấy được Kỳ Vân Thư nơi xa, vốn định đuổi theo Kỳ Vân Thư, nhưng đã bị Kỳ Hoàn cản lại.

"Bản tướng quân vì không cẩn thận nên làm rơi một chiếc đèn lồng, các người gấp gì vậy?"

Thái giám dẫn đầu nhanh miệng cười một cái, cúi người, về mặt nhỉnh hót, sau đó liếc mắt nhìn chiếc đèn lồng bị cháy trên mặt đất, hồ một tiếng, "Thì ra là cái đèn lồng! Ta còn tưởng trong cung có cháy."

"Được rồi, đều tan hết đi!"

Kỳ Hoàn vẫy vẫy tay.

Thái giám kia lại nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư vừa rồi đi, hỏi một tiếng, "Vị mới vừa rồi là ai?"

"Là đại ca ta!"

"Là Ký Tư Doãn?"

Vì sao có cảm giác không giống!

Vì thế, tên thái giám kia lại trừng mắt cẩn thận nhìn xem, nhưng do trời quá tối, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng người kia, không thể là hắn nhìn lầm đấy chứ?

Vậy nên, trong miệng thái giám mơ hồ nói một câu, "Ký Tư Doãn không phải đã giám cân đấy chứ? Nhìn thân thể, vì sao lại thấp bé hơn rất nhiều."

"Nhìn cái gì mà nhìn? Không phải ta đã nói, đó là đại ca của bản tướng quân hay sao? Hay là, ngươi còn muốn bản tướng quân kéo đại ca ta lại đấy, để các người cẩn thận nhìn xem?"

Vừa nghe thấy Kỳ Hoàn nổi giận, thái giám kia lập tức mím cười rạn rở, "Nô tài không có ý này."

"Được rồi, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ trên mặt đất đi!"

Kỳ Hoàn chỉ vào chiếc đèn lồng bị cháy hòng ở trên mặt đất!

"Vàng vằng vằng!" Thái giám đồng ý.

Kỳ Hoàn giống như ăn phải thuốc súng, trừng mắt liếc nhìn đám thái giám một cái trước khi quay người nhìn về hướng Kỳ Vân Thư vừa mới rời đi, ngay sau đó, hắn cũng rời đi.

Ngay khi Kỳ Vân Thư rời khỏi hồ hoa sen không lâu sau đó, Thôi Từ Cầm vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối đột nhiên nhảy ra.

Thời Từ Cầm đứng ở bên cạnh Kỷ Vân Thư, theo bước chân của Kỷ Vân Thư cùng nện bước đi về phía trước.

Thời Từ Cầm lên tiếng nhắc nhở, "Vương gia phân phó, ta phải hộ tống ngài hồi phủ trước."

Kỷ Vân Thư không nhìn nàng ấy, vừa đi được hai bước, nàng liền dừng lại, nghiêng người về phía Thời Từ Cầm, hỏi, "Mới vừa rồi, vì sao người không xuất hiện?"

"Hắn sẽ không giết ngài!" Thời Từ Cầm trả lời đầy tự tin.

"Ngay khoảnh khắc hắn chìa kiếm về phía ta, làm sao người biết được hắn sẽ giết ta hay không?"

"Ta biết!" Lời it ý nhiều!

Kỷ Vân Thư cười cười, xoa xoa đầu Thời Từ Cầm, "Từ Cầm, hôm nay ta sẽ nói cho người nghe một đạo lý, trên đời này không có gì là tuyệt đối, bất luận kẻ nào cũng có thể thay đổi chủ ý ngay khoảnh khắc cuối cùng."

A!

Chính xác, ngay khoảnh khắc khi Kỷ Hoàn vùng kiếm, Thời Từ Cầm liền biết kiếm phong của hắn chỉ nhắm ngay mặt nạ của Kỷ Vân Thư, vì thế nên nàng mới không ra tay.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư nói rất đúng, vạn nhất, Kỷ Hoàn đổi ý ở ngay khoảnh khắc cuối cùng thì sao?!

Ngẫm lại, quả thật có chút kinh hoàng.

Thời Từ Cầm gật gật đầu.

"Ta đã biết."

Kỷ Vân Thư lại xoa xoa đầu nàng, cô nương này nhìn có vẻ lãnh khốc, nhưng chung quy vẫn là một hài tử.

Hai người cùng nhau ra khỏi cung, xe ngựa chờ ở bên ngoài, sau khi nhìn thấy Kỷ Vân Thư đã an toàn lên xe ngựa, Thời Từ Cầm mới ẩn thân vào trong bóng tối.

Trên đường hồi phủ, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe và tiếng mã phu gài ngựa. Sự an tĩnh này khiến Kỷ Vân Thư cực kỳ khủng hoảng.

Và trong lòng nàng, không ngờ vẫn luôn nghĩ tới Tô Tư Lạc mà không thể hiểu được. gương mặt kia, cặp mắt kia của hắn, liên tiếp hiện lên ở trong đầu nàng, càng ngày càng khó kiểm soát.

Cho đến khi móng tay nàng đâm sâu vào trong da thịt, cảm giác đau đớn kia, nháy mắt khiến nàng tỉnh táo lại.

Vào thời điểm đó, nàng cũng đã tới Dung Vương phủ.

Trời đã khuya, nàng không biết lúc nào thì Cảnh Dung quay trở về, cũng không biết có sự kiện gì mới lạ xảy ra trên cung yến hay không. Nàng còn mãi bận tâm với những suy nghĩ khác, trần trọc hồi lâu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Một tin tức khiến người khiếp sợ truyền tới Dung Vương phủ.

Tiểu quan tiến tới gặp Cảnh Dung, bẩm báo toàn bộ tin tức cho hắn.

Nghe nói!

Trạm dịch có người đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Vụ án không đầu (Bắt đầu)

Trạm dịch có người đã chết!

Người chết, không phải ai khác, không ngờ chính là Uất Trì Lâm.

Nghe nói, hắn chết ở trong phòng mình, đầu rơi xuống đất, máu tươi đầy phòng.

Khi Kỷ Vân Thư nghe thấy điều đó, trái tim nàng đột nhiên thất lại. Sau một hồi đắn đo, nàng quyết định đi tìm Cảnh Dung một chuyến, đúng lúc tiểu quan đưa tin cũng vừa rồi đi.

Cảnh Dung đứng ở bên ngoài đại sảnh, đôi tay đặt ở sau người, cau mày.

Uất Trì Lâm chính là Đại tướng quân Khúc Khương, bị người chém đầu ở Đại Lâm là việc vô cùng nghiêm trọng.

Đoán chừng lúc này, Kỷ Trình Đế đang vút chén đập bàn.

Kỷ Vân Thư đi tới, nhưng nàng được nghênh đón bằng cặp mắt kỳ lạ của Cảnh Dung, nàng nhìn thấy có chút khó hiểu.

"Uất Trì tướng quân đã chết?" Nàng hỏi.

Cảnh Dung đáp lại, "Ừ, bị người chém đầu, chết ở trạm dịch."

"Chết như thế nào?"

Cảnh Dung không đáp lại, vẫn mang theo ánh mắt kỳ lạ đó nhìn nàng, miệng hắn gật gật, muốn nói rồi lại thôi.

Sau một lúc do dự, hắn nói, "Đã bị người dùng kiếm chặt đầu, trong phòng, toàn bộ đều là mùi rượu, có lẽ bởi vì hưng thú say rượu, lúc này mới giết chết người."

"Hưng thú là gì?"

Ánh mắt Cảnh Dung tối sầm lại.

Sau đó thốt ra hai chữ, "Kỷ Lê!"

Kỷ Lê?

Kỷ Vân Thư xác định mình không hề nghe lầm. Là Kỷ Lê. Là đại ca giáo hoạt kia của nàng.

"Vì sao lại như thế? Vì sao hắn lại giết Uất Trì tướng quân?" Nàng không tin.

"Hôm qua, sau khi yến hội kết thúc, Uất Trì tướng quân mới Kỷ Lê đi tới trạm dịch tiếp tục uống rượu. Buổi sáng hôm nay, có người đẩy cửa đi vào, lập tức nhìn thấy Kỷ Lê cầm kiếm đứng ở bên thi thể."

"Nhưng điều này cũng không thể phán định hắn chính là hung thủ."

"Trạm dịch đều là người Khúc Khương, ngoài cửa còn có thị vệ canh gác, người khác không có khả năng đi vào. Ngoài trừ Kỷ Lê giết hắn ta ra, không có người nào khác."

Cảnh Dung khẳng định nói.

Nhưng bệnh nghề nghiệp nói cho Kỷ Vân Thư biết, trước khi chưa có chứng cứ chứng minh một người giết người, tất cả mọi sự lên án đều không thể chấp nhận.

Nàng nói, "Nếu ý Vương gia muốn nói, bởi vì Kỷ Lê uống say nên mới giết Uất Trì tướng quân, đây chỉ có thể xem như suy đoán. Hơn nữa, cho dù trạm dịch có phải là người Khúc Khương hay không, nhưng bọn hắn cũng đều là người. Chỉ cần

đó là người, tất cả đều là nghi phạm."

"Vậy nàng giải thích thanh kiếm trong tay Kỳ Lê như thế nào?"

"Nếu như lúc ấy, sau khi hấn say rượu tỉnh lại, trong tay mới có thêm một thanh kiếm thì sao?"

"Ý của nàng muốn nói, có người giả họa cho hấn?"

"Ta cũng không nói như vậy, nhưng ta muốn nói cho Vương gia biết, dưới tình huống chưa có chứng cứ chắc chắn, không thể đưa ra kết luận. Nếu không, sẽ hại chết người."

Hai người, người một lời ta một ngữ!

Bên nào cũng cho mình là đúng!

Kỳ Vân Thư không muốn tranh luận với hấn, nàng chỉ hy vọng hấn có thể hiểu ý của mình.

Rốt cuộc, trên đời này ăn oan quá nhiều!

Cho dù là ở thời hiện đại với kỹ thuật tiên tiến, cũng có vô số án oan.

Và thường thì khi phát sinh những án oan đó, đa số đều do người khác suy đoán loạn thêm.

Cánh Dung cũng coi như một hải tặc tử tốt, bị Kỳ Vân Thư dùng miệng "giảng dạy" một phen, trong lòng chắc chắn cũng đánh mất ý niệm kia.

Tuy nhiên, hấn nheo mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, hỏi, "Đại ca và Nhị ca nàng đều muốn lấy mạng nàng, vì sao lúc này, nàng vẫn còn bảo vệ hấn như vậy?"

Nàng biết Cánh Dung sẽ hỏi câu này!

Kỳ Vân Thư nghiêng người, "Ta không bảo vệ ai, nhưng mạng người là vô giá, cần phải nghiêm túc tìm kiếm bằng chứng."

"Vậy nàng hãy chuẩn bị một chút đi."

"Hả?" Nàng mang vẻ mặt không hiểu.

Cánh Dung trầm ngâm một tiếng, "Vừa rồi quan sử chính đã tới đây thông báo, nàng phải đi một chuyến."

"Không phải nên tới tìm Kinh Triệu Doãn hay sao?"

Tìm nàng làm gì?!

Cánh Dung cũng mang vẻ mặt không muốn, nhưng cực kỳ bất đắc dĩ, "Nàng có thể phá vụ án mất tích mà mấy tháng đều phá không được, sớm đã nổi tiếng trong kinh thành. Khi có chuyện gấp, nàng cũng đừng oán Kinh Triệu Doãn sẽ tới tìm nàng. Đây là thánh chỉ của phụ hoàng."

Quả thực là đang bức bách nàng!

Trong lòng Kỳ Vân Thư bực tức, cũng biểu hiện lên trên khuôn mặt, không vui nói, "Ta vừa không phải quan gia, chẳng phải Ngõ tặc, cũng không phải người trong triều, trong tay không hề nhận được một nửa đỉnh bạc, không thể trở thành súc lao động rẻ mạt."

Cảm nhận, chính là đang nghĩ tới tiền!

Rõ ràng bầu không khí tương đối nghiêm trọng, giờ phút này lại bị những lời này của Kỳ Vân Thư quét trôi không còn một mảnh.

Cánh Dung lau mồ hôi một phen, "Yên tâm, bạc không thể thiếu cho nàng, cho dù quan gia không cho, bốn vương cũng sẽ cấp, bảo đảm cuộc đời này của nàng đều không phải lo."

"Người nói nghiêm túc đấy chứ?"

"Nghiêm túc!"

Nếu nàng trở thành Dung Vương phi của bốn vương, còn phải lo lắng những điều này sao?

Đảm bảo nàng sẽ mặc vàng đeo bạc, sơn hào hải vị, ăn uống không lo!

Tuy nhiên, những tính toán nho nhỏ của hấn, Kỳ Vân Thư không thể biết được, nàng chỉ biết tin hấn. Vì thế, nàng lập tức mang theo hộp gỗ đàn hương đựng những con dao nhỏ, đi tới trạm dịch một chuyến.

.....

Bên ngoài, người của Kinh Triệu Doãn đã vây quanh trạm dịch. Lúc nàng đi vào, những tướng sĩ Khúc Khương đều trong bộ dáng sẵn sàng chiến đấu, tất cả đều nắm kiếm trong tay, chuẩn bị rút ra bất cứ lúc nào.

Tướng quân đã chết, sao bọn họ có thể tiếp tục ngồi ăn ăn uống uống.

Kinh Triệu Doãn đi lên đón, gật gù đầu về phía Kỳ Vân Thư, "Kỳ tiên sinh, ngài đã đến rồi, thật sự phiền toái ngài."

"Không sao!" Nàng trả lời một cách yếu ớt.

Kinh Triệu Doãn chỉ chỉ trên lầu, "Thì thế đang ở trên lầu."

"Ừ!"

Ngay sau đó, Kinh Triệu Doãn tiến đến bên tai Cánh Dung, nói một câu, "Kỳ tướng quân đã bị áp tới đại lao Hình Bộ."

Cánh Dung chỉ "Ừ" một tiếng!

Lúc này, Kỳ Vân Thư đã đi lên lầu, nhưng còn chưa đi vào hiện trường xảy ra án mạng, nàng đã bị mấy thanh kiếm ngăn cản.

Binh lính Khúc Khương vốn dĩ cực kỳ mạnh mẽ, đều là hung thần ác sát.

"Các vị hãy nhường đường một chút." Kỳ Vân Thư bình tĩnh nói.

"Là tướng quân Đại Lâm người giết tướng quân chúng ta, hiện tại còn phải loại người như người tới động tới thì thể tướng quân bọn ta, nghĩ cũng đừng nên nghĩ!" Một binh sĩ hung ác nói.

Loại người như người?

Nói nàng là loại người nào?

Kỳ Vân Thư không hề tức giận, lắc đầu, kiên nhẫn khuyên bảo, "Nếu các người muốn biết hung thủ giết chết tướng quân các người là ai, vậy hãy để ta đi vào nhìn một cái. Nếu như có thể không cần khai đao, ta cũng không muốn đôi tay của mình dính máu."

"Hung thủ chính là tướng quân Đại Lâm các người, còn muốn điều tra cái gì, chúng ta sẽ không để người đi vào."

"Sao các người không hiểu những gì ta nói?"

Thật sự khiến người đau đầu!

Binh lính kia căn bản không nghe, cắn răng, "Người nhanh chóng rời đi đi."

Nói xong, hấn muốn tới đẩy nàng đi.

"Dừng tay!"

Một giọng nói truyền tới từ phía khác ở trên lầu hai.

Nghe tiếng nhìn lại, liền thấy tùy hầu đang đẩy Tô Từ Lạc đi tới.

"Tô tiên sinh!" Những binh lính đó cực kỳ cung kính với hắn!

Tô Từ Lạc lạnh mặt, ngược mắt nhìn Kỳ Vân Thư, nói, "Thi thể Tướng quân đang ở bên trong. Kỳ tiên sinh hãy vào đi thôi".

Binh lính Khúc Khương vừa nghe thấy vậy, không hề tránh ra!

"Tô tiên sinh, ngài đây là....."

"Tất cả và tránh ra đi. Việc này hãy giao cho vị Kỳ tiên sinh này đi. Ta tin tưởng, hẳn nhất định có thể tìm được hung phạm."

Mấy binh lính không dám phản bác lại, sau khi do dự một lúc lâu, đành phải thối lui qua một bên.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư một lần nữa chuyển tới trên người Tô Từ Lạc, khoảng cách gần như vậy khiến nàng có thể quan sát kỹ nam tử này hơn.

Chân mày, hai tròng mắt, mũi, đôi môi, đều quá giống!

"Kỳ tiên sinh?"

Cho đến khi Tô Từ Lạc gọi nàng một tiếng, nàng mới hồi phục lại tinh thần!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Vụ án không đầu (Nghiệm thi)

"Còn thỉnh Kỳ tiên sinh cẩn thận tra án." Tô Từ Lạc nói.

Kỳ Vân Thư không dám nhìn hắn, nàng chỉ gắt đầu, yên lặng ôm theo hộp gỗ đàn hương trong tay và đi vào phòng.

Ngay khi nàng bước vào trong, mũi nàng bị tấn công bởi mùi máu tươi nồng nặc!

Nàng nhắm mũi, đôi mắt theo dõi một vết máu đỏ tươi ở trên sân nhà, kéo dài một đường vài tấc thì thể đang được dùng vài bó bao phủ ở trên giường, trên vải cũng bị nhuộm đỏ, cực kỳ bắt mắt!

Nàng đặt hộp gỗ đàn hương ở trên bàn, lấy ra một đôi găng tay từ bên trong mang vào, đi tới bên giường, đầu ngón tay nàng vừa mới nắm một góc vải bó trắng và chuẩn bị xoắn lên, nhưng trong một khoảnh khắc, sau lưng đã truyền tới giọng nói của Tô Từ Lạc.

"Thi thể đã bị chém đầu, Kỳ tiên sinh nên chuẩn bị tốt tâm lý."

Chuẩn bị?

Đang lo lắng nàng sẽ phun ra sao?

Kỳ Vân Thư hơi nghiêng người sang một bên, không đáp lại, đầu ngón tay dùng sức, trong chớp mắt xoắn tằm vài bó trắng lên.

Lộ ra thi thể Uất Trì Lâm vẫn được bảo quản rất tốt!

Thi thể cũng không quá ghê tởm, đầu bị chém đã được sắp lại ở trên cổ, dùng một miếng vải đơn giản buộc vào cơ thể, tạo ra ảo giác không nhìn ra được dấu vết đầu đã lìa khỏi cổ.

Thân thể Uất Trì Lâm đã cứng, đôi mắt hắn trừng rất lớn, khuôn mặt hơi tím tái, đôi môi có màu tối sẫm.

Kỳ Vân Thư cúi tay ra, bẻ đôi mắt để kiểm tra tròng mắt của hắn, sau đó kéo chiếc áo dính máu ra, trên ngực và bụng hắn đã hình thành thi đốm. Nàng dùng ngón tay đè ép xuống, thi đốm có dấu hiệu phai màu.

Nàng đã có kết luận!

Nàng quay đầu nói với Tô Từ Lạc, "Giác mạc của Uất Trì tướng quân hiện lên tình trạng vàng đục nghiêm trọng, khỏe miệng bắt đầu nhả lại, hơn nữa sự tiến triển của thi đốm ở trước ngực hắn cho thấy, thời gian hắn tử vong, chắc hẳn là giờ Sửu (1-3h sáng)."

Tô Từ Lạc nghe xong, nghiêng đầu, hỏi một câu với binh lính gác cửa, "Vào giờ Sửu, có người nào từng vào phòng tướng quân?"

"Khoảng thời gian đó, chỉ có vị tể tướng Đại Lâm kia ở bên trong uống rượu cùng với Uất Trì tướng quân." Binh lính đáp lại.

"Vậy giờ Sửu có người đáng nghi nào vào trạm dịch hay không?"

"Không có!"

Tô Từ Lạc trầm mặt xuống, nhìn về phía Kỳ Vân Thư, nói, "Không biết Kỳ tiên sinh còn có phát hiện nào khác có thể chứng minh hung thủ là một người khác?"

Kỳ Vân Thư có chút ngoài ý muốn, "Vốn tưởng rằng Tô tiên sinh cũng sẽ giống như bọn họ, một mực phán xét đây là do tướng quân Kỳ Lê làm."

"Mạng người vô giá, trước sau đều phải điều tra rõ mới được. Thường thì mắt người nhìn thấy là sự thật, nhưng sự thật đó không nhất định là tất cả sự thật. Bất luận đó là sự tình gì, đều cần phải dùng bằng chứng để chứng minh sự thật." Tô Từ Lạc đơn giản trả lời một cách rõ ràng.

Nhưng chính những lời nói đơn giản này, lại khiến trái tim Kỳ Vân Thư chấn động hồi lâu!

Nàng vẫn còn nhớ rõ, Kỳ Bù từng hỏi nàng rằng, vì sao rõ ràng có người chứng kiến, chỉ ra và xác nhận hung thủ, nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục điều tra?

Lúc ấy, nàng đã nói với Kỳ Bù những lời mà Tô Từ Lạc vừa mới nói!

Hơn nữa, không hề bỏ sót một từ!

Nàng sợ cảm xúc này của mình sẽ bị Tô Từ Lạc nhìn thấu, vì thế nhanh chóng tránh đi.

Sau đó nàng đáp lại lời hắn nói, "Đúng vậy, Tô tiên sinh nói rất đúng, thường thì mắt nhìn thấy, không nhất định chính là sự thật."

Giọng nói rơi xuống, nàng xoay người, một lần nữa đi tới bên thi thể trên giường, khỏe miệng lập tức nói thêm một câu, "Ta tin rằng, bất luận chứng cứ gì đều có thể tìm ra được ở trên người người chết."

Nói xong, nàng đột nhiên kéo tấm vải bọc lấy cổ thi thể xuống, khi không có vài bó trắng cố định, đầu lập tức lún qua một bên, để lộ ra vết cắt.

Đơn giản ——

Nàng trực tiếp dùng tay ôm đầu lên, cẩn thận nhìn kỹ vết cắt, thậm chí dùng tay chạm chạm vào nó, may mắn máu đã đông và khô, phía trên chỉ có một chút vết máu sền sệt tràn ra.

"Vết cắt rất sạch sẽ gọn gàng, các cạnh của vết cắt không hề có dấu vết bánh răng, ở giữa không hề có lực quá mạnh, có thể thấy được hung khí rất phẳng, hơn nữa cực kỳ sắc bén. Vì vậy, hung khí không phải là dao, mà đó chính là kiếm."

Trong khi nói, nàng liền xoay đầu người và đặt ở trên bàn, mở hộp gỗ đàn hương ra, chọn ra một con dao nhọn.

Binh lính ở cửa vừa nhìn thấy, nhanh chóng nói với Tô Từ Lạc, "Tô tiên sinh, tướng quân đã như vậy rồi, chẳng lẽ hiện tại còn mặc kệ người khác cắt đầu tướng quân ra hay sao?"

"Ta đã nói, việc này hãy giao cho Kỳ tiên sinh."

Giọng điệu của hắn rất nặng nề, dường như mang theo một tảng băng hàn, trong nháy mắt đã đông lạnh đối phương thành đá, không dám lên tiếng nói tiếp.

Trong tai Kỳ Vân Thư giống như đã bị nhét bông, nàng căn bản không nghe thấy bọn họ nói, nghiêm túc cảm dao nhọn, từng chút một rạch vào xương móng giữa cổ và cằm, sau đó rút nó ra.

Nàng cảm nó trong tay và nhìn!

Giống như đang thương thức một tác phẩm nghệ thuật.

Cuối cùng, nàng trực tiếp tháo găng tay bên phải ra, dùng ngón tay cái sờ sờ phần dưới cùng của xương móng.

Án đường vốn nhũ chặt của nàng, cuối cùng cũng dịu đi một chút, nói, "Hung khí, chắc hẳn là một thanh kiếm."

Tô Tử Lạc đi chuyển xe lăn, bánh xe lăn đến bên cạnh nàng. Hắn ngược mắt nhìn lên, nhìn vào xương cổ nhiễm máu trong tay nàng.

"Sao có thể phán đoán ra được?" Hắn hỏi một câu.

Kỳ Vân Thư hơi nheo mắt lại, giải thích nói, "Thường thì dao dây hay móng, chỉ cần cắt ở trên da thịt, kết quả tạo thành vết cắt sẽ giống như kiếm. Tuy nhiên, nếu như cắt vào trên xương cốt sẽ không giống nhau. Khi dùng dao cắt, bởi vì độ dày của dao là từ móng tới dày, vì thế dọc theo vết cắt trên xương nhất định sẽ có hiện tượng vỡ ra. Nhưng, trên khối xương cổ này lại không có tình trạng này. Vì thế, hung khí dùng để chém đầu, chính là một thanh kiếm mỏng, có thể chính là thanh kiếm mà Kỳ tướng quân đã cầm trong tay lúc ấy!"

"Vậy thì, hung thủ thật sự là hắn?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu không đáp, nàng trả cái đầu lại trên thi thể, ánh mắt bỗng chú ý tới sự biến dạng ở trên mười ngón tay của thi thể, hơn nữa độ cong biến dạng rất lớn!

Đây là do đã gãy giữa kịch liệt trước khi chết!

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng đã làm một hành động khiến mọi người đều kinh ngạc đến nỗi ngáy người.

Nàng đương nhiên lột sạch quần áo trên người thi thể, không còn một mảnh!

Tuy nhiên, điều này cũng không sao, rốt cuộc nàng hiện tại là một nam nhân, nam nhân nhìn xem nam nhân cũng không có gì kỳ lạ!

Nhưng, Tô Tử Lạc ở phía sau lưng nàng, sắc mặt tối sầm lại!

Kỳ Vân Thư kiểm tra toàn thân thi thể từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện trên người thi thể, ngoại trừ mấy chỗ lưu lại dấu vết chính chiến nơi sa trường ra, căn bản không có bất luận vết thương nào nữa.

Nàng có chút không hiểu!

Vì thế, nàng khó hiểu nói, "Ngón tay bị uốn cong, trước khi chết nhất định đã từng gãy giữa mới đúng. Một nhát kiếm chặt bỏ đầu, sẽ không có khả năng có thời gian gãy giữa? Trên thân thể chỉ có những vết thương cũ, ngoài ra không có vết thương nào khác, vì thế không có khả năng bởi vì đau đớn mà gãy giữa. Hơn nữa, trước khi chết hẳn không bị trúng độc. Vậy..... trước khi bị chặt đầu, rốt cuộc hắn đã trải qua những gì? Điều gì có thể khiến hắn gãy giữa kịch liệt đến nỗi đòi tay bị vụn vụn như thế?"

Nàng thờ dãi một tiếng, cảm thấy có chút kỳ lạ!

Tô Tử Lạc nghe thấy nàng lẩm bẩm, cũng không lên tiếng ngắt lời!

Sau khi Kỳ Vân Thư mặc lại quần áo cho thi thể, nàng nhìn quanh một vòng trong phòng, bên trong cũng không có dấu vết đánh nhau, trên bàn, thật ra có một số vỏ bình rượu vương vãi, còn có mấy món ăn vẫn còn từ đêm qua!

Xem ra đêm qua, Uất Trì Lâm và Kỳ Lê thật sự đã chèn chèn rất lâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Đánh cuộc

Ngoại trừ những bình rượu rỗng và vết máu ở trên mặt sàn, trong phòng gần như không có chút bất thường nào.

Nàng quan sát xung quang một vòng, cuối cùng đi tới cánh cửa hơi mở và kéo rộng ra. Nàng nhìn ở phía sau cửa, vừa cúi đầu, lập tức nhìn thấy trên sàn nhà có một dấu ấn không rõ ràng.

Có lẽ do thần kinh mất cảm khuấy động, nàng nhanh chóng ngồi xổm người xuống, lấy một tấm khăn từ trong ống tay áo, trải nó lên ở trên dấu vết kia, sau đó dùng tay để ép ở mặt trên, dấu vết kia liền khắc vào trên tấm khăn tay màu trắng.

In ở trên khăn tay là một hình bán nguyệt!

Đây là gì?

Trong chốc lát, nàng không thể nhìn ra được.

Sau khi gấp tấm khăn lại, nàng cất nó vào trong ống tay áo, lúc này mới đi tới bên cạnh bàn thu dọn mọi thứ của mình và liếc nhìn Tô Tử Lạc một cái.

Nàng nói, "Tạm thời xem ra chỉ điều tra được những điều đó, nếu cần thiết, ta có thể sẽ tới lần nữa."

Tô Tử Lạc trước sau vẫn duy trì sự thờ ơ của mình.

"Lâm phiên Kỳ tiên sinh!"

"Đây là lệnh Hoàng thượng đã giao cho ta, đó là chuyện của ta, không có gì phiền. Ta đây cáo từ trước." Nàng gật gù đầu, không hề dừng lại, ôm theo hộp gỗ đàn hương của mình rời khỏi căn phòng.

Bên ngoài, những binh lính đều trừng mắt nhìn nàng, nàng phớt lờ bước đi xuống lầu, nhưng sau khi xuống dưới lầu, nàng dừng lại và ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên.

Thật lâu sau nàng vẫn không di chuyển ánh mắt!

Cho đến khi Tô Tử Lạc đi ra từ phía bên trong, nàng mới lập tức thu ánh mắt trở về.

Lúc này, Kinh Triệu Doãn không biết xông ra từ nơi nào.

Kinh Triệu Doãn mang vẻ mặt nóng nảy, "Kỳ tiên sinh, có điều tra ra không? Xác định được hung thủ là ai hay không? Thật sự là Kỳ Tư Doãn?"

Nàng lắc đầu, "Tạm thời không biết." Sau đó, nàng nhìn nhìn xung quanh và hỏi Kinh Triệu Doãn, "Dung Vương đâu? Không phải ngài ấy tới đây cùng ta hay sao?"

"Dung Vương đã tới đại lao Hình Bộ!"

"Đi tìm Kỳ Tư Doãn?"

"Ừ, sau khi tiên sinh vào lầu phía trên, Dung Vương đã rời đi, phản phó bản quan sai người đưa tiên sinh về phủ trước."

Nàng rũ mắt xuống suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đại lao Hình Bộ.

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc cũng đi vào bên trong, còn chưa tới phòng giam giữ Kỳ Lê, quân ngục đã nhắc nhở một đường.

"Dung Vương, người là do Hoàng thượng hạ lệnh giam giữ, vì vậy lát nữa thỉnh Vương gia đừng khiến hạ quan khó xử." Quân ngục cũng sợ làm mất phạm nhân, đó chính là từ tội!

Con người sắc bén của Cảnh Dung liếc mắt nhìn hần một cái, "Yên tâm, bốn vương sẽ không để người gánh tội danh gì."

"Vậy thì tốt quá!"

Quán ngục thờ phào một hơi.

Phòng giam giữ Kỳ Lê là nơi xa nhất của nhà giam!

Đại lao Hình Bộ cũng phân ra hai loại, tội nặng và tội nhẹ. Kỳ Lê giết tướng quân Khúc Khương, tất nhiên sẽ bị nhốt ở nhà giam tội nặng, và cửa phòng giam, sẽ luôn có hai cai ngục trông chừng.

Tới cửa phòng giam.

Cảnh Dung xua tay, ra lệnh cho cai ngục, "Các người tránh xa một chút, bốn vương có việc muốn hỏi Kỳ Tư Doãn."

Cai ngục khó xử, nhìn thoáng qua quán ngục. Khoé miệng quán ngục co giật, nói với Cảnh Dung, "Dung Vương, phạm nhân....."

Nhưng hần đã bị Cảnh Dung ngắt lời.

"Nói này chỉ có một con đường ra khỏi nhà giam, bốn vương cũng không phải tới để cướp ngục, các người hãy tránh xa một chút là được."

"Điều này....."

Cảnh Dung dùng mắt lạnh sắc bén quét qua.

Quán ngục run rẩy, nhanh chóng mang theo hai cai ngục kia tránh ra, nhưng không đi quá xa, bọn họ chỉ đứng ở chỗ quẹo vào.

Trong phòng giam, Kỳ Lê đang ngồi ở trên chiếu, phía sau lưng dựa vào tường, trên hai tay hai chân đều bị khoá xích sắt!

Chỉ mới mấy canh giờ ngắn ngủn trôi qua, nhưng trên gương mặt Kỳ Lê đã hiện lên cảm giác tang thương, có thể nhìn thấy râu hần mọc dài ra dưới cằm. Hần buồn ánh mắt xuống, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Dung tới gần cọc gỗ, di chuyển thân mình và đứng ở trước mặt Kỳ Lê, có cảm giác từ trên cao nhìn xuống!

"Xem ra Kỳ Tư Doãn ở đây cũng thực nhàn nhả. Người khác khi bị giam vào gian phòng này đều luôn sống chết phải làm âm ỉ, Kỳ Tư Doãn an tĩnh như vậy, bốn vương thực sự bội phục tâm trí của người."

Con người đó ngẩng của Kỳ Lê ngược lên nhìn về phía Cảnh Dung, dường như còn mang theo bộ dáng say rượu vừa tỉnh.

Khoé miệng Kỳ Lê cong lên, "Dung Vương có hứng tới đây gặp ta?"

"Lúc trước, dù sao Kỳ Tư Doãn cũng từng tâm tình với bốn vương ở trong phủ, hiện giờ người bị giam sâu nơi này, bốn vương sao có thể không tới thăm người?"

Thật đáng ngưỡng mộ!

Cho người một ngón tay cái!

Nhưng đôi lần, lại một nụ cười của Kỳ Lê, về mặt hoàn toàn nhìn thấu, nói, "Vương gia chắc hẳn không phải tới thăm ta, đúng không? Ngài muốn tới hỏi ta, tình huống tối hôm qua rốt cuộc là như thế nào!"

"Kỳ Tư Doãn thông minh như vậy, không bằng hãy đoán xem, bốn vương vì sao muốn tới hỏi người?" Cảnh Dung nói với một nụ cười bí ẩn.

Kỳ Lê ngồi dậy từ trên mặt đất, kéo theo tiếng xích sắt, rung động một trận!

Ầm thanh vang dội quanh quán trong nhà giam âm lãnh nặng nề, cực kỳ quý dị!

Kỳ Lê đi tới gần Cảnh Dung, hai tay chộp vào trên cọc gỗ, khớp tay đều rất rõ ràng.

Ánh mắt thâm đen đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Dung.

Kỳ Lê nói, "Nếu như ta không đoán sai, vụ án này, Hoàng thượng nhất định đã giao cho Kỳ tiên sinh, đúng không? Và Vương gia lần này tới đây, chẳng qua vì muốn biết được sự tình gì đã xảy ra đêm đó từ trong miệng ta, sau đó chuyển tin tức cho Kỳ tiên sinh, để hần nhanh chóng phá án."

Cảnh Dung không hề ngạc nhiên đối với suy đoán chính xác của Kỳ Lê. Kỳ Lê này, vốn dĩ chính là một người thông minh!

Cảnh Dung nói, "Nếu như Kỳ Tư Doãn đã biết Kỳ tiên sinh đang điều tra vụ án này, vậy thì, người hãy nói hết sự thật một cách chi tiết về sự tình phát sinh đêm đó cho ta. Chúng ta sẽ giúp người rửa tội, rồi khỏi nơi này."

"Rời khỏi?" Kỳ Lê tỏ ra kinh thường. "Có lẽ, Kỳ tiên sinh kia đang hận ta không thể chết đi, sao hần sẽ giúp ta rửa tội?"

"Người có ý gì?"

"Vương gia hà tất phải giả vờ không hiểu?" Kỳ Lê dùng thêm sức nắm chặt cọc gỗ, đột nhiên ánh mắt hần hiện lên sát ý, "Tam muội muội khó lường kia của ta, lúc trước có thể giam người chỉ thân vào trong ngục, còn đốt sạch thi thể của hần. Một người như vậy, có thể giúp ta rửa sạch tội danh? Vương gia tin, nhưng ta không tin. Rốt cuộc, nếu như ta có thể sống sót ra ngoài, người chết, đó là năng."

Giọng điệu của Kỳ Lê cực kỳ nam hiểm!

Đúng vậy, hần chắc chắn Kỳ tiên sinh chính là Kỳ Văn Thư.

Cảnh Dung lắc đầu, "Người thật sự không hiểu về năng!"

"Không, là Vương gia ngài không hiểu về năng." Kỳ Lê phản bác lời Cảnh Dung, cả người tiến về phía trước, nói, "Hay là, ta và Vương gia đánh cược. Hãy đánh cược xem Kỳ Văn Thư sẽ cứu ta hay không!"

Ồ!

Trong lòng Cảnh Dung căng thẳng.

Hần không hiểu, vì sao Kỳ Lê gán cho Kỳ Văn Thư một danh hiệu "Vô tình", hơn nữa còn chắc chắn như thế?.

Nhưng trên mặt Cảnh Dung vẫn không hề có chút gợn sóng, ánh mắt nhìn chăm chăm Kỳ Lê, nói, "Được, nếu người muốn đánh cược, bốn vương sẽ đánh cược với người. Chỉ cần người không giết người, năng nhất định sẽ giúp người rửa sạch tội danh, cho dù người muốn chết, cũng sẽ mang người ra ngoài để chết."

Ha ha ——

Kỳ Lê cười ha ha, lùi về phía sau vài bước!

Sau khi tiếng cười điên loạn dừng lại, Kỳ Lê mới dựa lưng vào tường, ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Ấn mình vào trong bóng tối.

Một lúc lâu sau, Kỳ Lê mới nói, "Hôm qua, sau khi yến hội kết thúc, Uất Trì tướng quân liền mời ta tới trạm dịch tiếp tục uống rượu với hần. Chúng ta chỉ nói một số chuyện vặt, không hề có chuyện gì khác. Chúng ta đều uống rượu say đến nỗi bất tỉnh nhân sự. Ngày hôm sau, ta bỗng phát hiện hần đã chết, và trong tay ta, có thêm một thanh kiếm. Lúc ta vừa mới cầm nó trong tay, lập tức có người đẩy cửa tiến vào, ta không thể nào giải thích. Không lâu sau đó, Hoàng thượng đã hạ lệnh, giam giữ ta vào đại lao Hình Bộ. Không có gì nữa, ta còn có thể nói gì thêm? Có lẽ, ta đã thật sự uống say và ra tay giết người!"

~~~~~

Note: Tắt ừ, bạn ngừng đầu((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Lối thoát khác

Nghे những lời nói này, mong muốn được sống của Kỳ Lê dường như cũng không quá mạnh mẽ!

Giống như hần đã tiếp nhận tình cảnh lúc này của mình!

Nhưng Kỳ Tư Doãn uy phong凛冽, từ khi nào đã biến thành như vậy?

Cảnh Dung nhìn hần ngồi trong bóng tối, hỏi, "Vì vậy, người thật sự cho rằng, người là do người giết?"

"Có lẽ vậy!"

"Giết người phải đền mạng, chưa kể vụ án mạng này liên quan tới việc hai nước, có khả năng Kỳ gia các người đều sẽ liên lụy theo."

Kỳ Lê tắc ngược mắt nhìn Cảnh Dung, cười lạnh một tiếng, "Vương gia đang lo lắng sẽ liên lụy tới Tam muội của ta?"

Trên mặt Cảnh Dung không có biểu tình gì, có chút buồn cười nói lại với hần một câu, "Chẳng lẽ Kỳ Tư Doãn đã quên? Nàng đã không phải là người Kỳ gia các người."

Đúng vậy, nữ nhân của bốn vương đã bị Kỳ gia các người trục xuất, cho dù các người bị chém ba đôi, cũng không liên quan tới nàng!

Tươi cười của Kỳ Lê bỗng nhiên trầm xuống, trong miệng nói một câu, "Cũng đúng!"

"Đã tới lúc này rồi, Kỳ Tư Doãn không định nói gì khác sao?"

Kỳ Lê hít một hơi thật sâu, một lúc lâu sau mới nghiêm túc nói với Cảnh Dung, "Vương gia, ngài là người thông minh, chắc hẳn đã nhìn thấy được điều kỳ lạ trong chuyện này đúng không? Nếu như thật sự có người muốn giả họa cho ta, vậy thì, mục đích của hần là gì? Vì sao muốn hãm hại ta? Hơn nữa, lần này người Khúc Khương tới Đại Lâm, căn bản là ý của Tuy Ông không phải ở rượu. Có lẽ bọn họ có kế hoạch lớn hơn nữa, và kế hoạch này, cần phải bắt đầu từ ta. Đương nhiên, những điều này chỉ do ta suy đoán. Có lẽ, ta thật sự đã giết người. Rất cuộc, 5 năm trước trong trận chiến ở Thương Thủy, tướng sĩ Khúc Khương đã chết rất nhiều dưới kiếm của ta. Vì vậy, khi nhìn thấy người Khúc Khương, ta có cảm giác như mình đang say, không thể không chế được, chỉ muốn muốn giết người."

Những lời giải thích này, thật sự rất ngang bướng!

Kỳ Lê nhìn nhún vai, chết thì chết, cũng lắm thì mười tám năm sau quay lại sẽ là một anh hùng hảo hán.

Nhưng sau khi Cảnh Dung nghe xong những lời phân tích này của hần, nhủ này lại, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Cảnh Dung lùi ra sau, nói, "Những lời người nói, bốn vương đã nhớ kỹ. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, Kỳ Tư Doãn hãy đợi ở trong nhà lao. Hy vọng Kỳ Tư Doãn cũng hãy nhớ kỹ những gì bốn vương nói, Kỳ Văn Thư là do bốn vương mang vào kinh, nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn. Ngay cả khi người ra khỏi nhà lao và muốn giết nàng, bốn vương đảm bảo, ta sẽ giết người trước. Đây là cảnh cáo, không phải nhắc nhở."

Giọng điệu của Cảnh Dung mang theo uy hiếp!

Kỳ Lê chỉ lạnh lùng nhìn Cảnh Dung, trên khóe miệng câu một nụ cười thật sâu.

Sau khi Cảnh Dung thốt ra những lời này, hần đã quay lưng rời đi. Sau khi Cảnh Dung rời đi, quân ngục ở chỗ ngọt ngào, liếc mắt nhìn kỹ về phía phòng giam Kỳ Lê một cái, nhìn thấy Kỳ Lê vẫn còn ở trong đó, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Ra khỏi đại lao, Cảnh Dung lên ngựa, quay về Dung Vương phủ.

Một bên, Lang Bạc không nhận được hỏi một câu, "Vương gia, Kỳ Tư Doãn căn bản không hề nóng lòng giải thích, chẳng lẽ, hần thật sự đã giết người?"

"Không biết!"

"Bị giam vào đại lao Hình Bộ, không lớn tiếng kêu gào, cũng chỉ có hần."

Cảnh Dung liếc ngang về phía Lang Bạc một cái, về mặt ghét bỏ, "Kỳ Tư Doãn không giống như những người khác, hần biết rõ, cho dù hần kêu gào nát họng, nếu phụ hoàng không nhìn thấy chứng cứ chứng minh hần không giết người, phụ hoàng tuyệt đối không có khả năng thả hần ra ngoài. Kêu gào thì có tác dụng gì?"

"Điều này..... là thuộc hạ ngu muội!"

Lang Bạc co gật khòe miệng!

Sau khi trở lại phủ, Cảnh Dung ngay lập tức đi tới Đông Uyển. Kỳ Văn Thư ở trong phòng với một tờ giấy trải ở trên bàn. Nàng vừa cầm bút lên, Cảnh Dung đã tiến vào.

Không biết có phải hơi vội hay không, miệng khô lưỡi khô, hần vừa mới tiến vào, không nói lời nào đã uống liền hai chén nước.

Lúc này hần mới ngồi xuống!

Kỳ Văn Thư cứ yên lặng nhìn hần hồi lâu như vậy, nàng mới hỏi một câu, "Hỏi được gì hay không?"

Cảnh Dung trầm ngâm một lát, sau đó thuật lại tất cả những gì Kỳ Lê đã nói với hần, không bỏ sót một từ.

Kỳ Văn Thư cẩn thận lắng nghe, trong lòng cũng bắt đầu suy ngẫm.

Nhưng Cảnh Dung tương đối buồn bực, nói, "Bốn vương có chút không hiểu. Kỳ Lê nhìn qua thực sự rất bình tĩnh, giống như hần đã chết tâm, căn bản không còn mong cầu đường sống. Bốn vương thật ra nhìn không thấu."

"Vương gia nhìn không thấu là bởi vì hần không nghĩ muốn ngài nhìn thấu." Kỳ Văn Thư nói.

"Hả? Sao nàng nói như thế?"

"Đại ca này của ta, tâm tư cực kỳ kín đáo, khi gặp bất luận sự tình gì, hần luôn tỉnh táo nhất. Người khác cảm thấy hần không sao, nhưng thật ra, hần đã sớm tìm lối thoát khác cho bản thân mình."

"Lối thoát khác? Bị giam giữ ở đại lao Hình Bộ đều là tội trọng phạm. Hơn nữa, hần là do phụ hoàng ta tự mình hạ chi giam giữ, nếu phụ hoàng không mở miệng, ai cũng không cứu được hần. Muốn vượt ngục, càng không có khả năng. Tìm lối thoát khác? Cũng chỉ có một con đường, đó chính là rửa sạch tội danh." Cảnh Dung tỏ vẻ hoài nghi đối với những lời nàng nói.

Nhưng Kỳ Văn Thư lại cực kỳ kiên định với niềm tin của mình, "Chính vì như thế nên người khác mới đoán không ra được tâm tư của đại ca ta, cho dù hần thật sự giết người, cuối cùng, hần cũng có thể sống sót ra ngoài."

"Nàng đã đánh giá quá cao Kỳ Lê!"

"Không. là Vương gia đã xem nhẹ hần."

Nàng vừa nói như vậy, Cảnh Dung đột nhiên bỗng cảm thấy, bản thân mình dường như thật sự xem nhẹ điều gì, nhưng lại không thể nói ra.

Trong hồ lô của Kỳ Lê, đến tận cùng là đựng được gì?

Kỳ Văn Thư nhìn thấy bộ dáng trầm tư của hần, nói tiếp, "Tuy nhiên, cho dù ta đại ca rồi cuộc tìm được lối thoát khác, lối ra chỉ có con đường kia. Và hần nói cũng đúng, đó chính là hết thảy này, rất có khả năng do người Khúc Khương bày kế. Bọn họ muốn lợi dụng cái chết của Uất Trì Lâm để đạt được mục đích thật sự của mình. Nếu vậy, thật sự là rất đáng sợ."

"Vì thế, nàng đang nghĩ tới điều gì?" Cảnh Dung nhướng mày, muốn tiếp tục lắng nghe nàng nói.

Nhưng thật ra, hần cũng đã nghĩ tới!

Kỳ Văn Thư vừa lấy một chiếc bút cọ về lên trên giấy, vừa nói, "Mối quan tâm lớn nhất giữa hai nước, không có gì hơn ngoài chủ quyền lãnh thổ. Lần này người Khúc Khương quấy rối biên cương vốn đã rất kỳ lạ, sau đó có được lệnh Hoàng thượng nên thuận lợi vào kinh. Tuy nhiên, không ngờ là tới câu thần. Mặc dù lý do hợp lý, nhưng lại có chút hoang đường. Hoàng thượng vừa mới hạ lệnh đề Không có nương qua đó, theo lý, những người Khúc Khương nên phải rời đi ngay lập tức. Nhưng thật bất ngờ, chỉ sau một đêm Uất Trì Lâm đã chết. Sự tình rất hoàn chỉnh, thật sự giống như có quy luật, lên kế hoạch từng bước một. Hơn nữa, sau trận chiến 5 năm trước, Khúc Khương đã dâng cho Đại Lâm hai tòa thành trì. Khúc Khương Vương dù sao vẫn là một vị vua, vậy nên nhất định trong lòng sẽ có khúc mắc."

Cảnh Dung nghe xong những lời nàng nói, trong hai tròng mắt hiện lên một sự kinh ngạc, nhưng không phải khiếp sợ.

Hắn nói, "Vi vậy, nằng cho rằng mục đích cuối cùng của bọn họ đến đây lần này, chính là vì hai tòa thành trì kia? Từng bước một, từ khi quấy rối ở biên cương bọn họ đã bắt đầu bày mưu."

"Khả năng ấy rất lớn." Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nói.

Cảnh Dung đứng lên từ trên ghế, đi về phía Kỳ Vân Thư. Đối với nữ nhân này, hắn đã hoàn toàn không thể dùng từ kính lễ để hình dung. Nàng quá thông minh, thông minh đến nỗi khiến người cảm thấy, nằng thật sự đáng sợ.

Những việc này, chỉ sợ ngay cả những người lâu năm trên triều cũng đều không thể phân tích được tí mĩ kỹ càng như vậy.

Trong khi nằng lại có thể nhìn thấy được tình hình chung toàn cục!

Có lẽ vì nhận ra có ánh mắt đang đặt ở trên người mình, có chút thương thức nhưng lại cực kỳ nóng bỏng, Kỳ Vân Thư ngược mắt lên, vừa lúc đối diện với tầm mắt của Cảnh Dung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Cảnh Vân Thư

Kỳ Vân Thư cau mày, hỏi, "Trên mặt ta có gì đó hay sao?"

Cảnh Dung lắc đầu!

"Vậy vì sao Vương gia lại nhìn ta như vậy?"

"Rất kỳ lạ sao?"

"Có chút!" Nàng thành thật trả lời.

Trên mặt Cảnh Dung đầy ý cười, "Bổn vương chỉ nhìn nằng thôi, không cần phải ngạc nhiên. Từ nay về sau, ta đều sẽ luôn nhìn nằng như vậy."

Hắn thật sự chỉ cần thuận miệng đều có thể thốt ra những lời âu yếm.

Kỳ Vân Thư bắt ngờ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Những lời này, vương gia nên nói với Không có nương."

Nằng hiển nhiên đang ám chỉ hắn không cần xin cưới Không Ngu ở trước mặt hoàng thượng.

Cảnh Dung xanh mặt, vốn định tiếp tục giải thích với nằng, nhưng đột nhiên nói không nên lời.

Thôi!

Tốt nhất không nên nói gì thì hơn!

Ánh mắt hắn chuyển hướng về phía trên bức tranh nằng vẽ trên giấy, hỏi một câu, "Nằng đang vẽ gì vậy?"

"Ta cũng không biết nữa."

Nằng đặt bút xuống, cầm tờ giấy lên cẩn thận xem xét, phía mặt trên, chỉ có một hình bán nguyệt, trong hình bán nguyệt đó, là một số nét hoa văn ngang dọc đan xen không đều.

Rốt cuộc, đây có thể là gì?

Cảnh Dung cầm tờ giấy trong tay nằng lên, theo mắt nhìn nhìn, khó hiểu hỏi, "Vi sao nằng đột nhiên lại vẽ cái này? Có liên quan tới vụ án án sao?"

"Thật ra ta hy vọng nó có liên quan tới vụ án mà không phải do ta suy nghĩ nhiều."

"Hà?"

Nằng bắt đầu kiên nhẫn giải thích, "Uất Trì Lâm thật sự đã bị một kiếm chém rơi đầu mà chết, hơn nữa hắn cũng không có dấu hiệu trúng độc, tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía đại ca ta. Nhưng, ta có chút không hiểu, một người uống say, cơ thể sẽ chậm chạp hơn và thiếu linh hoạt hơn, chắc hẳn tay cầm kiếm tương đối lỏng. Như vậy, khi bị một kiếm chém đầu, đôi tay không có khả năng dùng vũ lực một cách chính xác, nhưng kỳ lạ là, vết cắt trên cổ nạn nhân rất gọn gàng và chuẩn xác. Thậm chí ở trong phòng, ta cũng không tìm được bất luận dấu vết đấu tranh hay sự bất thường nào, ngoại trừ phía sau cánh cửa, phía trên mặt sàn có một dấu ấn này. Không biết là do ta suy nghĩ quá nhiều, hay là dấu vết này có thể là một manh mối."

Khi nằng vừa nói, mày cau càng chặt. Trong lòng nằng nghĩ, dấu ấn này, rốt cuộc là cái gì vậy?

Cảnh Dung vừa nghe nằng nói xong, buông tờ giấy xuống, nhìn nằng, "Dấu vết này, bổn vương cũng chưa từng nhìn thấy, nếu tất cả mọi chứng cứ thật sự chỉ về phía Kỳ Lê, như vậy, hẳn chính là hung thủ. Kỳ gia lần này, chỉ sợ sẽ sụp đổ."

Đó là tất nhiên!

Kỳ Lê giết người, Kỳ gia nhất định không thoát được trách nhiệm. Trong trường hợp xấu nhất, dưới sự giận dữ của Hoàng thượng, rất có khả năng sẽ bị chém đầu toàn gia.

Bọn họ nên quên đi việc Kỳ Mạc Thanh muốn trở thành Thái tử phi, ngay cả Kỳ Uyên Hân muốn gả cho nhi tử Thượng Thư đại nhân cũng đừng mơ tới.

Những điều này, đều sẽ trở thành ý nghĩ kỳ lạ!

Ngẫm lại về người cha độc ác của mình đã đánh nhiều tâm tư lên kế hoạch cho mấy nữ nhi Kỳ gia như vậy, giờ phút này đều như ném đá trên sông, có lẽ sắc mặt đã biến xanh.

Ngay khi trong lòng Kỳ Vân Thư đang có chút đau buồn, Cảnh Dung đột nhiên nói một câu, "Tuy nhiên vẫn còn tốt, ngay cả khi Kỳ gia xảy ra chuyện, cũng không liên quan tới nằng. Rốt cuộc, nằng cũng không phải là người Kỳ gia. Bổn vương vẫn luôn nghĩ, nằng có nên sửa lại dòng họ hay không? Nếu không, hãy đổi thành họ Cảnh đi."

Người bị bệnh sao!?

Cảnh là Quốc họ!

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn hắn một cái, nằng đang định phản bác lại hắn.

Nhưng Cảnh Dung đã ngắt lời nằng, "Dù sao sớm hay muộn nằng cũng là người của bổn vương, sửa lại dòng họ cũng tốt, Cảnh Vân Thư, thật sự dễ nghe hơn Kỳ Vân Thư rất nhiều."

Dễ nghe mọi người!

Kỳ Vân Thư hoàn toàn không còn lời nào để nói. Thôi, nằng bắt đầu đi lắc đầu, gấp lại bức vẽ kia, sau đó cất nó vào trong ống tay áo, đi về phía cửa.

"Nằng muốn đi đâu?" Cảnh Dung hỏi.

Nằng không quay đầu lại ném ra một câu, "Dạ Hoa Các!"

Nằng đã hứa với Vệ Dịch mỗi ngày đều phải đi thăm hắn, vì thế không thể nuốt lời!

Cảnh Dung li bì dậm chân lâu năm, trong nháy mắt lại bị đánh đổ, hắn vừa định đuổi theo nằng nhưng đã bị Lang Bạc vội vàng tiến tới ngăn cản.

"Chuyện gì?" Hắn nói với giọng điệu không tốt.

Lang Bạc nói, "Kỳ tướng quân vào cung, muốn Hoàng thượng thả đại ca hắn ra, Hoàng thượng đã đuổi hắn ra ngoài, nhưng sau đó hắn lại quý ở ngoài đại điện vài canh giờ. Trong cơn tức giận Hoàng thượng hiện tại đã giam hắn vào đại lao Hình Bộ."

Hà!?

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ngay khi chúng ta rời khỏi đại lao Hình Bộ, Ký tướng quân đã bị áp tải vào."

Cảnh Dung lắc đầu, vẻ mặt hiện lên sự coi thường "kẻ ngốc kia", nói, "Rõ ràng biết phụ hoàng vẫn đang nóng giận, Ký Hoàn này đã ăn phải dược gỉ, dám lấy trứng chọi đá. Người Ký gia, thật sự mỗi người đều rất quật cường."

"Vương gia, có muốn nói với Ký tiên sinh hay không?"

"Nàng sẽ biết, bốn vương chỉ đang lo lắng, trong lòng nàng chỉ nhớ tới việc hai ca ca kia đều muốn giết nàng mà quá mức chuyên chú đến vụ án này, vạn nhất có điều gì xảy ra, bốn vương sợ nàng cũng sẽ bị kéo vào mớ hỗn độn này."

Hắn thở dài một tiếng!

.....

Khi Ký Vân Thư đi tới Dự Hoa Các, bên ngoài, người vẫn kín chỗ như cũ!

Danh hiệu thần y của Mộ Nhục cũng không phải vô dụng.

Sau khi nàng tiến vào, lập tức nghe thấy tiều đồng nói, Mộ Nhục đang ở trên gác mái uống rượu, Vệ Dịch đang chăm sóc hắn.

Chăm sóc?

Điều này thật sự quá kỳ lạ!

Nàng mang theo tâm tính tò mò đi lên gác mái, xộc vào mũi không phải là mùi thảo dược, mà là từng đợt hương rượu nồng đậm.

Nàng nhìn thấy Mộ Nhục đang nằm ở trên ghế trúc, híp mắt lại, trong tay còn ôm một bầu rượu rót vào trong miệng, một chân đặt nghiêng trên sàn, một trên một dưới, không ngừng lay động ghế dựa.

Thật sự thanh nhàn như vậy, giống như đã vứt hết sự tình Không Ngu bị gả tới Khúc Khương.

"Thư nhì!"

Đột nhiên nghe thấy Vệ Dịch hào hứng hô lên một tiếng.

Hắn đang cầm hai bình rượu trong tay đi tới, tươi cười đón nàng.

"Chơi vui không?" Ký Vân Thư hỏi Vệ Dịch một câu.

Vệ Dịch gật đầu điên cuồng!

"Chơi vui, Mộ Nhục ca ca đối ta rất tốt!"

Nụ cười kia càng trở nên rõ ràng hơn khi hắn nói!

Ồ, lúc trước không phải nói không thích Mộ Dược sao? Vì sao hôm nay miệng lại giống như đã quét qua mật ngọt như vậy?

Chẳng lẽ Mộ Dược đã dùng hồ lô đường để thu phục người?

Ký Vân Thư cười cười, đi đến bên cạnh Mộ Nhục, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn hắn, hỏi, "Đây là đang mượn rượu giải sầu sao?"

Mộ Nhục nhắm mắt lại, khoe miệng cong lên một cái, "Tướng quân Khúc Khương kia đã chết, vì sao ta phải mượn rượu giải sầu?"

"Ồ? Lời này của Mạc công tử, ta thật ra có chút không hiểu."

Mộ Nhục mở một mắt ra, nhìn mấy vị dược liệu treo trên đỉnh đầu, chậm rãi nói, "Hiện giờ tướng quân kia đã chết, chuyện hòa thân, chi sự sẽ phải từ bỏ, Không Ngu tất nhiên cũng sẽ không cần phải đi hòa thân, ta đương nhiên vui vẻ tự tại."

"Người và hắn, quả nhiên không giống nhau!" Ký Vân Thư bắt ngờ nói một tiếng.

Mộ Nhục: "Người đang nói Cảnh Dung?"

Ký Vân Thư: "Nếu ta đoán không sai, Mạc công tử chắc hẳn là vì sự tình Không cô nương gả tới Khúc Khương nên tâm tình phiền muộn, đúng không? Nhưng Dung Vương lại không giống như vậy, hẳn rõ ràng có thể giúp nàng ấy, nhưng hắn lại không làm. Vì thế nên mới nói, các người thật sự không giống nhau!"

Một lát sau, Mộ Nhục hỏi, "Vậy ta hỏi người, Cảnh Dung đã tới gặp Không Ngu hay sao?"

Nàng gật gật đầu, nhưng lại lắc đầu, "Ta không chắc chắn lắm. Tối hôm qua trước khi yến tiệc bắt đầu, hắn đứng là có rồi đi. Hắn có phải đi tìm Không cô nương nói chuyện gì hay không, ta không chắc chắn lắm."

Lúc này, Mộ Nhục chống người ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng, "Nếu như có một tia hy vọng, hẳn chắc chắn sẽ cứu Không Ngu. Vì thế nên trước khi yến tiệc bắt đầu, hẳn nhất định đã tới gặp nàng ấy, Không Ngu nhất định đã nói gì đó với hắn, hẳn mới mặc kệ để nàng ấy gả tới Khúc Khương."

"Ta không hiểu ý người."

"Ta cho rằng Ký cô nương người hiểu hắn." Mộ Nhục cười cười, vì cảm thấy không đáng giải thích nhiều hơn nên hắn lại nằm xuống, nhắm mắt lại?

Sau đó nói, "Không Ngu là người thông minh nhất trong ba người chúng ta, nàng ấy hiểu rất rõ, Cảnh Dung nhất định sẽ tận tâm tận lực ngăn cản nàng ấy gả tới Khúc Khương. Chính vì nàng ấy lo lắng như vậy sẽ làm hại tới Cảnh Dung, vì thế mới từ chối sự giúp đỡ của Cảnh Dung, cam tâm tình nguyện gả đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Dấu chân

Mộ Nhục mang theo men say nói những lời này, thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng Ký Vân Thư đáp lại.

Không Ngu cam tâm tình nguyện, không ngờ lại liên quan tới Cảnh Dung, bởi vì nàng ấy biết, Cảnh Dung sẽ đọc hết toàn lực vì nàng ấy, nói không chừng đến cuối cùng, với sự giận dữ của Kỳ Trình Đế, hoàn toàn không bận tâm tới tình phụ tử, đẩy hắn ra ngõ môn chém đầu.

Rốt cuộc! Trong mắt một thế hệ đế vương, quan trọng nhất chính là bánh tướng quyền lực, và người xâm phạm đến nó, chắc chắn sẽ phải chết!

Ngẫm lại, Không Ngu có thể đã can nhắc tới tất cả những điều đó, cũng có thể xem như một nữ tử thông minh.

"Sao vậy? Ký cô nương cảm thấy thương tâm?"

Lời Mộ Nhục nói đã kéo nàng ra khỏi suy nghĩ thất thần.

Thương tâm?

Nàng hiện lên vẻ mặt không hiểu, "Vì sao ta phải thương tâm?"

"Nếu như Không Ngu không tới Khúc Khương hoà thân, nói không chừng, nàng ấy sẽ gả cho Cảnh Dung. Nếu vậy, người thì sao?"

"Ta? Ta như thế nào?"

"Cần gì phải già vò ngực ghéech với ta." Mộ Nhục cười cười, đơn giản nghiêng người, tiếp tục rót một ngụm rượu vào trong miệng, chậm rãi nói một câu, "Thiên hạ này, khiến người vò đầu bứt tai chính là tình yêu, vì thế, chỉ có rượu ngon mới

không thể có phụ người mà thôi!"

Uống rượu thế này, sớm muộn gì cũng say đến chết!

Những lời này hẳn nói rất hàm hồ.

Kỷ Văn Thư lười phản bác lại lời hẳn nói, nhìn qua về phía Vệ Dịch đang hâm bình rượu ở trên bên bếp lò. Tiểu tử gốc kia đang dùng một cây quạt, từng chút một ngọn lửa ở dưới bếp lò, mờ hồi dầy dầy, hẳn liên tục nâng tay áo lên lau mồ hôi trên trán!

Thật sự cực kỳ nghiêm túc!

Mộ Nhược đích thực đã tìm được một đồ đệ tốt.

Nhưng, lòng mảy Kỷ Văn Thư nhấm lại, quay người hỏi Mộ Nhược đã uống say khướt, "Khi nào người mới bắt đầu chấn trị cho Vệ Dịch?"

Không có lời đáp lại!

Ngủ rồi sao?

Khi nàng vốn tưởng rằng như thế, Mộ Nhược bỗng đột nhiên nói, "Không phải người nói, hơn 10 hay 20 năm đều có thể chờ hay sao? Vì sao hiện tại mới qua mấy ngày đã không chờ nữa?"

"Tất nhiên ta có thể chờ, nhưng không biết chừng nào thì người mới bắt đầu."

"Nếu người đã giao tiểu tử gốc kia cho ta, vậy thì không cần phải lo lắng, cũng không cần hỏi tới. Tất cả đều giao cho ta, cuối cùng hẳn tốt hay xấu cũng đều là chuyện của ta."

Vâng vâng vâng, đều là chuyện của người!

Từ nay về sau, Vệ Dịch ăn hay uống đều do người lo, hôn nhân đại sự của hẳn, người cũng xử lý luôn!

Kỷ Văn Thư vốn định nói gì đó, nhưng Mộ Nhược đã ngủ rồi, bình rượu trong tay "tạch" một tiếng rơi xuống sàn nhà.

Người này, nếu không ngấm mình ở trong rượu, thật sự rất đáng tiếc!

Vệ Dịch đã hâm nóng rượu xong, háo hức chạy tới, đặt bình rượu ở trong tầm tay Mộ Nhược.

Cực kỳ nhẹ nhàng!

Sau đó, Vệ Dịch ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Văn Thư, "Thư nhi, hôm nay Thư nhi tới đón ta đi đúng không?"

"Không, người cần phải lưu lại nơi này." Nàng đáp lại.

"Vi sao?" Vệ Dịch nghiêng đầu hỏi.

Kỷ Văn Thư hỏi lại hẳn, "Người không thích nơi này sao?"

Hắn lắc đầu, "Ta thích nơi này."

Có lẽ không muốn quấy rầy Mộ Nhược chìm trong cơn say, Kỷ Văn Thư kéo Vệ Dịch đi xuống gác mái, lúc này mới nói với hẳn, "Vệ Dịch, nếu như người thích nơi này, vậy hãy ngoan ngoãn đợi ở đây."

Vệ Dịch mếu máo, bắt đầu có chút ủy khuất, hẳn đi chuyển ngón tay và nắm lấy ống tay áo nàng, cúi đầu nói, "Nhưng, ta muốn ở bên Thư nhi, mấy ngày nay ta vẫn luôn rất nhớ Thư nhi. Đêm qua, ta vốn muốn lên đi tìm Thư nhi, nhưng sau đó Mộ Nhược ca ca biết được nên sai người kéo ta trở về. Cả đêm hôm qua, Mộ Nhược ca bắt ta ngủ ở trong phòng hẳn, nói cần phải luôn trông chừng ta, không cho ta chạy thoát."

Rõ ràng Vệ Dịch nói có chút thương tâm, nhưng Kỷ Văn Thư lại cảm thấy có chút buồn cười. Nàng giờ tay, vuốt đầu Vệ Dịch cao hơn mình một cái đầu.

Sau đó nàng nhẹ giọng nói, "Vệ Dịch, người hãy ngoan ngoãn nghe lời được không? Mấy ngày nay Thư nhi rất bận, phải làm rất nhiều rất nhiều sự tình. Ta hứa với người, chờ sau khi tất cả sự tình đều xong, ta nhất định sẽ đón người trở về. Đến lúc đó, chúng ta có thể rời khỏi kinh thành, đi tới nơi chúng ta muốn đi, được không?"

Vệ Dịch lau nước mắt, "Đương nhiên được, chỉ cần có thể ở bên Thư nhi, nơi nào cũng tốt. Nhưng, ta có thể giúp Thư nhi làm gì? Ta không muốn Thư nhi mệt mỏi quá. Trước đây lúc còn ở nhà, khi mọi người bận rộn ta đều có thể giúp bọn họ."

Vệ Dịch nói với bộ dáng "ngao kiêu"! {Ngao: kiêu ngạo; Kiêu: đáng yêu}

Hắn vỗ vỗ ngực!

Kỷ Văn Thư nhìn thấy hẳn như vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười tươi, không nói gì.

Thời điểm nàng thu tay từ trên đầu hẳn, ống tay áo vung lên, tờ giấy nàng vẽ bên trong đã được gấp lại cẩn thận đột nhiên rơi xuống sàn nhà.

Vệ Dịch nhìn thấy, khi Kỷ Văn Thư còn chưa kịp có phản ứng lại, hẳn đã cúi người nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, cực kỳ tò mò mở ra.

"Đây là gì? Là do Thư nhi vẽ hay sao?" Hẳn vui mừng giờ giấy vẽ lên, nhìn nhìn về phía có ánh sáng.

"Đưa ta!" Nàng vốn định duỗi tay lấy tờ giấy lại.

Nhưng Vệ Dịch đã giấu nó sau lưng, lui về phía sau vài bước, "Thư nhi thật keo kiệt, để ta nhìn xem đi."

"....."

Vệ Dịch nhìn lên tờ giấy lần nữa, quay ngang quay dọc, tới tới lui lui nhìn nhìn, sau đó đôi mắt hẳn đột nhiên phóng to.

Hắn hét lên một câu, "Đây là dấu chân!"

Kỷ Văn Thư vừa nghe thấy thì lập tức dừng lại, sau đó sự kích động dâng lên. Nàng dùng một tay rút tờ giấy kia trong tay Vệ Dịch về, nghiêm túc nhìn một lần nữa.

Những nét vẽ không có trật tự trong hình bán nguyệt kia, bây giờ thật có ý nghĩa.

Vệ Dịch chọc ngón tay tới, hào hứng nói, "Đây là dấu chân, Thư nhi, vì sao Thư nhi lại vẽ một dấu chân làm gì?"

"Vi sao đây là dấu chân? Vệ Dịch, vì sao người cảm thấy đây là dấu chân vậy?" Kỷ Văn Thư hỏi hẳn.

Vi muốn chứng minh mình nói không sai, Vệ Dịch cầm lấy tờ giấy và đặt nó xuống mặt đất, sau đó nâng chân mình lên, dùng gót chân dẫm xuống trên tờ giấy, màu trắng phía trên mặt giấy, nháy mắt đã bị in lên một hình bán nguyệt, tương tự như hình mà Văn Thư đã vẽ.

Và bên trong hình bán nguyệt này, cũng còn có một số hoa văn!

Hắn nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, đưa tới trước mặt Kỷ Văn Thư, nói, "Thư nhi nhanh nhìn xem, đây là dấu chân. Trước đây khi ta bị người khi dễ, bọn họ đá trên quần áo ta cũng in lên hình dấu chân như vậy."

Thật sự khiến người bùng tình!

Kỷ Văn Thư cảm thấy giống như toàn bộ mạch máu đều chạy thẳng, tốc độ vận chuyển của thần kinh nào rất cao, nàng nhìn tờ giấy mình đã vẽ, thật sự càng nhìn càng thấy giống.

"Không sai, đây thật sự là một dấu chân."

Nhưng sau khi so sánh nó với dấu chân của Vệ Dịch, Kỷ Văn Thư lại bắt đầu suy nghĩ, trong miệng khẽ lẩm bẩm, "Cả hai đều là dấu chân, nhưng sự khác biệt rất lớn, vì vậy, dấu chân này chắc hẳn thuộc về một người nhỏ hơn."

Vừa thốt ra những lời này xong, Kỷ Văn Thư lập tức cuộn tròn bức vẽ lại, nhìn Vệ Dịch, nói, "Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Cái gì?"

Kỷ Văn Thư không đáp lại hẳn, vội vội vàng vàng rời đi. Nàng đi tới trạm dịch, tìm được Kinh Triệu Doãn.

Nàng vốn đã rời đi không lâu, lúc này bỗng quay trở lại trạm dịch, Kinh Triệu Doãn lập tức hỏi, "Kỳ tiên sinh vì sao lại quay trở lại? Hay là có tiến triển gì mới?"

"Đại nhân, người có biện pháp nào khiến cho binh lính Khúc Khương coi gậy ra hết hay không?"

"A?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.